

Giới thiệu Ngư Được Nông Môn

Dấn thân vào nông gia Đỗ Tiểu Ngư mới phát hiện, thì ra làm tiểu nông nữ thật không dễ như vậy. Thiếu đất thì mua đất, muốn ăn thịt phải tự đi làm, xem bệnh phải tự đi học y, ngoại trừ trồng lúa thì phải tìm cây khác thích hợp kinh tế, tóm lại, chỉ dựa vào ông trời mà ăn cơm thì tuyệt đối không tin cậy!

Cho nên năng sống đến già phải học đến già, sách nông tuyệt không rời tay, cao thủ làm ruộng tuyệt không buông tha, Đỗ Tiểu Ngư tin rằng chỉ cần cố gắng, ngày sẽ càng tốt hơn, mọi thứ đều do thái độ quyết định!

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Ngư Được Nông Môn của tác giả Phong Cửu Lam nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người Một Nhà

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Tối hôm qua có một cơn mưa to, Đỗ Tiểu Ngư vừa thức dậy đã chạy vọt ra ngoài cửa viện, cả mặt cũng không thèm rửa, mẹ của nàng là Triệu thị đang bận cho gà ăn nên không chú ý, nhưng đại tỷ của nàng lại nhìn thấy, trong tay còn đang cầm miếng vải bố nóng hổi hấp chạy theo sau.

Sau khi Đỗ Tiểu Ngư đứng lại, vươn đầu ra cửa nhìn cây hòe to lớn kia.

Nắng vàng rực rỡ xuyên qua từng lá cây rơi xuống, dừng trên những đoá hoa hòe vàng trắng tạo thành một chuỗi như lục lạc, nàng đưa tay xuống, nét mặt yên tâm.

“Sáng sớm không rửa mặt, chạy tới nơi này làm gì?”

Đỗ Hoàng Hoa khó hiểu nhìn Đỗ Tiểu Ngư, đi qua lấy khăn tay mềm lau mặt và vỗ quần áo cho nàng: “Hôm nay gió lớn, cẩn thận bị cảm lạnh, muối mới vừa khòe lại thôi, đi, mau đi vào với tỷ.”

Đỗ Tiểu Ngư giẫy khỏi tay nàng, chỉ lên cây hoa hòe: “Lần trước tỷ nói muốn làm cơm hoa hòe cho muối ăn, may mà không bị mưa làm gãy, bằng không muối không ăn được rồi!”

Đỗ Hoàng Hoa xi một tiếng nở nụ cười, gõ vào đầu nàng: “Còn tưởng rằng muối vội vã việc gì, mèo con ham ăn, chờ Văn Uyên trở về bảo hắn lên cây hái, buổi tối làm cho muối ăn, bây giờ mau về phòng đi.”

Văn Uyên, Văn Uyên, Đỗ Tiểu Ngư nghe thấy tên liền nhăn mặt nhăn mũi, Đỗ Văn Uyên là Nhị ca của nàng, về ngoài thư sinh trắng trẻo. Nếu nói dáng vẻ thì khuôn mặt đẹp hơn so với Đỗ Hoàng Hoa một chút. Mà nàng bây giờ vẫn còn nhỏ, tạm thời không thể thấy được tương lai có thể so với vị Nhị ca này không, nàng chỉ mất hứng với việc danh tự của Đỗ Văn Uyên để nghe hơn so với hai tỷ muội của nàng.

Nghe tên của hai tỷ muội nàng đi, Hoàng Hoa, Tiểu Ngư, thật không biết cha mẹ của nàng có phải tùy tiện tìm đại một cái tên hay không, trọng nam khinh nữ điển hình mà!

Đỗ Hoàng Hoa không biết nàng đang suy nghĩ gì, dặt tay nàng đi vào bên trong.

Bàn tay dài kia bị chai một chút nhưng tình cảm ấm áp tận đáy lòng.

Trước kia nàng chưa từng trải qua loại tình thân như vậy, không có gia đình để làm nũng, ở kiếp này nàng nhất định phải thật quý trọng, trong lòng Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, bắt giặc nắm chặt tay.

Đỗ Hoàng Hoa nghiêng đầu nhìn nàng, tinh thần của muối muối phấn chấn hơn ngày xưa, hai ánh mắt dường như biết nói vô cùng linh động, khóe miệng cong lên vui mừng nói: “Buổi tối không thấy muối khó thờ, vậy là tốt, mẹ có thể yên tâm rồi.”

Trước kia Đỗ Tiểu Ngư có bệnh khó thờ, nhiều khi đi được một chút cũng không thờ nổi, giấc ngủ cũng không được an ổn, cả người gầy như sợi dây, cho nên ngày cả cửa cũng không đi ra, bình thường nói rất ít vì nói chuyện rất hao tổn khí lực.

Đỗ Tiểu Ngư cúi đầu nắm cánh tay nhỏ như bắp đùi, cười khổ lắc đầu, sau này nàng cất lực ăn cơm, bằng không sau này sẽ không cao nổi.

Hai người mới vừa đi tới cửa, nàng nhẹ giọng hỏi: “Tỷ, Nhị ca có thể trèo lên cái cây cao như vậy à?”

Nhị ca là một bảo bối phiền phức trong nhà, tuy rằng nàng tiếp xúc với những người trong nhà không lâu, tuy rằng cha mẹ không phải không thương hai tỷ muội nàng, nhưng địa vị của Đỗ Văn Uyên ở nhà tuyệt đối là cao nhất, nếu để Triệu thị biết Đỗ Văn Uyên trèo cây hái hoa hòe sẽ không quả trách các

nàng, nhưng nếu đẻ té bị thương sẽ rất khó lường.

Đỗ Hoàng Hoa nghe vậy cắn môi dưới, vừa định nói chuyện thì nghe Triệu thị ở nơi này hô: “Hoàng Hoa, đặt thuốc lên trên bàn cho cha con đi.”

Đỗ Hoàng Hoa đáp lại một tiếng, đi tìm cái giỏ trúc chạy nhanh đi bỏ được vào.

Đỗ Tiểu Ngư đi đến phòng đằng sau nhìn Triệu thị cho gà ăn, trong nhà nuôi tổng cộng năm con gà, con gà trống đầu lĩnh trông rất uy vũ, luôn gáy đúng giờ lúc sáng sớm, thường làm Đỗ Tiểu Ngư phải lấy chăn bông trùm đầu, nàng không có thói quen nghe nhiều tiếng ồn như vậy, nhưng bốn con gà mái khác vô cùng tốt, mỗi ngày đều đẻ trứng, hôm qua còn được ăn rau họ xào trứng gà nữa, mấy ngày nay ít khi được ăn ngon như vậy.

Nàng vừa hồi tưởng vừa chép miệng, ai bảo lúc trước chỉ được ăn chút cơm rau dưa, trước kia tuy rằng nàng là cô nhi nhưng sau này dựa vào sự cố gắng của bản thân cũng được sống những ngày an nhàn, không biết đã bao lâu chưa được ăn đồ ăn như vậy.

“Tiểu Ngư, đi lấy trứng ra, cẩn thận coi chừng ngã”. Triệu thị đứng lên đặt cái ki hốt rác lên trên trần chuồng gà.

Đỗ Tiểu Ngư vừa nghe liền thấy vui vẻ hoạt bát đi vào bên trong, chuồng gà được dựng lên từ một mảnh gỗ, phía đông có một cửa nhỏ, mở ra đến đây có thể thấy bốn quả trứng gà ẩn trong đồng rom rạ.

Sờ lên còn nóng hằm hập, nàng cầm một cái muôi gỗ lớn ở bên cạnh, cẩn thận đem trứng gà bỏ vào rồi mới đi ra từ cửa gỗ.

Triệu thị thấy bước chân của nàng thông thả, trên mặt hồng nhuận khỏe mạnh, liền lấy tay áo lau nước mắt.

“Mẹ, hôm nay được ăn trứng xào phải không?”

Đỗ Tiểu Ngư có chút nhẩn nhơ đi tới bên cạnh bà, thành thật mà nói, trong bụng nàng thật sự quá sợ, mấy ngày không dính được chút thức ăn mặn, hôm qua ăn cái trứng xào còn cắn tới đầu lưỡi, thật sự là bi thảm quá!

Triệu thị ngẩn người, lập tức vừa cười vừa nhận trứng gà bỏ vào trong một cái bình lớn, Đỗ Tiểu Ngư xem xét những gom góp lúc trước, trên mặt đất tất cả đều là trứng gà, cũng sắp nhanh đầy rồi.

Triệu thị đập nắp lên, một lát sau ngẩng đầu sờ mặt Đỗ Tiểu Ngư: “Tiểu Ngư muốn ăn thì xào hai cái, lát nữa chờ tỷ con về, bảo nó đi xuống ruộng cắt rau họ”.

Đỗ Tiểu Ngư cười ngọt ngào nhưng trong lòng lại xuất hiện chua xót, những trứng gà này được sắp xếp gọn gàng, thì ra là muốn bán đổi tiền, khó trách không nở ăn, nàng chậm chạp đi về tiền viện, ngẩn người nhìn ngôi nhà đất xám tro.

Nhà có bốn gian phòng ở, Đỗ Văn Uyên ở phía đông gian thứ nhất, nàng và Đỗ Hoàng Hoa ở phía đông gian thứ hai, gian thứ ba để ăn cơm, cách nơi này là phòng bếp, khá lớn, coi như là nhà chính, gian thứ tư là chỗ cha mẹ ở, trước phòng có một bức tường dài bao quanh sân trước.

Thật sự không tính là chắc chắn nhưng là cái nhà che mưa che gió.

Lúc Đỗ Hoàng Hoa trở về, Đỗ Tiểu Ngư còn ngồi ở cửa xuất thần, nàng ấy cười đi tới kéo nàng đứng lên: “Không sợ bẩn hay sao, Nhị ca của muội không về sớm như vậy đâu.”

Nàng cho rằng Đỗ Tiểu Ngư ở chỗ này là để chờ Đỗ Văn Uyên hái hoa hòe.

Đỗ Tiểu Ngư liếc nhìn nàng một cái, nghĩ thầm, nàng đang tìm ý tưởng làm giàu, tương lai cứ tiếp tục như vậy sẽ không phát triển được hoặc sẽ bị cùng đường chôn sống.

“Mẹ đâu?” Đỗ Hoàng Hoa hỏi.

“Vừa đi khỏi, nói là tìm Ngô Đại nương cách vách mượn gì đó.”

Đỗ Tiểu Ngư trả lời, lại nghĩ tới một chuyện “Đúng rồi, nương bảo tỷ đi cắt rau họ, buổi tối xào trứng gà ăn.”

Nói đến ăn trên mặt của nàng tràn đầy nụ cười thoải mái, Đỗ Hoàng Hoa nhéo mũi nàng, nha đầu này từ khi thân thể tốt lên hoàn toàn trở thành người tham ăn.

Đỗ Tiểu Ngư đi theo Đỗ Hoàng Hoa vào mảnh ruộng gần nhà nhất, bên trong có một ít rau dưa, có thức ăn, khoai tây, bắp cải các loại, đều là những thứ bình thường hay ăn, người một nhà tự cấp tự túc hoàn toàn không có vấn đề.

Thấy Đỗ Hoàng Hoa nhanh nhẹn cắt rau họ, Đỗ Tiểu Ngư hỏi “Cha uống thuốc có khá hơn chút nào không?”

Nàng không biết cha bị bệnh gì, còn không rõ thực trạng hiện tại chỉ biết hình như thất lưng có vấn đề.

Đỗ Hoàng Hoa thở dài, vốn định nói cái gì đó nhưng muội muội mới bảy tuổi, sao phải cho muội ấy lo lắng: “Cha biết muội hiếu thuận như vậy nhất định sẽ tốt lên không ít.”

Đỗ Tiểu Ngự chưa từ bỏ ý định, mấy ngày nay nhìn mẹ nấu thuốc còn có phản ứng của những người trong nhà, nàng thấy bệnh của cha là bệnh khó chữa, nàng quan tâm đến sức lao động chủ yếu trong nhà, nếu thật sự càng ngày càng nghiêm trọng, ruộng trong nhà sẽ không có người trồng, bây giờ còn ngại không có thức ăn mặn, chỉ sợ về sau ngay cả ăn cơm cũng là một vấn đề, nàng lại tiếp tục nói: “Bệnh khó thở của muối tốt hơn rồi, cha không được tốt như vậy đâu, làm ruộng rất mệt. Tỳ, sao muối lại không nhớ rõ, cha rốt cuộc bị bệnh như thế nào? Có phải bị cảm lạnh giống như muối không?”

Trong mắt Đỗ Hoàng Hoa hiện lên hận ý, tay nắm chặt lưỡi liềm, có chút run rẩy nhưng lại nhin xuống.

Hiếm khi thấy vẻ mặt của tỳ ấy như vậy hay là bệnh về thất lung của cha là do ai làm hại hay sao? Đỗ Tiểu Ngự liền cầm miệng, giúp tỳ tỳ lấy rau họ đang rải rác bỏ vào cái giỏ trúc.

“Tỳ lấy thêm chút đậu tương về đi.”

Nàng mở lời qua vấn đề khác, chỉ vào khu đậu tương màu xanh ở phía sau: “Hôm qua thấy phòng bếp có dưa nếu muối cùng đậu tương có thể xào ăn được không?” Nếu có đậu hũ khô thì hay, buổi sáng cho thêm một chút sẽ ăn ngon lắm.

Nhưng mà thứ đậu tương này có hiểu được hay không, nếu có người dùng tiền mua chắc chắn sẽ không cam lòng mà bán.

Đỗ Hoàng Hoa lúc này mới khôi phục lại bình tĩnh, đi tới cắt chút đậu tương xuống, dùng cánh tay bên phải cầm lấy, Đỗ Tiểu Ngự mang theo cái giỏ trúc, hai người tay cầm tay trở về nhà.

Đội Đỗ Hoàng Hoa rửa sạch rau họ còn Đỗ Tiểu Ngự lột đậu tương thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Đỗ Văn Uyên cũng vừa trở về, hần nhỏ hơn Đỗ Hoàng Hoa hai tuổi nhưng thân thể lại cao hơn so với nàng, còn với người thấp bé như Đỗ Tiểu Ngự lại cao như núi.

“Nhị cai!” Đỗ Tiểu Ngự nhiệt tình chạy tới, ánh mắt lại nhìn cái bọc nhỏ trong tay của hắn, bên trong có một ít sách, rất dễ thấy được vì nó căng phồng ra.

Đỗ Văn Uyên năm nay mười hai tuổi, ở thôn Bắc Đồng có một vị phu tử mở tư thực dạy học, phu tử kia họ Lưu, là tú tài, thu được hai mươi đệ tử, vì cách nơi này không xa lắm cho nên mỗi buổi trưa Đỗ Văn Uyên đều trở về dùng cơm, nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.

Đỗ Văn Uyên dịu dàng vỗ vỗ đầu Đỗ Tiểu Ngự, thấy tay của nàng toàn bùn đất, cười nói: “Giúp đỡ bóc đậu tương? Tiểu Ngự thật ngoan.”

Triệu thị từ trong phòng đi ra, thấy hắn đem sách về lại hỏi: “Buổi chiều không cần học bài sao?”

“Vâng, trong nhà phu tử có chuyện, nên buổi chiều chúng con không cần đi.” Hắn dắt Đỗ Tiểu Ngự vào phòng, dùng khăn nhúng vào một chậu nước lau tay cho nàng.

Như là việc đã sớm làm quen, hắn làm rất tự nhiên, Đỗ Tiểu Ngự hơi nhếch khóe miệng, có gì phải mất tự nhiên chứ, ca ca nhà mình yêu thương muội muội đó là chuyện rất bình thường, nên đơn giản ý ở trên người hưởng thụ sự ấm áp từ hắn.

Khi Đỗ Hiến bước vào cửa, Triệu thị và Đỗ Hoàng Hoa đang chuẩn bị đồ ăn, Đỗ Tiểu Ngự đi qua kéo góc áo của ông: “Cha còn đau không?”

Nói xong bàn tay liền chạm vào thất lung của ông: “Tiểu Ngự xoa cho người có được không?”

Cha nàng là một người giản dị phúc hậu lại chất phác, cũng có trách nhiệm với người trong nhà, cho dù thân thể bị thương cũng hay đi sớm về khuya, Đỗ Tiểu Ngự thật tâm thương ông nên hy vọng ông có thể mau mau khỏe lên.

“Tiểu Ngự thực hiếu thuận nha!” Đỗ Hiến vui vẻ nở nụ cười, nếp nhăn nơi khóe mắt hiện lên như sóng cuộn.

Thật ra ông mới ba mươi mấy tuổi nhưng thoạt nhìn đã già đi, Đỗ Tiểu Ngự quay đầu lại liếc mắt nhìn Đỗ Văn Uyên một cái, chẳng lẽ Đỗ Hiến trước kia cũng có bộ dạng như vậy sao? Thật sự là năm tháng không buông tha con người, ngay cả một chút dấu vết cũng tìm không được.

“Cha bọn nhỏ rửa tay ăn cơm đi, Tiểu Ngự, ăn cơm xong, xoa bóp cho cha con chút đi”. Đồ ăn đã đầy đủ, Triệu thị đánh gãy cha và con gái đang trao đổi tình cảm.

“Đúng vậy, Tiểu Ngự còn không mau lại đây, có trứng xào.” Đỗ Hoàng Hoa cười trêu ghẹo “Lúc này đừng cần vào miệng đây.”

Đỗ Tiểu Ngự đỏ mặt “Muội không cần đâu.”

“Là trứng làm muội bị thương.” Đỗ Văn Uyên chen vào một câu.

Đỗ Tiểu Ngự hết chỗ nói rồi, cúi đầu ăn cơm.

Chỉ chốc lát sau, trong bát chồng chất nhiều trứng gà, đều do Đỗ Hoàng Hoa và Đỗ Văn Uyên gấp cho, lúc này nàng mới vụng trộm nở nụ cười, ăn cơm từng chút từng chút một.

Đang lúc mọi người hoà thuận vui vẻ, Đỗ Hiền bất thành linh nói một câu làm không khí trên bàn ăn hoàn toàn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chúc Thọ [Nhất]

Edit: Hắc Phụng Hoàng

“Qua vài ngày nữa là đại thọ năm mươi của mẹ, vẫn nên chuẩn bị đưa chút đồ qua đó.”

Đỗ Tiểu Ngư thiếu chút nữa không cầm nổi chiếc đĩa, thì ra nàng còn có tổ mẫu!

Nhưng mấy ngày nay hoàn toàn không nghe được chút tin tức nào về phương diện này, nếu thực sự có vị tổ mẫu, mọi sự hiểu vì trước, ở cổ đại lại càng chặt chẽ, vì sao người cha hàm hậu này lại chưa bao giờ nhắc tới vậy, mà những người khác trong nhà cũng không nhắc tới chuyện về tổ mẫu.

Hon nữa, trước đây nàng có bệnh khó thở, thật vất vả mới khỏi, Đỗ Hiền lại có ốm đau trong người, người làm tổ mẫu, làm mẹ kia chẳng phải là sẽ tới cửa hỏi thăm sao?

Hay là ở cách đây rất xa, không ở cùng một thôn?

Nàng không hiểu ra sao, khỏe mắt quét qua khuôn mặt bốn người khác, thấy Triệu thị sắc mặt thực âm trầm, Đỗ Hoàng Hoa đang cắn môi, biểu tình rất giống lúc trước ở ngoài ruộng kia, mà Đỗ Văn Uyên không có phản ứng gì, nhìn không ra mừng giận, về phần Đỗ Hiền, tựa hồ ông có chút áy náy, có chút bất đắc dĩ.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Nàng không tiện lên tiếng, chỉ lay chiếc đĩa làm bộ ngây thơ như không biết gì.

Triệu thị lúc này dịu đi sắc mặt, thản nhiên nói: “Vừa vận tồn được một vỏ trứng gà, lại mua hai thất vải, mua chút táo đỏ, ngày khác ta đưa đi qua.”

Ngữ điệu nghe hơi lạnh, Đỗ Tiểu Ngư rút vai, hai thất vải? Nói giỡn à, ngay cả trứng gà còn luyến tiếc ăn còn có tiền mua vải sao? Ngoại trừ Đỗ Văn Uyên mặc quần áo còn ra dạng, các nàng mặc đều giống cái bao tải.

Nhưng mà theo đúng lương tâm mà nói, chất vải quần áo của nàng còn mềm chút, mặc có vẻ thoải mái, mà đãi ngộ của Đỗ Hoàng Hoa thì hoàn toàn giống vợ chồng Triệu thị, đều là vải dẹt thô cứng, thật sự là đáng tiếc một khuôn mặt thanh tú.

Đỗ Hoàng Hoa đã mười bốn tuổi, nàng bỗng nhiên nghĩ đến, tuổi này chỉ sợ lập tức sẽ làm mai đầy, đủ để thấy trong nhà bản cùng thế nào, những người mẹ khác đều chăm lo cho cách ăn mặc của con mình, mà Triệu thị không phải là nữ nhân không có lương tâm, cho nên nói, là thật sự không có cách nào.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ miên man, thì nghe thấy thanh âm lí nhí của Đỗ Hiền: “Không cần, không cần mua vải, đưa đám trứng gà kia là được rồi, nhiều nhất mang chút đồ của nhà mình có, khoai tây khoai lang gì đó, mẹ cũng biết tình huống nhà chúng ta.”

Triệu thị không nói chuyện, chỉ hơi hừ một tiếng.

Đỗ Hoàng Hoa thấy thế đứng lên: “Con đi giặt quần áo, hôm nay nắng tốt.”

Đỗ Tiểu Ngư liếc mạp xới com, thật vất vả mới ăn xong, thấy Đỗ Văn Uyên còn ngồi ở chỗ kia, nàng cảm thấy không khí thật sự rất không tốt, dù sao mình vẫn là con nít, muốn rời bàn thì rời bàn, nhà nông không ai đi quản cái này, nói một câu muốn đi chơi rồi bỏ chạy.

Đỗ Văn Uyên cuối cùng cũng đi ra, lúc ấy Triệu thị đang thu thập cái bàn.

Xem ra tổ mẫu này không tầm thường rồi, thái độ người cả nhà với bà ta thật không bình thường.

Đỗ Tiểu Ngư ngồi xổm xuống dưới, nhớ tới bình trứng gà Triệu thị tồn kia, bà muốn đi đổi lấy chút tiền, nàng nghĩ bệnh khó thở của nàng chắc mất không ít tiền bạc, mà thân thể Đỗ Hiền không tốt làm ruộng nhất định tiền lời không cao, cộng thêm Đỗ Văn Uyên đi tư thực học bài, quả thật là khó có thể duy trì.

Hiện tại muốn đưa bình trứng gà đi làm thọ lễ, thực hiện nhiên Triệu thị không tình nguyện.

Nhưng đó là mẹ chồng của bà!

Triệu thị rửa bát xong đóng cửa lại, cùng Đỗ Hiền hai người ở trong phòng nói chuyện, thật ra thanh âm cũng không vang, dù sao Đỗ Tiểu Ngư cũng chẳng nghe thấy gì, chỉ nhìn thấy Triệu thị sau khi đi ra ánh mắt hồng hồng, mà cha nàng Đỗ Hiền không đứng được thẳng lưng.

Sự kiện kia làm ăn cơm hoa hòe không thành rồi, Đỗ Hoàng Hoa tâm sự thật mạnh, Đỗ Tiểu Ngư đương nhiên ngưng ngưng nhắc tới yêu cầu này, buổi chiều đi chỗ Đỗ Văn Uyên ngồi.

Nàng bây giờ cũng muốn xem những cuốn sách kia, đối với thế giới này nàng hiểu biết chỉ là ở thôn Bắc Đồng bọn họ, mà từ cử chỉ hành động nhìn ra được, dù sao chính là cổ đại, nhưng triều đại nào thì nàng không biết.

Tuy rằng nàng học lịch sử không tệ lắm, nhưng mà dù sao cũng không học chi tiết, nàng học đại học lại không phải là ngành sử.

“Tiểu Ngư?”

Đỗ Văn Uyên nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại nhìn: “Làm sao vậy, có chuyện muốn nói với ca ca à?”

Tươi cười kia thật sự rất ôn hòa, như đón gió xuân, Đỗ Tiểu Ngư bước nhẹ nhàng lại, mục tiêu chỉ thẳng bộ sách: “Ca đang nhìn sách gì vậy?”

Đỗ Văn Uyên quanh co lật bìa sách ra: “Nhìn xem có nhận biết hay không?”

Đỗ Tiểu Ngư ngây dại, có nhận biết hay không? Chẳng lẽ mình còn biết chữ hay sao? Nhưng hiện tại nàng mới bảy tuổi, làm sao hiểu được là chữ gì, không biết chữ thì đơn giản liền giả dạng không biết, nhìn chăm chăm cái bìa sách.

Trên đó có hai chữ to rõ ràng: “Trung dung.”

Trong lòng nàng nhảy lên, lại chuyển ánh mắt qua mặt trên mấy quyển sách khác, ấn thứ tự sắp hàng, phân biệt có Đại học, Sử ký, Đông Hán thư, Tân Đường thư vân vân.

Hán triều, Đường triều cư nhiên toàn bộ có! Chẳng lẽ hiện tại nàng đang ở Tống triều hay sao? Xem ra phải hỏi đương kim Hoàng Đế là ai mới được.

Thấy nàng cau mày nửa ngày không nói lời nào, ánh mắt lại sáng quắc giống như ánh mặt trời, Đỗ Văn Uyên khẽ nhủ mảy, nha đầu kia thân thể tốt hơn, cả người đều hoạt bát không ít, làm cho người ta yên tâm.

“Cũng không nhận thức?”

Hắn vươn ngón tay thon dài chỉ chỉ vào chữ trên bìa.

Đỗ Tiểu Ngư lắc đầu, “Không biết.”

“Trung dung.”

Hắn đọc rõ ràng, “Xem ra lần tới lại mất thêm công sức rồi, không thể viết ra cũng coi như nhận thức……. Đúng rồi, vậy có phải tên muội cũng quên viết như thế nào rồi phải không?”

Đỗ Tiểu Ngư nhếch miệng, thì ra hắn đã dạy nàng nhận biết chữ, thật sự là ca ca tốt!

“Không nhớ rõ, dạy thêm một lần thôi, muội cam đoan học tốt.”

Dù sao chữ bút lông nhất định là viết rất khó coi, mà chữ phồn thể nàng cũng không biết nhiều, một lần nữa học cũng tốt.

Thấy nàng nóng lòng muốn thử, Đỗ Văn Uyên cũng thật cao hứng, hắn mới không biết là nữ tử không cần thiết học bài đâu, vẫn là nhận thức một ít chữ mới tốt, đọc sách có thể tăng thêm kiến thức, về sau giả đi ra ngoài miễn cho bị người bắt nạt cũng không biết.

Nhưng học không được bao lâu chợt nghe Triệu thị ở cửa nói, “Đừng làm âm ỉ ca con học bài, đi chơi đi.”

“Không sao đâu, Tiểu Ngư học rất nhanh đấy.”

Đỗ Văn Uyên cười nói.

Triệu thị vẫn còn xì mặt: “Con sang năm sẽ đi khảo tú tài, chờ khảo xong dạy cũng không muộn, Tiểu Ngư còn nhỏ đâu cần vội vàng lúc này làm gì.”

Thật sự là mong con hơn người, cộng thêm lời nói của Đỗ Hiền hôm nay, phỏng chừng tâm tình của bà không tốt, Đỗ Tiểu Ngư thức thời nhảy khỏi đùi Đỗ Văn Uyên, đặt bút lông vào nghiên mực rồi đi ra cửa, lại quay đầu làm cái mặt quỷ, “Ca ca cố lên khảo tú tài nha!”

Thấy Đỗ Văn Uyên nở nụ cười, nàng đóng cửa bước đi.

Triệu thị sau đó ra khỏi nhà, đến khi chân trời nhuộm hồng mới trở về, trong tay có thêm hai bao quả táo.

Đỗ Tiểu Ngư quay đầu đi vào trong phòng, Đỗ Hoàng Hoa đang cầm đồ thêu thêu cái gì đó, nàng đi qua nhìn thấy là một bức hạc thọ đồ, thủ công rất tốt, tiên hạc kia giống như đang sống vậy.

“Thật xinh đẹp, có thể đổi mấy cái đồng tiền?”

Đỗ Hoàng Hoa thường xuyên thuê này nợ trợ cấp gia dụng, nhưng đồ này dùng để chúc thọ, nhưng mà Đỗ Tiểu Ngư làm bộ không hiểu được.

Đỗ Hoàng Hoa cúi đầu cắn đứt sợi chỉ vàng, lại cầm sợi tơ màu hồng thuê hạc đỉnh hồng.

“Là cho cụ bà đấy, dù gì thì đây cũng là đại thọ năm mươi.”

Nửa ngày nàng mới đáp lời, thanh âm có chút buồn.

“A, thì ra là cho cụ bà nha.”

Đỗ Tiểu Ngư hỏi: “Vậy nhà chúng ta đưa trứng gà, đưa quả táo, lại đưa cái này, những người khác có tặng như vậy không?”

Đỗ Hoàng Hoa mày nhíu: “Nhị thúc thúc, Tam thúc thúc, Tiểu thúc đương nhiên cũng sẽ đưa.”

Còn có ba vị thúc thúc, Đỗ Hiền là lão Đại.

Đỗ Tiểu Ngư không nhận được nhũ mỳ, cha mẹ và cụ bà bình thường không có gì lui tới, chẳng lẽ cùng với mấy người đệ đệ cũng không lui tới sao? Mấy ngày nay không hề nhắc tới một chút nào, nàng vẫn nghĩ nhà bọn họ ở trong thôn không thân thích, là nhà đơn đày. Nhưng từ hành vi của Triệu thị và lời nói của Đỗ Hiền, xem ra mấy nhà này ở cách đây cũng không xa, bằng không chúc thọ hẳn là phải nói từ sớm rồi, có thể thấy được từ đây tới đó rất tiện đường.

Qua hai ngày, Đỗ Hiền mang theo Triệu thị và ba đứa nhỏ đi sang chỗ mẹ ông.

Thôn Bắc Đồng rất lớn, từ đầu thôn đi đến cuối thôn mất nửa ngày, mà nhà Đỗ Hiền ở phía tây thôn Bắc Đồng, mẹ ông thì ở đối diện cách ba mươi mẩu đất.

Đã vậy còn quá gần!

Đỗ Tiểu Ngư âm thầm oán thầm, này trung gian nhất định cất giấu chuyện gì đó, bằng không gần như vậy mà lại không đến chứ, nàng đã từng sinh hoạt ở nông thôn, người nơi đó thích nhất là đến nhà nhau, hàng xóm còn luôn muốn tụ tập với nhau hưởng chi là người nhà.

Dọc theo đường đi, mặt Triệu thị chưa từng thấy tươi tỉnh, Đỗ Hoàng Hoa cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỉ có Đỗ Văn Uyên nhìn có vẻ bình thường, coi như không có bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của bọn họ.

Về phần Đỗ Tiểu Ngư, tự nhiên là thiên chân lãng mạn rồi, tùy ý hái hoa đại, bộ dáng không có phiền não gì.

Phong cảnh đồng ruộng vô cùng tốt, không khí tươi mát như vậy, nếu không phải có cụ bà phiền toái kia đến quấy rầy, mấy khẩu nhà bọn họ nói không chừng đang cao hứng lắm, tuy rằng nghèo chút, nhưng người nhà đoàn kết cùng một chỗ là được.

“Mấy ngày nay bà kiên nhẫn một chút, về sau thì tốt rồi.”

Đỗ Hiền ở bên cạnh Triệu thị nhỏ giọng nói: “Đại thọ này nhất định phải qua, mời không ít người trong thôn, bà cố gắng cho người chút mặt mũi, rốt cuộc cũng là mẫu thân của ta.”

Triệu thị âm thầm thở dài, da mặt nói lòng một chút, cũng đã đi đến nơi này rồi, bà còn có thể thế nào đây? Vẫn nói lấy chồng theo chồng, lần này đã đến đây, sẽ phải ứng phó qua.

“Tiểu Ngư, lát nữa đừng chạy loạn, đi theo ta.”

Đỗ Hoàng Hoa giữ chặt tay Đỗ Tiểu Ngư: “Nhiều người, theo ta cung kính gọi người là được rồi.”

Xem ra đồng thân thích kia không ít đâu, ba thúc thúc, cộng thêm ba thím thím, còn có không ít đường đệ đường muội nhỉ? Vậy có cô cô không nhỉ?

“Tỷ.”

Lúc này, Đỗ Văn Uyên từ phía sau đi lên, trong tay cầm hai đóa hoa đại, một đóa phấn hồng, một đóa vàng nhạt.

Đỗ Hoàng Hoa nhìn hân: “Chuyện gì?”

“Ta đội giúp tỷ.”

Đỗ Văn Uyên vừa nói vừa cầm đóa hoa vào bên tai nàng.

Đóa hoa mềm mại thiếu chút nữa dán vào mặt nàng, tôn lên ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, mỗi bên tôn lên xinh đẹp của nhau.

Đỗ Tiểu Ngư vỗ tay: “Đẹp mặt, đẹp mặt, Nhị ca muội cũng muốn.”

Đỗ Văn Uyên ngồi xổm xuống cái cho nàng bông hoa vàng nhạt.

Ba người sóng vai nhau đi lên phía trước, một đường tiếng cười không ngừng bay ra, Triệu thị nghe thấy tâm tình cũng tốt, Đỗ Hiền nhìn thấy bà nở nụ cười, tự nhiên trong lòng cũng thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chúc Thọ [Nhị]

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Rất xa đã thấy một dãy phòng dài đặc biệt bắt mắt, bởi vì trên nóc nhà không phải giống nhà bình thường ngói bùn, mà là nghiêm chỉnh mái ngói màu đen.

Tuy rằng loại mái ngói này ở đời sau thực phổ biến, Đỗ Tiểu Ngư gặp nhiều rồi, nhưng ở cái thôn Bắc Đồng này không dễ dàng được nhìn thấy như vậy, cái này phải có tài lực tốt mới làm được, xem ra nhà cụ bà này không phải gia đình nông dân bình thường. Đỗ Tiểu Ngư lúc này nghi hoặc đẩy mình, nàng không rõ từ một nhà sao nhà mình lại nghèo như vậy? Chẳng lẽ không phải người cùng một nhà?

Dọc theo hai bên đường nhỏ trồng đủ các loại lúa, năm người bước vào bên trong.

Lúc này cửa viện đã xuất hiện hai người, Đỗ Tiểu Ngư vừa thấy là hai vị bà tử, hẳn là hạ nhân.

“Ôi, đến rồi nha, mau đi báo cho lão thái thái một tiếng.”

Một bà tử trong đó đi lên ân cần tiếp nhận cái bình trong tay Đỗ Hiền, hơi hơi cúi người, sau đó tránh sang một bên để cho bọn họ vào cửa.

Mà một bà tử khác không có biểu hiện vui vẻ như vậy, hèn mọn liếc mắt nhìn Đỗ Hiền một cái rồi xoay người đi vào bên trong.

Nơi này rõ ràng là địa phương của người giàu có, tường trát trắng xóa đầy, trên xây gạch xanh mà không phải là bùn, cũng coi như thực gây chú ý rồi. Phòng ở xây thành tứ hợp viện, vừa rồi nhìn từ xa nên không thấy bên trong, lúc này mới phát hiện trong này còn có mấy sân tiến vào, mà cửa gỗ cửa sổ được điêu khắc một ít đồ án tinh mỹ, bao gồm Đỗ Tiểu Ngư thăm dò nhìn thấy trong nhà chính treo một bộ thi họa, làm cho nàng cảm thấy hơi có chút thư hương dòng dõi.

Bên cạnh, thật nhiều hạ nhân đang bận rộn công việc đi tới đi lui, có lẽ là bọn họ tới sớm, thật ra còn chưa có khách nhân đến chúc thọ.

“Đến đây thì vào nhà đi, đứng bên ngoài thờ đầu làm chi? Khi nào lão thái bà ta đây biết ăn thịt người?”

Lúc này có thanh âm bén nhọn từ trong nhà chính phá không mà tới, nghe thấy được tinh thần sức lực rất lớn.

Đỗ Tiểu Ngư nghe vậy nhìn về phía Triệu thị, thấy sắc mặt bà lại trầm xuống, Đỗ Hiền một bên da mặt như người chết, giống như thế khó xử, nhưng vẫn vươn tay huyếch chạm vào Triệu thị, ý bảo bà cùng nhau đi vào, mấy người nhắc chân vượt qua cánh cửa.

Nhà chính rất lớn, chính giữa là hai trương ghế dựa gỗ lim lớn, phía dưới hai bên dựng thẳng sáu chiếc ghế gỗ Hoàng dương, có vẻ có chút yên lặng.

Một lão phụ nhân tóc hoa râm vóc người nhỏ gầy ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bên phải, hai mắt bà ta dài nhỏ giống Đỗ Hiền, khóe mắt rất nhiều nếp nhăn, nhưng tính cách kém cách xa vạn dặm, Đỗ Hiền là người thực ôn hòa thành thật, mà bà ta liếc mắt một cái nhìn qua thì có vẻ thực nghiêm túc, cảm giác không dễ thân cận.

“Mẹ.”

Đỗ Hiền hô một tiếng.

“Con dâu chúc mẹ phúc thọ song toàn.”

Triệu thị theo sau một câu.

Đỗ Tiểu Ngư cảm giác được Đỗ Hoàng Hoa dặt tay nàng, đi theo nàng cùng Đỗ Văn Uyên cùng nhau gọi một tiếng cụ bà, đồng thời cũng nói những lời phù hợp với hoàn cảnh.

“Ba đứa nhỏ đều càng lớn càng tốt.”

Lão phụ nhân Lý thị rút cuộc lộ ra một chút tươi cười, nhưng ánh mắt chỉ dừng ở trên mặt Đỗ Văn Uyên: “Văn Uyên sắp khảo tú tài phải không? Nghe

Lưu phu tử giảng cháu đọc sách rất khá, cụ bà thật sự là vui mừng, tổ phụ cháu trên trời có linh thiêng cũng cao hứng.”

Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa một tiếng hờn dỗi: “Mẹ thật đúng là bất công, tướng công cũng đi theo Lưu phu tử học bài, sao không thấy người khích lệ hẳn.”

Đỗ Tiểu Ngư quay ra cửa vừa thấy, thấy sáu người kéo nhau tới đây, bốn nữ hai nam, ba người lớn ba đứa trẻ, nhỏ nhất là một bé nam, bộ dạng mập mạp, đi vào là tới gần đầu gối Lý thị, chỉ vào mâm đựng trái cây trên kỷ trà ồn ào muốn ăn.

Lý thị lấy nhét vào trong tay nó, nhìn nữ tử lên tiếng vừa đi vào, con dâu thứ tư của bà ta – Bao thị: “Nếu Chương Nhi có thể đọc bằng một nửa đại chất tử, ta ngày nào cũng khoa trương nó cũng được, hừ, bây giờ đã đọc được hai mươi năm rồi, nhân gia Lưu phu tử đều đọc thành thân thích của nó! Hai người mấy ngày trước còn tới đây uống rượu, người cho là ta không biết sao? Làm xấu Lưu phu tử không sao, đừng có tri hoãn Uyên Nhi học bài, ta sẽ không tha cho hẳn đâu!”

Bao thị tức giận đến trâm Kim Phượng trên đầu cũng rung theo, mặt phấn trắng đỏ lên, một tay gõ vào người cao gầy bên cạnh: “Người có nghe hay không? Mẹ đã lên tiếng rồi đấy, ngày khác đừng đi tới chỗ Lưu phu tử dọa người! Trong nhà tốt xấu có đất cho người ăn cơm, người thành thật trông đất mà ăn cơm, đừng có chọc giận mẹ đến lúc đó người thu hồi đất về, chúng ta không giống những người khác có đứa con tốt!”

Câu nói cuối cùng kia là nói cho Triệu thị nghe, nhưng trong lòng Lý thị cũng không phải tư vị, đứa con trai út này là nàng cũng không đứng dậy nổi, bị con dâu chỉ vào cái mũi mắng thật là bức, nhưng rốt cuộc bà vẫn nhịn xuống không phát tác.

Không khí có chút cứng, một phụ nhân trẻ tuổi khác, Ngô thị – con dâu thứ ba của Lý thị đi lên rụt rè nói: “Trong chốc lát khách nhân sẽ đến đây, tướng công đang ở bên ngoài chờ, Đại ca Đại tẩu cũng đi giúp một tay đi, ta ăn nói vụng về không biết tiếp đón như thế nào, đỡ phải đắc tội khách nhân.”

Lý thị như tìm được người để phát tiết, lạnh lùng hừ một tiếng: “Người cũng biết người ăn nói vụng về? Vậy còn sấp miệng làm gì, Đại ca Đại tẩu người khó được đến một hồi mà bắt đi làm việc, ta thấy người là muốn nhàn hạ hả!”

Ngô thị phe phẩy đầu, “Con dâu không dám.”

“Người có cái gì không dám?”

Bao thị phiên cái xem thường, đi lên vài bước chộp dưa và trái cây trong tay đứa bé trai mập mạp ném xuống đất, trách cứ nói: “Chỉ biết ăn thôi hả, nhìn con béo thành cái dạng gì rồi, ta nói Tam tẩu này, đều nói người mấy lần cho đừng cho nó ăn này nọ, ta đã nói như thế nào? Đừng cho nó ăn mấy thứ linh tinh, lần trước làm nó khóc như mưa, cảm tình là người muốn nó chết có phải hay không?”

Ngô thị sợ tới mức tay run lên, mặt trắng như tuyết: “Trời đất chứng giám, ta làm sao dám, chính nó tự muốn lấy ăn đấy chứ.”

Kỳ thật vừa rồi rõ ràng là Lý thị lấy, Bao thị đây là chỉ cây dâu mà nắng cây hòe.

Lý thị sắc mặt khó coi, Đỗ Chương vội vàng nắm chặt tay nương tử của hắn, cười hi hi nói: “Đại thọ của mẹ đấy, nói bậy này đó làm gì, người yên tâm, ta về sau nhất định ngày ngày trông coi đất, không cần làm phiền nương tử quan tâm.”

Lại quay đầu nói: “Mẹ, thời gian cũng không còn sớm, ngài nhanh đi đổi quần áo mới đi, mặc vào bộ quần áo kia ai cũng không so được với ngài, Vương bà, còn thất thần làm gì, mau hầu hạ đi!”

“Đúng vậy, cụ bà, Phụng nhi cũng muốn nhìn đây, Đình sư phó tự tay thêu, mặc nhất định xinh đẹp cực kỳ!”

Một tiểu cô nương nhìn qua chùng cùng tuổi với Đỗ Hoàng Hoa cười nói.

Nàng vẫn đứng ở bên cạnh Ngô thị, trên mặt không có biểu tình gì, mà một cô nương nhỏ tuổi khác cùng nắm tay nàng thì không như vậy, lộ ra thần sắc phần nộ, Đỗ Tiểu Ngư đều xem ở trong mắt, ở trong lòng đoán rằng hai đứa này hẳn đều là con gái của Ngô thị, nhưng tính cách mười phần không giống nhau.

Lý thị rớt cuộc cười: “Một bó to tuổi còn xinh đẹp được đến chỗ nào chứ.”

Nhưng đã đứng lên đi vào trong phòng: “Thời gian không sai biệt lắm, các người vài cái đi bận việc đi, Văn Uyên lưu lại trong chốc lát cụ bà còn có chuyện muốn nói với cháu.”

Triệu thị ánh mắt hơi híp híp, Đỗ Hoàng Hoa cũng nhìn Đỗ Văn Uyên.

Đỗ Văn Uyên cúi đầu nói: “Vâng, cụ bà.”

Bao thị khước miệng hừ một tiếng, oán hận véo cánh tay tướng công Đỗ Chương.

Vài người đi ra ngoài cửa một đoạn đường, thấy một người trong tiếng hừ phát ra tiếng cười nhỏ, dường như bước chân không vững đang đi tới bên này, hẳn chừng ba mươi tuổi, bộ dạng thực gầy, có nhiều điểm giống Đỗ Chương, nhưng thấp hơn rất nhiều, lúc ánh mắt nhìn người giống như tùy thời có thể chuyển động, cảm giữ lại râu ngắn, mặc kiện trường bào thật gầy chú ý.

“Ồ, đây không phải là cả nhà Đại ca sao?”

Hắn nhếch môi cười, lộ ra hàm răng hơi vàng.

Đỗ Hiền, Triệu thị và Đỗ Hoàng Hoa đều thay đổi sắc mặt, Đỗ Hiền có chút miễn cưỡng chào hỏi: “Nhị đệ.”

Nhất định không phải người tốt gì rồi, Đỗ Tiểu Ngư nhủ mày, đáng về lưu manh, nằng nề rồi kiến thức tác phong Lý thị hoá trang, không ngờ lại nhìn thấy một mặt hàng như vậy, lại là thân thích của nằng, vẫn là Nhị thúc thúc!

“Hoàng Hoa biến đẹp nha.”

Đỗ Đường nhìn chằm chằm mặt Đỗ Hoàng Hoa, lại hỏi bà từ bên cạnh: “Đại ca mang theo cái gì làm thọ lễ?”

Bà từ này chính là người vừa rồi ở cửa không vui kia, khinh thường hỏi đáp: “Một vò trứng gà con, hai túi táo đỏ, còn có một túi khoai tây và cái bắp.”

“Chắc chắc,” Đỗ Đường nghe vậy phe phẩy đầu: “Nhà các người không phải có mấy con gà sao? Ai, đại thọ mẹ sao lại đưa một ít trứng gà đến, Đại ca người cũng quá bất hiểu rồi, tốt xấu cũng phải làm mấy con gà, bộ dạng mập mập nhất định là ăn ngon. Đi một chút đi, dù sao cách gần, ta với người tới cửa lấy, mẹ hiểu được nhất định khen người hiếu thuận, nếu người đến đây cũng là muốn mẹ cao hứng, có phải để ý cái này hay không? Làm sao có thể không bỏ được mấy con gà đâu!”

Bao thị che miệng cười, hát đệm nói: “Nhị ca nói rất đúng, Đại ca Đại tẩu nếu là cái có ngao khí, lúc này đến chúc thọ cũng phải chuẩn bị cho tốt xem chút chứ, chúng ta cũng chịu phục.”

Đỗ Hiền thực xấu hổ bị Đỗ Đường dắt, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào, Đỗ Hoàng Hoa nắm chặt tay lại, ánh mắt như dao nhỏ dừng trên người Đỗ Đường.

Ngô thị thấy không nhìn được, thấp giọng nói: “Đại ca trong nhà cũng khó khăn, mấy con gà còn phải đẻ trứng chứ.”

“Ôi, ý của người là mẹ bây giờ còn trọng yếu thua mấy con gà nhà Đại ca à?”

Bao thị trừng lớn mắt: “Ôi chao, không biết mẹ nghe được sẽ tức thành cái dạng gì, haiz, có chút người quả nhiên là lòng tham, cảm chút không đáng giá tiền đã muốn được mẹ yêu thích, thật sự là si tâm vọng tưởng!”

Triệu thị rút cuộc nghe không nổi nữa, lôi kéo Đỗ Tiểu Ngư và Đỗ Hoàng Hoa: “Đi, chúng ta đi!”

Đỗ Hiền nóng nảy: “Nương từ.....”

Lại đẩy Đỗ Đường: “Người tránh ra.”

Đỗ Đường thuận thế buông ra hắn, cười hi hi nói: “Cái này đi rồi à? Không tiễn! Lần tới lại đến nhớ rõ trông coi nhà mang gà đi nha!”

Đỗ Hiền lúc này đuổi theo Triệu thị, giữ chặt tay bà thấp giọng nói: “Thọ lễ của mẹ còn chưa bắt đầu đâu, người nhìn thêm một chút, không thể đến không một chuyến, vừa rồi người cũng thấy đấy, mẹ vẫn đối xử với Văn Uyên tốt lắm.”

Những người này thật sự rất đáng giận, làm người ta thật khó chịu, Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh cắn răng, nghe vậy lớn tiếng kêu lên: “Ôi chao, Nhị ca còn ở chỗ cụ bà đấy!”

Quả thật, Đỗ Văn Uyên còn đang ở trong nhà chính chờ Lý thị nói với hắn, căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra cái gì.

Đỗ Đường mới phát hiện quả nhiên thiếu một người, hung tợn nói: “Vậy tiểu tử kia ở chỗ mẹ à?”

Bao thị e sợ thiên hạ không loạn: “Đừng vậy, giữ một mình nó ở lại nói là có chuyện, không biết là muốn nói cái gì, mẹ bởi vì hắn còn mắng tướng công ta, ta thấy không bao lâu, chúng ta đều phải bùng nước rửa chân cho nó đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chúc Thọ [Tam]

Edit: Hắc Phượng Hoàng

“Phi!”

Đỗ Đường ói ra một ngụm nước miếng: “Đọc sách tốt thì có cái rắm dùng, cha ta lúc đó chẳng phải cũng là tú tài sao, đến chết vẫn là cái rách rưới học

bài đấy!”

“Ai nói?”

Đỗ Tiểu Ngu ngẩng đầu nói: “Phu tử giảng học bài đọc tốt có thể có chức vị, tương lai Nhị ca làm quan muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn đánh người nào thì đánh người đó đấy! Còn có làm đại quan có thể đi kinh thành, giúp cái gì, cái gì, dù sao chính là người làm việc rất lợi hại, tỳ, về sau Nhị ca khảo trúng tú tài, còn muốn khảo, khảo.....”

“Khảo cử nhân, thi được sĩ, tương lai thi đình!”

Đỗ Hoàng Hoa con người lẻo lẻo tỏa sáng: “Nhị đệ thông minh hiếm có, phu tử cũng nói như vậy, bằng không cũng sẽ không miễn đi một nửa phí dụng cho chúng ta.”

Thôn này ai mà không biết, Đỗ Văn Uyên thiên phú vô cùng tốt, rất sớm có thể làm thi làm từ, Lưu phu tử cũng thường xuyên khen ngợi.

Thấy hai tỳ muội mỉm cười trên mặt lộ vẻ tự tin đến cực điểm, giống như Đỗ Văn Uyên đã chắc chắn làm quan rồi vậy, Đỗ Đường và Bao thị không khỏi ngáy ngẩn cả người, không hện mà cùng tưởng tượng tới sau khi Đỗ Văn Uyên làm quan bọn họ bị thăm gặp phải, nhất thời không dám tiếp tục nói chuyện.

Đỗ Tiểu Ngu ở trong lòng cười thầm một tiếng, cong chân chạy về hướng nhà chính, hô: “Mẹ, con đi tìm Nhị ca, nói cho cụ bà chúng ta phải về nhà!”

Đỗ Đường nóng nảy, hấn vốn chắc chắn cả nhà Đại ca sẽ tức giận chủ động rời đi, ai ngờ lại nháo tới chỗ lão mẹ hấn đây, nhưng khi đuổi theo đã thấy Đỗ Tiểu Ngu trong nháy mắt không thấy thân ảnh đâu cả.

“Cụ bà cụ bà.....”

Đỗ Tiểu Ngu ở phía trước vừa chạy vừa gọi.

Bà tử trông coi nhà chính là người lúc sớm tiếp nhận cái bình trong tay Đỗ Hiền kia, họ Chung, cười nói: “Tiểu Ngu tiểu thư đến đây à, lão thái thái đang nói chuyện với Nhị ca cháu đấy.”

“Cháu có việc gấp, bà bà mau dẫn cháu đi vào tìm cụ bà đi!”

Nàng giữ chặt góc áo Chung bà tử kia.

Chung bà tử suy nghĩ một lát rồi đi hướng nhà chính, khi tới cửa gõ cửa nhẹ giọng nói: “Lão thái thái, Tiểu Ngu tiểu thư muốn gặp ngài.”

Không đợi Lý thị lên tiếng, Đỗ Tiểu Ngu đã đẩy phanh cửa ra, dù sao bên trong cũng không khóa trái.

Lý thị và Đỗ Văn Uyên đều sững sốt, Đỗ Văn Uyên vừa định nói nàng không lễ phép, làm ca ca muốn dạy vài câu, kết quả Đỗ Tiểu Ngu khóc oa oa lên, tiến lên ôm lấy chân Đỗ Văn Uyên: “Cụ bà, Nhị thúc thúc và Tiểu thẩm thẩm muốn đuổi chúng cháu về nhà, hu hu hu, Nhị ca, chúng ta đi thôi, Nhị thúc thúc nói muốn ăn gà nhà chúng ta, nếu như gà bị ăn sẽ không có trứng gà, về sau chúng ta sẽ chết đói! Nhị ca, nhanh lên trở về đi, Nhị thúc thúc muốn đi giết gà đây này!”

“Cái gì? Thật sự có chuyện này?”

Đỗ Văn Uyên nhăn mi, cướp gà?

Lý thị biết tính tình đứa con thứ hai Đỗ Đường, vỗ mạnh cái bàn nói, “Thật sự kỳ cục!”

Đỗ Tiểu Ngu tiếp tục khóc nói: “Nhị ca chúng ta đi thôi, về sau không bao giờ tới nữa, Nhị thúc thúc thật đáng sợ, ngay cả gà nhà chúng ta cũng cướp, Tiểu thẩm còn nói cụ bà không trọng yếu bằng gà đâu, ngay cả gà cũng kém.....”

Lý thị nghe xong tức giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng thấy Đỗ Tiểu Ngu cố ý muốn kéo Đỗ Văn Uyên đi, đành ôn nhu nói: “Tiểu Ngu đừng sợ, cụ bà làm chủ cho các cháu, không ai được đuổi các cháu, gà kia, gà kia Nhị thúc thúc cháu không dám chém giết đâu!”

Lúc này Đỗ Đường đã đuổi theo lại đây, Lý thị vừa thấy hấn hức đầu đến liền mắng: “Nói lăng nhăng gì với đứa nhỏ vậy hả? Nhìn xem người vẫn là kẻ làm Nhị thúc thúc đấy, còn nói cái gì! Dọa Tiểu Ngu khóc rồi, Văn Uyên bọn họ thật vất vả đến một chuyến, đại thọ này của ta người không làm lợn xộn người không cao hứng phải không? Còn không đi đồ chất nữ của người đi!”

Đỗ Đường có nỗi giận như thế nào thì ở trước mặt lão mẹ vẫn phải thu liễm, vội cười nói: “Nói giỡn thôi mà, ai, đứa nhỏ này lại tưởng thực, Đại ca Đại tẩu đến ta thật sự cao hứng, sao lại đuổi bọn họ đi.”

Đỗ Văn Uyên thấy Tiểu Ngu vừa rồi khóc như núi đổ định lấy tay áo lau nước mắt cho nàng, ai ngờ nâng mặt lên thì thấy, một giọt nước mắt cũng không tìm thấy, trên mặt khô khốc im im lặng lặng, lập tức hiểu ngay, lấy tay búng một cái trên trán nàng, nhẹ giọng nói: “Ngay cả ca muội cũng lừa, nha đầu chết tiết này!”

Nhưng vẫn dùng tay áo giả bộ thật sự nghiêm cần lau nước mắt cho nàng.

Những người khác lúc này cũng lại đây, Bao thị cũng bị Lý thị trách cứ vài câu.

“Hiển nhi, dẫu cả, vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, bọn họ cũng bị ta mắng.”

Lý thị nói xong dừng một chút, kỳ thật bà không quen nói lời ôn nhu nhỏ nhẹ: “Ta một hồi làm đại thọ năm mươi năm, không biết về sau còn có thọ lễ sáu mươi hay không, các người vẫn là ở lại đi, ba đứa nhỏ này ta đều thích thật sự, về sau nhiều lui tới, ai dám nói đuổi các người, ta sẽ cho chúng nó một trận!”

“Mẹ yên tâm, chúng con không đi, sửa sang lại lễ thọ đi, những khách nhân đến đây rồi.”

Đỗ Hiến trả lời, mà Triệu thị không tỏ thái độ.

Lý thị nhìn Triệu thị, sắc mặt âm trầm vài phần.

“Quần áo này của cụ bà thật là xinh đẹp!”

Đỗ Tiểu Nương lấy tay vuốt ve tơ lụa thêu hoa màu đỏ thẫm, chất vải này nhất định rất sang quý, nàng nhớ tới tình huống nhà mình, lông mày nhíu thật chặt, Lý thị rõ ràng là bà địa chủ, Bao thị luôn mồm nói đất và đất, chỉ sợ nhà bọn họ đến chen một chân, nàng bây giờ tò mò nhất là, vì sao năm đó Đỗ Hiến phải rời khỏi Đỗ gia sống cuộc sống cực khổ? Làm sao hôm nay lại trở về?

Nghe thấy câu này, đại nữ nhi của Ngô thị Đỗ Phượng nhìn lại Đỗ Tiểu Nương, nói; “Từ mười mươi đội hoa cũng rất được đấy.”

Đó là một người thực thông minh, Đỗ Tiểu Nương nhìn hành vi vừa rồi của Đỗ Phượng có thể đoán ra được, cười nói với nàng ta: “Là Nhị ca cài cho mười đây, tỷ tỷ cũng đẹp mất lắm, lát nữa có thể mang mười ra ngoài chơi không?”

Lại quay đầu hỏi Lý thị: “Cụ bà, cháu có thể đi ra ngoài chơi không? Nếu đi chơi rồi, Nhị thúc thúc có vụng trộm đi tới nhà chúng ta ăn trộm gà hay không?”

Đỗ Hoàng Hoa xi một tiếng cười rộ lên, Đỗ Đường thì dờ khóc dờ cười.

“Đi chơi đi, Nhị thúc thúc của cháu hôm nay ở trong này chỗ nào cũng không đi được, cháu yên tâm đi chơi đi.”

Lý thị rất kiên nhẫn, lại ôn hòa nhìn Đỗ Văn Uyên: “Vừa rồi cháu kể chuyện xưa còn chưa xong, đợi lát nữa yến khách xong lại kể, cụ bà thích nghe.”

Đỗ Tiểu Nương đi theo Đỗ Phượng và tiểu nữ nhi Đỗ Ngọc của Ngô thị đi chơi, nhóm người lớn thì đi an bài chuyện thọ lễ và tiếp đãi tân khách.

Trong ba con dâu của Lý thị, Bao thị có bộ dạng xinh đẹp nhất, tính cách phá lệ tùy hứng, không biết là xuất thân lai lịch gì, mà Ngô thị và Triệu thị không sai biệt lắm, dung mạo xem như thanh tú, chưa nói tới xuất sắc, nhưng nhìn tương đối thuận mắt, về phần vợ của Nhị thúc thúc kia, Đỗ Tiểu Nương không nhìn thấy, điểm này nàng cũng thực nghi hoặc.

Trong đó Đỗ Phượng và Đỗ Ngọc bộ dạng không giống nhau, Đỗ Phượng giống mẹ nàng Ngô thị, mặt mày lộ ra vẻ dịu dàng, Đỗ Ngọc có lẽ giống cha Đỗ Dực nhiều hơn, có vẻ kém một chút.

Nếu Đỗ Hiến là người Đỗ gia, Đỗ Tiểu Nương tự nhiên mặt cũng dễ nhìn, máu mủ tình thâm, ông sinh ra tại đây thì chú định xuất hiện cùng cái nhà này, về sau hoặc nhiều hoặc ít sẽ phát sinh cái gì đó, đều nói biết người biết ta, Đỗ Tiểu Nương làm cháu gái Đỗ gia nhất định phải làm tốt công tác chuẩn bị, đề ngày sau không ở thế thất bại.

Nơi này rất lớn, ngoại trừ cái viện tam tiến kia, mặt sau còn có hai tiểu viện độc lập, phân biệt là chỗ Đỗ Dực và Đỗ Chương ở, mà Đỗ Đường và Lý thị ở trong đại viện. Đất của Đỗ gia quây chung quanh bên cạnh viện, Đỗ Tiểu Nương nhìn môn quy, đánh giá hẳn là có ba bốn trăm mẫu đất, nàng tuổi còn nhỏ, nhất định sẽ không hỏi Đỗ Phượng loại vấn đề này, chỉ có thể tự mình đoán.

Chút này kỳ thật không tính là nhiều, nhiều nhất cũng chỉ là cái tiểu địa chủ mà thôi.

Nàng nghĩ có chút buồn cười, sắc mặt Bao thị và Đỗ Đường kia, giống như Đỗ gia có nhiều gia sản lắm ấy, thật sự là ếch ngồi đáy giếng!

Rất nhanh tới buổi tối, những khách nhân đều đi không sai biệt lắm, Đỗ Hiến cũng cáo biệt Lý thị.

Lý thị có vẻ có chút không tha, liên thanh bảo họ thường đến.

Sau khi về nhà, Triệu thị đi phòng bếp nấu nước, Đỗ Hoàng Hoa thái rau cho gà ăn, Đỗ Tiểu Nương ngồi ở cửa ngắm người nhìn sao sáng long lanh, bầu trời đêm nơi này đặc biệt đẹp, làm nàng mê mẩn vô cùng, sao sáng phản chiếu vào hồ nước nhỏ ở cửa, giống như ngọc minh châu chìm dưới nước phát ra ánh sáng mê người.

Đỗ Văn Uyên xa xa liếc nhìn nàng một cái, từ khi hết bệnh rồi, cặp con ngươi kia luôn sáng lạn lạn lắm, giống như trong ngực nhớ kỹ cái gì đó, lại như đang khát khao cái gì đó.

“Tiểu Nương.”

Hắn đi qua ngồi ở bên người nàng: “Lại đang nhìn sao?”

Nàng từ khi đi vào thế giới này luôn không nhìn được ngẩng đầu nhìn bầu trời, nơi này không biết có phải là triều đại ngàn năm trước hay không, hay là một cái thời không hoàn toàn xa lạ, nhưng bầu trời vẫn giống nhau, có mặt trời, có sao, có ánh trăng. Lúc mới mấy ngày đầu nàng tới đây, chỉ những khi nhìn lên bầu trời mới có cảm giác chân thật thấm thiết.

Nếu tất cả những thứ này không phải hư ảo, những cái đã qua sẽ trôi vào quá khứ, mà nàng vĩnh viễn không có khả năng trở về.

“Ca ca biết đây là sao gì không?”

Ngón tay nàng chỉ vào một ngôi sao trong Bắc đẩu Thất tinh, đây là đồ án nàng từ nhỏ đã thích tìm ở trên trời.

Đỗ Văn Uyên nhìn về phương hướng đó cười rộ lên, cầm tay nàng về cái bộ dáng trong hư không: “Cái này gọi là sao Bắc Đẩu, nhìn thấy không, nhìn chúng giống cái đầu, trong đó có bảy ngôi sao tên lần lượt là: Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ky, Thiên Quyển, Ngọc Hành, Khai Dương, Điều Quang. [Hoài Nam Tử] nói, cán chòm sao Bắc Đẩu chỉ đông, thiên hạ giai xuân, cán chòm sao Bắc Đẩu chỉ nam, thiên hạ giai hạ, mà chỉ tây bắc chính là thu đông.”

“A, hiện tại là mùa xuân, chuôi kia đang chỉ Đông Phương.”

Đỗ Tiểu Ngư vỗ tay nói: “Ca ca thật là lợi hại, cái này cũng biết.”

“Trong sách đều có mà, cho nên muội học chữ cho tốt, tương lai sách gì cũng có thể xem được.”

Đỗ Tiểu Ngư khác sâu đồng ý, liên tục gật đầu: “Muội nhất định sẽ, ca ca có rảnh thì dạy Tiểu Ngư nha.”

Nàng còn muốn hỏi nhiều vấn đề đây, tỷ như đương kim Hoàng Đế là ai?

Ai ngờ lúc này Đỗ Văn Uyên vỗ đầu nàng: “Đúng rồi, là ai nói cho muội làm quan muốn cái gì có cái đó, muốn đánh người nào thì đánh người đó hả?”

“Này.....”

Đỗ Tiểu Ngư nhếch môi cười: “Muội chỉ là muốn dọa dọa Nhị thúc thúc và Tiểu thẩm mà thôi, nếu ca ca thực sự lên làm quan, nhất định là một quan tốt, tuyệt đối sẽ không đánh người lung tung!”

Cái này làm Đỗ Văn Uyên cười ra tiếng: “Muội cứ thế chắc chắc ta là người tốt à? Thôi được, nếu làm quan có nhiều ưu việt như vậy, ta nhất định cố gắng thật tốt.”

Dồng dạc, Đỗ Tiểu Ngư lần trước còn không phải nói mạnh mẽ, cố gắng khảo cái tú tài không tính cái gì, nhưng khảo cử nhân thậm chí tiến sĩ rất khó khăn, nào có đơn giản như vậy, Nhị ca này thật đúng là không biết khiêm tốn!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đâm Trâu Hành Hung

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Mặc dù có cái cụ bà tiểu địa chủ quan hệ phức tạp, nhưng một nhà Đỗ Tiểu Ngư vẫn sống ngày cực khổ.

Đỗ Hiền mỗi ngày đi sớm về tối bận việc hoa màu, mùa xuân là thời gian gieo hạt, giờ phút này nếu lười biếng thì đến khi thu hoạch vụ thu chỉ có thể thờ dài hối hận, cho nên ngoại trừ Đỗ Văn Uyên, cả nhà đều xuất động. Đỗ Tiểu Ngư sức nhỏ nhất, tuy rằng cũng đi nhưng thật ra là ở bên cạnh chơi, thỉnh thoảng cầm liềm cắt một chút, hoặc là sờ trường làm ướt khăn lau mặt cho người nhà.

Nhà bọn họ tổng cộng có mười mẫu, không tính nhiều, nhưng chỉ có một người là đứng lao động, cộng thêm tật cũ thường tái phát nên làm việc có khi không đủ sức.

Ngoài ra Đỗ Tiểu Ngư còn phát hiện một vấn đề, nhà mình ngoại trừ có một mảnh đất trồng rau dưa là gần nhà, còn những ruộng khác thì rất xa, cơ hồ hợp với núi rừng rồi, ở cuối cùng phía tây thôn Bắc Đồng, nghe nói lướt qua dãy rừng cây này là thôn Thất Giáp bên cạnh.

Ngày hôm nay mặt trời thật gay gắt, làm trong ruộng một lát mà đỉnh đầu toát ra toàn mồ hôi, mùa hè lại đến rồi.

“Tiểu Ngư muội mau trở về đi.”

Đỗ Hoàng Hoa thấy nàng không ngừng lau mồ hôi có chút đau lòng: “Ta còn ít mầm này cũng sắp xong rồi.”

Nàng đang chuyển trồng lúa nước, cũng chính là cấy mạ.

Đỗ Tiểu Nư lấy khăn lau mặt cô: “Muội chờ tỳ về cùng, hôm nay Nhị ca nói sẽ về sớm, muội bảo hân hái hoa hòe xuống.”

Đỗ Hoàng Hoa vừa bực mình vừa buồn cười: “Muội tham ăn, còn nhớ com kia cơ đấy! Đi về trước, không phải ta sẽ không làm cho muội.”

Đỗ Tiểu Nư hi hi nở nụ cười hai tiếng, nhìn xa xa có người đang đuổi trâu cây ruộng bên nói: “Tỷ nhìn bên kia có con trâu kia, ài, nhìn dùng trâu có vẻ đỡ mệt, hay là chúng ta hỏi nhà người ta mượn một chút? Cha đi làm bệnh càng nghiêm trọng thì làm sao bây giờ?”

Nàng gần đây hay nghe thấy Đỗ Hiền ho khan, được kia ngày nào cũng uống, tương đương với lấy được đổi mệnh, sau đó lại lấy mệnh làm ruộng.

Đỗ Hoàng Hoa ánh mắt âm trầm, cúi đầu cắn môi: “Ngày mai không cho cha ra đây, dù sao cấy mạ cũng đơn giản, một mình ta làm là được, cũng chỉ là làm thêm vài ngày thôi.”

Vậy chỉ sợ lại mệt đổ một người, Đỗ Tiểu Nư thấy nàng không đề cập tới chuyện con trâu, chắc lại có tâm bệnh nên không nói nữa.

Hai người trầm mặc, lúc Đỗ Hoàng Hoa bắt tay cấy cây mạ cuối cùng vào ruộng, có người vội vàng đánh trâu từ xa tới.

Đỗ Tiểu Nư nhìn chăm chăm con trâu vàng kia, quả nhiên là trâu khỏe, bộ dạng phiêu phi thể trắng, nếu nhà bọn họ thực sự có một con thì tốt thật, đỡ được bao nhiêu sức người! Dù sao trâu chỉ ăn cỏ thôi, nơi này cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu cỏ, phía sau kia có mọc khắp núi đồi, nàng nhìn một lát rồi chuyển ánh mắt xuống người chủ con trâu.

Là một phụ nhân trung niên, bộ dạng khỏe mạnh như con trâu kia, làn da ngăm đen, mắt tam giác, có chút hung tướng.

“Chỉ có một mình ngươi trông thôi à?”

Thanh âm của bà ta the thé: “Ài, đáng thương, việc gì cũng tới tay làm, nếu có con trâu thì thoải mái hơn nhiều.”

Nói xong cười vỗ đầu con trâu, ngữ điệu có chút châm chọc: “Hiện tại hồi hận không? Chỉ có thể nhìn thôi.”

Đỗ Hoàng Hoa mặt căng thẳng, một câu cũng không nói, kéo Đỗ Tiểu Nư đi về phía trước.

Nhưng vị phụ nhân trung niên Khâu thị kia không từ bỏ ý đồ, đi theo phía sau, thanh âm như cái loa phóng thanh gào thét: “Thanh cao cái gì chứ? Cũng chỉ là cái giấy rách thôi, bị con ta sờ qua rồi còn giả bộ cái gì, phi, xem ngươi về sau tìm được nhà thế nào!”

Dọc theo đường đi mấy mảnh ruộng đều có người, nghe được những tiếng cười phát ra, lại có mấy người khe khẽ nói nhỏ, Đỗ Tiểu Nư nhìn trộm Đỗ Hoàng Hoa, thấy mỗi nàng đang phát run, nắm tay nàng tới phát đau.

Mà Khâu thị kia còn đang hùng hùng hổ hổ, tất cả đều là ô ngôn uế ngữ khó nghe.

Đỗ Tiểu Nư hiểu biết đại khái tình huống là dạng gì, dừng lại bước chân, chỉ vào Khâu thị nằng: “Đứa con hư của ngươi kia làm người ta buồn nôn đấy, rõ ràng là tỷ ta chứng mất con người, quăng hân ra, ngươi tức giận đến mức không biết nói chuyện à? Muốn tỳ tỳ của ta một đóa hoa tươi cắm trên con người bãi phân trâu kia ư, à phi, không lấy gương soi xem mặt mình thế nào, người như ngươi á, có thể sinh ra đứa con oai hùng thế nào chứ! Tỷ, chúng ta không sợ mụ, dù sao cũng chứng mất đứa con kia, xem ai mất mặt!”

Khâu thị không ngờ Đỗ Tiểu Nư đột nhiên mở miệng mắng chửi người, trong lúc đó nhất thời ngậm cả người, Đỗ Hoàng Hoa là cái cái dạng người gì bà thực hiểu biết, cho nên mới sinh võ mồm cực nhanh, biết Đỗ Hoàng Hoa sẽ không mở miệng biện giải, kết quả lại xem nhẹ tiểu nữ nhi Đỗ gia.

Bà ta nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nhảy lên đòi thu thập Đỗ Tiểu Nư, Đỗ Tiểu Nư ý vào mình linh hoạt lập tức né tránh.

Nhưng thân hình hai người thật sự khác nhau quá lớn, nếu thật sự bị Khâu thị bắt được, Đỗ Tiểu Nư chỉ sợ sẽ phải chịu nỗi khổ da thịt, Khâu thị mạnh mẽ nổi danh trong thôn, biểu cữu của bà ta chính là trưởng thôn thôn Bắc Đông, ý vào cái này, bà ta thường xuyên bắt nạt người thành thật không có chỗ dựa, cho nên Đỗ Hoàng Hoa thấy Đỗ Tiểu Nư có nguy hiểm, lập tức che ở phía trước, quát: “Ngươi dám đánh nó, Đỗ gia chúng ta sẽ không tha cho ngươi!”

Khâu thị cười quái dị một tiếng: “Đỗ gia? Người nào Đỗ gia? Các ngươi bị chủ bà kia đuổi ra đấy, đừng chết không biết xấu hổ còn cho rằng mình là chủ! Ta hôm nay không bắt được nha đầu chết tiệt kia là không được, ngươi tránh ra!”

Đỗ Hoàng Hoa đương nhiên sẽ không tránh, mà Khâu thị lực đại vô cùng, tùy tay có thể đẩy nàng ngã trên mặt đất.

Đỗ Tiểu Nư thấy Đỗ Hoàng Hoa bị bắt nạt, trong mắt tức tóa ra lửa, nàng làm bộ sợ tới mức ngã sấp xuống, ùng ục ục lăn đến sau mông con trâu, thừa dịp Khâu thị còn đang thích ý diễu võ dương oai, nhanh chóng nhổ cây trâm gỗ trên đầu xuống dùng sức đâm vào mông con trâu.

Chỉ nghe con trâu gầm lên giận dữ, giống như sấm mùa xuân vang vọng toàn bộ đồng ruộng, tiếp theo nhấc chân chạy như điên, căn bản chẳng phân biệt được phương hướng, ở bốn phía đồng ruộng làm một trận trà đạp, những cây mạ mới được cấy vào từng chòm ngã nát, khiến cho nhóm nông dân đang

làm việc đều oán giận, kêu hô chỉ trích Khâu thị, bảo bà ta nhanh chóng kéo trâu đi.

Khâu thị tròn tròn mắt, làm sao còn lo lắng tìm Đỗ Tiểu Ngư tính sổ, bay nhanh đi bắt trâu.

“Té bị thương không? Có đau hay không?”

Không đợi Đỗ Tiểu Ngư đi nâng Đỗ Hoàng Hoa, Đỗ Hoàng Hoa đã nhào lại đây, nhìn nàng từ trên đầu xuống, lại duỗi tay vỗ bần đất dính trên quần nàng.

Đỗ Tiểu Ngư cái mũi có chút chua xót lắc đầu: “Không đau, tý đau không?”

Đỗ Hoàng Hoa ngừng tay, nhắm mi nhìn chăm chăm nàng: “Về sau không có việc gì ít nói thôi, người kia muội đánh được sao? Ta với muội cộng lại cũng không là đối thủ của bà ta đâu!”

Đỗ Tiểu Ngư mân mê miệng: “Ai bảo bà ta nói tý như vậy, muội không nhịn được!”

“Nói một chút sẽ không mất miếng thịt, đáng để so đo với bà ta sao?”

Đỗ Hoàng Hoa trách cứ, lại thở dài, nàng biết Đỗ Tiểu Ngư là vì nàng mới mắng chửi người, nhưng biểu cữu Khâu thị là trưởng thôn, vạn nhất gặp phải chuyện gì đến nhà bọn họ có thể ứng phó được sao? Lần trước vì chuyện làm mai đã đắc tội Khâu thị, bằng không bà ta cũng không nói những lời khó nghe như vậy, cộng thêm lần này, triệt để chọc giận bà ta rồi.

Thấy nàng tâm sự thật mạnh, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ vừa rồi có lẽ mình thật sự là liều lĩnh một chút, nhưng nhìn người nọ vũ nhục Đỗ Hoàng Hoa, nàng tuyệt đối không nhịn được! Nhưng bởi vậy cũng nhìn ra vị tỷ tỷ này có thể nhẫn nại, tiểu cô nương mới mười bốn tuổi, rốt cuộc xếp đặt bao nhiêu phiền não ở trong đầu ả nhần không phát ra?

“Trâu kia giẫm không ít hoa màu đấy, cái này bà ta phải bồi rồi!”

Đỗ Tiểu Ngư nháy mắt với Đỗ Hoàng Hoa, cười hi hi nói: “Vừa rồi tỷ nhìn thấy không, lúc bà ta đuổi còn bị ngã theo tư thế chó đớp phân đấy!”

Đỗ Hoàng Hoa chung quy vẫn là tâm tính của cô gái nhỏ, nhớ tới bộ dáng Khâu thị chật vật, xì cười rộ lên: “Cái này đúng là xứng đáng.”

Thấy nàng nở nụ cười, Đỗ Tiểu Ngư trong lòng cũng ngọt ngào, mấy ngày nay, nàng sớm coi bọn họ trở thành chân chính thân nhân của mình, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!

Đỗ Văn Uyên buổi chiều quả thực về sớm, Triệu thị có chút không cao hứng, lôi kéo Đỗ Hiền nói: “Lư phu tử gần đây có chuyện gì xảy ra à? Ba ngày thì hai ngày cho bọn họ về nhà, có phải không muốn dạy học hay không? Hay là trong nhà có việc? Ông ngày khác đi hỏi thăm xem thế nào, Văn Uyên của chúng ta không thể để hấn làm tri hoân!”

Đỗ Hiền còng thắt lưng, gần đây thắt lưng càng đau, không biết là phương thuốc có vấn đề hay là bệnh nghiêm trọng, nhưng không thể nói ra, dù sao trong nhà còn phải dựa vào ông, thấy Triệu thị nói như vậy liền trấn an nói: “Đứa nhỏ học bài cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi mấy ngày thì nghỉ ngơi mấy ngày đi, Lư phu tử này không phải không biết thu xếp, mấy năm dạy được ra rất nhiều tú tài, từng có cử nhân, bà đừng lo lắng quá.”

Triệu thị hừ một tiếng, thìa xao trong tay thỉnh thoảng vang loảng xoảng rất chói tai: “Nghe nói gần đây thường trợn lẩn với Đỗ Chương, lần trước còn thấy bọn họ buổi chiều uống rượu đấy, không phải là hôm cho Văn Uyên về sớm hay sao!”

Thấy nàng không gọi Tứ đệ, Đỗ Hiền thở dài: “Có thể là có việc cần bàn bạc, Lư phu tử.....”

Mất thấy mặt Triệu thị càng thêm thâm trầm, ông vội vàng sửa miệng: “Được được được, ngày mai ta đi hỏi thăm, nếu thực sự cất giấu chuyện gì, sẽ không để Văn Uyên ở chỗ đó học bài, đổi cái tư thực.”

Triệu thị lúc này mới vừa lòng, tiếp tục đảo cái gì đó đen sì sì trong nồi.

Đỗ Hiền đi tới xem vài lần, chỉ vào nói: “Cái này dùng được sao? Lão Bàng không phải đại phu, ở đâu ra phương thuốc vậy?”

Triệu thị cười nói: “Nói là ngày nào đó làm được ra, vừa thấy vừa vặn là trị đau thắt lưng, dù sao thảo dược bên trong này cũng không quý, liền thử xem sao”. Bà cuộn quần áo ông lên, ở thắt lưng sưng lên một vòng, ánh mắt liền đỏ lên: “Ông xem này có đau không, ai, ngày mai ông nghỉ ngơi đi, ta cùng Hoàng Hoa đi là được rồi.”

“Làm vậy sao được?”

Đỗ Hiền phe phẩy đầu: “Các người là nữ nhân không có sức, vẫn là để ta làm.”

“Ông làm ông làm,” Triệu thị trừng hai mắt: “Ông thực sự bị bệnh ở trên giường thì nhà chúng ta còn sống thế nào hả? Cứ quyết định như vậy đi, ông ngày mai nghỉ ngơi, rút ra chút thời gian mạng theo Tiểu Ngư đi hỏi thăm chuyện của Lư phu tử.”

Đỗ Hiền sợ bà tức giận nên vội vàng đáp ứng: “Được được, vất vả bà và Hoàng Hoa, nhưng mà gần đây trời nóng, làm nhiều cẩn thận choáng váng đầu, các người mang nhiều nước đi uống.”

“Còn phải đợi ông dặn dò à?”

Triệu thị vỗ ghế nằm làm bằng trúc đơn sơ: “Mau nằm xuống, ta thấy được hằm cũng được rồi đấy, lập tức bôi lên cho ông.”

Bà bưng cái nồi sắt xuống, mùi cháo thảo dược bên trong bay ra ngoài, không khỏi cười cười, trong lòng trào ra chút hy vọng, có lẽ tướng công dùng có thể khỏe lên chút, lão Bằng nói là trời cho lão phương thuốc, đây là dấu hiệu tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nồng Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mùi Hoa Hòe

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đỗ Hoàng Hoa đang nhỏ giọng nói chuyện với Đỗ Văn Uyên ở bên ngoài.

“Hôm qua đệ rút thời gian đi gặp cụ bà à?”

Đỗ Hoàng Hoa nói giọng trách cứ.

Đỗ Văn Uyên mặt nhăn mày nhu: “Tỷ làm sao mà biết được?”

“Ta nhìn thấy, quần áo kia của đệ là tự tay ta khâu!”

Đỗ Hoàng Hoa thấy hần bộ dạng không quá để ý thì càng thêm tức giận: “Đệ cũng biết mẹ không thích chúng ta thân cận với cụ bà, lần trước là nê mặt mũi của cha mới đi mừng thọ, hiện tại đại thọ đã đi qua rồi, chúng ta không có quan hệ gì với bọn họ nữa!”

Đỗ Văn Uyên trầm mặc một lát mới nói: “Vậy tâm tư của cha thì thế nào? Tỷ chỉ biết đến mẹ thôi sao?”

Đỗ Hoàng Hoa sừng sốt, cha Đỗ Hiến của nàng rõ ràng là dao động, nhưng lập tức không về đó được.

Đỗ Văn Uyên nhân cơ hội nói: “Tỷ cũng biết mẹ sẽ mất hứng, vậy đừng nói ra trước mặt bà, bản thân đệ sẽ chú ý.”

Đỗ Hoàng Hoa muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói gì nữa, chỉ nói: “Đệ đừng cô phụ mẹ.”

Những lời này hình như có sức nặng ngàn cân, Đỗ Văn Uyên hơi hơi nheo mắt, sau một lúc lâu mới nói: “Đệ hiểu được.”

Đỗ Hoàng Hoa không thêm nhắc lại, xoay người đi trong viện giặt quần áo.

Đỗ Văn Uyên đứng ở nơi đó một hồi lâu, hần nhìn Đỗ Hoàng Hoa mức nước giếng lên đồ đầy vào chậu quần áo, thân thể nàng nhỏ yếu như rặng liễu ngoài bờ sông. Mà lúc này các tiểu thư Đỗ gia nên thêu hoa mới đúng, hoặc là ở trong sân chơi điều thì phải? Hần chậm rãi cúi đầu đi lên phía trước.

Đỗ Tiểu Ngư vẫn ngồi xổm ở sau cửa sổ, lúc này mới lặng lẽ đứng lên.

Thấy Đỗ Văn Uyên đi ra ngoài rồi, nàng đuổi theo gọi: “Nhị ca!”

Lúc hần quay đầu đã là khuôn mặt rạng rỡ, ôn nhu tươi cười như sóng hồ lăn tăn.

Đỗ Tiểu Ngư sừng sốt một lát mới phát hiện ánh mắt Đỗ Văn Uyên thật xinh đẹp, không giống với bọn họ, tà hướng về phía trước, thật dài, như chứa cả một hồ nước đầy.

“Đi, Nhị ca mang muối đi ra ngoài một chút.”

Hần vậy tay.

Đỗ Tiểu Ngư liền đi qua, đến bên cạnh nói: “Nhị ca, ca có thể hái hoa hòe kia xuống không?”

“Hoa hòe?”

Hần ngẩng đầu nhìn cây hòe cao lớn, lại cúi đầu nhìn Đỗ Tiểu Ngư, có chút khó hiểu.

“Đúng vậy, tỷ tỷ nói muốn làm com hoa hòe cho muối ăn, hiện tại chỉ thiếu thứ này!”

Đỗ Tiểu Ngư không quên tăng thêm một câu: “Tốt nhất đừng treo cây, nếu như bị mẹ nhìn thấy cũng không được, Nhị ca không có chuyện, nhưng muội và tỷ tỷ sẽ thâm!”

Đỗ Văn Uyên cười, hơi có chút tự giễu: “Thâm cái gì, thì nói bản thân ta muốn ăn không phải được sao, mẹ muốn nói gì thì cứ nói ta.”

“Vậy cũng không được!”

Đỗ Tiểu Ngư kéo cánh tay hắn: “Nhị ca bị thương cũng không được, vẫn là đừng treo cây.”

Đỗ Văn Uyên nở nụ cười lấy tay xoa má nàng.

Trong nụ cười của hắn có chút gì đó không giống bình thường, Đỗ Tiểu Ngư bỗng nhiên cảm thấy hắn rất giống Đỗ Hoàng Hoa, đều trưởng thành sớm, vốn là tuổi nên ngây thơ lãng mạn, cố tình phải gánh vác nhiều gánh nặng như vậy, mà gánh nặng này có lẽ là đến từ Triệu thị? Cũng như những người mẹ khác đều mong con mình hơn người, đặt mọi hi vọng ở trên người hắn.

Nàng có chút đồng tình vị Nhị ca này, cũng hiểu được mình may mắn trọng sinh là nữ tử, bằng không với tài học của nàng, khảo tú tài cái quỷ gì!

“Vậy nghĩ biện pháp khác.”

Đỗ Văn Uyên nắm tay nàng trở về.

Hắn vào phòng tìm dao, lại nói một tiếng với Triệu thị muốn mang Đỗ Tiểu Ngư đi chơi trong chóc lát, Triệu thị thấy sắc trời còn sớm lại đang bận rộn bôi thuốc cho Đỗ Hiến nên đáp ứng, chỉ dặn dò về sớm một chút.

Hai người đi thẳng một mạch về phía tây, chính là cánh rừng cách thôn Thất Giáp.

Đỗ Tiểu Ngư kỳ quái, hắn mang nàng tới chỗ này làm gì?

Trong núi rừng thực im lặng, trừ thanh âm gió thổi qua lá cây thì cũng chỉ có tiếng chim hót thanh thúy, nghe qua phá lệ dễ nghe.

“Nhị ca, ca đang tìm cái gì vậy?”

Thấy ánh mắt Đỗ Văn Uyên nhìn xuyên vào cánh rừng, Đỗ Tiểu Ngư rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Tìm gậy trúc thật cao.”

Đỗ Văn Uyên nói lời ít mà ý nhiều.

A, thì ra là muốn dùng gậy trúc để chọc hoa hòe, thật ra đây là một chủ ý hay, Đỗ Tiểu Ngư cũng giúp đỡ tìm kiếm, lập tức phát hiện một phiến trúc nhỏ bên cạnh dãy đá, những cây gậy trúc kia rất cao thẳng tắp xếp liền nhau, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ rằng nếu có con gấu trúc phát hiện nơi này nhất định sẽ rất cao hứng, phiến trúc này xanh rì nàng nhìn cũng muốn ăn.

Đỗ Văn Uyên ngồi xổm xuống dùng sức chặt gậy trúc: “Bùm bùm” thanh âm lâm kinh hách vô số chim chóc từ trong rừng bay ra.

Đỗ Tiểu Ngư trong lúc chờ đợi bèn đi dạo xung quanh, khi trở về mang theo mấy cây gieo trồng, có chút giống hoa có chút giống cỏ bình thường, nhưng ngửi đều có hương vị đặc thù.

“Nhị ca, ca nhận biết được những thứ này sao?”

Nàng thấy Đỗ Văn Uyên là người tri thức uyên bác nên muốn hỏi hắn.

Kết quả hắn không làm người ta thất vọng, mắt nhìn lại nói: “Cây kim ngân, sài hồ, mạch môn.”

Cur nhiên thật đúng là cây cỏ trong sách thuốc, Đỗ Tiểu Ngư có chút hâm mộ hắn, một người cái gì cũng biết một chút luôn luôn tốt, lại nói: “Về sau có thể dạy muội học thứ này không?”

“Muội muốn học phân biệt thảo dược?”

Đỗ Văn Uyên không dự đoán được nàng ham học như vậy.

“Đúng vậy, bệnh đau thắt lưng của cha mãi không khỏi, muội cố gắng biết đâu lại tìm được biện pháp!”

Nàng thở dài lo lắng lắc đầu: “Tỷ tỷ nói không cần cha đi làm việc, nhưng một mình tỷ tỷ làm, muội sợ tỷ ấy không chịu nổi, vẫn là chữa được bệnh cho cha sớm một chút mới tốt.”

Đỗ Văn Uyên nấp máy môi, Đỗ Tiểu Ngư lại cảm giận nói: “Muội thấy mấy đại phu này đều không có bản sự, bằng không làm sao mà bệnh của cha chữa mãi không khỏi!”

Đỗ Văn Uyên ngốc lẳng, nha đầu kia nghĩ thật nhiều, nhưng mà cũng nghĩ giống hần.

“Được, về sau ta rút chút thời gian dạy muối.”

Hần đứng lên, cầm một đầu cây trúc: “Đi, trở về chợ hoa hòe.”

Không hiểu sao tâm tình của hần bằng phẳng chút, không khí cái nhà này luôn trầm trọng, có đôi khi ép tới hần không thở nổi, nhưng có một vị muối muối như vậy ở bên người, làm cho người ta vui vẻ.

“Lấy hết xuống nha, tỳ tỳ nói thời tiết nóng hơn hoa hòe sẽ nở ra hết, đến lúc đó sẽ không ăn ngon đâu.”

Nàng mặt mày hớn hờ.

Đỗ Văn Uyên gật đầu: “Được, được.”

Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi đi theo phía sau, thỉnh thoảng lấy chân đá cây gây trúc, nghịch ngợm gây sự một chút, làm cho Đỗ Văn Uyên vừa bực mình vừa buồn cười.

Hai người về nhà, Đỗ Văn Uyên lại tìm liềm, dùng mảnh vải cột vào gây trúc đi chợ hết hoa hòe xuống, Đỗ Tiểu Ngư mang theo cái rổ trúc ở bên cạnh nhặt, chỉ cảm thấy hương thơm nức mũi.

Đỗ Hoàng Hoa thấy có hoa hòe, lấy một ít ra, Đỗ Tiểu Ngư tích cực múc nước, chuẩn bị bắt đầu rửa hoa hòe.

Đỗ Hiền đứng ở cửa sổ nhìn hai tỳ muội các nàng, trên mặt ý cười thật sâu: “Hai đứa nhỏ này càng lớn càng dễ nhìn, về sau tìm cái nhà thế nào đây!”

Triệu thị xì cười rộ lên, sờ cánh tay ông: “Đứa nhỏ nhà mình đều là bảo, người ta nhìn thì không thấy tốt như vậy đâu!”

“Ai, đáng tiếc Hoàng Hoa.”

Đỗ Hiền bỗng nhiên thở dài: “Nếu không phải tại ta làm một nó, đã sớm gả đi ra ngoài rồi, còn gặp phải Khâu thị người đàn bà đánh đá kia! Nghe nói vừa rồi ở ngoài ruộng còn mắng Hoàng Hoa, đứa nhỏ này lại chịu khổ.”

Triệu thị buông tay, bát đậu từ suýt nữa rơi xuống: “Khâu thị tiện nhân kia lại đây mắng chửi người?”

“Ai, bà đừng tức giận, cũng không thế nào, bà đừng chạy đi cãi nhau với bà ta, bà ta thân hình cao lớn, bà đánh không lại bà ta, ta nay thân thể không dùng được không thể giúp bà!”

Đỗ Hiền hỏi hận mình vừa nói lộ hết, hần biết tính tình nương tử mình, bình thường nhìn dễ bắt nạt, nhưng nếu đụng phải mấy đứa trẻ thì lại bất kể mọi thứ.

Triệu thị không chịu được, vội vàng chạy đi.

Đỗ Hiền vội kêu lên: “Hoàng Hoa, mau cản mẹ con, bà muốn đi tìm Khâu thị đấy!”

Đỗ Hoàng Hoa lập tức buông đồ trong tay ra, xông lên cản lại mẹ nàng.

Đỗ Văn Uyên không rõ ràng tình huống thế nào, Đỗ Tiểu Ngư nhỏ giọng nói: “Lúc trước ở ngoài ruộng gặp phải Khâu thị, bà ta mắng tỳ tỳ rất khó nghe, may mắn sau đó trâu chạy mất.”

“Cái gì?”

Đỗ Văn Uyên cũng nổi giận: “Buồn cười! Dám bắt nạt Đại tỳ?”

Đỗ Hoàng Hoa cố hết sức lôi kéo, quay đầu về phía Đỗ Văn Uyên kêu lên: “Nhị đệ, mau tới ngăn mẹ lại!”

Triệu thị một bụng hỏa: “Đều buông ra cho ta, tới đây bắt nạt rồi đấy, còn ngăn đón làm cái gì? Ta đi và nát miệng con tiện nhân kia đi!”

Đỗ Tiểu Ngư không biết nên làm thế nào, lấy hành vi của Khâu thị ra xem, nếu Triệu thị tiến lên đại khái sẽ phát sinh sự kiện hai gia đình đánh nhau, mà nàng còn không hiểu biết trong nhà Khâu thị còn có bao nhiêu người giúp đỡ!

Đúng lúc này bên ngoài vang lên một tiếng cười, nàng nhìn lại, là Ngô Đại nương cách vách đến đây, vừa vặn ngăn được tình huống này.

“Ai nha, Triệu muội tử, Hoàng Hoa, các người mà nghe được thì cao hứng lắm nha!”

Ngô Đại nương che miệng cười không ngừng, mà nhìn thấy ba người đang dây dưa cùng một chỗ thì kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Các người đang làm gì vậy?”

Triệu thị xấu hổ cười vội vàng thu tay lại, lại vỗ quần áo nhàu nát: “Không có gì, nguoi vừa rồi nói có chuyện gì cao hứng?”

“Đúng vậy, trâu của Khâu thị hôm nay nổi điên chạy giẫm nát hết cây trong ruộng nhà người ta, khéo nhất chính là, nguoi đoán xem trong đó có ruộng nhà ai? Vừa vặn có ruộng của Hồng nương tử, hai người ở ngoài ruộng lẫn lộn đánh nhau, ai nha, nguoi không thấy được đâu, buồn cười chết người đấy, Khâu thị miệng ăn đầy phân trâu, Hồng nương tử cũng tốt không bao nhiêu, bị trâu giẫm gãy cả xương.”

Ngô Đại nương càng nói càng hưng phấn: “Thật sự là báo ứng, ta có thể không vui sao, lập tức chạy lại nói cho nguoi, cho hết giận!”

Đỗ Tiểu Ngu lập tức tiếp lời: “Ngô Đại nương, nhà chúng ta vừa vặn làm com hoa hòe, người ở lại ăn cùng nha!”

“Ta đây khéo vậy sao.”

Ngô Đại nương cũng cao hứng, đi lên lôi kéo Triệu thị: “Đi, chúng ta đi vào nói chuyện, ta nói với nguoi.”

Triệu thị nghe thấy cái tin tức như thế, đương nhiên tức giận giẫm đi một nửa, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, hai người này ngày thường thích cùng nhau nói chuyện, lúc này Ngô Đại nương tới cửa nói chuyện không dưới nửa ngày.

Mấy người khác đều nhẹ nhàng thở ra, Đỗ Văn Uyên chạy đến bên cạnh Đỗ Hoàng Hoa nhỏ giọng nói: “Khâu thị lúc này bị thiệt thòi lớn, nói không chừng còn đổ lên đầu tỷ đấy, ngày mai ta đi xin phu tử nghỉ mấy ngày, dù sao cha cũng phải nghỉ ngơi, ngoài ruộng kia ta đi giúp một tay.”

Đỗ Hoàng Hoa không cảm kích, trách cứ nói: “Như vậy sao được, đệ đi tới chỗ phu tử học cho tốt đi, việc ngoài ruộng một mình ta làm là được, đừng trì hoãn học bài, mẹ cũng sẽ không đồng ý!”

Đỗ Văn Uyên không nói nữa, mấy năm nay mỗi lần nói muốn đi giúp đỡ người nhà làm chút việc đều bị cự tuyệt, có lẽ hẳn nên quen rồi mới phải. .

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lưu Phu Tử Phiền Nao

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đỗ Tiểu Ngu đồng tình liếc mắt nhìn Đỗ Văn Uyên một cái, là một người nam nhân muốn chia sẻ gánh nặng trong nhà là chuyện thường tình, kết quả người nhà coi trọng nghiệp học của hắn hơn tất cả mọi thứ, thật là không biết nên giúp hắn như thế nào đây.

May mà Đỗ Hiền lại đây nói rằng đã tìm lão Bàng đến hỗ trợ rồi, dù sao mẹ nhà bọn họ đã được nhờ rồi, mấy ngày trước đã muốn tới giúp, ông nương ngừng phiền toái người ta, hiện tại Khâu thị rất kỳ cục, ông không yên tâm để một mình Đỗ Hoàng Hoa ở ngoài ruộng.

Chuyện này cho dù đã giải quyết, nhưng trong đầu Đỗ Văn Uyên thật sự buồn bực.

Đỗ Tiểu Ngu vẫy tay với hắn, “Nhị ca, đến giúp muội nhặt lá cây ra đi, cái này phiền phức lắm, muội mới tay rồi.”

Phía trước là lấy cả hoa hòe và lá xướng, hiện tại phải nhặt lá đi.

Đỗ Hoàng Hoa chau mày, “Lát nữa ta làm cho, Nhị ca muội còn phải đọc sách đấy!”

Đỗ Tiểu Ngu không thuận theo, “Nhìn sách cái gì, mùi hoa này làm người thêm ốm, Nhị ca đang chờ ăn đây, nào có tâm tư đọc sách, cùng muội nhặt lá, com nước xong xuôi mới đọc sách được.”

Đỗ Hoàng Hoa xi cười, “Làm như ai cũng tham ăn như muội vậy? Thôi, các nguoi cùng nhau nhặt đi, dù sao mẹ và Ngô Đại nương nhất thời sẽ không đi ra.”

Nàng biết vừa rồi làm cho Đỗ Văn Uyên có chút mất hứng, làm cái thuận nước giong thuyền.

Đỗ Văn Uyên đi qua nhặt, hoa hòe thật nhiều, hai người nhặt một hồi lâu mới làm sạch sẽ, tiếp theo mang hoa hòe đi ngâm nước giếng rồi rửa vài lần, cuối cùng vớt ra cho ráo nước. Mắt thấy trời sắp tối, Đỗ Hoàng Hoa cầm cái giỏ nhỏ đi ra, bên trong trái một tầng dày bột ngô, sau đó đặt hoa hòe ở bên trong nhào lộn, làm cho mỗi một đoá đều dính đầy bột mì, còn lấy chiếc đĩa khuấy đều.

Đỗ Tiểu Ngu ghé vào bên cạnh bàn nhìn, “Còn bao lâu nữa mới xong?”

Nàng chưa từng được ăn loại này nên cảm thấy rất mới mẻ.

Đỗ Văn Uyên ở bên cạnh nhíu mày, không phải chưa từng ăn, cây hoa hòe này đã có mười năm rồi, chỉ cần mỗi lần nở hoa, Triệu thị sẽ nấu com cho hoa

hồe cho bọn họ ăn, cho nên Đỗ Hoàng Hoa cũng được chân truyền.

“Còn phải cho lên nồi chung nữa, chờ một chút.”

Đỗ Hoàng Hoa không để ý, thuận tay lấy một cái ống trúc bên cạnh bếp lò, “Cầm ăn đi, đậu vừa xào đấy, lót bụng trước.”

Là đậu tương xào, Đỗ Tiểu Nương tiếp một hạt bỏ vào miệng, ừm, giòn tan, ăn rất ngon, “Nhị ca, huynh cũng ăn.”

Nàng cầm để vào tay Đỗ Văn Uyên.

Hai người ngồi ở cửa ăn đậu chờ cơm hoa hòe.

Qua một lát sau rốt cuộc cũng xong, Đỗ Hoàng Hoa hạ nồi, một mùi nồng đậm nghênh diện mà đến, tràn ngập toàn bộ phòng bếp, Đỗ Tiểu Nương thiếu chút nữa chảy nước miếng ra ngoài, cầm chén lại cầm cái muôi, bận rộn bắt điệc nhạc hồ, còn sai cả Đỗ Văn Uyên, “Nhị ca, mau gọi cha, mẹ, còn có Ngô Đại nương đi ra, ăn cơm thôi!”

Cơm hoa hòe bọc bột mì trở nên trắng bóng, bên trong bỏ thêm chút đường, ngọt ăn đặc biệt ngon.

Đỗ Tiểu Nương ăn cả một bát lớn.

Ngô Đại nương nhìn cười không ngừng, “Ôi chao, Tiểu Nương thân thể thật tốt, xem nó ăn được này!”

Mấy người đều cười, Triệu thị sờ đầu nàng, “Đứa nhỏ này ăn không ít khô, nay cuối cùng có chút tinh thần.”

Đỗ Tiểu Nương ngây ngô cười hi hi, giả bộ làm đứa trẻ con cho qua, chuyện trước kia nàng không muốn nhắc tới, cũng vì nàng còn chưa hiểu rõ người, ai biết có thể bị lộ hay không!

Ngày thứ hai, Đỗ Hoàng Hoa đi ra đồng, lão Bàng hảo hữu của Đỗ Hiến mang theo con lớn nhất đến cấy mạ giúp, cho nên Triệu thị ở nhà chuẩn bị một ít đồ ăn, đến lúc đó tiếp đón cảm tạ một chút, mà Đỗ Hiến đã bị thúc giục đi hỏi thăm chuyện Lưu phu tử, Đỗ Tiểu Nương tuổi còn nhỏ không làm được chuyện gì nên Triệu thị sai nàng đi cùng.

Lưu phu tử ở phía tây nam thôn Bắc Đồng, tư thực được mở ngay trong viện nhà hấn, cách nhà Đỗ Tiểu Nương đại khái có hai ba dặm.

Đỗ Hiến không biết nên hỏi thăm như thế nào, ông vốn chính là người thành thực, ngày thường nói không nhiều, chỉ dẫn Đỗ Tiểu Nương đi lại ở phụ cận nhà Lưu phu tử, còn sợ bị gặp được, dù sao hỏi thăm chuyện nhà người khác cũng không tốt, vạn nhất bị Lưu phu tử biết sẽ không có ấn tượng tốt, không chừng sẽ bắt lỗi với Đỗ Văn Uyên.

Đỗ Tiểu Nương thấy buồn cười, vị cha này xem như thành thật, chỉ vào một hộ nông gia phía trước cách đó không xa nói, “Cha, con khát nước, đi nơi đó xin miếng nước uống đi.”

May mắn là trong nhà nông hộ đó có người, một lão phụ bên ngoài phơi chăn, bên chân có đứa bé đang bị bò tập nói, đang đi dưới đất.

“Chuyện gì?”

Thấy cha con Đỗ Tiểu Nương thò đầu nhìn, lão phụ bước lại đây.

“Đại Nương cháu muốn uống nước, có thể cho cháu một chút nước uống hay không?”

Đỗ Tiểu Nương cười ngọt ngào với bà ta.

Người nông gia đa số là đơn thuần, lại thấy là đứa bé gái đáng yêu, lão phụ cười nói, “Nước trong nhà có nhiều mà, đến đây, tiến vào tiến vào, các người là thôn cách vách à?”

Bà nghĩ là đến thăm người thân.

Đỗ Tiểu Nương trả lời, “Không phải, chúng ta là tới xem Nhị ca cháu, huynh ấy học bài ở chỗ Lưu phu tử.”

Nàng không nói tên Đỗ Văn Uyên, bình thường người mặc dù không biết mặt, nhưng tên có lẽ quen tai, lúc nông nhàn thích tụ cùng một chỗ tán gẫu, không chừng chợt nghe qua.

“À!”

Lão phụ lộ ra biểu tình hâm mộ, “Nhị ca cháu là người đọc sách nha, Lưu phu tử ở chỗ chúng ta này có danh lắm đấy, nghe nói chỉ nhận hai mươi đệ tử, xem ra Nhị ca cháu là người thông minh!”

Lại ngẩng đầu nhìn Đỗ Hiến, “Là con người hả? Mệnh tốt, tiểu tử nhà ta lớn lên cũng đưa tới chỗ Lưu phu tử học.”

Đỗ Hiến khiêm tốn nói, “Nó vận khí tốt, không hẳn là thông minh.”

Đỗ Tiểu Ngự ngồi xổm xuống đùa đứa bé kia, một bên hỏi, “Đại Nương, người có quen Lư phu tử hay không?”

“Chúng ta chữ to không nhìn được một cái, sao có thể quen thuộc Lư phu tử chứ, cũng chỉ là cùng mẹ hấn ta thỉnh thoảng nói một hai câu.”

Lão phu tử trong phòng bưng tới hai chén nước, có chút ngưng ngừng, “Không có trà, các người uống tạm đi.”

Đỗ Hiền vội cảm tạ, nhận lấy.

Đỗ Tiểu Ngự thấy ông lại không hỏi, đành phải nói, “Lư phu tử buổi chiều gần đây luôn không dạy học, Nhị ca cháu luôn được về sớm, Đại Nương nói ông ấy tốt như vậy, cháu lại thấy ông ấy thực nhân hạ đấy!”

“Tiểu hài tử nói hươu nói vượn, Lư phu tử làm sao có thể nhân hạ, khẳng định có việc rồi.”

Mọi người quê nhà rất tôn kính người đọc sách, huống chi là phu tử khảo tú tài, Đỗ Hiền cũng là một trong số đó, không thể nghe Đỗ Tiểu Ngự nói như vậy, lại nhìn lão phu, giải thích nói, “Nó không hiểu chuyện, Lư phu tử nhất định không phải người như vậy đâu.”

Lão phu cười cười, “Tiểu nha đầu nói chuyện có thể thật sao, nhưng Lư phu tử gần đây có chuyện, mẹ hấn rống tìm vợ cho hấn đấy, mỗi đêm đều có thể nghe được mẹ hấn mắng chửi người đấy, nói Lư gia vô hậu, Lư phu tử bất hiếu, ai, Lư phu tử thật đáng thương! Trước kia hấn và nương tử cảm tình tốt vô cùng, ai ngờ mắc bệnh một trận rồi chết, chỉ có cái nữ nhi, cũng khó trách mẹ hấn sẽ phát hỏa, Lư phu tử bây giờ còn nhớ nương tử đã chết kia không chịu cưới nữa!”

Không ngờ Lư phu tử là người tình thâm, nhưng đại khái gần đây không được, Đỗ Tiểu Ngự nghĩ thế.

Thì ra là có chuyện như vậy, Đỗ Hiền kỳ quái nói, “Lư phu tử làm gì buổi chiều không dạy học?”

Lão phu phe phẩy đầu, “Này còn phải hỏi sao, đi tìm vợ, mẹ hấn còn tìm cả dây thừng thắt cổ rồi, Lư phu tử đành phải đi tìm,” Nói xong nhớ tới gì đó lại thêm một câu, “Chuyện này hình như cũng phiền lòng lắm, ta nghe nói thường thường còn uống rượu đấy, nhưng Lư phu tử có tài học, chỗ nào phải sầu tìm vợ, tóm lại rất nhanh sẽ có.”

Đỗ Hiền hiểu được trở về báo cáo kết quả công tác, tạ lão phu đất Đỗ Tiểu Ngự trở về.

Triệu thị biết Lư phu tử là vì chuyện này mà sơ sót dạy học không chỉ trích quá mức, dù sao hấn dạy cũng vô cùng tốt, hữu mục cộng đồ, mà chuyện cưới vợ, chính như lão phu nhân nói, bà cũng hiểu được điều kiện Lư phu tử không tệ, sớm muộn gì cũng sẽ tìm được thôi, đoạn thời gian này rồi rạc chút, chỉ cần không thật sự thống đồng sa đoạ với Đỗ Chương là được rồi.

Chạng vạng mấy người Đỗ Hoàng Hoa cây mạ trở lại, lão Bàng và con của hấn đều thật sự khỏe mạnh, cũng rất giống nhau, đều là mày rậm mắt to, làn da ngăm đen, năng lực lao động rất cường đại, một ngày đã ương xong đám mạ.

Triệu thị làm một bàn tràn đầy đồ ăn tỏ vẻ lòng biết ơn, dù sao cây mạ rất trọng yếu, quan hệ đến đại bộ phận thu vào của nhà, năm nay thu hoạch vụ thu trông cậy vào nó đấy!

“Ai nha, đại muội tử, thật sự là làm phiền người, làm nhiều đồ ăn như vậy.”

Lão Bàng ngưng ngừng xoa xoa tay.

Triệu thị cười nói, “Nói chi vậy, nhiều năm như vậy đều dựa vào lão Đại ca giúp đỡ, thật sự không coi là cái gì, mau ngồi xuống đi, ta còn lấy bầu rượu mời lão Đại ca uống đây.”

Lúc này Đỗ Văn Uyên cũng về nhà, mấy người ngồi vây quanh nói nói cười cười, vui chơi giải trí.

Khó có được đồ ăn phong phú như vậy, tuy rằng không có thịt, nhưng thực có thể khiến cho Đỗ Tiểu Ngự thêm ăn, cầm khối bánh rán vui vẻ rạo rục cắn.

Đỗ gia có đôi khi cũng ăn mỳ, qua quan sát mấy ngày này, mỳ phở và gạo chiếm một nửa, Triệu thị tuy rằng xào đồ ăn bình thường, nhưng bánh nướng áp chảo, nặn mặt cũng rất công phu, cho nên Đỗ Tiểu Ngự hoài nghi thôn Bắc Đông này có phải thuộc phương Bắc hay không? Nàng trước kia là người phía Nam, chưa bao giờ sống ở phương Bắc, chỉ biết là người nơi đó thích ăn bánh bao mỳ sợi, mà tay nghề Triệu thị ở phương diện này tốt lắm, có lẽ liên quan tới địa vực.

“Tướng công, người vừa rồi đi đường không thấy cong thất lưng, có phải tốt một chút hay không?”

Triệu thị nói chuyện bỗng nhiên nhắc tới cái này.

Đỗ Hiền thẳng lưng rồi lại cong lưng, kinh ngạc nói, “Hình như là tốt hơn thật, ai nha, lão Đại ca, phổi phương của người lợi hại thật đấy!”

Đỗ Tiểu Ngự miệng ngậm bánh nhìn lão Bàng, thấy biểu tình trên mặt hấn có chút cổ quái, sau đó ông nhìn thoáng qua Đỗ Văn Uyên mới nói, “Cũng là người có vận khí, phương thuốc này không biết là chỗ nào đến, cha ta sớm trước đó lấy ra làm nhóm lửa đấy, thế mới nhìn thấy,” Hấn cười ha ha, “Hữu dụng là tốt rồi.”

Triệu thị vui vẻ ra mặt, cảm thấy có hy vọng, “Ngày mai ta lại đi làm mấy thang, nếu bệnh này của ông mà tốt lên, lão Đại ca là ân nhân của chúng ta đó!”

Bệnh này đã có mười năm rồi, mỗi lần phát tác đều mất không ít bạc, trừ đau lòng Đỗ Hiền, cũng sẽ làm cho bà nhớ tới một sự kiện cực kì phần nộ.

Lúc này lão Bằng lại nhìn mắt Đỗ Văn Uyên nói, “Đâu có liên quan gì tới ta, muốn tạ thì tạ phương thuốc này đi, các người là người tốt sẽ có báo tốt thôi! Đến đến đến, uống rượu uống rượu, chuyện này đáng giá ăn mừng.”

Mọi người đều thật cao hứng, chỉ có Đỗ Tiểu Ngư nhìn chằm chằm Đỗ Văn Uyên, chờ người đó cảm ứng được, nàng đã dời đi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nồng Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hoàng Tước Ở Phía Sau

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đỗ Văn Uyên gần đây không dạy nàng viết chữ, Đỗ Tiểu Ngư thực sự buồn bực, tuy rằng muốn trực tiếp hỏi Nhị ca này, nhưng vấn đề này không phải một đứa trẻ bảy tuổi hỏi ra được, chỉ có thể đặt ở đây lòng, nhưng nàng phát hiện một chuyện, trong phòng Đỗ Văn Uyên cách mấy ngày sẽ có loại sách mới, đại khái là trao đổi với bằng hữu xem, như vậy lượng tin tức sẽ lớn, xem càng nhiều càng hiểu biết thế giới này.

Cho nên nàng không tính mượn tay người khác nữa, dù sao nàng sẽ có cơ hội vào trong phòng đọc sách.

Trời mỗi ngày một nóng hơn, mùa hè làm người ta gian nan, nhưng ở nông thôn vẫn có lợi, chỗ trống trải lớn, luôn có gió thổi đến thổi đi, tất nhiên không nóng bức quá mức rồi.

Hôm nay Đỗ Hiền và Triệu thị đi ra đồng tưới nước, Đỗ Hoàng Hoa ở trong phòng thêu hoa, mắt thấy nàng mí mắt càng ngày càng nặng sắp nằm ra ghế ngủ, Đỗ Tiểu Ngư lặng lẽ chạy đến phòng Đỗ Văn Uyên, đóng cửa lại chỉ chừa một cái khe hở hẹp.

Trên bàn học để ba bốn quyển sách, trang sách đều rất cũ kĩ, Đỗ Tiểu Ngư lần đầu tiên nhìn thấy kiểu sách buộc chỉ này còn kinh ngạc, chất lượng giấy này đều thực không tệ, cũng khá trắng, có thể thấy được kĩ thuật tạo giấy đã khá phát triển rồi, mà trước đây từng nhìn qua Đường Thư, nàng xác định trong lịch sử có thời đại Đường triều này.

Nàng tập trung mắt đi nhìn, tuy rằng là chữ phồn thể nhưng đại khái ý tứ cũng hiểu được, chẳng qua càng xem biểu tình trên mặt nàng lại càng kỳ quái.

Đúng vậy, quốc gia này vẫn là Trung Quốc, sớm có Xuân Thu Chiến Quốc, thời Ngũ Đại Thập Quốc, hoặc là Đường triều Tống triều, nhưng mà trên sách ghi lại những sự kiện lớn lại không ăn khớp với tri thức lịch sử nàng học được, tỷ như Hoàng Đế khai quốc Tây Hán vốn là Lư Bang, kết quả thời đại này chuyển thành một người gọi Ngô Chính, mà quý dị là, quỹ tích lịch sử cổ tình giống nhau đáng sợ, mỗi một Hoàng Đế triều đại thời gian thống trị dài ngắn đều giống nhau, không sai chút nào!

Thật sự là chuyện kỳ quái!

Đỗ Tiểu Ngư khép sách lại, hiện tại triều đại này cũng tên Minh triều, là một người họ Trần sáng lập, cái tên Chu Nguyên Chương căn bản là không có nói đến.

Nhưng thôi, tốt xấu còn biết quốc gia này bị vây ở thời kỳ nào, nếu dựa theo phía trước tình hình xem, như vậy nàng đang ở vị trí Minh triều nên được vây trong một trạng huống phồn vinh hưng thịnh, có thể sánh bằng lịch sử g xưng là thời đại “Nhân tuyên chi trị”, điểm này không thể nghi ngờ làm nàng cao hứng, bằng không thân ở thời kì chiến loạn, làm dân chúng nhỏ nhoi nàng sẽ bị tao ương!

Nàng xem xong sửa sang lại mấy quyển sách trên án thư, án này đại khái là gia cụ đáng giá nhất trong nhà, nhìn như là Toan lê mộc, sờ lên thực bóng loáng, phía trên trừ sách còn có một cái nghiên mực và bút, bộ dáng không là hàng rẻ đâu.

Đỗ gia thực sự đầu tư rất nhiều lên người Đỗ Văn Uyên, nàng cảm thán, nếu nói Nhị ca về sau khảo không được tú tài, chỉ sợ sẽ chọc giận người nhà học mấu đây! Nghĩ lại phi một tiếng, thăm mắng chính mình miệng quạ đen, làm muối muối, nàng phải cầu nguyện Đỗ Văn Uyên liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, về sau lại từng bước thăng chức, như vậy mới có thể được thom lây chức.

Lúc đi ra ngoài nàng khép nhẹ cửa, nhẹ chân nhẹ tay đi lại phòng mình.

Thăng đến bóng dáng của nàng biến mất, Đỗ Văn Uyên mới từ góc tối đi ra, trên mặt mang theo thật sâu nghi hoặc.

Hắn hôm nay lại về sớm, nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư đi vào phòng hắn đang thi kỳ quái là làm gì đó, kết quả lại phát hiện Đỗ Tiểu Ngư thế nhưng đang nhìn sách, còn hiếm thấy chuyên chú nhìn xem không chớp mắt, nhưng vấn đề là, nàng mới biết vài chữ? Làm sao có thể nhìn xem biết sách này chứ? Nhưng mà biểu tình của nàng rõ ràng nói cho hắn là nàng biết, thời gian ngắn ngủi kia, bộ dáng nàng lật sách làm hắn chấn kinh rồi, giống như nhìn thấy một

người khác xa lạ ở nơi này, cách vô số bí ẩn.

Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn nhớ rõ ràng, buổi tối trước khi Đỗ Tiểu Ngư khỏi bệnh, là có tiếng sấm vang động trời.

Mà giờ phút này, Đỗ Hoàng Hoa vừa vận tĩnh lại, xoa ánh mắt quay đầu tìm Đỗ Tiểu Ngư, thấy nàng đang ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, cười nói, “Muội muốn đi ra ngoài chơi à?”

Đỗ Tiểu Ngư lắc đầu chu miệng nói, “Vẫn đang chơi đó thôi, tỳ, muội không phải là đứa trẻ ba tuổi!”

“Ồ trong mắt ta, muội chính là nhóc con ba tuổi đấy.”

Đỗ Hoàng Hoa liếc mắt nhìn nàng một cái, cầm lấy khung thêu hoa, gần đây nàng thêu gối đầu hoa, hạ mấy châm xuống dưới, bọt nước uyên ương hí thuy đã được thêu tốt lắm, “Hay là muội cũng đi tư thực học bài? Nghe nói có phu tử thu nữ đồ đệ học bài đấy, Nhị đệ cũng không có bao nhiêu thời gian dạy muội.”

Đỗ Tiểu Ngư ngây ngẩn cả người, không ngờ nàng sẽ có đề nghị như vậy, nhưng thấy Đỗ Hoàng Hoa nhìn lại với ánh mắt bình tĩnh trong giây lát dường như lóe sáng, nàng bỗng nhiên hiểu được, vội vàng lắc đầu nói, “Vây còn không bằng tỳ đi đâu, tỳ thông minh hơn muội, học nhanh hơn.”

Đỗ Hoàng Hoa lộ ra chút thần sắc phiền muộn, cúi đầu, khoe miệng mang theo chút cười khổ, “Ta đã lớn thế này rồi, hiện tại học cũng đã chậm. Nhị đệ nói đúng, nữ oa học biết chữ cũng tốt, ta tìm cơ hội nói với mẹ, hiện tại bệnh thất lưng của cha cũng tốt lên nhiều rồi, ta lại thêu nhiều hơn vài thứ là được.”

Mẹ đồng ý mới là lạ, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, có lẽ hiện tại gánh nặng không lớn, nhưng nếu Đỗ Văn Uyên khảo trúng tú tài không chừng sẽ đòi tư thực, hơn nữa khảo cử nhân tiến sĩ sẽ vào thành hoặc là kinh thành, trong đó cần không ít tiêu phí, nơi nào có bạc cho nàng đi tư thực? Cho dù có, phòng chừng cũng phải tốn.

Còn có, nàng không muốn Đỗ Hoàng Hoa bởi vì chuyện này mà nháo mầu thuẫn với Triệu thị, đi lên lôi kéo tay tỳ nàng, “Muội không muốn đi, nhìn Nhị ca học bài mệt lắm, mỗi ngày đi sớm về trễ, cả ngày không cho chơi, muội không cần như vậy, tỳ, tỳ ngàn vạn đừng nói với mẹ!”

“Con sâu lười, học bài có cái gì mệt, nhiều thú vị mà.”

Đỗ Hoàng Hoa vỗ đầu nàng, “Muội yên tâm, mẹ bên kia ta đi nói.”

Hoàn toàn không nhìn phản ứng của nàng, Đỗ Tiểu Ngư quất thẳng tới khoe miệng, rõ ràng bắt lấy góc áo nàng, ở trên giường quay cuồng, “Muội không đi học bài, tỳ, muội không cần đi a, không cần đi, không muốn đi a.”

Ai ngờ Đỗ Hoàng Hoa lập tức phát hỏa, giận tái mặt, trách mắng, “Lại còn hồ nháo hả! Xuống giường!”

Người thành thật ngày thường không phát hỏa, lúc phát hỏa hù chết người, thấy sắc mặt kia, Đỗ Tiểu Ngư thực sự bị dọa nhảy dựng, lập tức ngoan ngoãn bò xuống giường, không dám nhắc tới chuyện không học bài.

Buổi tối Đỗ Tiểu Ngư vẫn lo sợ, chỉ sợ Đỗ Hoàng Hoa thực sự nhắc chuyện đó với Triệu thị, may mắn không có phát sinh, cuối cùng nàng thở ra.

Lúc bấy người ăn cơm chiều Ngô thị mang theo một cái hộp cơm lại, tay phải còn kéo theo cái bọc gì đó.

“Đại ca, Đại tẩu đang ăn cơm hả?”

Thần sắc của bà cực cẩn thận, nhìn làm người ta sinh thương.

Nhưng Đỗ Tiểu Ngư chỉ cảm thấy kỳ quái, có cần phải dùng bộ dáng sợ hãi không? Bọn họ không ăn thịt người, hơn nữa, tay không đánh khuôn mặt tươi cười, lại còn là mang theo này nọ tới.

Triệu thị mời bà tiến vào, hỏi đã dùng cơm chưa.

“Vừa dùng xong mới qua.”

Ngô thị đặt hộp cơm lên trên bàn nhỏ, “Biết các người ăn muộn, mẹ nói lấy lại đây cho các người thêm đồ ăn, nói ba đứa nhỏ đều đang tuổi lớn, không thể.”

Bà dùng một chút, thật có lỗi nói, “Mẹ bảo ta lại đây, ta không thể không đến, quấy rầy các người rồi, cái bọc này cũng là mẹ đưa.”

Sắc mặt Triệu thị khó coi, thần nhiên nói, “Nhưng thật ra cảm ơn ý tốt của mẹ, cái bọc này chúng ta không thể nhận.”

Đỗ Hiến ở bên cạnh do dự dự, muốn nói cái gì đó nhưng lại không dám nói, Đỗ Tiểu Ngư nhìn mà khó chịu thay hẳn.

Ngô thị bộ dáng khó xử, “Các người không thu, ta trở về. Đại tẩu, người cũng biết tính tình của mẹ,” Nói xong, thái độ có chút cầu xin.

“Nếu mẹ trách cứ người, cứ nói ta không cần, còn có thể trách người như thế nào?”

Triệu thị khẩu khí cứng rắn, cầm cái bọc nhét vào tay bà ta, “Chúng ta còn phải ăn cơm, sẽ không tiền.”

Đỗ Hiền rót cuộc nói chuyện, “Tam đệ muội, ngươi, ngươi trở về đi thôi, làm phiền ngươi đi một chuyến này.”

Ngô thị đành phải đứng lên cầm bọc rời đi.

Triệu thị liếc mắt nhìn Đỗ Hiền, mở hộp cơm ra đặt ở giữa bàn, “Các ngươi muốn ăn thì ăn đi.”

Đỗ Tiểu Ngu nhìn thăm dò, tất cả đều là những thứ ngày thường nghĩ cũng không dám nghĩ, cái gì cánh gà ngũ vị hương, gà xé quay hương cay, đậu cove thịt phiến vân vân, giá trị nhiều bạc đấy, hơn nữa sắc hương vị câu toàn, hương vị kia cứ lớn vồn chớp mũi, muốn nhen không ăn thật đúng là khó chịu. Nhưng những người khác thật sự còn không nhắc đến, giống như hoàn toàn không nhìn thấy nó.

Như vậy, nàng làm sao dám đi gấp chứ, gấp chính là cùng Triệu thị không qua được!

Đỗ Văn Uyên lúc này nói chuyện, “Mẹ, Tiểu Ngu còn nhỏ, nó muốn ăn thì cho nó ăn đi.”

Triệu thị quăng xuống chiếc đĩa, nghiêm mặt, “Ai không cho các ngươi ăn? Thích ăn thì ăn đi!”

Nói xong đứng lên bước đi.

Đỗ Hoàng Hoa nhăn lại mi, lại cắn cắn môi, chung quy cái gì cũng chưa nói cũng ly khai cái bàn.

Đỗ Văn Uyên ngồi gằn lại, gấp miếng thịt vào bát Đỗ Tiểu Ngu, “Thừa dịp nóng mau ăn đi.”

Đỗ Tiểu Ngu thật là có chút tham, nhưng nàng trong khoảng thời gian ngắn có rất nhiều nghi vấn, có đôi khi nhìn Đỗ Văn Uyên thực sự thuận theo Triệu thị, tỷ như thật sự cố gắng học bài, mà có đôi khi lại như ngộ nghịch bà, tỷ như vụng trộm đi gặp tổ mẫu, rốt cuộc trong lòng hẳn suy nghĩ cái gì vậy? Ngẩng đầu lên hỏi, “Sao mọi người cũng không ăn vậy, Nhị ca cũng không ăn.”

“Tiểu Ngu ăn là được.”

Đỗ Văn Uyên sờ sờ đầu nàng, chỉ là đứa bé thôi làm sao biết việc này, cũng phải đi theo sống cực khổ, nhưng khi nghĩ lại cảnh hẳn nhìn thấy nàng đọc sách thì ngại ngần cả người, chỉ dùng phức tạp ánh mắt nhìn Đỗ Tiểu Ngu.

Đỗ Hiền ở bên cạnh thờ dài không ngừng, nhưng tốt xấu còn có hai đứa nhỏ ở lại cùng ông, nhìn Đỗ Tiểu Ngu say mê mỹ vị, cuối cùng lộ ra chút tươi cười, hỏi, “Ăn ngon không, Tiểu Ngu?”

Làm đứa bé chính là tốt, không hiểu chuyện mới là phúc lợi, Đỗ Tiểu Ngu liên tục gật đầu, “Vâng, ăn ngon ạ.”

Thật sự ăn ngon, nàng hy vọng về sau có thể ngày ngày đều được ăn vậy, nhưng trước mắt đến xem kia hiển nhiên là giấc mộng mà thôi.

“Vậy mau ăn nhiều một chút, ai!”

Đỗ Hiền từ ái nhìn nàng, cũng là đứa nhỏ số khổ, mấy năm qua đi theo ăn không ít khổ, chỉ tiếc nương tử của hẳn thật sự quá mức cố chấp, không muốn có liên lụy gì với Đỗ gia, bằng không hiện tại nhất định sẽ là một phiên cảnh tượng khác! Ba đứa nhỏ đại khái cũng sẽ được sống tốt một chút, sao lại vì một chút bạc kia mà sầu? Hẳn thậm chí có chút hối hận, nếu là lúc trước không làm cái lựa chọn kia, có phải mọi thứ sẽ không giống vậy hay không?

Nhưng nhân sinh không có thuốc chữa hối hận, Đỗ Hiền trừ thờ dài ra thì không còn phương pháp nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Làm Mai

Edit: HPH

Đỗ Tiểu Ngu gần đây rất thích ăn cơm, vì nàng phát hiện Triệu thị yếm dưa muối thật sự ăn quá ngon, mặc kệ là măng non, cà tím, hay là cải bẹ vân vân, có thể làm ra các loại hương vị, hôm nay quán quýt đòi Triệu thị muối vài cái trứng gà cho nàng ăn, trong nhà không nuôi vịt, cho nên nàng rất muốn ném thừ hương vị trứng gà muối.

Không biết có phải tại do trọng sinh thành đứa nhỏ hay không, nàng cảm thấy ngẫu nhiên làm nũng người nhà cảm giác cực kì tốt, không có việc gì sẽ nháo một hồi, cũng phù hợp với tính tình của bé gái.

Triệu thị không lay chuyển được nàng, tất cả của Đỗ Hiền đã giảm bớt không ít gánh nặng, đứa nhỏ muốn ăn vài cái trứng gà không coi là gì nên đáp ứng, lấy từ trong bình ra mấy quả trứng, thả vào trong nước lấy vài cọng rửa, lúc này Ngô Đại Nương đến đây, nhìn thấy bà đang làm cái này thì cười nói, “Sớm như vậy đã làm cơm chiều?”

“Không phải, là Tiểu Nư ằm ỹ muốn ăn trứng muối, ta làm cho nó mấy cái.”

Triệu thị chuyển ra cái ghế đầu từ sau lưng, “Ngươi ngồi đi, ta đi vào lấy ít muối đi ra.”

Đỗ Tiểu Nư quan sát hai người chắc lại nói chuyện nửa ngày, dù sao thì cũng không có việc gì nên không đi, không chừng có thể nghe được cái gì đó.

Ngô Đại Nương nhìn nàng, “A, béo một chút rồi đấy, mẹ cháu phải cao hứng lắm.”

Đỗ Tiểu Nư chỉ cười ngây ngô, lấy tay sờ sờ đầu mình.

“Đứa bé ngốc này.”

Ngô Đại Nương cười rộ lên, “Trước đây cháu bị bệnh làm mệt chết mẹ cháu đấy, họ một cái là cả đêm, mẹ cháu không được ngủ phải ôm cháu, ban ngày còn phải ra đồng làm việc, ai, những ngày khổ cực! May mà cháu đã khỏe, về sau nên nghe lời mẹ cháu, biết không? Mẹ cháu thương cháu lắm đấy!”

Đỗ Tiểu Nư nghe xong cái mũi ề ảm, có mẹ chính là tốt, nàng trước kia làm sao có thể cảm nhận được loại yêu thương này, vội vàng gật đầu.

“Đứa trẻ ngoan.”

Ngô Đại Nương vừa lòng, lấy từ trong túi ra mấy hạt đậu cho nàng, “Ăn đi thôi.”

Là đậu tằm xào, cũng rất thơm, Đỗ Tiểu Nư ăn lộp bộp, lỗ tai cũng không nhàn rồi, nghe hai người sau lưng nói chuyện.

Chủ yếu là Ngô Đại Nương nói, Triệu thị vội vàng rửa trứng gà, đều là mấy việc vặt vãnh nhà, nhà ai có con dâu sinh con, nhà ai có con không có tiền đồ, còn có ai cãi nhau với ai vân vân, nghe qua Ngô Đại Nương thật sự là người thực bát quái, phỏng chừng ngày thường không có việc gì liền đi ra chung quanh tản bộ, thôn Bắc Đồng này xem ra không có chuyện gì bà không biết.

Mà lấy cá tính Triệu thị mà nói, bà không đi ra ngoài tán gẫu cùng những người khác, theo Đỗ Tiểu Nư quan sát, Ngô Đại Nương là khuê mật duy nhất của Triệu thị, nhưng có câu nói, nhân sinh có tri kỷ là đủ!

“Triệu muội tử, lần trước ta nói với ngươi, nhà họ Hoàng thôn Thất Giáp kia thế nào?”

Ngô Đại Nương nói đến trọng điểm, “Trong nhà có một đứa con, bộ dạng thực đoan chính, hoàn toàn xứng với Hoàng Hoa nhà các ngươi, người ta vụng trộm đến xem qua, nói Hoàng Hoa không tệ, nương tử Hoàng gia vừa lòng đấy, thúc giục ta lại đây, nhưng mà nhìn ngươi giống như không quá vui, nói thật với ta xem làm sao không tốt.”

Đỗ Tiểu Nư dựng lên lỗ tai, đúng là vội tới làm mai cho Đại tỷ.

Triệu thị đào trên mặt đất một ít bùn, trộn vào một ít muối và nước gạo rồi bôi vào trứng gà, nhất thời cũng không nói gì.

Ngô Đại Nương thán một tiếng, “Ngươi với ta có cái gì không thể nói sao? Ngươi không vui ta lập tức lui đi, chỉ là đáng tiếc một nhà tốt như vậy, Hoàng Hoa sang năm là mười lăm rồi, ta cũng nhìn nó lớn lên, làm sao ta lại không lưu tâm chứ? Con nhà Hoàng gia rất tốt, nếu ta có nữ nhi đã sớm gả qua rồi.”

Triệu thị rút cuộc ra tiếng, “Ta biết Đại tỷ ngươi có ý tốt.”

Bà vẫn không nói vì sao, Ngô Đại Nương nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ tay một cái, “Ngươi nha, Hoàng gia mặc dù cũng là làm ruộng, nhưng không tham đất của Đỗ gia các ngươi, một nhà bọn họ đều là người thành thực, ta dám lấy đầu người cam đoan.”

Triệu thị sắc mặt đổi đổi, âm thanh lạnh lùng nói, “Cái gì mà đất của Đỗ gia? Ta cho dù chết đói cũng sẽ không lấy gì đó của bọn họ!”

Ngô Đại Nương ngây ngẩn cả người, “Lần trước không phải còn đi chúc thọ sao? Không phải ta nói ngươi, mấy năm nay ngươi sống quá khổ đã mài mòn tính tình của ngươi, nếu sớm buông chuyện cũ, cả nhà các ngươi có thể thoải mái hơn, đều khổ sắp không còn một hơi rồi, nhưng ngươi vừa chết còn có cái gì mà tức giận, có phải để ý cái này hay không?”

Những lời này trọc đến chỗ đau của Triệu thị, bà đứng lên thanh âm run run nói, “Nếu không phải ta biết Đại tỷ làm người thế nào, ta đã hoài nghi có phải người đó phái ngươi tới nói hay không!”

Thấy bà thoáng chốc thay đổi người, Ngô Đại Nương vội chấp tay xin lỗi, “Ai nha, xem cái miệng của ta này, ta làm sao không biết suy nghĩ của ngươi, chỉ là không nhìn được ngươi sống như vậy thôi! Muội tử, ta thật tình suy nghĩ cho ngươi, nhưng ngươi thực sự không qua được điểm mấu chốt trong lòng, ai cũng không trách được, ngươi mau khoáng tâm đi, đừng tức giận.”

Lại quay đầu gọi, “Tiểu Nư, mau đi rót cho mẹ cháu chén nước!”

Đỗ Tiểu Ngư vội vàng đi vào phòng bếp lấy bát nước lạnh.

“Thực ngoan.”

Ngô Đại Nương nhận đưa cho Triệu thị, “Uống đi, hôm nay nóng, cẩn thận choáng váng đầu.”

Triệu thị thấy bộ dáng bà sốt ruột, trong lòng cũng hết giận, mấy năm nay nếu không có Ngô Đại Nương và nhà lão Bàng giúp đỡ, nhà bọn họ không biết khổ như thế nào đâu, lập tức có chút ngưng ngừng, “Xem ta tính tình này, Đại tỷ cũng ngàn vạn đừng nóng giận, ta thật sự là không nhịn được, không phải thật sự trách Đại tỷ.”

“Ta hiểu được.”

Ngô Đại Nương vỗ vỗ cánh tay của bà.

Thấy Triệu thị uống nước, bà ngẩng đầu nhìn sắc trời, “Ta cũng phải trở về nấu cơm, chuyện Hoàng gia ta lui lại cho người,” Nói xong dừng một chút, ý vị thâm trường, “Người cũng phải ngẫm lại cho Hoàng Hoa, nữ nhi gia mệnh như bông tuyết, bay tới chỗ nào thì ở chỗ đó, có thể so sánh mệnh con của người còn khổ hơn nhiều.”

Đỗ Tiểu Ngư không thấy được biểu tình của Triệu thị, nàng chỉ cảm thấy tâm mình chậm rãi lạnh xuống, chẳng lẽ cự tuyệt Hoàng gia cầu hôn đúng là vì Đỗ Văn Uyên sao?

Nàng bỗng nhiên phát hiện đậu tương xào không còn thơm nữa, nhẹ buông tay, mấy viên còn sót lại rơi xuống.

Trời dần dần tối, rặng mây đỏ xinh đẹp sớm biến mất không thấy, cơm chiều nàng ăn thật sự nhanh, ăn xong bỏ chạy ra bên ngoài ngồi.

Đỗ Văn Uyên qua một lát đi tới, châm một đồng cỏ khô trong viện, “Không sợ sâu cắn à, ở chỗ này nghĩ cái gì vậy?”

Nhìn bộ dạng nàng không muốn ăn cơm một chút nào, hoàn toàn không giống lúc trước ăn vui vẻ, cho nên hắn cảm thấy rất kỳ quái, đứa bé mới chừng này có cái tâm sự gì? Hoặc là..... Hắn cũng không rõ ràng lắm, dù sao cảm giác với muội muội này rất quái dị.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn hắn cũng thực phức tạp, người này địa vị ở nhà rất cao, xa xa vượt qua nàng và Đỗ Hoàng Hoa, Triệu thị sao lại có thể bắt công như vậy chứ?

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, Đỗ Văn Uyên ngẩn ra, đây là bất mãn với hắn?

Đỗ Tiểu Ngư xoay đi, “Không có việc gì.”

Nhưng nghĩ lại, đây đều là ý tưởng của Triệu thị, không liên quan đến Đỗ Văn Uyên, lại quay đầu lại, vỗ chỗ vào chỗ cạnh mình, ý bảo Đỗ Văn Uyên ngồi lại đây.

Đỗ Văn Uyên ngồi xuống.

“Hôm nay Ngô Đại Nương đến đây nói muốn Đại tỷ gả đến thôn Thất Giáp, ừm, người họ Hoàng thì phải.”

Nàng cực nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

Đỗ Văn Uyên kinh hãi, “Thật sự?”

“Nhị ca không vui ư?”

Đỗ Tiểu Ngư theo dõi hắn.

Đỗ Văn Uyên nhắm lại mi, “Thôn Thất Giáp thì có cái gì tốt, Đại tỷ không thể gả tới chỗ đó.”

Thì ra là khinh thường người nơi đó, Đỗ Tiểu Ngư không nói gì, bản thân hắn lúc này chẳng phải là gia đình nông dân sao, có cái lý do gì khinh thường người khác là nông dân? Thật sự là..... Nàng lại có chút muốn cười, “Vậy Nhị ca cảm thấy Đại tỷ hắn là gả chỗ nào, dù sao mẹ cũng không đồng ý, Ngô Đại Nương đã nói lui họ Hoàng kia rồi.”

Đỗ Văn Uyên gật đầu, “Nên lui về, Đại tỷ phải gả cũng phải gả cho người ít nhất cũng phải như ta, hoặc là càng tốt hơn ta.”

Lấy chính mình làm cọc tiêu, Đỗ Tiểu Ngư nhìn hắn từ trên xuống dưới, quả thực không khiếm tốn chút nào, tự cho mình siêu phàm!

“Ta dạy cho muội viết mấy chữ hiện tại còn nhớ không?”

Đỗ Văn Uyên rút ra một cành cây bên cạnh nhét vào tay nàng “Viết cho ta xem.”

Đỗ Tiểu Nư thật sự nghĩ, dù sao chữ phồn thể nàng chỉ biết nhìn chứ không biết viết, cho nên Đỗ Văn Uyên đã dạy cái gì nàng còn nhớ rõ, một nét một chữ viết xuống đất, kỳ thật chính là mấy chữ đầu trong Tam Tự Kinh, “Nhân chi sơ tính bản thiện, tính tương cận tập tương viễn diện.”, chỉ là vẽ trên hư không nhiều hơn, đất thực cứng, căn bản vẽ không hiện được.

Nhưng Đỗ Văn Uyên nhân lực tốt lắm, thỉnh thoảng chỉ điểm nói nơi này viết đậm, nơi đó thiếu nét.

Hai người đang viết thì bỗng nhiên nghe được thanh âm Triệu thị bên trong thục vang, “Ta nói không được chính là không được, con đi ra ngoài cho ta!”

Đỗ Tiểu Nư cả kinh, ném xuống cành cây bỏ chạy đi qua, nghênh diện đánh lên là Đỗ Hoàng Hoa, thấy trên mặt nàng treo lệ, những giọt nước trong suốt như sương sáng sớm.

“Tỷ, làm sao vậy?”

Đỗ Tiểu Nư ôm lấy cánh tay nàng, “Sao tỷ lại khóc?”

Đỗ Hiền từ phía sau hấp tấp chạy tới, “Ai nha, mẹ con đang nổi nóng, con đừng để ở trong lòng, a, đừng khóc, đừng khóc. Ngày mai mẹ con sẽ hết giận, chuyện này về sau chúng ta hãy nói, không phải Tiểu Nư vẫn còn nhỏ sao, không vội không vội.”

Chẳng lẽ Đại tỷ nói chuyện với mẹ về việc đi học kia? Đỗ Tiểu Nư nhìn Đỗ Hoàng Hoa khóc, chỉ cảm thấy lòng cực kỳ chua chát.

“Tiểu Nư, con trông chừng tỷ con, ta đi tới chỗ mẹ con.”

Đỗ Hiền lại vội vàng đi.

Đỗ Văn Uyên cũng lại đây, hần rất ít khi nhìn thấy Đỗ Hoàng Hoa khóc, nhất thời cũng sửng sò, sau đó đi phòng bếp cầm khăn mặt lại đây, “Đại tỷ mau lau mặt đi.”

Hần đưa khăn mặt lên.

Đỗ Hoàng Hoa một phen đẩy ra, lúc ngẩng đầu hình như có đám ngọn lửa nhảy lên trong mắt, “Đệ tránh ra, ta không lau, đệ đi đi!”

Hai người đều ngây người, tay Đỗ Văn Uyên dừng ở giữa không trung, sắc mặt mười phần xấu hổ, Đỗ Tiểu Nư cực lực muốn nói gì đó để dịu đi không khí, lại nghe hần trầm giọng nói, “Tỷ, không phải đệ chọc giận tỷ khóc, nhưng tỷ muốn đệ đi, đệ đi là được chứ gì.”

Hần đặt khăn lên bàn, chậm rãi xoay người mà đi.

Đỗ Hoàng Hoa có chút hối hận, há miệng thở dốc muốn gọi hần lại nhưng vẫn không phát ra âm thanh.

Đỗ Tiểu Nư nhớ lại, kỳ thật Đỗ Hoàng Hoa vẫn có chút bảo trì khoảng cách với Đỗ Văn Uyên, ngay cả nàng này vừa mới xuyên qua đến còn thân cận với Đỗ Văn Uyên hơn mọi người, bởi vậy có thể thấy được bọn họ mâu thuẫn không phải là bây giờ mới có, băng dày ba thước không phải do một ngày lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Nư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chợ [Nhất]

Edit: Hắc Phượng Hoàng

May mà người nhà luôn là người nhà, cho dù có mâu thuẫn gì thì cũng đi qua, Triệu thị và Đỗ Hoàng Hoa lại hòa hảo.

Đỗ Tiểu Nư hôm nay ngồi ở nhà vệ sinh đã lâu mà không đi ra, nguyên nhân là không có giấy xí, gọi một cái là cực kì buồn bực, cuối cùng là thông qua chỗ thông thiên lấy mấy cái lá rụng ra dùng, lúc đi ra mặt tái mét đi, đánh chết nàng cũng không dùng cái phiên trúc kia đâu, quái dị vô cùng à! Cho nên chuyện thứ nhất chính là hô to, “Mẹ, không có giấy xí!”

May mắn là hôm nay Đỗ Hoàng Hoa vừa vặn muốn đi trấn Phi Tiên Bách Tú Phường giao gói đầu hoa, vào thời điểm này thường sẽ thuận tiện mua bán chút này nọ.

Cơ hội như vậy Đỗ Tiểu Nư khẳng định không buông tha, quấn quýt chặt lấy muốn đi theo, Đỗ Hoàng Hoa vốn là đau nàng, cuối cùng Triệu thị cũng bị thuyết phục, cho nàng đi theo cùng, chỉ dặn dò nhìn đường đi không được lạc mất.

Trần Phi Tiên cách thôn Bắc Đồng rất xa, bình thường phương tiện giao thông ở nông thôn chính là xe trâu, Đỗ Hoàng Hoa công cái sọt lớn, bên trong là những đồ thượng vàng hạ cám, Đỗ Tiểu Nư đương nhiên là không mang cái gì, chỉ phụ trách nắm chặt tay Đại tỷ, hai người đi cửa thôn vừa vịn gập xe trâu lên trấn.

Lúc này trên xe đã có mấy người ngồi, không may oan gia ngõ hẹp, Khâu thị cư nhiên đã ở trên xe.

“Nghe rõ cho ta, không được cho bọn họ đi lên! Xui!”

Khâu thị điều vô dương oai, quát lớn người đánh xe, bà ta quả thật đồ lỗi chuyện con trâu lên người Đỗ Hoàng Hoa, nhưng Đỗ Hiền thân thể tốt lắm mỗi ngày đều ở ngoài ruộng, bà là cái nữ tặc nhân gia không thể đi đánh một đại nam nhân được? Cho nên vẫn không có biện pháp, nhưng không nhắc tới không có nghĩa là buông tha cho báo thù.

Trương Đại đánh xe là người thành thật có chút khó xử.

Đỗ Hoàng Hoa lại cứ nhẫn nhịn, lập tức kéo Đỗ Tiểu Nư trở về, mỗi ngày xe trâu của thôn đi lên trấn trên chỉ có một chiếc, bỏ lỡ cái này chỉ có thể đợi tới ngày mai, Đỗ Tiểu Nư không muốn không có giấy xí, hơn nữa Khâu thị này kiêu ngạo làm nằng không quen một chút nào, lập tức cười hi hi, quát cái mũi nói, “Thối quá thối quá, có người ngã xuống ăn phân trâu gột rửa thể nào cũng không sạch sẽ!”

Chuyện Khâu thị và Hồng nương tử đánh nhau ăn phân trâu toàn thôn đều biết, lập tức có người không nín được cười rộ lên, Khâu thị tức giận sôi lên, chỉ vào Đỗ Tiểu Nư mắng, “Giỏi một cái tiểu tiện nhân, lần trước không bắt được người, người còn làm sức nhỉ?”

Đỗ Tiểu Nư không sợ bà ta, ở dưới mặt đất lắc lắc thân thể, ngoác nói, “Vậy bà đến bắt đi, đến đây nha!”

Đỗ Hoàng Hoa sắc mặt hơi hơi trắng bệch, cầm tay Đỗ Tiểu Nư, “Lần trước ta nói với muội như thế nào? Sao vẫn còn chọc bà ta?”

“Không có việc gì, tỷ, lát nữa tỷ chạy theo muội nhé, muội cho bà già ngu này không lên xe được!”

Nàng ngừng điệu mang theo trào phúng, cười trong suốt yếu ớt, trong ánh mắt cất giấu giảo hoạt.

Đỗ Hoàng Hoa sững sốt, có cảm giác nói không nên lời, nhưng không cho nàng nghĩ lại, vì Khâu thị thật sự nhảy xuống xe đuổi theo các nàng!

Đỗ Tiểu Nư tiếp tục cười nắc nẻ, vừa chú ý đường dưới chân, đường đất này lồi lõm, bộ dạng Khâu thị càng trắng không linh hoạt, chỉ cần ngã một phát là bảo đảm bà ta một hồi lâu không đứng dậy được, cũng dẫn bà ta chạy xoay quanh, Khâu thị càng không ngừng mắng chửi người, chỉ hận mình không mọc ra thành bốn chân.

Không đến chốc lát, chợt nghe bùm một tiếng, Khâu thị một chân giẫm vào hồ, bởi vì tốc độ đuổi theo quá mạnh không kịp thu người lại, cả người quăng ngã theo thế chó đớp cứt.

Đỗ Tiểu Nư cười ha ha, cùng Đỗ Hoàng Hoa lên xe ngựa, nhưng Trương Đại không dám đi, ai bảo đại biểu cứu Khâu thị là trưởng thôn chứ, hấn không muốn đắc tội, nhưng có chút sự tình không phải do chính mình, tỷ như người có đôi khi là không khống chế được trâu, Đỗ Tiểu Nư lại vụng trộm đi đâm mông trâu, xe trâu lập tức chạy đi.

Khâu thị há to miệng, mặt biến thành gan heo hét lớn, “Họ Trương, người cư nhiên dám đi! Ta không để yên cho người! Còn có, hai con tiểu tiện nhân kia, các người chờ đấy!”

Trương Đại vội đến vỗ mồ hôi, “Không phải ta đuổi, không phải ta!”

Đỗ Tiểu Nư ở trên xe nhấn mặt, Khâu thị tức giận đến thiếu chút nữa học máu.

Nàng tâm tình vui sướng cực kỳ, cao hứng tựa vào xe trâu, mà Đỗ Hoàng Hoa bên cạnh không như vậy, muội muội này tính tình hoàn toàn vòng vo, thật sự không có biện pháp dạy người, chỉ yên lặng thở dài.

“Xin hỏi, vị Đại tỷ này, người có phải là tỷ tỷ Đỗ đại ca, Đỗ Văn Uyên?”

Trên xe bỗng nhiên vang lên thanh âm một người cúi đầu.

Đỗ Tiểu Nư quay đầu nhìn lại là một nam hài mặt trắng trẻo, nhìn qua cũng lắm chỉ hơn nàng mấy tuổi, mặc bộ bố y màu xanh, loại quần áo này tuy rằng chất liệu không thể nào, nhưng so với nàng và Đỗ Hoàng Hoa thì ăn mặc tốt hơn, chẳng lẽ không phải con nhà nông?

Đỗ Hoàng Hoa kỳ quái nói, “Đúng vậy, ta là tỷ tỷ hấn, người là?”

Nam hài kia cong mắt lên cười, “Ta cũng học bài ở chỗ Lưu phu tử, ta gọi là Chương Trác Dư, trước kia từng đi qua nhà các người một hồi,” Nói xong nhìn về phía Đỗ Tiểu Nư, “Vậy người là muội muội hấn?”

“Đúng rồi.”

Đỗ Tiểu Nư rất ngạc nhiên gật đầu, “Lúc này không phải các người hấn là ở chỗ Lưu phu tử học bài sao? Người làm sao có thể ở chỗ này? Cũng là đi trấn Phi Tiên?”

“Đã xin phép phu từ rồi, ta muốn đi nhà Đại cữu trấn Phi Tiên, hôm nay là năm mươi ngày sinh ông ấy, mẩu thân ta thân thể không tốt bảo ta đi thay bà.”

Hắn chỉ cái sọt trúc sau lưng, bên trong là hai con gà, “Đây là tính đưa đi qua, vậy các người đi bên kia mua này nọ sao?”

“Đúng vậy, muốn mua chút giấy xí.”

Đỗ Tiểu Ngu còn thật sự nói.

Đỗ Hoàng Hoa liếc nhìn nàng một cái, đứa nhỏ này.

Chương Trác Dư vừa cười, vừa rồi nhìn một màn trên chộc Khâu thị kia, cảm thấy Đỗ Tiểu Ngu rất thú vị, thân thể gầy yếu như vậy cũng dám chộc khó chọi Khâu thị, lại còn làm ngã được bà ta thật sự ra ngoài dự kiến của hắn.

Dọc theo đường đi, hắn và Đỗ Tiểu Ngu nói không ít, Đỗ Tiểu Ngu mới biết được hắn chỉ lớn hơn mình ba tuổi, cũng chính là mới mười tuổi, đứa nhỏ mười tuổi nói chuyện có trật tự như vậy là hiếm thấy, không giống nàng là trọng sinh tới được, có thể thấy được người nơi này phổ biến đều trưởng thành sớm, tâm lý lứa tuổi phỏng chừng lớn hơn năm tuổi so với thời đại đó.

“Đến rồi!”

Trương Đại thúc giữ chặt con trâu, đứng ở ngõ vào trấn Phi Tiên.

Đỗ Tiểu Ngu nhảy xuống xe trâu, gấp không thể chờ đi đến bên trong, nàng thật sự rất muốn nhìn xem thành trấn ở cổ đại, có phải thật sự cổ kính như vậy hay không?

Xa xa nghe thấy tiếng người ồn ào náo động, Đỗ Hoàng Hoa đuổi theo, trách cứ nói, “Chạy nhanh như vậy làm cái gì? Muội đã quên mẹ nói sao, nơi này nhiều người không thể so với trong thôn, cẩn thận lạc nhau! Đừng bị bắt mang bán!”

Đỗ Tiểu Ngu nghĩ rằng, nàng không phải trẻ con, đâu có dễ bắt như vậy, nhưng vẫn khiêm tốn thừa nhận sai lầm.

“Nhà Đại cữu của ta ở phố phía tây, ta phải đi rồi.”

Chương Trác Dư lại đây chào hỏi.

Đỗ Hoàng Hoa gật gật đầu.

Chương Trác Dư nhìn Đỗ Tiểu Ngu một cái rồi bước đi.

Trấn Phi Tiên tương đối lớn, ngã tư đường không tệ, đều lát những bản tảng đá, thoạt nhìn có vẻ khí thế, Đỗ Tiểu Ngu nghĩ rằng, nơi này có lẽ được coi như giàu có, không giống đường trong thôn ngay cả trồng cây thôi cũng không dám, cho dù là trấn trên cũng nghèo, căn bản không phát triển, mà nơi này hiển nhiên không phải.

Cửa hàng nhà nhà nối tiếp nhau, người rất nhiều, mặc cũng tốt.

“Tỷ, đi chỗ nào mua giấy xí vậy?”

Đỗ Tiểu Ngu hỏi.

Đỗ Hoàng Hoa thật sự không nhịn được xi cười nói, “Cả ngày giấy xí giấy xí, muội cứ gấp gấp như vậy sao?”

Đương nhiên nóng nảy, không thể dùng phiền trúc lá cây được! Đỗ Tiểu Ngu nhúc nhích, “Vậy đi chỗ bán đồ thêu của tỷ trước.”

Đỗ Hoàng Hoa mang theo nàng đi.

Bách Tú Phường ở phía đông đường cái trấn Phi Tiên, là tú phường lớn nhất trấn trên, mà Đỗ Hoàng Hoa cũng là dựa vào tay nghề kỹ càng mới nhận được việc làm, mắt thấy các nàng tiến vào, có tiểu nhị chào đón: “Người cuối cùng đến đây, đang chờ đây,” Lại nhìn Đỗ Tiểu Ngu, “A, đây là muội từ người?”

Dường như rất quen thuộc Đỗ Hoàng Hoa.

“Là muội muội ta, tên Đỗ Tiểu Ngu.”

Đỗ Hoàng Hoa đi theo hắn vào buồng trong, buồng cái sọt trúc lấy ra từ bên trong một cái gối đầu hoa.

Trong phòng chính giữa một vị phụ nhân trung niên đang ngồi, là quản sự Bách Tú Phường Bạch thị, mặt tròn tròn, ánh mắt cũng rất tròn, nhìn mười phần không khí vui mừng, nhìn thấy Đỗ Hoàng Hoa cười đến ánh mắt híp lại, “Ồi, người thêu gì đó ta rất yên tâm, mọi cái đều xinh đẹp.”

Nói cách khác, Đỗ Tiểu Ngu bĩu môi ngẩng đầu cười nói, “Tỷ của ta thêu tốt như vậy, người nhiều ra vài cái tiền, cho ta mua chút này nọ ăn cũng được.”

Bạch thị sừng sốt mới nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư, lại cười khanh khách, “Tiểu cô nương thực biết ăn nói, được được, hôm nay cho ngươi thêm vài cái thì thế nào.”

Nàng nói xong hơi vỗ váy, “Trương Nhị, tính tính, tổng cộng bao nhiêu kiện, trong chốc lát thêm hai cái đồng tiền cho tiểu muội muội mua chút ăn.”

Một bộ rất hào phóng

Hai cái tiền đồng! Đỗ Tiểu Ngư âm thầm tròn trắng mắt, ý tứ nói thật tốt, nghe nói Đỗ Hoàng Hoa ở nơi này thuê bốn năm năm, bóc lột sức lao động của nàng như vậy cư nhiên cũng chỉ bỏ được thêm hai cái tiền đồng, thương nhân lãi nặng quả nhiên chưa nói sai.

“Tổng cộng mười hai phúc, hai tiền bạc.”

Tiểu nhị Trương Nhị nói, hai tiền bạc tương đương với hai trăm văn tiền.

Bạch thị gạt đầu, từ trong tay áo lấy ra hai chuỗi đồng tiền, cộng thêm hai văn tiền đồng đưa qua, “Nhìn kĩ đi, không thiệt ngươi.”

Đỗ Hoàng Hoa tiếp nhận, “Cảm ơn Bạch Đại tỷ.”

“Lúc này muốn lấy nhiều thêm một chút hay không? Công phu của ngươi càng ngày càng tốt.”

Bạch thị cảm gỏi đầu hoa tinh tế kia xem, “Hay là thuê hai mươi phúc đi?”

“Này.....”

Mười hai phúc đã mất không ít thời gian, dùng hơn nửa tháng, hai mươi phúc không sai biệt lắm tương đương với gấp hai, Đỗ Hoàng Hoa có chút do dự.

Không đợi nàng đáp ứng, Đỗ Tiểu Ngư kêu lên, “Không được, ánh mắt của tỷ ta sắp hồng rồi, không thuê được nhiều như vậy.”

Bạch thị nheo lại ánh mắt nhìn chăm chăm Đỗ Tiểu Ngư, đột nhiên cười, “Nhìn tiểu nha đầu đây đáng yêu, ta cho ngươi năm tiền bạc thế nào? Phía trước mười hai phúc hai tiền, hiện tại hai mươi phúc được tận năm tiền, cho ngươi kiểm không ít đâu.”

Phi, cũng chỉ thêm mấy chục cái tiền đồng, Đỗ Tiểu Ngư mắt thấy Đỗ Hoàng Hoa có xu thế đáp ứng, vội vàng kéo tay nàng, nhỏ giọng nói, “Tỷ, muội không được học bài tỷ thuê nhiều như vậy làm gì? Thật sự muốn làm mù ánh mắt à? Không được đâu!”

Nghe nàng nhắc tới chuyện này, Đỗ Hoàng Hoa sừng sốt, trong lòng có chút khó chịu, Bạch thị thấy nàng không nói còn tưởng rằng ngại ít, nghĩ rằng cô nương này thành thật như thế nào đột nhiên thay đổi, nhưng bản thân lại muốn gỏi đầu hoa, người khác thật đúng là không thuê tốt bằng nàng đâu, lập tức còn nói thêm, “Ngươi cần phải suy nghĩ cho kĩ, các tú phường khác không có giá này.”

Nói đến tú phường khác, Đỗ Tiểu Ngư hừ một tiếng nói, “Vậy chúng ta phải đi hỏi một chút, dù sao hai mươi kiện cũng không thuê nổi, cùng lắm thì trước nghĩ ngơi một tháng.”

Hai trăm văn tiền đổi thành nhân dân tệ cũng chỉ là một trăm đồng tiền, Đỗ Hoàng Hoa mỗi ngày làm ruộng nấu cơm chiều cổ trong nhà, tất cả thời gian dư thừa đều cắm thù hoa, thế nhưng cũng chỉ đổi lấy ít thu vào như vậy, thật sự rất hổ người

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nồng Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chợ [Nhị]

Edit: Hắc Phụng Hoàng

Đỗ Hoàng Hoa vốn định đáp ứng, chung quy là hơn mấy chục văn tiền đấy, nhà bọn họ một năm thu chỉ tổng cộng cũng chỉ có ba bốn lượng bạc, cho nên tiền công nàng thù hoa được kỳ thật không tính là ít, nhưng Đỗ Tiểu Ngư túm nàng thực nhanh, lực đạo sử dụng kia làm nàng lui về phía cửa.

Bạch thị thấy các nàng thật sự muốn đi thi nóng nảy, nàng nhờ Đỗ Hoàng Hoa buôn bán lời không ít bạc, sức lao động giá rẻ như vậy lại có kỹ càng tú nghệ không có nhiều người có được, nói như thù công phía tây phố Hồng Tự Phường mà nói, muốn thuê mười hai phúc gỏi đầu hoa kia phải mất một lượng bạc, mà Đỗ Hoàng Hoa thuê ra sản phẩm không hề thua kém bọn họ!

“Chuyện gì cũng từ từ, không phải giá còn có thể thương lượng sao, Trương Nhị ngươi đứng đó làm gì, còn không mời hai vị cô nương về!”

Bạch thị cười khanh khách nói.

Đỗ Tiểu Ngự nhíu mày quay đầu, “Dù sao thì tỷ của ta cũng không thể thuê hai mươi phúc, mười phúc may ra còn được.”

Vô dục mới bền, các nàng càng biểu hiện ra không cần Bạch thị lại càng không thể đoán các nàng, mà tương phản, Bạch thị hiện tại là thực cần gỏi đầu hoa.

Bạch thị nhìn nàng khuôn mặt ngây thơ rất cảm tức, đứa bé như vậy mà không ngờ miệng lại lợi hại như thế, hoàn toàn không giống tính tình tỷ tỷ nàng, nhưng lại luyến tiếc để Đỗ Hoàng Hoa chạy nên nhìn con tức xuống nói, “Mười phúc thì mười phúc, Hoàng Hoa quả thật mệt nhọc, vừa phải chiếu cố trong nhà còn phải thuê hoa, tháng này nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng mà giá.....”

Đỗ Tiểu Ngự không đợi nàng nói xong, thân thiết nhìn Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, ánh mắt của tỷ đỡ hơn không? Đều đỏ vài lần, còn chảy nước mắt nữa, thuê hoa này rất thương thân thể!”

Lời này không giả, Đỗ Hoàng Hoa mấy lần thực đau nhức mắt, đều là Đỗ Tiểu Ngự xoa giúp nàng, còn dạy một bộ vật lý trị liệu mắt, làm cho nàng mệt mỏi thì làm như vậy một chút, rất có hiệu quả.

Thấy hai người kẻ xướng người họa, Bạch thị hận nghiêng rằng, nhưng thương nhân đều có kiên nhẫn, chỉ cần có thể kiếm tiền là được, bà vẫn mềm dẻo nói, “Ồ, thì ra còn bị thương ánh mắt, thảo nào mà muội từ người đau lòng như vậy, như vậy đi, ăn chút bổ, tiền được bao nhiêu ta trả cho người, mười phúc gỏi đầu hoa này vẫn phải thuê nha.”

Đỗ Tiểu Ngự vươn ngón tay, “Một trăm văn.”

Thật sự là công phu sư tử ngoạm, mười hai phúc tiền công cũng chỉ được hai trăm văn thế nhưng muốn một phần hai!

Bạch thị hí mắt cười, “Hoàng Hoa à, người ở chỗ chúng ta thuê vài năm, ta bao giờ bạc đãi người chưa? Người nghĩ lại, năm đó nếu không có Ngô Đại nương giới thiệu người tới, tiền xem bệnh cho cha người cũng không có, người không nhất định có thể nhận được việc, làm người nên có lương tâm chứ, có phải hay không? Nay không thể có chút tay nghề liền đứng núi này trông núi nọ!”

Đỗ Hoàng Hoa mặt đỏ lên, nơi này quả thật là Ngô Đại nương giới thiệu tới được, trước kia tay nghề nàng không tốt như bây giờ, là công lao tích lũy tháng ngày, Bạch thị nói đúng, nếu không có cơ hội ở đây cũng sẽ không tiến bộ, nàng ngập ngừng nói, “Muội muội ta chỉ thích nói bậy, Bạch quản sự đừng nghe nó, ta thuê là được.”

Đỗ Tiểu Ngự ở bên cạnh cắn môi, Đỗ Hoàng Hoa chính là người quá thật, rất tri ân báo đáp, lại nói tiếp cha nàng Đỗ Hiển cũng tính tình này, kỳ thật Đỗ Hoàng Hoa so với Đỗ Hiển còn hiện rõ hơn một chút đấy.

“Không được,” Nhưng nàng không phải là người như vậy, Đỗ Tiểu Ngự nhìn Bạch thị nói, “Tỷ tỷ của ta thuê gì đó rất xinh đẹp, không ai nhìn thấy mà nói không tốt cả, nhưng ánh mắt nếu không tốt sẽ không thuê được!”

Nói xong lời kéo Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, chúng ta đi thôi, một trăm văn tiền bà ta cũng không chịu ra, căn bản là mặc kệ tỷ chết sống, tỷ còn để ý bà ta làm gì!”

Bạch thị bị nàng nói trắng cả mặt, còn châm ngòi ly gián, lập tức vội hỏi, “Tiểu nha đầu sao lại nghĩ như vậy, ta cũng đau lòng ánh mắt tỷ người như người đấy!”

“Vậy một trăm văn tiền đâu?”

Đỗ Tiểu Ngự cười với bà ta.

“Ai nói không cho.”

Bạch thị không có cách nào khác, vốn còn muốn lấy ân tình trước kia thuyết phục Đỗ Hoàng Hoa, ai biết Đỗ Tiểu Ngự nói tuyệt đường như vậy, không cho chính là mặc kệ tỷ nàng chết sống, vậy làm sao còn có cái gì ân tình đáng nói? Nói sau, cho dù cho một trăm văn, dù sao so với thuê công mồi kia vẫn rẻ hơn hai trăm văn, nói cái gì cũng không thiệt.

Trương Nhị chớp mắt nhìn Đỗ Tiểu Ngự, lấy một trăm văn lại, nha đầu kia nhanh mồm nhanh miệng nhưng thật ra làm hấn mở rộng tầm mắt, hấn cũng là tiểu nhị, lúc này nhìn thấy loại tình huống này vẫn thật cao hứng.

“Tiền ta cũng đưa, gỏi đầu hoa nửa tháng sau giao lên.”

Bạch thị lại bảo Trương Nhị lấy vải dẹt sợi tơ ra nữa, chỉ điểm một chút muốn đa dạng.

Đỗ Hoàng Hoa tiếp nhận thứ đó bỏ vào cái sọt.

Lúc này Đỗ Tiểu Ngự còn nói, “Vừa rồi hai mươi phúc gỏi đầu hoa là năm trăm văn, mười phúc gỏi đầu hoa là hai trăm năm mươi văn đi? Hơn nửa tháng sau bỏ ánh mắt một trăm văn, phải ba trăm năm mươi văn đấy.”

Lập tức so với phía trước hơn một trăm năm mươi văn, hơn nữa trước đây đã cấp ra một trăm văn, Bạch thị không nhìn được lấy tay xoa ngực, Đỗ Hoàng Hoa này hôm nay sao lại dẫn theo cái muội tử như vậy lại đây, quả thực là không thể dò, mọi chuyện đều tính toán! Bà thật là ứng phó không nổi, nhưng lời nói vừa rồi đã bị nàng bắt lấy, Bạch thị cân nhắc mãi, cảm thấy thủy chung vẫn là tiện nghi so với mồi thuê công Hồng Tụ Phường, chung quy

nhìn xuống, vẫy tay cho các nàng đi.

Đỗ Tiểu Ngư âm thầm buồn cười, nàng trước kia chính là làm tiêu thụ, sao lại không rõ tâm tư những người này, chỉ tiếc tiền công vẫn rất rẻ, về sau đợi nhận được càng nhiều tin tức, nàng sẽ vì Đỗ Hoàng Hoa tranh thủ lợi ích lớn hơn nữa!

Hai người đi ra khỏi tú phường, Đỗ Hoàng Hoa nhìn chằm chằm nàng, không biết thế nào nữa, Bạch quân sự thế nhưng lại đồng ý, cho thêm mấy trăm văn tiền, nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có cảm giác là lạ, nhưng không nói lên lời.

“Tỷ, phúc thù đồ này thật đẹp!”

Đỗ Tiểu Ngư nhìn quanh nơi này bài trí.

Bách Tú Phường vốn là bán bức tranh thêu, trừ nhận những nhà phú quý hàng thêu, cũng bán một ít tinh phẩm, tỷ như các loại phái thêu danh gia, Đỗ Tiểu Ngư nhìn chính là một bức trong đó, bức Trăm điều triều hoành đồ treo trên vách tường phía đông. Cái này nhan sắc nhã lệ, không nhìn kỹ còn tưởng rằng là vẽ ra, làm người ta tán thưởng.

Đỗ Hoàng Hoa cũng ngừng đầu xem, “Đây là gấm Tô Châu, trấn Phi Tiên chỉ có một người biết thêu.”

Ngữ khí nghe ra nàng cực kì hâm mộ, Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Tỷ thực thích gấm Tô Châu sao?”

Nàng mỗi lần đều thực chuyên chú, nhưng Đỗ Tiểu Ngư vẫn nghĩ là nguyên nhân có thể kiếm tiền, nhưng hiện tại trong mắt nàng loại hương tới, rõ ràng là cực kì yêu thích tay nghề này, quả thật đúng, thích mới có thể làm được càng thêm vĩ đại.

“Dù sao cũng không học được.”

Đỗ Hoàng Hoa lắc đầu, mắt mắt thờ dài một tiếng, kéo nàng đi ra cửa.

Hai người đầu tiên là đi chợ bán cái sọt trứng gà và một ít rau dưa mới mẻ, loại này giá không sai biệt nhau lắm, tổng cộng bán một trăm ba mươi văn tiền, lúc đi ngang qua một nhà bán thịt heo, Đỗ Tiểu Ngư không nhìn được nhìn thoáng qua, từ cụ bà sai Ngô thị đưa tới hộp cơm ngày đó, nàng vốn không được dính thức ăn mặn, nhạt nhẽo thực, nhưng biết tình huống trong nhà, nàng là một người lớn cần phải hiểu chuyện một chút, không thể giống một đứa nhỏ luôn âm ỹ đòi ăn thịt đi?

Cho nên tham thì tham, nàng dừng lại một lát vẫn đi qua.

Ai ngờ Đỗ Hoàng Hoa lại giữ chặt nàng, chỉ chỉ vào một miếng thịt và nói với người bán hàng, “Ta muốn miếng này.”

Đỗ Tiểu Ngư há to miệng, “Tỷ muốn mua thịt ư?”

Thật sự rất ngoài ý muốn!

“Đúng vậy, không phải muội thực thích ăn sao?”

Đỗ Hoàng Hoa thực tự nhiên vỗ hà bao, “Vừa rồi bán được một ít tiền, Tiểu Ngư giúp không ít đấy, muội và Nhị đệ còn đang tuổi lớn.”

“Tỷ!”

Đỗ Tiểu Ngư hô to một tiếng, ôm lấy cánh tay nàng dùng sức lắc lắc biểu đạt tâm tình cao hứng.

Mèo con tham ăn, Đỗ Hoàng Hoa mắng nhẹ một câu, trong lòng có chút chua xót, ăn khối thịt mà vui thành như vậy, ai, nếu nàng học được thêu gấm Tô Châu thì tốt rồi, nghe nói một bộ thêu đồ có thể bán được mấy lượng bạc, đến lúc đó còn không cho nó ăn phát giấy.

Đỗ Tiểu Ngư thấy người kia đang thái thịt, thò đầu lại nhìn, thấy bên phải mặt bàn có chút mỡ, nhỏ giọng nói, “Lão bản có thể cho thêm một ít cái này hay không? Chúng ta lần đầu tiên đến mua, về sau sẽ mua nhiều của ngài!”

Bán thịt thấy tiểu cô nương kia bộ dạng tham ăn nở nụ cười vài tiếng, đưa thịt qua thuận tiện còn nhét mấy miếng mỡ vào, “Nhìn cháu gầy như vậy, ăn nhiều một chút, về sau đến mua nữa nhé.”

Đỗ Tiểu Ngư liên tục gật đầu, “Ngài thật sự là người tốt, người tốt sẽ có báo tốt, nhà chúng ta có tiền nhất định ngày ngày đến mua.”

“Được được.”

Bán thịt ha ha cười, “Vậy chúc nhà các người sớm phát tài!”

Đỗ Tiểu Ngư vẫy vẫy tay với ông rồi đi theo Đỗ Hoàng Hoa đi sang bên kia chợ, còn phải đi mua giấy xì nữa, vừa rồi nàng chú ý, khối thịt kia dùng mười lăm văn tiền, đại khái nặng bảy lạng, xem ra thịt không phải thực sự quý, đại khái là nhà bọn họ quá nghèo! Không hiểu giấy xì nơi này bán bao nhiêu tiền, nàng rất ngạc nhiên.

Sự thật chứng minh, thời đại này kĩ thuật tạo giấy quả nhiên tiên tiến, giấy xì thực rẻ, thảo nào nhà bọn họ cũng được dùng, mấy gói to mất tám văn tiền,

chỉ là chất thô ráp một chút, nhưng so với lá cây thì mạnh hơn nhiều, nàng thực sự thấy mãn nguyện rồi.

Hai người lại đi mua một chút đồ dùng cuộc sống, tỷ như muối, đây là quan muối phải ở trấn trên mới mua được, tiếp theo còn nhìn thấy chế phẩm của đậu, Đỗ Tiểu Ngư chủ yếu còn đang suy nghĩ chuyện đậu phụ khô, đi tới đó nhìn thấy, đậu hủ quả nhiên là có, nhưng không có đậu phụ khô, nàng thật ra rất cao hứng, trở về cân nhắc xem làm thế nào, đây cũng là một đường làm giàu!

Từ chợ đi ra chính là cửa hàng hai bên đường, Đỗ Hoàng Hoa đi tới cửa hàng bán văn phòng tứ bảo.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn xung quanh, không nhìn được le lưỡi, giá không tiện nghi đâu!

“Tiểu nhị, cho ta cái này, còn có cái này.”

Mà Đỗ Hoàng Hoa đã mua được này nọ, nàng đi qua nhìn, đều trang giấy tốt, còn có bút lông xinh đẹp, không cần phải nói, cái này nhất định là mua cho Đỗ Văn Uyên, hẳn viết chữ rất đẹp, xem ra ở trong lòng Đại tỷ căn bản vẫn rất thương Nhị ca, chỉ là trong đó có chút khúc mắc nhỏ thôi?

“Tỷ, cây trâm này tỷ cái nhất định là xinh đẹp, mua một cái đi!”

Đỗ Tiểu Ngư đứng ở một cửa hàng trang sức không đi, Đỗ Hoàng Hoa mua thịt cho nàng, mua giấy bút cho Đỗ Văn Uyên, mua cho cha mẹ chỉ vài, nhưng không hề mua cho mình một vật nào, hôm nay rõ ràng là bán được mấy trăm văn tiền mà!

“Không cần, nhờ rơi thì đáng tiếc.”

Đỗ Hoàng Hoa kéo nàng đi.

Đỗ Tiểu Ngư không khòe như nàng, mắt thấy cửa hàng càng ngày càng xa, ánh mắt đỏ lên, quay đầu lại nói, “Tỷ, muội về sau nhất định mua cho tỷ cây trâm đẹp nhất trấn Phi Tiên! Còn có quần áo xinh đẹp nữa!”

Đỗ Hoàng Hoa xi cười, nha đầu kia nói rõ to, nhưng trong lòng cũng ấm áp, vỗ đầu nàng nói, “Thật là không uống thương người, nhớ kỹ bản thân nói những gì nha.”

Nàng thực sự dùng sức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chợ [Tam]

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hai người đi đường nói nói cười cười, mới vừa đi đến ngã tư nghe được một thanh âm quen thuộc ở sau lưng kêu lên, “Ai nha, vừa khéo đụng tới hai nha đầu các cháu, sớm biết thế này sáng sớm đã cùng nhau đến đây!”

Không phải Ngô Đại nương thì là ai?

Nhưng lão phụ nhân bên cạnh là người nào? Đỗ Tiểu Ngư không biết, chỉ nhìn chăm chăm bà ta, phụ nhân này hơi béo một chút, vóc dáng không cao cũng không thấp, mặt hơi dài, làm cho cái cổ ở trên suýt không nhìn thấy, mà làn da trên mặt gồ ghề, ngũ quan trừ bộ dạng cái mũi có vẻ thẳng bên ngoài, cái khác không thính là đoán chính.

“Chào Ngô Đại nương ạ.”

Đỗ Hoàng Hoa xoay người chào bà, cũng không nhận thức người nọ, xuất phát từ lễ phép gọi một tiếng Đại Nương.

Ngô Đại nương ở bên đó cười, “Chu Đại Nương này cháu không biết à? Bà là mẹ Lư phu tử đấy, về sau nhìn rõ nhé.”

Mẹ Lư phu tử, Đỗ Tiểu Ngư lại nhìn bà ta, không phải là người bức Lư phu tử tìm vợ kia sao!

Bên kia Đỗ Hoàng Hoa đã cung kính một lần nữa gọi Chu Đại Nương, Đỗ Tiểu Ngư tự nhiên cũng không ngoại lệ, tục ngữ nói nói ngọt người không trách, chung quy Nhị ca là học tập chỗ Lư phu tử, luôn gặp Chu Đại Nương, lễ phép với bà ta một chút không có chỗ xấu gì, chỉ là nàng không nghĩ tới là, Chu Đại Nương này biểu hiện trên mặt mười phần quái dị.

Bà ta cứ nhìn chăm chăm Đỗ Hoàng Hoa xem, xem xong phía trước còn vòng ra đằng sau!

Ngô Đại Nương cũng phát hiện cười nói, “Nha đầu kia bộ dạng đẹp mặt, không ít người cầu hôn đâu, mẹ nó không nhìn trúng ai.”

Chu thị gật đầu, “Không tệ không tệ, thật không tệ.”

Bà ta ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, hỏi Đỗ Hoàng Hoa, “Sinh tháng mấy vậy?”

Đỗ Hoàng Hoa bị bà nhìn ngượng ngùng, lui lại sau mấy bước mới đáp, “Tháng sáu.”

“Tháng sáu tốt!”

Chu thị lại hưng phấn kêu một tiếng, sau đó kéo đến người Đỗ Văn Uyên, “Con ta cũng thường nói đệ đệ nhà người tốt lắm, đầu thông minh, lại là người có thể viết chữ làm thơ, nếu vẫn ở chỗ con ta học bài, tương lai khảo cái cử nhân không là vấn đề,” Nói xong trông mắt chuyển vòng, quay đầu nhìn Ngô Đại Nương, “Hôm nay gặp được các nàng cũng là duyên phận, ta nhớ rõ sớm vài năm coi như đi qua Đỗ gia một hồi, không nghĩ tới nha đầu kia đã lớn như vậy.”

“Đúng vậy, thời gian qua thật nhanh!”

Ngô Đại Nương nói, “Người sau này lại đi nhà mẹ đẻ, gần đây mới trở về, không nhận ra Hoàng Hoa cũng là bình thường.”

Chu thị là vì con mình không chịu cưới vợ bị tức trở về nhà mẹ đẻ, hiện tại mắt thấy đã qua vài năm lại chạy về bức Lưu phu tử, bà nghe xong cười không ngừng, “Là để ý chuyện này.”

Sau đó lại nhìn Đỗ Hoàng Hoa, thường thường lôi kéo nàng hỏi vài câu, tỷ như ngày thường làm cái gì hoặc là những việc nhà nông của nhà linh tính.

Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh có chút không thoải mái, không biết sao nhìn Chu thị này hành động thật không vừa mắt, đại khái chán ghét một người không cần lý do, nàng xen mồm nói, “Ngô Đại Nương, trời sắp đen rồi, mẹ chắc đang sốt ruột chờ, cháu và tỷ tỷ phải về đây!”

Sắc trời quả thật không còn sớm, Ngô Đại Nương nói, “Là nên đi rồi, nếu không đi về muộn mất.”

Mấy người vội vã đi hướng cửa trấn, lúc ở trên xe trâu Chu thị miệng không chịu yên, Đỗ Tiểu Ngư càng nhìn bà ta càng thấy không vừa mắt.

Lúc về nhà đã là chạng vạng, Triệu thị thấy Đỗ Hoàng Hoa từ cái sọt lấy ra khối thịt liền nhìn Đỗ Tiểu Ngư, Đỗ Hoàng Hoa cười nói, “Hôm nay bán gói đầu hoa được vài đồng tiền, thuận tiện mua chút thịt về, Nhị đệ cũng cần bổ bổ thân thể, cả ngày đọc sách cũng mệt mỏi.”

Triệu thị nở nụ cười, “Nói phải, giữ lại một nửa ngày mai hầm ăn, buổi tối làm vài miếng, vừa vặn cha con hái được ít ớt xanh về.”

Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh nói, “Còn có thịt mỡ đấy, người ta cho, rút mỡ ra cho vào mỳ sợi khẳng định ăn ngon.”

“Con mèo tham ăn này.”

Triệu thị gõ gõ đầu nàng, “Ta đi làm cái này, sáng ngày mai cho vào mỳ cho con.”

Đỗ Hoàng Hoa lại lấy giấy bút và mấy thứ khác ra, Đỗ Tiểu Ngư biết Đỗ Văn Uyên ở trong phòng đọc sách liền ôm lấy giấy bút chạy bên đó, “Con đi đưa cho Nhị ca.”

“Cẩn thận một chút, đừng ngã.”

Đỗ Hoàng Hoa thấy nàng cấp rống rống chiếu cố dặn dò một câu.

Đỗ Tiểu Ngư ôm giấy bút dừng lại nói, “Hay là tỷ đưa đi qua?”

“A,” Đỗ Hoàng Hoa sừng sốt, dừng một chút rồi vẫy tay với nàng, “Không được, muội đi nhanh đi.”

Nói xong cúi đầu tiếp tục sửa sang lại đồ đạc trong cái sọt trúc.

Thấy Đỗ Tiểu Ngư đến đây, Đỗ Văn Uyên buông sách, “Đã trở lại?”

“Đúng vậy.”

Đỗ Tiểu Ngư chạy chậm tới trước bàn học, thả những thứ trong tay xuống, “Xem, đều là Đại tỷ mua cho huynh, thực đắt đấy!”

Nàng le lưỡi, “Còn đắt hơn cả thịt, xem Đại tỷ thật tốt với huynh, bản thân không bỏ được mua một chút này nọ, muội nhìn hình như tỷ ấy cũng rất thích cây trầm kia.”

Chiếc bút cán đầu trâu màu đỏ tím trên mặt bàn tỏa ra ánh sáng nhạt nhạt, ánh mắt Đỗ Văn Uyên dừng trên đó nửa ngày không dời.

“Xem, còn có giấy này, thật xinh đẹp a, Nhị ca viết chữ lên trên khẳng định càng đẹp mắt đấy!”

Nàng mở một tờ giấy trong đó ra, giấy kia trắng như tuyết lại trơn nhẵn cho dù so với đôi sau giấy Tuyên Thành đến cũng không kém cỏi bao nhiêu.

Đỗ Văn Uyên nghiêng đầu, đối diện muội muội đáng yêu tươi cười ánh vào mi mắt, nàng cố ý chạy tới nói những lời này phải không? Ngày ấy Đỗ Hoàng Hoa phát hỏa với hần Đỗ Tiểu Ngư cũng có mặt, rồi sau đó trong khoảng thời gian này hần và Đỗ Hoàng Hoa không nói qua mấy câu, tuy rằng bọn họ ngày thường không nói nhiều, nhưng Đỗ Tiểu Ngư vẫn chú ý tới.

Muội muội thông minh này!

Đỗ Văn Uyên lấy tay véo mặt nàng, “Ta không tức giận, Đại tỷ thương ta ta cũng biết.”

Thì ra là cũng biết à, Đỗ Tiểu Ngư mặt nhăn mày nhủ, vậy sao hai người có đôi khi còn như người ngoài vậy?

“Vừa vặn đến đây, lần trước dạy muội phân biệt thảo dược còn nhớ không?”

Đỗ Văn Uyên mở ra một quyển sách, bên trong vẽ thật nhiều dược thảo, hần che khuất chữ phía dưới làm cho Đỗ Tiểu Ngư phân biệt.

“Mạch môn, thạch xương bồ, cỏ ích mẫu.....”

Đỗ Tiểu Ngư một hơi đáp lại, nàng thực tìm công phu, dù sao biết nhiều một chút là một chút.

Thấy nàng trả lời đúng hết, Đỗ Văn Uyên thật cao hứng, lại dạy thêm phần mặt sau, còn nói tác dụng thảo dược và đơn giản tổ hợp, tỷ như mạch môn, sinh, son chi trúc điệp là trị sốt cao đột ngột, chính hần không biết là, Đỗ Tiểu Ngư lại kinh ngạc. Nghe khẩu khí hần hình như là đã học nhiều năm tri thức thảo dược, cơ bản đều có thể nói, chẳng lẽ là hần thật sự học?

“Đúng rồi, hôm nay đi trấn trên gặp được một người tên là Chương Trác Dư, nói cũng học bài ở chỗ Lưu phu tử đấy.”

Nàng nói lên một chuyện.

“Hần nói là đi nhà Đại cữu hần, gặp gỡ mấy người, thực khéo.”

Đỗ Văn Uyên cười rộ lên, Chương Trác Dư nhỏ hơn hần hai tuổi, là sau này mới đến chỗ Lưu phu tử học bài, hai người nói chuyện thực hợp ý, nhiều sách của hần chính là trao đổi với Chương Trác Dư xem. Đại cữu Chương Trác Dư là kẻ có tiền trấn Phi Tiên, trong nhà có rất nhiều sách, Chương Trác Dư thường thường đi mượn về xem, Đỗ Văn Uyên được thom lây.

Đỗ Tiểu Ngư thấy hai người như là bạn tốt cũng thật cao hứng, nói Đỗ Văn Uyên có cơ hội thì dẫn hần trở về chơi đùa, sau lại còn nói gặp được mẹ Lưu phu tử Chu thị.

Đỗ Tiểu Ngư thực bất quá, nói ra chuyện lần trước đi thăm thính được Chu thị bức bách Lưu phu tử cưới vợ, sau đó hỏi Lưu phu tử trông thế nào, lại hỏi nữ nhi của hần mấy tuổi, Đỗ Văn Uyên ở tiểu viện nhà bọn họ học bài khẳng định thường xuyên nhìn thấy. Sau lại nói ra Lưu phu tử năm nay hai mươi chín tuổi, có nữ nhi mười một tuổi, tính cách thực điều ngoa, đệ tử tư thực đều sợ nàng.

“Vậy có bất nạt huynh không?”

Đỗ Tiểu Ngư cười hì hì.

Đỗ Văn Uyên liếc nhìn nàng một cái tỏ vẻ lười trả lời.

Buổi tối nay đồ ăn thực phong phú, đậu tằm xào, nấu bí đỏ, ớt xanh thịt phiến, rau xanh xào mỡ, còn có canh mầm đậu, Đỗ Tiểu Ngư ăn thật sự sung sướng.

Sau đó Triệu thị gọi Đỗ Văn Uyên đi qua, đưa ra hai trăm hai mươi lăm văn tiền nói là học phí ba tháng sau, bảo hần ngày mai đi học chỗ Lưu phu tử thuận tiện giao luôn.

Buổi tối bà và Đỗ Hiến ở trong phòng tính bạc, tật cũ của Đỗ Hiến và bệnh thờ hờn hển của Đỗ Tiểu Ngư hết rồi, đình đầu rõ ràng dư dả lên, không phải mỗi lần kiếm được tiền là tiêu sạch sẽ, có đôi khi còn phải hỏi Ngô Đại Nương và lão Bàng vay tiền. Đỗ Hiến thỏa mãn thán một tiếng, “Cuối cùng không phải sầu bữa cơm, chúng ta phải cảm ơn lão Bàng mới được!”

Triệu thị là người mất sắc, nghe vậy trả lời, “Mỗi lần nói hần đều qua loa tắc trách đi qua, ta xem như là có chuyện gì khó xử, có phải phương tử này có lai lịch bất chính hay không? Ta xem cho dù đi, ông cũng đừng nhắc tới, nhiều nhất về sau mời hần tới đây ăn cơm là được.”

Cha Lão Bàng là kẻ trộm, bị nắm đi nha môn ngồi tù, sau lại chết ở đó, Đỗ Hiến sùng sốt vội lắc đầu, “Không phải đâu, không là cha hần trộm được chứ?”

Hần cũng hoài nghi, “Lại nói cũng phải, phương tử này thật thần kì, không chừng là bí phương tổ truyền nhà thần y nào đó! chẳng lẽ cha hần là lấy đến lừa gạt một khoản tiền?”

“Chuyện này không thể nào chứ, chúng ta đừng bàn cái này nữa.”

Đỗ Hiến lúc này tỏ vẻ đồng ý gật đầu.

“Cha nó, hiện tại ông và Tiểu Ngư đều tốt lắm, ta cũng có thời gian ra đồng, tốt nhất lại mua vài mẫu ruộng về, ông xem xem?”

Triệu thị nói, “Ruộng nhà chúng ta vẫn là đất khai hoang, trồng lâu như vậy cũng không tốt bằng nhà người ta, chờ mấy tháng tồn chút tiền mua vài mẫu ruộng tốt, về sau đưa nhỏ nhiều chỗ dùng tiền, Văn Uyên còn khảo tú tài chúng ta cũng phải chuẩn bị.”

Đỗ Hiến trong đầu có chút buồn, năm đó bị đuổi ra Đỗ gia không được mảnh đất nào, may mắn lão Bàng và Ngô Đại Nương cầu trưởng thôn, cho bọn họ trồng đám đất khai hoang, mấy năm trước không bị thu thuế, cuối cùng vẫn còn sống.

Triệu thị thấy ông không nói lời nào, lạnh lùng nói, “Ông đừng có mà đánh chủ ý tới đám đất bên kia, chúng ta năm đó chết cũng không trở về, hiện tại thì càng không thể nào!”

“Ai nói sẽ đi về, chỉ là Văn Uyên.”

Đỗ Hiến vội giải thích, “Mẹ thực sự thích nó, bằng không mấy năm nay cũng sẽ không chủ động tìm chúng ta.”

“Phi!”

Triệu thị càng thêm bốc hỏa, “Ta đã cho ông mặt mũi đi chúc thọ rồi, họ Đỗ ông cũng đừng được một tác lại muốn tiến một thước, bà ta thích Văn Uyên thế nào, không phải là nhìn nó về sau có thể làm rạng rỡ tổ tông sao? Ta nói cho ông, nó làm rạng rỡ tổ tông thì là nhà chúng ta, không phải Đỗ gia của bà ta!”

“Được rồi, được rồi.”

Đỗ Hiến vội trấn an bà, “Về sau ta không đề cập tới mẹ nữa, bà xin bớt giận, xin bớt giận.”

Triệu thị hất tay đi xuống giường, xoay người đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nghi Ngờ

Mùa hè trôi qua rất nhanh, nhưng ngày vẫn còn hơi nóng, bản thân Đỗ Tiểu Ngư nhàn hạ chạy đến chỗ Triệu thị ngủ, có người lấy cây quạt quạt gió cho thật đúng là hưởng thụ. Trong mơ màng, không biết đã ngủ bao lâu, Đỗ Tiểu Ngư đột nhiên nghe thấy có thanh âm mở ngăn kéo, nàng mở mắt ra nhìn, là Triệu thị đang lấy này nọ, nhưng biểu tình kia rất kỳ quái, nàng theo bản năng nhắm mắt lại chỉ hơi hơi mở ra một cái khe, đợi cho Triệu thị hoàn toàn đưa lưng về phía nàng, nàng nhìn chằm chằm xem.

Triệu thị giờ phút này trong tay là cầm khối vải bông xanh nhạt, nhìn nhan sắc chắc đã có mấy năm rồi, nhưng trọng điểm không phải ở vải bông, mà là một khối ngọc trên vải bông!

Khối ngọc kia hình vuông, trên cùng có cái lỗ nhỏ, bên trong mắc một sợi dây nhỏ màu đỏ.

Đỗ Tiểu Ngư trừng lớn mắt, nàng tuy rằng không phải là chuyên gia xem xét ngọc thạch, nhưng khối ngọc này nhìn rất xinh đẹp, xanh biếc mon môn hình như là dùng đầm thủy ngưng kết mà thành, không có tạp chất, thể nước tốt như vậy khẳng định là khối ngọc giá trị xa xỉ, như vậy Triệu thị vì sao không cầm bán nó? Hẳn là có thể đổi được không ít tiền đi? Hay là khối ngọc này có ý nghĩa đặc biệt gì?

Nàng ở nơi này tò mò đoán, bên kia Triệu thị nhìn một lát rồi cất khối ngọc vào hộp gỗ, sau đó bỏ vào ngăn kéo còn khóa lại.

Đến khi bà quay đầu, Đỗ Tiểu Ngư vội vàng nhắm hai mắt lại.

Nhưng nàng rõ ràng không kiềm chế được, buổi chiều quần quít lấy Đỗ Hoàng Hoa nói chuyện.

“Tỷ, trong nhà cụ bà có tiền như vậy, lần trước muội nhìn thấy thật nhiều thứ xinh đẹp, nhà chúng ta có phải cũng có hay không?”

Nàng ra vẻ ngây thơ, “Giống như cái tảng đá kia, thật xinh đẹp!”

Đỗ Hoàng Hoa giống Triệu thị thập phần không thích nghe tới ý tứ này, nghe vậy hừ một tiếng, “Không phải, là ngọc, nhà cụ bà có rất nhiều, nhưng mà nhà chúng ta một khối cũng không có.”

Đỗ Tiểu Ngư đuổi theo hỏi, “Thật sự một khối cũng không có?”

Đỗ Hoàng Hoa kỳ quái, sao đang yên đang lành lại đi hỏi ngọc thạch, có phải ngày đó đi chợ nhìn thấy trang sức trong điểm mắt thêm hay không, vội

cười nói, “Ngọc tốt rất quý, nhà chúng ta đương nhiên không có, nhưng nếu Tiểu Ngư thích, chờ tỳ về sau tòn tiền mua cho muội một cái, Tiểu Ngư mang theo nhất định xinh đẹp.”

Ai, xem ra nàng thật sự không biết, chẳng lẽ đây là bí mật của Triệu thị?

Đỗ Tiểu Ngư không nghĩ ra, ngồi ở cửa vắt hết óc nghĩ, ngọc này có phải tổ truyền bảo bối nhà mẹ đẻ Triệu thị hay không? Nếu phải, Đỗ Hiền nhất định biết, không thể giấu vợ chồng còn gạt chuyện này đi? Kết quả buổi tối nàng thử Đỗ Hiền, vị cha này cư nhiên tỏ vẻ cũng không biết, xem ra thật sự là cái bí mật thật lớn! Đáng tiếc ngọc bội kia cách quá xa, bằng không không chừng có thể nhìn ra cái gì đó.

Qua mấy ngày rớt cuộc đến mùa thu, không khí mùa thu không còn bị vã mồ hôi nữa, Đỗ Tiểu Ngư mặc áo dài tay màu lục phía dưới là váy đồng màu, đang rửa nầm trong sân. Bộ quần áo này là Đỗ Hoàng Hoa làm mới cho nàng, gần đây hơi dư chút tiền, mọi người trong nhà thêm quần áo mới. Mà nầm là Đỗ Hiền mới từ ngọn núi lấy về, nói là sau cơn mưa trên đó có nhiều nầm, hầm làm canh uống.

Nầm là rất ngon, Đỗ Tiểu Ngư rửa thực vui.

“Tiểu Ngư, lại đây.”

Không ngờ Đỗ Văn Uyên lại về sớm, còn dẫn theo một người, hần cười nói, “Lần trước không phải muội nói mang Trác Dư đến chơi sao? Còn không đi gột rửa tay rót chén trà đến.”

“A!”

Đỗ Tiểu Ngư vội vàng buông nầm, cười với Chương Trác Dư, “Đợi chút, để muội đi lấy nước,” Lại kêu, “Mẹ, Nhị ca mang bằng hữu đến đây.”

Chương Trác Dư mang theo hoa quả đến, nói là nhà mình mới chín, Triệu thị nhìn thấy là đứa nhỏ sạch sẽ biết cấp bậc lễ nghĩa, để lại quyết tâm cho Đỗ Văn Uyên chiêu đãi, còn nói buổi tối ở lại ăn cơm. Con mình rất ít dẫn người trở về, có thể thấy được hai người vô cùng thân, điểm này Triệu thị luôn làm không sai, nếu Đỗ Hiền dẫn người về, bà luôn chiêu đãi chu toàn, nhưng cũng phải xem người đến mới quyết định.

Đỗ Tiểu Ngư ở phòng bếp rót hai chén trà, lá trà là Ngô Đại Nương có hôm đưa tới, nói con bà ở bên ngoài chạy khắp nơi, có được thứ này thực dễ dàng, con bà ta là người bán hàng rong, thường đi lại ở trấn Phi Tiên.

“Mời uống.”

Đỗ Tiểu Ngư bưng trà tới trước mặt Chương Trác Dư, sau đó cũng bưng một chén đến cho Đỗ Văn Uyên.

Chương Trác Dư nhìn nàng, từ lần trước nhìn thấy giống như cao một ít, cười nói, “Khâu thị kia không tới tìm ngươi phiền toái nha?”

Đỗ Văn Uyên sớm từ miệng hần biết chuyện này, cũng chấn động, không ngờ muội muội nhỏ tuổi này lá gan lớn như vậy, nay nghe hần nhắc tới liền nhìn Đỗ Tiểu Ngư một cái, thần nhiên nói, “May mà không tới đấy, bằng không không chừng còn phải ăn phân trâu lần nữa.”

“Phân trâu?”

Chương Trác Dư sùng sốt, sau đó nghĩ rằng là ý tứ ngã tư thế chó ăn phân.

Nhưng Đỗ Tiểu Ngư cũng ngây dại, nàng cảm giác Đỗ Văn Uyên là chỉ chuyện lần trước Khâu thị và Hồng nương tử đánh nhau, nhưng hần làm sao có thể đoán được chuyện này có liên quan tới nàng? Nàng chuyển đề tài, lấy ghế ngồi ở đối diện bọn họ, hỏi Chương Trác Dư, “Sao ngươi lại tới đây chơi? Có phải cũng giống Nhị ca ta ngày ngày ở nhà học bài, đóng cửa không ra?”

Chương Trác Dư cười, “Đó là đương nhiên, ta cũng phải khảo tú tài chứ, khẳng định không thể nhân hạ.”

Đỗ Tiểu Ngư rút khóe miệng, thật dụng công. Nhị ca nàng suốt ngày xem sách ngoại khóa, hoàn toàn không một lòng một dạ chuyên học, bằng không cũng sẽ không thuộc sách thuộc như vậy, còn có tri thức linh tinh khác hần cũng biết. Triệu thị hỏi hần mấy cuốn sách thượng vàng hạ cám này, hần nói là có tác dụng tham khảo, kỳ thật căn bản là chủ yếu là xem sách này, nếu Triệu thị biết nội tình khẳng định tức giận đến học máu!

Vài người nói một lát, Đỗ Văn Uyên bị Triệu thị gọi đi có một số việc cần nói, lưu lại Chương Trác Dư.

“Nghe nói nhà Đại cữu ngươi rất nhiều tiền, có phải có rất nhiều sách hay không?”

Đỗ Tiểu Ngư hỏi.

Chương Trác Dư gật đầu, “Đúng vậy, nếu ngươi muốn xem ta có thể mượn cho, Đỗ đại ca cũng thường mượn, lại nói tiếp, sách nhà Đại cữu ta đều bị hần xem hết.”

Hần lộ ra thần sắc bội phục, đột nhiên thấp giọng nói, “Ta nói với ngươi, Đỗ đại ca học ở chỗ Lưu phu tử thường xuyên vụng trộm xem sách khác, kỳ quái là Lưu phu tử hỏi hần cái gì hần cũng có thể đáp được.”

Ôi, kỳ tài!

Đỗ Tiểu Ngư hết chỗ nói rồi, thì ra Đỗ Văn Uyên ở chỗ Lưu phu tử cũng không chuyên tâm học bài!

“Đừng rồi, ngươi có phải thường xuyên đi trấn Phi Tiên?”

Đỗ Tiểu Ngư nhớ tới một chuyện, “Ngươi có biết trấn Phi Tiên nhà nào biết thuê gấm Tô Châu hay không?”

Chương Trác Dư không biết nàng vì sao hỏi cái này, nhưng đáp thật sự mau, “Đương nhiên là biết, Đại cữu mẫu ta biết, Hồng Tụ Phường kia là bà mở đây, cũng thu mấy đồ đệ đâu.”

Đỗ Tiểu Ngư hưng phấn, ‘đi tìm mồn giấy cũng không thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công’! Nàng đi lên giữ chặt tay áo Chương Trác Dư, “Vậy Đại cữu mẫu ngươi còn thu đệ tử không? Có thu không? Có yêu cầu gì không?”

Chương Trác Dư bị hành động kích động và biểu tình đó làm ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới trả lời, “Cái này ta không biết, phải hỏi Đại cữu mẫu mới biết được.”

“Được, vậy ngươi trở về hỏi một chút nha!”

Đỗ Tiểu Ngư phe phẩy tay áo hất, “Đại tỷ ta thuê gì đó rất xinh đẹp đấy, ngươi hỏi một chút bà ấy có thể lấy qua nhìn một cái hay không, hoặc là cho tỷ ta gấp mặt thuê cũng được.”

Thì ra là muốn đẩy Đại tỷ nàng làm đệ tử của mợ, Chương Trác Dư nhìn mặt nàng đỏ bừng, tất cả trong ánh mắt đều là chờ mong, thật sự không thể từ chối, liền gật gật đầu, “Được rồi, ta trở về nhất định hỏi một chút, Đại cữu mẫu ta tốt lắm, nếu Đại tỷ ngươi thuê tốt, nói không chừng thật sự sẽ thu làm đệ tử đấy.”

“Vậy cảm ơn ngươi!”

Đỗ Tiểu Ngư vọt vào phòng bếp như một con gió lấy ra bông vừa làm, “Mời ngươi ăn, ăn ngon lắm.”

Đây là nàng quán quýt lấy Triệu thị làm cho nàng ăn, Chương Trác Dư chưa từng ăn, ăn mấy hạt cảm thấy không tệ, hỏi, “Cái này gọi là gì?”

“Không biết, nhưng ta gọi là nó bông, chỉ dùng ngô cho vào bếp rang, ngươi xem, có giống bông hoa xinh đẹp không? Chờ một đám ở trong nồi nổ ra, lại cho thêm một chút đường vào ăn càng ngon!”

Đỗ Tiểu Ngư hưng trí bừng bừng giảng giải, vừa cười nói, “Nếu Đại cữu mẫu ngươi thu tỷ tỷ ta, ta làm đồ ăn khác cho ngươi ăn, bảo đảm ngươi chưa từng ăn đâu.”

“Ồ?”

Đỗ Văn Uyên lên tiếng trả lời, “Vậy ta đã từng ăn chưa?”

Đỗ Tiểu Ngư mới phát giác chính mình đắc ý vênh váo, nàng và Đỗ Văn Uyên là huynh muội, có cái gì nàng ăn mà Đỗ Văn Uyên chưa từng ăn? Đây quả thực là không có khả năng! Liền cười hi hi, “Cái này, muội còn chưa nghĩ đi ra đâu, về sau sẽ nghĩ ra thôi.”

Đỗ Văn Uyên thấy Chương Trác Dư ăn rất vui vẻ, cũng cầm vài cái bông bỏ vào miệng, mắt nhìn về Đỗ Tiểu Ngư.

Cái này rõ ràng hắn chưa từng ăn, Đỗ Tiểu Ngư làm sao nghĩ ra được?

Chờ tiền bước Chương Trác Dư, Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi nói cho Đỗ Văn Uyên, “Nói không chừng Đại tỷ có thể học gấm Tô Châu.”

“Học gấm Tô Châu?”

Đỗ Văn Uyên nhăn lại mi.

“Đừng vậy, Đại tỷ muốn học đấy, còn nói nhất định không học được, thì ra là Đại cữu mẫu Chương Trác Dư biết gấm Tô Châu, muội vừa rồi cầu xin hắn trở về hỏi một chút, nếu có thể, Đại tỷ nhất định cao hứng hồng mắt.”

Đỗ Tiểu Ngư mặt mày hớn hờ, thập phần đáng vẻ hạnh phúc.

Xem ra mình thực không quan tâm Đại tỷ, còn không bằng một nửa Đỗ Tiểu Ngư, khó trách vừa rồi ân cần với Chương Trác Dư còn hơn cả Nhị ca như vậy, hắn kéo nàng, “Vậy nếu Đại cữu mẫu hắn đồng ý, hỏi một chút có cái gì ta có thể giúp được,” Hắn nói xong dừng một chút, “Trước đừng nói cho mẹ, biết không?”

Đây là chuyện tốt vì sao không nói cho? Đỗ Tiểu Ngư nghi hoặc nhìn hắn.

Đỗ Văn Uyên thở dài, “Đừng nói cho là được, muội cũng muốn Đại tỷ tốt có phải hay không?”

Còn thật sự biểu tình, Đỗ Tiểu Ngư gật đầu, “Vậy được rồi, muội trước không nói cho, nhưng mà Nhị ca, huynh cũng quá kỳ cục, sao có thể ở chỗ Lưu phu tử đọc sách khác chứ? Nếu mẹ mà biết.....”

Đỗ Văn Uyên khấn trương, vội che miệng nàng lại, thấy con người nàng sáng lạn lóe ra đầy giao hoạt, lập tức buông tay.

Đỗ Tiểu Ngu cười đến không thở nổi, “Thì ra Nhị ca cũng biết sợ!”

“Nha đầu chết tiệt kia!”

Đỗ Văn Uyên quăng một hạt bông qua cười mắng.

Đỗ Tiểu Ngu ôm trán, chớp mắt hỏi, “Nhị ca xem nhiều sách như vậy làm gì?”

Thật sự nhiều lắm, ngay cả sách binh pháp cũng có, phòng chừng trí nhớ của hắn cũng tốt lắm, bằng không làm sao có thể đọc được hết.

Ai ngờ Đỗ Văn Uyên trầm mặc, trong ánh mắt tràn đầy gì đó nàng không hiểu, hơn nửa ngày mới trả lời, “Về sau sẽ có lúc dùng.”

Nhưng nguyên nhân chân chính khẳng định không chỉ có vậy, cho nên Đỗ Tiểu Ngu trừ kia khối ngọc kia lại có thêm một cái nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tới Thăm

Gần đây Đỗ Tiểu Ngu bắt đầu cân nhắc chuyện đậu phụ khô, mất thấy thời tiết đã chuyển lạnh, đậu hũ có thể dễ được, là thời điểm thí nghiệm một chút. Trong nhà có không ít đậu tương, Triệu thị thường lấy ra xào ăn hoặc là hầm mềm và ướp làm dưa muối, buổi sáng cho thêm vào mỳ sợi, còn có phối hợp ăn cùng cháo loãng cũng rất ngon. Đỗ Tiểu Ngu nhiều lần nói sẵn sàng với Triệu thị, đã ở chợ nhìn thấy người ta bán, Triệu thị mượn cối đá nghiền nát đậu tương, ở nước đậu cho thêm ít nước muối, thực ra cũng làm thành đậu hũ, chẳng qua là cả nhà không thích ăn lắm, chỉ có Đỗ Tiểu Ngu ăn mấy khối, khó trách không thấy đậu hũ trên bàn ăn, thì ra là bọn họ không thích.

Xem ra đành phải một mình nàng vụng trộm làm, dù sao đậu tương không đáng giá tiền, chỉ là cối đá nghiền rất nặng, kéo mệt.

Ngày hôm nay nhân dịp Triệu thị đang bận việc, Đỗ Hoàng Hoa đang gội đầu, nàng lấy đậu tương đã ngâm ra chuẩn bị nghiền, ai ngờ vừa mới định nghiền, một tiếng cười sau lưng làm nàng sợ tới mức cả người nhảy dựng lên. Nhìn lại là Đỗ Văn Uyên, không biết đến đây từ lúc nào, hôm nay tự thực nghi ngơi một ngày, vốn tưởng rằng hắn đang xem sách chứ.

Đỗ Tiểu Ngu bĩu môi, “Cứ như con mèo ấy, dọa chết người!”

Đỗ Văn Uyên thấy người nàng chỉ cao hơn cái cối đá nghiền một chút, thế nhưng đang kéo cái này bèn cười nói, “Muội sợ cái gì nha? Có tật giật mình hả?”

“Làm, làm trộm đậu mà sợ?”

Đỗ Tiểu Ngu có chút kích động, lại nghĩ bản thân mình là đứa trẻ con, chơi đùa cối đá thì đã làm sao, lập tức đứng lý hợp tình đứng lên, “Muội thấy cái này chơi hay, lần trước nhìn thấy mẹ làm cái này ra được không ít nước đậu trắng tinh đấy, rất thơm nữa, muội cũng muốn thử xem.”

Nói xong phải đi thôi, kết quả cối đá thật sự quá nặng, đẩy hai vòng cánh tay nàng toàn bộ mỏi nhừ.

Đỗ Văn Uyên tựa vào cây cột nhìn nàng, hiện tại muội muội này nói chuyện không tốn tí sức nào, có đôi khi còn đáp lại làm hắn kinh ngạc, nhưng Đỗ Tiểu Ngu lúc này rõ ràng là cái ngay cả hắn nói chuyện nghe cũng không hiểu lắm, mà cái này còn không phải lạ nhất, lạ nhất là hắn dạy nhiều thứ như vậy, nàng cư nhiên học rất nhanh, mà hắn tự xưng là thông minh, nhưng khi ở bảy tuổi không có loại chuyên chú này.

Sự thật chứng minh cả người nàng đều thay đổi, hắn không tự chủ được lại nghĩ tới tình cảnh nàng lên nhìn sách, nàng rõ ràng là nhìn biết, vì sao lại phải giấu diếm chứ?

“Nhị ca, không thấy muội đẩy không được à?”

Đỗ Tiểu Ngu thở gấp ai oán nhìn Đỗ Văn Uyên.

Hắn không nhận được nở nụ cười, vươn tay giúp đỡ đẩy cối xay

Không đến trong chốc lát, nước đậu chảy ra được một cái chậu nhỏ, Đỗ Tiểu Ngu vội bảo hắn dừng tay, từng này đủ thí nghiệm rồi.

“Là muốn làm đậu hũ?”

Đỗ Văn Uyên hỏi.

Đỗ Tiểu Ngư không biết nên trả lời như thế nào, nhức đầu già ngây ngốc, chờ Đỗ Văn Uyên đi.

Ai ngờ lúc này lại có người đến, thanh âm Ngô Đại Nương ở cửa viện vang lên, “Triệu muội từ có ở nhà không? Có khách quý đến đây!”

Khách quý?

Đỗ Tiểu Ngư tò mò lật đặt chạy tới, vừa nhìn thấy thì cả người sững sốt, sau lưng Ngô Đại Nương dẫn hai người, trong đó một người đúng là Chu thị lần trước gặp được ở chợ, một nam nhân khác nàng không cần đoán cũng biết đó là ai, diện mạo kia có tới tám phần giống Chu thị, biểu tình thực bất đắc dĩ, trong tay cầm theo hai gói gì đó.

Khăng định là Lư phu tử!

Bọn họ làm sao có thể đến đây? Đỗ Tiểu Ngư gất gao nhăn mặt mày, trong lòng có cảm giác rất không tốt.

Cổ đại tôn sư trọng đạo, tình hình chung phu tử sẽ không chủ động tới nhà đệ tử, trừ phi là đệ tử mời, nhưng Lư phu tử còn mang theo lễ vật tới cửa! Như vậy rơi chậm lại thân phận không phải rất kỳ quái sao?

“Tiểu Ngư, mẹ cháu đâu?”

Ngô Đại Nương ngoắc nàng cười hỏi.

Đỗ Văn Uyên cũng lại đây, thấy Lư phu tử tới cũng thực kinh ngạc, vội khom người làm lễ, nghênh đón bọn họ vào nhà, sai Đỗ Tiểu Ngư ở một bên đi nói cho Triệu thị.

Triệu thị thiếu chút nữa tay hất đi thùng nước, miệng nói lầm bầm, Lư phu tử sao lại đến đây, nhớ rõ bốn năm trước ngày đầu tiên Đỗ Văn Uyên đi tu thực từng mời Lư phu tử đến nhà ăn bữa cơm, sau này có mời nhưng không thấy tới, không ngờ hôm nay chủ động tới cửa, bà vội vàng lau khô tay tìm lá trà pha đồ ra ba bát trà, sai Đỗ Tiểu Ngư đi gọi Đỗ Hoàng Hoa làm nhiều điểm tâm chiêu đãi khách, còn nói chuẩn bị đồ ăn, giữ người ở lại ăn cơm chiều, nói xong bụng trà đi ra ngoài.

Rất nhanh nghe thấy tiếng bà nhiệt tình tiếp đón, “Ôi, hôm nay trong nhà thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này……”

Đỗ Tiểu Ngư rút khóa miệng, lác đầu nhanh chân đi tìm Đại tỷ.

Chu thị bảo Lư phu tử đặt thứ kia lên trên bàn, cười nói, “Lần trước có gặp Hoàng Hoa và Tiểu Ngư nhà ngươi, không ngờ đã cao lớn vậy rồi, Hoàng Hoa cũng là xinh đẹp,” Bà ta dừng một chút, “Nghĩ đã nhiều năm không gặp, Văn Uyên nhà các ngươi lại học bài ở nhà chúng ta, Ngô Đại Nương cũng thường nhắc tới với ta, vẫn nên qua lại một chút mới tốt.”

Triệu thị nhìn xem hai gói này nọ, xoa tay nói, “Điều này sao được, Lư phu tử đã giảm miễn một nửa học phí cho Văn Uyên, chúng ta cảm kích nhiều, nếu nhận thứ này da mặt chúng ta không có rồi!”

Chu thị ha ha cười nói, “Ta lớn tuổi hơn ngươi, gọi ta một tiếng Đại tỷ là được, chúng ta không phải là xa lạ, thứ này không phải là đưa cho ngươi, ta coi đứa nhỏ Hoàng Hoa này thuận mắt, gặp được cũng là có duyên phận, có thể không đưa chút này nọ sao? Không phải là ta này làm trưởng bối không đúng à? Ngươi không cần đẩy đến đẩy đi, mau nhận lấy, về sau hai nhà chúng ta không chừng sẽ thân cận đấy.”

Buổi nói chuyện nói làm cho Triệu thị tim đập như trống, thứ này là đưa cho Hoàng Hoa? Liền quay sang nhìn mắt Ngô Đại Nương.

Ngô Đại nương nháy mắt với bà, “Chu Đại tỷ trước kia tới nhà ta cũng mang theo này nọ cho hai đứa nhỏ, bà chính là người hào phóng, một mảnh tâm ý người nhận lấy cũng không sao.”

Chu thị nghe xong nhăn mày, có chút không hồn giận nhưng không lập tức nói chuyện.

Lư phu tử ở đây thấy loại không khí càng thêm xấu hổ, hấn bị mẹ hấn ép buộc đến, lại là nhà đệ tử mình, lấy cớ nói chuyện với Đỗ Văn Uyên, bảo hấn dẫn đi ra ngoài.

Mà lúc này Đỗ Tiểu Ngư đang cầm khăn mặt lau tóc cho Đỗ Hoàng Hoa, nàng vừa gội đầu xong, đang còn ướt sũng không thể để như vậy đi ra ngoài gặp khách.

“Lư phu tử làm sao có thể đến?”

Đỗ Hoàng Hoa cũng có nghi vấn này.

Đỗ Tiểu Ngư nhớ tới Chu thị hành động, đột nhiên nói, “Tỷ trong chốc lát đừng đi, về điểm tâm này muội đến làm.”

Không phải là làm cái bánh trứng gà thôi sao, nàng nhìn nhiều cũng học được rồi.

Đỗ Hoàng Hoa liếc xéo một cái, không cao hơn cái lò đất bao nhiêu có thể làm bánh nướng áp chảo sao? Không nhịn được xi cười nói, “Vay chờ muội

vài năm, hơn nữa, ta là Đại tỷ có thể không đi ra ngoài sao, lại nói kia là lão sư của Nhị ca muội đấy, chúng ta phải chiều đãi thật tốt. Trong chốc lát ta còn phải đi chuẩn bị cơm, ai, trong nhà không có thịt, không biết nhà Bảng Đại thúc có muối thịt khô hay không nữa.”

Đỗ Tiểu Ngư không có cách nào khác, biết không có khả năng ngăn lại nàng, liền yên lặng thờ dài.

Hoàng Hoa buộc về phía sau, Đỗ Hoàng Hoa cảm thấy không thể thất lễ với người, tính thay bộ quần áo sạch sẽ, ra phòng nhỏ đi tới sân lấy quần áo đang phơi, kết quả gặp Đỗ Văn Uyên đang mang theo Lưu phu tử lại đây.

Bốn người gặp nhau, Đỗ Tiểu Ngư nhìn thấy ánh mắt Lưu phu tử lập tức tròn lên, vội liếc mắt xem Đỗ Hoàng Hoa một cái.

Nàng lúc này tóc dài thả sau người, cổ áo ẩm ướt, bị mở ra hơn một nửa lộ ra cổ trắng nõn, nhưng bên trong là có áo ngực, không tính là cái gì, nhưng hơi thở thanh xuân bức người khó có thể che lấp, giống như hoa lê trắng nõn đầu cành, hơn nữa hai má nổi lên rặng mây đỏ, hấp dẫn người không tả nổi.

Đỗ Tiểu Ngư vội muốn chết, sai từng bước đi che trước người Đỗ Hoàng Hoa, kêu lên, “Phi lễ chó nhìn, Lưu phu tử người còn không xoay người sang chỗ khác!”

Lưu phu tử mặt đỏ bừng, rút lui hai bước cúi đầu nói, “Mạo phạm, mạo phạm.”

Đỗ Hoàng Hoa vội bôn trở về phòng.

“Tiểu Ngư, là ta mời Lưu phu tử tới.”

Đỗ Văn Uyên biết không thể trách Lưu phu tử, hẳn cũng không nghĩ tới Đại tỷ sẽ quang cảnh vậy đi ra.

Đỗ Tiểu Ngư phiên cái xem thường hẳn rồi xoay người đi.

Lưu phu tử thấy thế xoa xoa tay, “Này, này……”

Đỗ Văn Uyên nói xin lỗi, “Tiểu muội nhà ta không hiểu lễ phép, còn thỉnh phu tử đừng đặt ở trong lòng.”

Buổi tối ăn cơm, Đỗ Hoàng Hoa không có gì cả, rất là hào phóng, ngược lại Lưu phu tử xoay nhấn nhó niết, nói mấy câu đứt quãng, ánh mắt còn thường thường phiêu vài cái trên người Đỗ Hoàng Hoa, càng làm cho Đỗ Tiểu Ngư không nói gì là cư nhiên còn đỏ mặt! Chu thị thấy tình hình như vậy thì mở cờ trong lòng, càng không ngừng khoa trương Đỗ Hoàng Hoa, hận không thể nói rõ ràng.

Vẫn là Ngô Đại Nương nhìn cục diện, hợp thời ngăn đón vài câu, lúc này mới không tạo thành xấu hổ.

Lúc đưa tiễn, Chu thị còn nói chuyện hai nhà lui tới, Triệu thị không minh xác tỏ thái độ, bà vốn tôn kính một nhà Lưu phu tử, nhưng liên lụy đến trên người Đỗ Hoàng Hoa, vậy thì khác rồi, thái độ trở nên có vẻ ba phải cái nào cũng được.

Sự tình đến nước này, Đỗ Hoàng Hoa lại sao lại không thấy, trên mặt giống như phủ một tầng sương.

Triệu thị trở lại trong phòng đóng cửa lại, ngồi vào bên người Đỗ Hiền nói, “Ông xem Chu thị này rõ ràng là muốn lấy Hoàng Hoa nhà chúng ta làm vợ đây!”

Đỗ Hiền hậu tri hậu giác nghe xong kinh hãi, “Không phải đâu?”

“Chỗ nào không phải? Ai, Ông cái đầu gỗ này!”

Triệu thị mặt mày gõ đầu ông một cái, “Ta nói sao đương yên đương lành lại đến nhà chúng ta, còn mang theo này nọ đến, Lưu phu tử này là lão sư Văn Uyên, sao có thể khách khí như vậy! Phía trước không phải ông nghe được tin tức nói Chu thị buộc Lưu phu tử tìm vợ sao, không ngờ ở chợ lại nhìn trúng Hoàng Hoa.”

Đỗ Hiền theo bản năng phe phẩy đầu, “Cái này không được, Lưu phu tử sắp ba mươi, gần gấp đôi tuổi của Hoàng Hoa rồi!”

“Ta cũng cảm thấy lớn quá, bộ dáng cũng không xứng Hoàng Hoa nhà chúng ta.”

Triệu thị thờ dài.

Đỗ Hiền cau mày chép chép miệng, “Nhưng nếu nói thẳng là không được, chỉ sợ sẽ đắc tội mẹ Lưu phu tử, bọn họ cho thật lớn mặt mũi tự mình tới cửa…… Văn Uyên lại học bài ở chỗ Lưu phu tử, thôn Bắc Đổng chúng ta không có lão sư tốt hơn Lưu phu tử!”

Triệu thị gật gật đầu, “Đúng vậy, vẫn nên tìm Ngô Đại Nương nói, Chu thị và bà coi như rất quen thuộc, hôm nay nếu không phải bà xen vào vài câu, không phải là làm cho chúng ta tỏ thái độ trước mặt mọi người? Chu thị này tính tình nóng vội, chung thân đại sự nữ nhân cần phải cẩn thận suy nghĩ, ta xem bà ta là ý vào thân phận Lưu phu tử lại đây.”

“Ừm, bà ngày mai nói với Ngô Đại nương, chuyện này không thể để lâu.”

Hai người nói đến quá nửa đêm mới ngủ, mà Đỗ Tiểu Nư cũng không ngủ được, vì Đỗ Hoàng Hoa lật tới lật lui làm cho lòng nàng càng phiền.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ý Đồ Đến

Triệu thị ngày hôm sau đi tìm Ngô Đại Nương, Đỗ Tiểu Nư quần quít lấy đòi đi theo, Ngô Đại nương biết ý đồ bọn họ đến, nói đúng là Chu thị ở trên chợ nhìn trúng Đỗ Hoàng Hoa, tối hôm qua trước đi khi còn vụng trộm nói cho bà, nói còn tìm bà đỡ đẻ năm đó lấy ngày sinh tháng đẻ của Đỗ Hoàng Hoa, đặc biệt đi xem quẻ, kết quả rất xứng đôi với Lưu phu tử, mọi thứ đều tốt, rất vượng phu, cho nên mới vội vàng bức mang theo Lưu phu tử lại đây. Mà Lưu phu tử vốn không chịu, không dự đoán được là vừa gặp đã thương, làm cho Chu thị cao hứng vô cùng.

Triệu thị nghe xong thì hồng rồi, xem ra Chu thị nguyện vọng kết thân rất mãnh liệt, mà Đỗ Tiểu Nư âm thầm kêu khổ, thật sự là âm kém dương sai, nếu không phải Đỗ Văn Uyên mang Lưu phu tử gặp Đỗ Hoàng Hoa, không chừng chuyện này sẽ không khó giải quyết như vậy, dù sao Lưu phu tử chống cự mẹ hán nhiều năm như vậy rất có hiệu quả, nhưng lúc này hán gặt đầu, tương tương với Chu thị được quét dọn một chương ngại lớn.

“Đại tỷ, người nói một chút, sao bà ta lại đi lấy ngày sinh tháng đẻ Hoàng Hoa nhà chúng ta đi tính trước như vậy chứ!”

Triệu thị nghĩ lại rất cảm tức, từ trước tới giờ nhà bọn họ chưa hề có ý đồ kết thân với Lưu gia, không hề nghĩ ngợi tới, Chu thị này quá khoa trương rồi, bà ta một đầu nóng nảy liền một mình đi tìm thầy tướng số, đặt Đỗ gia bọn họ ở chỗ nào? Cái này nếu người bên ngoài biết được, còn tưởng rằng Đỗ gia đáp ứng rồi.

Ngô Đại Nương cũng phe phẩy đầu, “Người này chính là tính tình nóng vội, ta cũng không ngờ sẽ như vậy, hôm qua bà ta và Lưu phu tử lại đây làm ta cũng bị dọa nhảy dựng, nhưng nghĩ Lưu phu tử là thầy dạy Văn Uyên nhà các người, liền dẫn bọn họ lại đây, ai, đại muội từ người trước đừng có gấp, bọn họ mới chỉ là dò xét tình hình thôi, muốn thật sự được việc còn phải lại đây mấy chuyến.”

Triệu thị hiện tại thực bất mãn Chu thị, vội hỏi, “Người có chút giao tình với nhà bọn họ, cần phải nghĩ cách giúp ta lui lại đây.”

“Đề ta nghĩ cái cái biện pháp, nhưng mà ngày mai ta đi xem em dâu ta, nó qua mấy ngày sẽ sinh, ta nghĩ mang chút đồ qua đó, chuyện này chờ ta trở lại rồi nói sau, nhà bọn họ cũng không gấp gấp đến cái kia trình độ kia, tốt xấu gì Lưu phu tử ở trong thôn cũng có chút thanh danh, thật sự muốn cưới con dâu cũng phải làm từng bước, có phải hay không?”

Ngô Đại nương vỗ tay bà đề đề cho bà yên tâm.

Nhà mẹ đẻ Ngô Đại nương ở thôn Trung Thuận, cách thôn Bắc Đồng hai thôn, qua lại phải mất ba bốn ngày, nhưng lời của bà nói không phải không có lý, Triệu thị không nói thêm nữa.

Về đến nhà Triệu thị tự thu thập quần áo công cụ đi ra đồng làm việc, Đỗ Hoàng Hoa ở trong sân giặt ga giường, thường thì cứ một tháng sẽ giặt một lần, cũng được coi là sạch sẽ.

Thấy tay nàng đang trong chậu nước to giặt chăn, Đỗ Tiểu Nư bưng cái ghế con ngồi bên cạnh, “Tỷ nghỉ ngơi một chút đi, muội nói cho tỷ biết một chuyện.”

Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng một cái, “Nói gì?”

“Vừa rồi đi cùng mẹ sang nhà Ngô Đại nương,” Thấy nàng còn đang giặt, Đỗ Tiểu Nư về phòng lấy cái khăn cho nàng lau tay, từ trong lòng lấy ra đậu tương sao để vào trong lòng bàn tay nàng, “Ngô Đại nương cho, bà sao ăn còn ngon mẹ sao đây, nói bên trong có ngũ vị hương phần gì đó, lần tới cũng bảo mẹ cho một ít vào, thơm thật đấy!”

“Nhà chúng ta lấy đâu ra cái này, đều là Lô đại ca làm ra.”

Đỗ Hoàng Hoa lấy một viên bỏ miệng, muội muội này gần đây hiểu chuyện không ít, chính xác biết thương người.

Lô đại ca chính là con lớn nhất của Ngô Đại nương, là người bán hàng rong, Đỗ Tiểu Nư à một tiếng, “Vay lần tới mua một chút chỗ Lô đại ca đi.”

“Chỉ thích ăn.”

Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng vui vẻ, “Ngày sau gả cho tên đầu bếp mới tốt, ngày ngày biến đổi đa dạng rau xào cho muội ăn.”

Bị nàng trêu ghẹo, Đỗ Tiểu Nư bĩu môi nói, “Tỷ cũng có thể tìm tên đầu bếp, được ăn ngon giống muội.”

“Muội này quý nha đầu!”

Đỗ Hoàng Hoa mặt có chút đỏ lên.

Đỗ Tiểu Ngu cười hi hi nói, “Nhưng muội thích tỷ nấu hơn, nếu tỷ biến thành đầu bếp thì tốt rồi!”

“Nào có dễ dàng như vậy, còn phải có sư phụ dạy nữa.”

Đỗ Hoàng Hoa liếc nàng một cái, vỗ vỗ tay bóc vỏ hạt đậu tương, lại xoay người giặt đồ.

“Tỷ, vừa rồi mẹ và Ngô đại nương nói lui Lư phu tử gì đó.”

Đỗ Tiểu Ngu làm bộ không hiểu nói, “Nương thực mất hứng, tức giận đến tay cũng run lên, sau đó Ngô đại nương nói muốn đi tặng đồ cho em dâu, hình như phải vài ngày, bảo mẹ đừng tức giận, nói trở về thì tốt rồi.”

Nàng nói này đó là để Đỗ Hoàng Hoa yên tâm, Đỗ Hoàng Hoa khẳng định không nhìn trúng Lư phu tử, cho nên đêm qua lật đến lật đi cũng không ngủ được.

Ai ngờ Đỗ Hoàng Hoa cũng giật mình, âm thầm phun ra một hơi, “Nhưng Lư phu tử nói, Tiểu Ngu có thể học bài đấy.”

Phi, cho dù có thể khảo được tú tài cử nhân khảo tiến tới sĩ nàng cũng không hiếm lạ, Đỗ Tiểu Ngu vội lắc đầu, “Muội không cần học bài! Không học!”

Nói xong thờ phỉ phỉ đứng lên đi rồi.

“Đứa nhỏ này.”

Đỗ Hoàng Hoa thấp giọng mắng một câu, nhưng ưu sầu ở giữa mi rốt cuộc tan thành mây khói.

Đến chạng vạng Đỗ Văn Uyên trở lại, thấy Đỗ Tiểu Ngu canh giữ ở cửa thư phòng của hắn, cười nói, “Thích học như vậy à!”

Còn tưởng rằng nàng tới học tri thức.

Đỗ Tiểu Ngu đi vào trong phòng, lôi kéo hắn nhỏ giọng nói, “Nhị ca, gần đây huynh có nhìn thấy Chương Trác Dư hay không?”

“Ồ, thì ra là tìm hiểu tin tức.”

Đỗ Văn Uyên đặt túi lên trên bàn, nghiêng đầu nhìn nàng.

“Nhị ca, mau nói cho muội biết đi, đã đi qua bao lâu rồi mà vẫn không có tin tức, lần trước không phải nói với huynh Đại cữu mẫu của Chương Trác Dư biết theo gắm Tô Châu sao, hắn nói trở về sẽ hỏi một chút, sao không có hồi âm vậy?”

Đỗ Tiểu Ngu gấp lúm, kéo áo Đỗ Văn Uyên, “Huynh ngày mai đi tìm hắn hỏi, cho dù không muốn dạy cũng phải nói một tiếng, không thể để cho người ta chờ mất công.”

“Hắn gần đây không thấy tới học bài, mẹ hắn bệnh nặng, lên huyện Phi Tiên xem bệnh rồi.”

Ngữ khí của hắn có chút trầm trọng.

“A,” Đỗ Tiểu Ngu buông tay ra, thân thiết nói, “Vậy mẹ hắn bây giờ hết bệnh chưa?”

“Cái này ta không rõ ràng lắm.”

Đỗ Văn Uyên ngồi xuống, “Ta cũng không có cơ hội đi lên huyện.”

Đỗ Tiểu Ngu nhăn lại mày, xem ra chuyện này bị trì hoãn một trận rồi, mẹ người ta bị bệnh không thể đi thúc giục hỏi chuyện đó, chỉ mong sớm ngày khang phục thì tốt rồi.

Triệu thị và Đỗ Hiền hôm nay về có vẻ trễ, nhưng trên mặt hai người đều cười dài, Đỗ Tiểu Ngu nhào đi qua làm nũng bị Đỗ Hiền ôm quăng lên không trung vài vòng, làm nàng sợ tới mức tâm can muốn rơi ra ngoài, trẻ con thích vậy, nhưng nàng là thanh niên mà! May mà Đỗ Hiền đi làm về mệt nhọc, không tiếp tục chơi trò người bay nữa.

Cơm chiều Triệu thị chưng vài quả trứng gà ăn, tâm tình tốt như vậy Đỗ Hoàng Hoa cũng đã nhìn ra bèn hỏi, “Cha, mẹ, các người ở ngoài đồng gặp được ai mà cao hứng như vậy?”

“Gặp được Lý lão đầu.”

Đỗ Hiền cười hớ hớ nói, Lý lão đầu hơn năm mươi tuổi, là người có vợ mất sớm, nữ nhi gả đến thôn khác, hắn có cái ham mê là chơi cờ, mà Đỗ Hiền đã biết chơi cờ từ trước đó, có đôi khi Lý lão đầu sẽ tìm ông chơi vài ván, dần dà rồi thành quen thuộc.

“Chơi cờ thối?”

Đỗ Tiểu Ngư nhúc đầu hỏi.

Triệu thị nở nụ cười, “Nhóc con ngốc này, là Lý lão đầu có chuyện vui, nữ nhi nhà lão gần đây trong nhà buôn bán lời chút tiền muốn tiếp lão đi hưởng phúc.”

Bà nói xong vui vẻ ra mặt, “Trong tay lão không phải có mấy mẫu đất tốt sao, nghĩ muốn bán trước tết năm nay, vừa vặn có chút giao tình với cha các con, hôm nay đã nói đồng ý rồi, chờ thu hoạch vụ thu xong bán cho chúng ta hai mẫu!”

Thật đúng là chuyện tốt, Đỗ Tiểu Ngư khoe miệng cũng nhếch lên.

“Một mẫu bán bao nhiêu bạc?”

Đỗ Văn Uyên càng quan tâm cái này.

“Bốn lượng bạc, cũng không phải là chuyện tốt!”

Đỗ Hiền mặt mày hớn hở, “Ruộng của nhà lão được coi là tốt nhất toàn bộ thôn này, thu hoạch lớn hơn hai thành so với mấy ruộng hoang nhà chúng ta đây!”

Giá này quả thật rất rẻ, ruộng bình thường đại khái là ba bốn lượng bạc, mà ruộng tốt như nhà Lý lão phải là năm lượng bạc, xem ra thật sự là bán nhân tình cho bọn họ, khó trách cao hứng thành cái dạng này, Đỗ Tiểu Ngư đếm trên đầu ngón tay tính ở dưới bàn, nhưng trong nhà phỏng chừng cũng chỉ tồn được bốn năm lượng bạc, nếu mua hai mẫu kia đại khái sẽ thành trống không rồi, đến lúc đó thiếu bao nhiêu lại đi mượn Ngô đại nương.

“Cha, ruộng sau đỉnh núi nhà chúng ta kia thì mất bao nhiêu bạc ạ?”

Đỗ Tiểu Ngư miệng cười ha ha, “Bên kia cũng được đấy, có nắm lại có hoa quả, mùa hè còn có dâu tây! Nếu chúng ta mua nó chính là của chúng ta, về sau có thể ngày ngày đều được ăn, không cần tranh với người khác, trễ một ít đã bị nhặt sạch sẽ rồi.”

Đỗ Hiền nở nụ cười ha ha, nhìn Triệu thị nói, “Sao lại nuôi thành một con mèo tham ăn như vậy?”

“Không phải sao, thân thể khỏe một chút là biến thành con mèo, cả ngày theo ta nói ăn, gần đây còn đi kéo cũi đá nói muốn làm ăn ngon hơn đấy.”

Triệu thị xoa bóp mặt nàng, “Nhưng thật ra được béo chút.”

Đỗ Tiểu Ngư thấy bọn họ không để ý tới, bĩu môi nói, “Thực không nói lại với các người, con nói đầu gối còn nghe vào, hừ!”

Cái này cả một bàn người đều nở nụ cười, Đỗ Hoàng Hoa múc một muôi bánh vào trong bát nàng, “Ha ha ăn đi, nhưng đừng thực sự đi nói đầu gối, lỗ tai ta lại phải nhàn hoàng mất.”

Ý tứ chỉ nàng ngày thường nói nhiều, Đỗ Tiểu Ngư oán hận ăn bánh trứng, liếc mắt Đỗ Văn Uyên một cái, “Nhị ca, rốt cuộc đỉnh núi kia bao nhiêu tiền vậy?”

Những người khác không để ý tới, thấy nàng nhỏ tuổi, nhưng hấn đề ý, ai bảo hai người có nhiều bí mật chứ.

“Muội có bạc mua?”

Ai biết Đỗ Văn Uyên cũng cười nàng, “Thật sự còn có lòng tham muốn mua đỉnh núi cơ đấy.”

Hỏi một chút còn không được à, về sau mua không được sao? Đỗ Tiểu Ngư tức chết rồi, hạ chiếc đĩa đi xuống ghế.

Sau lưng còn có tiếng cười thoảng qua, “Tiểu Ngư nhà chúng ta tâm thật lớn nha, cả ngày nghĩ cái này nghĩ cái kia.....”

Đỗ Tiểu Ngư nghe xong quát thẳng tới khoe miệng, là nàng có dự kiến trước được không, đỉnh núi này hiện tại là hoang, ai cũng có thể lên núi đốn củi hái trái cây, mua lại thành tư nhân sau này lên giá cũng là một khoản bạc, người quê nhà cảm thấy núi vô dụng, họ cho rằng trồng trọt là vương đạo nhưng không thể nghĩ được trồng trên đỉnh núi, nhưng chưa chắc đó không phải là con đường tốt!

Chờ nàng về sau có tiền sẽ mua hết mảnh núi kia, trồng cây ăn quả hoặc là đào tạo cỏ linh chi thảo dược gì đó, càng nghĩ càng hứng phấn, xoa tay, hiện tại quan trọng nhất là làm ra đầu phụ khô, tồn ít tiền vốn.

Hai ba ngày lập tức đi qua, nhưng Ngô Đại nương vẫn chưa trở về, Triệu thị đoán có lẽ là đội em dâu sinh con ở đó giúp một tay, như vậy xem ra việc kia còn phải kéo dài thêm mấy ngày nữa rồi.

Cũng may Chu thị không có hành động tiến thêm một bước, cũng để bà buông lỏng tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ra Tay Trước

Mùa thu ăn rau chân vịt ngon lắm, Đỗ Tiểu Ngu nhìn Đỗ Hoàng Hoa bận xoay quanh liên xung phong nhận việc đến vườn rau nhổ rau chân vịt. Hiện tại mùa này còn có không ít lựa chọn, đến mùa đông thì thâm rồi, chỉ có rau cải trắng đại biểu cho rau xanh, không giống như ở tương lai có rau quả trái mùa, nàng nhổ nửa rổ rau xanh đang định đi về, lúc xoay người lại bị người đẩy một cái lao đảo, thiếu chút nữa té lăn trên đất, may mà đứng ổn chứ không thì ngã rồi.

“Ai đẩy ta!”

Trong lòng nàng bốc hỏa rồi.

“Là ta đẩy đấy, thế nào?”

Một thanh âm ‘con vịt’ vang lên.

Đỗ Tiểu Ngu tập trung nhìn vào, là một nam hài béo cao hơn nàng một chút, mặt thực xa lạ, dù sao nàng cũng không biết bèn trừng mắt hỏi hần, “Người đẩy ta làm cái gì?”

“Mẹ ta bảo, người là cái tiểu tiện nhân! Tỷ tỷ người là cái đại tiện nhân!”

Nam hài kia chỉ vào nàng mắng, mặt tròn tròn đỏ thắm, lúc nhếch môi lộ ra hàm răng thiếu một chiếc răng cửa.

Mắng hai tỷ muội các nàng là tiện nhân ở Bắc Đổng thôn chỉ có Khâu thị. Đỗ Tiểu Ngu quan sát hần từ trên xuống dưới, cười lạnh, quả nhiên là hai mẹ con, bộ dạng rất giống nhau thôi! Nàng nghiêng răng, “Ta thấy người là có mẹ sinh mà không mẹ nuôi dưỡng, giống hệt một con lợn chết còn dám mắng ta tiện nhân? Có phải muốn chết hay không hả?”

Nàng không sợ cái thẳng nhóc con này.

Nam hài gọi là Thạch Đông, là tiểu nhi tử của Khâu thị, bình thường Khâu thị thương yêu hần lắm, hần ý vào mẹ mãnh liệt, ở thôn xóm thường xuyên đi bắt nạt trẻ con nhà người khác, làm sao nghĩ được Đỗ Tiểu Ngu dám mắng lại hần, lúc ấy ngây ngẩn cả người.

Đỗ Tiểu Ngu thấy hần ngốc không làm gì nữa đột nhiên nghĩ đến trong nhà còn chờ rau chân vịt, nhắc chân chuẩn bị đi về phía trước.

Ai ngờ Thạch Đông quát to một tiếng, lao thẳng về phía nàng, nắm tay béo múp míp nhắm thẳng mặt, xem tư thế là oán hận thật sâu muốn đâm nàng.

Đỗ Tiểu Ngu nhắm mi, không đợi tay Thạch Đông chạm tới, một chân đá vào bụng hần, Thạch Đông bộ dạng béo làm sao chống lại được nàng đá đập lung tung tinh chuẩn, lui vài bước cuối cùng đặt mông ngồi dưới đất, nhưng hần lại không cam lòng, rút cuộc thịt nhiều quá ngã một phát nhưng không hề đau, đứng lên lại xông lên.

Thật sự là muốn chết!

Đỗ Tiểu Ngu mắng thầm, vừa lách mình tránh thoát Thạch Đông công kích, chuyển tới sau lưng hần lại nâng chân lên, lúc này dùng hết toàn lực đá vào mông hần.

Thạch Đông nhắm thẳng phía trước chạy, nhưng vẫn không thoát được lực đạo kia, phốc một tiếng quăng ngã tư thế chó đớp cứt, đau quá khóc lớn lên, thanh âm rất thê thảm.

Ai, không một chút cốt khí, Đỗ Tiểu Ngu thấy hần khóc không nhịn được lắc đầu.

“Người, người dám đánh, ta, ta…… Hu hu hu…… Đau quá……”

Thạch Đông vừa đi vừa khóc lớn.

Đỗ Tiểu Ngu đến gần vài bước thấy, thấy miệng hần đầy máu, thì ra không cẩn thận làm rụng một cái răng cửa, dọa nàng nhảy dựng, nhớ tới mặt Khâu thị hung ác, thậm chí nếu lúc này bị Khâu thị đuổi tới đây thì toi rồi, nàng chỉ là ý vào bản thân linh hoạt cộng thêm một ít kỹ xảo đánh nhau mới có thể bắt nạt được thẳng nhóc này, nhưng Khâu thị kia rất trâu, nàng còn nhỏ khẳng định không đánh lại được, lập tức phi như bay thoát khỏi hiện trường gây án.

Lúc sắp về tới cửa nhà, nàng tháo dây buộc tóc ra, vò tóc rối bù lên, sau đó còn xé rách quần áo, sau đó mới vào nhà.

Đỗ Hoàng Hoa nghe thấy thanh âm của nàng, lại nhìn thấy cảnh như vậy vội đi lên hỏi, “Làm sao vậy, đi nhổ rau chân vịt sao biến thành như vậy?”

“Tỷ, vừa rồi con Khâu thị muốn đánh muội!”

Nàng bỏ nhào vào trong lòng Đỗ Hoàng Hoa rít cái mũi, “Làm quần áo muối rách hết rồi, nếu không phải muối thoát nhanh thì vẫn còn bị hấn đánh đấy!”

“Cái gì, dám đánh muối, nó đâu?”

Đỗ Hoàng Hoa giận dữ, Khâu thị nàng có thể chịu, chỉ cần không động thủ, nhưng hiện tại con bà ta lại dám đến đánh muối muối mình, nàng tự nhiên không nhịn được nữa.

Đỗ Tiểu Ngư làm bộ thực sợ hãi thẳng thắn, “Hình như lúc hấn đang đuổi theo muối, hình như bị ngã một cái, sau đấy không thấy đuổi theo.”

Triệu thị ở bên trong sớm nghe được rành mạch, bước đi lại đây, lôi kéo Đỗ Tiểu Ngư đi ra ngoài, “Theo ta đi tìm Khâu thị, lần trước không tìm bà ta tính sổ thật đúng là coi chúng ta là quả hồng mềm, lần này mà nhịn khó bảo toàn sẽ không có lần sau, Hoàng Hoa, con đừng sợ bà ta, cùng lắm thì mẹ liều mạng với bà ta!”

“Mẹ, đừng đi chỗ bà ta, chúng ta không đánh lại, còn không bằng tìm trưởng thôn!”

Tú tài gặp được binh có lý không nói được, đi đến chỗ Khâu thị chỉ biết thành một sự kiện bạo lực mà thôi, ai thua ai thắng chưa biết được, biện pháp tốt nhất chính là tìm trưởng thôn bãi bình, tuy nói hấn là thân thích Khâu thị, nhưng Đỗ Tiểu Ngư nghe được từ chỗ bát quái phỏng đoán, trưởng thôn này làm chuyện tuyệt không hàm hồ, sẽ không vì một chút chuyện nhỏ mà mất thanh danh của bản thân, “Không phải nói trưởng thôn lớn sao, khẳng định có thể trông được trứng thối kia!”

Đỗ Hoàng Hoa lúc này con tức bót một chút, nàng vốn không thích đánh nhau, cũng nói, “Là nên tìm trưởng thôn phân xử, không thể cứ che chở thân thích của mình như vậy!”

Quả thật Đỗ Hiền và Đỗ Văn Uyên không ở nhà, nếu đã khởi sẽ không chiếm được một chút ưu việt, Triệu thị cân nhắc cũng gật đầu đồng ý.

Nhà ở của trưởng thôn thôn Bắc Đổng quả nhiên là xinh đẹp, không kém bao nhiêu so với nhà vị tổ mẫu của nàng kia, không biết mò bao nhiêu bạc, loại địa phương này trời cao Hoàng Đế xa, xưa nay gọi là con khi xưng Đại Vương, Đỗ Tiểu Ngư âm thầm cảm khái, nhìn xem, còn có mấy hạ nhân đấy, ăn mặc cũng tốt, phòng chường ruộng tốt trong nhà tồn rất nhiều.

Đi theo một bà tử vào sân, Đỗ Tiểu Ngư lần đầu tiên gặp được trưởng thôn.

Trưởng thôn họ Chân, vị trí này đã ngồi hơn hai mươi năm, người bộ dạng cao cao gầy gầy giống một cây sào trúc, hai ánh mắt dài dài nhỏ nhỏ, con mắt gần như không nhìn thấy rồi, đứng ở nơi đó gió thổi qua có thể bay đi, nhìn thấy Triệu thị mang theo hai đứa nhỏ lại đây, hút điều thuốc nhẹ nhàng bằng quơ hồi, “Có chuyện gì?”

“Trưởng thôn ngài trông coi Khâu thị cho tốt đi, hôm nay ở vườn rau nhà chúng ta, con bà ta đánh Tiểu Ngư nhà ta!”

Triệu thị cực kì oán giận.

Trưởng thôn cười không cho rằng chuyện lớn “Trẻ nhỏ hay đùa giỡn cũng được coi là thật sao.”

“Làm sao lại không thật, nếu thật sự đã thương đứa nhỏ thì làm sao?”

Triệu thị cá giận nói.

Trưởng thôn nhìn Đỗ Tiểu Ngư, “Hiện tại không bị thương, nhưng mà ta sẽ nói nó, các người là hàng xóm trong lúc đó vẫn nên hòa thuận một chút mới tốt, đừng vì chuyện nhỏ giữa đứa nhỏ mà tổn thương hòa khí, làm thôn trưởng ta đây cũng khó làm.”

Đang nói, chợt nghe bên ngoài có tiếng gọi, “Biểu cữu, ngài làm chủ cho cháu, tiểu tiện nhân Đỗ gia kia đã thương Đông Nhi nhà chúng ta!”

Thời gian vừa khéo, đúng là Khâu thị mang theo Thạch Đông đến đây.

Bà ta nhìn thấy Triệu thị và hai nữ nhi đã ở, lập tức ngăn cản cả người, nhưng một lát sau lại nhe răng trợn mắt, “Giới cho một cái Triệu thị, đứa nhỏ nhà mình đã thương người còn chạy tới cáo trạng trước!”

Bà ta lôi kéo Thạch Đông cho trưởng thôn xem, “Biểu cữu, người xem xem, rằng Đông Nhi bị đánh rụng mắt rồi, chính là tiểu tiện nhân này làm, hôm nay ta thế nào cũng phải báo thù mới được!”

Bà ta hùng hổ trừng Đỗ Tiểu Ngư, vừa rồi đi qua nhà đó thấy không có ai ở nhà, sau đó bà cảm thấy bản thân lúc này nên tới chỗ trưởng thôn mượn có này đến giáo huấn cả nhà kia một chút, kết quả lại đã tới chậm.

Đỗ Hoàng Hoa ở bên cạnh cau mày, lạnh lùng nói, “Bà lật phải lật trái ai tin được, Tiểu Ngư nhà chúng ta gầy yếu như vậy, đánh thắng được con bà à? Con bà làm bằng giấy à?”

Khâu thị nghe xong giọng chân, “Tốt, còn nguyên rùa Đông Nhi nhà chúng ta, ta liều mạng với người!”

Đòi đi lên đánh Đỗ Hoàng Hoa.

Trong nháy mắt đó, Đỗ Tiểu Ngư cất cao âm lượng nói, “Vừa rồi trưởng thôn nói đừng vì đứa nhỏ mà tổn thương hòa khí, nhưng Khâu thị muốn đánh tỷ của ta, trưởng thôn sao ngài không nói?”

Nếu không nói chuyện có thể thực sự bị một đứa nhỏ bắt lên đầu câu chuyện, trưởng thôn gõ cái tẩu trong tay quát, “Đều yên tĩnh cho ta, không nhìn xem ở đâu đã khóc lóc om sòm?”

Lão cũng thật sự đau đầu với đứa cháu họ này, thường thường gây chuyện, cười cười với Đỗ Tiểu Ngư, “Ôi, đứa nhỏ này nhu thuận, ta xem không giống có thể đánh được Đông Nhi, chuyện này cứ như vậy thôi, ai cũng đừng trách ai, về sau quản lý tốt đứa nhỏ của mình.”

Từ hình thể đứa nhỏ mà nhìn, thực sự không có khả năng, tính tình Thạch Đông trưởng thôn sao lại không hiểu được, nói bị tiểu nha đầu kia bắt nạt ai cũng sẽ không tin tưởng, lúc này sợ là bị đứa trẻ nào đó lớn hơn đánh cho rồi, Khâu thị mượn cơ hội muốn đẩy lên trên người Đỗ gia, trưởng thôn tuy nói hướng về người trong nhà, nhưng sẽ không làm rõ ràng chuyện bị người bắt nhọc điểm.

Kết quả chẳng khác nào không ai phạm sai lầm, kỳ thật đây là Đỗ Tiểu Ngư lúc đầu dự đoán được, dù sao nàng quả thật đẩy ngã Thạch Đông rụng cả răng, nhưng có thể lợi dụng thì lợi dụng, nàng quay đầu nhìn nam hài chảy nước mũi kia nhẩn mặt.

Thạch Đông nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư còn làm động tác đá móng với hân, lập tức khóc lên, chỉ vào hô lớn, “Mẹ, người làm gì không đánh nó, nó là cái trứng thối, hu hu hu, người làm gì không đánh nó giúp con, không phải nói bộ họ đều là tiện nhân, xứng đáng bị đánh sao, mẹ mau đi đánh đi.”

Trưởng thôn nghe vậy mặt đen lại, chất nữ này quả thực kỳ cục, lập tức lên án mạnh mẽ vài câu, xin lỗi mẹ con Triệu thị.

Khâu thị thấy trưởng thôn thực sự phát hỏa, đành phải không tình nguyện cúi đầu.

Nhưng trong lòng Triệu thị thực không thoải mái, chuyện này cơ bản không được giải quyết cái gì, hai người kia rốt cuộc là thân thích, da không ngứa thịt không đau xin lỗi có cái rắm dùng, bà thờ hòng học mang theo tỷ muội Đỗ Hoàng Hoa quay đầu bước đi.

Buổi tối Đỗ Hiền và Đỗ Văn Uyên nghe chuyện như thế cũng thực sự phát cáu, Đỗ Hiền dặn dò Đỗ Tiểu Ngư không được một mình ra khỏi nhà, mà Đỗ Văn Uyên nghe được Thạch Đông ngã rụng răng thì nhìn mắt Đỗ Tiểu Ngư, nở nụ cười nói, “Tiểu Ngư vận khí thật tốt, lông tóc vô thương, mẹ không cần tức giận, mẹ nhắm lại, Khâu thị kia gần đây thực không hay ho, mỗi lần chẳng được chút ưu việt nào, có thể thấy được ông trời có mắt đấy.”

Triệu thị nghĩ lại quả đúng vậy bèn cười rộ lên.

Đỗ Tiểu Ngư ở bàn dưới bắt tay chỉ chỉ, ánh mắt Đỗ Văn Uyên giống như có thể nhìn thấu lòng người vậy, điều này làm cho nàng không thoải mái tẹo nào.

Ăn cơm xong, Đỗ Hoàng Hoa đi rửa bát, Đỗ Tiểu Ngư cầm đồ ăn thừa cho gà ăn.

“Béo lên một chút, qua năm mới có thể giết ăn.”

Nàng cười hi hi đe dọa chúng nó làm vui, “Bằng không để nhiều trứng đi, Tiểu Bạch à, người không thể nhàn hạ nha, bằng không giết cái thứ nhất là người rồi, Tiểu Hoa, người để gấp đôi trứng vàng ra càng tốt hơn, còn có người, buổi sáng không được gây to, có nghe hay không, bằng không giết người đầu tiên.”

Đỗ Văn Uyên ở phía sau nghe được không nhịn được cười, nhìn một lát rồi lặng lẽ về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bình Thị Tới Thăm

Hôm nay mặt trời không tệ, Đỗ Tiểu Ngư tranh thủ ánh mặt trời tốt đi ra xem nắng, chốc lát sau cảm thấy nóng lên, độ ẩm này rất thích hợp, nàng vừa lòng gật đầu, xoay người đi lấy đậu hũ ngày hôm qua làm xong ngâm nước ra. Đỗ Hoàng Hoa đi ra đồng hỗ trợ, trong nhà trừ nàng ra chỉ còn lại Triệu thị, giờ phút này bà đang tách ngô, mấy ngày hôm trước thu hoạch một mẫu ngô, trong đó đại bộ phận là dùng để làm bột ngô, cho nên không rảnh quan tâm Đỗ Tiểu Ngư đang làm cái gì. Nàng chuyển từ trong phòng ra hai chiếc ghế, lại cầm cái sàng trúc kê lên ghế, chuẩn bị phơi nắng đậu hũ.

Đậu hũ rất trắng, không được ngay ngắn, có chút gồ ghề, số lượng không nhiều, nhưng Đỗ Tiểu Ngư rất quý trọng, đây chính là tự tay nàng làm, còn là quán quýt lấy Đỗ Hoàng Hoa nhóm lửa cho nàng vắt và mới làm thành, cho nên phải cẩn thận, đặt từng khối trên chiếc sàng trúc, lại dùng khăn mặt lau khô nước bên cạnh.

Cứ phơi nắng như vậy đại khái phải có hai ba canh giờ.

Nàng phỏng đoán thôi, chưa chắc đã thành công, vì bản thân trước kia chưa từng làm, loại phương pháp này từng xem ở trên mạng lấy tới thử một lần.

Trong viện tràn đầy mùi ngô, buổi tối sẽ ăn ngô nấu, nàng nhếch miệng cười rộ lên, vỗ vỗ tay vắt khăn sang một bên tính đi giúp Triệu thị tách hạt ngô, ai ngờ lúc xoay người đã thấy một phụ nhân trung niên đứng cửa viện thờ đầu vào nhìn, nàng không biết người này, Đỗ Tiểu Ngư làm bộ không thấy nhấc chân đi vào trong.

Phụ nhân kia lại xông lên, hai tay bắt lấy người nàng làm nàng rung lên.

Đỗ Tiểu Ngư sợ tới mức kêu sợ hãi, “Ngươi, ngươi làm gì?”

Phụ nhân kia cười khanh khách, trên khuôn mặt trắng rơi xuống mấy tầng phấn, dí sát vào mặt nàng hôn một cái, phát ra chặc chặc thanh âm, “Ôi, đứa nhỏ không lương tâm này, không nhớ Bình đại nương của cháu à? Đúng là đứa càng lớn càng xinh đẹp, nhìn làm người ta yêu thích, mẹ cháu đâu? Tỷ tỷ cháu đâu? Chỉ có một mình cháu ở nhà thôi à?”

Đỗ Tiểu Ngư bị bà ta hôn ghê tởm, đơn giản coi như không biết, giật ra cuống họng gào thét, “Mẹ, mẹ ơi! Mau tới đây!”

Triệu thị còn tưởng nàng bị ngã, vội vàng chạy đến, nhìn thấy mặt phụ nhân kia rõ ràng hiện lên giống như không hôn giận, nhưng chỉ thần nhiên nói, “Thì ra là Bình đại tỷ, có chuyện gì vậy?”

Không mời bà ta vào nhà ngồi, xem ra hai người không có giao tình gì, Đỗ Tiểu Ngư lập tức giẫy dụa muốn xuống dưới, nếu mẫu thân nhà mình không nể tình, nàng tự nhiên càng thêm không cần nể tình, phụ nhân này nồng nặc son phấn, một vị son phấn sắc cả mũi, nàng đã bị ghen không chịu nổi rồi.

Bình thị buông nàng, nhưng tay kia thì vẫn cầm lấy không buông, từ trong lòng lấy ra mấy khối kẹo đưa qua, cười tủm tỉm nói, “Thứ này ăn ngon lắm, em bé trên trời mới được ăn cái này đây, thích không?”

Không phải chỉ là mấy cái kẹo thôi sao? Cứ làm như nàng chưa thấy bao giờ vậy! Đỗ Tiểu Ngư âm thầm buồn cười, xem cũng không thèm xem xoay người bước đi, miệng nói, “Ăn cái này sẽ bị hỏng răng.”

Bình thị xấu hổ tay vẫn còn ở không trung, bà ta nhìn Triệu thị cực kì lãnh đạm, vốn định nếu có thể dỗ Đỗ Tiểu Ngư vui vẻ, cố gắng làm dịu xuống không khí, ai biết tiểu cô nương này thế nhưng có thể chống lại được dụ hoặc, phải biết rằng kẹo này là ở trấn Phi Tiên cũng rất ít gặp, đổi thành đứa nhỏ nhà nông khác đã sớm thèm ăn chảy nước miếng.

Triệu thị lộ ra chút cười, vậy mà không quăng mặt của bà, nếu nhảy lon ton lên lấy kẹo, sau đó không thể thiếu bị dạy dỗ vài câu.

“Tiểu Ngư thật ngoan nha, đều là ngươi dạy tốt, Hoàng Hoa cũng là cô nương hiền lành trong thôn.”

Bình thị ngượng ngùng cười dứt kẹo vào trong túi áo.

“Cô nương tốt trong thôn nhiều lắm, Hoàng Hoa nhà chúng ta không tính cái gì.”

Triệu thị như trước phụng phịu, “Bình Đại tỷ không bận việc đồng áng sao? Mọi nhà đều đang thu hoạch, ngươi lại đến gõ cửa, ta còn thật nhiều ngô phải bóc đây!”

“Nhà chúng có vài mẫu kia, mình lão nhân là đủ rồi,” Bình thị đi vào vài bước, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, “Mấy khi mới đến một lần, đại muội từ bóc chút được không, ngày thường ta cũng bề bộn nhiều việc, ngươi cũng biết vừa phải chiều thừa may vá vừa phải đi đỡ đần, lại nói tiếp đứa nhỏ Hoàng Hoa này là ta đỡ ra đây, nha đầu kia lúc trước ta nhìn đã nói phúc khí tốt mà.”

Nghe Bình thị nói đỡ đần, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ tới ngày ấy ở nhà Ngô Đại nương nghe được kia, nói Chu thị từ bà đỡ nơi đó biết được ngày sinh tháng đẻ của Hoàng Hoa, cảm cùng với của Lưu phu tử đi xem, như vậy bà đỡ kia chính là Bình thị này rồi? thảo nào Triệu thị nhìn thấy bà ta thì không thích, ai bảo bà ta lại tự mình tiết lộ tin tức của người khác, hoàn toàn không có đạo đức nghề nghiệp rồi!

Quả nhiên Triệu thị càng thêm bốc hỏa, mày nhăn lại nói, “Hoàng Hoa có phúc khí hay không không cần Đại tỷ quan tâm, làm mẹ ta đây sẽ lo!”

Bình thị còn không biết chuyện của bà ta đã bị Triệu thị biết rồi, nghe được phát phát tay cười nói, “Ngươi làm mẹ đương nhiên quan tâm rồi, nhưng mà Hoàng Hoa là ta đỡ đẻ, làm sao lại không có chút cảm tình chứ, nhìn nó từ trong bụng mẹ đi ra, lại trưởng thành thành cô nương xinh đẹp như vậy, nhìn mà ngọt tới ruột, nếu gả cho nhà tốt, ôi, thật đúng là thập toàn thập mỹ!”

Đỗ Tiểu Ngư nghe được tròn mắt lên, thật sự quan tâm như vậy sao lại chưa từng thấy lộ mặt, lúc này e là được ưu việt gì đó!

Không đợi Triệu thị nói chuyện, bà ta thần bí hề hề nhỏ giọng nói, “Hôm qua ta làm một giấc mộng, mộng Hoàng Hoa mặc vàng đeo bạc cầm sách đây, sau này nghĩ lại, không phải là dấu hiệu tốt sao? Lưu phu tử dạy học ngay thôn chúng ta đang tìm vợ, lại là lão sư của Văn Uyên nhà các ngươi, thật sự là thần càng thêm thần! Lưu gia có nhiều đất, mẹ của Lưu phu tử mấy ngày trước còn bảo ta chọn cô nương tốt, đang đau đầu tìm nhà ai đây, nhắc tới Lưu phu tử trong thôn, người người đều muốn gả nữ nhi đi qua, chuyện tốt này ta đương nhiên chỉ giữ cho Hoàng Hoa nhà chúng ta thôi, đại muội từ ngươi nói có phải hay không? Tương lai Văn Uyên có tỷ phu này, khảo cái cử nhân tiến sĩ còn không phải rất đơn giản sao?”

Triệu thị sắc mặt trầm lại thêm trầm, lại ngoài ý muốn không có phát tác, “Lưu phu tử là tốt, nhưng chung quy tuổi lớn một chút……”

“Lớn chút biết thương người, tuổi còn nhỏ có cái gì tốt chứ?”

Bình thị phe phẩy đầu, “Trong thôn này những kẻ đánh nàng đầu không phải là những người nhỏ tuổi sao, Hoàng Hoa thành thật dễ dàng bị bắt nạt như vậy, tìm cái tuổi lớn mới hợp, đều nói chồng già vợ trẻ đầu bạc giai lão, tương lai Lư phu tử không coi nó là cục bảo à, còn có,” Bà ta dừng một chút, “Văn Uyên nhà các ngươi học bài không phải đóng tiền nữa, người một nhà thật tốt!”

Đỗ Tiểu Ngư nghe thấy mà cắn môi, miệng Bình thị này còn nói được, mấu chốt nhất là bắt được uy hiếp của Triệu thị, bà thương yêu nhất là Đỗ Văn Uyên, mà Đỗ Hoàng Hoa gả cho Lư phu tử là tuyệt đối có lợi cho Đỗ Văn Uyên, nàng đi đến bên Triệu thị, nhỏ giọng nói, “Lư phu tử nhìn lên Đại tỷ gọi đầu đây, con không thích hẳn!”

“Cái gì?”

Triệu thị kinh hãi, “Thật sự?”

“Dù sao ngày đó Đại tỷ đang gọi đầu, đi ra thì nhìn thấy Lư phu tử ở bên ngoài, sợ tới mức Đại tỷ phải trốn về.”

Có thể quấy rối liên quấy rối, tuyệt không thể làm cho Triệu thị có một tia dao động, bộ dạng Lư phu tử này nhân mà quý dạng, tuổi lại lớn như vậy, làm sao có thể để Đỗ Hoàng Hoa gả tới đó chứ? Đỗ Tiểu Ngư hoàn toàn nhận vô năng! Cho nên quyết định trước nói dối kéo thời gian rồi nói sau, chờ Ngô Đại nương trở về nói rõ ràng với Chu thị, nói không chừng sự tình có thể được giải quyết.

Bình thị trừng mắt nhìn Đỗ Tiểu Ngư một cái, vốn nhìn Triệu thị do dự đang cao hứng, nếu nói cửa hôn nhân này mà thành bà ít nhất có thể kiếm một lượng bạc, không thể bị tiểu nha đầu này trộn lẫn, lập tức hỏi, “Lư phu tử làm người trong thôn người nào mà không biết chứ, làm sao có thể nhìn lên Hoàng Hoa gọi đầu được? Đại muội tử, Tiểu Ngư này mê sáng không thể nghe được, Lư phu tử khẳng định sẽ không như vậy!”

Triệu thị hồ nghi nhìn Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Lư phu tử thực sự nhìn lên? Con không nên nói dối!”

“Tiểu Ngư không nói dối đâu, con và Đại tỷ vừa ra thì nhìn thấy Lư phu tử, nếu không nhìn lên làm sao có thể ở trong sân? Không phải hẳn là ở trong phòng uống trà sao?”

Đỗ Tiểu Ngư tận sức nói dóc, hoàn toàn không đề cập tới Đỗ Văn Uyên lúc ấy cũng ở đó.

Bình thị chỉ sợ chuyện này ngâm nước nóng, vỗ đùi trách mắng, “Tiểu hài tử nói càn nói bậy, Lư phu tử là cháu có thể nói lung tung sao? Cẩn thận ăn roi đây!”

Đỗ Tiểu Ngư mượn cơ hội khóc lớn lên, tránh ở sau lưng Triệu thị reo lên, “Mẹ, bà ấy muốn đánh con, thật hung dữ, Tiểu Ngư sợ lắm, mẹ mau đuổi bà ấy đi!”

Triệu thị chưa có biểu hiện lại đã hù dọa Tiểu Ngư, Bình thị này xem ra rất nóng vội, bà quay đầu an ủi Đỗ Tiểu Ngư vài câu, nói với Bình thị, “Đứa nhỏ này nhất gan không dọa được, bình thường chúng ta mắng vài câu nó phải khóc cả ngày, hiện tại bị người hù dọa sẽ khóc cả đêm mất, haiz, Bình Đại tỷ vẫn nên đi thôi, chuyện này ta sẽ suy nghĩ.”

Bình thị không chiếm được đáp án khẳng định là chưa muốn đi, sợ phiền phức sinh biến, vội vàng đứng tới chỗ Đỗ Tiểu Ngư miệng, “Ai nha, Đại Nương chỉ là đùa cháu thôi mà, làm sao có thể đánh roi chứ, Tiểu Ngư ngoan đừng khóc, kẹo này cầm lấy ăn đi, mau đừng trốn sau lưng mẹ cháu. Đại Nương với mẹ cháu còn có nhiều chuyện phải nói lắm, nếu cháu không khóc, Đại Nương cho cháu ăn ngon...”

Đỗ Tiểu Ngư bị bà ta đi tới chỗ trốn, thiếu chút nữa bị bắt được, thầm nghĩ Bình thị này da mặt đủ dày, người ta đã đuổi đi rồi mà còn không nghe, phải giáo huấn một trận mới được.

Nàng dẫn Bình thị đi đến chỗ đám cái sàng, thừa dịp lúc Bình thị đuổi theo ôm nàng, tránh một cái sang hướng bên cạnh, mà Bình thị ôm mình bị hụt, hơn nữa Đỗ Tiểu Ngư ngấm đầy cái sàng trúc, vì thế cả người bà ta ngã sấp xuống cái sàng trúc, đầu hù dính đầy trên người, trên mặt cũng bị dính khối đậu hủ rắn chắc, lúc ngẩng đầu mảnh vỡ rơi dọc theo hai má, Đỗ Tiểu Ngư cười đến đau bụng, đau lòng thực sự, haiz, đáng tiếc đậu hủ này.

Triệu thị cũng không nhịn được buồn cười, xuất phát từ lễ phép vẫn cầm khăn mặt lau cho bà ta.

Bình thị một bụng lửa giận, cảm thấy bản thân thật sự là không hay ho! Lôi thôi như thế khẳng định là không thể nói chuyện được nữa, đành phải cáo từ về nhà thay quần áo, lại bảo lần sau lại đến.

Đỗ Tiểu Ngư làm cái tư thế thắng lợi, sau đó tội nghiệp nhìn Triệu thị, “Mẹ, đậu hủ đều bị bà ta dè hồng rồi, mẹ lại cho con một chút đi.”

Vẫn nên để Triệu thị làm có vẻ mau, nàng coi như lập công nên có thể đòi chút thưởng chứ nhỉ?

Quý nha đầu này, Triệu thị cười lắc đầu, nhưng sớm đã thành thói quen nàng thông minh, thôi làm cho nó chút đậu hủ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Con Cua

Triệu thị làm mấy khối đậu hủ to cho Đỗ Tiểu Ngư, nghe nói nó muốn chuẩn bị làm món ăn ngon, ai ngờ hôm nay lại mang đậu hủ ra phơi nắng, thật sự là mới thấy lần đầu. Bà rất ngạc nhiên nhìn tiểu nữ nhi này, không biết trong óc có những cái gì, nhưng lại nghĩ trẻ con thường hay làm mấy chuyện kì quái, trước kia đại nữ nhi và nhi tử không phải cũng thế sao, đều là bản thân vui đùa, bà sẽ mặc kệ, chỉ cuộn tay áo lên cho nó, dặn dò đừng làm bẩn quần áo rồi cho đi chơi.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn mặt trời đã dần ngả về tây, nghĩ độ ẩm không đủ, vội tự nguyện đi quét tước sân.

Thấy nàng hiểu chuyện, Triệu thị thật cao hứng cầm cái hót rác đưa cho nàng, rồi xoay người đi tách hạt ngô.

Đỗ Tiểu Ngư nhặt mấy miếng đậu hủ bị rơi xuống đất ném đi, lại khiêng ghế dựa và sàng trúc về nhà, sau đó lấy chổi đi quét lá trong sân.

Mùa thu đến mỗi ngày luôn có lá vàng khô rụng xuống, giống như rơi mãi không hết, cộng thêm có gió lớn, nếu không quét tước, vài ngày là có thể tích tụ ra thành bãi rác, mà ngày thường những thứ này là Đỗ Hoàng Hoa thu dọn, Đại tỷ này thật sự rất mệt nhọc, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ mà trong lòng chua xót, cho nên làm sao có thể để nàng gả cho Lưu phu tử chứ? Quả thật tuổi kém không nhiều lắm, biện pháp tốt nhất đại khái là mau chóng tìm phu quân.

Nàng vươn tay tính, con Ngô Đại nương đã thành thân rồi, con nhà Bàng Đại thúc rất tráng kiện, tiểu nhi tử Bạch gia phía đông là tên ốm yếu, họ Lục đầu thôn bộ dạng lại rất thấp.....

Ai, không có một tên nào thích hợp!

Nàng đang trong ưu sầu, Đỗ Hoàng Hoa như một con gió vọt vào, thật hiếm khi thấy nàng hấp tấp vậy, Đỗ Tiểu Ngư nâng mắt hỏi, “Tỷ, tỷ làm sao vậy? Có người ở đằng sau đuổi à?”

“Cua, con cua.....”

Đỗ Hoàng Hoa thở hổn hển vỗ về ngực.

Con cua!

Đỗ Tiểu Ngư ánh mắt lập tức sáng trưng, mỹ vị ơi, nàng ném cái chổi lên đến bên người Đỗ Hoàng Hoa, nhìn chăm chăm tay nàng, “Ồ đâu, ở đâu?”

Nghe nói con cua ở cổ đại có thể thấy được chung quanh, không đáng giá tiền, nhưng nàng từ lúc tới chỗ này một lần cũng chưa được gặp còn tưởng rằng người ta nói bừa, thì ra là thực sự có, nước miếng của nàng sắp chảy ra ngoài rồi, hấp con cua thêm một đĩa dấm chua, ôi nó ăn ngon thế nào chứ.

Đỗ Hoàng Hoa vừa bực mình vừa buồn cười, con mèo tham ăn này đại khái nghe được hai chữ con hổ cũng không biết sợ, lại nghĩ thảm ăn thịt con hổ cho mà xem?

“Mẹ!”

Nàng chạy nhanh vào bên trong gọi, “Mẹ, mau đi giúp mọi người, con cua chạy vào ruộng rồi! Mấy người đang đánh, chậm sẽ không kịp mất!”

Nói xong cầm lấy cái gậy nhỏ rồi vùng chạy ra ngoài.

Triệu thị quá sợ hãi, vội bảo sẽ đi ngay.

Đỗ Tiểu Ngư không hiểu cái gì, biểu tình của họ rất kích động làm nàng hồ đồ rồi, con cua có gì phải sợ vậy?

“Tiểu Ngư con ở nhà, đừng đi ra đồng, cẩn thận bị kẹp.”

Triệu thị dặn dò một câu rồi chạy theo Đỗ Hoàng Hoa.

Đỗ Tiểu Ngư sững sờ đứng đó gãi đầu, chẳng lẽ là nói bị con cua kẹp phải? Nàng chạy ra bên ngoài, dần dần nghe được thanh âm của rất nhiều người thúc giục nhau chạy đi, còn có thanh âm khua chiêng gõ trống, lại càng mơ hồ rồi, sao mà nghe như là có hoạt động gì vậy? Hay là có liên quan tới con cua?

Con cua chạy vào trong ruộng? Nàng càng nghĩ hay là con cua ăn gì đó? Trong ấn tượng của nàng con cua hẳn là một thứ tôm tép nhai nhép thôi, nhưng về mặt Triệu thị và Đỗ Hoàng Hoa rõ ràng nói cho nàng biết ruộng lúa bị uy hiếp!

Nàng rút cuộc không thể đứng ở nhà được, ở nhà tìm cái thùng gỗ nhỏ rồi cũng chạy ra đồng.

Cảnh tượng trước mắt làm nàng kinh ngạc, trong ruộng lúa đông nghìn nghịt con cua hoành hành ngang ngược, mọi người trong thôn chộp lấy nó, có cầm xẻng sắt, có lấy gậy gỗ, đều đang chiến đấu với đám con cua.

Trước đó nàng chỉ biết là cổ đại có ồn ào nạn châu chấu, có nạn hạn hán lũ lụt, không ngờ lại có cả nạn con cua!

Thật sự là mở rộng tầm mắt, nhưng mà hiện tại không phải là lúc quan sát kì cảnh, phải bảo hộ đồng ruộng nhà mình, nằng giẫm trên bờ ruộng chạy rất nhanh tới phía trước.

Đỗ Hiền giờ phút này đang cảm xẻng sắt dùng sức nện con cua, nhìn thấy Đỗ Tiểu Nưg đến vội xua tay với nàng, “Mau trở về, thứ này rất hung ác, đừng tới đây! Nghe được không?”

“Không sợ.”

Đỗ Tiểu Nưg cười cười với ông, lấy hai nhánh cây dài đi tới.

Triệu thị cũng thấy, mặt tối sầm, nói trách cứ, “Bảo con ngoan ngoãn ở nhà sao lại chạy ra đây? Trong chốc lát bị kẹp đến thì đừng có khóc!”

Khi nói chuyện chân dùng sức giẫm xuống đất, hai con cua lập tức trở thành bùn nhão.

Đỗ Tiểu Nưg nhìn thấy khê run run, đứng ở bờ ruộng không dám động.

“Đã đến đây rồi, mẹ đừng mắng nó.”

Đỗ Hoàng Hoa vẫy tay với nàng, “Đến chỗ này với tỷ, cẩn thận nhìn dưới chân,” Nói xong nhìn thấy trong tay nàng cầm thùng gỗ, không nhìn được gì cười rộ lên, “Còn không quên mang theo thùng, nhưng làm sao bắt được vào? Thứ này hung ác lắm, nhìn hai cái càng lớn kia, muối đừng để bị kẹp.”

Đỗ Hoàng Hoa ở trên bờ ruộng, cảm gậy nhỏ gõ xuống, bốn phía tất cả đều là thi thể con cua.

“Dùng cái này.”

Đỗ Tiểu Nưg thấy có Đại tỷ che chở lại đắc ý, quơ quơ nhánh cây trong tay, dùng chiếc đũa dài gấp còn không được à?

Đối với việc bắt con cua nàng có tâm đắc đấy, thứ này đại đột lắm, một khi bị đưa tới giữa không trung, nó kẹp được cái gì đó sẽ không chịu nhả ra, cần phải đặt nó xuống phía dưới, chỉ cần chân nó chạm đất sẽ nhả ra, cho nên dùng nhánh cây không còn gì tốt hơn.

Đến khi nhóm thôn dân giải quyết sạch sẽ nhóm con cua, Đỗ Tiểu Nưg cũng bắt được nửa thùng con cua sống.

May mà ruộng lúa bị hủy hoại không nghiêm trọng, cho nên cho dù sắc mặt thôn dân có chút khó coi, nhưng chung quy vẫn có sắc mặt may mắn, tụ tập một khối thương lượng một chút chuyện sau đó ai nấy tự đi về làm cơm chiều.

“Mẹ, buổi tối chúng con cua ăn nha!”

Đỗ Tiểu Nưg vui rạo rức đi theo sau Triệu thị.

Triệu thị liếc nhìn nàng một cái, “Chỉ có biết ăn thôi.”

“Thứ này là đầu sỏ gây nên, mẹ ăn nó mới có thể nguôi giận!”

Đỗ Tiểu Nưg cười hì hì nói.

Đỗ Hiền mang theo thùng đi lại, nghe vậy cười ha ha nói, “Xem Tiểu Nưg nhà chúng ta biết nói không này, có lý lắm, ăn nguôi giận, đi, cùng cha đi rửa con cua!”

Đỗ Tiểu Nưg cao hứng đi theo, hai người múc nước rửa con cua.

Đỗ Văn Uyên trở về đúng vừa lúc con cua được múc ra khỏi nôi, mấy người rửa tay đổ dấm chua ngồi vây quanh ăn.

Đỗ Hiền còn uống chút rượu, cùng Triệu thị hai người tính năm nay thu hoạch vụ thu rồi cuộc có thể có bao nhiêu thu vào, mà Đỗ Tiểu Nưg thì nói chuyện với Đỗ Văn Uyên về đại chiến con cua sinh động như thật, nói đến lấy nhánh cây gấp con cua thì hưng phấn khoa tay múa chân, làm Đỗ Văn Uyên nghe được cười không ngừng, thường thường bóc thịt cua nhét vào miệng nàng, Đỗ Hoàng Hoa yên lặng nghe, có khi cười vài tiếng, một hồi đi vào nấu cơm.

Dùng cơm chiều xong, Đỗ Hiền uống chút rượu nên đi ngủ sớm.

Triệu thị gọi ba người tới, biểu tình thực nghiêm túc.

“Hoàng Hoa, nghe Tiểu Nưg nói Lưu phu tử nhìn lên con gọi đầu, thực sự có chuyện này?”

Triệu thị hỏi.

Đỗ Tiểu Nưg lập tức tròn mắt, hưng phấn biến mất vô tung, không ngờ Triệu thị thật sự đi hỏi chuyện này, cúi đầu bắt tay vào nhau.

Đỗ Hoàng Hoa hiển nhiên rất kinh ngạc, vì căn bản là không có chuyện này, nhìn bộ dạng Đỗ Tiểu Nưg cũng đoán được ý tưởng của nàng, nhỏ giọng

nói, “Cũng không tính là nhìn lên, chỉ là gọi đầu đi ra gặp được Luru phu tử, hẳn vừa lúc ở trong viện.”

Triệu thị ánh mắt rơi xuống người Đỗ Văn Uyên, “Ngày ấy con cùng Luru phu tử đi ra ngoài, chuyện này nói như thế nào?”

“Không liên quan đến Luru phu tử.”

Đỗ Văn Uyên trả lời thật mau, “Là con mang Luru phu tử vào trong viện đi một chút, vừa khéo gặp Đại tỷ gọi đầu đi ra, mà Luru phu tử cũng bị dọa nhảy dựng, cho nên biểu tình có chút kỳ quái, khó trách Tiểu Ngu nghĩ Luru phu tử nhìn lên, kỳ thật không phải, chỉ là hiểu lầm mà thôi, Luru phu tử sẽ không làm chuyện như vậy.”

Đỗ Tiểu Ngu ngẩng đầu nhướn mắt với hẳn, có cần phải khẳng định Luru phu tử như vậy hay không? Bỏ qua là được, nói nhảm làm cái gì!

“Xem ra thật sự là hiểu lầm.”

Triệu thị gạt đầu, “Nếu Luru phu tử thực sự làm loại chuyện xấu xa này, thì không thể cho con đi theo hẳn học bài.”

Thì ra là ý tưởng này, Đỗ Tiểu Ngu cắn môi dưới, quay đầu liếc mắt một cái Đỗ Hoàng Hoa, thấy nàng sắc mặt hơi trắng, chỉ sợ là trong lòng có chút lạnh.

Từ trong phòng đi ra, Đỗ Tiểu Ngu giữ chặt Đỗ Hoàng Hoa nói, “Hôm nay Bình đại nương đến đây, tăng bốc Luru phu tử vô cùng, còn nói đến tỷ là bà ta đỡ đẻ, nhưng mà mẹ mặc kệ bà ta, còn không mời vào nhà ngồi đâu, là bà ta da mặt dày cứ tìm mẹ nói chuyện.”

Nàng cười hi hi, “Sau lại bị ngã tới sàng đậu hũ, thật sự rất tức giận đấy.”

Đỗ Hoàng Hoa sờ sờ mặt của nàng, “Ta hiểu được.”

Bàn tay kia ôn nhu lại ấm áp, Đỗ Tiểu Ngu sợ nhất nhìn nàng ưu thương, dòi đi đề tài nói, “Hôm nay bắt nhiều con của vậy ăn tới khi nào nha! Tỷ khi nào lại đi trấn Phi Tiên? Mua chút mỡ heo về.”

“Muốn mỡ heo cho vào mì?”

Đỗ Hoàng Hoa cười.

“Không phải, là sao cua, rất thơm!”

Đỗ Tiểu Ngu nói xong phát hiện bản thân nói lỡ miệng, vội nói bổ sung, “Là nhìn thấy ở một quyển sách của Nhị ca, nói dùng thịt heo xào ăn ngon lắm, còn có thể để lâu mà không bị hỏng.”

Đỗ Hoàng Hoa à một tiếng, “Vậy được rồi, dù sao cái phê gói đầu hoa này của ta thêu gần xong rồi, chờ thêm vài ngày sẽ đi trấn trên, con của này muối cho nó vào nước ấy đừng giết chết.”

Hai người nói xong vào phòng, Đỗ Hoàng Hoa đốt đèn lấy đồ thêu ra.

Tuy rằng không biết Chương Trác Dư bên kia có hỏi được không, Đỗ Tiểu Ngu vẫn hỏi, “Tỷ thật sự muốn học thêu gấm Tô Châu à?”

“Đương nhiên rồi, học được gấm Tô Châu lợi hại lắm đấy!”

Đỗ Hoàng Hoa xỏ sợi chỉ màu hồng đang thêu hoa mẫu đơn trắng lợt, nàng học bài không được, nhưng châm tuyến đã có tâm đắc riêng, nếu gặp được danh sư chỉ điểm, về sau sẽ có nhiều đất dụng võ, nói như vậy trong nhà sẽ không sầu về chút tiền này, cuộc sống sẽ tốt lên.

“Nếu thực sự vị sư phụ kia thu đồ đệ, vậy tỷ chuẩn bị lấy cái gì cho người ta xem đây?”

Tuy nói có Bá Nhạc biết thiên lý mã*, nhưng dù sao cũng phải có cái gì đó chứng minh, theo nàng quan sát Đỗ Hoàng Hoa không có tác phẩm tiêu biểu, ít nhất trong khoảng thời gian nàng xuyên qua đến đây không thấy xuất hiện, Đỗ Hoàng Hoa chỉ là thêu một ít đồ rất bình thường gì đó thôi.

Đỗ Hoàng Hoa nghe xong hơi sững sốt, nàng thật đúng là không nghĩ tới cái này.

“Tỷ hôm nào thêu cho muội cái khăn tay đi, phải thật xinh đẹp nha!”

Đỗ Tiểu Ngu tìm việc cho nàng làm, nàng muốn Đỗ Hoàng Hoa thể hiện hết tài năng thêu vào đó, tương lai đưa cho người biết hàng xem.

Đỗ Hoàng Hoa vẫn thương nàng, nào có không chịu, khẽ cười nói, “Cũng biết đề ý tới làm đẹp rồi.”

Đỗ Tiểu Ngu cười hi hi, đi đến bên người nàng nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Đòi Bạc

Đỗ Tiểu Ngư ngồi xổm trước chuồng gà dùng sức nhìn chăm chăm con gà trống to kia, vì nàng bỗng nhiên phát hiện một vấn đề, làm sao lâu như vậy mà không thấy gà mái ấp ra gà con chứ, bình thường người ta nói, dù thế nào cũng nên có con gà con đi ra chứ? Những con lông xù chít chít gọi nhau mới đáng yêu chứ, nàng càng nghĩ càng tâm ngứa, xoay người chạy về phòng, kết quả thiếu chút nữa va phải Đỗ Hoàng Hoa. “Làm gì vậy, hấp ta hấp tấp?”

Đỗ Hoàng Hoa vịn vào tường mới không làm đổ cái chậu thức ăn cho gà ra ngoài.

“Tỷ đến cho gà ăn à?”

Đỗ Tiểu Ngư cười cười với nàng, “Đang có chuyện muốn hỏi tỷ đây.”

“Chuyện gì?”

Đỗ Hoàng Hoa mở cửa chuồng gà, đồ thức ăn vào cái chậu, lại dùng cái gáo múc nước ở cái chum bên cạnh đổ vào, rồi trộn lẫn nó lên.

Mấy con gà đồng loạt nhào lên, tranh nhau lông bay tán loạn, có con không đầu lại được cái đầu bị mổ chảy đầy máu.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn lác đầu, haiz, gà cũng là mạnh được yếu thua, con gà mái hoa mơ kia sắp không còn lông rồi, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương. Nàng cầm lấy cây gậy nhỏ dài dùng sức chọc con gà trống to, nó thích nhất điều vỗ dương oai, không biết uy phong làm cái khi gì, ngay cả con gà con cũng không sinh được, còn mỗi ngày buổi sáng quấy nhiễu giấc mộng của người ta!

“Đừng đã thương, lễ năm mới sẽ làm thịt ăn đấy.”

Đỗ Hoàng Hoa liếc mắt một cái.

“Gi cơ?”

Đỗ Tiểu Ngư sùng sốt, “Mẹ bỏ được á?”

“Chính là mẹ nói, dù sao thì lễ mừng năm mới cũng phải có chút chất béo chứ, nói sang năm Nhị đệ sẽ đi thi, ăn bồi bổ thân thể, nghe nói gà trống rất bổ cho bé nam đấy!”

Đỗ Hoàng Hoa cầm một bó gốc đậu tương đi ra ngoài, “Ta đi nấu chút nước ấm, một lát nữa muối muốn ăn mỳ sợi hay là bánh nướng áp chảo?”

Đỗ Tiểu Ngư chưa ăn điểm tâm, thuận miệng nói muốn ăn bánh nướng áp chảo, nàng còn đang suy nghĩ chuyện con gà trống, xem ra con gà này thật sự vô dụng, bằng không nếu nó có thể sinh được gà con thì Triệu thị sẽ không muốn giết nó đâu, thật sự là đáng thương! Nàng cúi đầu lấy từ trong rổ rau ra một cọng dưa cho con gà trống ăn, trong đầu toát ra ba chữ to, “Gà trống quay!”

Nhưng mà hình như nơi này không có loại kiểu như hạt tiêu đỏ này, sợ là không quay được.

Con gà trống không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, mổ đồ ăn vui vẻ, còn phản kích cục cục vài tiếng.

Đỗ Hoàng Hoa nấu nước xong lại cho quả trứng gà vào rồi đưa cho nàng, sau đó đi ra ngoài đổi cho Triệu thị.

Đỗ Tiểu Ngư tiếp tục cân nhắc thực hiện đậu phụ khô, nàng phát hiện nếu mặt trời tốt thì phơi nắng hai ngày là có thể được, hiện tại vấn đề là làm thế nào bảo chế đậu phụ khô, phải có hương liệu, nhưng trong nhà trừ gừng, hành, mỡ, muối, tương, dấm chua ra thì không có cái khác nữa, tỷ như hoa tiêu, hồi hương vân vân.

Có phải nên đi tìm con Ngô Đại nương người bán hàng rong kia hỏi một chút hay không? Hoặc là trấn Phi Tiên có khả năng có, đáng tiếc lúc ấy đã quên xem rồi, lần này chờ Đỗ Hoàng Hoa đi lên trấn nàng lại quần quít đi theo một lần mới được.

Triệu thị lập tức trở lại, không ngờ còn chưa ngồi được ấm ghế thì có khách tới cửa.

Là Chu thị.

Sau khi Ngô Đại nương trở về đã nói với bà ta ý tứ của Đỗ gia, rõ ràng chính là lui về, nhưng Chu thị cư nhiên còn chạy tới, Đỗ Tiểu Ngư không khỏi lo lắng, xem ra người này thật sự là khó chơi!

Triệu thị vẫn thái độ giống ngày xưa, mời bà ta vào phòng.

Chu thị trên mặt mang theo cười lạnh, vừa vào cửa đã không nói lời hay, “Có một số người chính là lương tâm bị chó tha, con ta tốt bụng đối đãi các người, giảm miễn một nửa học phí, thật sự là mất bị mù!”

Triệu thị kiểm chế không phát giận, nhỏ giọng nói, “Chu Đại tỷ, thật sự là Hoàng Hoa nhà chúng ta không xứng với Lưu phu tử, nó một chữ to không nhìn được một cái, Lưu phu tử có tài học như vậy Hoàng Hoa làm sao có thể có loại phúc khí này chứ? Thật sự rất bần thiêu Lưu phu tử! Chu đại tỷ đừng tức giận, thôn Bắc Đồng còn nhiều khuê nữ tốt, sẽ có người thích hợp Lưu phu tử, có phải hay không?”

Chu thị vỗ cái bàn, “Nữ nhân cần gì phải biết chữ? Sinh con chính là chuyện lớn! Đáng người Hoàng Hoa kia không phải là tốt nhất, bằng không ta sẽ để ý à?”

Đỗ Tiểu Ngư vốn tưởng rằng bà ta tới thuyết phục, kết quả không ngờ thái độ ác liệt như vậy, nàng ở ngoài cửa nghe mà bốc hỏa, mẹ tú tài là cái thứ gì, ở nhà người ta tác uy tác phúc? Nàng đẩy cửa khép hờ ra, sải bước đi vào, giống như mới biết được Chu thị đến, nàng cười nói với bà ta, “Chu đại nương đến đây à, ối, không đúng, hình như phải gọi là.....”

Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu thị, “Mẹ, nghe nói nữ nhi Lưu phu tử còn lớn hơn con, có phải con đây nên gọi bà ấy là Chu bà bà hay không?”

Ngụ ý Lưu phu tử được tính là thúc thúc của Đỗ Hoàng Hoa rồi, một bối phận rất lệch!

Chu thị bị nàng nói những lời thỉnh linh này mắc nghẹn, nửa ngày không nói nên lời, nửa ngày sau mới nói, “Được được được, thì ra là chê con ta già, không nhìn xem thanh danh nhà đầu kia của nhà các người! Đầu tiên là bị Vương gia ném đi, lại bị con Khâu gia sờ qua, đâu còn sạch sẽ gì nữa chứ? Ta không chê mấy thứ này, các người còn chọn ba lấy bốn!”

Triệu thị tức đỏ mặt, “Chu đại nương, nói chuyện phải có căn cứ, Hoàng Hoa nhà chúng ta thanh trong sạch trắng, người đừng bêu xấu thanh danh người ta!”

“Thanh danh là chính mình làm ra, bằng không lúc ấy Vương gia vì sao không cần nó?”

Chu thị cười khanh khách, “Giả bộ thanh cao cái gì, thực sự thanh cao thì đừng bớt chút học phí này, con ta không phải mở đường cứu tế, cái gì khát cái xin com đều phải dạy! Tính tính xem, bốn năm này hàng tháng các người đều đưa thiếu bảy mươi năm văn tiền, cộng lại cũng phải mấy lượng bạc, nếu không chịu gả, ngày mai trả bạc lại cho ta, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Nhìn bà ta kiêu ngạo ương ngạnh rồi đi, thân thể Triệu thị run bần bật.

Đỗ Tiểu Ngư buồn bực, không ngờ Chu thị còn có một chiêu này, thật sự là người tiện là vô địch!

Một năm mười hai tháng, tổng cộng học bốn năm, cộng lại chừng bốn lượng bạc, trong nhà cho dù có nhiều tiền như vậy, lại trông không giống trước đây rồi.

Trong lúc nàng đang nghĩ về chuyện này, Triệu thị đi vào trong buồng khép cửa lại, mãi cho đến buổi trưa mới đi ra.

Thấy Triệu thị và Đỗ Tiểu Ngư thần sắc cổ quái, hai cha con vừa ngoài đồng đi làm về đều nhìn, Đỗ Hiền hỏi, “Nương tử, có chuyện gì à?”

Triệu thị chùi ánh mắt, nghiêng người đi, “Không có việc gì, đang nghĩ tới lát nữa ăn cái gì, Hoàng Hoa con đi ra ngoài nhổ chút rau xanh, mang cả Tiểu Ngư đi.”

Nói xong kéo Đỗ Hiền vào trong buồng.

Đỗ Hoàng Hoa không rõ cho nên mang theo Đỗ Tiểu Ngư đi nhổ rau.

Đỗ Hiền thấy Triệu thị đỏ mặt, vội hỏi sao lại thế này, Triệu thị nói lại mọi chuyện, Đỗ Hiền nghe xong giận dữ mắng, “Chu thị này thật kỳ cục, giám học phí rồi còn đòi lại? Không được, ta phải đi nói lý lẽ với bà ta!”

Triệu thị giữ chặt ông lại, “Có thể nói cái lý gì? Học phí này là Lưu phu tử giảm, Lưu phu tử luôn luôn nghe lời mẹ hân, lần này cũng nhìn trúng Hoàng Hoa, không chừng đang bực chúng ta đấy, nếu đi không phải lại nhận mắng à? Nói sau, sự tình nháo lớn, bị những người trong thôn hiểu được không phải chuyện tốt, không bằng giấu lại biện pháp trả lại bạc đi, may mắn gần đây cũng tồn được một ít.”

Đỗ Hiền thở dài một hơi, đau lòng nói, “Bạc kia là chúng ta để mua đất tốt đấy.”

Đây là Triệu thị vẫn mong mỏi, bà làm sao có thể không khó chịu, nước mắt còn chảy ra rồi, “Nhưng cũng không thể gả Hoàng Hoa qua đó, Chu thị này sẽ không đối xử tốt với con dâu đâu, Hoàng Hoa nhất định sẽ chịu khổ.”

“Đúng vậy, khuê nữ chúng ta không thể để bị ập hồng được.”

Đỗ Hiền đứng lên, “Ta đi tìm lão Bàng xem, có thể góp một chút hay không, không thể dốc hết toàn nhà được, dù sao cũng phải chờ chút mưa này nọ.”

Buổi tối Đỗ Hoàng Hoa dưới ánh đèn thêu hoa, Đỗ Tiểu Ngư đi lại đây cầm khung thêu hoa đi, “Đôi mắt sẽ không tốt, vẫn nên để ban ngày thêu đi.”

Đỗ Hoàng Hoa không đáp lại chỉ ngơ ngác ngồi.

Thấy Đỗ Tiểu Ngư sắp ngủ, nàng mới hỏi nói, “Ban ngày có phải Chu thị đã tới hay không? Ta nhìn cha và nương giống như rất mất hứng.”

Cao hứng mới là lạ đấy, mấy lượng bạc bức chết người ta, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ Đỗ Hiên về trẻ như thế này chắc là đi vay góp tiền rồi, sớm biết như vậy nàng không nên kích thích Chu thị, nhưng Chu thị kia bộ dáng thật sự rất đáng giận, không phải Lư phu tử biết đọc chút sách thô sao, dựa vào cái gì đòi cưới Đỗ Hoàng Hoa? Người ta không muốn cư nhiên còn uy hiếp đòi bạc!

Vô sỉ đến thế là cùng, nhà ai mắt bị mù mới nguyên ý gả khuê nữ đi qua đấy!

“Lúc này liên lụy nhà chúng ta rồi.”

Đỗ Hoàng Hoa hơi hơi thờ dãi.

Đỗ Tiểu Ngư vọt qua đôi diện Đỗ Hoàng Hoa, “Liên lụy cái gì? Lư phu tử già thế mới là liên lụy đại tỷ đấy, tỷ yên tâm, muội tuyệt đối sẽ không cho tỷ gả cho Lư phu tử!”

Chu thị này ti bi, chiều này không thành công nhất định sẽ có chiều khác, giống hệt Khâu thị!

Đỗ Hoàng Hoa nở nụ cười, trong ánh mắt cất giấu chua xót.

Biết nàng chưa yên tâm về lời nói của mình, Đỗ Tiểu Ngư cũng không để ý, chỉ ôm lấy cánh tay nàng tiến vào giấc mộng.

Hôm đó sau khi Đỗ Văn Uyên trở về, Đỗ Tiểu Ngư lôi kéo hắn vào trong phòng.

“Lư phu tử hôm nay có làm khó dễ huynh hay không?”

Nàng thân thiết hỏi, bạc tuy rằng góp đủ, nhưng Đỗ Văn Uyên mỗi ngày đối mặt Lư phu tử, ai biết có thể bị trừng phạt cái gì, lấy công báo tư hay không.

Đỗ Văn Uyên sờ đầu nàng, “Sao muội lại hỏi giống mẹ vậy, Lư phu tử sao lại là người như vậy, là mẹ hắn hòng thôi.”

“À, vậy xem ra Lư phu tử vẫn rất tốt.”

Đỗ Tiểu Ngư buông tâm, lại ngẩng đầu nhìn hắn, “Huynh nói Lư phu tử tốt, chẳng lẽ cũng thấy tỷ gả cho hắn không tệ à?”

Nàng không thấy Đỗ Văn Uyên có phản ứng rõ ràng, tựa hồ mặc kệ gặp được chuyện gì hắn vẫn có thể bình tĩnh đối mặt, về phần có nghĩ giải quyết hay không cũng chỉ có bản thân hắn biết.

“Đương nhiên không được, nữ nhi Lư phu tử kém đại tỷ có mấy tuổi thôi.”

Hắn nói xong dừng một chút, vỗ Đỗ Tiểu Ngư, “Muội còn nhỏ tuổi biết cái gì, đừng chen vào bên trong, cha và mẹ sẽ nghĩ biện pháp.”

“Vậy nếu nghĩ không ra biện pháp thì sao?”

Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Mỗi cái khoản trả lại học phí đã mệt rồi, muội còn thấy mẹ thương tâm lắm đấy, mẹ Lư phu tử thật sự rất quá đáng!”

“Có cái gì mà phải giận?”

Đỗ Văn Uyên hơi hơi híp mắt, “Vốn chính là hắn là cho, coi như không nợ Lư phu tử.”

Nói xong dừng một chút nhìn Đỗ Tiểu Ngư, “Đậu phụ khô kia của muội làm thế nào rồi?”

Cả ngày thấy nàng xoay quanh đậu hủ, còn nói muốn phơi nắng làm.

Còn nói cái này rất quan trọng, hắn không muốn tiếp tục, Đỗ Tiểu Ngư vội nói, “Sắp thành rồi, nhưng thiếu hương liệu, nếu này nọ đầy đủ hết, làm ra được khẳng định ăn ngon!”

“Hương liệu?”

Đỗ Văn Uyên suy tư, “Ta nghĩ biện pháp giúp muội, nếu thật sự làm ra thì mang lên trấn Phi Tiên chúng ta bán đậu phụ khô đi, lúc đó chút bạc của Lư phu tử không tính cái gì.”

Thật sự là anh hùng gặp nhau! Đỗ Tiểu Ngư hưng phấn gật đầu, cứ như nhìn thấy bạc cuộn cuộn mà đến.

Còn là cái tiểu tham tiền, Đỗ Văn Uyên nhìn nàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đậu Phụ Khô

Từ hôm tai nạn con cua đã qua chừng tám chín ngày, dù là Đỗ Tiểu Ngư chiếu cố tốt, mỗi ngày đổi nước cho con cua, lấy giun cho chúng nó ăn, nhưng vẫn bị chết vài con, về việc này nàng không có kinh nghiệm, làm cho nàng rất đau lòng, may mà Đỗ Hoàng Hoa nói là vài ngày nữa sẽ đi trấn Phi Tiên, như vậy con cua có thể chống đỡ đến cuối cùng chắc vẫn còn không ít, sao một bát cua lớn chắc không thành vấn đề. Nghĩ vậy nàng an tâm, nay chỉ lo lắng làm đậu phụ khô, làm đậu này tuy rằng thành hình, chung quy không có tư vị là không thể ăn.

Cách một ngày, Đỗ Văn Uyên rút cuộc mang đến tin tức tốt, cảm về vài loại hương liệu, đưa cho Đỗ Tiểu Ngư nhìn xem thích hợp hay không.

Giấy gói màu vàng trong có hơi nâu, màu đỏ sậm, nàng cẩn thận phân biệt phát hiện là quế và hoa tiêu, đang định cao hứng vỗ tay, kết quả nhìn thấy ánh mắt Đỗ Văn Uyên đang nhìn nàng lập tức thu hồi tay, lấy tay chỉ vào hỏi, “Đây là hương liệu à? Cái này gọi là gì?”

Nàng cầm lấy một viên hoa tiêu làm bộ tò mò.

Nàng vốn đề phòng Đỗ Văn Uyên, tuy nói là người nhà, nhưng biết nhiều thứ không nên biết gì đó, nếu bị hỏi đến chỉ sợ mình không trả lời nổi.

“Không phải muội nói muốn hương liệu sao, sao lại hỏi ta cái này rồi?”

Đỗ Văn Uyên kỳ quái nói.

Đỗ Tiểu Ngư nhúc nhủ, “Này, Ngô Đại nương lần trước cho muội ăn đậu tương sao, bên trong có bột ngũ vị hương, bà nói có hương liệu ăn ngon lắm, muội nghĩ nếu này đậu hũ phơi nắng dùng hương liệu nấu khăng định cũng ăn ngon.”

Không có lỗ hổng, Đỗ Văn Uyên không hỏi lại, “Đây là quế, hoa tiêu, đi, hiện tại cầm nấu đi.”

Hai người hưng phấn mà từ trong phòng chạy ra, Đỗ Tiểu Ngư đi hai bước đột nhiên dừng lại, “Nhị ca, mấy thứ này huynh lấy từ chỗ nào?”

“Từ chỗ một người cùng trường, tỷ phu hẳn mở cửa hàng bán hương liệu, cho nên trong nhà cũng có chút.”

Thì ra là hỏi xin của người ta, Đỗ Tiểu Ngư sợ nhất hẳn làm ra cái gì bất lợi cho chuyện học hành, nếu như bị Triệu thị biết, khẳng định sẽ liên lụy bản thân bị mắng, dù sao nấu đậu phụ khô là nàng đề suất, nhưng hiện tại không tồn tại chuyện này, nàng vô cùng cao hứng chạy đến trong viện đem một cái sàng trúc lại, đậu hũ phơi nắng co lại như vậy, mấy khối đậu hũ lớn giờ thành bé tí.

“Tỷ, nấu đậu phụ khô!”

Nàng hô lớn một tiếng, cầm lấy mấy cây củi thêm lửa.

Đỗ Hoàng Hoa đã nhắc chân vào nhà, thấy thế vội lấy củi trong tay nàng bỏ xuống, “Lúc này đừng cho vào, sẽ chặt, phải đợi bên trong cháy bớt một chút mới được.”

Nói xong vuốt tóc nàng, “Bên trong quá nóng, một lát nữa muội sẽ bị chảy đầy mồ hôi, để tỷ làm cho.”

Kỳ thật nhóm lửa cũng phải học hỏi, Đỗ Tiểu Ngư không học giỏi, nờ nự cười hi hi hai tiếng, “Muội đây cùng Nhị ca phụ trách nấu thứ này.”

Nước ấm vẫn còn trong nồi, nấu cho sôi lên là được, vì đậu phụ khô rất ít, Đỗ Văn Uyên lấy cái gáo múc một cái thì gần hết rồi, Đỗ Tiểu Ngư nhìn mấy cái bình nhỏ trên bếp lò, có đường có muối có tương, lấy lần lượt từng loại, bảo Đỗ Văn Uyên bỏ vào trong nước nóng. Nàng thường nhìn Triệu thị và Đỗ Hoàng Hoa nấu cơm nấu đồ ăn, hiểu được những thứ này là bình thường thôi.

Chờ muối và đường triệt để hòa tan, lại cho hương liệu, cũng thêm chút nước.

Lần này chỉ có hai loại quế và hoa tiêu, thật sự là đáng tiếc, nếu có thêm bát giác, Đinh Hương, hồi hương, có thể làm chính tông đậu phụ khô ngũ vị hương rồi!

Nước lại sôi trào, Đỗ Tiểu Ngư cầm đậu phụ khô đổ vào trong nước.

Rất nhanh sao đó có mùi phiêu tán ra, Đỗ Hoàng Hoa cười nói, “Người thật đúng là không tề, không biết ăn lên thì thế nào.”

“Nhất định là ăn ngon!”

Đỗ Tiểu Ngư rất tự tin, đậu phụ khô này là một trong những món nàng thích ăn nhất, nhưng mà thiếu hạt tiêu đỏ phỏng chừng sẽ kém cỏi một chút, nhưng bọn họ thoạt nhìn cũng không ăn được cay, nhập gia tùy tục vậy.

Ước chừng nấu thời gian nửa nén hương, nàng nhắc cái vung nồi ra nhìn, phát hiện nước sánh vắng rồi, đậu phụ khô đã ánh màu đỏ sậm rất mê người.

“Tốt lắm, tốt lắm, ăn được rồi!”

Nàng nhảy dựng cao mấy thước biểu lộ tâm tình vui sướng của mình, đậu phụ khô tự tay chế tác rốt cuộc ngang trời xuất thế, điều này làm cho nàng cảm giác thành tựu, “Nhị ca, mau vớt lên, mau nếm thử, hương vị thế nào?”

Nàng rút một đôi đũa ra, Đỗ Văn Uyên vừa vớt lên một khối đã bị nàng thổi đưa đến bên miệng, rồi sau đó hai ánh mắt nhìn thẳng hần không rời.

Không ăn cũng không được, Đỗ Văn Uyên một ngụm cắn lên, trong mắt sáng ngời, “Ăn ngon.”

“Thật sự?”

Đỗ Tiểu Ngư vui vẻ, lại gấp khối dứt cho Đỗ Hoàng Hoa, “Thật sự ăn ngon sao?”

Vẫn là mùi vị đậu hủ nhưng lại rất non, hương vị vừa đủ, có chút ngọt có chút mặn, lại tản ra một loại mùi, Đỗ Hoàng Hoa liên tục gật đầu, “Thật sự ăn ngon lắm!”

“A, thành công!”

Đỗ Tiểu Ngư chạy vài bước lại bôn trở về, bản thân cũng nhắm nháp một hồi.

Đậu phụ khô này nếu so sánh với trước kia tự nhiên là không được, nhưng nơi này không có đậu phụ khô khác làm cạnh tranh, thì phải là độc nhất rồi, có hương vị như vậy đã đủ hấp dẫn người, nàng sờ sờ cằm, ước chế không được muốn cười to ra, xem ra ngày mai đi trấn Phi Tiên kiếm vài cái bạc hần là không có vấn đề!

Triệu thị và Đỗ Hiền lúc trở về thấy ba cái đĩa nhỏ vây quanh một cái chén lớn không biết đang làm cái gì, biểu tình đều là vui rạo rức, như là có chuyện tốt.

“Mẹ, mau tới nếm thử Tiểu Ngư làm thứ này ăn ngon lắm!”

Đỗ Hoàng Hoa cầm cái chén nhỏ gấp hai khối nhỏ đưa qua.

“Có thứ tốt gì?”

Triệu thị không nhịn được nói thảm vài tiếng, tiểu nữ nhi này lắm chuyện, thật sự có thể giày vò ra thứ ăn được sao? Bà nhìn đậu hủ này bị Đỗ Tiểu Ngư để sắp thôi rồi, đang nghĩ trong chốc lát bảo nó ném đậu hủ đi, về sau không cho chơi trò đậu hủ này nữa, tuy nói không đáng giá bao tiền, nhưng Đỗ Hoàng Hoa vừa vận thích sùng muội muội, lần nào cũng chạy theo điên cuồng, không phải là lãng phí thời gian sao.

Nhưng Đỗ Hiền rất có hứng thú, trong nhà đại nữ nhi trầm tĩnh, con trai là đứa suốt ngày trong phòng đọc sách, chỉ có Đỗ Tiểu Ngư thường nói chuyện làm nũng với ông, càng phát ra yêu thương, xoay người ôm lấy Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Là thật sự? Tiểu Ngư nhà chúng ta quả nhiên lợi hại, mau cho cha một khối nếm thử nào.”

Nói xong mở ra miệng chờ.

Đỗ Tiểu Ngư lập tức gấp một khối đưa đi qua.

“Ừm, không tệ, không tệ, còn ngon hơn cả cà tím muối mẹ con làm đấy.”

Đỗ Hiền vừa nói vừa liếc Triệu thị.

Triệu thị có chút không tin, gấp một khối cho vào miệng, nửa ngày không nói gì.

“Nhìn mẹ con ăn ngây người kia.”

Đỗ Hiền cười ha ha, ngày thường nhìn ánh mắt vợ làm việc, nhưng lúc này cũng chế nhạo Triệu thị.

Đỗ Văn Uyên thấy thế nói, “Ngày mai tỷ muốn đi trấn Phi Tiên, chúng con đang thương lượng đem thứ này bán lấy chút tiền, mẹ thấy thế nào?”

Triệu thị buông chiếc đũa, nhìn Đỗ Tiểu Ngư sáng giọng, “Nha đầu kia, thật sự là cái này cũng có thể ép buộc ra được!”

“Mẹ cảm thấy ăn ngon là được, về sau Tiểu Ngư thường xuyên làm cho mẹ ăn nha.”

Đỗ Tiểu Ngư khoe mẽ, phe phẩy tay áo, “Lúc trước đậu hủ đều là mẹ làm cho, mẹ mau đặt cho đậu hủ cái tên đi, vạn nhất đi trấn trên bán người ta hỏi đến cũng không biết trả lời thế nào, đậu phụ khô nghe qua không dễ nghe, hơn nữa bọn họ nghe được hai chữ đậu hủ sẽ hỏi đồng hồ tây, phiền lắm.”

Triệu thị cười cười, gõ đầu Đỗ Tiểu Ngư một cái, “Thật đúng là coi trọng thế, bán đồ ở trấn trên được bao nhiêu tiền chứ, các con tự nghĩ đi.”

Bà vẫn cho rằng đây là trò chơi của trẻ con, xoay người đi chuẩn bị cơm chiều.

Đỗ Hiền buông Đỗ Tiểu Ngư ra cười nói, “Muốn đặt tên sao không đi hỏi Nhị ca con, đọc sách lâu như vậy phí công à!”

Còn không phải muốn đỗ Triệu thị vui vẻ sao, nhưng mà đỗ sai chỗ rồi, Đỗ Tiểu Ngư mân mê miệng.

“Hay là gọi đậu phụ khô đi.”

Đỗ Văn Uyên đột nhiên nói, “Dễ nhớ, hơn nữa hương liệu sờ chế cũng xứng với nguyên liệu, thế nào?”

Nói tới nói lui vẫn là cái tên đời sau thường dùng, Đỗ Tiểu Ngư cảm khái một tiếng, nàng tiếp nhận rồi, nói thật đậu phụ khô quả thật phù hợp nhất.

“Tỷ, ngày mai lúc nào đi trấn trên? Hay là đi sớm một chút?”

Phi Thiên trấn cách có chút xa, qua lại hai canh giờ, mà nàng còn có nhiều việc cần hoàn thành, thời gian cảm thấy không đủ, mà chuyện bán đậu phụ khô này không biết mất bao lâu, thật sự khó có thể đoán trước. Nàng vừa rồi tự tin tràn đầy, nhưng Triệu thị nói đã kích đến nàng nhiều lần, vạn nhất không bán được vài cái tiền vậy phải làm sao? Một phen tâm huyết của nàng không thể ngâm nước!

“Được, sáng sớm chúng ta bước đi.”

Đỗ Hoàng Hoa đồng ý, “Ta hiện tại đi thu thập thu thập.”

Chờ Đỗ Hoàng Hoa đi rồi, nàng hỏi Đỗ Văn Uyên, “Nhị ca ngày mai giống như không rảnh, sao cũng muốn đi cùng chúng ta? Mẹ mà đồng ý mới là lạ.”

Vô duyên vô cớ trốn học một ngày, Triệu thị khẳng định sẽ không đáp ứng.

“Ta bây giờ đi nói với mẹ.”

Hắn đứng lên đi vào phòng bếp.

Kết quả Triệu thị đương nhiên không đồng ý, nói đi trấn trên hai người Đỗ Hoàng Hoa và Đỗ Tiểu Ngư là đủ rồi, mà Đỗ Văn Uyên lấy cớ nhiều, muốn đi theo giúp Đỗ Hoàng Hoa, ai ngờ Triệu thị lại nói bản thân đi hoặc là để Đỗ Hiền đi, dù sao chính là chết sống không đồng ý, mắt thấy hai người hoành hành mỗi trùng mắt, Đỗ Tiểu Ngư thấy Đỗ Văn Uyên lúc này thái độ kiên quyết vội vàng đi vào.

“Mẹ, để cho Nhị ca cùng đi thôi!”

Lúc cần gấp khẳng định phải làm nũng, nàng lại là ôm đùi lại là cầu xin, “Con cùng Nhị ca chưa cùng nhau đi trấn trên bao giờ, mẹ cho ca đi thôi! Con muốn Nhị ca đi cùng!”

Triệu thị giận tái mặt, “Nói bây giờ đi đó, Nhị ca con phải học bài, sắp nhập huyện thử rồi!”

“Phải qua năm mới mới đi mà, mẹ, Nhị ca ngày ngày học bài sẽ phát ngáy đó, nhìn thư đến mức muốn nôn rồi, sao có thể không nghỉ ngơi!”

Đỗ Tiểu Ngư tiếp tục làm hư, “Mẹ ngày ngày ăn đậu cũng muốn phun, Nhị ca cũng là người, sao không thể lên trấn chơi một chút? Mẹ còn không cho đi, Nhị ca sẽ bị thương tâm đấy, vừa rồi cùng chúng con nói nửa ngày bán đậu phụ khô thế nào, nếu Nhị ca không đi, chúng con tính bạc cũng không tính được, không phải là sẽ bị người ta lừa à? Mẹ, chỉ một ngày có được không?”

Triệu thị nghe không khỏi nhớ tới vừa rồi khi ba cái đứa nhỏ vây quanh ở cùng nhau cười đến vui vẻ, nhìn ra được con trai là thật sự muốn đi, bà thờ dãi, rút cuộc miệng nói lỏng, kéo Đỗ Tiểu Ngư sắp tụt xuống sát đất lên, “Haiz, con đây, tiểu tử tông này, theo con, theo con, ngày mai cùng nhau đi đi, chỗ Lưu phu tử ta nhờ người báo tin.”

Đỗ Văn Uyên sắc mặt từ âm u chuyển sang sáng sủa, liếc mắt Đỗ Tiểu Ngư, người sau làm cái mặt quỷ với hắn.

Hai người vô cùng cao hứng tay cầm tay bước ra khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hồng Tụ Phường

Trời vừa tờ mờ sáng, Đỗ Tiểu Ngư đã bị Đỗ Hoàng Hoa đánh thức, nàng hôm qua vì chuyện bán đậu phụ khô hưng phấn mà tới khuya mới ngủ được, không khỏi ngáp mắt cái liền. Đỗ Hoàng Hoa thấy thế nói, “Bảo muội đi ngủ sớm một chút, lại còn quần quít lấy ta, nhìn đi hiện tại cái mắt cạ cũng không mở được rồi.”

“Ồ trên xe còn có thể ngủ mà.”

Đỗ Tiểu Ngư xoa ánh mắt, lấy lược đưa cho Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ chải cho muội đi.”

Đỗ Hoàng Hoa nhanh nhẹn làm cho nàng hai cái búi tóc tròn trên đỉnh đầu, còn quần mảnh vải màu xanh lên trên, thật ra có vẻ rất đáng yêu.

Một phen chải vuốt xong xuôi, Đỗ Tiểu Ngư thoải mái rất nhiều, thiếu chút nữa lại ngủ, là Triệu thị ở bên ngoài gọi ăn điểm tâm nàng mới tỉnh táo lại.

“Ăn nhanh thôi, đi sớm về sớm.”

Triệu thị làm cho ba đứa nhỏ ăn mỹ sơi.

Thêm thức ăn là dưa muối đậu tương sao, dưa muối là tự mình làm, có chút chua, vị mặn không quá nồng, không giống loại Đỗ Tiểu Ngư trước kia từng ăn, cái này thêm cơm cho vào mì sơi ăn là ngon nhất, làm cho nàng vốn không thích ăn mỹ phía nam cũng sửa lại thói quen.

Ba người cúi đầu sùi sụp ăn, Đỗ Hoàng Hoa ăn xong mang theo cái túi, Đỗ Văn Uyên cồng cái sọt trên lưng, cáo biệt cha mẹ đi ra cửa.

Lần này đánh xe không phải là Trương Đại, mà là một lão nhân họ Khúc, trên xe sớm ngồi vài người, có người quen biết Đỗ Hoàng Hoa liền nói chuyện phiếm, có người nói khuê nữ này xinh đẹp, có người bát quái hỏi chuyện nhà tổ mẫu, còn có người không biết là cố ý hay vô tình nhắc tới Lưu phu tử, làm cho Đỗ Hoàng Hoa có chút chống đỡ không được, Đỗ Văn Uyên kéo nàng ngồi xa một chút, còn mình thì ngồi vào bên cạnh mấy người kia, ngăn cách một khoảng lúc này mới thanh tịnh một chút.

Trong thôn đại đa số người là thuần phác, nhưng lời ra tiếng vào đặc biệt nhiều, nhất là mùa đông, trừ tụ tập cùng nhau tán gẫu ra thì không còn chuyện gì để làm, cho nên Đỗ Tiểu Ngư rất chán ghét điểm này.

Một khi có chuyện xấu phát sinh, thật sự là có thể truyền ngàn dặm!

“Ngủ một lát đi, đến trấn trên còn sớm.”

Đỗ Hoàng Hoa vươn tay kéo nàng lại, dùng lưng chắn gió thổi tới, “Không có tinh thần là không bán được đồ đâu nha.”

Đỗ Tiểu Ngư quả thật buồn ngủ, nghe vậy tựa vào nàng ngủ.

Đi đường dài xóc nảy nhưng luôn có hai tay ôn nhu vỗ phía sau lưng, làm cho nàng cảm thấy thực an tâm.

Vừa tỉnh lại xe trâu đã đứng ở cổng trấn Phi Tiên.

Đỗ Tiểu Ngư đang định đi vào trong lại nghe thấy Đỗ Văn Uyên nói, “Tỷ, đệ muốn thăm một người cùng trường, chúng ta đợi lát nữa hội họp ở chợ, đại khái một lúc.”

Nói xong lại nhìn về phía Đỗ Tiểu Ngư, “Muội và tỷ bán cái khác trước đi, đi Bách Tú Phường trước, đậu phụ khô chờ ta trở lại nói sau, biết không?”

Hắn là thăm Chương Trác Dư, thì ra hắn sớm có mục đích, Đỗ Tiểu Ngư nói nhắc nhở, “Nếu mẹ hắn hết bệnh rồi, nhớ bảo hắn hỏi hộ chuyện muội nhờ.”

“Đó là đương nhiên.”

Đỗ Văn Uyên cười nói.

Đỗ Hoàng Hoa nghe thấy nói bị bệnh gì đó, lấy ra chút trứng gà cái trắng của nhà mình ra, “Mang chút này nọ đi thôi, tay không mà đến không ra dạng gì.”

Đỗ Văn Uyên ngẫm lại cũng phải, lấy ra một nửa giỏ rau xanh rồi xoay người đi.

Đỗ Hoàng Hoa vốn muốn đi Bách Tú Phường, nhưng Đỗ Tiểu Ngư nói thứ này nặng, đi chợ trước mua chỗ để, kỳ thật trong lòng nàng có tính toán khác, lần trước tuy nói ở Bách Tú Phường tranh thủ được một ít tiền công, nhưng thấy Bạch thị quân sự keo kiệt như vậy, nếu muốn nhắc cao giá một chút nữa e là không dễ dàng, có lẽ nên đi xem tình huống tứ phường khác rồi nói sau, Chương Trác Dư kia không phải nói mớ hắn mở Hồng Tụ Phường sao, mau chóng tìm cơ hội đi tìm cơ hội đi tìm hiểu mới được.

Hai người mang thượng vàng hạ cám gì đó ra bán, sau đó đi mua chút đồ dùng cuộc sống, đương nhiên Đỗ Tiểu Ngư sẽ không quên mua mỡ heo, về phần thịt heo, xem nàng sau này có kiếm được tiền không đã, nếu có tiền khẳng định phải mua bốn năm cân trở về, bảo Triệu thị lấy một phần muối thành thịt khô, bằng tay nghề của bà khẳng định ăn ngon.

Đỗ Tiểu Ngư nghĩ mà chảy nước miếng, vội lấy tay áo lau miệng.

Sau nàng âm ỹ muốn đi dạo chung quanh, nói lần trước không đi dạo hết chung quanh, Đỗ Hoàng Hoa luôn không nói lại được nàng đành phải giậm chân đi cùng.

Nàng nhớ rõ có một đoạn đường chưa đi qua, cuối cùng dựa vào ấn tượng quả nhiên ở trong đó, cũng chính là phía tây phố tìm thấy Hồng Tụ Phường.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, so với Bách Tú Phường thì nhỏ hơn một chút, nhưng lại có chút kỳ quái.

Đỗ Tiểu Ngư chỉ đứng trước cửa hàng một lát, đã có tới bốn cỗ kiệu trước sau ngừng lại ở trong này, phu nhân tiểu thư đi ra mặc ngắn nắp xinh đẹp, trên người đeo trang sức dưới ánh mặt trời lóe sáng lấp lánh, phía sau còn đi theo nhiều hạ nhân, phái đoàn này tuyệt không như là thương nhân nhà giàu mới nổi hoặc là địa chủ, có cảm giác giống quan gia.

Quan lớn nhất Trần Phi Tiên chính là Huyện lệnh, không biết bọn họ có quan hệ gì hay không?

“Tỷ đi vào bên trong sao?”

Đỗ Tiểu Ngư quay đầu hỏi, đã thấy Đỗ Hoàng Hoa trên mặt tràn đầy biểu tình hâm mộ, xem ra nàng biết đây là người biết thấu gấm Tô Châu kia mới.

Đỗ Hoàng Hoa lắc đầu, “Ta sao có thể đi vào,” Nàng kéo Đỗ Tiểu Ngư, “Chúng ta đi thôi, nhìn sắc trời cũng không sớm, không chừng Nhị đệ đang ở chợ chờ chúng ta đấy!”

“Vi sao không thể vào trong?”

Đỗ Tiểu Ngư kỳ quái, “Không phải chỉ là một tú phường thôi sao, nếu muốn mua thêu kiện đương nhiên phải vào xem một chút mới được.”

“Xem cũng không mua nổi.”

Đỗ Hoàng Hoa nhú mày, không biết muội muội vì sao muốn tới nơi này, chính nàng mỗi lần nhìn thấy Hồng Tụ Phường này chỉ biết mắt mờ, đây không phải chỗ người bình thường có thể đi vào, người có thể mua được thêu kiện tốt bên trong là người không phú thì quý, mà nàng muốn bái vị kia làm sư phụ cũng chỉ là mơ mộng hão huyền thôi, trong thôn Bạch gia từng muốn đưa tiểu nữ nhi đi Hồng Tụ Phường bái sư, mang theo mấy chục lượng bạc đi, kết quả người ta còn không thèm liếc mắt một cái đã đuổi ra.

Nhưng Đỗ Tiểu Ngư nào biết cái này, bỏ tay Đỗ Hoàng Hoa ra vài bước đi vào.

Đỗ Hoàng Hoa khẳng định sẽ không bỏ nàng mà đi, vội vàng theo vào.

Tiểu nhị đang định chào đón, giương mắt thấy hai người mặc như vậy, rõ ràng sừng sốt xong mới hỏi, “Vài vị muốn mua cái gì?”

Nơi này tiểu nhị là nữ, ăn mặc quần áo rất được, bên trong bài trí rất chỉnh tề, nhìn ra được chủ nhân cửa hàng này là người rất có tâm tư, Đỗ Tiểu Ngư không trả lời, chỉ lo ngẩng đầu nhìn thêu kiện các màu trên vách đá, thật sự là tinh xảo tốt đỉnh, vài món của Bách Tú Phường kia, đặc biệt nhất là bức tranh thêu ở chỗ trong này mà nói cũng chỉ thường thôi.

Nàng rót cuộc hiểu được cửa hàng hai nhà khác nhau thế nào, Bách Tú Phường là rộng mà hỗn tạp, còn Hồng Tụ Phường là nhỏ mà tinh xảo, mà quý giá!

Tiểu nhị kia thấy các nàng không nói lời nào, nghĩ rằng ăn mặc như vậy sẽ không là người mua được hàng tốt, cũng không để ý tới, tự mình bưng trà uống.

Hiển nhiên đây là hành động chậm trễ, Đỗ Hoàng Hoa sắc mặt đỏ lên, tóm Đỗ Tiểu Ngư muốn đi, nhưng Đỗ Tiểu Ngư lại cảm thấy nữ tiểu nhị này không tệ, mắt chó nhìn thấp khắp nơi đều có, mà khách tới Hồng Tụ Phường này là người phú quý, nếu là người không tốt, khẳng định ghét bỏ bọn họ nghèo, có lẽ đã sớm vội vàng đuổi người rồi.

Nàng liếc mắt ra cái rèm hoa lệ ở cửa, phóng chừng bên trong ngồi là phu nhân tiểu thư vừa rồi, là khách quý đang được chiêu đãi, nàng quay về tiểu nhị hỏi, “Các người nơi này có thuê thêu công sao? Có yêu cầu gì không?”

Nàng là muốn thử xem trước, vạn nhất Chương Trác Dư nơi đó không thành, cuối cùng luôn cần nhờ chính mình, còn không bằng đi trước từng bước.

“Thêu công?”

Nữ tiểu nhị ngẩng đầu, quan sát các nàng từ trên xuống dưới, “Các người biết thêu này nọ?”

“Đương nhiên biết thêu, tỷ của ta thêu công rất được đấy.”

Đỗ Tiểu Ngư lấy ra phúc gối đầu hoa cho nàng ta xem, đang lúc tiểu nhị kia muốn nói, rèm cửa bên kia được vén ra, lộ ra khuôn mặt điểm lệ, “Lấy mấy thối vài hôm qua mới nhập mang lại đây, Điện phu nhân muốn chọn.”

Vênh mặt hất hàm sai khiến, không gọi tên tiểu nhị, xem ra ở Hồng Tụ Phường địa vị rất cao, Đỗ Tiểu Ngư không khỏi cẩn thận nhìn nàng.

Ai ngờ người nọ cũng chú ý tới hai tỷ muội, lập tức nhăn mày, trách cứ nữ tiểu nhị, “Người nào cũng dám mang vào, đừng vũ nhục phường chúng ta! Trong chốc lát Mã phu nhân còn mang theo Tam tiểu thư Tứ tiểu thư đến, thấy bọn họ không phải là xui sao, nghĩ chúng ta cũng giống Bách Tú Phường à, còn không mau đuổi họ đi.”

Nàng ta vẽ mặt ghét bỏ, đôi môi đỏ tươi vênh thẳng tắp, có vẻ rất tức giận.

Nữ tiểu nhị không đuổi, cầm gối đầu hoa nói, “Dung tỷ, phòrờ chúng ta không phải thiếu vài người thuê công sao, ta xem nàng thuê thực không tệ.....”

Nói còn chưa dứt lời, Dung tỷ cả giận nói, “Ngươi chỉ là nha hoàn bên người sư phụ, biết cái gì là thuê sao? Còn tự chủ trương à! Thứ khó coi như vậy còn không mau mang đi!”

Nàng ta vênh váo tự đắc, “Ngọc Nương, đừng trách ta không nói trước, sư phụ giao nơi này cho ta quản lý, ngươi lại cho người lung tung tiến vào như thế, về sau đừng đến Hồng Tụ Phòrờ!”

Ngọc Nương sắc mặt trắng bệch, gối đầu hoa ở trong tay run nhè nhẹ, quay người lại trả lại cho Đỗ Tiểu Ngư nói, “Các ngươi nghe thấy đấy, đi nhanh đi, đỡ phải bị người đuổi.”

Đỗ Hoàng Hoa thần sắc không tốt chỗ nào, từng kim từng chỉ một đường thuê ra đổi lấy hai chữ khó coi, người ta thậm chí ngay cả hai mắt cũng không muốn nhìn, thế nào còn có mặt mũi ở lại, chạy nhanh túm Đỗ Tiểu Ngư đi ra ngoài.

Đỗ Tiểu Ngư tức giận đến nghiến răng, người gọi là Dung tỷ này chính là điển hình mắt chó nhìn người thấp, nữ tiểu nhị còn tốt hơn nàng ta rất nhiều, đáng tiếc cũng bị dẫm nát dưới lòng bàn chân, haiz, trên đời này chuyện làm người ta bất bình có nhiều lắm!

“Tỷ, đừng khổ sở, vừa rồi người kia nói hươu nói vượn, tiểu nhị rõ ràng nói tỷ thuê không tệ,” Nàng an ủi Đỗ Hoàng Hoa, vốn tưởng rằng có thể tìm được một cơ hội, kết quả lại vì chính mình mà làm cho Đỗ Hoàng Hoa bị loại vũ nhục này, trong lòng nàng phi thường băn khoăn, “Muội thấy nàng ta chính là ghen tị tỷ, sợ tỷ đi vào lướt qua nàng, sợ mất mặt!”

Đỗ Hoàng Hoa còn đang thương tâm, nhưng bị nàng ở đằng sau nói câu kia chọc cười, nhất thời dờ khóc dờ cười.

“Dù sao tỷ thuê gì đó ở trong mắt muội là đẹp mắt nhất!”

Đỗ Tiểu Ngư đảo hết những lời buồn nôn ra, chỉ hy vọng nàng không khổ sở.

Đỗ Hoàng Hoa tự nhiên nhìn ra được, vỗ vỗ đầu nàng, “Ta cũng không hiếm lạ đi Hồng Tụ Phòrờ, đi nhanh đi, đưa gối đầu hoa thôi, trong chốc lát còn phải đi chờ Văn Uyên nữa.”

Đây đương nhiên không phải nàng nói thật tình, Đỗ Tiểu Ngư yên lặng theo ở phía sau, âm thầm thề nhất định phải làm cho Đỗ Hoàng Hoa học được thuê gấm Tô Châu, đến lúc đó lại đi vào Hồng Tụ Phòrờ cho kẻ gọi là Dung tỷ kia nhìn xem, cái gì gọi là thuê nghệ, làm cho nàng ta mặc cảm! Tốt nhất là làm cho nàng ta cút đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Món Tiền Đầu Tiên [Nhất]

Khi chưa biết đầy đủ thông tin giá thị trường, tự nhiên không thể ở trước mặt Bạch thị lại nhắc tiền công lên, chỉ dựa theo lúc trước tính cộng được ba trăm năm mươi văn tiền, nhưng Đỗ Tiểu Ngư vẫn nghĩ biện pháp từ chỗ Bạch thị lấy chút bồi thường, sau đó mua một thớt vải được cho một chút vải vụn. Tú phòrờ làm quần áo vậy, thậm chí khăn tay, hà bao vân vân, những vải vụn rất nhiều, bình thường đều dùng bán lấy tiền, thương nhân tuyệt sẽ không lãng phí cái gì cả.

Mà biện pháp của Đỗ Tiểu Ngư chẳng qua là tùy tiện nói ra hạ Hồng Tụ Phòrờ, nói tiểu nhị nơi đó nhìn Đỗ Hoàng Hoa thuê gối đầu hoa, khen nàng thuê tốt, lời này có chứa ý uy hiếp, không thể nói thẳng thừng, vì Hồng Tụ Phòrờ nhận người rất dễ dàng, chỉ cần tiền công cho nhiều, tin tưởng bất luận kẻ nào cũng đi, dù sao thì phục vụ đều là quan to quý nhân.

Cho nên Đỗ Tiểu Ngư không dám nói ngoa, nếu thật sự chọc giận Bạch thị, chỉ sợ gà bay trứng vỡ, cái gì cũng không lấy được, nàng chỉ ám chỉ thôi, ám chỉ một ít yêu cầu, Bạch thị cũng rất sáng khoái đáp ứng.

Vải mặc dù không phải là vải sa tanh tốt, nhưng so với quần áo các nàng đang mặc tốt hơn nhiều rồi, những thứ vải vụn cũng dùng được, tổng thể mà nói, nàng đã thực thỏa mãn.

“Cái này để qua năm mới làm quần áo mới.”

Nhan sắc là đỏ thắm vui mừng, trên có hình dóa Mẫu Đơn rất to, Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Có thể làm mấy bộ?”

“Hai bộ.”

Đỗ Hoàng Hoa rất kinh nghiệm, tùy tiện xem một chút là biết.

Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi, “Vừa vặn chúng ta mỗi người một bộ, đến lúc đó cùng nhau mặc đi ra ngoài xem rất hay đấy, hoa tỷ muội!”

Đỗ Hoàng Hoa nở nụ cười, “Thực không biết e lệ, nào có ai tự nhận mình là hoa.”

“Cái này có cái gì,” Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu lên, nữ nhân thích tự sướng, nói mình là hoa thì thế nào, nàng còn muốn mình là mỹ nữ đây! Nàng nhìn vài vụn trong rổ, có một số là mảnh lớn, nhan sắc thực vừa mắt, nếu làm bông hoa vài có thể bán chút tiền đấy, đội ở trên đầu nhất định xinh đẹp, hưng phấn nói, “Tỷ, trở về dạy muội thêu thùa nhé!”

“Làm sao đột nhiên muốn học vậy?”

Mỗi ngày nhìn nàng thêu hoa, không thấy nàng có hứng thú, Đỗ Hoàng Hoa kỳ quái hỏi.

“Cứ nhìn tỷ thêu một mình muội thấy nhàn rồi quá.”

Đỗ Hoàng Hoa nói, “Được rồi, trở về tỷ hỏi mẹ, nếu mẹ cũng đồng ý, ta sẽ dạy muội.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới chợ, giờ phút này thời gian vừa vặn.

Đỗ Văn Uyên đang chờ ở nơi đó, thấy hai người lại đây, đi tiếp đồ trong tay Đỗ Hoàng Hoa.

“Thế nào?”

Đỗ Tiểu Ngư nhìn thấy hán khản cấp hỏi.

“Mẹ hán hết bệnh rồi, nhưng mà tiểu tử kia vừa vặn không có ở nhà, mẹ hán nói vài ngày nữa sẽ tới chỗ Lưu phu tử học, đến lúc đó ta hỏi lại.”

Hán lại nói, “Các người vừa rồi đi đâu vậy, ta đi vòng một cái phố cũng chưa tìm được.”

Bởi vì tới sớm lại vừa lúc mọi người chưa tới, lúc hán tìm kiếm, hai tỷ muội đang ở Hồng Tú Phường, Đỗ Văn Uyên đương nhiên không thể tưởng được điểm này.

Đỗ Tiểu Ngư nhúc nhủ, “Có thể đi đâu, mới từ Bách Tú Phường đi ra, mau bày quán đi, trời sắp tối rồi kìa.”

Ba người tìm chỗ sạch sẽ, lấy đậu phụ khô ra bày trong một cái hộp gỗ lớn, Đỗ Tiểu Ngư mời chào khách, lấy riêng hai cái chén nhỏ ra, lấy dao cắt hai khối đậu phụ khô thành miếng nhỏ để ở trong bát cho người ta nhấm nháp.

“Mau thết to vài tiếng.”

Đỗ Văn Uyên cười với nàng.

Đỗ Tiểu Ngư nhăn lông mày, sao lại bảo nàng thết to, hán một người nam nhân không phải cổ họng càng vang sao? Nhưng liếc mắt quan sát cao thấp hán một cái, nàng không nghĩ như vậy.

Đỗ Văn Uyên hôm nay mặc bộ trường bào màu tím, tuy nói không phải quý trọng gì, nhưng thoạt nhìn có một cỗ nhân tính quý khí, mà dung mạo của hán kỳ thật là cực kì hiếm thấy, nhớ ngày đó nàng cũng từng kinh ngạc nông gia cư nhiên có thể xuất hiện thiếu niên như vậy, sau đó nhìn nhiều thành quen, nay ở chợ người đến người đi, ở mọi người phụ trợ, nàng rốt cuộc không thể xem nhẹ.

Thôi, hô thì hô!

“Nhìn một cái, coi một chút, trên trời có dưới đất không, đậu phụ khô mỹ vị, chỉ nhà này mới có! Đi ngang qua đừng bỏ lỡ!”

Đỗ Tiểu Ngư vén tay áo, giặt yếm hầu hô tiếp, “Đậu phụ khô ăn ngon đây, đậu phụ khô nhà khác không có đây, miễn phí nhấm nháp, mọi người đừng bỏ qua! Nhìn một cái, coi một chút, không ăn không biết, ăn một lần giặt mình ngay!”

Đỗ Văn Uyên ở bên cạnh thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nòng lên, tiếp theo cười đến dừng không được.

Mà Đỗ Hoàng Hoa thì ngây người, ánh mắt trừng hết cỡ, không biết cái từ ngạc nhiên cổ quái này Đỗ Tiểu Ngư học được ở đâu!

Trước bất luận cổ quái hay không cổ quái, thết to như vậy trên chợ chưa từng có người nào hô như vậy, lập tức đưa tới mọi người vây xem, bảy mồm tám lưỡi bàn luận sôi nổi.

“Đây là cái gì vậy, bao nhiêu tiền?”

“Tiểu cô nương, cái này có thể ăn sao? Cái này gọi là gì, đậu phụ khô?”

“Làm từ cái gì, đến, lấy một cái nếm thử…….”

Đỗ Tiểu Ngư trả lời từng câu, “Cái này gọi là đậu phụ khô, đương nhiên có thể ăn, ăn ngon! Nhưng mà làm từ cái gì tạm thời ta không nói cho các người, các người nếm thử tự mình đoán, mười văn một mảnh, mua năm tặng một.”

Nàng không bán theo cân, mà là bán từng mảnh một, giá đắt thái quá, một mảnh đậu phụ khô bằng với nửa cân thịt.

Nhưng có miễn phí nhắm nháp người ta sao lại không ăn, gan lớn thử trước, những người khác lại hỏi hương vị thế nào.

Nhất thời chợ rất náo nhiệt, nhưng mà thứ này thật sự rất đắt, nhiều người vây xem nhắm nháp mà không có người mua, Đỗ Tiểu Ngư không vội, vật lấy hiếm vì quý, trấn Phi Tiên này luôn luôn có người có tiền, cũng có thích phô bày giàu sang, sẽ chờ cá mồi câu đây!

Đậu phụ khô mỹ vị gần gần thời gian đã truyền khắp chợ, người giàu có phái hạ nhân đi ra mua đồ ăn, tự nhiên cũng rơi vào tai người trong phủ, rất nhanh con cá đã tới rồi.

“Lấy cho gia một mảnh……”

Một công tử trẻ tuổi loè loẹt đi đến, dừng một chút sửa lời nói, “Lấy hai phiến này cái gì, à, đậu phụ khô, nghe nói hương vị không tệ, gia sơn trân hải vị ăn ngấy rồi, đang muốn thay đổi khẩu vị.”

Đỗ Tiểu Ngư nghe được buồn cười, không phải là hai mươi văn sao, cái này cũng đến khoe khoang, trên mặt lại tươi cười như hoa, kéo Đỗ Hoàng Hoa nói, “Tỷ, mau lấy cho hắn, công tử này thực sự nhiều tiền nha, chúng ta bán nửa ngày không có người dám mua, nhưng công tử này một lúc mua hai phiến, vẫn là công tử này lợi hại nha!”

Một phen nói phúng công tử trẻ tuổi lằng lằng, thỏa mãn huy vinh tâm của hắn, hắn cười cười nói với quần chúng sau lưng vây xem, “Đậu phụ khô này nhìn rất nhỏ, phỏng chừng ăn không thỏa miệng, vẫn là lấy ba phiến đi, mau gói cho gia.”

Đỗ Tiểu Ngư cười đến run lên, nhin thật vất vả.

“Tỷ, trong chốc lát đừng bán hết, lúc trước khi đệ đến Lưu công tử nói muốn năm phiến, hắn nói cha mẹ hắn chưa từng ăn, bản thân cho dù chưa ăn nhưng vẫn muốn hiểu kính bọn họ.”

Đỗ Văn Uyên lúc này nói chuyện, thanh âm của hắn quả nhiên thực trong trẻo.

Trong đám người lập tức phát ra tiếng khen ngợi, đều khen Lưu công tử kia hiểu thuận.

Công tử trẻ tuổi trên mặt khó coi, hắn muốn mua cho chính mình ăn, chỗ nào từng nghĩ đến cha mẹ, nhưng mọi sự hiếu vi đầu, hắn lập tức hô, “Ta cũng muốn năm phiến, thấy các người làm ta quên mất mua cho cha mẹ, mau, lấy năm phiến gói lại.”

Lại không quên tăng thêm một câu, “Mua năm phiến tặng một mảnh, có phải hay không?”

Lại mắc câu, Đỗ Tiểu Ngư âm thầm giờ ngón tay cái với Đỗ Văn Uyên, hắn thật sự là mọi thứ đều đùa giỡn được!

Chỉ một lúc đã buôn bán lời năm mươi văn, Đỗ Hoàng Hoa lúc lấy tiền cảm thấy tim sắp nhảy ra ngoài, tươi cười ngọt như mật.

“Một lát nữa lại mua vài đi, chúng ta qua năm mới đi ra ngoài, cả nhà đều là hoa!”

Đỗ Tiểu Ngư chạy lại góp vui.

Đỗ Hoàng Hoa cười đến thiếu chút nữa làm bay cả đồng tiền.

“Cha và Nhị ca không thể mặc như vậy, bị người ta cười chết.”

Đỗ Văn Uyên không hiểu ra sao, “Mặc cái gì?”

Đỗ Tiểu Ngư nháy mắt mấy cái, “Bộ đồ đồ huynh có mặc hay không, còn nhuộm máu đào nha.”

“Mặc chứ, tỷ làm ta sẽ mặc.”

Đỗ Văn Uyên nghiêm trang trả lời.

Đỗ Hoàng Hoa lại một lần ngây ngẩn cả người, nàng nhìn Đỗ Văn Uyên, trong lòng không biết là tư vị gì.

“Tỷ, nhìn Nhị ca kính yêu tỷ thế nào kia!”

Đỗ Tiểu Ngư cười nói, nàng hiểu được hai người này mâu thuẫn, kỳ thật chỉ là vì Triệu thị, cho dù nàng là người xuyên qua đến, có đôi khi cũng khó miễn được không có oán niệm với người mẹ này, bà thật sự quá mức chú ý Đỗ Văn Uyên, mà chẳng hề công bằng với hai đứa con gái, nhưng mà trọng nam khinh nữ có lẽ là rất bình thường, cho dù trong tương lai, đây cũng là một đề tài hay gặp.

Ba người đang nói chuyện, một người ăn mặc kiểu tiểu nhị đi tới, ý bảo có chuyện muốn nói.

Đỗ Văn Uyên bảo Đỗ Hoàng Hoa nhìn đậu phụ khô, mình và Đỗ Tiểu Ngư sau lui ra sau một khoảng cách, tiểu nhị cũng đi theo lại đây.

“Chường quầy Vọng Nguyệt Lâu chúng ta muốn gặp các ngươì.”

Hắn hạ giọng nói, cử chỉ rất cẩn thận.

Rốt cuộc câu được cá lớn rồi!

Đỗ Văn Uyên và Đỗ Tiểu Ngư liếc mắt nhau một cái, Đỗ Văn Uyên nói, “Không biết chường quầy gặp chúng ta có chuyện gì không? Chúng ta bận rộn lắm, bán hết đậu phụ khô này còn phải chạy về.”

“Đi sẽ biết.”

Tiểu nhị nói, “Vọng Nguyệt lâu chúng ta là từ lâu số một số hai trấn Phi Tiên, nói vậy các ngươì cũng hiểu được chứ.”

“Ta không hiểu.”

Đỗ Tiểu Ngư phe phẩy đầu, nhìn Đỗ Văn Uyên, “Nhị ca đi qua sao?”

Loại từ lâu này một lần tiêu phí cũng không ít, Đỗ Văn Uyên sao lại đi qua.

Tiểu nhị có chút không kiên nhẫn, bình thường loại dân chúng khổ cùng này hẳn lười quan tâm, Vọng Nguyệt Lâu và Hồng Tụ Phường giống nhau đều là tiếp đãi khách phú quý, nhưng chường quầy giao nhiệm vụ hẳn phải hoàn thành, chịu đựng kiên nhẫn nói, “Dù sao các ngươì cứ đi xem đi, không thể thiếu ưu việt của các ngươì đâu, đậu phụ khô này không phải hiện tại không có người mua sao?”

“Sao lại không có người mua?”

Đỗ Tiểu Ngư cắt một tiếng, “Vừa rồi một công tử mua năm phiến đấy, nói nhất định một lát nữa người mua càng nhiều, nếu đi theo ngươì, vậy không phải mệt à.”

“Chút tiền ấy tính cái gì, cùng lắm thì từ lâu chúng ta mua lại.”

Tiểu nhị đã nhìn ra, loại ngươì nghèo này quả nhiên để ý chính là bạc, ngay từ đầu nên trực tiếp nói như vậy, giảm đi rất nhiều làm nhảm vô nghĩa.

“Nói như vậy cũng được, vậy ngươì hiện tại mua hết đi,” Đỗ Văn Uyên lúc này nói, “Bằng không ai biết ngươì có lừa chúng ta hay không.”

Tiểu nhị nhú nhú mày, thật sự là hai cái chưa thấy qua quen mặt, chút tiền ấy Vọng Nguyệt lâu còn phải lừa bọn họ sao? Hắn không kiên nhẫn nói, “Trên người ta không mang nhiều tiền như vậy, đi tới chỗ kia chường quầy tự sẽ đưa cho các ngươì.”

Đỗ Văn Uyên bày sắc mặt, “Hoặc là hiện tại mua, hoặc là thôi vậy.”

Dứt lời kéo Đỗ Tiểu Ngư lại chỗ cũ, để tiểu nhị một mình đứng ở đằng kia.

Tiểu nhị tức giận vung tay áo xoay ngươì đi, xem ra hai ngươì này không thấy bạc tuyệt đối không đi, đành phải trở về bàn bạc với chường quầy.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nóng Món* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Món Tiền Đầu Tiên [Nhị]

Thấy không còn bóng dáng tiểu nhị, Đỗ Tiểu Ngư cúi đầu lấy chiếc đĩa lay đậu phụ khô. Một hai ba bốn. Tổng cộng còn có bốn mươi lăm phiến, mỗi phiến mười văn tiền, cứ tính như phía trước nói mua năm tảng một, thì vẫn có thể bán được bốn trăm văn tiền, tiền lời này bằng với Đỗ Hoàng Hoa thuê cả tháng mới được, cái này Đỗ Tiểu Ngư rất vừa lòng, dù sao thì đậu phụ khô này phí tốn thấp, về sau lại làm lại bán, huống chi Vọng Nguyệt lâu bên kia còn có một phen làm ăn đang chờ đây!

“Lát nữa nếu chường quầy kia muốn cách làm, vậy phải làm sao?”

Đỗ Tiểu Ngư nhỏ giọng hỏi Đỗ Văn Uyên.

“Xem tình huống đã.”

Đỗ Văn Uyên lời ít mà ý nhiều.

Tương đương với chưa nói, Đỗ Tiểu Ngự tự mình tính, nếu chương quây muốn lấy phương tử mà không phải chỉ lấy hàng thôi, vậy phải nhắc cao giá một chút, cái này tương đương với bán đứt tài lộ của người ta, không biết lấy năm mươi lượng thích hợp hay không nhỉ? Nàng nghĩ mà tim đập bịch bịch, năm mươi lượng đấy! Đó tuyệt đối là một khoản lớn, nếu cha và mẹ mà thấy chắc phải cười không khép miệng được

Hừ, còn chút tiền của Lưu phu tử kia coi là cái gì? Ruộng tốt cũng có thể mua được mười mẫu!

Nàng càng nghĩ càng cao hứng, khoe miệng càng vênh lên cao.

Tiểu nhị kia quả nhiên lại tới nữa, lúc này không nói làm nhảm nữa, trực tiếp lấy ra bốn trăm văn tiền mua toàn bộ đậu phụ khô còn lại.

Vọng Nguyệt lâu ở khu vực trung tâm náo nhiệt nhất trấn Phi Tiên, Đỗ Tiểu Ngự trước đây đã từng nhìn thấy, quả thật là khí phái, ước chừng có hai tầng, mỗi tầng ở dưới mái hiên đều treo đèn lồng màu đỏ, làm cho người ta không nhìn thấy cũng khó. Khách vào ăn cơm đều mặc lăng la tơ lụa, ăn mặc không đáng một đồng giống như bọn họ đây lại thành chộc mắt người.

Tiểu nhị không muốn để khách nhìn thấy bọn họ, dẫn theo cửa hông đi vào trong.

“Lão gia, người đã mang đến.”

Hắn thái độ cung kính.

Trong phòng chỉ có một lão nhân bán trăm ngời, mặt chữ điền, râu ngắn, cái mũi hẹp dài, rất hồng hào, nhìn vốn rất nghiêm túc, nhưng thấy đến bọn họ lập tức liền cười rộ lên, “Mời ngồi, mời ngồi,” Nói xong trừng tiểu nhị, “Còn không mang cái ghế ngồi tới à? Lát nữa ra ngoài bảo người mang trà vào đây, trà ngon, đừng chậm trễ khách!”

Tiểu nhị tự nhiên nghe theo, sau đó đi ra ngoài gọi trà.

“Ba người các ngươi là tỷ đệ muội hả?”

Người nọ cười tủm tỉm nói, “Đừng khách khí, ngồi đi.”

Ba người thi lễ rồi ngồi xuống.

Đỗ Tiểu Ngự ý vào bản thân là tiểu hài tử, mở miệng trước, “Chương quây ông họ gì?”

“Lão phu họ Mao.”

Người nọ tên đầy đủ Mao Tổng, cười nói, “Tiểu nha đầu thật hoạt bát nha, thích ăn kẹo không?”

Nói xong chỉ vào hai cái đĩa nhỏ bên cạnh, bên trong có trái cây và điểm tâm, đủ mọi màu sắc rất mê người.

Làm sao lại giống hệt kiểu đang dụ dỗ trẻ con vậy, Đỗ Tiểu Ngự không muốn để ý, sau lại nghĩ biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, để hiểu biết lúc này là một chút ăn vặt, vội chạy lại cầm mấy cái đứt vào túi quần, cất đi trở về chậm rãi nghiên cứu, dù sao tiểu hài tử đâu biết cái gì là mặt mũi, nàng càng cảm thấy trẻ con có lợi, nghịch ngợm chơi xấu đều dễ dàng được tha thứ.

Đỗ Văn Uyên liếc nàng một cái, nói xin lỗi Mao Tổng, “Muội muội nhà ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, Mao chương quây chê cười rồi.”

Mao Tổng vuốt chòm râu ngắn, “Không sao, là lão phu bảo nó lấy mà, nếu thực sự thích cầm hết cũng được.”

Đỗ Tiểu Ngự thật đúng là muốn cầm đi, không chừng mang về thôn có thể bán được ít tiền đấy, nhưng ngẫm lại kiếm tiền của bọn trẻ con này tốn nước miếng lắm.

“Mao chương quây lần này gọi chúng ta đến chắc là về chuyện đậu phụ khô.”

Đỗ Văn Uyên bắt vào đề tài.

“Đúng vậy, nhanh nhẹn nhanh miệng, lão phu thích người như vậy.”

Mao Tổng đang nghĩ mở miệng như thế nào, không dự đoán được đối phương lại mở miệng trước, nghĩ đây chỉ là ba đứa nhỏ chưa đủ lông, muốn lấy cách làm đậu phụ khô không phải là chuyện đơn giản sao? Cùng lắm tiêu chút bạc mua, người nghèo như vậy, phỏng chừng đưa cho năm lượng bạc là vui vẻ không nhìn thấy phương hướng nào rồi.

“Mao chương quây đã ăn đậu phụ khô chưa?”

Đỗ Văn Uyên hỏi.

Mao Tổng cười cười, “Thật ra vừa ăn một khối, vừa rồi cháu họ của ta mua năm khối chỗ các ngươi.”

Thì ra công tử tuổi trẻ kia là cháu họ người này, Đỗ Tiểu Ngư không nói gì, nói mua điếu kính cha mẹ, kết quả điếu kính biểu cừ!

“Vậy Mao chương quỳ có phải muốn nhập hàng của chúng ta phải không?”

Đỗ Văn Uyên nhủ mày nói, “Đậu phụ khô này của chúng ta quả thật thích hợp dùng trong tủ lâu, không chỉ có thể làm món kho, còn có thể phối hợp xào cùng các loại đồ ăn khác, nếu Mao chương quỳ mua tương đương với đây ra rất nhiều thực đơn mới, để cho thực khách nếm thử, tủ lâu khác tuyệt đối không có.”

Mao Tổng sắc mặt hơi biến, thiếu niên này nói từng câu từng chữ, nói hết ra ý tưởng của ông, ông đúng là ăn đậu phụ khô xong tán thưởng không thôi, cũng nghĩ đến có thể cho vào nhiều loại thức ăn. Có một số thương nhân sơ dĩ có thể thành công tất cả là nhờ ánh mắt độc đáo, ông thấy được đậu phụ khô giá trị, nhưng thiếu niên này cũng đã nhìn ra!

“Tuy rằng có thể làm như thế, nhưng đậu phụ khô này chung quy là vật bình thường, chỉ dựa vào hương liệu, nếu không phải ở Vọng Nguyệt lâu chúng ta, chỉ sợ bán giá này không có người ăn.”

Đỗ Văn Uyên nghe xong cười, “Phi Tiên trấn không chỉ có mỗi Vọng Nguyệt lâu là tủ lâu, nghe nói Bách Phúc Lâu làm ăn cũng tốt lắm.”

Bách Phúc Lâu là đối thủ mạnh nhất của Vọng Nguyệt lâu, Mao Tổng nghe vậy cơ bắp gò má nhảy lên, gần đây bên kia làm ra đồ ăn mới đã kéo đi không ít khách, cho nên ông mới có hứng thú nòng hậu như vậy với đậu phụ khô, mà cái này nếu cũng bị Bách Phúc Lâu cướp đi, như vậy sinh ý của ông không chừng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng trên mặt không thể biểu hiện ra ngoài, ông hừ nhẹ một tiếng, “Bách Phúc Lâu tính cái gì, lão phu mở tủ lâu này đã năm mươi năm, mà bên đó mới một hai chục năm thôi.”

Nói đến căn cơ, quả thật Vọng Nguyệt lâu cũng cổ hơn, hơn một nửa quan to quý nhân vẫn nguyện ý tới nơi này.

Đỗ Tiểu Ngư nghe hai người bọn họ giương thương mứa kiếm, xen mồm vào nói, “Nhị ca, trời sắp tối rồi kia, chương quỳ rốt cuộc có mua hay không, không mua thì chúng ta về nhà đi!”

Đỗ Hoàng Hoa vẫn trầm mặc, có hai người đệ đệ muội muội biết ăn nói, căn bản không tới phiên nàng phát huy tác dụng, chỉ cười nhìn Đỗ Tiểu Ngư, quý linh tinh này, trước kia thực sự không nhìn ra có thể biến thành như vậy.

Mao Tổng thấy bọn họ muốn đi vội hỏi, “Tiểu nha đầu gấp gấp làm gì,” Lại gọi, “Sao còn không mang trà vào!”

Tiểu nhị lên tiếng trả lời tiến vào, rót trà cho bốn người.

Rất thơm, Đỗ Tiểu Ngư bụng uống một ngụm, thật đúng là trà ngon, ngày thường chắc chắn sẽ không được uống.

“Ta biết Vọng Nguyệt lâu là tốt nhất, bằng không cũng sẽ không đi cùng tiểu nhị đến đây.”

Đỗ Văn Uyên quyết định không đi vòng vèo nữa, dù sao thì những gì cần nói đã nói rồi, “Chương quỳ nếu muốn lấy đậu phụ của chúng ta, chúng ta bán cho người khác là mười văn tiền một mảnh, mua năm tặng một, nhưng bán cho Mao chương quỳ thì sẽ rẻ hơn một chút, ông xem sáu văn tiền một mảnh thế nào?”

Thế này mà là rẻ à? Mao Tổng rung lông mi, ho khan vài tiếng nói, “Các người nhà nhỏ nghèo khó làm mấy thứ này không dễ dàng gì, chưa nói tới ngày thường còn bận việc đồng áng, không bằng như vậy, bán cách làm đậu phụ khô này cho ta được không? Các người đỡ phải chạy từng chuyến một, chung quy thứ này không phải thật nên giá thấp một chút,” Ông ta vươn năm ngón tay, nhẹ nhàng bâng quơ giống như đang vuốt ăn mày, “Năm lượng bạc nhé.”

Năm lượng? Đỗ Tiểu Ngư thiếu chút nữa đập chén trà đi!

Nàng nghĩ bán tới năm mươi lượng là cao quá à? Năm lượng thì rẻ quá phải không? Đây chính là bán đứt tài lộ đấy!

“Không được, không bán!”

Nàng vỗ bàn kêu lên.

Tiểu nha đầu này tính tình không nhỏ, Mao Tổng nghĩ thế.

Đỗ Văn Uyên giải thích, “Muội muội là nhìn chúng ta làm đậu phụ khô này vất vả, cho nên mới như vậy.”

Đỗ Tiểu Ngư hòa theo đứng lên gật đầu nói, “Đúng vậy, chương quỳ, tỷ của ta và Nhị ca mệt lắm mới làm được ra thứ này, ông cư nhiên trả có năm lượng bạc thôi, chúng ta hôm nay bán có một lúc mà được bốn trăm năm mươi văn tiền đấy, nếu ngày ngày đi bán thì chẳng mấy ngày đã kiếm được năm lượng bạc kia, ai thêm chút bạc ấy của ông chứ! Không bán, tỷ, Nhị ca, chúng ta đi thôi!”

Đỗ Văn Uyên một phen giữ chặt nàng, “Tiểu Ngư, chương quỳ nói cũng không sai, chúng ta còn phải bận rộn đồng áng, làm sao có nhiều thời gian rồi mà làm đậu phụ khô mang lên trấn bán chứ……”

“Ai bảo ông ấy không thành tâm?”

Đỗ Tiểu Ngư đánh gãy lời hấn, mồm mê miệng nói, “Ông ấy không cần, còn nhiều người khác cần mà.”

“Chường quày ngài xem, tiểu muội nhà chúng ta không chịu bán, ta không nói nổi nó đâu.”

Giọng điệu Đỗ Văn Uyên có chút bất đắc dĩ.

Mao Tổng thờ dài, “Thấy các người cũng không dễ dàng, ta lại thêm hai lượng, thế nào?”

“Thêm hai lượng?”

Đỗ Tiểu Ngư hừ một tiếng nói, “Năm mươi lượng, không mua thì thôi!”

Thật sự là công phu sư tử ngoạn, Mao Tổng mới phát hiện trong ba tỷ đệ muội này, nha đầu này cư nhiên không thể xem thường! Ông ta phe phẩy đầu cười nhẹ vài tiếng, “Năm mươi lượng? Tiểu nha đầu, người có biết năm mươi lượng có thể làm cái gì không? Ruộng tốt cũng có thể mua được bảy tám mẫu đấy! Thứ này của người có giá trị năm mươi lượng ư? Ta trả nhiều bạc như vậy còn hơn cả mua những thứ khác đấy!”

“Là muội muội nhà ta nói lung tung, chường quày ngài đừng để ý.”

Đỗ Văn Uyên hoà giải, “Nhưng bảy lượng quả thật quá ít.”

Mao Tổng lại ngẩng đầu cẩn thận đánh giá bọn họ một cái, xem ra dự tính ban đầu tính sai rồi, ba đứa nhỏ này căn bản khó đối phó, ông nói tiếp, “Thấy các người thật sự muốn bán, như vậy đi, mười lượng bạc, không thể hơn được nữa.”

“Hai mươi lượng.”

Đỗ Văn Uyên lần này nói giá chính xác, lại quay đầu nhìn Đỗ Tiểu Ngư, “Như vậy được không, Tiểu Ngư?”

So với nàng dự đoán vẫn kém ba mươi lượng, Đỗ Tiểu Ngư bất mãn, nhìn trong mắt hấn ám chỉ, nàng quyết định tin tưởng Đỗ Văn Uyên phán đoán, rất mất hứng nhéo xoay thân thể, phối hợp với hấn nói, “Nhị ca nói bán thì bán đi, dù sao thì muội vẫn thấy quá ít, nếu ông ấy không mua chúng ta trở về nhà đi, hôm khác lại làm mạng tới trần trên bán.”

Thấy Mao chường quày không nhắc tới, Đỗ Văn Uyên nhắc gói đồ lên, kéo Đỗ Tiểu Ngư và Đỗ Hoàng Hoa đi.

Mao Tổng biết đây là điểm mấu chốt của bọn họ, ông tính đi tính lại, hai mươi lượng tuy nói so với ông nghĩ thì nhiều, nhưng đúng là không đắt, mà đậu phụ khô mới mẻ này nếu làm thực đơn ở tù lâu mà nói, chút tiền ấy rất nhanh có thể kiếm trở về, phải nói là giá này vừa đúng. Ông lại cân nhắc, cuối cùng lúc Đỗ Tiểu Ngư bọn họ sắp bước ra cửa thì hô lên, “Được, ta mua!”

Bốn nghìn năm lượng bạc rất nhanh được đưa đến trước mặt Đỗ Tiểu Ngư, nàng yêu thích không buông tay sờ soạng một lát, mọi ngày toàn thấy một chuỗi đồng tiền, làm sao đáng yêu bằng bạc này chứ!

Mà thu bạc rồi đương nhiên phải nói cách làm đậu phụ khô ra, Đỗ Văn Uyên nói cho Mao Tổng, sau đó ba người vui vui vẻ vẻ ra khỏi tù lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cua Du

Sau khi rời khỏi đó Đỗ Tiểu Ngư la hét muốn đi mua vải đẹp, muốn đi mua thịt heo, ba người mua bên này mua bên kia, rất nhanh trong tay đầy ắp đồ. Đi ngang qua một sạp hàng nàng lại chọn hai cây trâm xinh đẹp, cái quý trọng tạm thời không mua nổi, nhưng ít nhất không cần phải cài cây trâm gỗ nữa, chính nàng chọn một cái dây màu vàng, một cây trâm bạc hình con bướm cài luôn tại chỗ cho Đỗ Hoàng Hoa, làm nàng mừng tới mức ánh mắt đỏ lên, cuối cùng là một cây trâm ngọc bích đương nhiên là cho Triệu thị.

Mặt trời đã dần ngả về tây, xe trâu chậm rãi chạy về.

Đỗ Tiểu Ngư hạ giọng hỏi Đỗ Văn Uyên, “Vì sao huynh không cần năm mươi lượng bạc?”

Nàng vẫn còn canh cánh trong lòng về chuyện này.

Đỗ Văn Uyên khẽ cười nói, “Nói muội thông minh, lúc này sao lại biến thành ngốc rồi?”

“Ngốc chỗ nào?”

Đỗ Tiểu Ngư không hiểu.

“Ta hỏi muối nhé, đậu phụ khô kia của muối có khó làm không?”

Đỗ Tiểu Ngư nhúc đầu, suy nghĩ một lát rồi nói, “Dễ làm, làm đậu hủ rồi phơi nắng là xong, sau đó dùng hương liệu kho.”

“Dễ làm như vậy, đương nhiên người khác cũng có thể làm được,” Đỗ Văn Uyên nói, “Nếu muối không mau chóng bán cách làm đậu phụ khô đi, sớm muộn gì sẽ bị người ta bắt chước rồi làm, mà một khi xuất hiện đậu phụ khô khác, của muối sẽ không đáng giá nữa, còn muốn bán mười văn một mảnh cơ đấy, đến lúc đó mười văn một cân chỉ sợ cũng không có ai mua đâu.”

Hắn gõ gõ đầu ngón, “Năm mươi lượng đất quá, Mao chương quỳ sẽ không mạo hiểm mua, còn hai mươi lượng, tóm lại ông ta không thiệt.”

Đỗ Tiểu Ngư nghe được sừng sốt, Nhị ca này thật đúng là tâm tư kín đáo, nói thật nàng không lo lắng được đến mấy thứ này.

“Nhị ca thật là lợi hại nha!”

Nàng nhào lên lấy đầu cọ cọ, biểu đạt loại tình cảm kính ngưỡng.

Như một con mèo con, Đỗ Văn Uyên cười rộ lên, ánh mắt ôn như hoàng hôn.

Về đến nhà, Triệu thị thấy ba người bao lớn bao nhỏ, còn nhìn thấy một đồng lớn thịt heo đang định phát giận, Đỗ Hoàng Hoa vội nói, “Mẹ, chúng con bán đậu phụ khô được hai mươi lượng bạc, mẹ xem này.”

Triệu thị nghĩ mình nghe lầm rồi, nghiêng đầu hỏi, “Gi cơ, bao nhiêu?”

“Hai mươi lượng.”

Đỗ Hoàng Hoa lấy bạc ra đặt ở trên bàn.

Mấy đĩnh bạc trắng bóng tỏa sáng, Triệu thị tròn tròn mắt, lấy tay vuốt ve đám bạc, miệng không biết nói cái gì, Đỗ Hiền lúc này từ hậu viện đi ra, cười nói, “Đã trở lại à, a, mua nhiều đồ vậy à, cứ như sắm đồ tết ấy nhì, để cha xem có những gì nào,” Vừa nói vừa lật xem, “Mảnh vải này thật đẹp nha, cho mẹ các con mặc thì rất hợp, cái này.....”

“Cha mấy đứa!”

Triệu thị cuối cùng cũng phát ra âm thanh, “Nhìn bạc này!”

Đỗ Hiền lúc này mới thấy vội dụi dụi ánh mắt, “Lấy ở đâu?”

“Đứa nhỏ kiếm, nói là bán đậu phụ khô được!”

Triệu thị đến bây giờ còn không thể tin, cái thứ kia có thể bán được nhiều bạc như vậy!

“Ôi trời! Ôi!”

Đỗ Hiền xoay người ôm Đỗ Tiểu Ngư, “Tiểu Ngư nhà chúng ta thật là lợi hại, mẹ nó, ta nói không sai chứ, Tiểu Ngư đứa nhỏ này là có hạnh phúc cuối đời! Hồi xưa suyền không thờ được, đại phu nói không trị hết được, sau này là tự mình khỏi đấy thôi, bà xem xem, tâm cũng thành lớn rồi! Ôi, đứa nhỏ này, còn có thể kiếm được tiền lớn nữa chứ!”

Đỗ Tiểu Ngư chỉ ngây ngô cười hì hì, “Đều là tỷ và Nhị ca bán, Tiểu Ngư không làm cái gì.”

Triệu thị mừng đến mức không biết làm thế nào mới tốt, hai mươi lượng bạc đối với nhà họ là một khoản lớn, bà lau nhiều lần trên quần áo mình, sau đó nói, “Mua nhiều thịt như vậy à, ta đi làm buổi tối nấu ăn.”

“Mẹ nó, bây giờ không phải lo lắng chuyện mua ruộng tốt nữa rồi, ngày mai ta phải đi nói với Lý lão đầu, mua bốn mẫu.”

Đỗ Hiền cười hớ hớ nói.

Triệu thị liên tục gật đầu, lại nói thêm: “Đừng mang Tiểu Ngư quay quay như thế nữa, làm đứa nhỏ choáng váng bây giờ.”

Nói xong đi vào phòng bếp.

Đỗ Tiểu Ngư đang choáng váng muốn phun, ai bảo Đỗ Hiền cao hứng lên là thích chơi trò người bay, nàng đứng dưới đất hít thở một lát cho thoải mái, từ trong lòng lấy ra cây trầm kia đưa cho Đỗ Hiền, “Cái này cho mẹ, cha lát nữa cài cho mẹ, bảo đảm mẹ sẽ thích, cha phải nói là trước khi đi dặn chúng con mua về.”

“Cái này.....”

Đỗ Hiền cầm cây trầm đơ ra.

“Chẳng lẽ cha không muốn mẹ cao hứng à?”

Đỗ Tiểu Ngư nháy mắt mấy cái.

Đỗ Hiền cuối cùng hiểu được, vui rạo rức đi vào.

Đỗ Hoàng Hoa ở bên cạnh nhìn Đỗ Tiểu Ngư, nha đầu kia, làm khó nó mua cái cây trầm còn nghĩ nhiều như vậy, mà Đỗ Văn Uyên cũng nghe được, khóe miệng hơi hơi cong lên, nhân tiểu quý đại, hân sớm thấy nhưng không thể trách.

Buổi tối Triệu thị đi nấu cơm, lúc đi ra tươi cười đầy mặt, trên búi tóc rõ ràng còn có thêm một cây trầm ngọc bích xinh đẹp.

Người một nhà nói nói cười cười, đều rất vui vẻ.

Đỗ Tiểu Ngư sau đó đưa ra đề nghị làm cua du, con cua này không thể để lâu được nữa, không chừng ngày mai chỉ còn lại mấy con, Triệu thị tự nhiên đồng ý, còn phá lệ cho Đỗ Văn Uyên không phải đi học bài, giúp đỡ Đỗ Tiểu Ngư cùng nhau bóc cua lấy thịt.

Đây là một việc cần phải làm tỉ mỉ, dù là tất cả mọi người đều tham dự vào nhưng vẫn bận rộn đến khuya, đến khi cua du được làm ra, mọi người đều cảm thấy công phu này thật đáng giá.

Thật sự rất rất thơm, cho cái gì vào cũng là mỹ vị!

Ngày thứ hai Đỗ Văn Uyên giữa trưa từ tư thực trở về mang theo một tin tức, nói cửu mẫu Chương Trắc Dư đang định thu đồ đệ, tạm thời còn chưa định ra, bảo Đỗ Tiểu Ngư nhanh chóng báo Đỗ Hoàng Hoa chuẩn bị, đến lúc đó Chương Trắc Dư sẽ mang theo kiện đi cho cửu mẫu hân xem, còn dặn dò nhất định phải thuê đẹp một chút, ánh mắt cửu mẫu hân rất cao.

Đỗ Tiểu Ngư nghe xong đi tìm trong đám vải vụn ra một mảnh vải phù hợp, thùng thùng thùng chạy đi tìm Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, mau thuê cho muội một chiếc khăn xinh đẹp!”

Nàng đưa tấm vải ra, “Phải đẹp nhất nhé, tỷ vẽ cái hình trước đi.”

Đỗ Hoàng Hoa đang thái rau cải trắng, nấu cơm đi đưa cho Đỗ Hiền và Triệu thị ở ngoài đồng, tùy tiện gật đầu, “Được rồi, chờ rảnh rồi sẽ làm.”

“Không được, muội muốn ngay cơ!”

Đỗ Tiểu Ngư xông lên ôm chân nàng, “Tỷ đã sớm đáp ứng rồi mà, bây giờ còn chưa làm, gối đầu hoa kia không vội, làm cho muội trước đi.”

“Nói hươu nói vượn cái gì?”

Đỗ Hoàng Hoa nhăn mày, “Khăn kia của muội không vội, mấy hôm còn bận việc ngoài đồng, chờ về sau lại làm, dù sao thì đến mùa đông có nhiều thời gian rảnh.”

Nhưng mùa đông thì chậm mất rồi!

Đỗ Tiểu Ngư nóng nảy, dùng sức xoay, “Không được, muội muốn, đứa nhỏ nhà nào cũng có, tỷ là tỷ của ta mà! Ai cũng biết tỷ thuê đồ đẹp, người ta đều cười muội không có khăn đây!”

“Buông tay ra!”

Đỗ Hoàng Hoa đang bận việc cả giận nói, “Muội còn không phân rõ phải trái à? Đừng trì hoãn ta nấu cơm, trong chốc lát làm cha mẹ bị đói, mau đi ra ngoài cho ta!”

Đỗ Tiểu Ngư mếu máo, xem ra chiêu này không thể thực hiện được, Đỗ Hoàng Hoa có đôi khi thực nguyên tắc, không thương lượng.

Đỗ Văn Uyên ở bên ngoài nhìn xem cười không ngừng, Đỗ Tiểu Ngư trợn trắng mắt lườm hân, “Còn cười à, không mau nghĩ cách đi!”

“Có cách nào đâu, tỷ không chịu thì không thể bắt buộc tỷ thuê được.”

Đỗ Văn Uyên kéo nàng vào nhà chính, nghĩ nghĩ nói, “Hay là trực tiếp nói cho Đại tỷ biết?”

“Không được!”

Đỗ Tiểu Ngư phủ định hoàn toàn, “Vạn nhất bên kia chứng mất thì làm sao, muội không muốn tỷ bị đả kích đâu, tuy là muội rất tin tưởng tay nghề của tỷ ấy, nhưng cái gì đều có ngoại ý muốn, chúng ta lại không quen cửu mẫu Chương Trắc Dư kia, ai biết được tính tình thế nào, có phải hay không? Vẫn là đồ tỷ thuê cái khăn tốt hơn, đến lúc đó thực sự được coi trọng, tỷ biết mình có thể học theo gấm Tô Châu không phải là một kinh hi sao?”

“Muội nghĩ cũng phải.”

Đỗ Văn Uyên thở nhẹ một hơi.

Hai người nhất thời đều không nghĩ được cách nào, nhưng bọn họ không biết là, giờ phút này Đỗ Hoàng Hoa đang ở ngoài phòng.

Lúc trước nói không thêu khăn cho Đỗ Tiểu Ngư, thấy nàng ủy khuất đi ra ngoài, Đỗ Hoàng Hoa cảm thấy mình nói nặng lời nên chạy lại, kết quả nghe thấy Đỗ Văn Uyên nói “Nói cho Đại tỷ”, nàng nổi lên lòng nghi ngờ đi qua, ai ngờ lại nghe thấy đối thoại như vậy, nhất thời giật mình tại chỗ.

Thì ra Đỗ Tiểu Ngư bốc đồng muốn khăn là vì cho nàng bái sư học thêu gấm Tô Châu, mà mình vừa rồi còn cố tình rống nó, Đỗ Hoàng Hoa cổ họng nấc nghẹn, làm khó Đỗ Tiểu Ngư còn sợ nàng bị đá kích, cái gì cũng nghĩ chu đáo!

Nàng vỗ ngực, im ắng ly khai.

Buổi tối Đỗ Tiểu Ngư còn đang vắt hết óc nghĩ cách, Đỗ Hoàng Hoa vờn tay nói, “Mảnh vải kia đâu?”

“Vải gì?”

Nàng chưa kịp lĩnh hội.

“Không phải muốn cái khăn sao?”

Đỗ Hoàng Hoa nhăn mặt nhíu mày, “Không cần thì thôi vậy, ta đang bận.”

“Tỷ sẽ thêu á?”

Đỗ Tiểu Ngư mừng rỡ, vội vàng lấy mảnh vải dệt màu vàng ra, nhưng lại có nghi vấn, “Sao đột nhiên lại rảnh rồi?”

“Không phải muội gằm gào đòi ư, nói trẻ nhà người ta đang cười muội mà.”

Đỗ Hoàng Hoa tùy ý trả lời, chỉ vào vải dệt, “Muốn thêu cái gì lên trên? Hoa, núi sông, hay là chim chóc?”

Đỗ Tiểu Ngư chẳng hiểu gì về thêu thùa này, cũng không nhận thức, “Tỷ cảm thấy cái nào đẹp hơn thì thêu cái đó, nhưng mà không cần vẽ trước sao?”

“Không cần.”

Đỗ Hoàng Hoa không nói, hình như đang nghĩ cái gì đó.

Thì ra tỷ ấy còn có bản sự như vậy, vậy không phải là thiên phú hội họa à? Thêu trực tiếp không phải là người bình thường có thể làm được, Đỗ Tiểu Ngư càng thêm tin tưởng tài nghệ của nàng, cũng không quấy rầy nàng, bản thân ghé vào một bên đọc sách.

Bất tri bất giác đêm đã rất khuya, nàng nhìn lại, rõ ràng trên khăn đã có thêm ba đóa hoa sen trắng, lá xanh biếc xen kẽ, làm cho người ta nhớ tới câu thơ nọ, “Tiểu hà mới lộ đầy giấc, sớm có chuồn chuồn đậu trên.”

“ôi, tỷ, ở mặt trên thêu con chuồn chuồn đi!”

Nàng chỉ một đóa hoa sen trong đó, “Tốt nhất là chuồn chuồn màu đỏ, nhan sắc thoát nhìn rực rỡ chút, bản vẽ này cũng có ý cảnh, phải không?”

Ở ngoài đồng chuồn chuồn là bình thường, Đỗ Hoàng Hoa không phải tưởng tượng bao lâu đã thêu được con chuồn chuồn, cánh hơi hơi mở ra, giống như là vừa bay tới chưa kịp thu cánh.

“Trước cứ như vậy đi, khuya rồi, ngày mai còn phải dậy sớm.”

Đỗ Hoàng Hoa kéo chăn đắp cho nàng, thúc giục lên giường ngủ.

Đỗ Tiểu Ngư cởi áo chui vào chăn, từ bên trong nhô đầu ra, “Vậy ngày mai tiếp tục thêu nha, không được kéo dài tới sau này đâu.”

“Được.”

Đỗ Hoàng Hoa xoa đầu nàng, thổi tắt ngọn đèn.

Trong bóng đêm, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thêu gì trên khăn thì đẹp, tỷ như cá nghịch nước, hay là chim bắt cá, nhưng đều cảm thấy không vừa lòng, cứ như vậy chậm rãi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngô Thị

Đỗ Tiểu Ngư sau đó còn đưa khăn cho Đỗ Văn Uyên nhìn, hai người thương lượng nhất trí quyết định không cần thêm gì nữa, hiện tại ý cảnh này vừa vặn rồi, thêm cái gì vào là thành dư thừa. Dù sao thì Đỗ Hoàng Hoa vốn chỉ là đi bán sù, phải là cơ bản công thù kiên định, một chiếc khăn nhỏ bé làm nàng phát huy xuất sắc được như thế này cũng không hề dễ dàng rồi, Đỗ Tiểu Ngư tuy rằng không hiểu biết gì về thù, nhưng xấu đẹp thì vẫn có thể nhìn ra được, hoa sen duyên dáng yêu kiều, chuồn chuồn trông rất sống động, giống như đang sống ở trước mắt, nàng không tin còn không nhập vào được mắt người nọ!

Hôm đó nàng bảo Đỗ Văn Uyên ngày thứ hai mang khăn đi đưa cho Chương Trắc Dư ngay.

Qua một chút thời gian rốt cuộc đến thời điểm bận rộn nhất, mấy ngày nay vợ chồng Đỗ Hiền và Đỗ Hoàng Hoa đều sớm ra trễ về, trong sân xếp những bó lúa lớn, đập ra chính là gạo trắng bóng thơm ngào ngạt, chỗ này trừ giữ lại một ít để người nhà ăn, còn lại đều mang lên trần trên bán lấy tiền, đây chính là nguồn thu cả năm của nhà, ngoài ra còn có cao lương, ngô, vân vân cũng có thể bán được chút tiền.

Lý Lão đầu bên kia Đỗ Hiền đã nói rồi, mua tổng cộng bốn mẫu, cũng chính là mười sáu lượng bạc, tiền đặt cọc đều đã đưa rồi, chờ những thứ trong ruộng xử lý thỏa đáng thì tới tiếp nhận.

Vì thế người cả nhà tâm tình đều tốt lắm, mà Đỗ Tiểu Ngư gần đây đang học thù, nhưng cái trò này nàng thật sự không hứng thú nhiều lắm, nếu không nghĩ muốn làm hoa vải thì nàng không chịu học đâu.

“Cẩn thận đâm vào tay!”

Thấy đầu nàng càng ngày càng thấp, Đỗ Hoàng Hoa vội nhắc nhở.

Đỗ Tiểu Ngư bị dọa nhảy dựng, thì ra thiếu chút nữa thì ngủ, nhưng trên tay còn cầm kim thù, thật sự là nguy hiểm.

“Muội đi chơi đi, đỡ phải thực sự làm bị thương.”

Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng không học được bao lâu, chung quy tiêu hài tử không có kiên nhẫn gì, học thù vốn phải ngồi thời gian dài, có lẽ phải đợi vài năm nữa thì nó mới kiên định ngồi được.

Đỗ Tiểu Ngư lắc đầu, “Đi ra ngoài cũng không có trò gì chơi.”

Trước đây là do thân thể của cơ thể này, nàng ít khi ra ngoài, cho nên không có bạn bè nhỏ trong thôn, một thân một mình thì chơi cái gì? Còn không bằng ngồi trong nhà còn hơn! Nói sau, cho dù thực sự có tiểu đồng bạn, cùng với những đứa trẻ bảy tám tuổi thì làm gì có tiếng nói chung, không chừng lôi kéo nàng nghịch đất, cái này nàng không có hứng thú.

Đỗ Hoàng Hoa không nói nữa, nàng cũng thấy Đỗ Tiểu Ngư quả thật không thích chơi những trò mà trẻ con hay chơi.

Hai người đều bắt tay vào tự thù thứ trên tay, nghe gió xào xạc thổi qua cửa sổ.

E là sắp tới mùa đông rồi, Đỗ Tiểu Ngư nắm thật chặt quần áo, phát giác tay cũng có chút lạnh, mùa đông phương Bắc quả nhiên tới sớm.

Thông qua trong khoảng thời gian này quan sát và đọc sách, nàng đã xác định nơi này là Phương Bắc, thuộc phủ Tế Nam, so với Bắc Kinh, Thẩm Dương thì vẫn ấm áp một chút, nhưng so với phía Nam thì hiển nhiên lại lạnh nhiều lắm, đại khái không cần bao lâu là phải có bếp lò đặt đầu giường.

“Muội đang làm cái gì vậy?”

Thình lình, Đỗ Hoàng Hoa đột nhiên hỏi.

Đỗ Tiểu Ngư cầm trong tay cái nơ con bướm hồng nhạt, là vừa mới làm xong, nàng cười hi hi buộc lên trên tóc, “Đẹp không? Tỷ, tỷ xem cái này có phải rất giống con bướm trên cây trà của tỷ không?”

“Không giống.”

Đỗ Hoàng Hoa phe phẩy đầu, cảm giác rất quái lạ.

Đỗ Tiểu Ngư có chút nhụt chí, dừng một chút lại nói, “Vậy có xinh đẹp không?”

Đỗ Hoàng Hoa không trả lời chỉ cau mày.

Xem ra không phù hợp thẩm mỹ nơi này rồi, Đỗ Tiểu Ngư thở dài, phải thay đổi mới được.

Nàng lại làm một lát, bỗng nghe trong gió ầm ầm có thanh âm nước nổ truyền đến, vội ngừng tay, ngẩng đầu hỏi, “Tỷ, tỷ nghe được không, hình như có người đang khóc đấy.”

Đỗ Hoàng Hoa cũng nghiêng đầu nghe một lát, “Sao lại giống như là ở cửa nhà chúng ta?”

Nàng nói xong bước đi ra ngoài.

Đỗ Tiểu Ngư khẳng định cũng đi theo nhìn xem, cái này sự rất quái lạ, đang yên đang lành tới cửa nhà người ta khóc làm gì? Không sợ người ta chê xui xẻo à!

Đi đến cửa viện nàng ngây dại luôn, quả thật là có người khóc ở cửa nhà bọn họ, còn là ngồi trên mặt đất, khóc bù lu bù loa, muốn nói bao nhiêu thê thảm có bấy nhiêu thê thảm, nhưng đây không phải là ai khác, mà là Tam thẩm Ngô thị của các nàng! Kỳ quái là Đỗ Hoàng Hoa không hề có đặc biệt kinh ngạc gì, thực bình tĩnh tiêu sái đi qua.

“Tam thẩm, thẩm làm sao vậy, mau đứng lên đi!”

Đỗ Hoàng Hoa nâng bà ta dậy, Ngô thị chưa bao giờ có mâu thuẫn gì với bọn họ, cho nên nàng lấy lễ tướng đãi, quay sang nói với Đỗ Tiểu Ngư một bên, “Mau đi lấy cái khăn mặt đến đây, Tam thẩm, vào nhà đi, để cho người ta nhìn thấy thì không hay lắm.”

Ngô thị một phen nước mắt một phen nước mũi xui lợ ở trên người Đỗ Hoàng Hoa đi vào sân.

Đỗ Tiểu Ngư rửa mặt cho bà ta, lúc này mới phát hiện đôi mắt bên trái thâm quầng lại, như là bị người ta đánh, vội kinh ngạc nói, “Tam thẩm, mặt của người làm sao vậy? Bị ngã à?”

Ngô thị nghe xong khóc càng đáng thương nhưng không nói cái gì.

“Tam thẩm uống chút nước đi, ở chỗ này nghỉ chân một chút, nghỉ ngơi tốt lại đi.”

Đỗ Hoàng Hoa như là tập mãi thành quen nói.

Xem ra loại tình huống này không phải lần đầu tiên xuất hiện, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ chẳng lẽ là gặp phải gia bạo?

Đáng tiếc lần đó đi tới nhà tổ mẫu mừng thọ nàng không có ấn tượng với vị Tam thúc kia, cơ hồ còn không nhớ rõ, bởi vì hần lúc đầu không xuất hiện, sau này trước khi mới nhìn thấy một lần, chẳng lẽ thật sự là kẻ thích đánh vợ? Hơn nữa kiểu người như Ngô thị dễ bị bắt nạt này, nếu gả cho loại tướng công này thì có cổ vũ thêm cho hần làm hành động này?

Ai, chỉ biết khóc thôi thì có tác dụng gì chứ!

Điểm này nàng rất bội phục Triệu thị, nhìn mẫu thân mình dạy dỗ tướng công tốt lắm, hành vi của Đỗ Hiển cơ hồ hoàn toàn là tư tưởng Triệu thị chỉ đạo.

Ngô thị khóc nửa ngày mới lau ánh mắt, ngẩng đầu hỏi, “Cháu, mẹ cháu ở ngoài đồng ư?”

Có khéo không vậy, Triệu thị vừa vặn trở về, nhìn thấy Ngô thị ở nhà hơi hơi nhú mày, cũng đoán được là chuyện gì xảy ra.

“Hoàng Hoa, con sửa sang lại sân đi, Tiểu Ngư giúp một tay.”

Triệu thị sai hai nữ nhi ly khai mới nhìn Ngô thị, “Làm sao, hần lại đánh người?”

“Đại tẩu!”

Ngô thị nước mắt lại chảy xuống, “Tướng công hần gần đây luôn trộn lẫn cùng một chỗ với Diêu quả phụ mới tới trong thôn, người ta đều truyền tin đồn khắp, ta hỏi hần vài câu, hần lần nào cũng không bình tĩnh, nói đều là người khác nói bừa, nhưng hôm nay ta tận mắt nhìn thấy, hai người ở trên đê ôm, ôm.....”

Bà khóc lớn lên “Ôm hôn môi nhau đấy, ta, ta nghĩ bảo hần về nhà, kết quả hần, hần.....”

Đỗ Dục này tính tình hái hoa ngắt cỏ không chịu sửa một chút nào, Triệu thị thở dài nói, “Người không đi nói cho bà bà biết?”

“Nương chi biết nói ta vô dụng.”

Ngô thị ngập ngừng vài câu, “Lại không sinh ra con trai, có biện pháp nào chứ.”

Triệu thị đối với bà ta chỉ có chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, năm đó Ngô thị gả tới Đỗ gia sau bà năm năm, đêm tân hôn Đỗ Dục uống say đá bà ta đi ra, kết quả tân nương này chỉ biết che miệng khóc, thanh âm không dám phát ra một tiếng, nếu không gặp gỡ bà, chỉ sợ cả một đêm đều đợi ở bên ngoài, lúc đó là giữa mùa đông còn bị không tươi sống đông chết à?

Chính là từ khi đó Ngô thị ý lại bà, có ủy khuất gì sẽ tìm bà nói, nhưng chính bà lúc ấy còn không mang nổi mình sao có thể giúp được bao nhiêu, sau này càng cách xa chút. Nhưng từ khi bị đuổi khỏi Đỗ gia sau, Ngô thị thật ra có vụng trộm tới cho bạc, tuy rằng không có bao nhiêu nhưng có thể nhìn ra chút thật tình, bà từ đó về sau ngẫu nhiên có chuyện đau khổ gì vẫn tìm Triệu thị khóc cho khuây khỏa, như là thành thói quen rồi.

Triệu thị thương hại bà ta nhà mẹ đẻ xa, ở Đỗ gia lại là kẻ bị khinh thường, cho nên luôn luôn kiên nhẫn nói an ủi vài câu.

“Người tốt cuộc cũng sinh hai nữ nhi, cũng là bà bà thích, sẽ không thực sự mặc kệ.”

Triệu thị khuyên nói, “Tình tình Đỗ Dực bà bà chẳng lẽ còn không rõ ràng sao, ngày thường nhắm mắt lại liền thôi, lúc này trong thôn đều nháo ra phong ba, người đã chính mắt nhìn thấy còn nói xen vào, thanh danh Đỗ gia bà ta không cần nữa sao? Về sau môn phong bại hoại đi xuống cũng không còn mặt mũi mà gặp công công!”

Nghe được một câu cuối cùng, Ngô thị rung mình một cái, cũng chỉ có Triệu thị mới dám nói bà bà như vậy, bà ta ấp úng nói, “Ta đây, ta thực sự nên nói cho mẹ?”

“Người tìm người điều tra Diêu quả phụ kia, Đỗ Dực bên kia tạm thời người đừng biểu hiện ra ngoài, đỡ phải lại bị hấn đánh.”

Ngô thị lộ ra biểu tình mê mang, “Nhưng mà tìm ai đi thăm dò chứ?”

Triệu thị rốt cuộc không nhịn được trách cứ vài câu, “Người còn là Tam thái thái đấy, bên người không có người đáng tin à? Không có không sao, còn bạc đấy thôi, thuê người đi thăm dò là được.”

“À, à.”

Ngô thị liên tục gật đầu, “Đến lúc đó nói cho bà bà nghe.”

“Người biết thì tốt rồi.”

Triệu thị nhìn bà ta một cái, “Về sau bà bà sai người lại đây tặng đồ, cứ nói chúng ta không nhận, đỡ phải người trở về còn phải nói cho bà ta, không bằng trước khi đưa cự tuyệt luôn đi.”

Ngô thị dễ sai khiến, hơn nữa Lý thị cũng biết tam con dâu này quan hệ cùng Triệu thị, cho nên muốn đưa đồ lại đây luôn sai bảo Ngô thị, nhưng mỗi lần đều không thành, thái độ Triệu thị thật sự rất kiên định.

Ngô thị cúi đầu cố lấy dũng khí nói, “Đại tẩu, đã đi qua lâu như vậy rồi, đứa nhỏ đã lớn như vậy, Đại tẩu nếu về Đỗ gia thì tốt, làm gì lại.....”

Bên tai ba một thanh âm vang lên, Triệu thị đập cái bàn trừng mắt nhìn bà ta, “Người khác khuyên ta còn có thể lý giải, người thì biết đến, người cũng khuyên ta trở về?”

Ngô thị sợ tới mức rút vai, vội vàng lắc đầu, “Không, không khuyên.”

“Mau trở về đi thôi.”

Triệu thị vẫy vẫy tay, “Cũng đi ra một hồi lâu rồi, đỡ phải tìm người khắp nơi.”

Ngô thị đứng lên nhưng đi tới cửa lại quay đầu lại, về mặt có chút nghi hoặc, “Đại tẩu, ta thấy Văn Uyên.....”

Vừa nói được một nửa thì nghe thấy thanh âm Đỗ Tiểu Nư ở trong sân vang lên, “Nhị ca, huynh đã trở lại!”

Bà lập tức ở miệng, vội vàng bước đi.

Triệu thị mặc danh kỳ diệu, tự dung lại nhắc tới Văn Uyên làm gì?

Đỗ Tiểu Nư thấy Ngô thị đi ra ngoài, hỏi Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, Tam thẩm có phải bị người đánh hay không? Vừa rồi ở bên trong còn khóc nữa!”

Đỗ Hoàng Hoa cúi đầu quét, “Tiểu hài tử dễ ý nhiều như vậy làm gì.”

Hiện tại lại chê nàng nhỏ, lúc làm chuyện khác sao không thấy chê nàng lớn trước tuổi hả? Đỗ Tiểu Nư phớt miệng oán thảm đi đá lá rụng phát tiết.

Lần này tuy rằng không xác định được là chuyện gì, nhưng nhìn ra được Ngô thị và mẹ nàng quan hệ không tệ, nàng thảm than một tiếng, chỉ tiếc đến bây giờ vẫn không hiểu được cả nhà bọn họ năm đó vì sao bị tổ mẫu đuổi ra khỏi nhà? Điều này thật sự làm cho nàng vất hết óc rồi mà không nghĩ ra được!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dục Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hai Lựa Chọn

Chương Trác Dư cầm khăn đưa cho mẹ hấn nhìn, nghe nói đánh giá không tệ, nhưng sau đó không thấy có tin tức gì cả, nói có thể là trong khoảng thời gian này bận rộn, chờ định ra sẽ cho đáp án rõ ràng. Việc này là hoàn toàn nắm giữ trong lòng bàn tay của người khác, ngoại trừ đợi thì không có phương

pháp nào khác.

Hôm nay Đỗ Hiền và Triệu thị thuê xe đi vào trấn bán lương thực, Đỗ Tiểu Ngư cho dù làm nũng cũng không có cách, bọn họ cuối cùng vẫn không cho nàng đi theo, nói lúc buôn bán lương thực trên trấn quá nhiều người, tiểu hài tử chen ở bên trong sẽ có nguy hiểm, nàng đành phải ngoan ngoãn ở nhà, đến khi trời sắp tối hai người mới trở về.

“Thế nào, bán được bao nhiêu bạc ạ?” Đỗ Tiểu Ngư đặc biệt quan tâm cái này, nghe nói cổ đại nông dân rất thảm, sưu cao thuế nặng, tiền lãi chân chính đến tay ít vô cùng.

Đỗ Hiền rất cao hứng, “Bán được sáu lượng bạc đấy, so với bình thường còn thiếu thu thuế ruộng đất, vị Hoàng Thượng này thật là tốt, người người đều khen ngợi, nói Hoàng Thượng giảm thuế, thương cảm chúng ta làm ruộng khổ cực, ôi, chúng ta thật có phúc vì có một vị Hoàng Thượng như vậy!” Nói xong còn đỏ ngầu cả mặt, vô cùng cảm ơn, Triệu thị cũng giống như vậy.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn không ngừng cười toét miệng, cái này nàng thật sự không có cách nào xen vào, đây vốn là việc Hoàng Đế phải làm có được không, có cần phải mang ơn như vậy không? Nhưng có thể giảm miễn thu thuế dù sao vẫn tốt, nàng yên lặng cầu nguyện thoắt cái, hi vọng người Hoàng Đế này có thể sống lâu một chút, hoặc là có thể duy trì loại tâm địa nhân từ này.

Thời tiết dần dần chuyển sang lạnh lẽo, Đỗ Tiểu Ngư mặc vào áo bông, là Đỗ Hoàng Hoa làm từng mũi kim sợi chỉ, ấm áp cực kì. Về phần tấm khăn kia không thấy nàng ấy hỏi tới, Đỗ Tiểu Ngư ngược lại thờ một hồi, đỡ phải nói láo lừa người.

Gần đây Đỗ Văn Uyên luôn rảnh rỗi ở nhà, bởi vì Lưu phu tử bị bệnh, điều này làm Đỗ Tiểu Ngư có chút mơ hồ bất an, chủ yếu là bởi vì Chu thị quan hệ.

Sự thật chứng minh sự lo lắng của nàng là đúng.

Buổi trưa hôm đó Đỗ gia đang dùng cơm, ngoài cổng truyền đến tiếng gõ.

Đỗ Hiền ra đi xem bị dọa giật nảy mình, không ngờ là trưởng thôn đến đây, phía sau còn có Khâu thị đi theo, hai người nghênh ngang đi tới.

Đỗ Hiền vội bụng cái ghế đi qua, “Mời ngồi, mời ngồi, không biết trưởng thôn lão gia ngài tới là có chuyện gì?”

Hắn chưa cho Khâu thị cái ghế, làm cho Khâu thị một trận xem thường.

Trưởng thôn châm thuốc lá hút vài hơi, “Lưu phu tử ngã bệnh các người cư nhiên còn ăn được cơm?”

Lời này vừa dứt cả nhà đều ngẩn ra, ngược lại Đỗ Văn Uyên trả lời: “Phu tử sinh bệnh đệ tử đương nhiên là lo lắng.”

Khâu thị phi một cái, “Lo lắng còn ăn cơm? Lưu phu tử dạy phải một cái Sói mắt trắng rồi!”

Đỗ Tiểu Ngư thật sự cảm thấy bọn họ như bị rối loạn thần kinh vậy, Lưu phu tử sinh bệnh bọn họ sao không thể ăn cơm, không ăn cơm ngồi chờ chết đói à?

Sau đó Khâu thị giải đáp nghi ngờ của nàng, “Nếu ta không gặp được Chu thị thì thật sự không biết các người vô lương tâm đến mức này! Lưu phu tử niệm tình các người sinh sống khổ cực đặc biệt giảm miễn một nửa học phí, kết quả các người vậy báo đáp ân tình người ta như vậy? Phi, thật là không biết xấu hổ đến cực điểm, trả ít bạc đi qua coi như không nợ người ta nữa?”

Trưởng thôn thấy bà ta không nói đến điểm chính, ho khan một cái nói: “Nghe nói Lưu phu tử vốn là có ý đại nữ nhi nhà các người phải không? Các người không chịu?”

Đều truyền tới lỗ tai thôn trưởng, Đỗ Hiền có chút xấu hổ không biết nói làm sao, ngược lại Triệu thị mở lời, “Là Hoàng Hoa nhà chúng ta không xứng với người ta, nào có chuyện cự tuyệt hay không cự tuyệt, Lưu phu tử tốt như vậy, Bắc Đông thôn còn rất nhiều khuê nữ thích hợp gả đi, Hoàng Hoa loại nha đầu lỗ mãng này quả thực không coi là gì”.

Khâu thị cười gần vài tiếng, “Còn tự biết mình đấy, chẳng qua Lưu phu tử nhìn trúng thô dã nha đầu! Nghe nói mấy hôm nay bị bệnh không dậy dạy học được, thôn Bắc Đông chúng ta còn phải trông cậy vào hắn dạy dỗ vài cái tú tài và cử nhân đây!”

Đỗ Tiểu Ngư nghe thấy căng thẳng trong lòng, tình huống có vẻ không tốt lắm, quả nhiên kéo tới phương diện này rồi!

Đỗ Hiền xoa xoa đôi bàn tay, “Cái này, chẳng phải đã mời đại phu rồi sao?”

“Mời đại phu có tác dụng gì, còn chẳng phải tại Hoàng Hoa nhà các người làm hại sao?” Khâu thị cái gì cũng nói được, “Làm người ta mất hồn mất vía rồi vút sang một bên, thực sự là thấp hèn! Nếu ta có cái . . .”

Còn chưa nói xong, Triệu thị đã hỏa phun đến trên đầu xông lên cho Khâu thị một cái tát, “Người nói cái nào thấp hèn hả?”

Khâu thị bị đánh trợn tròn mắt, không ngờ trước mặt trưởng thôn Triệu thị cũng dám đánh người, ngay lập tức nổi giận gầm lên một tiếng vỗ tới, hai người lập tức túm lại một chỗ. Đỗ Hiền sốt sắng vội đi tới kéo hai người ra, Đỗ Tiểu Ngư cũng gấp vô cùng, nhưng nàng còn nhỏ nên không có tác dụng, may mà có Đỗ Văn Uyên và Đỗ Hiền hợp lực mới kéo hai người ra được.

Khâu thị vuốt tóc hô lên: “Đại biểu cừu, ngài phải làm chủ cho cháu, người nhìn thấy rồi đấy, là bà ta ra tay trước!”

Triệu thị nhìn chăm chăm bà ta, “Ngươi còn dám nói Hoàng Hoa nhà chúng ta một câu, ta đánh chết ngươi!”

Đỗ Tiểu Ngư âm thầm vỗ tay, người mẹ này vẫn có lá gan ở trước mặt người ngoài bảo vệ hài tử không hàm hồ.

Trương thôn cầm cái tẩu đập xuống mặt bàn, “Cãi nhau ầm ĩ làm cái gì! Ta không có nhiều công phu như vậy, còn có việc khác đây”. Nói xong liếc mắt nhìn Khâu thị, ra hiệu bà ta không nên kích động. Khâu thị nghĩ tới ý đồ hôm nay đến lại trở nên hưng phấn, cười vài tiếng hừ hừ, “Trước tiên không nói chuyện thấp hèn kia, không nói Hoàng Hoa, lại nói Lưu phu tử bởi vì nhà các ngươi mới bị bệnh”.

“Nói bậy!” Triệu thị cá giận nói.

Trương thôn không cho cơ hội phản bác, lạnh lùng nói: “Cầm miệng cho ta, Đỗ gia các ngươi chính là lấy đức báo oán! Trước kia Lưu phu tử thấy các ngươi khốn cùng giảm miễn một nửa học phí, dốc lòng dạy dỗ con trai các ngươi, ai ngờ quay đầu lại lòng tốt được không báo đáp, các ngươi chính là báo lại ân tình Lưu phu tử như vậy? Ban đầu ta là vì Bằng Dững nói các ngươi thành thật, tri ân đồ báo mới cho các ngươi trồng những ruộng hoang kia, không ngờ lại là cho làm người! Lần này đến nói là chuyện ruộng, nếu như các ngươi nhất định không chịu gả Đỗ Hoàng Hoa cho Lưu phu tử, như vậy thì giao mười mẫu đất kia ra đây, ta cho các ngươi thời gian năm ngày cân nhắc!”

Nói vậy không thua gì sấm sét giữa trời quang, Đỗ Tiểu Ngư cũng hôn mê rồi.

Trước đó Chu thị muốn mấy lượng bạc còn không tính là gì, dù sao chỉ cần có ruộng thì còn có thể kiếm, không có ruộng thì nhóm người bọn họ dựa vào cái gì mà ăn cơm đây? Dù cho trước đó bán đậu phụ khô kiếm lời hai mươi lượng, cũng chỉ có thể mua năm mẫu đất thôi, lại nói mười mẫu ruộng kia nhà bọn họ nhọc nhằn khổ sở trông trọt thật nhiều năm, giờ chẳng phải là một phen tâm huyết trôi theo nước chảy ả!

Đỗ Hiền hô lên: “Không được, trưởng thôn, ruộng này chúng ta đã trồng mười mấy năm, sao có thể thu hồi chứ?”

“Sao không được? Nếu là ta cho thì ta có thể thu hồi về!” Trương thôn hừ lạnh một tiếng, “Ngươi nhìn một chút khế ước năm đó, nếu làm trái quy định ta có cái quyền lợi này, các ngươi tự lo đi.” Nói xong đi ra cửa.

Khâu thị đắc ý cực kỳ, chỉ vào Đỗ Hoàng Hoa và Đỗ Tiểu Ngư nói: “Ai bảo các ngươi đắc tội ta, giờ hối hận rồi chứ?”

Nhìn bà ta cười trên sự đau khổ của người khác, mô dạng tiểu nhân đắc chí, Đỗ Tiểu Ngư nổi trận lôi đình, mắt thấy trong tầm tay có cái gầu, bên trong còn trái táo bột ngô, lúc này cầm lên ném qua người Khâu thị.

Bột kia đổ hết lên người bà ta, Khâu thị đang giương miệng, đã bị ăn vào trong miệng một ít sặc đến cổ họng, thở một hơi ra toàn là bột. Bà ta giận dữ, vừa ho khan vừa chỉ vào Đỗ Tiểu Ngư chửi, “Ngươi. . .ngươi này tiểu tiện nhân, dám đối với ta, khắc khắc, thế này, xem, xem ta không đánh chết. . .”

“Cút, cút cho ta!” Triệu thị dẫu lại cho phép bà ta, quơ lấy một cây gậy ở góc tường đuổi tới.

Khâu thị may là tránh kịp, nếu không chân đã bị một gậy chặt chẽ vững vàng, nhìn bà khí thế hùng hổ, đại biểu cừu lại đi trước một bước, người trong phòng này rõ ràng đều hận chết bà ta, nghĩ cũng là thể đơn lực bạc vội nhanh chân chạy đi, trong miệng còn đang chửi lời vớ va vớ vẩn.

Đỗ Hoàng Hoa phảng phất giờ khắc này mới tỉnh táo lại, mặt như màu đất, khẽ nghiêng thân hình lay động.

Đỗ Tiểu Ngư thấy thế vội đỡ lấy nàng, nhỏ giọng nói: “Tỷ, chúng ta nhất định có cách.”

Đỗ Hiền trong phòng xoay quanh, hoàn toàn không biết phải làm gì đây, bỗng vỗ đầu một cái xông đến trong phòng tìm kiếm khế ước, Triệu thị cũng vội vàng giúp đỡ tìm, thật vất vả lục lọi được ra, hai người nhìn kỹ một hồi, Đỗ Hiền thét a một tiếng kinh hãi, chỉ vào một chỗ trong đó không nổi bật, “Quả thực viết làm trái sẽ thu hồi, không gả nữ nhi tính cái quy định gì?” Hắn hối hận muốn chết, chỉ hận lúc trước cùng đường mặt lộ không cẩn thận nhìn kỹ từng khoản.

Triệu thị cũng hận đến nghiến răng, “Cái quy định gì chẳng phải là trưởng thôn tự định đoạt sao, bọn họ đã sớm muốn tìm cơ hội, haiz, chúng ta làm ruộng uổng công cho người ta rồi!” Bà thật không ngờ, Chu thị chẳng biết xấu hổ cứ nhiên liên hợp cùng Khâu thị đối phó nhà bọn họ, thật là tiểu nhân khó phòng!

“Không được, chúng ta cáo trạng hắn đi!” Đỗ Hiền mắng, ruộng hoang mới đầu thu hoạch rất thấp, cả nhà bọn họ gắng sức cuối cùng có chút khởi sắc, lúc này lại bị người cướp đi, thực sự không thể nhịn được nữa!

“Đi chỗ nào cáo trạng?” Triệu thị giọng căm hận nói: “Trưởng thôn chính là quan nơi này, nghe nói hắn hàng năm còn đi trấn Phi Tiên tặng lễ cho Huyện lệnh đấy!”

Đỗ Hiền trầm mặc một hồi, nửa ngày ngắc đầu, “Nếu không. . .”

“Mơ cũng đừng mơ!” Triệu thị cao giọng nói.

Bà biết Đỗ Hiền lại muốn đi cầu mẹ ông Lý thị, bên kia có bạc, sự việc sẽ dễ làm rất nhiều, nhưng nếu như đi cầu xin ghi nợ ân tình, sau đó khó tránh vương mắc không rõ, bà không muốn như vậy.

Nghe thanh âm bên trong, Đỗ Hoàng Hoa yên lặng đứng lên đi rửa bát, Đỗ Tiểu Nư lại suy nghĩ phải làm sao.

Lần này sự việc khó giải quyết, ruộng là tuyệt đối không thể để bị cướp đi, chuyện này không biết do một tay Khâu thị thúc đẩy hay là Chu thị và Khâu thị liên hiệp? Nhưng mặc kệ thế nào, rõ ràng là cái sát chiêu, bọn họ căn bản rất khó chịu đựng được, ruộng không có người sao có thể sống, lúc như thế này đại khái đa số người sẽ chọn thỏa hiệp phải không?

Đỗ Tiểu Nư thấy bốn bề vắng lặng, lôi kéo Đỗ Văn Uyên nói: “Nhị ca, huynh nói bây giờ phải làm sao? Tỷ nhất định là không thể gả cho Lư phu tử.” Nàng trong lòng cũng rối loạn, chữ quan đứng cửa, trưởng thôn được coi là người trong quan trường, một tên quan nhỏ như vậy, thì ra bọn họ cũng không thể làm gì được.

Đỗ Văn Uyên chỉ nhìn nàng một chút, “Muội đừng lo lắng, rồi sẽ có biện pháp”

Đỗ Tiểu Nư cắn miệng, “Haiz, thật không biết có cách gì đây, chuyện như vậy cho dù tìm Ngô đại nương và Bảng đại thúc cũng sẽ vô dụng thôi”. Lão trưởng thôn này thật là đồ tồi, cùng Khâu thị một ổ rắn chuột, loại ruộng hoang này vốn rất khó trồng, cho nhà bọn họ còn giống như là thiên đại ân huệ ấy, bây giờ nghĩ đến ngồi mát ăn bát vàng, thực sự dè tiện!

“Muội để ý đại tỷ”, Đỗ Văn Uyên hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Tỷ nhất định là khó chịu nhất”

Đỗ Tiểu Nư tự nhiên cũng biết, kỳ thực nàng lo lắng nhất chính là Đỗ Hoàng Hoa, tỷ ấy luôn luôn ần ần, lại vui với kính dâng, nhìn thấy bây giờ trong nhà rơi vào một cái tình huống như vậy, không cần nghĩ cũng biết nàng sẽ làm quyết định gì. “Muội phải đi khuyên nhủ tỷ để tỷ đừng làm chuyện điên rồ, haiz, nhị ca, huynh mau nghĩ xem có cách gì đi, trưởng thôn chỉ cho thời gian năm ngày.”

Đỗ Văn Uyên gật đầu, “Được”

Đỗ Tiểu Nư vừa định xoay người đi chợt nhớ tới Đỗ Văn Uyên phản ứng thật sự quá bình tĩnh, như là hắn có nắm chắc vậy, nhưng nhà bọn họ có chỗ dựa nào chứ? Nàng dùng sức nghĩ một lát, trừ tổ mẫu địa chủ ở ngoài vốn chẳng có đường khác, không phải là hắn muốn. . .

Đỗ Tiểu Nư vội nói: “Nhị ca, huynh không thể đi tìm cụ bà! Mẹ sẽ đau lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Nư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Diệt Kế

Đỗ Văn Uyên ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, “Muội...” Đỗ Tiểu Nư giải thích: “Có lần muội nghe thấy huynh nói với đại tỷ, đại tỷ nói huynh vụng trộm đi qua chỗ cụ bà”.

Thì ra là thế, Đỗ Văn Uyên nhíu nhíu mày, “Cho dù tính ta thật sự đi, muội coi như không biết là được”.

“Như vậy sao được, chuyện lớn như vậy giấy không thể gói được lửa, cụ bà phải ra mặt không gạt được, mẹ mà biết chắc chắn sẽ không vui, người để ý nhất chính là huynh lại đi thân cận cụ bà!” Đỗ Tiểu Nư lắc tay áo của hắn, nghiêm túc nói, “Tuy bên kia có tiền, cũng nhiều đất, nhưng nhà chúng ta có một lòng, không phải sao”

Không ngờ nàng còn nói được lời như vậy, Đỗ Văn Uyên thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, gần từng chữ một, “Vậy ta hỏi muội, cụ bà đuổi cả nhà chúng ta đi, muội có hận bà hay không?”

Nàng ngây dại, không biết trả lời như thế nào.

Bởi vì không rõ ràng nguyên nhân bên trong.

Trong ánh mắt của nàng không có bất kỳ cảm xúc nào, không có hận, không có oán, chỉ có trong suốt như nước.

Đỗ Văn Uyên nhìn nàng chợt gật đầu, “Được, ta đồng ý với muội, ta không đi tìm cụ bà, nhưng mà muội phải nghĩ biện pháp.”

“A?” Đỗ Tiểu Nư kêu lên: “Tại sao là muội nghĩ, huynh không muốn sao?”

Đỗ Văn Uyên lại xoay người đi.

Một mình nàng sững sờ đứng ở đó, không hiểu được vì sao hắn khó lòng như thế.

Nhưng nghĩ lại lại thôi, không có gì có thể làm khó được nàng, lúc này nàng lại không kinh hoàng, có thể vừa rồi chỉ là quá mức bất ngờ, giờ nghĩ lại chẳng phải mười mẫu đất khai hoang thôi sao, trước đó vài ngày bán lương thực tổng cộng có sáu lượng bạc, thêm vào bán đậu phụ khô có, trừ đi chi

phí mua ruộng tốt nhà Lý lão đầu, tổng cộng còn có mười lượng bạc.

Mười lượng bạc, đủ để mở tiệm bán lẻ nhỏ, có cái gì phải sợ chứ?

Nàng hơi vênh lên khoe miệng, một khi có niềm tin thì sự việc trở lên dễ làm nhiều lắm, nếu Lưu phu tử là tên sợ mẹ, vậy muốn trưởng thôn thu hồi lời nói trước đó, chỉ cần để Chu thị thay đổi chủ ý là được.

Nếu Chu thị chường mắt Đỗ Hoàng Hoa, vậy sẽ không có cái gọi là vong ân phụ nghĩa.

Có thể suy nghĩ như vậy nhưng phải có một sách lược vẹn toàn, không thể thiếu suy nghĩ, Đỗ Tiểu Ngư ngày hôm đó nghĩ thấy phiền lòng một mình chạy ra ngoài giải sầu, bầu không khí trong nhà thực sự trầm trọng, ở chỗ ấy khó mà yên tĩnh lại.

Gió tháng mười thổi vào mặt mang cảm giác đau đớn, mới đến đầu mùa đông đã như thời tiết tuyết rơi ở phía Nam rồi.

Nàng dùng tay xoa mặt, cất bước dọc theo bờ ruộng tận lực hưởng mặt trời.

Thu hoạch vụ thu qua đi, đồng ruộng không còn cảnh tượng bận rộn trước kia, các nông dân cũng mệt mỏi, thừa dịp trong khoảng thời gian này ở nhà nghỉ ngơi.

Đi không tới thời gian nửa nén hương, nàng bỗng nhiên trông thấy đằng trước có bé con đang ngồi, bởi vì đưa lưng về phía này nên không phân rõ nam nữ, chỉ nhìn thấy một thân ảnh y phục rách nát, tóc vàng hoe bị gió thổi lộn xộn. Y phục kia không thấy rõ màu sắc, nàng đến gần vài bước, lại nghe thấy thanh âm cúi đầu khóc nức nở, thì ra bé kia đang khóc, không biết con cái nhà ai.

“Ngươi khóc gì chứ?” Đỗ Tiểu Ngư đi qua hỏi.

Bé con chậm chậm ngẩng đầu, chỉ thấy một gương mặt nhỏ nhắn gầy teo tràn đầy nước mắt, bởi vì gầy nên ánh mắt kia đặc biệt lớn, đầm đìa đáng yêu.

Nó không nói lời nào lại cúi đầu, lộ ra có chút sợ hãi.

Lúc này một tiếng “cục cục” từ trên người nó vang lên, Đỗ Tiểu Ngư phì cười, “Ngươi là đói quá khóc nhè? Mẹ ngươi đâu? Nhà ở chỗ nào vậy? Sao không về nhà ăn cơm?” Tiểu nữ oa này nhìn qua hẳn là còn nhỏ hơn nàng một tuổi.

Tiểu nữ oa hạ giọng nói: “Ta, ta, ta . . .” Vừa nói vừa thảm thiết nghẹn ngào, “Ta làm mất chìa khóa rồi, mẹ không có ở nhà, tỷ không biết đi đâu rồi, nói phải đêm nay mới quay về.”

“A, là như thế à, chìa khoá mất thôi không sao đâu, tìm thợ khoá mở cho là được rồi.” Đỗ Tiểu Ngư an ủi nó, đưa tay móc mấy khối kẹo từ trong túi ra, là hồi trước lấy của Vọng Nguyệt Lâu, là chút kẹo hạt vừng, kẹo hạch đào, dưới cái nhìn của nàng là rất bình thường, nhưng đối với hài tử trong thôn mà nói là rất ít gặp, giữ lại để suy nghĩ sau đó thu nạp lòng người. “Cho ngươi lấp lấp dạ dày.”

“Cho, cho ta?” Tiểu nữ oa tròn to hai mắt, không tin hỏi.

“Đúng vậy, cầm ăn đi.” Thấy nó không dám đưa tay cầm, Đỗ Tiểu Ngư bóc một khối thả vào trong miệng nó, “Ăn ngon chứ? Những thứ này cũng nhận đi.” Lại hỏi: “Ngươi gọi là gì?”

Hương vị ngọt ngào trong miệng lan tràn ra, tiểu nữ oa đời này chưa từng được ăn kẹo ngon như vậy, nhưng nó từng thấy, nghĩ tới là ánh mắt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Ta gọi là Chu Nhị Nha”

Đỗ Tiểu Ngư nghe vậy nhũn mảy, lại là một cái tên tùy tiện đặt cho nữ oa, nàng thật sự cảm hận điểm ấy! Thấy Chu Nhị Nha còn chưa đưa tay làm bộ, một mạch bỏ vào trong túi nàng nói: “Ta gọi là Đỗ Tiểu Ngư, nơi này gió lớn, tỷ người phải tới đêm mới quay về, hay là đi tới nhà ta đi, ta bảo mẹ ta nấu bát mì cho ngươi ăn, mẹ ta cán mì ăn rất ngon đấy!”

Chu Nhị Nha lại dùng ánh mắt kinh ngạc đến ngây người nhìn nàng.

Chà, đứa nhỏ này phải chăng là đời này không ai từng tốt với nó à? Đỗ Tiểu Ngư âm thầm than thở, nhìn y phục rách rưới này, hoặc có lẽ là trong nhà thật sự rất nghèo rất nghèo.

“Có đi hay không nha~, thật sự ăn ngon lắm nha.” Đỗ Tiểu Ngư cười tủm tỉm nói, đối với nữ oa này nàng lên lòng trắc ẩn, thành thành thật thật, nhìn qua biết ngay là đứa trẻ ngoan.

Chu Nhị Nha mím môi, tìm nửa ngày không thấy chìa khoá sau khi bị mất ở chỗ này, bụng thật sự rất đói, mà Đỗ Tiểu Ngư thoạt nhìn thảm thiết như vậy, nó vẫn không gạt đầu, cúi đầu rù xuống nói: “Tìm không thấy chìa khoá, mẹ sẽ đánh, tỷ cũng sẽ chửi, ta, ta còn muốn tìm một chút.” Nói rồi đứng lên.

Xem bộ dáng là tìm thật lâu rồi không thấy chiếc chìa khoá đâu, chỉ nhìn cái dáng vẻ nóng nảy kia của nàng, xem ra vừa rồi khóc có thể không phải bởi vì đói bụng mà là vì chia khoá.

“Ta giúp ngươi tìm một chút.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Là từ chỗ nào thì phát hiện bị mất?”

“Bên kia” Chu Nhị Nha chỉ phía trước mặt.

Hai người đi về phía trước, chưa đi được mấy bước, trước mặt đi tới ba người, đi trước tiên là một thiếu phụ, mặc bộ áo khoác thêu hoa hồng mới tinh, trên đầu cài trâm vàng, tay phải nắm một nam hài mập mạp, trong tay đang cầm cây kẹo hồ hồ đang ăn, đi theo phía sau hai mẹ con là một bà tử cường tráng, trong tay xách bao gì đó.

Là tiểu thẩm Bao thị của nàng. Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, đi thêm một chút càng đi tới khu đất nhà tổ mẫu, trong chốc lát là già vờ không nhìn thấy hay là thế nào nhỉ? Nàng đang do dự đã thấy thanh âm ừ ừ của Bao thị ở phía trước: “Đừng tới hai ăn mỳ, xui!”

Ăn mỳ? Đỗ Tiểu Ngư cúi đầu nhìn cả người bản thân, rất sạch sẽ rất đẹp có được không hả, chỗ nào như ăn mỳ? Nàng dám đánh cược Bao thị chắc chắn nhận ra nàng là ai, nhưng cổ tình còn mượn cơ hội nhục mạ một đứa trẻ con, thật là thật buồn nôn!

Chu Nhị Nha cũng nghe được, chỉ cúi đầu nhường qua một bên.

Mất thấy Bao thị sắp đi qua, Đỗ Tiểu Ngư nói với Chu Nhị Nha: “Nhị nha, vừa rồi không phải người nói muốn học thêu hoa của tỷ ta sao, có thể học không được bao lâu đâu, ta tỷ sắp phải thành thân rồi?”. Nàng dừng một chút, thanh âm cất cao chút, “Sau này tỷ ta thành thân, nhà chúng ta sẽ có tiền, sau đó nhị ca của ta có thể làm quan to, đến lúc đó mời người ăn ngon!”

Bao thị nghe rất rõ ràng, mấy chuyện này bà ta cũng biết, Đỗ Tiểu Ngư nói có tiền chẳng qua là Đỗ Hoàng Hoa gả cho Lưu phu tử, một phu tử nghèo thì có bao nhiêu tiền? Bà ta cảm thấy buồn cười, nhưng nghe đến nói Đỗ Văn Uyên làm đại quan thì không nhịn được dừng lại bước chân.

Bà kiên kỵ nhất chính là đứa cháu này!

Chu Nhị Nha làm sao biết Đỗ Tiểu Ngư muốn làm gì, chỉ là đầu óc mơ hồ nghe.

Bao thị lúc này quay đầu kinh ngạc nói: “Ai nha, thì ra là Tiểu Ngư à, tiểu thẩm không nhận ra.”

Phì, hiện tại lại tới tiếp lời, Đỗ Tiểu Ngư cũng giả vờ mới nhìn thấy nhưng không hề gọi bà là tiểu thẩm, chỉ liếc mắt thoáng nhìn, sau đó ánh mắt rơi xuống chỗ xâu kẹo hồ lô nam hài đang cầm.

Bao thị nhú nhú mồm, ngẫm chửi một câu không có mẹ dạy nhưng trên mặt cười cười lấy kẹo ra, để bà tử kia đưa tới rồi nói: “Cái này tiểu thẩm cho cháu ăn, vừa nãy nghe cháu nói nhị ca của cháu sắp làm quan lớn à?”

“Đúng vậy.” Đỗ Tiểu Ngư vui rạo rức tiếp nhận kẹo, mặt ngây thơ lãng mạn, “Tỷ cháu nói, tỷ nói vốn là không muốn gả cho Lưu phu tử, chẳng qua Lưu phu tử nói. . .” Nàng ngoẹo cổ dường như lại nghĩ, nhất thời không nói lời nào.

“Nói cái gì vậy? Cháu mau ngừng lại!” Bao thị cuống lên, thấy Đỗ Hoàng Hoa gả cho Lưu phu tử thật có chút kỳ lạ, sớm nghe nói Lưu gia coi trọng Đỗ Hoàng Hoa nhưng bên kia không chịu, mà bây giờ chuyện này dường như lại muốn thành, bà làm sao biết đây đều là Chu thị và Khâu thị ác ý truyền bá, rõ ràng là trường thôn dùng ruộng bức bách một nhà Đỗ Hiền đi vào khuôn phép, ở đâu ra Đỗ Hoàng Hoa thật sự chịu.

“A, cháu nhớ ra rồi, Lưu phu tử nói muốn tỷ gả cho hắn, hắn bảo đảm nhị ca của cháu có thể thi đậu tú tài, còn muốn thi đậu cái gì, cái gì cử nhân”. Đỗ Tiểu Ngư cau mày, rất tổn sức nói: “Hắn còn nói quen biết cái gì kinh đô, quý nhân trong kinh thành, để nhị ca làm quan đấy!”

Bao thị nghe được mồm liễu dựng thẳng lên, Lưu phu tử người giỏi lắm, thì ra là một quỷ háo sắc! Bà hỏi đó để Đỗ Chương ninh bợ Lưu phu tử, mời ăn mời uống, muốn xem có biện pháp gì để Đỗ Chương thi đậu tú tài hay không, kết quả Lưu phu tử mỗi lần đều cự tuyệt, nói chỉ có thể dựa vào tự mình dùng công đọc sách, bây giờ lại đảm bảo cho Đỗ Hoàng Hoa!

Thật là không biết xấu hổ, thật ần giấu gì đó!

Bà ta một lòng muốn làm quan phu nhân, vừa muốn Đỗ Chương tương lai có thể đi tới sĩ đồ, Đỗ gia chẳng phải là vật trong túi sao, nhưng Đỗ Chương lại không đọc sách giỏi, những năm này bà cũng tuyệt vọng, lần trước mới chết tâm để hắn lặn về nhà trông coi ruộng đất, làm sao mà biết Lưu phu tử là ần giấu không chịu dạy!

“Đại tỷ cháu khi nào thì gả cho Lưu phu tử?” Bao thị cười cười hỏi, “Ta còn chờ uống rượu mừng?”

Đỗ Tiểu Ngư trả lời: “Nghe mẹ cháu nói, hai ngày nay sẽ quyết định, vì nhị ca ăn tết xong sẽ đi thi tú tài.”

Vội như vậy! Xem ra thật sự là mưu đồ Lưu phu tử có thể giúp đỡ Đỗ Văn Uyên, Bao thị âm thầm nghiền răng, nên hỏi đã hỏi được, bà xoay người rồi đi.

Đỗ Tiểu Ngư thấy bà ta đi xa, phun một cái “nhào” chiếc kẹo rơi trên mặt đất.

Chu Nhị Nha mờ mịt đến nhìn nàng, nửa ngày mới nói: “Tỷ tỷ của người sắp thành thân à?”

“Mới là lạ!” Đỗ Tiểu Ngư hừ lạnh một tiếng, để kẹo trong tay vào hết túi của Chu Nhị Nha, kẹo Bao thị cho nàng không thèm ăn đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nước Phù Sa Không Thể Chảy Ra Ruộng Người Ngoài

Hai người tìm một lúc thật đúng là có tìm được chìa khóa, Chu Nhị Nha cuối cùng yên tâm, không còn khóc suốt mướt nữa, Đỗ Tiểu Ngư thấy cách đêm còn rất sớm bèn bảo Chu Nhị Nha đi về nhà ăn một chút gì đó. Nàng giờ khắc này tâm tình nhẹ nhàng ít nhiều, vừa rồi thấy Bao thị đầu óc nhanh nhẹn nghĩ ra biện pháp, khắc hoạ Lưu phu tử thành một tên sắc quỷ, dùng loại thủ đoạn trợ giúp Đỗ Văn Uyên này để Đỗ Hoàng Hoa gả cho hắn. Về điểm này, nàng không cảm thấy có cái gì áy náy, ai bảo Lưu phu tử tự dưng lại đi sinh bệnh để Chu thị và trưởng thôn thừa dịp! Nàng lo lắng chính là không biết Bao thị có thể mắc câu hay không.

Vào trong viện nhìn thấy Đỗ Hoàng Hoa đang giặt quần áo, nàng kéo Chu Nhị Nha vào nói: “Tỷ, mẹ đâu rồi?”

“Đang nói chuyện cùng Ngô đại nương”. Thanh âm của Đỗ Hoàng Hoa buồn buồn, hai ngày nay nàng sống không tốt, mỗi đêm đều gặp ác mộng, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy quanh thân đều rét run, ban ngày không còn sức lực.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn nàng, “Tỷ, sắc mặt tỷ sao trắng như vậy?” Lại nói giới thiệu: “Nó gọi là Nhị Nha, muội đồng ý cho nó ăn bữa cơm nha.”

“Trong sân lâu, gió thổi, muội dẫn người đến mà không đi vào nhà à.” Đỗ Hoàng Hoa cười cười nhìn Chu Nhị Nha, “Nhị Nha à, Tiểu Ngư nhà chúng ta lần đầu dẫn người về nhà, trong chốc lát ta nấu bát mì cho người ăn”

Chu Nhị Nha cúi đầu nói: “Cám, cảm ơn đại tỷ.”

Đỗ Tiểu Ngư dẫn nó vào nhà chính, thấy trên mặt nó toàn là nước mắt và bụi đất, giặt khăn lau mặt cho nó.

Đỗ Hoàng Hoa giặt đồ xong đi vào nhà bếp làm mì sợi, “Tiểu Ngư, mì được rồi, ở trên bàn đấy.” Nàng lại vội vàng đi làm việc khác.

Chu Nhị Nha nhìn một chén mì lớn tràn đầy, thơm ngát, phía trên lại có rất nhiều món ăn, có hạt đậu, dưa muối, còn có thịt lợn nhỏ, cái mũi bắt đầu giật.

Đỗ Tiểu Ngư vội nói: “Người sao vậy, khóc cái gì? Không thích ăn món này à?”. Bên trong có thịt, phỏng chừng Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng hiếm có một lần mang bạn nhỏ về, mới bỏ được thả chút thịt, ngày thường nhà bọn họ cũng rất ít ăn. Lần trước ở trấn Phi Tiên mua mấy cân thịt phần lớn đều làm thành thịt lợn, thỉnh thoảng mới cắt một chút cho đỡ thèm, bọn họ cách trình độ giàu có muốn ăn thịt thì ăn thịt còn rất xa.

Chu Nhị Nha lắc đầu, nước mắt trong mắt đảo quanh, nó không biết nên nói như thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng ề ề đau xót, cha mẹ nhà mình và đại tỷ đều chưa bao giờ dễ chịu với nó như vậy.

“Đã không phải không thích, vậy mau ăn đi, trong chốc lát mì nở ăn không ngon.” Đỗ Tiểu Ngư vỗ vỗ trên vai nó.

Chu Nhị Nha rút cục lộ ra tươi cười mở miệng ăn hết.

Đỗ Tiểu Ngư đứng ở cửa nhìn phòng Triệu thị, đại tỷ nói Ngô đại nương ở chỗ này, hai người kia không biết nói bao lâu rồi? Nàng tính toán đại khái cũng là chuyện liên quan tới trưởng thôn cầm ruộng bức hôn.

Lại nói Bao thị ở bên kia vô cùng lo lắng, về đến nhà vội bảo người đi tìm Đỗ Chương, kết quả bóng người cũng không tìm thấy, làm bà ta tức tới quá trời.

Chỗ Lý thị bà chắc chắn sẽ không đi nói, cho tới nay Lý thị vẫn ghét bỏ tiểu nhi tử kia đọc sách không bằng tôn tử Đỗ Văn Uyên, chỉ cần nhắc tới hai chữ đọc viết lại lời tôn tử ra so, còn mỗi lần nghĩ cho cả nhà Đỗ Hiền quay đầu lại, điểm này làm Bao thị oán, mà Đỗ Văn Uyên nếu thật sự được thế, sau đó thẳng tới mây xanh, vậy Đỗ gia còn chỗ cho bọn họ đặt chân sao?

Bà càng nghĩ càng sợ, thậm nghĩ, nhất định không thể để cho Đỗ Hoàng Hoa gả cho Lưu phu tử!

“Còn không tìm được?” Bao thị thấy hai người bà từ lại quay về, xốc bát trà trên bàn lên, “Lại đi tìm, không tìm được cẩn thận đánh bằng roi!”

Thấy bà từ kích động chạy đi ra cửa, bà tâm thần không yên, trong phòng cũng không ngồi yên được nữa, đi ra bên ngoài hóng mát một chút.

“A, đây không phải là đệ muội sao?” Đỗ Đường từ một góc đi ra, xách trong tay cái lồng chim, cười hi hi nói, “Nghe nói đi vào trấn, làm sao còn ở đây vậy?”

“Đừng nói nữa.” Bao thị vốn là muốn đi trấn Phi Tiên, kết quả trên đường gặp phải Đỗ Tiểu Ngư nghe được chuyện này, đầu còn tâm trạng đi mua đồ.

Thấy bà ta rất buồn bực, Đỗ Đường thấy hứng thú, đi tới ghé đá đối diện ngồi xuống hỏi, “Gặp phải chuyện gì à?”

Bao thị nhìn hắn, hai người từ trước đến giờ nước giếng không phạm nước sông, Đỗ gia lão nhị này suốt ngày sống phóng túng, lão bà chết rồi lại không

có con, không quan tâm chuyện nhà, cho nên không tạo được uy hiếp với bà ta, trong ngày thường trái lại vừa nói vừa cười, không giống lão tam Đỗ Dục, tuy nói cưới một con dâu vô dụng, nhưng trừ điểm hư hỏng trêu hoa ghẹo nguyệt thì vẫn được Lý thị trọng dụng, trong nhà rất nhiều chuyện đều giao cho hắn đi xử lý.

“Người có biết nữ nhi đại ca sắp gả cho Lưu phu tử không?” Bà suy nghĩ một lát vẫn nói ra, Đỗ Đường nghiêng đầu, tưởng cái gì, thế nhưng liên quan với một nhà Đỗ Hiển, bọn họ hiển nhiên là đứng cùng một chiến tuyến.

Đỗ Đường xì một tiếng, “Có chuyện này?”

Nhìn hắn không quá quan tâm, Bao thị nhẹ giọng lại nói, “Lưu phu tử nói bảo đảm Đỗ Văn Uyên tiểu tử kia thi đậu tú tài cử nhân, còn nói làm chức quan đấy!”

“A, khẩu khí thật lớn.” Đỗ Đường cười hi hi, cực kỳ hèn mọn, “Đại diệt nữ kia của chúng ta là đáng đáp không tề, nhìn đáng về tốt đấy, không ngờ Lưu phu tử cũng hợp khẩu vị này. . .” Hắn dừng một chút, “Chẳng qua Lưu phu tử có chút bản lĩnh, nếu không trong thôn cũng sẽ không mời hắn dạy học, ngược lại không phải nói ngoa”

Bao thị trong lòng trầm xuống, “Cho nên không thể để việc này thành, người suy nghĩ một chút, mẹ trông cậy vào tiểu tử kia quang tông diệu tổ, chà, trước kia sao không xóa bọn họ khỏi gia phả!”

Đỗ Đường mắt sáng loe loe, cười hi hi: “Xóa đi thì cũng có thể thêm vào.”

“Cũng đúng.” Bao thị cau mày, lại nói một tiếng: “Chẳng qua Lưu phu tử tự thân cũng là tú tài, sao có thể bảo đảm người khác thi đậu cử nhân, sẽ làm quan lâu rồi, hắn còn phải lui trong thôn xóm này à.”

“Hắn không được, đệ tử hắn dạy được.” Đỗ Đường đặt ngón tay ở trên bàn đá: “Chẳng phải lục tục từng ra mấy người cử nhân sao, có người làm quan, lại nói tiểu tử kia rất thông minh, thi đậu cử nhân cũng không nhất định, đến thời điểm đó lại có người tiến cử vậy thì. . .”

Bao thị triệt để tiêu trừ lòng nghi ngờ, càng thêm cảm thấy Đỗ Tiểu Ngư nói là sự thật, cũng có chút lòng rối như tơ vò, “Nhị ca, người nói nên làm cái gì bây giờ? Nếu sau này tiểu tử kia lên làm quan, tháng ngày của chúng ta không hay ho rồi, có khi Đỗ gia này còn bị bọn họ cướp đi, người nhìn mẹ đấy, đã nghĩ để tiểu tử kia đến ở Đỗ gia, chờ xem, chờ đậu tú tài bà thủ đoạn gì cũng sử dụng được!”

Đỗ Đường cúi đầu đùa với hoa mi trong lòng tre, hời hợt, “Vậy không phải dễ dàng à, tìm nàng dâu tốt cho Lưu phu tử là xong”.

Thật là biện pháp tốt! Bao thị đại hi, loại người như Chu thị cho một chút tốt chẳng phải sẽ mềm ra sao, Đỗ Hoàng Hoa tính là thứ gì, tốt hơn bà còn nhiều!

Đỗ Đường lại nói: “Người chẳng phải muốn cho tứ đệ cũng thi tú tài sao, hiện tại chẳng phải cơ hội đấy sao”.

Câu nói này lại rất được lòng Bao thị, nước phù sa không thể để chảy ra ruộng người ngoài, nếu lôi kéo Lưu phu tử tới, Đỗ Chương sẽ được hắn trợ giúp, nhưng đi đến nơi nào tìm cô nương thích hợp?

“Lần trước tới nhà chúng ta, à~ không phải biểu muội người sao?” Đỗ Đường lơ đãng nói, từ trong lòng lấy ra một vòng tai, “Roi ở dưới đất, ta nhặt giúp thôi.”

Bao thị nhận lấy của Đỗ Đường rồi đi.

Biểu muội? Trước mắt bà hiện ra một cái thân ảnh thật đẹp, đó là biểu muội bà con xa, lần trước cùng mẹ nàng tới mượn bạc, đáng về tốt, tư thái cũng tốt, Bao thị nghĩ cười khanh khách, chẳng phải đây là một nhân tuyển rất tốt sao! Bây giờ còn chưa nói thân đầu, mẹ nàng muốn tìm người có học văn, Lưu phu tử chẳng phải là thích hợp sao?

Nghe thấy tiếng cười phía sau, Đỗ Đường nheo mắt lại, cô biểu muội kia của Bao thị kiêu căng lắm, hắn chẳng qua là muốn tiếp cận một chút đã bị bạt tai, vừa vặn, đưa cho người làm mẹ kế, cho ả biết lợi hại!

Lý thị giờ khác này ở trong phòng nghe Chung bà tử bẩm báo, cũng vừa nói tới chuyện nhà Đỗ Hiển, nghe Đỗ Hoàng Hoa hình như là sắp gả cho Lưu phu tử, ngược lại sùng sốt một chút mới nói: “Hoàng Hoa sắp phải gả người rồi”

Không hề có một chút ý không cao hứng, Chung bà tử đi về phía trước nói: “Đúng vậy, Lưu phu tử là người tốt, chỉ là lớn tuổi một chút. . .”

Lý thị không kiên nhẫn lắng nghe những thứ này khoát khoát tay, “Văn Uyên thế nào, nhìn tinh thần tốt chứ? Ăn tết xong là thi tú tài rồi.”

“Rất tốt, vóc lại cao thêm chút, người trong tư thực đều nói hắn ắt hẳn thi đậu.” Chung bà tử nói thêm: “Lão nô đi đặt quần áo cũng đã xong rồi, đến lúc đó cho Văn Uyên thiếu gia mặc chắc chắn đẹp lắm”

Lý thị hừ một tiếng, “Tiếc thay nữ nhân kia không biết cân nhắc, trước kia là như thế, hiện tại là như vậy, Hiển nhi chính là bị mê hồn rồi, mọi thứ đều nghe nó!” Bàn tay bà ta ấn ở trên mặt bàn nồi gân xanh.

Chung bà tử vội nói: “Thái thái đừng nóng giận, Văn Uyên thiếu gia rất hiểu thuận, còn biết được xem ngãi, cho dù nể mặt hắn, ngãi cũng không thể chọc tức thân thể”

“Văn Uyên rất tốt.” Lý thị chậm rãi thở ra một hơi, “Đúng là không ngờ nữ nhân này còn có thể sinh ra một đứa bé thông tuệ thế này, lão gia trước đây vẫn muốn nhà chúng ta có thể ra người cử nhân, ra người làm quan, nhưng tâm nguyện của ông ấy”. Bà ngẩng đầu nhìn một bản vẽ trên tường, người nọ mặt gầy gò, ngũ quan rất giống Đỗ Hiền: “Tiếc là bốn đứa con trai không một đứa biết đọc sách, chỉ có Văn Uyên.”

“Còn có thiếu gia mà?” Chung bà tử cười nói, là chỉ con trai của Đỗ Chương.

Lý thị nâng chén trà lên uống, “Còn nhỏ như vậy làm sao mà đoán được.” Nghĩ rồi dặn dò: “Thật chắc chắn mới được, chuẩn bị vài thứ, đến lúc đó đưa sang bên kia”

Chung bà tử rõ ràng, Đỗ Hoàng Hoa sắp gả người, lão thái thái muốn tặng quà cho nhà Đỗ Hiền, bà âm thầm thở dài, cô nương kia thật đáng tiếc, bộ dạng tuổi Lưu phu tử kia đâu xứng với nàng đây, không biết là sẽ thành.

“Đúng rồi, bảo người điều tra Điều quả phụ rốt cuộc là sao?” Lý thị bỗng hạ bát trà phát tiếng vang loảng xoảng, tam con dâu khóc sụt sùi đến cáo trạng, nói Điều quả phụ là kẻ ai cũng có thể làm chồng, ở thôn khác không ở được mới đến thôn Bắc Đồng, lại quán cùng Đỗ Dục. Bà tuy cũng nghe đồn, nhưng con thứ ba này năm nào chẳng thế? Cũng chẳng phải mới mẻ gì.

Chung bà tử nói: “Điều quả phụ xác thực thanh danh không tốt, trước đây làm hại mấy nam nhân vì nàng đánh nhau, tàn phế vài người, gần đây mới đến thôn chúng ta.”

“Cái gì?” Lý thị không thể bỏ qua vội nói: “Lập tức gọi Dục nhi tới cho ta!”

Chung bà tử vâng lời rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dục Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chu Gia Tỷ Muội

Edit: Hắc Phượng

Cuối cùng Ngô đại nương cũng từ trong phòng đi ra, Đỗ Tiểu Ngư rót chén nước cho Chu Nhị Nha uống, tự mình ở sau tường liền kề nghe trộm.

Triệu thị xấu hổ nói: “Phiền người nửa ngày rồi.”

“Chúng ta còn phải nói những lời này à”. Ngô đại nương an ủi bà, “Người khoáng tâm chút đi, thuyền tới đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng, Chu thị tốt xấu cũng có chút giao tình với ta, ta đi tìm bà ta nói một chút, điều này quá không ra gì! Nhà các người đã không chịu sao có thể đến bức? Trường thôn kia ta tìm lão Bàng cùng đi, đây coi là vong ân phụ nghĩa cái gì? Còn không có thiên lý!”

Triệu thị vội ngăn bà ta, “Trường thôn bên kia trước tiên đừng đi nói, đỡ phải liên lụy các người.”

Ngô đại nương nói: “Được rồi, ta trước đi tìm Chu thị đã, người vào nhà thôi, nhìn người chắc đêm qua không ngủ được, nghỉ ngơi một chút đi.”

Triệu thị xoay người vào nhà.

Đỗ Tiểu Ngư vội từ bên trong chạy đi ra.

“Tiểu Ngư ở nhà à, vừa rồi ra ngoài chơi?” Ngô đại nương từ ái sờ đầu của nàng.

Đỗ Tiểu Ngư kéo bà đến một chỗ yên tĩnh, né tránh Đỗ Hoàng Hoa mới nói: “Đại nương, ngài đừng đi tới nhà Lưu phu tử, hai ngày nữa hãy đi”

Ngô đại nương nhíu mày: “Con nít con nôi nói cái gì vậy?”

“Bà Chu thị kia sẽ không bỏ qua cho tỷ cháu đâu!” Đỗ Tiểu Ngư nói ngay vào điểm chính, “Đại nương kỳ thực người cũng biết, Chu thị rõ ràng biết quan hệ giữa nhà người và nhà cháu, nhưng bà ấy vẫn đối xử với nhà chúng cháu như vậy, đủ thấy được không hề có một chút lương tâm nào, hoàn toàn không để đại nương vào trong mắt! Đại nương cần gì phải cho mẹ cháu hi vọng giả chứ, kết quả cũng chỉ là càng thương tâm thôi.”

Ngô đại nương sững sờ nghe, hài tử này nói gài đúng chỗ ngứa, nói cho cùng mình quả thật là đang dối mình dối người, bà chẳng qua chỉ là muốn an ủi Triệu thị, người bạn là bà đây cũng chỉ làm được những thứ này.

“Tiểu Ngư à, đại nương là thật lòng muốn giúp nhà cháu.” Bà than thở một tiếng.

Đỗ Tiểu Ngư thật sự nói: “Đại nương muốn giúp nhà cháu thì người làm giúp cháu một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?” Ngô đại nương kinh ngạc.

Đỗ Tiểu Nương nhỏ giọng nói mấy câu, trong đó bao gồm gặp phải Bao thị cũng nói, Ngô đại nương ánh mắt trợn thật lớn, “Cái này, cái này thật sự có thể giúp sao?”

“Đại nương, người tin tưởng cháu lần này được không?” Đỗ Tiểu Nương nắm chặt tay áo của bà, “So với bất luận người nào cháu là người không muốn đại tỷ gả cho Lưu phu tử nhất, cháu thích nhất đại tỷ, đại nương, người tin tưởng cháu đi! Chỉ hai ngày thôi, hai ngày sau người lại đi tới nhà Lưu phu tử được không? Dù sao cũng không có biện pháp khác, lẽ nào ngài thật sự không biết Chu thị kia sao?” Nàng sắp muốn khóc rồi, bản thân rốt cuộc là đứa trẻ, người lớn khó mà tin tưởng, mà làm việc này Ngô đại nương là ứng cử viên phù hợp nhất, trừ bà ra không còn ai khác, bởi vì những người khác càng không lời nghe nàng.

Thấy nàng ánh mắt đỏ lên, bên trong lóe sáng nước mắt, là trung thực như thế, tâm Ngô đại nương mềm xuống, rốt cục đáp ứng, “Được, ta cứ thử xem.”

“Cảm ơn đại nương!” Khuôn mặt chữ điền trước mắt dưới ánh mặt trời, Đỗ Tiểu Nương nhào tới trong lòng bà, suýt nữa nước mắt chảy xuống.

Ngô đại nương đồng ý tin nàng, nó đáng quý biết bao!

Sau khi đưa Ngô đại nương đi, nàng về nhà, Chu Nhị Nha đang bưng bát trà ngăn người.

“Nhị Nha, người mấy tuổi rồi?” Đỗ Tiểu Nương hiện tại tâm tình tốt lắm, nhìn Chu Nhị Nha mặt nhỏ nhỏ cảm thấy đặc biệt đáng yêu, “Ta thấy nên gọi ta là tỷ!”

Chu Nhị Nha then thùng nói: “Bảy tuổi.”

A, thế mà bằng tuổi nhau, Đỗ Tiểu Nương hỏi tiếp, “Sinh tháng mấy?”

“Tháng sáu.”

Đỗ Tiểu Nương cười ha ha, “Ta tháng ba, người quả nhiên phải gọi ta là tỷ, mau gọi cái nghe thử nào.”

Đỗ Hoàng Hoa vừa lúc đó đi vào, nghe vậy xì cười nói: “Chẳng trách dẫn người về đây, thì ra là muốn làm tỷ tỷ người ta”

“Cũng không hẳn, trong nhà chỉ có muội nhỏ nhất.” Đỗ Tiểu Nương quyết miệng, “Mẹ sinh thêm một đứa thì tốt rồi”. Sinh ra cho nàng bắt nạt một chút, bánh bao nhỏ nào đó chơi vui nhất, nàng lại giục Chu Nhị Nha, “Mau gọi tỷ nha ~, ta chưa nghe thấy mà?”

Chu Nhị Nha mặt ửng hồng, thấp giọng nói: “Tiểu Nương tỷ”

“Thật ngoan.” Đỗ Tiểu Nương cao hứng, thì ra có bạn nhỏ cũng rất tốt, “Đến đây, ta chải đầu cho người.” Nhìn tóc nó loạn lung tung, Đỗ Tiểu Nương không chịu nổi, thầm nghĩ Chu Nhị Nha chẳng phải cũng có đại tỷ sao, sao thành đáng yêu này? Nhìn Đỗ Hoàng Hoa làm tỷ tỷ xứng chức nhiều lắm, mỗi ngày đều xử lý sạch sành sanh, sáng khoái.

Đang cầm cái lược chải được một nửa cho Chu Nhị Nha thì ngoài cửa viện có người gọi, “Nhị Nha, Nhị Nha, nha đầu chết tiết kia mau đi ra cho ta!”

Thanh âm lạnh lạnh chói tai, Đỗ Tiểu Nương buồn bực không biết là ai, đã thấy Chu Nhị Nha bị dọa mặt mũi trắng bệch, không để ý tóc bị nắm, giẫy giụa muốn chạy ra ngoài.

“Đừng nhúc nhích, bên ngoài kia là ai?” Đỗ Tiểu Nương đề bả vai nó lại, “Là tỷ người?”

“Vâng.” Chu Nhị Nha run một cái.

Xem ra thường xuyên bị khi phụ sĩ nhục, sợ đến như vậy, Đỗ Tiểu Nương không quan tâm người nọ ở bên ngoài gọi, tiếp tục chải đầu cho Chu Nhị Nha, đến khi Đỗ Hoàng Hoa dẫn người vào đây.

“Nha đầu chết tiết kia lỗi tai điếc à, phiền người khác thì làm sao, còn không theo ta đi!” Chu Đại Nha tiến lên túm muội muội nàng.

Đỗ Tiểu Nương lườm nàng một cái, vóc người cao chùng bằng Đỗ Hoàng Hoa, khuôn mặt có chút giống Chu Nhị Nha, nhưng ngũ quan có chút thô, bộ dạng con mắt lớn trong như mắt cá vàng, cái mũi hơi tẹt, cằm rất nhọn, so với Chu Nhị Nha thì kém không ít, có thể hai tỷ muội một người được nhận ưu điểm của cha mẹ nhiều hơn, một người nhận khuyết điểm nhiều hơn, nhưng nàng ăn mặc tốt hơn Chu Nhị Nha, không đến mức rách nát.

“Sắp chải xong rồi, người gấp cái gì?” Đỗ Tiểu Nương nhìn nàng rất không hợp mắt.

Chu Đại Nha nhìn trang phục trên người các nàng, cũng rất phổ thông, đã rất không kiên nhẫn, “Muội muội nhà ta muốn người chải đầu làm cái gì, muộn rồi ta dẫn nó trở về.” Nàng về nhà phát hiện Nhị Nha không có ở nhà, trên người lại không chìa khoá, một đường hỏi người tìm đến chỗ này.

“Tiểu Nương tỷ, muội, muội phải đi rồi.” Chu Nhị Nha sợ hãi nhìn nàng.

Đỗ Tiểu Nương nhìn nó bị kẹp ở giữa cũng khỏ, đành phải buông lỏng tay.

Chu Đại Nha hung hăng quát Chu Nhị Nha rồi lôi nó đi.

Đỗ Hoàng Hoa ở phía sau nhỏ giọng nói: “Là nha đầu nhà Hồng nương tử, tiểu nha đầu kia ta cũng mới gặp lần đầu”. Thảo nào nàng không quen biết, Chu Nhị Nha tính khí hướng nội, thấy người là trốn, mà Triệu thị bởi vì tác phong Hồng nương tử nên ít giao thiệp với Chu gia. Về phần Hồng nương tử và Chu Đại Nha, kỳ thực Đỗ Hoàng Hoa cũng chỉ gặp qua một hai lần.

Hồng nương tử? Đỗ Tiểu Nương nghe quen tai, cẩn thận suy nghĩ một hồi mới nhớ tới là Hồng nương tử ngày ấy đánh nhau với Khâu thị, cũng là người không dễ chọc, không ngờ người như vậy lại có thể sinh ra một tiểu nữ nhi biết điều thế?.

Chu gia tỷ muội đang định ra khỏi cổng thì Đỗ Văn Uyên trở lại, song phương suýt nữa va vào nhau.

“Người không có mắt à . . .” Chu Đại Nha ở đó muốn chửi người, nhưng câu nói kế tiếp bị nàng hung bạo nuốt xuống, bởi vì thấy rõ người đối diện.

Một thiếu niên dáng cao lớn đứng ở nơi đó phẳng phất như ánh trăng trong bóng tối, ôn hòa nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời như sao, hần hơi khom người, thanh âm cũng dễ nghe, “Hai vị cô nương, xin lỗi”. Nói rồi nghiêng người lùi sang một bên cho các nàng bước đi.

Chu Đại Nha không di động bước chân, đòi này nàng chưa từng thấy người như vậy.

“Người, người là...”

Đỗ Văn Uyên thấy nàng ngây ngốc, bả vai hơi nhún, lúc này Đỗ Tiểu Nương đi tới cười nói: “Nhị ca, huynh đã về à”

Thì ra đây chính là nhị tử của nhà này! Chu Đại Nha vào giờ khắc này thực sự rất hối hận, mới vừa rồi còn đắc tội tiểu cô nương kia, nàng nghĩ vội quay người lại, xông tới trước Đỗ Tiểu Nương cười nói: “Vừa rồi chiếu cố muội muội nhà ta, đều quên báo đáp đây! Nhị Nha, còn không mau tới cảm ơn Tiểu Nương tỷ.” Tay nàng dùng sức đẩy Chu Nhị Nha sau lưng.

“Cám, cảm ơn Tiểu Nương tỷ.” Chu Nhị Nha liêu xiêu nói, bị đại tỷ chuyển biến dọa sợ.

Đỗ Tiểu Nương cũng ngẩn ngơ, người này bỗng nhiên uống lộn thuốc? Thái độ mới vừa rồi xấu xa như vậy bất chợt liền chuyển hình thành thực nữ phải không? Nhưng người ta có lẽ phép nàng không thể thất lễ vội nói: “Có gì đâu, Nhị Nha hiện tại cũng là muội muội của ta,” Nàng thân mình nghiêng về phía trước nhìn Chu Nhị Nha, “Nhị Nha, nếu như không có cơm ăn bị đói bụng, đến nhà ta ăn, cũng thường đến nhà ta chơi nha.”

Chu Đại Nha mặt chợt biến sắc liếc nhìn Đỗ Văn Uyên nói: “Làm sao sẽ đói bụng chứ, là muội muội nhà ta ăn được nhiều, luôn kêu đói, nhà ta chẳng lẽ lại không cho nó ăn à?”

“Vậy làm mất chìa khóa cũng không cần sợ, nếu tỷ người mắng người liền đến bên cạnh ta.” Đỗ Tiểu Nương lại khởi lên tranh luận.

Chu Đại Nha âm thầm nghiêng răng, “Làm sao lại vì cái này mà mắng nó chứ, Nhị Nha, tỷ rất tốt với muội mà, có phải không?”

Đáng thương Chu Nhị Nha ngoại trừ gật đầu cũng chỉ có thể gật đầu.

“Ngày khác sẽ đến nhà nói cảm ơn.” Thấy Đỗ Tiểu Nương mọi nơi khó xử, Chu Đại Nha cuối cùng nói một câu rồi mang theo muội muội đi.

Đỗ Tiểu Nương nhìn bóng lưng Chu Nhị Nha chậm rãi biến mất, trong lòng hơi khó chịu, Nhị Nha có thể lại bị thêm khổ sở hay không?

Đỗ Văn Uyên thấy nàng lo lắng đưa tay dắt nàng đi đến phòng hán.

“Đã nghĩ ra được biện pháp chưa?” Hần đóng cửa lại hỏi.

“Nếu như muội không nghĩ ra, nhị ca chẳng lẽ cũng không chịu nghĩ à?” Đỗ Tiểu Nương ngữ khí không vui nói.

Đỗ Văn Uyên nói: “Muội không nghĩ được cách cùng lắm thì ta đi tìm Lưu phu tử.”

“Tìm Lưu phu tử?” Đỗ Tiểu Nương cất một tiếng, “Người đó sợ mẹ như vậy, tìm hần thì có tác dụng gì? Thật sự yêu thích tỷ chúng ta thì không nên dung túng mẹ hần dùng những thủ đoạn kia! Muội nói này, không chừng hần đúng là có ý đây, còn là phu tử cơ đấy, với chút đạo đức đấy thì có thể dạy dỗ cái gì . . .” Nàng vội ngậm miệng, Đỗ Văn Uyên chính là Lưu phu tử dạy, vậy chẳng phải nắng tới hần à.

“Sao không nói tiếp?” Đỗ Văn Uyên nheo mắt, hần chẳng qua là thăm dò thôi, không ngờ nàng mắng người ta còn rất độc.

Đỗ Tiểu Nương bĩu môi, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, có được hay không cũng chỉ là hai ngày mà thôi, nếu Bao thị mắc câu, như vậy tự nhiên nguy cơ sẽ được giải trừ, nhưng nếu không được thì sao? Nàng chậm rãi nhún lông mày, nếu mà không thành, chi sợ sẽ xúc phạm tới Đỗ Hoàng Hoa, Chu thị chẳng qua là muốn con trai của bà ta có hậu, đi đoán mệnh Đỗ Hoàng Hoa và Lưu phu tử rất xứng đôi, lúc này mới chết sống muốn kết hôn con dâu này.

Nếu như Đỗ Hoàng Hoa căn bản mệnh không tốt, hoặc là hoàn toàn không sinh được con trai, Chu thị chắc chắn sẽ không muốn nữa.

Đây là kế hoạch thứ hai của Đỗ Tiểu Ngư, kỳ thực nàng làm sao biết Nhị thúc Đỗ Đường của nàng ở trước mặt Bao thị nói mấy lời kia chẳng khác nào đồ thêm dầu vào lửa, chỉ là mục đích hơi có sự khác biệt mà thôi.

“Xem ra muội đã nghĩ ra cách rồi.” Đỗ Văn Uyên xoa xoa đầu nàng, “Quả nhiên không làm nhị ca thất vọng!”

Đỗ Tiểu Ngư tức chết, một cái tát vỗ bốp tay hấn, trước kia là không có cơ hội giúp trong nhà gánh vác một phần, hiện tại có cơ hội còn đẩy lên trên người nàng, nhị ca này thật làm cho người ta không nói được lời nào!

Nhìn nàng bạch bạch bạch chạy đi, Đỗ Văn Uyên thu liễm nụ cười, nếu thật sự hết cách rồi, hấn sẽ phải ra tay, sao có thể trơ mắt nhìn đại tỷ gả cho người như Lưu phu tử vậy? Đây là tuyệt đối không thể!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sinh Bệnh

Edit: Hắc Phụng

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Tiểu Ngư mơ mơ màng màng nghe được thanh âm của Triệu thị, nàng xoa xoa con mắt, ngáp một cái, cảm thấy không ngủ đủ. Chung quy thân thể này vẫn là trẻ con, mỗi ngày nàng đều ngủ nhiều hơn Đỗ Hoàng Hoa, mà lúc bình thường sẽ không bị người đánh thức, hôm nay mẹ làm sao vậy, gọi làm gì chứ? Đỗ Tiểu Ngư kỳ quái, cẩn thận nghe thì thấy mẹ đang gọi tỷ nàng Đỗ Hoàng Hoa.

“Hoàng Hoa, Hoàng Hoa, còn chưa dậy à, giờ là lúc nào rồi!”

Đỗ Tiểu Ngư vội nhìn sang bên cạnh, Đỗ Hoàng Hoa còn đang ngủ, cái chăn bao quấn quá sít sao, ngay cả mặt cũng không lộ ra.

“Tỷ!” Nàng gọi một tiếng, đẩy đẩy Đỗ Hoàng Hoa, “Mẹ đang gọi tỷ rồi giường đấy!”

Thế nhưng Đỗ Hoàng Hoa không hề động dậy.

Trong lòng nàng hoảng hốt, trong ấn tượng, Đỗ Hoàng Hoa là người rất dễ dàng đánh thức, vào lúc này sao lại ngủ như con heo vậy? Vội vàng đứng lên đến bên cạnh đầu kia vén chăn lên nhìn.

Đỗ Hoàng Hoa mắt nhắm lại, cau mày, trên mặt trắng phờ phạc, toàn là mồ hôi.

Đỗ Tiểu Ngư đưa tay sờ trên trán nàng, nóng bỏng nóng bỏng, nhất định là ngã bệnh rồi, vội gọi to lên, “Mẹ, mẹ, tỷ bị bệnh rồi!” Nàng nhảy xuống giường nhào tới cửa.

Triệu thị nghe bên trong đang gào vội vọt lên, “Nói cái gì, Hoàng Hoa bị bệnh?”

“Là thật, đang chảy mồ hôi này, mẹ mau đi mời thầy thuốc.” Đỗ Tiểu Ngư nhớ tới nàng hôm qua thấy Đỗ Hoàng Hoa có điểm gì là lạ, kết quả cứ thế đến lúc sau quên hết, trời, nếu lúc đó uống thuốc, không chắc sẽ phát bệnh ra ngoài thể này, nhìn cái dạng kia hấn là lên cơn sốt rồi, ra nhiều mồ hôi như vậy, không biết có nghiêm trọng không.

“Mặc quần áo đi, coi chừng bị lạnh, đừng để hai đứa đều bị bệnh”. Triệu thị liếc nhìn nàng một cái, “Con ở nhà nhìn tỷ con, ta đi tìm đại phu.”

Đỗ Tiểu Ngư mặc quần áo vào, ra ngoài khu nhà bếp tìm khăn mặt.

Trước đây lúc phát sốt cũng dùng khăn mặt lạnh hạ nhiệt độ, nàng ra ngoài sân giếng múc nửa thùng nước giếng lên, lúc đi vào phòng ngủ trong tay đã cầm hai cái khăn tay, một cái nóng, một cái lạnh. Dùng khăn nóng trước lau mồ hôi cho Đỗ Hoàng Hoa, mồ hôi này làm ướt cả đầu gối rồi, trên cổ cũng vậy, nàng thận cẩn thận lau sạch, mới đem khăn mặt lạnh nghiêm túc đặt trên trán Đỗ Hoàng Hoa.

Trong quá trình này Đỗ Hoàng Hoa vẫn không tỉnh, có lúc hàm răng vẫn còn đánh run rẩy dọa nàng kinh hồn bạt vía.

Ở hiện đại trẻ con lên cơn sốt cũng có lúc gặp nguy hiểm, huống hồ là tại cổ đại này, cũng may là Đỗ Hoàng Hoa không phải trẻ con, không biết có vấn đề gì nghiêm trọng hay không.

Nàng như ngồi đống than.

Mà Đỗ Hoàng Hoa như là đắm chìm trong mộng, tỉnh cờ nói mớ vài câu, đều là những lời làm người khổ sở.

Nàng quả nhiên là muốn hi sinh bản thân, Đỗ Tiểu Ngư đau lòng sờ trước mặt nàng, mấy ngày gần đây đối với Đỗ Hoàng Hoa mà nói y hệt như mấy năm dài vậy, cho dù không cam lòng gả cho Lưu phu tử, nhưng vì người nhà nàng cái gì cũng đồng ý đi làm, những thứ mâu thuẫn và khó chịu này

giấu trong lòng, rốt cục để nàng bị bệnh rồi?

Đỗ Tiểu Ngư thở dài, lấy khăn tay xuống thả trong nước giếng lại giặt sạch một lần nữa đặt lại trên trán nàng.

Đại phu rót cuộc đã tới nhìn mạch cho Đỗ Hoàng Hoa, nói là cảm thượng phong hàn, viết toa thuốc nói dùng trước, không khỏe sẽ quay lại.

Triệu thị đi đưa đại phu và đi theo bốc thuốc.

Nói thật, Đỗ Tiểu Ngư rất không tin nhiệm vụ đại phu này, lúc trước chính là ông ta nhìn bệnh đau thắt lưng cho Đỗ Hiền, tốn không ít bạc mà hoàn toàn không trị được phần ngọn cũng chẳng trị tận gốc, đây chẳng phải là đi ngược lại trung y sao? Trung y không phải là tuyên dương muốn trừ tận gốc bệnh chứng sao? Nhưng nàng không phải học y, mà từ sách thuốc của Đỗ Văn Uyên học được chút kiến thức về thuốc nhưng không thể bốc thuốc, chỉ có thể chấp nhận.

Sau đó Triệu thị bùng được lại.

Đỗ Tiểu Ngư đỡ Đỗ Hoàng Hoa dậy, vào lúc này nàng có chút thanh tỉnh, Triệu thị nói ngã bệnh để nàng uống thuốc vào.

Chờ đến buổi trưa Đỗ Văn Uyên cũng quay về rồi, phía trước uống xong được vẫn để Đỗ Hoàng Hoa nghỉ ngơi, vào lúc này Đỗ Tiểu Ngư và Đỗ Văn Uyên vào xem nàng, kết quả bệnh tình không đỡ một chút nào, Đỗ Tiểu Ngư không nhịn được cầu nhàu, “Coi đại phu kia chính là lang băm rồi, còn nói không tốt viết phương thuốc lại từ đâu, nào có như vậy! Nhị ca, huynh mau nhìn thử cho tỷ xem.”

“Ta coi thì có tác dụng gì, cũng không biết bắt mạch.” Đỗ Văn Uyên ăn ngay nói thật.

Đỗ Tiểu Ngư không tin, “Đừng cho là muội không biết, phụ thân đau thắt lưng kia không phải là huynh trị hết à, chỉ có điều để Bàng đại thúc làm danh nghĩa cho huynh thôi.”

Bị nàng đoán được, Đỗ Văn Uyên không kinh sợ, còn thật sự giải thích: “Phụ thân đau thắt lưng là ngoại thương gây nên, ta nghiên cứu một số phương thuốc cổ truyền mới thử một chút, chẳng qua bốn chữ ‘vọng, vấn, vấn, thiết’ không dễ như vậy, ta đi chỗ nào học? Chỉ nhìn sách thôi thì không thể biết được.”

Mấy đồ này cần nhu cầu thực tiễn, Đỗ Tiểu Ngư đã hiểu, thế nhưng thật là buồn bực.

“Muội thấy tỷ tâm bệnh nhiều hơn chút.” Nàng suy nghĩ một chút lại nói, “Thân thể tỷ tốt mà, ngay cả chảy nước mũi cũng không thấy tỷ bị.”

Đỗ Văn Uyên nghe vậy vrun tay, “Vậy phương thuốc thế nào?”

“Muội đều nhớ rõ?” Đỗ Tiểu Ngư vác ra, “Sài hồ, cam thảo, hỏ trượng, đại thanh diệp...” Nàng cũng học một chút, càng coi trọng bệnh của Đỗ Hoàng Hoa, đương nhiên phải xem thật kỹ một chút phương thuốc.

“Đúng là rất hữu hiệu với phong hàn.” Đỗ Văn Uyên gật đầu, “Chẳng qua có thể thêm chút như tiêu úc, trần bì thì tốt hơn.”

“Nếu như sai lầm sẽ không có chuyện gì chứ?” Đỗ Tiểu Ngư vội hỏi, “Không thể để tỷ uống bệnh càng nặng nha.”

“Không có chuyện gì, trần bì bình thường làm thành kẹo ăn chơi còn được.” Đỗ Văn Uyên nói rồi cầm vài miếng đồng ra, “Muội trong chốc lát đi lấy một số trở lại, trộn lẫn vào kẹo cho tỷ ăn.”

Đỗ Tiểu Ngư trừng mắt, “Trên người huynh có tiền hả?”

“Mẹ cho, sao vậy?” Đỗ Văn Uyên không hiểu ra sao.

“Không có gì!” Đỗ Tiểu Ngư nghiêng răng nghiêng lợi, trên người nàng một tiền đồng cũng không có, tiền kiếm được toàn để Triệu thị cầm sạch sẽ, căn bản chưa từng nghĩ cho nàng một đồng nào, vốn đang cho rằng ba đứa bé đều như vậy, một chút tiền tiêu vặt cũng không có, kết quả Đỗ Văn Uyên lại có, thật sự là trọng nam khinh nữ!

Đỗ Văn Uyên nhìn nàng tức giận, cười rộ lên, móc ra nửa xâu tiền đồng thả vào trong tay nàng, “Cất kỹ đi đừng để rơi, cả gia sản đấy, ngày nào đó ta muốn dùng còn phải tới lấy.”

Đồng tiền kia mang theo nhiệt độ, Đỗ Tiểu Ngư tựa như khúc gỗ ở chỗ ấy, nửa ngày sau mới nói, “Thật sự để ở chỗ muội, không sợ muội chiếm thành của mình à?”

Đỗ Văn Uyên sờ mặt nàng một cái, “Người ở chỗ này sợ cái gì.” Nói xong thì đi ra ngoài.

Nửa xâu đồng tiền năm mươi văn nặng trĩu, mẹ thật là bất công, cho Đỗ Văn Uyên làm gì chứ? Sợ hán đói trên đường mua đồ ăn à? Đỗ Tiểu Ngư nói thầm một trận, đi ra cửa tìm trần bì.

Trong thôn chỉ có một hiệu thuốc, náo nhiệt cực kì, như vậy thấy được người ngã bệnh rất nhiều.

Nàng đứng ở nơi đó đợi tiểu nhị bốc thuốc, chợt nghe được bên cạnh hai nữ nhân nói huyền thuyên.

“... Cánh cửa Lưu gia đều bị đập phá rồi, lúc trước mẹ Lưu phu tử còn sợ không tìm được con dâu hiền đây, hiện tại thì chọn mờ mắt.”

“Chuyện ra sao?” Một người khác hiển nhiên không biết chuyện truy hỏi, “Lưu phu tử tuy nói có chút học vấn nhưng rốt cuộc cũng đã 30 rồi, còn có một nữ nhi, muốn tìm người hoàng hoa khuê nữ, lại phải đoan chính trong sạch, nào có dễ dàng như vậy! Làm sao lại còn chọn mờ mắt? Nữ nhi nhà người ta đang tốt đưa tới nhà Lưu phu tử làm cái gì?”

“Người chưa nghe nói à?” Người trước vô cùng thần bí nói, “Oái, một học sinh của Lưu phu tử lên làm tam phẩm đại quan gì đó, nghe nói còn thường thường nhìn thấy Hoàng Thượng. ... Còn tự mình đến thăm Lưu phu tử đây, đây chính là quan lớn đấy, Lưu phu tử làm cử nhân ngày nào đó, làm quan chẳng phải rất dễ dàng sao.”

“A, có chuyện này à!” Một người khác kinh ngạc nói: “Vậy chẳng phải là tiện nghi cho Hoàng Hoa Đỗ gia kia, sau này được làm quan thái thái?..”

Đỗ Tiểu Nương nghe đến đó vội hắt mặt qua, đỡ để bọn họ nhận ra, nàng không ngờ lời đồn này cứ nhiên lưu truyền nhanh như vậy! Ngô đại nương thật là không phải chỉ để nhìn!

Chẳng qua quan tam phẩm này, cũng quá giật gân rồi?

Lưu phu tử mới ba mươi tuổi, những học sinh của hắn kia có thể được bao nhiêu, có thể làm quan Thượng tam phẩm không biết là kỳ tài ở đâu! Chẳng qua khuếch đại một chút cũng tốt, truyền tới tai Bao thị không làm bà ta vội chết à, không chỉ Đỗ Văn Uyên sau này làm quan, Lưu phu tử cũng làm quan đấy, cả nhà làm quan, còn phải sợ bọn họ một địa chủ nhỏ nhỏ sao? Gia sản sớm muộn cũng bị cướp đi!

Nàng nghĩ không nhịn được cười, không biết Chu thị hiện tại tâm tình gì, bà ta ham hư vinh như vậy đại khái sẽ ngầm thừa nhận, sau đó bắt đầu bành trướng, lòng người rất tham vậy đó.

Nhưng Triệu thị không biết những việc này, Đỗ Tiểu Nương trở về thấy bà trong phòng ngủ nhìn khối ngọc bội kia, hay là thân bất do kỉ mang đi cầm cố?

Đang nghĩ ngợi thì Ngô đại nương đến đây, hẳn là nói chuyện tình đi gặp Chu thị, làm khó Ngô đại nương phải nói dối rồi.

Thấy Triệu thị bận bịu để ngọc bội dưới cái gối, Đỗ Tiểu Nương trong lòng hơi động, thừa dịp Triệu thị trong sân nói chuyện chạy vào trong thật nhanh móc ngọc bội ra nhìn.

Lòng hiếu kỳ giết chết mèo, nàng vẫn nghi ngờ vật này, nhưng cổ tình trong nhà ai cũng không biết được, nàng nghĩ bỗng cau mày, cũng không nhất định, còn chưa hỏi qua Đỗ Văn Uyên đâu, nhưng phụ thân Đỗ Hiến cũng không biết, hẳn há lại biết được ư?

Nàng lén qua lộn lại kiểm tra ngọc bội, mới phát hiện nhìn xa như bích thủy ngọc, thì ra hoa văn kỳ lạ như vậy, như vô số hoa nhỏ ngưng tụ ở bên trong, căn bản không cần điều khắc đồ án, chỉ cần như vậy thì ý vị tuyệt vời, chẳng qua dùng tài nghệ kỹ càng điều khắc thực thú, càng dễ cho người ta yêu thích không buông tay. Mà ngọc bội sở lên xúc cảm cũng tương đối tốt, âm âm, khiến nàng không tự chủ được nhớ tới câu kia thơ, “Trắng sáng biển xanh, châu đỏ lệ – Khói vương nắng ấm, ngọc Lam điền”.

Cho nên dựa vào kinh nghiệm trước đây tiếp xúc qua ngọc đến xem, nàng suy đoán ngọc bội kia giá trị không thể thiếu mấy trăm lượng bạc ròng, Triệu thị tuyệt đối không thể mua được, cho dù là nhà tổ mẫu địa chủ chỉ sợ cũng không bỏ ra nổi một cái.

Bọn họ có cả nghìn mẫu đất một năm cũng chỉ kiếm mấy trăm lượng bạc, còn có rất nhiều người phải nuôi lắm, đâu có thể lấy ra tất cả tiền kiếm được trong một năm đi mua đồ? Vậy chẳng phải là điên rồi à!

Cho nên Đỗ Tiểu Nương càng ngày càng nghi hoặc, ngọc bội kia rốt cuộc là từ đâu ra? Lại ẩn giấu bí mật gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trúng Kế

Edit: Hắc Phượng

Đỗ Hoàng Hoa uống thuốc thêm trần bì mà Đỗ Tiểu Nương bỏ vào đã giảm sốt nhưng cái trán vẫn còn nóng.

Đỗ Tiểu Nương muốn khai thông tâm tư cho nàng bèn nói Ngô đại nương đã có biện pháp, để nàng không nên sầu lo, nhưng bản thân nàng lại thấp thỏm bất an, một hồi này đã trôi qua năm ngày rồi nhưng tình hình bên Chu thị bên kia như thế nào nàng không biết gì cả, đến buổi chiều mới hoàn toàn yên tâm, bởi vì Ngô đại nương lúc này mang đến tin tức tốt.

Tin này ra ngoài dự liệu của Đỗ Tiểu Nương, vốn tưởng rằng Bao thị chỉ nghĩ tất cả biện pháp chia rẽ việc hôn sự này, thì ra không chỉ có như thế, bà ta còn hi sinh cả biểu muội bà con xa gả ra ngoài!

Ngô đại nương nói hiện tại Chu thị vui mừng lắm, biểu muội bà con xa của Bao thị không chỉ bộ dạng xinh tư thái tốt, bát tự hợp với Lưu phu tử, của hồi môn rất phong phú, lại có Bao thị là con dâu Lý thị, cũng tính là bầu vú quan hệ với bà địa chủ. Nói cho cùng bà ta hồi đó chọn Đỗ Hoàng Hoa ít nhiều cũng có ý nghĩ ấy, nhưng Đỗ Hiền bị đuổi ra ngoài, được về cũng không dễ dàng, bà ta tự nhiên phải bắt được lợi ích trước mắt.

Thật là mọi người đều vui vẻ!

Cả nhà Đỗ Hiền cuối cùng thở một hơi, Đỗ Hoàng Hoa cũng cảm thấy mình rốt cục có thể từ bên vách núi đi về.

“Trường thôn bên kia ta bảo bà ta đi nói,” Ngô đại nương tiếp tục nói: “Đã có biểu muội Bao thị làm vợ, tóm lại cũng có chút quan hệ thân thích với các người, bà ta bây giờ lằng lằng một cái đáp ứng ngay, ta đi cùng, trường thôn không thể nói gì được.”

“Ôi, thật sự là cảm ơn trời đất!” Triệu thị lời kéo tay Ngô đại nương, “Thật sự phải cảm ơn người, đại tỷ, người thật là đại ân nhân của nhà chúng ta!”

Ngô đại nương vỗ mu bàn tay bà, đỏ cả mắt, “Nói gì vậy, năm ấy ta ngã xuống sông, nếu không phải người đi ngang qua nhảy xuống nước cứu ta thì ta đâu còn mạng nữa, nhìn đi, mở miệng là ân nhân ân nhân, bây giờ nhắc nhở muốn ta gọi người là ân nhân chứ gì?”

Triệu thị nở nụ cười, “Được, được, ta không nói nữa.”

Đỗ Tiểu Ngư lĩnh ngộ, thì ra giữa bọn họ còn có chuyện như vậy, chẳng trách hai người tốt như vậy, tình bạn xác thực cần phải trả giá cho nhau.

Hôn sự của biểu muội Bao thị và Lưu phu tử nghe nói định vào ngày 18 tháng 10, ngược lại rất gấp, xem ra thật sự tin cái lí do đó, bà ta vội vã muốn Đỗ Chương thi đậu tú tài đây mà, Đỗ Tiểu Ngư mỗi khi nghĩ đến điều này thì không nhịn được muốn cười to lên, nhưng sau khi cười xong lại cảm thấy không thoải mái, không biết biểu muội Bao thị kia làm sao, nếu tình huống cũng giống Đỗ Hoàng Hoa vậy thì đáng tiếc.

Nhưng những thứ đó thực sự không tới phiên nàng bận tâm, có công phu này còn không bằng nghĩ làm sao kiếm được bạc.

Bây giờ đậu phụ khô trên thị trường đã không đáng giá nữa, Đỗ Văn Uyên phán đoán tương đương chuẩn xác, thế nhưng còn tàn khốc hơn, bởi vì chẳng phải mười văn tiền một cân đậu phụ khô, mà là năm văn tiền một cân! Nếu Đỗ Tiểu Ngư hồi đó kiên trì tự mình làm đậu phụ khô đi bán, e là bán đến nay tối đa chỉ có thể kiếm được mười lượng bạc.

Xem ra nhị ca này đầu óc ở chuyện làm ăn thật là khá!

Chạng vạng ngày hôm đó, Đỗ Văn Uyên mang một người về, chính là Chương Trác Dư lâu ngày không gặp.

Đỗ Tiểu Ngư gặp được hân rất cao hứng, vẻ mặt tươi cười, ân cần bưng trà rót nước, còn cầm kẹo lấy từ Vọng Nguyệt lâu còn thừa cho vào trong đĩa mang ra.

Thái độ này gần như là nịnh hót, Đỗ Văn Uyên hơi nhíu mày nói: “Nhà Đại cữu của hân ở Phi Tiên trấn, sao lại thiếu thứ này chứ, còn khiến muội phải lấy bảo bối ra sao.”

Đỗ Tiểu Ngư bị hân nói sừng sờ, không rõ ràng mình làm sai chỗ nào.

“Ăn ngon thật, cảm ơn người, Tiểu Ngư.” Chương Trác Dư giải vây cho nàng, cầm viên kẹo bỏ vào miệng.

Đỗ Tiểu Ngư phiên cái xem thường Đỗ Văn Uyên, có lúc nhị ca này làm nàng cảm thấy có gì đó kỳ quái không nói được, nàng cười híp mắt kéo cái ghế ngồi bên cạnh Chương Trác Dư nói: “Người thích ăn là tốt rồi, ngược lại đại ca ta lại không thèm đấy.” Nói xong còn kéo cái đĩa dịch sang một bên không cho Đỗ Văn Uyên ăn.

Hành động này làm Đỗ Văn Uyên nhíu mày, nhưng chung quy không tiếp tục nói lời làm nàng mất hứng nữa.

“Đại cữu mẫu người nói như thế nào?” Quay lại chuyện chính, nàng quan tâm nhất chính là cái này.

Chương Trác Dư nói: “Đại cữu mẫu ta nói mang ra so với các kiện thêu khác, cái này thêu tốt nhất, muốn ăn tết xong gặp tỷ người một chút.”

A! Đỗ Tiểu Ngư suýt nữa nhảy dựng lên vui vẻ nói: “Thật vậy chẳng?”

“Đương nhiên là thật, nếu không ta tới đây làm gì?” Chương Trác Dư cười nói.

“Không có chuyện gì thì không thể tới chơi sao, dù sao người cũng là bằng hữu của Nhị ca.” Đỗ Tiểu Ngư cảm thấy bản thân hơi háms lợi rồi, tuy nói ân cần với Chương Trác Dư là vì Đỗ Hoàng Hoa, nhưng mà thiếu niên này là người rất tốt, làm bằng hữu cũng không tệ, “Đúng rồi, không phải người nói Đại cữu người có rất nhiều sách sao, vậy cho ta mượn một quyển nhìn coi có được không?”

“Người thực sự biết đọc sách hả?” Chương Trác Dư kinh ngạc nói, lần trước là khách khí nói một chút, cô nương nhà nông biết chữ cực kì ít, viết cái tên đã tốt lắm rồi, không ngờ Đỗ Tiểu Ngư còn có thể đọc sách?.

Đỗ Tiểu Ngư liếc Đỗ Văn Uyên nói: “Đọc sách có khó đâu, tỷ ta cũng biết một chút.”

Nói vậy làm Đỗ Văn Uyên giận quá chừng, vốn cho là nàng sẽ nhắc tới là hần dạy, kết quả cố ý khiến người ta hiểu lầm là Đỗ Hoàng Hoa dạy, nha đầu này thật đúng là thù dai!

Chương Trác Dư hiểu kỳ nói: “Vậy ngươi muốn mượn sách gì?”

“Có loại sách nào liên quan tới làm ruộng không, kiểu như ngày xuân trồng cái gì, mùa hè trồng cái gì, còn có trồng như thế nào?” Đỗ Tiểu Ngư quyết định hiện tại bắt đầu phải cố gắng làm tiểu nông nữ, làm một ít trụ cột cơ sở, tương lai mới có thể làm ruộng, mới có thể được mùa lớn, mới có thể trồng được vạn mẫu đất, thậm chí mệnh mông ruộng đất!

Chương Trác Dư suy nghĩ một chút nói, “Cũng có đấy, Tề Dân Yếu Thuật, muốn xem hay không?” Hần ngừng một chút, “Chẳng qua là khó hiểu lắm, nếu là nhị ca ngươi chỉ điểm thì có thể được.”

Tự dừng lại nhắc tới Đỗ Văn Uyên, Đỗ Tiểu Ngư còn chưa hết giận đâu, nàng không thích nhất chính là vô duyên vô cớ bị người ta trêu chọc, mà vừa rồi Đỗ Văn Uyên hiển nhiên là cố ý, liền không nói tiếp.

Đỗ Văn Uyên ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, “Nó bây giờ lợi hại lắm, sách gì xem mà không hiểu chứ, đâu cần ta dạy? Trác Dư, không tin ngươi hỏi thử nó xem, nó còn biết làm thơ đấy?.”

Lời này vừa dứt Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh lập tức hoá đá, làm thơ? Người nọ là muốn khơi lên tranh luận với nàng phải không?

Chương Trác Dư lại rất kinh ngạc, “Đồ đại ca tài hoa đã làm ta bái phục chịu thua, không ngờ tới Tiểu Ngư ngươi cũng biết!”

Đỗ Tiểu Ngư rất muốn nói không biết nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy cặp mắt Đỗ Văn Uyên đen thẳm sáng ngời, thì nàng không bình tĩnh, ánh mắt này tuyên bố là đang xem kịch vui! Nàng ưỡn ngực, bất cứ giá nào, không biết làm thơ thì sao, sao chép chính sửa thì nàng biết đấy! Chẳng phải làm thơ sao, đến trường phải học không ít đâu, luôn nhớ được một hai chục bài đấy, nàng nhắc nhắc hàm, “Loại thơ nào? Ngươi cho một đề đi.”

Nhìn nàng rất có tự tin, Chương Trác Dư thật lòng suy nghĩ một hồi rồi nói, “Đồng trời qua chính là xuân, dùng xuân làm đề vậy.”

Mùa xuân? Đỗ Tiểu Ngư cúi đầu suy tư, chậm rãi ngâm “Son Trần gặp xuân lại chợt tỉnh, bể nước phân ra mấy tuyến thanh, Quách biên thiên hộ giai lâm thủy, tuyết hậu nhất phong nửa vào thành.” Nàng chọn một bài thơ của Thanh triều, làm chỉnh sửa một chút, vì thời đại này có Đường triều Tống triều, nàng không dám mạo hiểm, có thể đọc được bài thơ này nàng cũng phải suy nghĩ đấy, kỳ thực không cần làm vậy, chẳng qua là giành một hơi với Đỗ Văn Uyên thôi, nhưng nàng không thể hối hận được rồi.

Nhất thời trong gian phòng rất tĩnh lặng, tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Đỗ Tiểu Ngư cho rằng mình làm lộ, kết quả nghe thấy đùng đùng đùng ba tiếng vang, thanh âm Chương Trác Dư kích động ở bên tai nói: “Thơ hay, thật là thơ hay! Đồ sư huynh, Tiểu Ngư tài hoa không kém với ngươi đấy! Ta phải nhanh nhớ kỹ.” Hần đọc lặp lại một lần bài thơ kia, hỏi Đỗ Tiểu Ngư đọc đúng không.

Đỗ Tiểu Ngư vội vàng gật đầu, “Đúng rồi, đúng rồi.”

Xem ra chọn chính xác rồi, bài thơ này ở đây chưa ai làm!

Bên này Chương Trác Dư rất hưng phấn, mà bên kia Đỗ Văn Uyên tĩnh lặng cực kì.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn hần suýt nữa té từ trên ghế xuống.

Ánh mắt kia như nàng đã gặp trong tâm linh, Đỗ Tiểu Ngư âm thầm kinh ngạc thốt lên, tất cả chữ của nàng đều là Đỗ Văn Uyên dạy, lại là hần từ nhỏ nhìn lớn lên, làm sao lại mắc mưu hần đi làm thơ chứ! Thật là một tên ngốc mà!

Mà Đỗ Văn Uyên bỗng nhiên cười một tiếng vỗ hai cái tay, “Đúng là rất hay, Trác Dư, ngươi bây giờ đã hiểu tư chất là vô cùng trọng yếu rồi chứ?” Có ý tứ là hần và Đỗ Tiểu Ngư là hai huynh muội, ghen tốt.

Chương Trác Dư tính cách ôn hòa chỉ cười, “Ta phải cố gắng khuyên đại cữu mẫu thu Hoàng Hoa tỷ làm đệ tử, học thêu gấm Tô Châu tất nhiên cũng rất nhanh.”

“Đây là đương nhiên rồi,” Đỗ Tiểu Ngư nhất định phải nói hay về Đỗ Hoàng Hoa, “Trong thôn này không thấy ai có thiên phú ở phương diện này như tỷ tỷ ta đâu, ta cho ngươi biết nhé, khăn kia tỷ ấy không cần vẽ trước đâu, suy nghĩ gì là thêu lên luôn đấy.”

Chương Trác Dư nghe cũng khen một phen.

Chiều nay Đỗ Tiểu Ngư giữ hần ở lại ăn cơm, cơm nước xong còn đích thân đi ra ngoài tiễn.

“Lấy được sách ta lại đến.” Chương Trác Dư trước khi đi nói.

Đỗ Tiểu Ngư lại nói cảm ơn vài câu.

Đợi người đi rồi nàng mới quay đầu, trở về thấy Đỗ Văn Uyên đang đứng trong sân thì lập tức chột dạ, chỉ lo hần làm khó dễ hỏi nàng sao biết làm thơ,

nàng thậm chí còn nghĩ sẵn câu trả lời rồi, trả lời là mèo mù vớ phải chuột chết, kỳ thực nàng cũng biết vài bài thơ, là ngày nào đó ở bên ngoài nghe một người mù nói, cảm thấy nghe hay thì nhớ lại, làm sao biết sẽ dùng đến.

Ôi chao, kỳ thực nàng tự biết cái lí do này không hay lắm, chỉ mong Đỗ Văn Uyên không hỏi nàng!

“Tiểu Nư.” Đỗ Văn Uyên vẫn gọi nàng lại.

Đỗ Tiểu Nư đành phải dừng lại bước nhỏ giọng nói: “Chuyện gì ạ?”

Đỗ Văn Uyên nhìn nàng bộ dáng sợ hãi thì rất muốn cười, nhìn nàng chốc lát rồi nói: “Không có chuyện gì, hôm nay lạnh, đi ngủ sớm một chút đi.”

Phi, hù chết người được không? Đỗ Tiểu Nư muốn nguyền hấn một cái nhưng lại muốn không có rắc rối này nữa, hấn đã không nhắc rồi, vậy chuyện này sẽ yên tĩnh đi qua, nàng như một lần khời chạy vào phòng ngủ.

Đỗ Văn Uyên nhìn bóng lưng nàng, trong mắt hàm chứa một chút mê man thoáng qua lại về trong suốt, những cảm tình kia chẳng phải giả, bất kể là ý lại và quan tâm Đỗ Hoàng Hoa, hay là kính yêu với cha mẹ, thậm chí còn tín nhiệm với vị nhị ca này, có cái gì mà không phải xuất phát từ thật lòng? Đã như vậy còn có cái gì phải nghi ngờ, là phải hay không phải Tiểu Nư đều không trọng yếu.

Ít nhất cho tới lúc này, hấn chưa bao giờ vui vẻ, nhẹ nhõm như mấy ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Nư Được Nóng Mơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Không Tưởng Tượng Nổi

Edit: Hắc Phượng

Ngày 18 tháng 10, Lư gia giăng đèn kết hoa, Lư phu tử thành thân!

Nhưng sự tiến triển của tình hình ra ngoài dự liệu của bất luận người nào, đánh chết Chu thị cũng sẽ không ngờ ngày hôm đó việc vui vậy mà lại biến thành tang sự!

Mà Bao thị cũng không ngờ đến, chính mình dốc hết sức cầm bạc ra làm việc, thuyết phục biểu di gả biểu muội cho Lư phu tử, đến cuối cùng thành ra là giỏ trúc mức nước chẳng được gì, không chỉ đắc tội Chu thị, thiếu chút nữa để biểu di nổi điên lòi hết tóc!

Đúng vậy, không ai ngờ tới, tân nương Lư phu tử chộc hấn một đao sau đó thất cổ tự tử!

Tin tức truyền đến, Đỗ Tiểu Nư không thể nào ăn được cơm tối, sao có thể không áy náy chứ? Nói cho cùng kế hoạch này xuất ra từ tay nàng, tiểu cô nương kia thành vật thay thế, nàng có thể trốn tránh trách nhiệm nhưng là vì cứu vãn Đỗ Hoàng Hoa. Nếu trước đó biết kết quả này, may ra có thể đổi phương thức, nhưng tất cả đã không kịp mất rồi, cho nên chỉ có thể cảm thấy tiếc hận.

Đỗ Văn Uyên gần đây ở nhà tự học, Lư phu tử bị thương, tuy chỉ là bị đâm trên bắp đùi, không có trí mạng, nhưng lần này bị mất mặt lớn như vậy tạm thời là không thể dạy học, huống chi cho dù có thể, chỉ sợ Chu thị cũng sẽ tính nợ trên đầu bọn họ, như thường sẽ không cho họ đến đọc sách.

Việc này Triệu thị cực kỳ lo lắng, bà xem trọng học nghiệp của con trai vượt qua tất cả, còn vội vã tìm một trường tư thực, sau này bị Đỗ Văn Uyên thuyết phục, sắp hết năm cũ rồi, cho dù tìm một lần nữa cũng không học được bao lâu, lại nói đôi một lần phu tử dạy sẽ không giống nhau, không chắc đã tốt với con, cuối cùng quyết định đợi ăn tết xong lại nói, ngược lại cũng chỉ còn hơn một vài tháng thôi.

Mà tư thực vốn được nghỉ sớm, tính như vậy cũng không có bao nhiêu thời gian, Triệu thị thấy vậy thì thôi.

Ngày hôm đó Đỗ Tiểu Nư đang cùng Đỗ Văn Uyên trong sân xử lý phơi rau cải trắng đã vài ngày, cắt bỏ lá già héo bên ngoài, bên cạnh đặt cái vại lớn dùng để muối dưa ăn. Phương pháp rất đơn giản, trải một tầng cải trắng trong vại rồi rắc một tầng muối lên trên, sau đó lại trải một tầng cải trắng, một cái vại lớn đại khái có thể trải được 20 tầng, tiếp theo là cho nước vào, cách mấy tháng là được ăn dưa chua ngon.

Nhà bọn họ đã ăn nhiều lần rồi, Đỗ Tiểu Nư cũng học xong xung phong nhận làm việc này cùng Đỗ Văn Uyên.

Hai người đang bề bộn làm việc thì thấy Bao thị giận dữ đi tới, phía sau còn đi theo một vị bà tử.

“Mẹ nguoi đâu, gọi bà ta đi ra!” Mẹ vừa đến đã ngao mạn.

Đỗ Tiểu Nư không thèm quan tâm, Đỗ Văn Uyên lạnh giọng nói: “Mẹ ta chính là đại tẩu nguoi, nguoi không có quy củ còn muốn gặp nguoi?”

Bao thị bị hấn trách cứ thì sừng sờ, lập tức cười khanh khách nói, “Oái, thật không hổ là học sinh tốt của Lư phu tử nha, nhanh mồm nhanh miệng lắm,

chẳng qua là tổ mẫu người không có đây, còn muốn điều võ đương oai với ta ư, người tính là thứ gì!”

Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu nói: “Chúng ta không phải thứ gì, người là thứ gì đó, được chưa? Còn là cái đồ tồi!”

“Người!” Bao thị bị nàng nói cho nghẹn, lại nghĩ đến chuyện biểu muội chính là nghe lời nói của nha đầu chết tiết này mới tạo thành, càng bốc hỏa trong lòng xông lên muốn đánh bạt tai Đỗ Tiểu Ngư, một bên hung ác nói, “Ta là tiểu thẩm người, người cũng dám nói như vậy với ta hả, nha đầu chết tiết kia, mẹ người không dạy người thì ta thay bà ta đến dạy dỗ người! Cho người nhớ lâu một chút!”

Đỗ Văn Uyên ngay ở bên cạnh làm sao sẽ để người khác thương tổn đến muội muội, giơ tay bắt cánh tay bà ta dùng sức uốn một cái.

Bao thị tuy hung hãn nhưng bộ dạng mềm mại yếu ớt, so với Đỗ Văn Uyên thì lùn một nửa đầu, đầu là đối thủ của hắn, lập tức đau kêu lên “oái oái”.

Bà tử kia thấy chủ tử bị nạt bèn muốn nhảy vào trợ giúp.

Đỗ Tiểu Ngư thấy bà tử này lưng hùng vai gấu, nghĩ thầm Đỗ Văn Uyên tuy cao nhưng không hề cường tráng, lại là một thư sinh đọc sách, đều nói thư sinh tay trái gà không chặt, không chắc đánh lại được bà tử kia vội lớn tiếng kêu lên, “Mẹ ơi, đại tỷ ơi, tiểu thẩm thẩm đánh người rồi! Mau tới đây!”

Triệu thị và Đỗ Hoàng Hoa đang định đi qua đây, nghe được gọi liền chạy tới, quả nhiên thấy bà tử kia định đưa tay đánh Đỗ Văn Uyên, Triệu thị cao giọng hét lên: “Người dùng tay cho ta, còn dám ở nhà chúng ta giương oai!”

Bao thị tự mình xoa cánh tay, “Là mấy đứa con nhà người đánh người trước!”

“Rõ ràng là người định đánh ta, nói chuyện như cái rắm ấy, đứng ở chỗ nào thả chỗ ấy!” Đỗ Tiểu Ngư há mồm là mắng.

Đỗ Văn Uyên nghe được suýt nữa cười ra tiếng, nha đầu này mắng người càng ngày càng có trình độ!

Bao thị tức giận đến thân mình đều run lên chỉ vào Đỗ Tiểu Ngư nói Triệu thị: “Người nhìn đi, Tiểu Ngư nhà các người còn dám nói đấy? Lỗ mắng như vậy, cứ như vậy chửi trưởng bối hả? Người chính mắt nhìn thấy rồi đấy?”

Triệu thị thản nhiên nói: “Tiểu ngư nhà chúng ta từ trước đến giờ có lẽ phép, hàng xóm nào mà không biết? Nó muốn chửi cũng chỉ chửi chó dữ thôi.”

Bao thị tròn to mắt, nhất thời không nói được câu nào, nhưng thấy cả nhà này trừng mắt lạnh lùng, mới ý thức được dù sao cũng là trên địa bàn của người khác, bảo bà tử lấy các thứ trong tay ra đột nhiên vứt xuống đất, “Là mẹ bảo mang tới, người vừa lòng đi! Phía trước phía sau không biết đưa mấy lần, trong miệng nói cái gì cũng không muốn, nhưng trong lòng nghĩ sao ai mà biết được? Người thiếu giả vờ giả vịt, ta xem người giả bộ tới khi nào! Cầm lấy, bán một chút cũng giá trị mấy chục lượng đấy!”

“Người nói cái gì?” Đỗ Hoàng Hoa tức nói: “Chúng ta không thèm khát cái gì của nhà các người!”

“A, người tính tường không nói dối,” Bao thị liếc mắt nhìn Đỗ Văn Uyên, “Không thèm khát thì làm gì phải mặt ngoài một bộ sau lưng lại một bộ hả? Không có chuyện gì để nhử từ tới nhìn mẹ, không phải là muốn vớt thứ tốt à!” Nàng khinh thường nhìn Triệu thị, “Ta nói này, người cũng thông minh cực kì, tự mình giả thanh cao để cho người khác cho rằng người không tham tiền, nhưng cả ngày chẳng phải để nhử từ làm mồi sao, có gan thì dùng để hấn trở lại Đỗ gia!”

Triệu thị nghe hoàn toàn biến sắc, trừng Đỗ Văn Uyên nói: “Bà ta nói có phải thật hay không?”

Đỗ Văn Uyên nghiêm mặt không nói lời nào.

“Chớ giả bộ.” Bao thị phi một cái khinh bỉ nói: “Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ đây, ta coi như nhìn thấu rồi!” Nói xong mang theo bà tử bước đi.

Triệu thị chỉ cảm thấy một ngọn lửa bay tán loạn ở ngực, Lý thị mấy năm gần đây chủ động tới lấy lòng bọn họ là nhìn Đỗ Văn Uyên có tiền đồ, hắn chín tuổi đã thông qua thi huyện, thi phủ, trở thành học trò nhỏ trong thôn tuổi nhỏ nhất, trước kia công công nguyện vọng là hi vọng trong nhà có người đọc sách, bây giờ mấy con trai không được thì nhìn trúng đứa cháu này! Nếu Đỗ Văn Uyên chẳng phải loại ham học, Lý thị e là chẳng thèm nhìn lấy một cái! Triệu thị càng nghĩ càng nổi nóng, hồi đó không nên nghe lời Đỗ Hiền đi mừng thọ, ông ta thì được đến hiếu đạo, mà cô con dâu này lại bị người ta nói thành không có ý tốt!

“Rốt cuộc con có đi sang bên đó không?” Triệu thị cầm một cái chổi ở góc tường quát lên.

Lần này thật sự chọc giận đến mẹ rồi, Đỗ Tiểu Ngư vội kéo tay áo Đỗ Hoàng Hoa, ra hiệu nàng đi khuyên bảo vài câu.

Nhưng Đỗ Hoàng Hoa còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy Đỗ Văn Uyên trầm giọng nói: “Nhi tử có đi qua mấy lần”

“Tốt, rất tốt!” Triệu thị ngực đập thành thịch không ngừng, con trai này luôn luôn thông minh sao lại không biết quan hệ giữa bọn họ và Lý thị, lại còn thật sự vụng trộm đi, “Con quý xuống cho ta!” Bà lạnh lùng nói.

Đỗ Văn Uyên không biện giải lập tức quỳ trên mặt đất.

Triệu thị quay đầu chổi vung lên đánh vào lưng Đỗ Văn Uyên.

“Đùng đùng đùng” Thanh âm rất chói tai, Đỗ Tiểu Ngu tròn to mắt ngẩn ra, lập tức nhào tới căn ở bên cạnh nói: “Mẹ, là con báo nhị ca đi, mẹ đừng đánh ca!”

“Con tránh ra cho ta!” Triệu thị sắc mặt tái xanh, cánh môi cũng đang phát run.

“Con không tránh, mẹ, là con báo nhị ca đi, con tham điểm tâm bên cụ bà kia ăn ngon, báo nhị ca đi lấy một chút đồ thêm! Mẹ, người đừng đánh nhị ca, nhị ca lớn như vậy rồi, sang năm còn đi thi tú tài nếu đã thương phải làm sao!” Nàng đi tới ôm chặt chân Triệu thị, trong lòng khổ sở vô cùng, kỳ thực Triệu thị làm sao cam lòng đánh Đỗ Văn Uyên đây, bà chỉ là bị Bao thị si nhục, lại bị Đỗ Văn Uyên phản bội, bởi thế thương tâm quá mức, mình bây giờ phải làm cho Triệu thị một cái bạc thang xuống.

“Đúng vậy, Nhị đệ không ý tứ gì khác, mẹ hãy tha thứ đệ ấy một lần đi!” Đỗ Hoàng Hoa cũng đi lên khuyên, “Tiểu thâm là muốn mẹ tức giận, không thể trúng bẫy của bà ta!”

Đỗ Tiểu Ngu xem thời cơ giành lại cái chổi trong tay Triệu thị, “Mẹ, cho dù nhị ca phạm lỗi lầm cũng không thể đánh người, phạt cái khác cũng được mà, đã thương thân mình đến lúc đó chẳng phải mẹ lại đau lòng à?”

Triệu thị nhìn nàng trầm mặt nói, “Chính con tham ăn trêu chọc, quỳ cùng Văn Uyên đi!” Nói xong xoay người vào phòng.

Thật sự là cũng phạt nàng à, Đỗ Tiểu Ngu bĩu môi quỳ xuống bên cạnh Đỗ Văn Uyên.

Đỗ Hoàng Hoa nhỏ giọng nói: “Mẹ bớt giận một chút sẽ thôi, các người kiên nhẫn một chút.”

Ai ngờ quỳ này liền quỳ tới buổi trưa, Đỗ Hiền trở về thấy hai đứa bé quỳ xuống đất đau đứt ruột gan, định kéo lên kết quả bị Triệu thị chửi cho một trận, Đỗ Hiền không có cách đành phải coi như thôi. Lúc ăn cơm tối lại khuyên bảo nhưng Triệu thị không nhả ra, dù thấy lúc này thật là cực kỳ tức giận, mà Đỗ Hiền cũng là một nhân tố quan trọng nhất, sao có thể khuyên được, Đỗ Hoàng Hoa vụng trộm cầm mấy cái bánh bao cho bọn họ lót dạ.

Khi trời tối càng lạnh, Đỗ Tiểu Ngu khịt mũi vài cái, tay đông lạnh như băng.

“Muội đừng quỳ nữa, đi vào thôi, mẹ sẽ không trách cứ.” Đỗ Văn Uyên lúc này nói.

Đầu sỏ gây nên còn không thấy ngại mở miệng, Đỗ Tiểu Ngu liếc nhìn hắn, “Vậy huynh sau này còn đi tới chỗ bà cụ nữa không?”

Đỗ Văn Uyên trầm mặt.

“Huynh còn muốn đi há?” Đỗ Tiểu Ngu gấp gấp nói: “Mẹ bị tức thành như vậy rồi, nếu như bị người biết được huynh vẫn đi, thật sự sẽ đã thương huynh đấy.”

“Tiểu Ngu, biết vì sao phụ thân đau thất lưng không?” Đỗ Văn Uyên nói chuyện, thanh âm trầm mà chậm chạp, “Là nhóm Nhị thúc đánh, bọn họ vốn muốn đánh chết mẹ.”

“Cái gì!” Đỗ Tiểu Ngu kinh hãi, “Bọn họ tại sao phải. . .”

Đỗ Văn Uyên nắm chặt tay phải nàng lạnh như băng nói cắt ngang: “Hồi đó xảy ra rất nhiều chuyện, ta còn chưa được sinh ra, là sau này dần dần mới biết được. Tiểu Ngu, bây giờ muội cũng biết, muội sẽ làm thế nào?”

Đỗ Tiểu Ngu trong lòng rối như tơ vò, không ngờ mâu thuẫn với bên tổ mẫu kia sắc bén như vậy, dù thấy được Triệu thị ở bên kia phải chịu không ít ủy khuất, cho nên vừa nhắc tới tổ mẫu phản ứng sẽ rất kịch liệt, nhưng bà hồi đó vẫn đi mừng thọ! Nàng khẽ thở dài, là vì tác thành Đỗ Hiền hiểu tâm thôi.

“Muội không biết.” Nửa ngày nàng mới nhẹ giọng nói: “Thế nhưng, chỉ ít ta sẽ không để cho mẹ thương tâm.”

Đỗ Văn Uyên ngẩn ra, “Ta sẽ cẩn thận suy nghĩ.” Nói rồi kéo nàng dậy, “Đừng để bị lạnh, nếu bị bệnh mẹ lại tự trách.”

Trong ngực của hắn ấm áp, thế nhưng người mới mười hai tuổi đã có tâm tư nặng như vậy sao, Đỗ Tiểu Ngu nghĩ thầm, rốt cuộc vì sao hắn đến chỗ tổ mẫu? Lại vì sao nói cho nàng biết những chuyện kia?

Triệu thị đến cùng vẫn không nỡ phạt hài tử lâu, sau đó bảo Đỗ Hoàng Hoa gọi hai người đi vào, Đỗ Hiền tỏ rõ lập lập trường không thể thiếu cố làm ra vẻ dạy dỗ con trai con gái, đây mới gọi là đi về nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nghé Con

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trời càng ngày càng lạnh, gió bắc thổi vù vù, vừa ra bên ngoài một lát mặt đã như bị đông thành đá.

Mấy hôm nay Đỗ gia đều ở nhà sửa sang đồ đạc, Đỗ Tiểu Nư mới phát hiện thì ra ở góc khuất gian nhà chính rõ ràng còn có một hầm ngầm, đại khái sâu nửa trượng, Đỗ Hiền nhét các loại đồ vật ở bên trong, có khoai tây, củ cải, còn có rau cải trắng, toàn là những rau dưa ngày thường hay ăn. Về phần gạo và mì cũng có mấy cái vại chứa đầy ắp. Điều này làm cho Đỗ Tiểu Nư sinh ra một loại ảo giác, dường như nhà bọn họ muốn ngủ đông, cất chứa đồ đạc đủ cho nhà bọn họ dùng suốt cả mùa đông.

Kỳ thực nàng là người miền Nam nên không biết, chứ ở phương Bắc đây là chuyện rất bình thường.

Áo khoác trên người càng thêm dày, thân hình nàng vốn thấp mặc thành một người bóng tròn.

May là đầu giường đặt gần lò sưởi, cho nên trừ ăn uống ra gần như cả ngày nàng đều làm tổ trên đầu giường.

Nhân dân lao động quả nhiên có trí tuệ, trước đây ở phương Nam thời tiết ẩm ướt, tuy nhiệt độ không phải rất thấp nhưng kỳ thật lạnh đến tận xương, hơn nữa còn không có loại lò sưởi đặt gần đầu giường thế này, nàng trước đây thật là cả ngày đều phát run, sau này kiếm được tiền mới có thể sử dụng loại máy sưởi, nhưng ở chỗ đại có cái lò nhiệt này đã cảm giác hạnh phúc cực kỳ!

Triệu thị vào nhà nhìn thấy nàng co lại trong chăn, cau mày nói: “Thế này mà hết một mùa đông thì phải tăng được mấy cân thịt!”

“Béo lên mới tốt ạ!” Đỗ Tiểu Nư chết cũng không muốn xuống giường, thế nhưng đây là lời nói thật, nàng thấy mình gầy thành cái dạng gì rồi đây, cảm mà va phải khúc gỗ chắc sẽ có lỗ thủng.

Đỗ Hoàng Hoa ở bên cạnh cười không ngừng, “Mẹ, để muội ở đó thôi, có xuống cũng không có chuyện gì làm mà.”

“Vậy là sao.” Đỗ Tiểu Nư nũng nịu cọ xát ở trên người nàng, “Có tỷ ở đây, sao phải dùng tới muội chứ!”

“Cũng chỉ có tỷ con nuông chiều.” Triệu thị lắc đầu, “Ăn tết xong cũng tám tuổi, tốt xấu học hỏi chút ít chứ, lần trước không phải nói muốn học thêu thùa sao, không thấy con thêu cái gì ra hình cả.” Nói rồi đưa gì đó trong tay cho Đỗ Hoàng Hoa, “Đề giày ta làm xong rồi, mũi hài thì con tự thêu đi, cuối năm đeo. Ta trong chốc lát phải đến nhà lão Bàng một chuyến, con trâu nhà bọn họ đẻ hai con nghé con, gọi ta đi chọn một con, ta phải đi từ chối.”

Đỗ Tiểu Nư ở trên giường nhảy dựng lên, “Sao phải từ chối, đây chính là trâu đấy!” Có con trâu thì bớt phải dùng sức người, nhà bọn họ làm ruộng sẽ rất dễ dàng thoải mái!

Triệu thị cau mày nói: “Làm sao lại không biết xấu hổ mà nhận ân tình lớn vậy, một con trâu có mấy lượng bạc đấy, chúng ta không mua được đâu.”

“Chẳng phải còn có mười lượng bạc sao ạ?” Đỗ Tiểu Nư hỏi.

Đứa nhỏ này còn biết tính toán cơ đấy, Triệu thị liếc nhìn nàng một cái, nếu là ngày thường thì đã không thêm giải thích rồi, nhưng lần này lại thật sự trả lời, “Sao có thể tiêu hết sạch chứ, tết đến phải dùng một ít, sau đó phải dùng càng nhiều.”

Đỗ Tiểu Nư không nói, vội vàng mặc quần áo, đến khi Triệu thị ra ngoài thì theo đi cùng, nói còn chưa từng thấy nghé con, muốn đi mở mang kiến thức. Triệu thị liền mang đi theo, nhìn nàng suốt ngày làm tổ trên giường, đi đường tiêu com một chút cũng tốt.

Nhà Lão Bàng cách cũng không xa, vốn là thời gian một chén trà nhưng bởi vì gió quá lớn, Đỗ Tiểu Nư không thờ nổi, kì kèo mè nheo thế là dùng mất thời gian gấp đôi.

“Ôi, Tiểu Nư cũng đến đây à.” Nương tử Lão Bàng Tần thị vội rót nước ấm đến, gọi hai người ngồi xuống, “Con trâu này của nhà chúng ta lần này thật không chịu thua kém đây, một lần roi được ra hai con liền, trong thôn cũng là lần đầu tiên, chờ lát nữa đi xem một chút, trông khỏe mạnh lắm” Bà dùng một chút rồi nói: “Tướng công nói thế nào cũng phải cho các người một con, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ sẽ có hai con đây, Văn Uyên nhà các người còn phải đọc sách, trông trọng nhiều ruộng như vậy tốn sức lắm.”

Tần thị người rất thấp bé, trên mặt nếu không có mấy nốt ruồi thì cũng được coi là thanh tú, bà nói chuyện rất khách khí, nhưng Triệu thị là người thông minh sao không hiểu chứ, bà ta không nở cho con nghé kia, kỳ thực chỉ là Bàng Dững muốn cho trâu, chứ không phải ý của Tần thị.

“Chúng ta sao có thể nhận được, Bàng đại ca đã giúp nhà chúng ta không ít việc rồi, trâu kia thì vạn vạn không được, ta tới đây là để nói chuyện này.” Triệu thị vội tỏ thái độ.

Tần thị an tâm nói: “Kỳ thực trâu nhà chúng ta có thể cho nhà các người mượn tùy lúc, con ta một thân thô kệch, cũng không kém con trâu là bao nhiêu.” Bàng Dững và nhi tử không có ở nhà, Tần thị muốn nhân hội nói việc này rõ ràng, đến khi bọn họ trở lại nói là Triệu thị chết sống không nhận, nhưng lời khách khí vẫn phải nói.

Đỗ Tiểu Nư thầm nghĩ, vốn là không muốn chiếm tiện nghi nhà bọn họ, Bàng đại thúc là người trượng nghĩa rộng lượng, vợ ông thì không phải vậy, sợ bọn họ lấy trâu ư?.

Triệu thị nói việc này xong định đi, ai ngờ người định không bằng trời định, Bàng Dững lúc này trở lại, thấy Triệu thị ở đó liền cười nói: “Đại muội từ đến xem trâu chưa, chọn được rồi chứ?”

“Chúng ta không thể nhận trâu đâu, tâm ý của lão đại ca chúng ta nhận rồi.” Triệu thị có chút xấu hổ, thật sự không nghĩ liên lụy với vợ chồng họ lúc này, vội vã muốn đi về.

Bàng Dũng đương nhiên hiểu rõ vợ ông, quay đầu trừng Tần thị một cái rồi nói: “Ngươi nói cái gì vậy? Vốn là cho bọn họ một con trâu, người cũng tới rồi, ngươi còn đuổi người đi à? Đại muội tử, ngươi mau vào đi, không thể đi một chuyến uống công được, nương tử của ta không hiểu chuyện, ngươi đừng so đo với bà ấy.”

Tần thị ủy khuất tức giận nói: “Ta nào có đuổi bọn họ, là tự bọn họ muốn đi đấy chứ, đại tỷ, ngươi phải nói rõ nha, không phải là ta không cho trâu nha!”

Triệu thị tiến thoái lưỡng nan, không biết nên nói thế nào.

Đỗ Tiểu Ngư lúc này nói: “Bàng đại thúc, nghe con kia của đại thúc bán bao nhiêu tiền ạ?”

Bàng Dũng sững sờ không hiểu ý của nàng.

Thấy Đỗ Tiểu Ngư nói lung tung, Triệu thị lời nàng đi.

“Mẹ, chúng ta gần đây lại mua mấy mẫu đất, không có trâu trồng trọt rất mệt mỏi, cũng không thể luôn phiên Bàng đại thúc phải không?” Đỗ Tiểu Ngư không đi tiếp tục nói: “Bàng đại thúc, nghe con kia là mẹ cháu tuyệt đối không nhận đâu, không thể nọ phần nhân tình lớn như vậy, cho nên không bằng bán nó cho nhà chúng cháu được không?” Nàng lại nhìn Tần thị, “Tần đại thẩm cũng không đuổi chúng cháu đi, là nhà chúng cháu không nhận, nhưng đúng là muốn mua một con trâu.”

“Ông nghe rõ rồi chứ?” Có người trong veo với bà, Tần thị ủy khuất tiêu hơn một nửa, giận dữ nói: “Cũng là thường xuyên lui tới, sao ta sẽ đuổi đại tỷ và Tiểu Ngư đi ra ngoài chứ?”

“Ôi, là ta trách nhầm bà rồi.” Bàng Dũng xấu hổ gãi đầu.

Đỗ Tiểu Ngư nhắm trúng mục tiêu tiến công, “Đại thẩm, bán con trâu kia cho nhà chúng cháu đi, hơi hơi rẻ hơn một chút là được, được không?”

Bàng Dũng là một người cứng rắn, nếu không phải đứa bé này nói vậy chắc chắn là sẽ cứng rắn cho nghe con đi, Tần thị nghĩ thậm chí còn không bằng thuận theo lời Đỗ Tiểu Ngư, vội nói: “Tiểu Ngư nói cũng phải, tương công, đã đại tỷ chết sống không chịu nhận, vậy thì bán cho nhà bọn họ đi, ta thấy thông thường một con nghe con bán bốn lượng bạc, bán cho nhà bọn họ ba lượng thôi.”

Gần như tương đương với nửa năm thu vào, khó trách nhà bọn họ trước đây không mua nổi trâu!

Tuy giảm 1 lượng nhưng vẫn rất đắt, Triệu thị do dự không quyết định, mua trâu thì còn dư bảy lượng bạc, những bạc này trừ sang năm mua những thứ cần thiết còn phải giữ lại phòng khi khẩn cấp, lại còn nếu như Đỗ Văn Uyên không thi đậu tú tài không vào được thư quán quốc gia, như vậy còn phải tìm trường tư thục, bà cảm thấy không đủ, dù sao thi tú tài chẳng phải chuyện dễ dàng, Lưu phu tử trước kia phải hai mươi tuổi mới thi đậu.

Đỗ Tiểu Ngư mới không thật sự chiếm lợi của Bàng gia đâu, Bàng Dũng là chân tâm thực lòng với nhà bọn họ, cho nên trước khi tới nàng cũng đã nghĩ biện pháp tốt, nàng nói: “Bàng đại thúc, thúc xem như vậy có được không nha? Nhà chúng cháu đưa bạc nhưng sẽ đưa dần, tháng này đưa trước năm trăm văn, sau đó mỗi tháng đưa 150 văn, đưa đủ cho các ngươi bốn lượng bạc, có viết công văn khế ước, in dấu tay, chắc chắn sẽ không lừa nha.”

Biện pháp này rất mới mẻ độc đáo, Tần thị là người thứ nhất nói đồng ý, kỳ thực cách này nói là giúp Đỗ gia, thế nhưng mình lại không lỗ chút nào, đến cuối cùng còn lấy được bốn lượng bạc.

“Tiểu Ngư thật thông minh nha!” Bàng Dũng thuộc về chậm suy nghĩ, Tần thị giải thích suy nghĩ một hồi mới hiểu được, lại thấy Triệu thị kiên quyết không cần nghe, nên đáp ứng bán nghe con cho nhà họ.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn lại Tần thị, người này nhỏ mọn biết tính toán, xem ra thật sự là người sáng suốt, chẳng trách điều kiện gia đình không tệ, mẹ nàng Triệu thị ở phương diện này rõ ràng không sánh bằng.

Mà Triệu thị bị Đỗ Tiểu Ngư liên tiếp hành động làm choáng rồi, đứa nhỏ này thật là không biết có bao nhiêu chủ ý, có thể nghĩ ra được biện pháp tốt, nhà bọn họ xác thực nên mua con trâu, chung quy Hoàng Hoa là cô nương, tuổi cũng không nhỏ, có khi sang năm phải gả ra ngoài, đến khi đó ruộng sẽ thiếu người làm, nếu có con trâu có thể giải quyết được tất cả vấn đề, bởi vậy cuối cùng bà cũng đồng ý.

Sau đó Tần thị tìm một trọng tài đến viết phân công văn, song phương in dấu tay, việc này coi như làm xong, sau đó đương nhiên là đi xem trâu rồi.

Trâu rất vạm vỡ, một con trâu vàng lớn, so với con trâu nhà Khâu thị còn dài hơn cao hơn một chút, giờ khắc này đang đứng cho con bú sữa, Đỗ Tiểu Ngư chỉ vào con nghe con đang uống sữa kia nói: “Mẹ, chúng ta lấy con này được không?” Rõ ràng nhìn sức lực lớn, uống sữa cũng nhiều, thiên nhiên khôn sống mòng chết, từ giờ khắc vừa sinh ra kia, hai con nghe con đã phải tuân theo quy tắc này.

Triệu thị đương nhiên cũng có kinh nghiệm ở mặt này, cho nên không tranh cãi cái gì, chọn con ánh mắt to tròn, thoát nhìn cổ cũng dài.

Bàng Dũng bảo bọn họ qua một thời gian ngắn hãy trở lại lấy, nghe con còn phải bú sữa mẹ, nếu không thể chất sẽ không tốt.

Hai người về nhà, người nhà nghe chuyện đương nhiên cũng rất cao hứng, thế nhưng phân phối nhiệm vụ cho Đỗ Tiểu Ngư, sau này con nghe con cứ

giao cho nàng quản lý.

Ngược lại gần đúng chỗ ngựa, nàng không có ưu điểm gì mà triển lãm, thù hoa không được, nhóm lửa cũng không được, giặt quần áo quá mệt mỏi, chăm sóc con nghệ thật tốt, không có chuyện gì dẫn nó đi lên núi đạo, còn được cười trên lưng nó chơi, tính tình trẻ con nhỏ ra, nàng nghĩ trong đầu mà cười thành tiếng, cảm thấy cứ như là bỗng nhiên có một người bạn nhỏ vậy

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mục Đích

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chớp mắt một cái đã đến tháng mười một, bầu không khí tết càng ngày càng đặc.

Hôm qua tỷ đệ ba người đi trấn Phi Tiên một chuyến mua sắm một lượng lớn đồ đặc, Triệu thị cũng cam lòng cho mua vài cân thịt heo, Đỗ Tiểu Ngư thuận tiện ôm hai cục xương lớn về, còn chưa được uống canh xương lần nào đâu, thân thể đang phát triển không thể không cần thứ này. Nàng mong muốn sau này mình cao một chút, không thể lùn hơn Đỗ Hoàng Hoa được.

Đồng thời còn mua giấy đỏ thắm về viết câu đối, pháo vân vân.

Câu đối ư? Đương nhiên là có Đỗ Văn Uyên viết rồi, nhìn qua những chữ trên trấn kia, không viết được đẹp hơn hẳn đâu.

Tuy là mùa đông nhưng vị cha Đỗ Hiển của nàng vẫn bận rộn, một hồi tòn trữ lương thực ăn, một hồi tu sửa bờ ruộng, một hồi lại phải bón phân cho lúa mì, chuẩn bị tốt cho mùa xuân năm sau.

“Cha, người mau đi gội rửa đi, thôi chết mất.” Thấy Đỗ Hiển trở lại không rửa tay đã tới ôm nàng, Đỗ Tiểu Ngư vội tránh ra, nơi này thường xuyên dùng tới phân, có lúc gió thổi vào sân toàn mùi phân thối, thật là khiến người ta không chịu nổi. Nói đến cái này không thể không nhắc tới nhà vệ sinh, sau này có thời gian nhất định nàng phải thay đổi, hiện tại phải dùng tạm thời.

“Còn ghét bỏ cha cơ đấy.” Đỗ Hiển gõ gõ nàng nhưng vẫn nghe lời đi lấy nước rửa.

Đỗ Tiểu Ngư chạy đến cạnh bếp, “Tỷ, canh xương nấu được chưa ạ?”

“Chỉ lo ăn thôi, lúc này không tiếc xuống giường.” Đỗ Hoàng Hoa không thiếu cười nhạo nàng, trong khoảng thời gian này toàn làm tổ, mua thịt thì xuống ngay.

Đỗ Tiểu Ngư chỉ cười hì hì, ngửi thấy hương vị muốn chảy nước miếng.

“Sắp được rồi, muối nhanh đi chơi cái Trám liêu kia của muội đi.”

Cái gọi là Trám liêu tức là tỏi già, rau thơm già, đậu phộng già, nước tương, muối, còn có dầu vừng hỗn hợp mà thành, còn thiếu vài loại gia vị tỷ như bột ớt, bột hoa tiêu, canh loãng vân vân, nếu không càng ăn ngon hơn. Đỗ Tiểu Ngư trước đây chỉ thích thịt hầm canh, sau đó dùng thịt trộn với cái này ăn với cơm! Nàng kích động chạy đến bên chiếc thớt gỗ, lấy dao loáng xoảng loảng xoảng băm lên.

Chờ đến khi nàng làm xong thì Đỗ Hoàng Hoa cũng đã dọn món xong.

Đỗ Tiểu Ngư làm thứ này rất được hoan nghênh, đều nói thịt trở nên có mùi vị hơn, nàng đương nhiên rất cao hứng.

“Tỷ, qua mấy ngày nữa chúng ta đi sang nhà Bàng đại thúc xem nghệ con đi?” Đỗ Tiểu Ngư uống canh thịt hưng trí bừng bừng nói: “Muội cắt mấy bó cỏ dê đó rồi, hiện tại thì thiếu cái chuồng trâu.”

“Chờ cha con rảnh rồi dựng một cái, nếu sang năm thu hoạch tốt thì mua thêm mấy con dê nuôi.” Triệu thị nói xong lại hỏi tướng công mình, “Đã phủ rom rạ ngoài ruộng lúa mạch xong chưa, nếu không xong kịp thì chiều nay ta đi cùng, nhìn trời hôm nay lạnh vậy, ta thấy tuyết sắp rơi rồi, màm mà bị lạnh thì không mọc được.” Nhà bọn họ năm nay trồng không ít lúa mạch, ruộng đất trồng luân phiên lúa mạch lúa nước có thể trở nên màu mỡ một chút, đề cao thu hoạch, mà thời tiết cũng thích hợp, không ủng không hạn.

“Không cần đâu, còn có một mẫu đất nữa thôi.” Đỗ Hiển vỗ vỗ đầu Đỗ Tiểu Ngư, “Ngày mai cha làm chuồng bò cho con,” Lại nói: “Hoàng Hoa, buổi chiều dọn dẹp những mẫu gỗ ở hậu viện một chút, nhìn thích hợp thì chồng lên phía trước, lại chuyển một ít rom ra tới.”

Đỗ Hoàng Hoa đáp một tiếng, Đỗ Hiển ăn nốt nửa bát cơm còn lại xong thì đi ra ngoài.

Buổi chiều Triệu thị đi sang nhà Ngô đại nương, nghe nói con dâu có tin vui phải vội vàng đi lên trấn Phi Tiên. Nhi tử Ngô đại nương làm người bán hàng

rong tích được không ít tiền, năm ngoài mua nhà ở trên trấn, vốn muốn tiếp vợ chồng Ngô đại nương cùng đi, kết quả bọn họ không nỡ bỏ chục mẫu đất trong nhà, cũng quen cuộc sống thoải mái trong thôn, nhưng chuyến đi này sợ đến ăn tết xong mới trở về, cho nên hai người không thể thiếu chuyện đề tâm sự.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn một mình Đỗ Hoàng Hoa bận rộn bên chủ động phụ trách rửa bát, ở nông thôn cũng có cái hay của nó, củi lửa nhiều, trên lò bếp luôn có nước nóng, cho nên giữa mùa đông mà có rửa bát đĩa cũng không sợ bị lạnh.

Mà Đỗ Văn Uyên lúc bình thường đương nhiên là không cần làm việc, nhiệm vụ chủ yếu của hắn chính là đọc sách, Triệu thị đau lòng sợ phòng của hắn cách xa bếp lò, còn làm riêng cho hắn một chậu than, nói là để tiện luôn cho cả việc xuống giường đọc sách.

Đỗ Tiểu Ngư đã quen như vậy rồi, ở nhà bọn họ đọc sách lớn hơn trời!

Nàng rửa bát xong thì đi vào trong sân giúp Đỗ Hoàng Hoa chuyển rơm rạ, đoán là Đỗ Hiền sợ nghe con bị lạnh, cầm ra trái cho nó đỡ bị lạnh. Ngẫm lại cũng phải, nghe con này mới được hơn một tháng sẽ phải rời khỏi mẹ mình, giữa mùa đông không có chỗ dựa đúng là rất lạnh, nàng nói: “Tỷ, hay là cho nghe con cũng mặc quần áo? Lạnh quá bị bệnh cũng không hay.”

Đỗ Hoàng Hoa nghe vậy nở nụ cười, “Muội coi nó là người à, còn mặc quần áo cơ đấy?”

“Nhưng mà nó là nghe con mới sinh ra không được bao lâu, tỷ, bỏ ra bốn lượng bạc ra đấy! Tỷ không sợ bị lạnh quá hông mắt à?” Đỗ Tiểu Ngư nhìn rơm rạ trên đất, “Tỷ dạy muội một chút làm thế nào mới làm được quần áo cho nó thôi, rải trên đất còn không bằng che trên thân.” Nhà có mấy cái áo to, trời mưa gió mà mặc nó thì an toàn lắm, nếu nghe con cũng mặc bộ quần áo bằng rơm rạ phòng chừng không bị lạnh.

Đỗ Hoàng Hoa ngẫm lại cũng phải, muội muội này suốt ngày làm tổ trên giường, hoạt động một chút mới được, vì thế đồng ý dạy nàng

Thấy nàng học được cũng khá rồi, Đỗ Hoàng Hoa đi hậu viện thu dọn đầu gối, chờ ngày mai cho cha dựng chuồng bò.

Hôm nay còn có chút nắng, gió cũng vừa phải, Đỗ Tiểu Ngư chuyển cái ghế nhỏ ngồi ở bên ngoài, vừa phơi nắng vừa đan quần áo, đang lúc thú vị thì nghe thấy hai tiếng gõ cửa, “Tiểu, Tiểu Ngư tỷ.” Tiếp theo là giọng tiểu nữ hài lặp ba lần bập, không cần đoán cũng biết là Chu Nhị Nha, thanh âm vẫn nhất gan như vậy.

Đỗ Tiểu Ngư không ngờ nó sẽ đến đây, cái tính cách sợ người lạ này còn tưởng rằng chỉ có nàng chủ động đi tìm nó thôi?.

Nàng thả quần áo rơm rạ xuống, đi đến phía cửa cười nói: “Nhị Nha à, người. . .” Lời mới nói được một nửa thì dừng lại, bởi vì bên cạnh Chu Nhị Nha còn có một người là tỷ nó – Chu Đại Nha.

Đỗ Tiểu Ngư không ưa người này, mặt lập tức lạnh xuống, “Nhị Nha, sao tỷ người cũng đến đây thế? ” Nàng không mời người này tới nhà chơi mà!

Chu Đại Nha kế thừa tính khí của Hồng nương tử, vốn là một người tính tình không tốt nhưng lần này lại nhẫn nhịn, trên mặt chồng chất tươi cười nói: “Lần trước người dẫn muội ta đến nhà vừa mời ăn cơm lại còn chải đầu cho nó, chúng ta không thể không cảm tạ nhà các người được, người xem này, đây là điểm tâm ta tự mình làm đấy, ăn rất ngon, mau nếm thử đi.” Lại cầm một cái trống bỏi ra lắc vang đùng đùng, “Thú vị không, cho người này.”

Chu Nhị Nha ở một bên trông mà thêm nhìn chăm chăm vật kia, đây là đệ đệ ngày thường hay chơi, nó chỉ chạm thử cũng không được, vậy mà đại tỷ lại vụng trộm mang ra ngoài, còn nói muốn tặng cho Tiểu Ngư tỷ, nó không thể hiểu nổi.

Cái gì vớ vẩn thế này, Đỗ Tiểu Ngư nhún mày lại, đây là đang làm nàng vui lòng? Không có việc gì mà ân cần không gian thì trộm, Chu Đại Nha này rốt cuộc có mục đích gì? Nàng cảm trống bỏi thuận thế đưa cho Chu Nhị Nha, nói: “Đến đây rồi thì vào đi, Nhị Nha, đi theo ta phơi nắng đi,” Lại nói với Chu Đại Nha: “Không có gì phải cảm ơn đâu, Nhị Nha đã gọi ta là tỷ, không có chuyện gì đâu, cái này người cầm về đi.”

Chu Đại Nha tức suốt nửa thì lệch miệng, nha đầu chết tiệt này đúng là khó đối phó, nàng nhấc chân phi thẳng vào nhà chính, “Nói cho các người nếm thử thì không thể cầm về được.”

Không có chút lễ phép nào, lẽ nào không biết người ta có ý đuổi cô đi sao? Đỗ Tiểu Ngư nhìn bóng lưng của cô ta thật là hết chỗ nói rồi.

Đỗ Hoàng Hoa ở bên trong nghe được tiếng nói, không biết người nào đến bên đi ra nhìn một chút, gặp ngay phải Chu Đại Nha vào nhà, cô ta vừa cười vừa nịnh nọt, Đỗ Hoàng Hoa bảo cô nàng ngồi xuống, lại rót cho nước ấm cho uống.

Xem bộ dáng chắc là không đuổi được rồi, Đỗ Tiểu Ngư chớp mắt nhìn không để ý tới nữa, ở bên ngoài nói chuyện với Chu Nhị Nha.

“Người tùy tiện ngồi đi, ta còn có chút việc bận, hay là người cũng ra ngoài phơi nắng nhé?” Đỗ Hoàng Hoa ngồi búi tiếp một lát rồi đứng lên, hơi có vẻ xin lỗi, nàng không giống Đỗ Tiểu Ngư, người ta chủ động tới đến cửa cảm tạ chung quy vẫn phải lấy lễ để tiếp đón, nhưng lại cảm thấy không có lời nào để nói với Chu Đại Nha cả, lúc này nói chuyện cũng tương đối uyển chuyển.

Chu Đại Nha vội nói: “Không sao, không sao, người cứ làm đi.”

Thấy Đỗ Hoàng Hoa đi hậu viện, nàng bưng bát nước lên uống sau đó rõ ràng ngó dáo dác nhìn xung quanh.

Ngày ấy sau khi trở về thì cô và Hồng nương tử mẹ cô nhắc lên chuyện của Đỗ gia, mới biết thì ra thiếu niên kia chính là học trò nhỏ còn trẻ nhất trong thôn bọn họ, sang năm sẽ thi tú tài, còn nghe nói có thể thi đậu. Hình như mẹ cô không có cảm tình gì với Đỗ gia, nói cả nhà họ đều bất lực hèn nhát, là

bị người đuổi ra khỏi nhà, cho dù thi đậu tú tài phòng chừng cũng không có bản lĩnh gì.

Nhưng mà người như vậy rất hiếm thấy, vừa tuần tú lại biết đọc sách, cô nghĩ thôi mặt đã đỏ lên, rón ra rón rén đi ra ngoài.

“Ngươi muốn đi đâu vậy?” Đỗ Tiểu Nư đang nghĩ ngợi người này tại sao còn chưa đi, quay đầu nhìn lại phát hiện cô ta như một tên trộm, chắc chắn chẳng có chuyện tốt lành gì!

Chu Đại Nha giật mình, bình tĩnh lại tâm tình nói: “Tỷ ngươi để ta chung quanh nhìn một chút, chưa tới đây bao giờ, muốn nhìn thử nhà các ngươi một chút, không tin ngươi đi hỏi tỷ ngươi ấy.”

“Nhà chúng ta thì có gì đáng xem đâu? Chẳng phải là bốn gian phòng bằng đất à, thật sự muốn xem ngươi đi nhà thôn trưởng đấy, dễ coi lắm!”. Còn bất tỷ nàng tới dọa người à, Đỗ Tiểu Nư cảm thấy thật nực cười.

Bị nàng nói một câu ghen hòng, Chu Đại Nha cắn miệng, một hồi lâu mới nói: “Nghe nói ca của ngươi đọc sách ở chỗ Lưu phu tử phải không? Bây giờ Lưu phu tử bị thương rồi, vậy không phải là không đi tới đó học được nữa sao? Vậy lúc này đang ở nhà à?”

Đột nhiên lại hỏi tới Đỗ Văn Uyên, Đỗ Tiểu Nư nheo mắt lại, “Vâng, nhị ca của ta ở nhà.”

Chu Đại Nha vui vẻ bước lên mấy bước, từ trong lòng móc ra ba cái hà bao, “Đây là ta tiêu, coi như cảm ơn cả ba tỷ muội các ngươi, Nhị Nha thường ở nhà một mình vừa không có bạn chơi cùng, lại làm phiền các ngươi chiếu cố nó rồi. Xem này, đây là cho ngươi, cái này cho đại tỷ ngươi, cái này, cái này cho, cho nhị ca của ngươi.” Nói chuyện có chút cà lăm.

Đỗ Tiểu Nư nhận lấy liếc nhìn vài lần, thật khó cho nàng còn mang đến cả hà bao, nhưng mà làm sao cái cho Đỗ Văn Uyên lại đẹp nhất? Thêu tinh xảo nhất, lại còn là uyên ương nghịch nước! Mà cho hai người bọn họ hoàn toàn là tùy ý ứng phó. Ánh mắt nàng lượn một vòng trên người Chu Đại Nha, chợt khẽ mỉm cười, “Ta muốn cái này, nhị ca của ta là nam nhân lấy hà bao xinh đẹp làm cái gì?”. Nói rồi ngừng lại, đặt ba cái hà bao vào trong lòng. “Hai cái này đều cho ta đi, Nhị Nha chơi đùa với ta vui lắm, bình thường tỷ ca ta không rảnh đâu, nói gì tới chuyện chiếu cố chứ.”

Chu Đại Nha uống phỉ một phen tâm huyết, có nỗi khổ không nói được, Đỗ Tiểu Nư thấy thế ngậm rên một tiếng, xoay người tiếp tục đan rom rạ.

Chỉ có Chu Nhị Nha rụt vai lại, không hiểu sao sắc mặt tỷ nó lại khó coi như vậy, giống như là muốn đánh người, vội nhanh chóng cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Edit: HắcPhượngHoàng

Chu Đại Nha không chiếm được lợi ích tức giận cáo từ, vốn còn muốn lôi cả Nhị Nha đi nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định để nó ở lại chỗ này.

Xem ra còn muốn tiếp tục lợi dụng nha đầu đáng thương này, Đỗ Tiểu Nư coi như không biết. Chờ cô ta đi rồi bắt đầu nói chuyện với Chu Nhị Nha.

Thì ra Chu gia còn một tiểu nhi từ năm tuổi, không cần phải nói, nhất định là quý giá nhất của cha mẹ nó, Trung Quốc từ trước đến giờ vẫn coi trọng nối dõi tông đường, nữ nhi như nước đổ ra ngoài, cho nên nếu so sánh ra thì kỳ thực nhà bọn họ tốt lắm, Triệu thị có trọng nam khinh nữ đến mức nào thì vẫn không quá nghiêm khắc với hai nữ nhi, nào có giống Chu Nhị Nha, nhìn qua cứ như một đứa trẻ lang thang?.

Kỳ thực nhà nó chẳng phải rất nghèo, cha nó làm thợ mộc, trong nhà cũng có mười mấy mẫu ruộng tốt, chỉ là tiền toàn tiêu ở trên người con trai, dù cho bây giờ không tốn nhưng cũng tích trữ lại để tương lai cưới nàng dâu cho đệ đệ.

Đỗ Tiểu Nư nghĩ lác đầu, xem ra tháng ngày của Chu Đại Nha cũng không tốt lắm.

“Còn muốn ăn mì hay không?” Đỗ Tiểu Nư cười nói với Nhị Nha, thật là đồng tình nó, cùng là tiểu nông nữ nhưng đãi ngộ không giống nhau chút nào.

Chu Nhị Nha theo bản năng nuốt nước miếng nhưng lác đầu, “Không, không cần, ăn cơm xong mới tới.” Kỳ thực cũng chỉ là nước cơm và hai cái dưa muối, ăn ngon toàn là của đệ đệ, hiện tại qua hơn hai canh giờ sớm đói bụng rồi.

“Mặc kệ, cùng nhau đi ăn thôi, ta vừa vận cũng có chút đói.” Đỗ Tiểu Nư kéo nó, “Biết nhóm lửa chứ? Hôm nay ta nấu mì.”

Chu Nhị Nha tất nhiên là biết nhóm lửa, từ bốn tuổi đã bắt đầu làm việc nhà, nhóm lửa là chuyện thường làm mà thôi.

Hai người bận việc một chút, canh mì thịt nóng hừng hực ra lò, Đỗ Tiểu Nư gọi Đỗ Hoàng Hoa và Đỗ Văn Uyên, bốn người chia nhau ăn cho ấm áp thân thể, sau khi ăn xong Chu Nhị Nha đỏ mặt cả lăm nói muốn rửa bát.

Biết là nó muốn báo đáp bữa cơm này, Đỗ Tiểu Ngư để nó đi rửa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mắt thấy trời dần tối Chu Nhị Nha sẽ về, Đỗ Tiểu Ngư có chút lưu luyến, tiểu cô nương này tuy ít nói nhưng lại là người tốt, nếu như mỗi ngày cùng một chỗ, chung quy một ngày nó sẽ dần vui vẻ lên thôi.

Đưa nó đến cửa, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Tỷ người mà bất nạt, người đừng cố chịu đựng, vẫn nói người ta nắn quả hồng mềm thôi, người cứng rắn một chút nắn ta sẽ không dám đâu.”

Chu Nhị Nha ngăn người không biết nói cái gì cho phải, nó thấy tỷ đệ ba người Đỗ Tiểu Ngư vui vẻ hòa thuận thì rất ước ao, nhưng ở nhà bọn họ đây là hình ảnh chưa từng xuất hiện. Nó sờ soạng một trận trên người, móc ra thứ gì đó đưa tới, “Tiểu ngư tỷ, cái này, đưa cho tỷ này.”

Một tảng đá hình bầu dục kích cỡ tương đương hột đậu phộng nằm ở trong lòng bàn tay nàng, hơi lóe ánh sáng, nếu như không nhìn lắm thì đây là viên hồng bảo thạch, Đỗ Tiểu Ngư kinh ngạc nói: “Làm sao người lại có thứ này?”

“Muội nhặt được ở dưới ruộng,” Chu Nhị Nha nhìn nàng mắt tròn trĩnh, cho rằng nàng thích, trong lòng cũng cao hứng.

Đỗ Tiểu Ngư không nhận, hỏi ngược lại: “Người không cho người nhà của người xem à?”

Chu Nhị Nha lắc đầu, lúc ấy nó nhặt được viên đá này vui vẻ lắm, đang định cho mẹ nhìn nhưng vừa mới vào cửa đã bị mẹ mắng cho một trận, nói nó lười biếng ra ngoài chơi, nói nó không trông nom đệ đệ, cúi đầu tát một cái, bàn tay kia đánh thật đau. Thế nhưng hồi đó nó đuổi theo đệ đệ, đệ đệ nghịch ngợm chạy loạn khắp nơi, kết quả nó đuổi theo không thấy tăm hơi đâu, ai ngờ về đến nhà thì nó cũng đã ở nhà rồi.

Nó hít cái mũi, nâng tay, “Tiểu ngư tỷ. . .”

Là muốn nàng nhận lấy, Đỗ Tiểu Ngư khoát khoát tay, “Cái này nhìn rất đáng tiền đấy, không thể nhận được.”

Chu Nhị Nha nghe xong nước mắt rơi xuống rào rào.

“Người đừng khóc mà.” Đứa nhỏ này thật dễ khóc, Đỗ Tiểu Ngư luống cuống tay chân, “Đừng khóc, có gì đâu mà khóc, chẳng phải là. . .”

Chu Nhị Nha đứng thẳng lau mắt, đáng thương vô cùng.

“Haiz, vậy ta nhận được rồi chứ? Đừng khóc nữa.” Đỗ Tiểu Ngư vội nhận hồng bảo thạch, “Cứ để ở chỗ này của ta, chừng nào người nhớ thì có thể tới lấy về.”

Chu Nhị Nha lúc này mới dừng khóc, cao hứng đi về.

Trong ruộng cù nhiên còn có thể kiếm được thứ đáng giá tiền thế này à, Đỗ Tiểu Ngư nhìn lại hồng bảo thạch, tin rằng là từ thứ nào đó rơi xuống, có lẽ do nạm không chắc, mà bảo thạch ở thời đại này rất hi hữu, thôn Bắc Đông bất cứ nhà nào cũng không mua được, thật kỳ quái. Nàng suy nghĩ một hồi sau đó cực kỳ cẩn thận thả vào trong hà bao, cất ở nơi này cũng tốt, vạn nhất bị Chu Đại Nha hoặc là Hồng nương tử trông thấy sẽ lấy đi ngay, ngược lại Nhị Nha chẳng được hưởng gì, còn không bằng để nàng bảo quản, bảo thạch này dùng để làm nhẫn hẳn là rất đẹp, giữ lại sau này làm của hồi môn cho Chu Nhị Nha thôi.

Đêm nay Đỗ Hoàng Hoa ngồi một chỗ thêu mặt giày, nàng phải nghiên cứu vải hoa.

Trải qua lần lượt thử nghiệm mới thấy người nhà bọn họ không biết thưởng thức hoa hồ điệp, sau này quyết định dùng vải hoa hình tượng hóa, tỷ như đoá hoa hồng này, bỏ ra mấy buổi tối mới làm thành. Vải vóc có hoa mai hồng cạnh góc màu tím, tổng cộng có 52 cánh hoa, toàn là một tay nàng cắt quần áo mà thành, có thể nói là trút hết tâm can! Vẫn còn có chút lệch xiêu vẹo, nếu Đỗ Hoàng Hoa làm thì nhất định sẽ tốt hơn.

“Tỷ, cái này như thế nào?” Nàng đội hoa ở trên đầu, nặn ra một nụ cười tự cho là thiên kiều bá mị.

Đỗ Hoàng Hoa nhìn kỹ một chút, phản ứng rất không hoan nghênh, “Cũng được.”

Đỗ Tiểu Ngư lập tức xì hơi, nhìn thế nào cũng thấy hoa này dùng được mà, phải biết rằng mùa đông không có hoa tươi, làm đoá hoa vải đeo cũng tốt mà.

Có lẽ là tỷ nàng không hiểu được thưởng thức, Đỗ Tiểu Ngư tự cổ vũ mình.

Cho nên chờ đến khi đi tới nhà Bàng đại thúc xem trâu, nàng dứt khoát đội bông hoa kia lên.

Nghé con trông rất lớn, lúc thấy các nàng gọi ồ ồ, Đỗ Tiểu Ngư cao hứng đi lên vài bước mới phát hiện trên lỗ mũi nó đã bị xỏ một lỗ, trâu là phải xỏ lỗ mũi, nếu không không dễ khống chế. Nhưng nàng từ trước đến giờ yêu thích động vật không khỏi có chút đau lòng, nhẹ nhàng sờ đầu nghé con biểu thị an ủi, ít nhất ở trong tay nàng, cuộc sống sau này của nghé con có thể tốt hơn những con trâu khác một chút.

Hai người dắt trâu đi định cáo biệt Tần thị, Tần thị nhìn chăm chăm Đỗ Tiểu Ngư, “Tiểu ngư, hoa trên đầu cháu mua chỗ nào vậy, trong thôn này ta chưa nhìn thấy.”

Nói đến chỗ này Đỗ Tiểu Ngư liền hăng hái, đặc ý nói: “Là tự cháu làm đấy, thế nào ạ, đẹp không ạ?”

“Ừm, rất tốt.” Tần thị nói.

Được người khác chắc chắn, Đỗ Tiểu Ngư cực kỳ cao hứng nói với Đỗ Hoàng Hoa: “Tỷ, đại thẩm nói đẹp mắt đây này, chỉ có tỷ không hiểu được thưởng thức!”

Tần thị nghe mím môi cười nói: “Cháu làm thêm một chút ra ngày nào đó cầm tới cửa hàng tạp hóa nhỏ của ta bán, những phụ nhân kia hẳn sẽ thích.”

Thì ra Tần thị còn mở ra tiệm tạp hóa, chẳng trách trong nhà hoàn cảnh không tệ, Đỗ Tiểu Ngư vội vàng gạt đầu, “Được ạ, cháu về nhà sẽ làm,” Nàng ngừng một chút lại hỏi, “Đại thẩm, vậy thẩm dự tính một đóa này bán bao nhiêu tiền ạ?”

Nha đầu này quả nhiên không giống đứa bé khác, Tần thị hồi đó thấy phương pháp mua trâu của nàng đã phát hiện, cười nói: “Cái này khó mà nói được, có bán mới biết, chẳng qua nhìn vãi vốc của cháu xinh đẹp quá, cái bình thường bán được hai ba văn tiền thôi.”

Đỗ Tiểu Ngư nhăn lông mày, nhọc nhằn khổ sở mấy đêm mới được hai văn tiền? Nàng không vui vẻ được nữa, chẳng qua ngấm lại đợi thuận thực một đêm có thể làm ra ba, bốn đóa, vậy thì một tháng có thể kiếm được tầm hai trăm văn.

Đây là thuận thu nhập, Tần thị là loại người khôn khéo chắc chắn đã sớm suy nghĩ tự mình muốn thu lấy chi phí, cho nên mới nói hai văn tiền, về thực chất chắc có thể bán ba văn tiền, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thẩm vậy cũng được, chung quy Tần thị là mở cửa hàng, mỗi ngày nhiều người đến chỗ bà ta mua đồ, điểm này thì lợi hại hơn nhiều so với nàng tự bày sạp.

Nàng không nói gì nữa, cáo từ Tần thị, đi theo Đỗ Hoàng Hoa trở về.

“Tiểu Ngư, hoa này đừng bán, muội còn nhỏ tuổi cần thận làm hỏng ánh mắt.” Đỗ Hoàng Hoa ở trên đường nói: “Đội Nhị đệ thi đậu tú tài ta lại nói với mẹ cho muội đi đọc sách.” Thi đậu tú tài là có thể đến thư quán nhà nước học, nghe nói thi tốt mỗi tháng còn được phát tiền nữa, như vậy trong nhà sẽ dư dả hơn, cho muội muội đọc sách sẽ không thành vấn đề.

Xem ra nàng còn chưa bỏ ý niệm này đi, Đỗ Tiểu Ngư thực sự không có hứng thú đọc sách, chỉ cần Đỗ Văn Uyên tùy tiện giảng giải cho nàng, sách gì nàng xem không hiểu chứ? Căn bản không cần phải đi học bèn nói: “Muội sẽ cẩn thận bảo vệ ánh mắt mà, chính tỷ cũng chú ý một chút, không có chuyện gì thì xoa xoa một chút.”

Mỗi lần nói tới đọc sách là lảng tránh, Đỗ Hoàng Hoa có chút tức giận, “Trẻ con nhà người ta đều trông mong đọc sách, còn muội thì không chịu!”

“Muội không thông minh như Nhị ca, tỷ, xem muội nhóm lửa còn không học được đây, đọc sách lại không dễ, muội không muốn đến tư thư bị phu tử chửi đâu!” Đỗ Tiểu Ngư vô cùng đáng thương lôi kéo góc áo Đỗ Hoàng Hoa, “Nghe nói có phu tử hung lên còn muốn đánh người đấy, tỷ, tỷ cam lòng để muội bị đánh chửi à?”

Đỗ Hoàng Hoa vừa bực mình vừa buồn cười, nàng không nhìn ra được cô muội muội này có chỗ nào không thông minh, ngược lại nói đến đọc sách luôn nói được đủ loại các dạng lý do ra, lần trước nói là đọc sách mệt, lần này viện cớ là mình ngốc. Nhưng bị nàng làm nũng thực sự không thể làm gì nên không nhắc lại nữa, với lại Nhị đệ còn chưa thi đậu, bây giờ có nói gì mẹ cũng không đồng ý, thôi đợi sau này nói sau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đưa Sách

Edit: HPH

Vừa dứt nghe về nhà, Đỗ Tiểu Ngư vội vã không nhìn nôi đi ôm bó cỏ bỏ vào trong lều, thấy nghe con cúi đầu ăn vào mới yên tâm, nó mới dứt sữa, thoạt nhìn ăn khá ngon miệng, nàng quay đầu lại lấy chiếc áo bằng rom đã đan xong khoác lên người nó.

Triệu thị ở bên cạnh oái một tiếng, “Nhìn bảo bối này, đến lúc đó có chịu cam lòng cho nó đi cày ruộng không?”

“Sao không cam lòng, đừng đánh nó là được.” Đỗ Tiểu Ngư vỗ lưng nghe con, “Mẹ xem nó ngoan chưa này, sau này chắc chắn nghe lời.”

Triệu thị nghe thấy buồn cười, chung quy là trẻ con thôi, trâu nếu không đánh đầu chịu dùng sức làm chứ.

“Đừng rồi, mẹ, Tần Đại thẩm nói hoa này của con dễ nhìn đấy!” Đỗ Tiểu Ngư lập tức lại khoe khoang lên hoa vải của nàng, “Còn bảo con nếu có thời gian rảnh lại làm nhiều một chút, sau đó mang tới tiệm tạp hóa nhà bà ấy bán!”

“À?” Triệu thị kinh ngạc nói: “Hoa này của con còn có thể bán lấy tiền ư?” Đứa nhỏ này mùa mưa bán lại mỗi lần mang đến một hồi mua bán bất ngờ.

Nhìn thấy vẻ mặt đó, biết bà chỉ biết mà không thưởng thức, Đỗ Tiểu Ngư chu miệng lên, “Các người đều không biết hàng, chỉ có Tần Đại thẩm biết

thôi, hừ, con đi làm đây!” Lúc này kiếm được tiền không nộp cho nhà nữa, tự mình ăn đi làm tiền riêng, ai bảo bọn họ không coi trọng! Nàng nghĩ lại cao hứng lên, đến lúc đó dùng khoản tiền này mua chút vật liệu, nàng còn thật nhiều loại này nọ muốn chậm rãi thử nghiệm đây.

Còn tức giận hả, đứa nhỏ này, Triệu thị cười, “Chớ vội đi, vừa rồi bạn cùng trường của nhị ca con tới đây, đang ở trong nhà đây, hình như là muốn đưa sách gì đó cho con, mau quay trở lại đi.”

Hắn là Chương Trác Dư đến đây, Đỗ Tiểu Ngư vội bước nhanh đi vào bên trong.

Cửa không đóng, nàng vừa bước vào cửa tức thì nhìn thấy Chương Trác Dư, hắn mặc áo vải đoàn văn màu lam đậm, đội khăn thư sinh màu bạc, nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái, vóc người cao hơn so với ấn tượng một chút, nhìn thấy nàng lộ ra nụ cười nhã nhặn.

“Nghe nhị ca của ngươi nói ngươi đi đất nghe?” Chương Trác Dư nói, mặt xấu hổ đỏ bừng trước mắt kia luôn tràn đầy sung sướng, để cho lòng người không khỏi cảm thấy trở nên tốt đẹp.

“Đúng rồi, con nghe kia trông cường tráng lắm, lát nữa mang ngươi đi xem.” Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Mẹ ta nói ngươi có cái gì cho ta, có phải là sách không?”

“Phải rồi.” Chương Trác Dư chỉ bàn nhỏ trong phòng, “Để chỗ kia kia, hôm qua ta xem rất cẩn thận, khó hiểu lắm.”

Nhà bọn họ không làm ruộng hay sao mà cảm thấy khó hiểu? Đỗ Tiểu Ngư thấy kì quái, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì hiểu, Chương Trác Dư này đại khái cũng giống như Đỗ Văn Uyên, đều bị sùng tới mức không phải làm gì hết chỉ lo đọc sách thôi, thảo nào xem không hiểu, chà, nếu không thi đậu tú tài thì làm sao! Điều nói trong trăm người vô dụng nhất là thư sinh, đúng là có đạo lý, không đi lên sĩ đồ chẳng khác nào xong đời. Nàng cầm sách lên lật vài tờ, trang sách này có chút ó vàng, xem ra đã có mấy năm rồi, nhưng không cũ nát, phỏng chừng ngày thường không ai thêm xem.

Chương Trác Dư làm sao biết nàng đang suy nghĩ gì, cười nói: “Ngươi làm thơ tốt như vậy, giỏi hơn ta, chắc chắn có thể đọc được.”

Nghe câu này Đỗ Tiểu Ngư chột dạ, kỳ thực nàng đâu biết làm thơ, về còn tạm được, vội nói: “Lần trước ta mò mẫm gặp phải đây, lần tới lại bảo ta làm chắc chắn không được đâu, thật đấy, không tin ngươi hỏi nhị ca của ta, kỳ thực ta không biết làm thơ, phải không?” Nàng nhìn chăm chăm Đỗ Văn Uyên, lần trước để hắn kích tướng mất lý trí, lúc này thế nào cũng phải bù đắp lại, nàng không muốn tiếp tục lừa người.

Đỗ Văn Uyên lần này không làm khó nàng vội nói: “Đúng là thế, dùng xuân làm đề kỳ thật ta từng hỏi Tiểu Ngư, nàng có chuẩn bị rồi, nếu ngươi ra một đề khác, nàng chưa chắc làm ra được đâu.”

Lời giải thích này tốt lắm, Đỗ Tiểu Ngư thở phào nhẹ nhõm, Chương Trác Dư thật sự mà muốn thi lại nàng cứ bảo không biết làm.

“Thì ra là như vậy.” Chương Trác Dư không tránh khỏi thất vọng nhưng rất nhanh lại nói: “Tiểu Ngư ngươi tuổi còn nhỏ, tin rằng mấy năm tiếp theo, những thứ này không làm khó được ngươi.”

Thật là người thiện lương, Đỗ Tiểu Ngư cười với hắn, “Ừm, ta sẽ đọc sách cho tốt, về sau không thể thiếu làm phiền ngươi đây này?.”

“Không sao, ngươi cứ việc tìm ta mượn, thật ra nhà đại cữu ta cũng chỉ để đây thôi.” Chương Trác Dư nói rồi liếc nhìn Đỗ Văn Uyên, “Kỳ thực hôm nay còn có chuyện muốn nói với các ngươi,” Hắn dừng một chút, “Đại cữu ta chỉ có một muội muội là mẹ ta, cha ta lại mất, cho nên ông nghĩ để cho chúng ta về chỗ ông ở, mấy hôm nay sẽ chuyển lên trấn Phi Tiên, về sau có thể sẽ không về thôn nữa.”

Đỗ Văn Uyên nghe gật đầu, “Mẹ ngươi bị bệnh đúng là nên ở trên trấn mới tốt, đại phụ bên kia y thuật cũng tốt hơn.”

“Ừm, sau này các ngươi tới trấn Phi Tiên có cái gì muốn giúp một tay có thể tìm ta.” Chương Trác Dư nói: “Chẳng qua, nếu chúng ta đều thi đậu tú tài mà nói, học tập chung một thư quán sẽ thường xuyên gặp mặt.” Hắn cũng là học trò nhỏ, chẳng qua là nếu năm nay thi đậu sẽ được tính là vô cùng ghé góm, mới mười tuổi, nếu thi đậu sẽ thành tú tài còn trẻ hơn cả Đỗ Văn Uyên.

Đỗ Văn Uyên rất tự tin, “Ta đương nhiên có thể, ngươi phải cố gắng lên.”

Đỗ Tiểu Ngư liếc hắn một cái, người này thật đúng là tự đại.

Nhưng dường như Chương Trác Dư đã quen rồi, cười nói: “Đương nhiên rồi, lát nữa ta lại về nhà đọc sách”.

“Đúng rồi, cữu mẫu ngươi có nói ngày nào rảnh rồi gặp tỷ ta không?” Đỗ Tiểu Ngư thời khắc không quên việc này.

“Qua tiết nguyên tiêu hẳn là lúc rảnh rồi.” Chương Trác Dư nói: “Đến lúc đó ta tới đón các ngươi đi.”

Đỗ Văn Uyên lúc này nói: “Trác Dư, ta nghe ngươi từng nói, cữu mẫu ngươi thu nạp đệ tử hình như đều phải ký ba năm khế ước phải không?”

Còn có việc này? Đỗ Tiểu Ngư trong lòng cả kinh, chỉ nghe Chương Trác Dư thật lòng trả lời: “Đúng vậy, cữu mẫu ta nói học theo gấm Tô Châu cần chuyên tâm, nếu làm đệ tử phải ở bên người cữu mẫu ta toàn tâm toàn ý học tập, còn nghiêm ngặt hơn chúng ta đọc sách đấy?. Nếu ở gần còn đỡ, ta thấy một số tỷ tỷ bên trong Hồng Tụ Phường ở xa một năm mới về nhà một lần.”

Không phải chứ! Đỗ Tiểu Ngư hết chỗ nói rồi, vậy nếu Đỗ Hoàng Hoa bá sư thành công, không phải lại mất ba năm hả? Ăn tết xong tỷ ấy mười lăm tuổi, học thành hay không cũng đã mười tám rồi? Sẽ thành cô nương già nhất trong thôn mất thôi!

Mấy người lại nói vài lời, Đỗ Tiểu Ngư sau đó thật sự mang Chương Trác Dư đi xem nghệ con, giữa lúc định đưa hắn ra cửa, bầu trời rơi xuống tuyết, bay là tả như lông tơ.

Chương Trác Dư vội vàng đi, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Người đợi một lát.” Nói rồi trở lại lấy cái áo đưa tới, “Mặc cái này vào không bị lạnh, mẹ ta nói nếu có tuyết nhất định sẽ rất lớn, người tới đưa sách không thể để người chết rét được.” Nàng nhón chân lên khoác chiếc áo lên người hắn, lại cẩn thận thắt dây lưng cho hắn.

“Được rồi, ấm áp chưa?” Nàng cười cười hỏi.

Bên trong tuyết trắng, hắn nhìn thấy màu sắc con người của nàng rất nhạt, nhạt như nước trà, nghĩ như thế chớp mũi lại phảng phất như người thấy hương trà, Chương Trác Dư giật mình cười nói: “Ừm, cảm ơn người, Tiểu Ngư.”

Đỗ Tiểu Ngư cười tiễn hắn rời đi, thật là một người tốt, rất dễ sống chung, xem ra nhị ca thật biết chọn bạn.

Nàng nghĩ xoay người lại đứng dịp thấy bóng lưng Đỗ Văn Uyên, vội vàng đuổi theo.

“Nhị ca, muội có việc hỏi huynh!”

“Chuyện gì đó?” Đỗ Văn Uyên quay người lại, thản nhiên nói.

“Vừa rồi Chương Trác Dư nói khế ước, có phải huynh đã sớm biết chuyện này rồi không?” Hỏi đó Đỗ Văn Uyên để nàng không nói cho mẹ biết trước, có lẽ vì nguyên nhân này.

Đỗ Văn Uyên không phủ nhận, “Ừ, nếu mẹ mà biết sẽ không cho phép.”

“Vậy huynh còn để ta đi tìm Chương Trác Dư?” Đỗ Tiểu Ngư tức chết, đây chẳng phải là lãng phí sức lực à!

“Muội muốn rút lui à?” Đỗ Văn Uyên nhướn mày, “Ta mới đầu không biết cữu mẫu hắn có nhìn tay nghề tỷ hay không, nếu chương mắt đương nhiên không cần phải nói ra rồi.”

“Vấn đề là bây giờ nếu được thu làm đệ tử thì phải làm sao!” Đỗ Tiểu Ngư trừng hắn, “Vậy chúng ta có nói cho tỷ biết không? Sau tết nguyên tiêu có thể xác định, nhưng nếu tỷ thành công mẹ lại không cho phép, chẳng phải để tỷ càng thương tâm à? Ài, thế nhưng muội làm sao khuyên được mẹ chứ? Huynh không phải là không biết, hai năm nay nương nhất định muốn gả tỷ ra ngoài, lần trước còn nghe mẹ nói với Ngô đại nương?.”

Trong lòng nàng như bị gội thùng nước lạnh, khổ sở không nói ra được, nàng mong chờ như thế nào thực hiện nguyện vọng của Đỗ Hoàng Hoa, thế nhưng hiện thực làm người ta thật bất đắc dĩ.

“Ta biết tấm lòng của muội với tỷ cho nên lần trước mới không cản muội.” Đỗ Văn Uyên xoa tóc nàng, thanh âm mềm xuống, “Muội yên tâm, lúc này nói cái gì ta cũng phải khuyên mẹ đồng ý, nếu như không được ta không đi thì tú tài.”

“Cái này không thể được!” Đỗ Tiểu Ngư vội vàng nói: “Lấy việc này đi uy hiếp mẹ, mẹ sẽ tức chết!”

“Làm cái suy luận mà thôi.” Đỗ Văn Uyên cười cười, “Muội xem ý mẹ thế nào đã, đến lúc đó chúng ta mới quyết định.”

Chỉ có thể như vậy thôi, Đỗ Tiểu Ngư buồn bực không vui.

Đêm đó lúc làm vài hoa một câu cũng không nói, Đỗ Hoàng Hoa còn tưởng rằng cữu mẫu Chương Trác Dư không thích thủ nghệ của nàng, không được học gấm Tô Châu, cho nên cô muội muội này mới mất hứng.

“Tiểu Ngư, có đói bụng không, ta rán cho muội hai quả trứng ăn nhé.” Nàng nói xong liền muốn xuống giường.

“Không cần, không đói bụng.” Đỗ Tiểu Ngư miễn cưỡng lên tiếng đáp lại.

“Vậy bánh rán hành, bên trong cho ít thịt mỡ ăn rất ngon, có muốn hay không?”

Đỗ Tiểu Ngư nhủ thầm, ngày thường chỉ sợ nàng ăn đêm quá nhiều, bây giờ sao lại ngược lại, liệu mạng muốn làm đồ ăn cho nàng? Nàng kỳ quái liếc mắt nhìn Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, tỷ có chuyện gì à?”

Đỗ Hoàng Hoa không nói, xem ra chuyện này thật sự không được, ngay cả ăn ngon cũng không muốn, nàng thăm thờ dài một hơi, tiếc thay để muội muội buồn bực, mình lại không an ủi được nó.

Chẳng qua Đỗ Tiểu Ngư chẳng phải người dễ dàng sa sút như vậy, nàng rất nhanh quên mất buồn phiền, vội đầu vào làm hoa vải.

“Tỷ, tỷ xem thử, những thứ đầu thừa đuôi thẹo này cái nào là tốt, cái nào là thông thường, giúp muội sửa sang một chút được không?” Về chất vải, Đỗ Hoàng Hoa hiểu hơn nàng, nàng phán đoán vải tốt xấu chỉ bằng cảm giác thôi, căn bản không biết nó làm bằng vật liệu gì, tỷ như tơ lụa, lông, vóc, lụa, còn có tơ sống vân vân... mà những chủng loại này còn phải phân biệt tốt xấu nữa, kỳ thực rất phức tạp.

Thấy nàng một lát đã tốt hơn, Đỗ Hoàng Hoa yên tâm, chuyên tâm phân loại cho nàng.

Rất nhanh những đầu thừa đuôi theo kia được chia làm nhiều chồng. Đỗ Tiểu Ngư lại trên cơ sở này dựa theo nhan sắc lại phân ra vài loại.

Đỗ Hoàng Hoa ở bên cạnh nhìn không biết nàng đang suy nghĩ gì, nhưng nàng đã quen cách làm của tiểu nha đầu này, không cần phải nói, nhất định là có liên quan tới kiếm tiền rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nồng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trời Tuyết Săn Bắn

Edit: HPH

Tuyết rơi thế này đã hai ngày đến nay còn chưa ngừng, đưa mắt nhìn khắp nơi toàn trắng xóa, không hề thấy gì cả, chỉ có hoa tuyết như lông ngỗng nhẹ bay xuống liên tục, che phủ nền đất một tầng tuyết thật dày.

Ở phương nam này rất ít thấy, Đỗ Tiểu Ngư thử đi vài bước mới phát hiện tuyết dày phủ tới bụng bắp chân mình, mặt cũng lạnh cóng, ý tưởng làm người tuyết lập tức biến mất không còn một mảnh, vội chạy trở lại, xoay người trở về nhà liền lên đầu giường gần lò sưởi. Trong thời gian đó nhớ tới nghe con đây cho nó ăn một ít cây đậu, sau đó không hề xuống giường nữa.

Buổi chiều Đỗ Hoàng Hoa vào nhà, công việc trên tay đã làm xong, muốn lên giường thêu hoa gì đó, lúc này Đỗ Tiểu Ngư hỏi: “Cha và mẹ đang làm gì thế?”

“Mẹ đang nhặt cây đậu, cha đang định ra ngoài đấy, nói là đi kiếm con gà rừng mang về.”

“Gà rừng?” Đỗ Tiểu Ngư tròn to mắt, “VẬY, cha là muốn đi săn thú hả?”

Đỗ Hoàng Hoa ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi cời giấy, không chú ý tới vẻ mặt của nàng, không thêm đề ý nói: “Hàng năm không phải đều như vậy sao, chỉ cần ngày tuyết rơi cha sẽ ra ngoài kiếm chút thú rừng, gà rừng gì đó.”

Cũng phải, chẳng qua nàng không biết những việc này, Đỗ Tiểu Ngư rất mới lạ chuyện săn thú này, vội từ trong chăn đứng lên mặc quần áo.

“Muội làm gì?” Đỗ Hoàng Hoa kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, “Không sợ lạnh à?”

Đỗ Tiểu Ngư nói: “Muội đi làm hạ thú cho cha.” Nhảy cà tung đi ra ngoài.

Đỗ Hiền mặc áo to khoác trong tay cái xiên sắt đang định đi ra ngoài, thấy Đỗ Tiểu Ngư đến đây, quay đầu lại cười nói: “Thức dậy làm gì? Vừa vặn, cùng cha đi bắt gà rừng đi.”

“Nói những cái gì đó, lạnh như thể Tiểu Ngư đi không bị đông bệnh à?” Triệu thị ở bên cạnh không hề giận dữ, căn dặn: “Ông cũng cẩn thận chút, đừng để bị ngã, đau thắt lưng không biết có bị lại hay không?. Hay là đừng đi, trong nhà không phải thiếu mấy thứ ấy thì đối bụng.”

“Ài, không có chuyện gì đâu, hiếm khi, cho hài tử thay đổi khẩu vị.” Đỗ Hiền cười, đưa tay vỗ đầu Đỗ Tiểu Ngư, “Ngoan ngoãn ở nhà đợi cha về, đêm nay mẹ con hầm gà rừng ăn.”

Đỗ Tiểu Ngư không nghe theo, lôi kéo cánh tay ông, “Cha, con cũng đi.” Lại nhìn thử Triệu thị, “Mẹ, con không sợ lạnh, con cũng mặc bộ áo to này là được mà, mẹ xem này, bên ngoài tuyết rơi nhỏ đi rồi, cho con đi cùng cha đi mà, con có thể mang đồ cho cha, mẹ, được không ạ?”

Triệu thị xi cười một tiếng, “Con mà xách được đồ cho cha con cơ á? Cha con không phải lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm con đã là tốt lắm rồi, hai người các người cùng đi, ta càng không yên tâm đấy!”

Đỗ Tiểu Ngư nhụt chí, cúi đầu vịn ngón tay, nàng rất muốn đi xem làm sao được bắt gà rừng, nhưng cố tình không tìm được lý do tốt thuyết phục mẹ nàng.

“Mẹ, hay là con cũng đi cùng, con trông Tiểu Ngư, cũng có thể mang đồ cho cha.”

Cứu tinh đến rồi! Đỗ Tiểu Ngư cảm kích liếc mắt nhìn Đỗ Văn Uyên, lập tức tiếp nói, “Mẹ, để nhị ca cùng đi đi! Không phải sợ cha ngã sao, có nhị ca ở đây sẽ đỡ được phải không ạ?”

Mấy hôm nay thấy hấn vẫn đang cố gắng đọc sách, Triệu thị nghĩ gật đầu, “Thôi được, chẳng qua Tiểu Ngư không thể đi, ở ngoài quá lạnh, nó có bệnh suyễn.”

“Mẹ, bệnh kia của con sớm khỏi rồi mà, nếu không mặc nhiều quần áo một chút có được hay không?” Đỗ Tiểu Ngư nói rồi vụt chạy về phòng mình. Chờ đến lúc đi ra, cả người thành một quả cầu to tròn vo.

Mấy người nhìn đều cười ha ha, bộ dạng nàng vốn lùn, lại mặc trong ba tầng ngoài ba tầng, trên đầu còn bao một cái khăn không biết lượ được từ chỗ nào ra, toàn thân cao thấp che phủ tựa như bánh tét chỉ lộ hai con mắt.

“Oái, đứa nhỏ này, con đây, đi đi.” Triệu Thị cười đến độ ho khan, “Văn Uyên, nhìn thật kỹ muội muội con.”

Đỗ Văn Uyên đáp một tiếng, nhìn Đỗ Tiểu Ngư lại cười rộ lên, xoay người choàng áo toi cho nàng, lần này tròn hơn, áo toi kia lại dài, đi như một quả cầu rom đi động.

Mấy người lại một trận cười, Đỗ Tiểu Ngư cắn miệng âm thầm đảo mắt, đây là trả giá!

Ba người chuẩn bị xong đi ra ngoài, Đỗ Hiền ở phía trước dẫn đường, Đỗ Văn Uyên một tay nhắc giỏ trúc một tay nắm Đỗ Tiểu Ngư, trên mặt tuyết dần dần lan tràn ra mấy chuỗi dài vết chân.

Săn thú đương nhiên là phải đi phụ cận núi rừng, một là tuyết rơi nhiều, động vật trong rừng không tìm được đồ ăn dồn dập chạy đến, sau đó tự chui đầu vào lưới, tục ngữ nói ‘chim chết vì ăn’ đại khái chính là ý này.

“Thấy không?” Đỗ Hiền đi tới bỗng nhiên dừng bước chân, chỉ về đằng trước nhỏ giọng nói: “Dừng lên tiếng, chúng ta chậm rãi đi qua.”

Đỗ Tiểu Ngư tập trung tinh thần, trong mảnh trắng xóa quả nhiên phát hiện cái chấm đỏ nhỏ tiên điểm, lập tức hưng phấn, liệu đây có phải là gà rừng!

Nàng đoán không lầm, điểm đỏ này chính là con gà rừng đáng thương, giữa mùa đông thật vất vả đánh liều chạy ra, vốn định lên đồng tuyết tìm chút đồ ăn, kết quả không tìm được ăn, gặp phải thợ săn rồi. Nhưng nó cũng rất cảnh giác, nghe được thanh âm lập tức chạy đi.

“Cha, mau đuổi theo!” Đỗ Tiểu Ngư thấy nó chạy trốn, lập tức xông lên trên, tiếc thay mặc quá nhiều, chưa chạy vài bước đã ngã rầm xuống đất, mặt dính đầy tuyết.

“Vội vàng làm gì, không nhìn thấy trên cánh nó toàn tuyết thôi à?” Đỗ Văn Uyên kéo nàng, đưa tay vỗ tuyết, “Nó không bay lên được, cha tóm nó rất dễ dàng.”

Thì ra là thế, Đỗ Tiểu Ngư cuối cùng đã hiểu, thảo nào ngày tuyết rơi tới bắt gà rừng, thì ra nó bị tuyết ép tới không bay nổi. Chà, người chưa từng đi săn làm sao mà biết!

Dựa vào kinh nghiệm và nhãn lực, chẳng mấy chốc Đỗ Hiền đã bắt được ba con chim trĩ, lúc trở về còn thuận tiện bắt một ổ con thỏ. Đáng thương lũ thỏ kia còn có bốn con thỏ con, kết quả bị Đỗ Hiền một xiên giết chết, Đỗ Tiểu Ngư nhắm mắt lại, bởi vì thỏ con thoát nhìn rất nhanh, trước đây nàng từng nuôi một con.

Đương nhiên, bốn con thỏ con kia đã được nàng thuận lý thành chương nâng trở về, may mà nó đã mọc đủ lông, không bú sữa mẹ cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều lắm.

Về đến nhà, Đỗ Hiền bắt đầu bắt tay xử lý gà rừng và thỏ rừng.

Triệu thị thấy Đỗ Tiểu Ngư dẫn theo bốn con thỏ con trở lại thì cau mày nói: “Lạnh như thế sợ là không nuôi nổi.”

“Nhưng vớt ở chỗ đó cũng không sống nổi, con nuôi thử.” Đỗ Tiểu Ngư ở hậu viện lật ra một cái gầu rách nát, cầm chút rom rạ lót ở phía trên, bỏ bốn con thỏ con vào đó, nghĩ một lát lại bắt bọn nó từng con mở ra miệng nhìn, cũng may, đều mọc răng rồi, ăn cỏ không có vấn đề gì.

Nàng trước đó muốn cho trâu ăn nên đã tích trữ không ít cỏ, đi nhặt mấy nắm non ra, thấy con thỏ con chịu ăn cái này mới an tâm.

“Cha nó, thỏ hoang và hai con chim trĩ lát nữa ta muối, hôm nào đưa một con cho nhà lão Bàng.” Triệu thị bung cái bát đậu đỏ, tìm nhặt vớt đi không ít hạt hồng ra ngoài.

Đỗ Tiểu Ngư thấy bà trong chốc lát nhặt đậu đỏ một hồi nhặt đậu phộng liền hỏi: “Mẹ lát nữa làm món gì ạ, sao lại nhặt mấy thứ này?”

“Đứa nhỏ này, qua mấy ngày nữa là ngày mồng tám tháng chạp, không muốn húp cháo à?” Triệu thị lườm nàng một cái, “Nhìn con nhàn rồi, đến đây, nhặt ít gạo kê cho mẹ.”

Thì ra là muốn ăn cháo mồng tám tháng chạp, Đỗ Tiểu Ngư rầm nuốt nước miếng, rất vui về đến nhặt gạo kê, lại nói: “Mẹ, cho nhiều gạo nếp nha, còn có táo đỏ nữa.” Nàng chỉ thích loại gạo nếp này cảm giác mềm dẻo, nếu có thể tốt nhất là nấu ngọt, chẳng qua chỗ này dường như ăn mặn chiếm phần hơn.

“Táo đỏ thì được nhưng không cho ngọt.” Quả nhiên Triệu thị kỳ quái rồi.

“Ngọt ăn cũng ngon mà.” Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi nói: “Mẹ làm hai vị đi, một ngọt một mặn, thích ăn loại nào thì ăn, được không ạ? Cùng lắm thì con lại nhặt thêm.”

“Ài, tùy con.” Gần sang năm mới thế nào cũng phải để hài tử ăn ngon, Triệu thị không phản đối, tiếp theo nói với Đỗ Hiền, “Bên Lý lão đầu làm sao lại không có động tĩnh vậy, nói là thu hoạch vụ thu xong giao ruộng sang đây, bây giờ bước sang năm mới rồi, qua mấy ngày nữa tuyết ngừng chúng ta phải đi xem thử. Lần trước gặp ông ấy nói là có chút chuyện khẩn cấp, ta cứ cảm thấy không thích hợp.”

“Lý lão đầu thành thật như vậy bà sợ cái gì.” Đỗ Hiền không phản đối.

“Lòng người cách bụng, ai biết được?” Triệu thị nường nị, “Nhưng ta muốn đi xem một chút, ông không đi, ta tự mình đi!”

“Ui trời, ta đi là được.” Đỗ Hiền vội nói, còn nói đến chuyện nhà Bàng Dũng, “Vậy Bàng Thành ăn tết xong đã mười tám, ta thấy Bàng lão ca cũng rất gấp, nhà bọn họ chỉ có một con trai độc nhất, bà xem có nên nói với Ngô đại tỷ một tiếng không, lưu ý một chút, coi như giúp Bàng lão ca.”

“Ông đừng lẫn vào việc này.” Triệu thị đánh gãy lời ông, “Nếu như tìm một người không trúng ý, không chừng còn đổ trách tại lên đầu chúng ta đây, không phải tôi nói Bàng lão ca, ông ấy là người tốt”

Vậy dĩ nhiên là chỉ Tần thị rồi, Đỗ Tiểu Ngư cũng tán thành lời của mẹ, tuy Bàng Dũng và con trai của ông là người không tệ, nhưng có người như Tần thị ở đó, rất có thể lòng tốt biến thành chuyện xấu.

Hai người nói một lúc, đến khi Đỗ Hiền rửa sạch sẽ gà rừng, Triệu thị chuẩn bị nổi lửa.

Đỗ Tiểu Ngư không thể thiếu ở bên cạnh quơ tay múa chân, Triệu thị cũng quen rồi hình dáng tham lam của nàng kia, có khi cảm thấy ý kiến hay thì tiếp thu, con gà rừng này sẽ dùng biện pháp hấp cách thủy.

Trước rửa sạch cắt miếng, hành gừng đập sẵn, gà rừng được ướp một lớp muối trong ngoài, lại cho thêm chút rượu vàng và nước tương, cho vào lồng hấp, ước chừng hai canh giờ thì có thể ăn.

Đêm nay cả nhà ngồi vây quanh vui vẻ cười to, hương bay đầy phòng.

Món ăn thiên nhiên thuần khiết quả nhiên không giống bình thường, nguyên vị luộc cũng đã tươi ngon rồi, bữa ăn kia Đỗ Tiểu Ngư hai chén cơm, ăn không tiêu, cộng thêm sẵn sẵn trong trời tuyết mệt nhọc, lên giường ngủ rất sớm.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bội Ước

Edit: HPH

Tuyết lớn lại rơi thêm một ngày mới ngừng, lúc Đỗ Tiểu Ngư thức dậy, cửa viện đã chất đầy tuyết lớn, mà cha nàng còn đang không ngừng xẻo.

Nàng theo thường lệ đi cho trâu ăn trước, tiếp theo đi xem bốn con chó con, sợ buổi tối quá lạnh nên đặt cạnh bếp, còn có chút ấm áp không đến nỗi bị đông chết, mà cái gấu cũng đổi thành giò trúc lớn, thế này sẽ không bị nhảy ra ngoài.

Triệu thị đã nấu mì sợi, gọi nàng và Đỗ Văn Uyên cùng nhau đến ăn, hai vợ chồng bọn họ và Đỗ Hoàng Hoa dậy rất sớm, làm việc đã cả người đầy mồ hôi, đương nhiên đã ăn cơm rồi.

“Nhị ca, huynh tối qua thức khuya à?” Thấy hấn ngáp dài, Đỗ Tiểu Ngư nhìn hấn.

“Ừm.” Đỗ Văn Uyên không nói nhiều, bưng bát lên bắt đầu ăn ngồm ngoàm.

Xem ra là rất cố gắng, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, thi viện là tháng hai sang năm, hấn tuy biểu hiện tự tin nhưng trong lòng vẫn rất sốt sắng.

“Cha nó, ông làm xong chỗ ấy thì chúng ta đi sang nhà Lý lão đầu.” Lúc này Triệu thị nói, bà đã sầu lo mấy đêm rồi, nói cái gì cũng phải đi xem thử, không thể đợi Lý lão đầu chủ động tới cửa.

Đỗ Tiểu Ngư nghe vậy vội vàng nhét mì sợi vào miệng, đến khi Đỗ Hiền làm xong nàng cũng tự mình thu thập sạch sẽ muốn đi theo, Triệu thị thấy nàng ngày tuyết rơi lần trước cũng không phát bệnh nên cho đi.

Dọc đường tuyết trắng phủ dày đất, từng nhà đều đang quét tước đường trước cửa, quen nhau thì chào một tiếng, có câu ngạn ngữ nghề nông nói tuyết rơi đúng lúc báo hiệu năm được mùa, trên mặt các nông dân đều tràn đầy nụ cười, nói vậy chắc là trong lòng đều nghĩ như vậy, có lẽ năm sau sẽ là năm được mùa đấy!

Mà Đỗ Tiểu Ngư tuy nhìn cảnh tuyết, kỳ thực trong đầu đang suy nghĩ một việc, nàng vẫn muốn thăm dò thái độ Triệu thị đối với việc Đỗ Hoàng Hoa học theo Tô Châu, giờ khắc này đại tỷ vừa vặn không ở đây nên thích hợp nhất, nàng bắt chuyện.

“Mẹ, lần trước con và tỷ tỷ đi Bách Tử Phòng nhìn thấy mấy kiện thêu đẹp lắm, tỷ nói là thêu Tô Châu gì đó, mẹ có biết nó là cái không ạ?”

Triệu thị không nghe rõ chỉ ừm một tiếng, rõ ràng là không yên lòng.

Đỗ Hiến nói tiếp, “Chỗ chúng ta này toàn thêu thô, thêu Tô Châu là từ Tô Châu truyền tới, rất hiếm thấy.”

Không ngờ cha nàng cũng hiểu một chút, Đỗ Tiểu Ngư chớp mắt một cái nói: “Vậy tỷ học thêu Tô Châu được không? Nghe nói rất kiếm tiền đấy, những quan thái thái các tiểu thư kia đều thích mua, một bộ phải mấy lượng bạc.”

“Được đương nhiên được, chẳng qua sư phụ dạy cái này quá ít.”

Xem ra là ông không có ý kiến, Đỗ Tiểu Ngư an tâm, lại nghe Triệu thị ở bên cạnh hừ một tiếng, “Học cái này có gì tốt đâu, bây giờ trong nhà có chút khó khăn mới để cho tỷ con làm cho Bách Tử Phường gì đó, nữ nhi gia hơi hiểu một chút có thể thêu cái quần áo khăn là được rồi, quan trọng nhất là giúp chồng dạy con, đâu cần phải chuyên đi học những thứ này? Cả ngày nhìn chằm chằm không chừng làm mù cả mắt!”

Đỗ Tiểu Ngư sững sờ, đây còn chưa nhắc tới vấn đề thời gian ba năm đâu, cư nhiên phản đối rồi, xem ra lực cản không nhỏ. Nàng hỏi: “Vậy tỷ thích học thì làm sao ạ, mẹ thấy có được không?”

Triệu thị cau mày lại, không biết tiểu nữ nhi này làm sao lại chăm chú chuyện đấy vậy bèn nói: “Có đầy người muốn học, nhưng không phải ai cũng học được.”

“Vậy nếu thật sự có người coi trọng tỷ thì sao, mẹ thấy có được không?” Nàng tiếp tục hỏi.

Triệu thị nhất thời ngẩn ra, bỗng nhiên nói: “Là tỷ tỷ con nói với con à?”

Lần này đến phiên Đỗ Tiểu Ngư ngẩn ra vội lắc đầu, “Đương nhiên không phải,” Nàng cười hi hi, thu liễm hùng hổ dọa người vừa rồi lại, “Chỉ là đột nhiên nghĩ đến thôi ạ.”

“Ài, con nít sao nghĩ nhiều như vậy.” Đỗ Hiến vỗ đầu nàng, “Trong đầu nhỏ này của con không biết chứa bao nhiêu thứ, nếu tỷ con thật sự muốn học tự mình sẽ nói, cần con phải nghĩ này nghĩ kia à?”

Đỗ Hoàng Hoa mà nói mới là lạ! Đỗ Tiểu Ngư không nhịn được nói thầm, cha mẹ này thật không thể hiểu hài từ nhà mình!

Ba người vừa đi vừa nói chuyện đã đến nhà Lý lão đầu, cửa đang mở, lúc bọn họ đang định đi vào, ai ngờ bên trong có một người đi ra, hai bên gặp mặt, Đỗ Tiểu Ngư lập tức cảm ghét nhứt nhứt, tại sao bà ta lại ở đây? Chưa hề nghe cha mẹ nói qua Khâu thị và Lý lão đầu có lui tới, đây rốt cuộc là chuyện gì đây?

Khâu thị cười đắc ý như một sói đói bắt được cừu con, “Là tới lấy ruộng hả? Tiếc thay, ruộng này bây giờ là của ta rồi! Các người từ đâu tới thì rút ngay về đó đi!”

“Người nói gì?” Triệu thị kinh hãi.

Đỗ Hiến và Đỗ Tiểu Ngư cũng sững sờ tại chỗ, chuyện này thực sự ra ngoài dự liệu của bọn họ, thế nào cũng không nghĩ đến mua ruộng còn có thể nhắc lên quan hệ với Khâu thị!

Khâu thị vung khế ước trong tay một cái, “Thấy không, mới đính xong, ruộng này không tới phần nhà các người!”

Triệu thị đương nhiên không tin, bước nhanh đi vào sân nhỏ, cao giọng gọi: “Lão Lý, người có ở trong nhà hay không! Lão Lý, mau ra đây cho ta!”

Lý lão đầu theo tiếng mà ra, vừa thấy là Triệu thị và Đỗ Hiến thì suýt nữa ngã nhào trên mặt đất, vội lui sau vài bước, lắc lắc tay nói: “Đồ lão đệ, Đại muội tử, các người nghe ta nói đã, đừng nổi giận...”

Lão nói như vậy hiển nhiên là khẳng định lời nói vừa rồi của Khâu thị, Đỗ Hiến tức giận đến bấp thịt trên má nháy lên, đâu còn có thể lắng nghe lão phát biểu, xông lên tóm cổ lão nói: “Người thật sự bán ruộng cho bà ta? Thế nhưng chúng ta đã giao tiền đặt cọc rồi!”

“Phải, à, không phải, phải...” Lý lão đầu không nói được câu hản hoi, một bàn thịt trên mặt run rẩy không ngừng, không thể nào nói rõ ràng được, lúc này một người phụ nhân lùn da đen trong phòng cười lạnh một tiếng đi ra, chỉ vào Đỗ Hiến và Triệu thị một trận chửi, “Còn có mặt mũi đến đây âm ỷ hả? Bắt nạt cha ta thành thật có phải không? Ruộng tốt nhà người khác bán năm lượng bạc, các người không biết xấu hổ gạt cha ta bán bốn lượng bạc, phi, quả thực không biết xấu hổ! May mà bị ta biết, bây giờ lại còn dám tới cửa ồn ào, cút, còn không cút cho ta!”

Triệu thị nghe vậy cả người run rẩy, trừng Lý lão đầu nói: “Người nói rõ ràng cho khuê nữ nhà người đi, là chúng ta lừa người bán hả?”

“Không, không phải, là ta muốn bán...” Lý lão đầu vô cùng đáng thương nhìn nữ nhi của lão, “Đồ lão đệ với ta có mấy năm giao tình, nữ nhi...”

“Ông câm miệng cho ta!” Phụ nhân kia quát: “Chỉ trông cậy tham lợi của ông đấy, thật sự cho rằng họ tốt với ông à? Chỉ có ông mới bị mắc lừa!”

Thật là đứa con gái bất hiếu, còn nói là tiếp cha à đi hưởng phúc, nhìn thế nào cũng không giống! Đỗ Tiểu Ngư không ngừng lắc đầu, xen mồm nói: “Mẹ

oi, không phải nói chúng ta viết công văn in dấu tay sao gì đó sao?”

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Triệu thị nói: “Lý lão đầu, khế ước này không phải các người muốn không thừa nhận thì không thừa nhận, chúng ta đã mời nhân chứng, ấn dấu tay, sao người có thể bán cho người khác?”

“Nương tử nói đúng lắm, Lý lão đầu, người tốt nhất nên đưa ruộng ra, bằng không đừng trách chúng ta lên nha môn cáo người!” Đỗ Hiền cũng cao giọng hét.

“Oái, còn nhớ khế ước kia á?.” Ai ngờ Khâu thị không sợ chút nào, cười gằn nói: “Thật sự quên mất, lần trước các người đặt khế ước với hân căn bản không được rồi, vừa có hiềm nghi lừa gạt, so với ruộng tốt thấp một lượng bạc, thứ hai, Lý lão đầu này ngày đó căn bản đang uống rượu, trọng tài cũng thừa nhận, nói Lý lão đầu lúc ấy ngờ ngợ ngắc ngắc, rõ ràng chính là các người thừa dịp hân không rõ ràng mới đặt khế ước trước, làm sao có thể chắc chắn chứ?”

Sắc mặt Triệu thị thoáng thay đổi trắng bệch, cánh môi run lên, chỉ vào Khâu thị nói: “Người... người thật độc ác!”

Khâu thị nhìn bà hình dáng này trong lòng thoải mái khỏi nói, ai bảo nhà bọn hân ghét bỏ con trai của bà, Đỗ Hoàng Hoa là vật gì cũng xứng từ chối con trai của bà? Hiện tại biết lợi hại rồi chứ! Bà ta nhún vai cười gằn, phá tan khế ước trong tay Đỗ gia thành từng mảnh ném xuống đất, ánh mắt tàn nhẫn như thú, “Muốn đấu với ta, vật này là kết cục của các người!”

Triệu thị cả người cứng đờ, Đỗ Hiền nhìn nương tử nhà mình tức thành hình dáng kia, đưa tay định đi đánh Khâu thị, Đỗ Tiểu Ngư vội kéo lấy ông, “Cha ơi, đánh thật bà ta sẽ ăn vạ đấy, không chừng cáo trạng chúng ta hại người đấy!” Nhà bọn họ không có thôn quan cũng không có người trong nha môn, đánh người không được thứ tốt gì, còn bị người ta tóm lấy cái chuôi.

Triệu thị lúc này chậm rãi xoay người lại nói: “Đi thôi, chúng ta trở về.” Trong thanh âm không giấu được bi và hận.

“Tiền đặt cọc đâu, trà tiền đặt cọc của chúng ta lại!” Đỗ Tiểu Ngư không đi, xông lên quát phụ nhân kia.

“Cầm đi.” Phụ nhân kia mặt đầy coi thường ném bạc trên mặt đất.

Đỗ Tiểu Ngư ngồi xổm người xuống nhặt thỏi bạc lên, lời Khâu thị mới vừa nói không sợ hờ nào, nhân chứng kia chắc chắn bị mua chuộc rồi, mà nhìn bộ dạng Lý lão đầu này cũng là nghe nữ nhi của lão nói, bởi vậy việc này cho dù lên nha môn cũng chẳng ăn thua gì. Hình dạng bất nhân như thế có lúc chỉ có thể nhìn!

Nàng hít một hơi thật sâu, nhưng phần nộ trong lòng khó che dấu được, “Mẹ, ruộng tốt ấy mà, chúng ta đi mua nhà khác là được, chúng ta còn ghét bỏ ruộng nhà họ dơ bẩn đây này! Một kẻ nói không giữ lời, một kẻ không nói tiếng người, bất trung bất hiếu, ruộng những người này có thể trồng ra được thứ gì tốt chứ? Không chừng vật bán thiu gì cũng có! Ngày nào đó liên hoan!”

Đỗ Hiền nghe được hả giận, “Đúng vậy, chúng ta không cần, trong thôn còn rất nhiều ruộng, nhà này không bán tự có nhà khác bán.” Hân nói đưa tay ôm chặt bà vai Triệu thị.

Cảm nhận được người bên người cổ vũ, Triệu thị thẳng lưng lên gật đầu, “Nói đúng lắm, người nào ruộng đầy, chúng ta đừng ở chỗ này dính xui!”

Ba người nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra tươi cười, tay trong tay đi về phía trước.

Khâu thị vốn còn cao hứng, nhìn gia đình này trong nháy mắt như không có chuyện gì, tức khắc hận nghiền răng nghiền lợi, nghe được bọn họ lại muốn mua ruộng, bà ta sau lưng kêu lớn, “Ta nói cho các người biết, tại Bắc Đồng thôn các người đừng hòng mua được ruộng, không tin thử một chút xem! Đắc tội ta, ta cho các người cả đời đều hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chiến Lược

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Mấy hôm nay Đỗ Hiền đều bận rộn chuyện đi mua ruộng của nhà khác, mấy lần vui sướng trở về nói chuyện thành công rồi, đến khi lấy khế ước thì người ta lại đổi ý, thường xuyên như thế, kẻ ngốc cũng đoán được đó đều là Khâu thị ở sau lưng giở trò quỷ. Vì thế Triệu thị cả ngày mặt âm trầm, không hề nhìn thấy một chút tươi cười, như vậy người trong nhà đương nhiên cũng không cao hứng nổi.

Đỗ Tiểu Ngư làm tổ trong phòng cũng là tâm sự nặng nề, kỳ thực thủ đoạn của Khâu thị không tính là cao minh, mặc dù bà ta có thể khống chế những người bán ruộng kia, thứ nhất là bởi vì trong tay bà ta có bạc, chỉ cần nhiều hơn nhà bọn họ, ai tham tiền đương nhiên sẽ đồng ý ruộng nhà mình bán cho nhà trả giá cao, thứ hai chính là nguyên nhân có thôn trưởng, trưởng thôn là lớn nhất trong thôn, không ai muốn đắc tội, như vậy ai còn muốn bán ruộng cho Đỗ gia bọn họ chứ.

Nhưng mẹ nàng tâm tâm niệm niệm nghĩ mua thêm mẫu ruộng tốt, hôm nay bị một tay Khâu thị hủy đi, đây là không có khả năng từ bỏ ý đồ.

Phải làm thế nào mới đánh trả được chứ? Nàng nằm úp sấp ở đầu giường, lật lung tung cuốn “Tề Dân Yếu Thuật” trong tay, nhìn thấy Đỗ Văn Uyên đi vào.

“Xem hiểu được không?” Hấn ngồi vào đầu giường hỏi.

“Không hiểu lắm” Đỗ Tiểu Ngư đang lo một mình không có người nói chuyện, kéo hấn nói: “Huynh lên giường nói chuyện với muội, dưới đất quá lạnh.”

Đỗ Văn Uyên cời giày, hai người chui trong một tấm chăn.

“Chỗ này này, huynh xem thử có phải nói chuyện phân bón không?” Đỗ Tiểu Ngư lúc trước xác thực nhìn một hồi, chỉ vào mấy dòng chữ trong đó “Phương pháp làm ruộng tốt, đậu xanh làm đầu, đậu đỏ, vừng thứ hai...”, nàng bĩu môi nói, “Nếu không cần phải bón phân thì tốt quá, nhị ca, huynh cũng cảm thấy quá thối phải không? Một con gió thối là bay khắp nơi, mùa hè càng kinh khủng, nếu dùng những thứ này làm phân bón được thì quá tốt”

Đỗ Văn Uyên nghe xong cười, “Không cho muội làm còn ngại thối, vậy nếu cho muội đi làm ruộng có phải ồn ào lật trời không?”

“Muội mới không gánh phân người đâu! Đánh chết muội cũng không gánh!” Đỗ Tiểu Ngư lắc đầu như trống bỏi.

“Được, được, có phải cho muội đi gánh phân thật đâu.” Đỗ Văn Uyên cúi đầu nhìn đoạn chữ viết kia, sau một lát giải thích: “Xem ra phân bón rất tốt, ruộng hoang nhà chúng ta dùng cái này có thể phì nhiêu lên, muội xuống đó dùng kều thúi, biết không? Nếu có ruộng tốt, có thể dùng cái khác, đậu xanh, đậu đỏ, cây cải dầu, cây cải củ, lúa mạch vân vân đều được, còn có cách làm phì nhiêu là dùng nước cá tanh, cám, phân tằm, đây là những thứ dùng để gieo trồng cây ăn trái...”

Hấn nói một hồi, Đỗ Tiểu Ngư vốn vẫn còn phiền lòng, sau này liền chuyên chú, nghe được gật đầu liên tục, bất chợt nói: “Đợi một lát, muội cầm bút ghi lại cho nhớ.” Cổ văn thoát nhìn thật mệt, may mà bên người có tên cổ nhân phiên dịch, nghe hấn nói hiểu hơn nhiều.

Thấy nàng nghiêm túc cẩn thận ghi nhớ, Đỗ Văn Uyên đưa tay xoa bóp mặt nàng, hấn hỏi, “Cẩn thận như vậy, tương lai muội muốn làm bà địa chủ phải không?”

“Không làm này cái còn có thể làm cái gì, muội lại không thể thi tú tài.” Đỗ Tiểu Ngư thuận miệng nói: “Lại nói vốn ở nông thôn, không dựa vào ruộng thì lấy đâu cơm mà ăn.”

“Dựa vào ruộng có thể làm gì?” Sắc mặt Đỗ Văn Uyên bỗng lạnh xuống, “Nhà chúng ta cho dù có nhiều ruộng hơn nữa, có thể đấu thắng trường thôn sao?”

Thì ra hấn cũng tức giận, Đỗ Tiểu Ngư rất cao hứng, nhị ca này bình thường luôn lộ ra rất bình tĩnh, hiếm có khi biểu hiện ra trước mặt nàng, nàng cười nói: “Vậy không phải phải dựa vào nhị ca huynh sao, nếu nhị ca làm quan to, trường thôn nhìn thấy huynh cũng phải ba lạy bốn bái, chỗ nào còn gan bắt nạt chúng ta? Có phải không?”

“Làm quan?” Đỗ Văn Uyên trầm mặc một chút, thanh âm than nhẹ, “Vậy còn rất xa.” Dù cho hấn thật sự có thực lực, khoa cử mỗi ba năm mới một lần, ít nhất cũng phải 6-7 năm sau, đây là khoảng thời gian rất dài.

Đỗ Tiểu Ngư ngẫm lại cũng phải, xác thực còn rất xa, nói ước mơ làm quan như vậy còn không bằng trước tiên giải quyết khó khăn trước mắt, nàng ngồi thẳng nói: “Nhị ca có biện pháp gì hay không? Khâu thị kia thực sự quá ghê tởm, chúng ta không thể để bà ta tiếp tục nữa, nghe cha nói, bà ta bây giờ đắc ý lắm, tin tức rải khắp trong thôn rồi, nếu như nhà chúng ta muốn mua ruộng, bà ta sẽ trả cao hơn nhà chúng ta một lượng bạc.”

“Cha nói lúc nào?” Đỗ Văn Uyên nghe ánh mắt sáng lên.

Đỗ Tiểu Ngư gãi gãi đầu, “Vừa rồi ở bên ngoài nói với tỷ tỷ.” Kỳ thực là nàng nghe lén được, Đỗ Hiến sợ vợ ông nghe càng căm tức, tức giận đến thương thân, cho nên mới kéo Đỗ Hoàng Hoa vào trong viện thương lượng, kết quả là bị nàng nghe thấy được.

“Thế này ngược lại càng tốt hơn.” Đỗ Văn Uyên khoé miệng cong lên, “Muội nói xem, nếu chúng ta trả chín lượng bạc, chẳng phải là bà ta nhất định sẽ trả mười lượng?”

“Đây là đương nhiên!” Vấn đề này Đỗ Tiểu Ngư không cần nghĩ, Khâu thị này hiển nhiên là điên rồi, bỏ vốn hại người, phỏng chừng hai lần trước không chiếm được lợi ích để bà ta bị nội thương, đã nghĩ thừa dịp lần này báo thù đây! Chẳng qua nhắc tới cũng buồn cười, coi như bọn họ không mua được ruộng thì có sao? Sẽ không bị đói bụng, cũng lắm giữ lại mua những vật khác thôi, tức là trong lòng thõ ra một hơi không hết nên rất khó chịu, nhất là mẹ nàng Triệu thị.

“Không biết trong thôn còn nhà ai muốn bán ruộng.”

Câu nói này có chút đột ngột, Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn hấn, “Còn muốn mua ruộng à, vậy chẳng phải là tự tìm...” Nàng nói tới đó giật mình, nhưng thấy Đỗ Văn Uyên mỉm cười, bỗng hiểu ngay, lập tức từ trên giường nhảy xuống đất, “Biện pháp này hay, muội đi nói với mẹ.”

Đỗ Văn Uyên giữ chặt nàng, “Vội gì chứ, còn chưa suy nghĩ cẩn thận đâu.”

Đỗ Tiểu Ngư trở lại ngồi, hai người tập hợp một chỗ nói rất lâu, lúc Đỗ Hoàng Hoa trở về nhà bọn họ không hề biết.

“Hai người nói gì thế?” Đỗ Hoàng Hoa nói: “Nhị đệ, cha có chuyện muốn nói với đệ, đang ở nhà chính chờ đấy.”

Vừa vặn, Đỗ Văn Uyên xuống giường đi qua đó.

Thấy muội muội cười hi hi, Đỗ Hoàng Hoa nhún mày lại, “Có chuyện gì tốt mà cao hứng như vậy?”

“Ngày mai tỷ sẽ biết.” Nàng xuống dưới lấy mấy mảnh đầu thừa đuôi thẹo vãi đi qua, “Tỷ, tỷ xem cái này phối màu thế nào, ánh mắt của tỷ tốt chọn cho muội đi, cứ hai loại đề chung là được.”

Xem ra lại muốn thêu cái hoa vãi bất thường kia, Đỗ Hoàng Hoa ngồi xuống cẩn thận chọn cho nàng, Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh tiếp tục xem sách, thoáng chốc trời đã tối.

Ngày hôm sau dời giường quả nhiên thấy bầu không khí trong nhà không như trước nữa, cuối cùng cũng thấy Triệu thị cười.

“Cha nó, lát nữa ông mang Văn Uyên đi tới nhà Bàng lão ca, thương lượng với bọn họ một chút, vợ ông ấy quen biết nhiều, rồi sẽ có cái thích hợp thôi.” Triệu thị thở dài, “Haiz, tiếc thay Ngô đại tỷ không ở đây, nếu không càng dễ hơn nhiều.” Kỳ thực có thể chờ đến ăn tết xong, nhưng bà đã tức đủ rồi, muốn làm ngay.

Chỉ có Đỗ Hoàng Hoa nghe mà đầu óc mơ hồ, Triệu thị vẫy tay với nàng, hai người đi vào nhà bếp, rất nhanh từ bên trong truyền đến tiếng nói tiếng cười.

Lần này công lao là Nhị ca, ai bảo nàng tuổi nhỏ chứ, không thể để nàng đi thương lượng với người khác chuyện như vậy, Đỗ Tiểu Ngư than thở đi xem bốn con thỏ.

Lông xù tròn như quả bóng nhỏ, lỗ tai hơi nhọn rất khỏe mạnh, bởi vì bốn con đều ở chung một chỗ, nàng đưa ngón tay vào chọc cái mũi của chúng nó, tuy thật đáng yêu, nhưng nàng nuôi chúng nó chẳng phải vì chơi, mà là bởi vì thỏ có giá trị kinh tế rất cao, như loại thỏ rừng này, bình thường dùng để ăn, cũng có dựa vào da lông kiếm tiền, còn có dùng để làm súng vật như trước đây nàng đã từng nuôi, nói chung thỏ có rất nhiều loại.

Thế nhưng đặc điểm lớn nhất là sinh sôi nảy nở mau, thỏ sáu tháng trưởng thành, một năm sinh khoảng chừng mười tổ, đương nhiên những thứ này tạm thời chỉ có thể tưởng tượng, còn chưa biết được bên này có mua bán thỏ hay không?.

Lúc sắp tới buổi trưa, hai cha con Đỗ Hiến mới trở về.

Triệu thị vội đi tới hỏi, “Như thế nào rồi? Có chỗ nào thích hợp hay không?”

“Có mấy nhà thích hợp.” Đỗ Hiến ngồi xuống uống hết mấy ngụm nước nói: “Là Tần gia nương tử khá quen thuộc, Bạch gia thôn phía đông, Trương gia phía tây, còn có nhà Hồng nương tử cũng muốn bán đi vài mẫu ruộng...”

“Hồng nương tử có khi được, chẳng phải bà ta có có cừ oán với Khâu thị sao?” Triệu thị nói, “Nếu như biết làm khó đến Khâu thị, chắc chắn cao hứng lắm.”

Đỗ Tiểu Ngư âm thầm lắc đầu, cái này là mẹ tức hơi quá, Hồng nương tử nếu liên thủ, không sợ đến thời điểm không cắt đuôi được, nàng tiếp đó lại nhớ tới gương mặt Chu Nhị Nha, đây tuyệt đối không được, vạn nhất thật sự nhắc lên quan hệ cùng Hồng nương tử, da mặt dày này không chừng mỗi ngày đều chạy tới, đến lúc đó ngăn thế nào được?

Nàng đang định nói, Đỗ Văn Uyên nói trước: “Hồng nương tử không được, lát nữa chắc chắn bại lộ, bà ta không quên đi chọc tức Khâu thị đâu, chúng ta mất công thôi.”

Lời nói này có lý, Hồng nương tử kia tính tình nóng nảy không dấu được chuyện, chắc chắn không thể tìm bà ta, Triệu thị ngẫm lại thấy rất đúng bèn gật đầu, sau đó thảo luận tiếp, cả nhà quyết định chọn Trương gia. Vợ chồng Trương gia chỉ có một đứa con gái đã lập gia đình, hai người họ bốn phận, chẳng qua ruộng Trương gia sát bên nhà Khâu thị, người hai nhà có một chút va chạm, mỗi lần đều là Trương gia chịu đựng, cho nên đây là cơ hội trả thù, mà bọn họ bán ruộng đi sẽ không về trong thôn ở nữa, hết sức an toàn.

Còn có một điểm quan trọng nhất là, Khâu thị chắc chắn không muốn trông thấy ruộng nhà Đỗ Hiến bên cạnh nhà bọn họ, bà ta vốn muốn không cho người nhà nàng mua ruộng, nếu được chẳng phải tự mình đánh tự mình, cho nên nói cái gì cũng sẽ ngăn cản.

Kế hoạch thỏa thuận xong, buổi chiều Triệu thị và Tần thị đi tìm Trương gia.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hoa Thượng Hạng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trương gia cảm thấy ở thôn Bắc Đồng đã trải qua mấy đời, ruộng tốt tích lũy không ít, nhưng nhà mình có ba huynh đệ, sau khi tổ phụ tổ mẫu qua đời thì tách ra, từng người có mười lăm mẫu ruộng tốt, chẳng qua hai người ca ca kia vào mấy năm trước đã bán đất đai ra ngoài phát triển, nhỏ nhất là Trương Nhân vẫn ở trong thôn, tức là người mà Đỗ Hiền muốn tìm đó.

Sự việc phát triển rất thuận lợi, Khâu thị bên kia rất nhanh nhận được tin tức, nói nhà Đỗ Hiền đã thương lượng với Trương Nhân mua bốn mẫu đất xong, mỗi mẫu trả năm lượng bạc, mấy ngày nữa đi định khế ước. Bà ta đương nhiên không cam lòng, thanh thế nào lớn như vậy chẳng qua là muốn nhìn người Đỗ gia phải uất ức thế nào, bị bà ta đạp dưới lòng bàn chân ra sao, nếu bọn họ thành công, khuôn mặt bà ta còn đâu nữa? Ngay lập tức nôn nóng sốt ruột muốn đến tìm Trương Nhân, uy hiếp hắn không cho phép bán.

Nhưng mà người đều có tính khí, Trương gia bị bà ta bắt nạt những năm này, bây giờ sắp rời khỏi thôn rồi phải tính sổ lại, đương nhiên không chịu, cho dù gọi trưởng thôn đến cũng mặc kệ bà ta.

Khâu thị chỉ có thể sử dụng một chiêu cuối cùng, bỏ tiền ra mua! Ngược lại ruộng tốt không chê nhiều, lại là kẻ bên ruộng nhà bà, mua vào không có chỗ nào hay hơn, cuối cùng đánh nhịp thành giao, bà ta bỏ ra 24 lượng bạc mua bốn mẫu đất. Nhưng chuyện bà ta không biết, cái này mới là bước thứ nhất.

Rất nhanh lại có tin tức truyền tới, nói Đỗ Hiền tức không nhịn nổi, thế nào cũng phải cho nhà hòa nhau mặt mũi, đồng ý thêm ra một lượng bạc, tức là mỗi mẫu sáu lượng bạc giá, lại mua của Trương gia năm mẫu đất, Khâu thị đương nhiên vẫn là muốn đạp thấp ông, kết quả bà ta dùng ba mươi lăm lượng bạc đổi lấy năm mẫu đất. Nhưng chưa dừng lại, lần thứ ba, bà ta bỏ ra bốn mươi tám lượng bạc mua lại sáu mẫu đất cuối cùng của Trương gia.

Bà ta thắng lợi, Đỗ gia không mua được một mẫu đất nào cả!

Khâu thị đắc ý vênh váo, lại còn cầm khế ước chạy tới Đỗ gia khoe khoang một hồi, chẳng qua bị Đỗ Hiền cầm cái chổi đánh ra.

Đỗ Tiểu Ngư cười đến đau thắt bụng, cẩn thận tính thử, Khâu thị trước sau bỏ ra tổng cộng 107 lượng mới mua được mười lăm mẫu ruộng tốt, mà những ruộng này nếu ấn giá cả bình thường để tính, kỳ thực chỉ cần 75 lượng thôi.

Người nào cũng có phần, phân cho Tần thị hai lượng bạc, ba mươi lượng bạc thừa lại, Trương gia với nhà bọn họ mỗi người một nửa.

Triệu thị nhìn bạc trắng sáng không thể tin được ánh mắt mình, tiền có lúc đến thật dễ dàng nha! Lúc này tức giận đã sớm biến mất, bốn mẫu ruộng tốt cho dù trồng trọt một năm nhiều nhất cũng chỉ kiếm được ba bốn lượng bạc, mà bọn họ cố làm ra vẻ bí ẩn, lừa gạt Khâu thị vậy mà cũng có thể kiếm được tiền, như vậy tạm thời không mua được ruộng tính gì chứ? Có bạc đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Ngày hôm đó Đỗ Tiểu Ngư cầm cái bánh bao trắng lớn đang cắn, thấy Triệu thị đang cho gà ăn liền đi qua chuẩn bị thăm dò chuyện lần trước chưa hoàn thành.

Vẫn là liên quan tới Đỗ Hoàng Hoa, nếu Triệu thị nhà ra, nàng lập tức có thể đi nói cho tỷ nàng biết.

“Mẹ, lần trước nói đến...”

Ai ngờ còn chưa nói hết thì thấy cha nàng vội vàng vàng đi tới, “Gia chủ Bạch gia kia không tệ đâu, nghe chúng ta muốn mời đường ca hắn làm người bảo đảm, lập tức đồng ý rồi, nói Văn Uyên có tiền đồ, đường ca hắn chắc chắn đồng ý, ta mời họ ngày kia tới dùng cơm. Mẹ nó, bà xem thử mua cái gì chiều đãi đây? May mà lần trước đánh được con thỏ hoang, có cái đồ nhắm, lại cắt chút thịt khô...”

“Thỏ hoang mới muối bao lâu, chưa được ngon đâu,” Triệu thị đánh gãy lời ông, cẩn thận hỏi: “Đường ca kia của hắn thật sự là Lãm sinh hà? Trước đây chưa từng nghe nói.”

“Đương nhiên là thật, chỉ có điều không đi dạy học như Lưu phu tử, sau này đi theo người học tài nấu nướng, tuổi lại lớn, người khác không nhớ ra được cũng là chuyện bình thường thôi.” Đỗ Hiền thở dài, “Trong thôn chúng ta tú tài vốn ít, nếu không phải đắc tội Lưu gia, sẽ không vô duyên vô cớ làm Văn Uyên mất người bảo đảm, cũng may hôm trước đi Trương gia nghe Tần nương tử nói tới, không thì đợi năm sau lại tìm người chắc muộn mất.”

“Đã đồng ý, vậy tất nhiên phải mời rồi.” Triệu thị gạt đầu, nhìn thử chuông gà, “Ta thấy thời điểm làm chủ không thể đối đãi nhạt với người ta.”

“Cũng được, ông xem đó mà làm thôi.” Đỗ Hiền nói rồi đi ra ngoài, “Ta phải đi tu sửa những nông cụ kia.”

Đỗ Tiểu Ngư nghe hiểu một số ý, thì ra thì tú tài còn phải có người bảo đảm, mà trước đây Lưu phu tử là người bảo đảm, hiện tại nhất định phải thay đổi người, bọn họ hình như là tìm thân thích Bạch gia. Nhưng chuyện này nói ra làm nàng quên mất chuyện vừa rồi định nói, đến khi nàng nhớ được thì Triệu thị đã đi vào trong sân rồi.

Haiz, Đỗ Tiểu Ngư thở dài ăn hai cái bánh bao, vật này thật khó ăn, nếu không phải rời giường muộn thì nàng sẽ ăn mì sợi chứ không ăn cái này đâu.

Thực sự quá vô vị, nếu được quết chút nước tương nào đó thì sẽ ăn ngon hơn một ít.

Nghĩ tới đó chân nàng cau lại, thịt vụn? Mút trái cây? Bơ lạc? Nước sốt sô cô la? Lập tứ đủ loại nước tương trước đây đã từng ăn đồ vào trong

đầu, không khỏi nuốt một trận nước miếng, cuối cùng phát hiện thịt vụn và bơ lạc có thể dễ làm một chút. Về phần mút trái cây, nhà bọn họ không có cây ăn quả, nếu mua thì không thực tế lắm, tiêu tiền vào làm thí nghiệm bị mẹ nàng nhìn thấy không mắng chết mới lạ!

Mà thịt vụn nếu cho hương liệu quá nhiều cũng không tiện, cuối cùng nàng quyết định trước tiên làm bơ lạc, vật này trong nhà nhiều, nó giống đậu tương, bình thường hay lấy ra làm đồ ăn vặt, Triệu thị cho dù trông thấy cũng sẽ không nói gì.

Nàng nghĩ cứ tới vui vẻ vùng lên, chạy đến nhà bếp kiểm tra toàn bộ, rất nhanh tìm được một cái hũ lớn, bên trong là nửa bình đậu phộng, từng hạt căng tròn. Muốn làm đậu phộng thành tương nhất định phải nghiền nhỏ, nhưng ở đây không có máy xay sinh tố, trừ làm thủ công bằng tay giã nát ra thì không còn phương pháp khác, Đỗ Tiểu Nương tới chỗ cối xay mỳ mò.

Người nhỏ sức yếu, đến buổi chiều mới được một chén đậu phộng nhỏ, bên trong thêm đường đào quấy, còn thả mỡ, xem như hình dáng khá giống, sau đó đương nhiên rồi muốn đi tìm người ăn thử.

“Tỷ, tỷ muốn ném thử hay không?” Đỗ Tiểu Nương đang cầm tương hoa sinh, đưa cái bánh bao cho Đỗ Hoàng Hoa.

Đỗ Hoàng Hoa cắn miếng bánh bao, “Lạnh hay sao?”

“Là để cho tỷ ném cái này.” Đỗ Tiểu Nương đưa bơ lạc tới trước mặt nàng.

Đỗ Hoàng Hoa thiếu chút nữa thì phun bánh bao ra, “Này, đây là cái gì vậy?”

Một đồng màu vàng sẫm thực sự rất khó coi, chẳng trách hù đến nàng, Đỗ Tiểu Nương giựt giựt khoe miệng, “Đây là làm từ đậu phộng, không phải vật bẩn thỉu gì đâu, tỷ lấy bánh bao chấm vào ăn, xem ăn có ngon không?”

“Bơ lạc?” Đỗ Hoàng Hoa tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng đã sớm quen muối mè hay làm rồi, vì vậy chấm nhẹ một cái cho vào trong miệng.

“Thế nào?” Đỗ Tiểu Nương nhìn chăm chăm nàng, trước đó nàng đã ném thử rồi, vị không ngon bằng trong trí nhớ của nàng.

Đỗ Hoàng Hoa nhú mày, “Tạm tạm... coi như không tồi, không khó ăn.”

Quả nhiên vẫn là không quen, “Vậy muối cho thêm ít đường vào liệu có khá hơn không?” Đỗ Tiểu Nương hỏi.

“Trẻ con thích ăn toàn đồ ngọt?..” Đỗ Hoàng Hoa nghĩ một hồi lại thêm một câu, “Chẳng qua bánh bao không vị, chấm thêm cái này thật hay đấy.”

Như vậy là được công nhận rồi, Đỗ Tiểu Nương an tâm, sau đó lại đi tìm Đỗ Văn Uyên thử, cũng giống Đỗ Hoàng Hoa đầu tiên nhìn đều bị giật mình, chà, nhan sắc này xác thực không dễ nhìn, còn có cảm giác sồn da gà. Lấy được đánh giá tương tự, là không được tốt lắm nhưng không quá khó ăn, chẳng qua Đỗ Văn Uyên có đầu óc làm ăn, lập tức cùng nàng đi tới một chỗ, đó chính là Vọng Nguyệt Lâu trên trần Phi Tiên.

Chương quỹ này dễ dàng tiếp thu sự vật mới, vì để cho từ lâu mình duy trì chuyện làm ăn, tóm lại muốn sửa cũ thành mới, mà Đỗ Tiểu Nương hiểu rõ bơ lạc không chỉ chừng này, ngoại trừ để chấm bánh bao, còn có thể làm chè lạnh, từ lâu làm sớm chút, còn có tương hoa sinh bánh bột mì. Về phần món ăn, có thể làm bơ lạc gà, thêm vào nàng vốn không muốn dựa vào cái này kiếm tiền nhiều, thứ này và đậu phụ khô giống nhau không có kỹ thuật kĩ càng, kiếm ít tiền vặt là đủ rồi.

Mục tiêu chủ yếu của nàng là tích tiểu thành đại!

Chẳng qua gần đây không có cơ hội đi vào trấn tạm thời thả xuống không đề cập tới, trong tay nàng còn có chuyện hoa vải cần phải giải quyết, những ngày này làm không ít, cộng dồn lại chừng năm mươi đóa.

Ngày hôm sau nàng bảo Đỗ Hoàng Hoa mang theo đi tìm Tần thị, còn đòi đi nhìn tiệm tạp hóa kia trước.

Tiệm tạp hóa nhỏ của Tần thị ở đầu thôn, người đến người đi nhất nhiều, còn có bày sạp, cơ bản thuộc về vật vật trao đổi, là phương pháp bổ sung nhu cầu tiện lợi nhất của thôn dân.

“Hoàng Hoa, Tiểu Nương hai đứa cháu sao lại tới đây?” Tần thị thấy hai người xuất hiện trong cửa hàng rất kinh ngạc, bình thường bà không tự mình tới đây, đều giao cho tiểu biểu đệ nhà mẹ quản lý, mỗi tháng trả ít tiền công.

Từ nơi này nhìn ra được, bà ta là người thích hưởng thụ, Đỗ Tiểu Nương trả lời: “Hoa vải của cháu làm xong rồi.”

“A, là vậy hả, đến đây, tất cả vào đi, Tiểu Băng, cháu ở bên ngoài trông cửa hàng.” Tần thị dẫn hai người tới một gian phòng nhỏ đằng sau.

Vừa rồi Đỗ Tiểu Nương tùy tiện quan sát, phát hiện tiểu tiệm tạp hóa này bán rất nhiều vật, cái gì cũng có, từ dùng để nấu cơm tương dấm chua hương liệu, đến vải vóc mặc trên người, còn có nông cụ, dây thừng, sơn phấn, một chút quả vặt, đủ loại đồ trang sức không thiếu gì cả, giống với một cái siêu thị nhỏ, không khỏi cảm khái đầu óc Tần thị này thật là linh hoạt?.

Thấy Đỗ Tiểu Nương lấy hoa vải từ trong túi ra, ánh mắt Tần thị sáng lên, “Thật xinh đẹp nha, là tỷ cháu làm giúp hả?”

“Vâng, tỷ cháu chọn màu.” Đỗ Tiểu Nương nói.

“Được, ta sẽ lấy mang ra ngoài bán, nói rõ luôn hai văn tiền một đoá nha.”

“Chờ một chút.” Đỗ Tiểu Ngư gọi bà ta lại, “Đại thẩm, lẽ nào thẩm không thấy những hoa này không giống nhau à? Bất kể là nhan sắc vẫn là chất vải, đều có loại tốt xấu, thẩm nhìn cái này, vải vóc này là vải bông bình thường, nhan sắc là màu lam bình thường, loại này nên chỉ bán một đồng tiền, mà cái này,” Nàng chọn một đoá ra, “Nhưng cái này làm bằng tơ lụa, nhan sắc cũng phối hợp tốt, có màu trắng có màu vàng nhạt, nhìn rất thanh nhã, có đúng không? Cho nên cái này thế nào cũng phải bán ba văn tiền một đoá, còn có này...”

Nghe nàng nói một trận, cho dù khôn khéo như Tần thị cũng mở to hai mắt nhìn, mấy miếng vải hoa nhỏ cũng được nàng chia thành năm cấp, có một đồng tiền cũng có năm văn tiền, đủ thấy tâm tư này tinh tế thế nào!

“Đại thẩm, đến lúc có người đến mua hoa phải nói cho rõ ràng, vải vóc này tốt xấu khác biệt rất lớn, giá tiền cũng khác biệt rất lớn.” Đỗ Tiểu Ngư lại căn dặn một câu, giống như trong thôn có nhà giàu cũng có nhà nghèo, mà trong này không chỉ phân chia năm cấp.

Chính vì như thế, rất nhiều người thích so đi so lại, đơn giản tức là muốn tranh cái thượng hạng, như vậy người thượng đẳng đương nhiên là muốn mua hoa thượng hạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Bạch Gia

Edit: Hắc Phượng

Tần thị nghe nàng nói mấy câu mặt mày hớn hở, “Chủ ý này không tệ, cháu thật biết bán hàng đấy, sau này đến tiệm của ta làm được không? Tiền công chắc chắn không lỗ cháu đâu.” Tiểu biểu đệ nhà mẹ đẻ nhà bà kia miệng ngốc, nếu không phải mẹ bà khuyên can đủ đường bà sẽ không dừng, chờ sau này mở tiệm thứ hai phải cần người biết ăn nói.

Đỗ Tiểu Ngư vẫn chưa trả lời, Đỗ Hoàng Hoa xen mồm nói: “Vậy thì không được đâu, muội muội cháu sau này còn phải đọc sách.”

Tần thị sửng sốt, thẩm nghĩ nữ nhi gia còn đọc sách cái gì, Đỗ gia này cam lòng đưa tiền đập trong vại nước, may nhờ trước đây còn thường xuyên đến trong nhà mượn này mượn kia, không thì không nghèo như vậy!

Ba người đang nói chuyện chợt nghe có mấy người vào tiệm mua đồ.

“Cầm cuộn vải này đến cho ta xem một chút.” Thanh âm khàn đục của người già.

Bên cạnh ngay lập tức có người cười nói: “Giang đại tỷ, người nên làm bộ quần áo mới, nghe nói nhà các người mua liền mười lăm mẫu đất, nhà khác không có số tiền lớn như vậy đâu, năm sau được mùa sẽ kiếm được rất nhiều bạc đấy.”

“Kiếm cái rắm!” Lão phụ nhân kia giận nói: “Đồ phá sản nhà chúng ta kia chỉ biết xài bạc lung tung, mười lăm mẫu đất người biết được mất bao nhiêu không? Bỏ ra hơn một trăm lượng! Chỉ dựa vào những đám đất này kiếm vài năm cũng không kiếm lại được, vớ vẩn, thật sự làm ta tức chết rồi! Sớm biết hồi đó chết cũng không cần nó làm con dâu, haiz, đồ bà nương nát! Haiz, cả ngày bắt nạt con trai của ta không đủ, còn muốn để tài sản thua sạch!”

Đỗ Tiểu Ngư nghe được suýt nữa cười ra tiếng, ở bên ngoài thì ra là Giang thị, mẹ chồng Khâu thị, nghe ra dường như cực kỳ bất mãn Khâu thị.

Phụ nhân bên cạnh lập tức đồng tình, “Con dâu người thật đúng là kì cục, sao không cho con trai của người hưu nó?”

Lão phụ nhân không nói được, có trường thôn làm chỗ dựa, nhi tử uất ức kia của bà dám hưu thì mới là lạ, chỉ có thể không ngừng chửi bới Khâu thị.

Mà mấy phụ nhân khác cũng không nhân rồi, phụ họa vài câu rồi từng người nói tới chuyện xấu xa nhà mình, đến xúc động phẫn nộ, lời thô tục bay đầy trời, không có gì không nói ra được. Đỗ Tiểu Ngư thực sự nghe không nổi nữa, chuyện vải hoa đã nói rõ ràng rồi, cáo biệt Tần thị cùng Đỗ Hoàng Hoa đi về.

Ngày hôm sau Bạch gia quả nhiên đến, chẳng qua ngoại trừ đường ca Bạch Sĩ Hồng tú tài ra, Bạch gia còn tới thêm ba người, đương gia Bạch Sĩ Anh, vợ hán Thôi thị, ngoài ra còn có tiểu nữ nhi nhà bọn họ Bạch Liên Hoa.

Đỗ Hiền sớm chờ ở bên ngoài, thấy người đến vội gọi Triệu thị cùng tới đón tiếp, bưng trà rót nước, cực kỳ nhiệt tình.

“Lúc này phải làm phiền Bạch lão ca rồi.” Đỗ Hiền chấp tay với ông ta.

Bộ dạng Bạch Sĩ Hồng không cao không thấp, người rất gầy, tóc hoa râm, nhưng thoát nhìn rất tinh thần, nghe vậy vuốt râu ngẩn, “Đỗ lão đệ khách khí, là người trong thôn có gì phiền toái chứ, Văn Uyên nhà các người là học trò nhỏ nhất trong thôn chúng ta, có thể làm người bảo đảm cho nó cần cù còn không được đây! Sau này sẽ thi đậu cử nhân chẳng phải là hường lợi sao, nói đến cũng xem như nửa người thầy.”

Đỗ Tiểu Ngự nghe nhũn mày lại, nói vậy thật trắng trợn, làm người bảo đảm đã muốn làm lão sư, tương lai nhị ca thi đậu công danh, không thể không về tạ sư ân? Đến đây một chuyện thật không oan uổng!

“Chà, cái này không dám nói.” Triệu thị mở lời, “Bây giờ thi tú tài còn không biết có thể thành hay không đây, cử nhân á, chúng ta nghĩ thôi cũng không dám!” Nhẹ nhàng xóa bỏ lời nói kia.

Bạch Sĩ Hồng không giận, nâng chung trà lên nhấp một hớp.

Thôi thị cười nói: “Sớm nghe nói nhị tử từ nhà các người thông minh, không phải lúc này vẫn còn đang học đấy chứ?” Bà ta quay đầu vỗ đầu Bạch Liên Hoa, “Nhị nhi này của ta cả ngày ở nhà không yên, vốn còn muốn đưa đi theo người học thêu Tô Châu, kết quả không học hai ngày đã chạy về, haiz, thật tức giận đến ta cơm cũng không vô, lát nữa phải tới học tập con trai người, vừa vặn lớn hơn Liên Hoa nhà ta một tuổi, nhận người ca ca cũng được.”

Bạch Liên Hoa hình dáng giống mẹ, vóc dáng thấp thấp, lạnh lợi đáng yêu, dung nhan xem là khá, cười rộ lên có một cái kúm đồng tiền.

Đỗ Tiểu Ngự không ghét nàng ta, chẳng qua lần này là mời người người bảo đảm, mang nữ nhi nhà mình đến cứ cảm thấy có điểm lạ.

Triệu thị âm thầm bĩu môi, nói cái gì học thêu Tô Châu chạy trốn về, rõ ràng là người chê nó không khéo tay đuổi đi, Thôi thị này nói lão thật là mặt không đỏ tim không đập, chẳng qua việc nhỏ này không đáng gì, bà cười cười, “Liên Hoa thật xinh đẹp, Tiểu Ngự, không phải con hay nói không ai chơi cùng con à, lát nữa mang Liên Hoa tỷ đi dạo chung quanh xem, không phải còn nuôi thỏ sao, đi xem đi.” Lại giải thích một câu, “Tháng hai sẽ thi viện, đưa con trai của ta kia không ra khỏi phòng, lúc này đi mua rượu sắp về rồi”.

“Đọc sách mệt lắm đấy.” Thôi thị thở dài, tỏ ra đã hiểu.

Triệu thị để Đỗ Hiến bồi tiếp bọn họ nói chuyện, bà gọi Đỗ Hoàng Hoa đi chuẩn bị bữa trưa.

Đỗ Tiểu Ngự mang theo Bạch Liên Hoa nhìn thỏ.

“Làm sao mà bắt được thỏ hoang này vậy?” Bạch Liên Hoa thấy rất mới lạ, trước đây nàng thấy thỏ hoang đều chết rồi, thỏ hoang sống là lần đầu nhìn thấy.

“Ngày tuyết rơi tới, con thỏ to bị cha ta giết chết rồi, con non thì cho ôm về.” Đỗ Tiểu Ngự ôm thỏ con ra, thuận tiện quét dọn mặt đất một lượt, thỏ này ăn nhiều thái cũng nhiều, may mà chúng nhỏ dễ dọn, nếu là gà rừng sao có thể nuôi trong phòng được.

Bạch Liên Hoa ngoe cổ sờ sờ chúng nó, “Ta ở trên trần nhìn thấy thỏ dễ nhìn hơn chúng nó, trắng trắng, mắt đỏ, không xám xịt như mấy con này.”

Đỗ Tiểu Ngự từng sờ vội nói: “Người nhìn thấy ở chỗ nào trên trần?”

“Ồ chợ, thỉnh thoảng có người tới bán, là bán cho thái thái tiểu thư chơi, sạch sẽ lắm, ôm cũng ngoan.” Nàng chu mỏ nói, “Chẳng qua rất đắt, phải hai trăm văn một con đấy! Ta bảo mẹ mua một con cho ta nhưng bà không chịu.”

Thật đắt, chẳng qua loại thỏ trắng này vốn không phải của Trung Quốc, mà là từ ngoại quốc dẫn vào, so với thỏ rừng lớn nhanh lại dễ nuôi, tuyệt đối là lựa chọn càng kinh tế, nàng lại từ trong miệng Bạch Liên Hoa hỏi vòng vèo một số chi tiết nhỏ, tâm tưởng sau này đi chợ nhất định phải lưu ý, nhà bọn họ chỉ dựa vào làm ruộng là không đủ, chờ qua sau ngày mùa cơ bản chẳng khác nào lãng phí thời gian, cho nên nhất định phải tìm một số chuyện đến bỏ khuyết.

Bạch Liên Hoa nhìn một hồi thì chán, ngừng đầu hỏi: “Nhị ca của người ở đâu rồi? Tại sao hán còn chưa trở lại?”

“Nhị ca của ta ở tại phòng phía đông kia.” Đỗ Tiểu Ngự trả lời: “Có thể là trên đường gặp phải người nào đó, chắc lát nữa là nhìn thấy thôi.”

“A, ta không muốn nhìn, là mẹ ta trước khi ra cửa lái nhai, nói cái gì nhị ca của người đọc sách giỏi, còn đại bá nói nhất định có thể thi đậu cử nhân, tương lai có tiền đồ, bảo ta đi gặp đại ca người?” Bạch Liên Hoa cười thô lỗ, “Tốt thế nào chẳng phải hai con mất một cái lỗ mũi à, có gì hay mà xem”

Đỗ Tiểu Ngự nghe vậy sờ cằm, xem ra người Bạch gia này có mục đích, chẳng qua tiểu nữ nhi nhà bọn họ quá thuần phác thì phải? Mẹ cô ta nói ngảm mà cũng dám tùy tiện nói với người khác? Nàng cười phụ họa hai câu, “Đúng vậy, nhị ca của ta giống như người thường thôi, không có gì đẹp mắt.”

Sau một lát Đỗ Văn Uyên trở về, đặt rượu ở nhà bếp xong ra ngoài hành lễ vấn an trường bối Bạch gia.

“Đứa nhỏ này bộ dạng thật tuần nha.” Thôi thị dò xét hán tử từ trên xuống dưới, “Lại biết đọc sách, muối tử, người thật có phúc khiến người ta phải hâm mộ!”

Đỗ Tiểu Ngự vừa vặn cũng mang theo Bạch Liên Hoa vào đây, nghe thấy Triệu Thị cười nói: “Nhị tử nhà các người cũng rất tốt mà, nữ nhi lại ngoan ngoan, đâu cần phải hâm mộ ta.”

Trên mặt Thôi thị hiện lên vẻ âm thầm, đại nhị tử nhà bọn họ vốn là đứa thông minh, tiếc thay thân thể yếu ba ngày hai bữa sinh bệnh, trong thôn biết gốc tích ai dám gả con gái tới, đây đã thành tâm bệnh của bà! Bà ngừng đầu nhìn Hoàng Hoa, nha đầu này thanh tú, làm việc gọn gàng, chẳng trách Khâu thị muốn lấy làm con dâu?.

“Nghe nói Hoàng Hoa nhà người tú công rất tốt, hôm nào tới nhà ta dạy dỗ Liên Hoa được không?” Thôi thị ngoắc tay với Bạch Liên Hoa, “Con không còn nhỏ nữa, thế nào cũng phải bình tĩnh tâm tình học hỏi chút ít, không thì không tìm được nhà chồng đâu, bây giờ có Hoàng Hoa tỷ tỷ dạy không thể lười biếng.”

Bạch Liên Hoa bị mẹ mình nhìn chăm chăm đành phải đáp một tiếng.

Triệu thị thấy thế không tiện nói gì, trước đây cùng Bạch gia nước giếng không phạm nước sông, không có lui tới gì, nhưng hôm nay mời Bạch Sĩ Hồng làm người bảo đảm, chung quy phải nể mặt một tí bèn nói Đỗ Hoàng Hoa: “Thỉnh thoảng đi dạy Liên Hoa cũng được, mang cả Tiểu Ngư đi, tỷ muội trò chuyện nhiều hơn, hai đứa các con cứ ở mãi trong nhà cũng không tốt.”

Đỗ Hiền lúc này nói: “Đừng chỉ nói chuyện thôi, mẹ nó, không còn sớm nữa còn không mau mang món ăn lên, không thể để khách đói!”

Đỗ Tiểu Ngư nghe xong cũng đi bày cơm bưng thức ăn giúp.

Hôm nay món ăn rất phong phú, làm thịt con gà mái nấu canh, cắt thịt lợn xào tỏi tỏi, còn có rau hẹ trứng gà, ớt xanh xào lòng gà, rau cải trắng khoai sọ vân vân, tràn đầy một bàn.

Hai nam nhân Bạch gia uống rượu, không có chuyện gì thì mời rượu Đỗ Hiền, kết quả chưa ăn cơm xong Đỗ Hiền đã say ngã, ở trong sân nôn đến rồi tỉnh rồi mửa. Hai nam nhân Bạch gia hiển nhiên cũng bắt đầu có men say, sau đó còn không buông tha Đỗ Văn Uyên, Bạch Sĩ Anh nói nam nhân nên biết uống chút rượu sau này mới dễ làm việc, không phải buộc hẳn uống, Thôi thị cũng không khuyên nài, Đỗ Văn Uyên đành phải uống rượu, nói chung bữa cơm này ăn rất náo nhiệt.

Đưa người Bạch gia đi rồi, Triệu thị cảm giận nói: “Sớm biết thế thì không để Nhị đệ con đi mua rượu, xem uống thế nào này, cha con bây giờ còn đang rên ừ ừ kia kia, nói đau đầu.”

Đỗ Hoàng Hoa đang thu dọn tàn canh, nghe vậy liếc nhìn Đỗ Văn Uyên, “Nhìn Nhị đệ mặt đỏ thành thế này phỏng chừng cũng không dễ chịu.”

Đỗ Tiểu Ngư vào phòng bếp rót hai chén trà đặc bưng lại, “Trên sách viết làm vậy có thể giải rượu, mẹ mau cho cha uống đi.” Bên cạnh đó đưa một chén cho Đỗ Văn Uyên, đẩy đẩy hẳn: “Nhị ca, uống xong sẽ đỡ.”

Đỗ Văn Uyên đầu đau như búa bổ, đời này hẳn lần đầu tiên uống rượu, trước đây Triệu thị không cho, nhưng lần này không ngăn được Bạch gia, hẳn nghĩ thử xem, kết quả uống mới biết thật khó chịu, vội nhận trà đặc uống hết.

Nhìn hẳn nghiêng ngả lao đảo trở về phòng ngủ, Đỗ Tiểu Ngư cười, nam nhân nhà bọn họ không uống được nhiều rượu, sau này gặp phải người mời rượu, chỉ sợ khó chống đỡ được rồi, nhưng mà nhiều người thích như vậy trên bàn cơm đấy?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dục Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tết Đến

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hoa vải bán không tẻ lắm, rất nhanh đã nhìn thấy có người trong thôn đội nó, bởi vì tới gần tết rồi, mua màu hồng đặc biệt nhiều, Tần thị còn căn dặn Đỗ Tiểu Ngư làm thêm loại màu này, mà chính như nàng dự liệu, mới đầu người mua hoa vải một đồng tiền tương đối nhiều, nhưng sau đó người mua loại năm văn tiền cũng dần dần nhiều lên.

Chẳng qua cái này từ đầu đến cuối không có nhiều lời lãi, hoa vải bất luận người nào cũng làm ra được, nàng sở dĩ đi làm chủ yếu là bởi vì có miễn phí vải áo, nếu như trừ đi điểm này, tiền kiếm được sẽ nhỏ bé không đáng kể, đây cũng là nàng suy nghĩ sau khi làm những kia đầu thừa đuôi thẹo kia thì không làm bằng vải nguyên nữa. Mà theo hiện tại dự tính để tính, đại khái có thể kiếm được hai lượng bạc, nếu nàng tồn làm tiền riêng sẽ không tính là ít.

Tần niên càng ngày càng gần, thời gian mười mấy ngày thoáng một cái đã qua, đã tới Ông táo, đã đến ngày cuối cùng của năm rồi.

Đỗ Tiểu Ngư đặc biệt hưng phấn, nàng lớn như vậy còn chưa bao giờ từng cùng người nhà đón tết, hiện tại rốt cục có thể cảm nhận được loại bầu không khí vui sướng hơn hờ này.

“Nhị ca, mau viết câu đối xuân đi, muội thấy nhà khác đã dán rồi.” Nàng tích cực mài mực, rải phẳng trang giấy đỏ thắm, chủ động tới phụ trách nhiệm vự dán câu đối xuân.

Đỗ Văn Uyên cúi đầu suy tư, nhắc bút viết rồng bay phượng múa, chữ viết cực kỳ phiêu dật, Đỗ Tiểu Ngư cúi đầu vừa thấy viết chính là, “Vạn sự như ý đại cát tường, Mọi nhà hài lòng mãi an khang.” Quả là rất thuần phác rất vui vẻ, dán trên cửa không phô trương, nàng lại mang tới một đôi giấy, “Cửa sau cũng phải viết chữ, làm thêm hai tấm hoành phi.”

Viết xong, nàng cắt giấy đỏ dư thừa thành dáng vẽ vuông vuông thẳng thẳng, sau đó tự mình cầm bút viết hai chữ Phúc.

Dán câu đối xuân thường dùng hồ dán, nàng chuẩn bị sẵn rồi, cầm ghè băng dầm lên đi dán, Đỗ Văn Uyên ở ngay bên dưới nhìn tốt hay không, lúc nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư dán chữ Phúc cuối cùng, thấy toàn bị ngược, hân không nhận được cau mày, “Không chịu nhìn kĩ à.”

“Chỗ nào không đúng, huynh xem, phúc đến, phúc đến, phúc khí lập tức đến, nhà chúng ta rất nhanh sẽ phát đạt!” Đỗ Tiểu Ngư nghĩ, nhà bọn họ quanh năm khốn cùng thế nào cũng phải sửa đổi một chút vận khí, trước đây thấy trên cửa nhà người ta dán cái này vô cùng hâm mộ, lần này tự mình cũng có thể dán.

Đỗ Văn Uyên lắc đầu, cô tình tình quái này có thể nghĩ ra được, bên kia Triệu thị nghe được khen nàng, “Nói nghe được đấy, đi, lại đi viết hai tấm dán trên tường phía sau.”

Thấy Triệu thị thích, Đỗ Tiểu Ngư lại viết thêm vài cái cầm ra phía sau dán.

Đỗ Hoàng Hoa ở bên kia nhào bột, đêm này chuẩn bị ăn sủi cào, lúc cả nhà đang vui vẻ hòa thuận thì thấy có người ở cửa nói: “Đang bận à, thảo nào ở cửa viện không có ai.”

Triệu thị quay đầu nhìn lại thấy đó là Ngô thị thì cau mày, lần trước đã căn dặn bà ta đừng tới nữa, vậy mà không nhớ à.

“Mẹ bảo các người sang ăn tết niên.” Ngô thị cười nói: “Nói chúng ta một đại gia đình đã lâu không cùng nhau ăn tết rồi, nhớ mọi người lắm đấy!”

“Không đi, chúng ta đã quen tự mình ăn rồi.” Triệu thị lạnh lùng nói.

Đỗ Hiền từ hậu viện đi tới thấy Ngô thị đứng vội nói: “Ôi, hiếm khi mới tới, tam đệ muội, mau ngồi, mau ngồi.”

Triệu thị trừng hân, “Bên đó bận rộn lắm đấy, ngồi cái gì, còn phải về chứ.”

Ngô thị vừa định ngồi xuống nghe vậy gắng gượng dừng lại, hết sức bối rối, kỳ thực bà đâu có muốn nhưng không thể cãi lời mẹ chồng ở nhà, bà đáng thương cắn miệng, “Đại tẩu, hồi đó đã sang chúc thọ trong thôn đều biết, lần này ăn cơm tết niên là chuyện bình thường thôi, là người một nhà cần gì phải...”

“Cô câm miệng cho ta!” Triệu thị giận nói: “Có phải muốn làm cho ta về sau không gặp cô nữa hả?”

“Không, không phải, ta...” Ngô thị mím môi, tình thế khó xử, nếu cứ như vậy trở lại không thể tránh khỏi bị mẹ chồng xui mắng, nhưng đại tẩu rõ ràng cho thấy không chịu, nói tiếp chỉ chọc giận tẩu ấy mà thôi, về sau bị tướng công nhà mình bắt nạt nữa, e rằng không thể tới nơi này kể khổ. Bà nghĩ mà muốn khóc, áp a áp ứng nói: “Hay là để một mình đại ca trở về xem thử? Dù sao cũng là mẹ con.”

Triệu thị sắc mặt hơi trầm lại muốn nổi giận, Đỗ Hiền vội vàng kéo Ngô thị đi ra ngoài, “Đệ muội, cô mau trở về đi,” Đến khi đi tới bên ngoài mới nhẹ giọng nói: “Cứ nói với mẹ là ta không chịu trở về, không liên quan tới nương tử.”

Ngô thị đành phải thở dài bước đi.

Nhưng bị bà ta quấy rối, không khí trong nhà có chút cứng nhắc, Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ tổ mẫu này thật là âm hồn không tan, cách một thời gian lại phải người tới quấy rối, thực là người chán ghét!

Triệu thị quặm mặt lại tiến vào trong phòng, thấy Đỗ Hiền cũng muốn đi vào theo, Đỗ Tiểu Ngư xông lên giữ chặt hân, “Cha, trên lò hấp bánh trôi táo đỏ đấy, vừa rồi mẹ còn nói nhớ ăn lót bụng, cha mau xới một bát đi vào.”

Đỗ Hiền nghĩ cũng phải, nương tử không dễ dỗ, chỉ thích cho người sắc mặt, mùi vị này ông cũng biết, nhanh chóng xới chén canh táo đỏ bung đi vào.

“Haiz, tổ mẫu bên kia muội xem không yên tĩnh đâu.” Đỗ Tiểu Ngư thở dài một hơi, “Đêm nay cha sẽ không vụng trộm đi đấy chứ?”

Nhìn nàng dáng vẻ ông cụ non, Đỗ Hoàng Hoa cười nói: “Chớ có nói hươu nói vượn, cha còn không biết mẹ nghĩ gì sao, sao có thể đi, cho dù đi cũng phải đợi mẹ đồng ý mới được.” Nói rồi chớp mắt nhìn Đỗ Văn Uyên, nhưng người em trai này có thể làm được chuyện như vậy, lại nói: “Mẹ thương chúng ta nhất, không thể phụ lòng mẹ được.”

Đỗ Tiểu Ngư lập tức cũng nghĩ đến, thừa dịp Đỗ Hoàng Hoa đang làm nhân bánh, vội kéo Đỗ Văn Uyên đi vào phòng hân.

“Nhị ca, đêm nay huynh muôn ngàn lần không được đi đấy! Mẹ đang bực bội, nếu để mẹ phát hiện huynh vụng trộm đi chỗ tổ mẫu sẽ kinh khủng lắm đấy!”

“Ai nói ta hôm nay muốn đi?” Đỗ Văn Uyên neho mắt lại.

“Vậy huynh sau này cũng không đi chứ?” Ngày ấy lời hân nói đến nay nàng còn không hiểu rõ, bọn họ mới đầu muốn đánh chết mẹ, vậy vì sao Đỗ Văn Uyên còn muốn đi tới nhà tổ mẫu chứ? Đã bị đuổi ra khỏi nhà, lẽ nào lại không thể có tôn nghiêm sao? Nàng không nghĩ ra, Đỗ Văn Uyên rõ ràng không người như thế, nhưng vì cái gì chứ?

Đỗ Văn Uyên không nói gì.

Trong cặp mắt kia lấp lánh cái gì đó, rõ ràng là do dự, nàng theo dõi hắn, chăm chú hỏi, “Nhị ca, muội hỏi lại huynh một câu, huynh thật nhẫn tâm để mẹ thương tâm, để chúng ta thất vọng à?”

Ánh mắt hắn ngưng lại chậm rãi lắc đầu, nhưng rốt cục vẫn không nói gì.

Nàng lại giật mình, hắn lắc đầu là không muốn bọn họ thương tâm thất vọng, nhưng lại vẫn muốn đi làm, vậy chỉ có thể nói một việc, hắn có thêm mục đích cực mạnh khác! Mà ngày ấy cường điệu nói Nhị thúc vốn muốn đánh chết mẹ, nhưng kết quả đã thương cha, dù có thể thấy tổ mẫu thậm chí mấy vị thúc thúc máu lạnh với cả nhà bọn họ, cho nên, chẳng lẽ là hắn muốn lợi dụng tổ mẫu coi trọng để báo thù?

Trong khoảng thời gian này không khó nhìn ra, Nhị thúc và tiểu thẩm cực kỳ kiêng kỵ Đỗ Văn Uyên, đơn giản là sợ hắn trở lại tranh cướp gia sản Đỗ gia với bọn họ, nếu hắn thật sự trở về không phải không được...

Nàng nghĩ gật đầu lập tức cười nói: “Nhị ca, đi, chúng ta đi giúp tỷ làm vườn thôi.” Nói xong xoay người ra cửa, mặc kệ nhị ca này có mục đích gì, nhưng trước sau là vì người nhà, vậy là đủ rồi, nếu muốn cải biến tâm ý của hắn chỉ có thể về sau lại tìm cơ hội thích hợp.

Đỗ Hoàng Hoa lúc này vừa vặn bưng hai bàn sủi cảo nhân bánh đi ra, một cái là cái trắng thịt heo, một cái là rau hẹ thịt heo, Chờ đến công tác chuẩn bị đều làm xong, Triệu thị bên kia cũng hết giận, không cần phải nói tất nhiên là Đỗ Hiền phí một phen sức lực thật lớn.

Hiện tại xem ra là khá an ổn bước sang năm mới rồi, Đỗ Tiểu Ngư an tâm.

Đến buổi tối tiếng pháo nổ vang, cả trong thôn hoan hô vang dội, nhà bọn họ cũng không ngoại lệ, đốt tám tràng pháo vang vọng không trung.

Dùng cơm tất niên xong còn phải gác đêm, đến giờ tý lại đốt pháo mới coi như chân chính nghênh đón một năm mới.

Lúc này trong thôn náo nhiệt hơn, thăm hết nhà này đến nhà kia, hoặc là ngồi đánh bài mã đáo, hoặc là tụ tập tán gẫu, trẻ con vui đùa náo nhiệt, có thể chơi từ đầu thôn đến cuối thôn.

Ở đây bài mã đáo này sớm đã lưu hành, nhà Bàng Dững có một bộ, Tần thị dẫn theo hai nữ nhân đến nhà Đỗ Hiền chơi.

Đỗ Tiểu Ngư nhàn rỗi không có chuyện gì làm cứ ở bên cạnh nhìn, Tần thị đánh giỏi là đã sớm dự liệu được, không ngờ chính là mẹ nàng cũng không tệ, xem ra mỗi năm hết tết đến đều luyện tập, chẳng qua nghe bọn họ nói, đánh bài mã đáo tốt nhất là Ngô đại nương, tiếc thay bà ấy năm nay đi lên trấn Phi Tiên, Tần thị nói nếu không thì bọn họ sẽ bị moi hết tiền thôi.

Mà Đỗ Hiền không chơi cái này, cùng Bàng Dững hai người chơi cờ.

Bàng Dững thô kệch toàn cơ bắp hiển nhiên không phải đối thủ của Đỗ Hiền, thua liền mười mấy bàn rốt cục không chơi nữa, gọi con trai của ông đến đỡ, kết quả đương nhiên cũng không phải đối thủ. Đỗ Hiền đang chơi vui, thấy con trai Đỗ Văn Uyên nhàn rỗi liền gọi đến thử xem, ai ngờ hạ một bàn thua một bàn, làm ông tức tối không nhịn được hỏi: “Con học khi nào vậy?” Suốt ngày đọc sách thế mà còn biết chơi cờ.

Đỗ Tiểu Ngư xen mồm nói: “Cha, trên sách cái gì mà không có, đánh cờ tính cái gì?”

Đỗ Hiền nhìn chằm chằm con trai của mình, không cam lòng nói, “Hôm nào con đi đầu thôn tìm lão Hoài chơi, thắng một bàn mười văn tiền đấy!”

Đỗ Tiểu Ngư xi cười rộ lên, vị cha này hiếm khi vẫn lấy làm tự hào làm ham muốn, nhị ca này cũng quá không nề mặt mũi nói: “Nhị ca, có phải huynh học hết sách dạy đánh cờ rồi không, cái này không tính, lại hạ một bàn với cha nữa đi.”

Một bàn này rốt cục Đỗ Hiền cũng thắng, làm ông cao hứng cười không ngừng.

“Giùng càng già càng cay.” Đỗ Văn Uyên cũng khen ông một câu, vội đứng lên nhường chỗ.

Một đêm này vượt qua trong sự vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tân Niên Tình Cảnh Mới

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Sáng sớm Đỗ Tiểu Ngư bị tiếng pháo đánh thức, tỉnh thử mới được ngủ mấy canh giờ, nhưng một năm mới có một lần thế này, nàng không ngủ nướng nữa mà vùng dậy.

Bên trên đầu giường đã đặt quần áo mới, trên đất cũng xếp đặt giày mới, nàng vui rạo rức thay quần áo mới đi ra cửa phòng.

“Nhị ca, chúc mừng năm mới! Chúc mừng phát tài!” Người thứ nhất gặp là Đỗ Văn Uyên, cũng mới từ trong phòng đi ra, trong nhà chỉ hai người bọn họ từ trước đến giờ thức dậy trễ nhất.

Đỗ Văn Uyên cũng một thân quần áo mới, trường bào hoa văn hình mây màu đỏ sậm nổi bật hẳn càng thêm ngọc thụ lâm phong, nghe vậy mỉm cười với nàng, “Ừm, chúc mừng năm mới.”

“Không chúc mừng muội phát tài à?” Đỗ Tiểu Ngư chớp mắt một cái.

“Ta phát tài chính là muội phát tài mà.” Đỗ Văn Uyên nói xong đi phía lên trước.

Làm sao giống nhau được chứ? Đỗ Tiểu Ngư bĩu môi, nếu hẳn tự mình phát tài giấu đi làm tiền riêng, chẳng phải là nàng không được dính tỳ nào à!

Bên kia vợ chồng Đỗ Hiền và Đỗ Hoàng Hoa đã thức dậy rồi, điểm tâm đã làm xong xếp đặt một bàn, có mìn thầu, bánh bao, cháo, bốn món ăn nguội, còn có canh táo đỏ tối hôm qua làm sẵn, so với ngày thường chỉ một chén mì mà nói được coi là cực kỳ phong phú.

Đỗ Tiểu Ngư đi theo Đỗ Văn Uyên cung cung kính kính dập đầu chúc tết cho cha mẹ, lại chúc mừng đại tỷ xong mới ngồi xuống.

“Đến nào, nhận lấy tiền mừng tuổi nào.” Đỗ Hiền cười ha ha móc từ trong lòng ra li xì tiền thưởng cho mỗi người một cái, “Ba đưa con theo chúng ta chịu không ít khổ, cuối năm vừa rồi mới tích góp được một ít tiền, mẹ các con nói, thế nào cũng phải cho thêm, cầm mua thứ mình thích, ôi, không cần tiết kiệm. Hoàng Hoa, ngày mai có xe đi vào trấn đấy, bên kia rất náo nhiệt, đến lúc đó mang theo hai đứa đi dạo.”

Đỗ Tiểu Ngư lúc tiếp nhận tiền thưởng ánh mắt có chút ảm, nói tiếng cảm ơn cha mẹ rồi cúi đầu.

“Đứa nhỏ này bình thường vô lý nhiều nhất, hôm nay làm sao mà mê đồ tới mức rồi.” Triệu thị trêu ghẹo.

“Trong lòng vui sướng đấy, nhìn nó túm tiền chặt chưa kìa.” Đỗ Hoàng Hoa cười tiếp lời.

Dùng cơm xong Đỗ Hoàng Hoa lại đi rửa bát giúp, Đỗ Tiểu Ngư mở li xì ra nhìn, thấy bên trong có năm mươi đồng tiền, đối với một gia đình trong năm thu nhập mấy lượng bạc đã tính rất nhiều rồi, thì ra mẹ nàng cũng chẳng phải là một vị bất công, vẫn yêu tỷ muội các nàng. Nàng trong lòng có chút chua chát, như vậy đến cùng mẹ có đồng ý đại tỷ học thêu Tô Châu không?

Thời gian cấp bách, nửa tháng sau chính là nguyên tiêu rồi!

Nghĩ tới đó nàng vội đi tìm Triệu thị.

“Mẹ à, con có việc hỏi người.”

Nghe giọng nói của nàng run run, Triệu thị duỗi tay sờ đầu của nàng, “Sao thế, muốn mua thứ gì à?”

“Không phải.” Đỗ Tiểu Ngư hít sâu một hơi, “Mẹ à, lần trước không phải nói đến chuyện thêu Tô Châu sao, kỳ thực mẹ cả Chương Trác Dư bằng hữu của Nhị ca biết thêu, Hồng Tụ Phụng trên trấn kia là của bà ấy mở?. Chương Trác Dư nói nếu đại tỷ muốn học có thể thử xem, hẳn có thể giúp một chút, mẹ, người nói có được hay không?”

“Còn có chuyện này.” Triệu thị nhíu mày lại, nhất thời không nói gì.

“Tỷ rất yêu thích thêu Tô Châu đấy, lúc con theo tỷ đi Bách Tú phòng bán hàng thêu, chính miệng tỷ nói nhưng không dám nói cho mẹ.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Chỉ lo mẹ không cho phép?”

Triệu thị lại nhăn lông mày chặt hơn.

“Mẹ, tỷ mỗi ngày đều khổ cực như vậy, mẹ để tỷ học một ít bản thân mình thích đi, cùng lắm sau này con cần cù một chút, được không?”

“Haiz, không phải mẹ không muốn cho.” Triệu thị cuối cùng mở miệng, “Hoàng Hoa đứa bé này chuyện gì cũng dễ trong lòng, nếu con nói nó thích học cái này, vậy thì học cũng được, ngược lại tri hoãn không mất bao nhiêu thời gian.”

Xem ra có chút nhả ra rồi, chẳng qua sao có thể không tri hoãn thời gian chứ, mất ba năm đấy! Đỗ Tiểu Ngư do dự muốn nói rõ ràng hay không, lại nghe Triệu thị nói: “Chúng ta sang năm chung quy phải mua ít ruộng, con còn nhỏ đâu giúp được gì, vẫn phải khổ cực tỷ con một thời gian ngắn, nếu nó già ra ngoài thì thôi, đương nhiên mẹ không trông nổi.”

Nói vậy Đỗ Tiểu Ngư không mở miệng được nữa, ruộng càng nhiều tỷ nàng nào có thời gian thêu thùa! Không được, nhất định phải nghĩ ra biện pháp! Về phần lấy chồng hay không, chưa có người thích hợp nên không gấp việc này.

“Vậy thì trước tiên con coi như mẹ đồng ý rồi.” Đỗ Tiểu Ngư nói xong đi ra ngoài.

Ngày đầu tiên thường là đi tới nhà trưởng bối thân thích chúc tết, chẳng qua tổ mẫu gần trong gang tấc lại không thể đi, mà ngoại tổ phụ đã qua đời sớm, nghe nói ngoại tổ mẫu là mới tạ thế mấy năm trước, Triệu thị có một người đại ca và một người muội muội, đều cách thôn Bắc Đồng khá xa, bình thường

không có lui tới gì, cho nên Đỗ gia không có thân thích bá kiến, nên chỉ ở nhà vui đùa.

Chỉ không ngờ buổi chiều có hai thân thích nhỏ đến, chính là nữ nhi Ngô thị Đỗ Phụng và Đỗ Ngọc, còn mang theo chút đồ ăn, thấy là văn bối, Triệu thị không tiện từ chối hoặc là đuổi bọn họ đi, để ba đứa hài tử bồi tiếp trò chuyện.

Toàn là cô nương, Đỗ Văn Uyên nói chào hỏi rồi bước đi, Đỗ Hoàng Hoa oán niệm khá sâu về bên chỗ tổ mẫu, viện cớ muốn làm việc nhà, cuối cùng chỉ còn sót lại Đỗ Tiểu Ngư. Tuy không tính là chán ghét hai tỷ muội này, nhưng cũng chẳng thốt ra câu nào, nhìn Đỗ Ngọc mặt đầy thiếu kiên nhẫn thì biết nếu không phải ý của tổ mẫu thì hai tỷ muội này chắc chắn sẽ không đến, mà Đỗ Phụng hoàn toàn khác, vừa hỏi han vừa vòng vèo nói tổ mẫu quan tâm cả nhà bọn họ như thế nào.

Đỗ Tiểu Ngư tùy ý qua loa vài câu, Đỗ Phụng đại khái thấy nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện lắm, sau đó đi tìm Đỗ Hoàng Hoa, kết quả có thể tưởng tượng được đương nhiên là một bên lạnh một bên nóng, không bao lâu thì cáo từ.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ không ảnh hưởng đến tâm tình bọn họ, vừa mới sáng sớm ngày hôm sau ba người kích động muốn đi trấn Phi Tiên.

Quả nhiên tâm niên có khác, quả nhiên trên trấn có khác, mọi cửa hàng đều mở, bởi vì tết đến tiểu hài tử đều có tiền mừng tuổi, mà những người lớn thì đi ra ngoài tìm thú vui, làm ăn há sẽ bỏ qua cơ hội như vậy.

Mục tiêu đầu tiên của Đỗ Tiểu Ngư chính là đi Vọng Nguyệt Lâu, nàng tất nhiên không quên mang tới bơ lạc của nàng.

Chương quỹ Mao Tổng nghe nói lại là ba tỷ đệ kia đến đây rất cao hứng gọi vào gặp mặt, lần trước đậu phụ khô tuy có ngay từ lâu khác chế tác được, nhưng trước hết mười ngày nữa tháng vẫn làm cho ông vớt khoản bạc trắng, đưa đi chỉ hai mươi lượng kia thực sự không đáng gì, cho nên lần này có chút mong đợi.

Chẳng qua ai ngờ chỉ là bơ lạc thông thường, Mao Tổng khó tránh có hơi thất vọng, cái này vào từ lâu chỉ là thêm gia vị mà thôi cho từ lâu thôi, hơn nữa còn không biết được người khác có thích ăn hay không.

May mà Đỗ Tiểu Ngư không có chào giá trên trời, chỉ hai lượng bạc thì bán, cộng thêm còn dâng tặng cách làm mấy loại thực đơn, Mao Tổng trái lại không vui không ghét.

Đỗ Tiểu Ngư chờ chính là hiệu quả này, mục đích ban đầu của nàng chính là muốn nhờ vào đó thành lập quan hệ hợp tác lâu dài cùng Mao Tổng, như vậy sau này lại có tốt gì điểm sẽ tương đối dễ dàng mở ra nguồn tiêu thụ. Lúc đi Đỗ Tiểu Ngư hỏi: “Mao chương quỹ, nơi này của ông có nhiều khách thích ăn thịt thỏ không?”

Mao Tổng suy nghĩ một chút nói, “Không phải rất nhiều.”

“Vi sao vậy?” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Thịt thỏ ăn ngon lắm mà, cháu còn nhìn thấy ở trên sách, thịt thỏ còn có thể chữa bệnh đấy, phải không nhị ca?”

Vừa rồi vẫn xem nàng phát huy, Đỗ Văn Uyên trầm nghĩ, ngay cả Mao Tổng đại chương quỹ này còn nói chuyện mặc cả với nàng, đủ thấy trong lúc vô tình quên người trước mắt là một tiểu nha đầu, mà coi nàng như một người lớn, hẳn dừng lại một chút rồi nói: “Trong bản thảo cương mục nhắc tới, thịt thỏ bổ trung ích khí, lương huyết giải độc, thanh bỏ tỳ phế, dưỡng dạ dày lợi ruột, nói chung, ăn cực kì có ích với thân thể.”

“Thì ra là thế,” Mao Tổng gật đầu cười rộ lên, “Trong từ lâu trước đây từng tiếp đãi mấy vị quý khách nước khác tới, mỗi lần đều nói muốn ăn thịt thỏ, làm ta phải đi tìm một trận, xem ra bọn họ hiểu được chỗ tốt của thịt thỏ hơn chúng ta!”

Nghe nói người nuôi thỏ không có nhiều, người Trung quốc còn không có thói quen nuôi ăn thịt? Nhưng đây là chuyện sớm hay muộn, bởi vì sự thật chứng minh, về sau Trung Quốc danh xứng với thực đại quốc nuôi thỏ!

Rời khỏi Vọng Nguyệt Lâu, ba người bọn họ đi dạo ở chợ, vẫn là đề nghị của Đỗ Tiểu Ngư, mục tiêu của nàng rất rõ ràng, kế tiếp đương nhiên là muốn đi tìm con thỏ trắng lần trước Bạch Liên Hoa nhắc tới.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, sau khi đi một vòng lớn quả nhiên ở phía tây chợ phát hiện một sạp hàng nhỏ bán thỏ.

“Tỷ, nhìn có con thỏ trắng này!” Nàng nói xong xông lên cẩn thận nhìn, đúng là thỏ trắng lớn, nhưng lại không giống thỏ trắng trong ấn tượng của nàng, đầu nó to hơn một chút, lỗ tai tương đối ngắn, không biết là chủng loại gì.

“Trong nhà không phải cũng có thỏ sao.” Đỗ Hoàng Hoa không hiểu nàng làm cái gì kích động như vậy.

Đỗ Tiểu Ngư ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ vào hỏi: “Thỏ này bao nhiêu tiền một con ạ?”

Hàng rong lười nhác đầu, “Hai trăm văn một con.”

“Đắt thế á!” Đỗ Hoàng Hoa kinh ngạc thốt lên, một con thỏ hoang mập bán nhiều nhất chỉ được một trăm đồng, mà những thỏ trắng này vẫn chỉ là con non, ăng chừng còn chưa được một cân.

Kỳ thực thỏ trắng trước đây rất hiếm thấy, thường được coi là điềm lành, hồi đó nếu bán đắt là nên, nhưng bây giờ quốc gia cường thịnh phồn vinh, có nhiều giao dịch với nước khác, quá nửa là loại màu trắng này, còn bán mắc như vậy thì có chút dọa người.

Đỗ Tiểu Ngư bữu môi cười hỏi, “Thỏ này của người ở đâu ra vậy, trước đây chưa từng thấy loại màu sắc này, không phải lấy được từ quốc gia khác chứ?”

“Hi, tiểu nha đầu còn thật biết hàng.” Hàng rong cuối cùng ngừng đầu, “Thỏ con này là thương đội từ Văn Lai quốc mang tới, người xem thử, nó sạch đẹp không, thỏ hoang sao so được với nó, có phải không? Bình thường đều là thái thái tiểu thư mua chơi, giống như nuôi chó nuôi mèo, còn thông minh nữa đấy?..”

“Thông minh thế nào mà còn đi khắp nơi.” Đỗ Tiểu Ngư không đồng ý điểm ấy, nàng ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm những thỏ con kia, hồi lâu sau mới chỉ vào một con trong đó, “Cầm con này cho ta xem một chút.”

“Tiểu nha đầu thật sự muốn mua à?” Hàng rong nhìn thử nàng.

“Tốt thì mua, không được thì không mua.” Đỗ Tiểu Ngư nói giọng bình thản.

Nhìn nàng khẩu khí rất lớn, lại thấy chất vải quần áo cũng rất tốt, hai cô nương mặc vào hoàn mỹ như hoa, có lẽ hoàn cảnh trong nhà không tệ, hàng rong nghĩ rồi cầm con thỏ kia đi ra, căn dặn: “Đừng làm rơi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Kinh Nghiệm Nuôi Thỏ

Edit: Hắc Phượng

Đỗ Tiểu Ngư tiếp nhận thỏ con, việc đầu tiên chính là mở miệng của nó ra nhìn.

Nàng muốn tìm một nguyên nhân, kết quả tìm đúng rồi, con thỏ con này có một cái răng lệch nghiêng, quả nhiên có vấn đề, lại nhìn bàn chân cũng không sạch sẽ, sờ lên ẩm ướt như được tắm.

Hàng rong thấy nàng liên tục nhiều lần nhìn thật cẩn thận, đưa tay muốn lấy lại, “Người nha đầu này đến cùng có mua hay không vậy?”

Đỗ Tiểu Ngư co tay một cái, lại liếc nhìn lồng sắt, thấy trong ngoài đều tán lác một số lá rau, rất nhiều lá vụn như, phỏng chừng tiểu thương trực tiếp kiếm ở chợ những lá rau bị vứt đi làm khẩu phần lương thực cho thỏ con.

Haiz, con thỏ nhỏ đáng thương, lúc này nàng lắc đầu trả lại cho người nọ, thờ dài nói, “Thỏ con này không ổn rồi, không sống được mấy ngày nữa, phỏng chừng bên trong có mấy con cũng thế.” Giọng nói của nàng rất lớn, lập tức dẫn tới người khác đều nhìn lại.

“Người nói những cái gì đó, tiểu nha đầu chỗ nào đến, đi đi đi, thỏ của ta sao bị bệnh chứ, vẫn khỏe mà!” Hàng rong chỉ lo nàng dân chuyện làm ăn, vội đuổi nàng đi.

“Ta không nói quàng đâu.” Đỗ Tiểu Ngư thật sự nói: “Người xem rằng con thỏ đi, trên dưới không đều nhau phải không? Loại thỏ này thân thể tương đối kém, thôn chúng ta có vị lão bà đã nuôi nói rồi, nếu hàm răng mọc loại kiểu này chắc chắn sẽ tiêu chảy, không được bao lâu sẽ chết. Nếu thân thể khỏe mạnh hàm răng sẽ chính tề, không tin người xem thử con thỏ khác đi.”

Hàng rong nghe không khỏi cẩn thận liếc nhìn nàng, từ khi mua về quả thật có một số thỏ con lục tục tiêu chảy, thậm chí có vài con đã chết, hẳn cho là hiện tượng cá biệt, vì không để người khác biết còn lấy nước rửa sạch sẽ, không ngờ tiểu nha đầu này cư nhiên đã nhìn ra! Hẳn có chút hối hận, lúc trước tham rẻ từ thương đội kia mua thỏ con mà không nhìn kỹ, một lòng trông cậy vào đáng vẻ đáng yêu có thể kiếm được chút tiền cho nhà, kết quả thì ra là không khỏe!

“Tiểu Ngư, thỏ này đã không được, vậy chúng ta đi thôi.” Đỗ Hoàng Hoa lúc này nói, một con hai trăm văn dù sao bọn họ cũng không mua được.

Đỗ Văn Uyên chen một câu, “Vậy mua thỏ bị thiệt thòi, không chừng ngày nào đó tìm đến đòi trả tiền?..”

Nói vậy làm hàng rong giật mình, hẳn ở chợ bán một thời gian ngắn rồi, chỉ ít cũng có khoảng chừng mười con, trong đó có hàm răng không đồng đều, mà mua thỏ là những gia đình giàu có, nếu thật sự quay lại gây phiền phức đây chính là không chịu nổi, hẳn hoảng hốt và vừa e ngại thỏ con dư lại đều chết hết, vậy chẳng phải hẳn lại thua lỗ.

Nhị ca này suy nghĩ xoay chuyển rất mau, lập tức biết nàng muốn làm cái gì, không dùng nháy mắt đã có phản ứng. Đỗ Tiểu Ngư vờn tay chọc chọc hân, “Nhị ca, chẳng phải huynh hiểu chút y thuật sao, con thỏ nhỏ này có thể trị hết không? Muốn mua vài con trở lại chơi đây?”

“Đắt như thế chúng ta mua thế nào được!” Đỗ Hoàng Hoa nghe vậy cả kinh nói, còn mua vài con, năm con là một lượng bạc, nàng thật sự lo lắng Đỗ Tiểu Ngư nhất thời hứng khởi đem tiền vừa kiếm được ở từ lâu ra tiêu, chẳng phải là tiếc tiền đâu, quả thực thỏ con không có tác dụng gì, trở về mẹ

không nói mới là lạ.

Bên kia tiểu thương lại đổi thành mặt cười cười nói: “Thì ra vị tiểu ca này còn biết trị bệnh, như vậy đi, thật sự có thể trị hết đám thỏ con này, bán rẻ hơn cho các người cũng được, như thế nào?”

“Ta chưa chữa bệnh cho thỏ bao giờ.” Đây là đang kiểm tra hấn à, Đỗ Văn Uyên không có bao nhiêu chắc chắn.

Tiểu thương càng nóng nảy hơn, phải biết rằng sừng vật thỏ con này nếu ngã gãy cái chân nào đó cho dù ở hiện đại có rất nhiều thú y cũng không chịu trị liệu, chứ nói chi là thời đại này, cho nên bình thường đều là mặc cho số phận, nhưng bạc của hấn đưa vào trong này không thể đổ xuống sông xuống biển, vội bảo đảm, “Không sao, tiểu ca cứ việc thử một chút, không được sẽ không trách người.”

“Nhưng cái này cần phải có thời gian vài ngày mới hiệu được, ai biết chữa hết người có nuốt lời hay không.” Mọi như ném ra ngoài, hiện tại phải kéo sợi về, Đỗ Tiểu Ngu nói: “Chẳng qua ở phương diện ăn người chú ý một chút, không nên cho ăn những thứ lá rau này.” Nói rồi xoay người định đi, “Tỷ, nhị ca, chúng ta đi thôi, ngắm lại vẫn đắt lắm, mua về mẹ nhất định sẽ mắng muội!”

“Sao lại đi rồi? Tiểu nha đầu, a không, tiểu cô nương,” Tiểu thương kêu thành tiếng, làm sao lại nghe có cảm giác nha đầu này hiểu rõ nuôi loại thỏ này, ngay lập tức nói: “Tám mươi văn một con, như thế nào? Tùy người chọn!”

Lập tức giảm xuống nhiều như vậy đủ thấy hấn thật sự cuồng lên, Đỗ Tiểu Ngu quay đầu lại cười cười, “Vẫn rất đắt, nếu năm mươi đồng tiền ta suy nghĩ một chút.”

Tiểu thương ám chửi một câu, hấn mua đã dùng tới bốn mươi đồng tiền, nàng trả giá rất chuẩn!

“Không bán thì thôi.”

“Bán bán bán.” Tiểu thương nói một tràng đồng ý, trong nhà hấn còn có mấy lồng thỏ đấy, nếu thật sự đều chết hết chẳng phải lỗ sạch sành sanh.

Thấy hấn chịu bán, Đỗ Tiểu Ngu bảo Đỗ Văn Uyên viết bài thuốc, có được hay không là không thể cam đoan, bởi vì thỏ con lúc còn bé nếu tiêu chảy rất khó chữa khỏi, cái này nàng chỉ có thể căn dặn hàng rong về chú ý một chút, tỷ như tuyệt đối đừng cho ăn cải trắng, rau dưa với quá nhiều nước, tốt nhất là cho ăn cỏ khô, lồng sắt phải làm lớn một chút, cho thỏ con thêm không gian hoạt động.

Đỗ Hoàng Hoa ở bên cạnh nhìn tròn mắt hốc hốc, tuy nói sớm đã thích ứng muội muội này quý linh tính, nhưng lúc nói vẫn cảm thấy đầy bụng nghi hoặc, tỷ như kinh nghiệm nuôi thỏ này nàng học được ở đâu, lão bá trong thôn cái gì, nghe thôi cũng biết là nói lung tung.

Bên kia Đỗ Văn Uyên căn cứ Đỗ Tiểu Ngu cung cấp tin tức thật sự viết ra bài thuốc, căn dặn tiểu thương nói: “Một ngày đút một giọt, có lẽ có chuyển biến tốt, không thể đút nhiều.”

Tiểu thương vội cẩn thận cất kỹ, sau đó đương nhiên là kêu kêu thỏ con, bọn họ đi tới nhà tiểu thương, phát hiện bên trong nuôi rất nhiều thỏ con, đếm xem đại khái có ba bốn mươi con, bởi vì thời tiết lạnh nên tất cả co rút thành một cục, Đỗ Tiểu Ngu đã dặn tiểu thương chú ý giữ ấm cho chúng nó, lại ngồi xổm xuống nhìn từng con mới lấy ra bốn con thỏ. Đều không phải loại răng lệch nghiêng, răng lệch nghiêng bình thường đều là kết quả giao phối họ hàng gần, thân thể tương đối kém, cho nên trước đó tuyệt đối không phải nàng mở mồm câu nào giật gân câu ấy.

Chẳng qua nơi này có một vấn đề, nàng không nhìn ra được cái, thỏ con rất khó phân biệt giới tính, trừ phi ba, bốn tháng hoặc là người vô cùng có kinh nghiệm, mà tiểu thương đương nhiên cũng không biết, cuối cùng không cách nào, tất cả xem vận may thôi.

Tiểu thương cho nàng một cái giỏ trúc nhỏ đựng thỏ, mấy người liền cáo biệt.

Đỗ Tiểu Ngu đi tới cửa thì xoay người lại, “Người nói thương đội sẽ đi qua trấn Phi Tiên sao?”

“Không phải, là ở huyện Tề Đông, bên kia thương đội có nhiều, từ nam chí bắc, cái gì cũng có bán.” Tiểu thương nói: “Không chỉ có con thỏ trắng thôi, ta còn từng thấy thỏ màu lam đấy, chẳng qua tiểu bách tính chúng ta không mua nổi, nghe nói là tiến cống vào trong cung.”

Đỗ Tiểu Ngu nghe xong cảm ơn hấn rồi đi.

Huyện Tề Đông lệ thuộc vào phủ Tế Nam, là một trong mấy thành thị phồn vinh, Đỗ Tiểu Ngu vừa đi vừa nghĩ, không biết Đỗ Văn Uyên đi phủ Tế Nam khảo viện thử có đi ngang qua Tề Đông hay không, nếu như đi qua mà nói, chờ đến tháng hai thế nào cũng phải quán lấy muốn đi theo hấn sát hạch, nếu không thì bao giờ mới có cơ hội đi huyện Tề Đông chứ? Đây là một cơ hội kiếm tiền cần phải nắm chặt!

“Tiểu ngư, muội mua những con thỏ này làm gì?” Đỗ Hoàng Hoa rốt cục không nhịn được muốn hỏi.

Đỗ Tiểu Ngu lấy lại tinh thần cười nói: “Còn có thể làm gì, sinh con thỏ nhỏ thôi, tỷ cũng thấy đấy, người nọ bán một con hai trăm văn, muội nuôi lớn thì bán, đến lúc đó chắc chắn có rất nhiều người mua.” Đây đương nhiên không phải ý nghĩ chân thật của nàng, nhưng điều kiện trước mắt mà nói chỉ có thể dùng suy nghĩ này thôi.

Đỗ Hoàng Hoa vỗ đầu nàng, “Muội cả ngày treo tiền trong đầu, cha để ta dẫn muội ra ngoài chơi, giờ đi ra tới giữa trưa rồi mà chưa đi được đâu cả.”

“Ồi chao, vậy bây giờ đi là được chứ gì.” Đỗ Tiểu Ngu chỉ vào đằng trước cười, “Tỷ nhìn xem, có bánh vụn kia, mua một ít ném thử đi!”

Từ trong đám đồng tiền đi ra lại chỉ nhìn thấy ăn, Đỗ Hoàng Hoa lắc đầu đi theo.

Bánh này một đồng tiền một chiếc, có nhiều vị khác nhau, ngọt, mặn, kẹp thịt, nhân đậu xanh, đủ loại luôn. Đỗ Tiểu Ngự ngày thường chưa được ăn lúc này mua liền ba chiếc khẩu vị khác nhau, ăn say sưa ngon lành, hai người kia mỗi người cầm hai chiếc, sau đó lại đi dạo các tiệm khác. Ở một tiệm hàng bán son phấn, nàng mua hai hộp son phấn cho Đỗ Hoàng Hoa và mẹ mỗi người một hộp, nàng còn nhỏ không cần. Sau đó còn dự định mua nữ trang nhưng thấy những chiếc đẹp toàn giá một lượng bạc trở lên, chút tiền này của nàng thực sự không đáng gì. Lúc đi ra Đỗ Tiểu Ngự thấy trong lòng mình ngứa như bị mèo cào, xem ra sau này nhất định phải gắng sức kiếm tiền mới được!

“Ồi, đây không phải là Hoàng Hoa tỷ và Tiểu Ngự muội muội sao?” Vừa đi vài bước thì nghe thấy có người nói ở phía sau.

Đỗ Tiểu Ngự lúc này chỉ muốn nhắc chân tránh đi, thanh âm này nàng quen thuộc, chính là Chu Đại Nha lén lén lút lút, đối tới đối lui.

Đỗ Hoàng Hoa từ trước đến giờ vẫn lễ phép quay người lại cười nói: “Cô cũng tới trần chơi à? Muội muội Nhị Nha của cô đâu?”

Chu Đại Nha liếc Đỗ Văn Uyên một cái, trên mặt đỏ lên, “Muội muội ta nghịch ngợm lắm nên ta không dám dẫn nó đi, tân niên nhiều người, không chừng lại lạc nhau.”

Thật mệt cho cô ta lời nói mê sảng như vậy cũng nói ra được, nếu Chu Nhị Nha nghịch ngợm thì trên đời này sẽ không có người đàn ông hoàng, Đỗ Tiểu Ngự xi cười một tiếng, “Vậy người cứ việc chơi đi, chúng ta đi bên kia.”

Chu Đại Nha vội nói: “Đi cùng đi, đằng nào lát nữa cũng phải về thôn, đúng không Hoàng Hoa tỷ?”

Đỗ Hoàng Hoa đương nhiên sẽ không nói khó, để Chu Đại Nha đi cùng.

Đỗ Tiểu Ngự nghiêng rằng đi phía sau, da mặt dày này không ngốc, biết tỷ nàng mềm lòng nhất dễ nói chuyện nhất, chọn luôn tỷ để ra tay.

“Nhị ca, huynh đừng để ý tới cô ta.” Nàng suy nghĩ một chút vẫn nên nhắc nhở Đỗ Văn Uyên mới được, còn nhớ hồi đó mang hầu bao tới tặng người, ai biết lát nữa cô ta có còn hành động càng khoa trương hơn hay không, nàng kéo Đỗ Văn Uyên nhỏ giọng nói, “Nếu như cô ta cố ý muốn nói chuyện với huynh huynh phải cẩn thận chút, muội thấy cô ta không có ý tốt đâu?”

“Không có ý tốt gì cơ?” Đỗ Văn Uyên nghi hoặc, không phải chỉ là có thêm hai con mắt nhìn hấn thôi sao.

Sao lúc này lại ngốc vậy hả, Đỗ Tiểu Ngự cau mày nói: “Nói chung là huynh đừng để ý là được.”

Đỗ Văn Uyên nói: “Nếu cô ta hỏi thì ta sẽ trả lời thôi, chẳng lẽ ta còn phải sợ cô ta à?”

Cũng phải, Đỗ Tiểu Ngự gật đầu, “Vậy chính huynh xem rồi làm đi.” Nói cho cùng hấn chỉ là thiếu niên mười ba tuổi, đâu cần phải dùng tới nàng một đứa bé tám tuổi đến dạy bảo, nàng gãi gãi mặt, vừa rồi chuyện mua thô phỏng chừng lại khiến bọn họ kinh ngạc, haiz, kinh ngạc cho quen đi, sớm hay muộn cũng phải kinh ngạc mà...

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lời Mời

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chính như Đỗ Tiểu Ngự dự liệu, quả nhiên Chu Đại Nha kia cái gì cũng làm được, không bao lâu sau bắt đầu tìm Đỗ Văn Uyên lôi kéo làm quen. Chẳng qua ca nàng không phải là một kẻ ngốc, lúc trả lời thường làm Chu Đại Nha sặc nghẹn không nói ra lời, mấy lần như thế không còn dũng khí mà lên tiếng nữa, chỉ yên lặng đi ở bên cạnh, thỉnh thoảng liếc hấn một cái.

Đến giữa phố người càng ngày càng nhiều, có từ lâu thu hút khách bằng cách mời đoàn múa sư tử tới, người đi đường vây vào xem, làm bọn họ chen chúc thành một cụm.

Chu Đại Nha thấy đây là cơ hội tốt, kiên quyết không thể buông tha, bắt đúng thời cơ nhào lên người Đỗ Văn Uyên, lấy cớ dễ lắm, chỉ cần nói người khác đây là được thôi!

Kết quả nhào lệch hướng, Đỗ Văn Uyên không phải đầu gối, thấy một người như thế nhào tới đâu thể để cô ta nhào lên, đương nhiên là tránh ra rồi.

Thấy Chu Đại Nha bị một cao to đen hôi bên cạnh ôm vững vàng, Đỗ Tiểu Ngự thực sự không nhịn được cười ha hả.

Đỗ Văn Uyên chen vào hai bước nhìn chăm chăm mặt nàng nói: “Muội sớm biết cô ta sẽ như vậy hả?” Thật sự chưa bao giờ gặp loại nữ nhân này, vừa rồi mình đã nói rất rõ ràng là để cô ta tránh xa một chút, nào ngờ đâu cô ta còn có hành động này, may mà hấn nhanh nhạy, nếu không bị cô ta xông vào

trong ngực, thật sự không nghĩ ra được sẽ là cảnh tượng gì!

Đỗ Tiểu Ngư còn cười, “Muội đã sớm nhắc nhở huynh rồi, may mà cô ta không thực hiện được.”

Hai người đang nói chuyện không chú ý tới bên cạnh có người đang chen vào, miệng còn hô: “Tiểu Ngư, Đỗ huynh!”

Đỗ Văn Uyên quay đầu lại nhìn thấy là Chương Trác Dư, cười nói: “Thật khéo, đệ cũng đi ra đây à.”

“Đúng vậy, quá khéo luôn.” Chương Trác Dư rất cao hứng, “Mới vừa rồi còn tưởng rằng hoa mắt, không ngờ là các người thật, Hoàng Hoa tỷ cũng đến đây à!” Nói xong giờ tay với Đỗ Hoàng Hoa.

Đỗ Hoàng Hoa mỉm cười đáp lại.

“Sắp tới trưa rồi, tới nhà đại cữu ta dùng cơm đi!” Chương Trác Dư đưa ra lời mời, hắn cũng chơi ở bên ngoài lâu rồi đang định đi về ăn cơm, muốn mời bọn họ đi về cùng, vừa vặn trò chuyện.

Đỗ Văn Uyên sững sờ, “Cái này...”

“Không sao đâu, đại cữu ta rất hiếu khách, nếu như biết ta mời là học trò nhỏ còn trẻ nhất trong thôn chắc chắn rất hoan nghênh.” Chương Trác Dư nhiệt tình vỗ vỗ bả vai hắn, “Ta đã từng nói với đại cữu về tài hoa của huynh, ông cũng nói muốn gặp huynh một lần, đi thôi, Tiểu Ngư, Hoàng Hoa tỷ,” Hắn đi phía trước dẫn đường, “Đỗ huynh đã từng tới một lần rồi, cách bên này rất gần.”

Bốn người vừa đi cách đám đông thì thấy ở nghe phía sau có tiếng hét lớn, “Hoàng Hoa tỷ, Tiểu Ngư muội muội, các người đi chỗ nào, chờ ta với!”

Chương Trác Dư không hiểu vì sao bèn hỏi: “Theo các người tới à?”

Lại quên mất da mặt dày kia rồi, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Mặc kệ cô ta, người này rất phiền.”

Đỗ Hoàng Hoa nhú mi, “Dù sao cũng chung một thôn, không thể bỏ mặc kệ, vừa rồi ta đã đáp ứng về cùng rồi.”

Chương Trác Dư cảm thấy vừa rồi trong giọng nói của Đỗ Tiểu Ngư có địch ý bèn hỏi: “Tiểu Ngư, người không muốn cô ta ăn cơm cùng hả?”

“Ừm.” Đỗ Tiểu Ngư gật đầu, không hề che giấu căm ghét.

Lúc này Chu Đại Nha đã đuổi tới, tóc rối bù một mớ ở trên đầu, cực kỳ chật vật, nhưng ánh mắt rất nóng bỏng, từ trên người Đỗ Văn Uyên rất nhanh lại chuyển tới trên người Chương Trác Dư, nghĩ thầm mới một lát thời đã đi ra một vị thiếu niên, nhìn tướng mạo không kém Đỗ Văn Uyên bao nhiêu, thế nhưng nhìn ăn mặc trên người thì biết là đi ra từ nhà có tiền của.

Cô ta không hề nhìn lầm, Chương Trác Dư từ khi ở nhà đại cữu hắn, hoàn toàn không thể so với trước kia, đại cữu hắn không có con trai, tiếp nhận về đó đối đãi như con trai ruột, ăn mặc ở dùng tất cả đều là tốt nhất quý phu, Đỗ Văn Uyên từ nhà nông đi ra làm sao so được, cho nên chỉ nhìn từ ăn mặc và phục sức, hai người hiển nhiên không cùng một cấp độ.

“Hoàng Hoa tỷ, đây là ai vậy?” Chu Đại Nha trông mong hỏi, “Thân thích nhà các người à?”

“Là sư đệ của Nhị đệ.” Đỗ Hoàng Hoa trả lời.

“A, cũng đọc sách chỗ Lưu phu tử à!” Chu Đại Nha hơi nghi hoặc một chút, vậy hắn là người trong thôn, chẳng lẽ là một thiếu gia dòng chính? Nhưng dường như chưa bao giờ nghe thấy, những thiếu gia nhà có tiền trong thôn bọn họ hoặc là không chịu đọc sách, hoặc là xấu xí quái thai, nhưng nếu vị này đọc sách chỗ Lưu phu tử mà trong nhà lại có tiền, thế nào mẹ mình cũng tới làm quen mới đúng chứ...

Thấy cô ta lại đang lộ vẻ háo sắc, Đỗ Tiểu Ngư bữu môi nói: “Rốt cuộc chúng ta có đi hay không?”

“Các người muốn đi đâu thế?” Chu Đại Nha vội hỏi.

“Chương công tử mời chúng ta tới nhà đại cữu hắn ăn cơm.” Đương nhiên chỉ có Đỗ Hoàng Hoa trả lời cô ta.

Chu Đại Nha hiểu rồi, thì ra công tử đây có thân thích trên trấn, cũng muốn đi theo.

Chương Trác Dư nhìn cô ta cười cười, “Vị cô nương này, đại cữu ta không quen biết cô, vì vậy ta không tiện mời cô đi ăn cơm rồi, mời cô về đi.”

Oa! Đỗ Tiểu Ngư nghe suýt chút nữa vỗ tay, thì ra người thoát nhìn ôn hòa mà lại có phương diện như thế! Chương Trác Dư giỏi lắm, cậu không phải kẻ ba phải!

Chu Đại Nha bị hắn cự tuyệt ngay mặt, nhất thời tiến thoái lưỡng nan nhưng chưa từ bỏ ý định, đáng thương hề hề lôi kéo tay áo Đỗ Hoàng Hoa, “Ta xem như bằng hữu của Hoàng Hoa tỷ, có thể đi không?”

“Xin lỗi.” Chương Trác Dư nói câu này xong đi về phía trước.

Đỗ Hoàng Hoa thấy thế thở dài, “Hay là một mình cô về thôn trước đi, Chương công tử không làm chủ được, chỗ ấy chính là nhà đại cữu hấn.”

Nói đến mức này rồi ai còn cố cưỡng cầu được nữa, Chu Đại Nha oán hận trừng Đỗ Tiểu Ngư, cô không phải người ngu, sao lại không phát hiện được định ý của đối phương chứ, nhưng ba tỷ đệ này cứ lấy nha đầu chết tiết kia làm trung tâm, cho nên cô ta chỉ có thể đề lừa giận trong lòng xuống, xoay người đi.

Đỗ Tiểu Ngư trong lòng rất khoái trá, bước nhanh lên phía trước tới bên cạnh Chương Trác Dư, cười hi hi nhìn hấn.

“Mua thỏ con à?” Chương Trác Dư cũng quay đầu lại nhìn nàng.

“Ừm, đẹp không?” Đỗ Tiểu Ngư như hiến vật quý nâng giò trúc lên, “Người khác mua hai trăm văn một con, ta chỉ dùng năm mươi văn thôi đây, sau này chúng sinh con thỏ con ta sẽ cho người mấy con.”

“Được, vậy ta cảm ơn trước.” Chương Trác Dư quay đầu nhìn, thấy Đỗ Hoàng Hoa tụt lại phía sau thì thấp giọng nói: “Đúng rồi, chuyện của tỷ người thế nào, sau tiết nguyên tiêu cữu mẫu ta rảnh đây?”

Hết chuyện để nói, Đỗ Tiểu Ngư lại buồn bực, “Mẹ ta không cho phép, nếu như bà ấy biết phải ký ba năm đánh chết cũng không cho tỷ ta đi học.”

“Tại sao?” Chương Trác Dư không hiểu.

“Nhị ca của ta phải đọc sách, trong nhà mua thêm mấy mẫu ruộng sẽ không có ai trông trọt, vì vậy tỷ ta phải đi làm ruộng.”

“Thì ra là vì vậy.” Chương Trác Dư cười nói: “Tìm người làm thuê là được mà, dù sao thì đầu xuân và thu hoạch vụ thu mới bận.”

Ý kiến hay! Đỗ Tiểu Ngư gõ đầu mình một cái, làm sao lại không nghĩ đến biện pháp này chứ, nàng cao hứng kéo tay áo Chương Trác Dư, “Cảm ơn người, ta vẫn đang buồn phiền, cuối cùng có thể giải thoát rồi!”

Nhìn mặt nàng đầy xán lạn, cặp mắt kia như có thể chiếu xạ ra ánh sáng hoa mỹ, Chương Trác Dư nhất thời ngẩn ra.

“Chẳng qua, thuê người ở đâu được, một tháng bao nhiêu tiền công?” Đỗ Tiểu Ngư không hiểu cái này, lúc trước mua thỏ con mất hai trăm văn, như vậy còn có hơn một lượng bạc, thêm vào tiền bán hoa vải chắc có ba lượng bạc, không biết ngân ấy có chống đỡ được một năm không.

“Lát nữa ta hỏi đại cữu.”

“Vậy được.” Đỗ Tiểu Ngư nhìn hấn nói: “Nhìn đáng vẻ người khi nhắc tới đại cữu kia, các người cảm tình rất tốt hả?”

“Đúng.” Trên mặt Chương Trác Dư nhất thời lộ ra vẻ tôn kính.

Đỗ Tiểu Ngư mỉm cười nói: “Đại cữu người có cháu ngoại trai ưu tú như người chắc chắn cũng rất vui vẻ.”

Chương Trác Dư hơi ngượng ngùng, “Ta, ta đâu có ưu tú gì, kém xa nhị ca người.”

“Ta thấy thật mà.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Thế nhưng, người năm nay thi đậu tú tài sẽ lợi hại hơn ca ca ta đấy, mười một tuổi đã là tú tài, người phải cố gắng cố lên, hạ bệ nhị ca của ta.”

Lúc này phía sau hừ lạnh một tiếng, “Đây là lời gì? Xui người ngoài hạ bệ ca muội?”

Đỗ Tiểu Ngư quay đầu lại nhìn, thấy khuôn mặt Đỗ Văn Uyên bình tĩnh, vội nhếch nhếch miệng nói: “Nói đùa thôi mà, lẽ nào nhị ca nghe không hiểu?”

“Không hiểu, ta chỉ biết muội là người không có lương tâm.” Đỗ Văn Uyên gõ đầu nàng một cái, đi sau thấy hai người ở phía trước vừa nói vừa cười rất vui vẻ, đi lên vừa lúc nghe được một câu như thế, hấn có thể nén giận sao, nha đầu chết tiết kia cánh tay trở ra ngoài!

Chương Trác Dư giảng hoà, “Cho dù ta thi đậu tú tài cũng không tài hoa bằng nhị ca của người, nhiều nhất chỉ là nhỏ hơn huynh ấy hai tuổi mà thôi.”

“Đúng rồi, đúng rồi, nhị ca, huynh làm thơ lợi hại nhất, không ai sánh bằng, được rồi chứ?” Đỗ Tiểu Ngư tuy đang dỗ hấn vui lòng, nhưng trong lòng âm thầm cau có, nàng chưa từng thấy hấn viết thơ tác từ, ai biết có giỏi hay không. Một đứa trẻ mới mười mấy tuổi có thể viết ra bao nhiêu thơ hay chứ, nàng không tin tưởng tạo nào.

Không bao lâu bốn người đến nhà đại cữu hấn, đại cữu hấn tên là Vạn Bính Quang, là thương nhân, Đỗ Tiểu Ngư đứng ở trên ngưỡng cửa nhìn xuống cảm khái một tiếng, nhà có tiền có khác, nhìn cổng chính này còn cao hơn cả nhà bọn họ. Tường xây bằng gạch, cho dù là đại viện trước mặt hay là nhà chính đều rộng rãi vô cùng, nóc nhà cũng rất cao, xà nhà bằng gỗ lớn, trên đỉnh còn điêu khắc hoa văn tinh tế.

“Ồi, quên không mua ít quà, liệu đại cữu người có cho rằng chúng ta không lễ phép hay không?” Đỗ Tiểu Ngư lúc này mới nhớ tới, đều do vừa rồi đi gấp, ngay cả tỷ nàng cũng quên.

Đỗ Hoàng Hoa cũng hối hận, Chương Trác Dư cười nói: “Đại cữu ta từ trước tới giờ không câu nệ tiểu tiết, lại nói, là ta mời các người tới, không chuẩn bị cũng là chuyện bình thường thôi.” Nói xong gọi một gã sai vặt tới: “Thành Đông, đại cữu và đại cữu mẫu của ta ở đâu, người đi nói một tiếng, ta dẫn theo bằng hữu đến.”

Thành Đồng vội nói: “Hồi biểu thiếu gia, lão gia, thái thái và tiểu thư trong vườn ngắm hoa đấy ạ, vừa rồi Ô lão gia đưa tới bồn hoa sơn trà, tiểu nhân đi ngay đây.”

Đỗ Tiểu Ngư nhìn gã sai vặt kia biểu hiện rất tôn kính, thầm nghĩ Chương Trác Dư này tuy là ăn nhờ ở đậu, nhưng thái độ đúng mực, mà gã sai vặt cũng không có nửa phần xem thường, xem ra hẳn ở Vạn phủ này còn có chút địa vị, đại khái là mẹ hần và Vạn lão gia tình cảm tốt, cho nên cũng coi như nơi này là nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nồng Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Làm Khách

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Gã sai vặt đi rồi, Chương Trác Dư dẫn bọn họ đi bái kiến Vạn thị mẹ hần trước.

Vạn thị quanh năm bệnh tật, năm ngoái bệnh tình tăng thêm, tuy bình phục nhưng thân thể còn rất yếu ớt, bởi vậy không nói được mấy câu, Đỗ Tiểu Ngư chỉ nhớ được mặt bà gầy gò, hai con mắt rơi sâu vào hốc mắt, nhìn thấy mà giật mình, sau đó bọn họ đi ra sân.

Nơi này là toà cổng vòm, hai bên đặt sáu bồn hoa, nhìn khuôn viên không tính là lớn nhưng bố cục nhìn không tệ, cây cối đan xen hợp lý, ở trong đó mà ngắm hoa hẳn là có ý cảnh, Đỗ Tiểu Ngư nhìn thầm nghĩ, nhà thương nhân này bố trí thật sự không tục khí, lại nghĩ tới trước đó Chương Trác Dư nhắc tới đại cửu hẳn muốn gặp Đỗ Văn Uyên, vậy xem ra là người có kiến thức thưởng thức.

“Lão gia mời các vị đi qua.” Gã sai vặt Thành Đồng rất nhanh đi tới truyền lời.

Dưới chân là đường nhỏ dài đá xanh, đi được vài bước có một ngôi đình nhỏ, nó xác nhận ý nghĩ của Đỗ Tiểu Ngư, cái vườn này xác thực vừa phải.

Trong đình lúc này có ba người đứng, Chương Trác Dư đi qua hành lễ và giới thiệu: “Đại cửu, cửu mẫu, đây chính là sư huynh Đỗ Văn Uyên của con, đây là đại tỷ huynh ấy Đỗ Hoàng Hoa, đây là muội muội Đỗ Tiểu Ngư.”

Trong đó Vạn Bính Quang bộ dạng cao cao gầy gầy, tướng mạo giống Chương Trác Dư bảy phần, xem ra Chương Trác Dư giống cậu. Đỗ Tiểu Ngư cảm thấy hứng thú nhất là nương tử của Vạn Bính Quang, bởi vì trước đây đã nghe nói đại danh của bà, bây giờ nhìn thấy quả thật là người thân thiện, mặt như trăng tròn, dung mạo dịu dàng, thấy bọn họ khẽ mỉm cười, tiểu cô nương phía sau bọn họ chừng mười tuổi, hình dáng giống mẹ nàng, cũng rất được người ta yêu thích, chỉ là có chút ngại ngùng.

Ba người đi tới cúi chào kiểu văn bối, Vạn Bính Quang gật đầu về phía Đỗ Văn Uyên nói, “Quả nhiên đáng về đường đường, chẳng trách Trác Dư thường nhắc tới cháu.”

Vạn phu nhân bên cạnh cũng cười nói: “Hai tỷ muội cũng sáng sủa lắm, nhìn trông còn hào phóng hơn Phương Lâm nhà chúng ta.”

“Biểu muội không bước chân ra khỏi nhà, nếu kết giao nhiều bằng hữu cũng sẽ tốt thôi ạ.” Chương Trác Dư hiểu rõ Vạn Phương Lâm, nàng chỉ hướng nội thôi, nếu quen thuộc sẽ không ít lời như vậy.

Vạn phu nhân nghe ánh mắt chuyển động, liếc mắt nhìn tiểu nữ nhi, nói trêu ghẹo: “Xem biểu ca con nói chuyện thay con kia, hôm nay hiếm khi có khách tới, con bồi tiếp vui đùa một chút đi.” Nói xong đẩy nhẹ Vạn Phương Lâm về phía trước.

Vạn Phương Lâm mặt đỏ bừng, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, “Mẹ, con, con...” Nàng không biết nói gì với người xa lạ, chỉ cúi đầu vò khăn.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn vậy chủ động nói giải vây giúp nàng ta: “Vạn cô nương, bên này mai vàng nở thật xinh đẹp nha, người có thể mang chúng ta đi xem thử không?”

Vạn Phương Lâm thở phò phà, “Được, được.”

Vạn phu nhân không nhịn được cẩn thận liếc nhìn Đỗ Tiểu Ngư, mới vừa nói sáng sủa gì đó chỉ là lời khách sáo thôi, chung quy là đi ra từ nhà nông, có gì khác biệt chứ? Nhưng không ngờ tiểu nha đầu này không nói lời nào thì thôi, vừa nói chuyện thật sự là tự nhiên thanh thản, không hề không phóng khoáng, có nhiều điểm tương tự nhị ca nó, trái lại tỷ tỷ lớn nhất rất câu thúc, cực kỳ giống cô nương nhà nông.

Bà nghĩ lòng may mắn lại, Trác Dư từng cầm tấm khăn cho bà xem qua, nói là đại tỷ một vị sư huynh, chẳng lẽ khăn thêu đó chính là của Đỗ Hoàng Hoa này?

Đang nghĩ ngợi, bên kia Vạn Bính Quang cười vang nói, “Mấy người kia là nữ nhi gia đi xem hoa, Trác Dư, Văn Uyên, chúng ta đi thư phòng, ta có bức họa đang muốn đề bài thơ, gọi mấy tú tài tới toàn người ngốc thôi, haiz, không biết làm sao thi đỗ được, vừa vận vừa vận, hai đứa cháu đến thử xem.”

Nói rồi đi đến lối vào.

Quả nhiên là không câu nệ tiểu tiết, Đỗ Tiểu Ngư có chút buồn cười, còn nói người ta một bụng ngu ngốc, nếu nhị ca nàng và Chương Trác Dư cũng không suy nghĩ ra thơ thích hợp, vậy chẳng phải cũng thành người ngu ngốc à? Thật đúng là biết tạo áp lực cho người khác!

Vạn phu nhân cũng lắc đầu, “Lão gia này, người ta tới làm khách liền kéo đi đề thơ,” Lại gọi gã sai vặt vừa rồi, “Mau gọi nhà bếp đi chuẩn bị com nước, nói có ba vị khách tới.” Đang sai bảo thì có thân ảnh vội vội vàng vàng chạy vào, ở rất xa đã gọi, “Sur phụ, sur phụ...”

“Chuyện gì mà hô to gọi nhỏ?” Vạn phu nhân nhíu mày, “Không phải con đang trông Hồng Tụ Phưong sao lại tới đây?”

Người này không phải người khác, chính là Dung tỷ trước đây ở Hồng Tụ Phưong sĩ nhục tay nghề Đỗ Hoàng Hoa, Đỗ Tiểu Ngư không ngờ gặp á ở đây, lông mày lập tức nhíu lại một chỗ.

Nhưng hiển nhiên Dung tỷ không nhận ra các nàng, thờ hớn hớn nói, “Sur phụ, chiếc áo thêu kim sa của tri huyện phu nhân bị nha đầu của con không cẩn thận làm thủng một lỗ, đồ nhi thực sự không vá được, đành phải đến phiền phức sur phụ. Tri huyện phu nhân nói ngày mai muốn lấy về mặc gấp, thế nào cũng phải làm cho bà ấy, cho nên đồ nhi mới không thể không đến.”

Sắc mặt Vạn phu nhân hơi trầm nhưng không phát tác, ánh mắt đảo qua một vòng trên người Đỗ Hoàng Hoa mới vỗ nhẹ vai Vạn Phưong Lâm, “Mẹ có việc phải đi ra ngoài, con cần phải chiêu đãi khách cho tốt đấy.” Lại cười cười với Đỗ Tiểu Ngư rồi đi, Dung tỷ tất nhiên là theo thật sát.

Không thể đắc tội tri huyện phu nhân được, Đỗ Tiểu Ngư cảm khái, một lệnh thôi ngay cả tết cũng không được ăn, thảo nào người ta đều nhớ thương chức vị, quả thực có quá nhiều chỗ tốt.

Nhưng bà vừa đi, bầu không khí lại căng lên, Đỗ Tiểu Ngư vừa định nói gì, nhưng nhìn biểu tình Đỗ Hoàng Hoa thì trong lòng không nhịn được hồi hộp, nàng quên mất chuyện kia, bây giờ Đỗ Hoàng Hoa chắc chắn biết Vạn phu nhân chính là người biết thêu gấm, mà còn là cửu mẫu của Chương Trác Dư, không biết tỷ ấy có nghĩ gì hay không, tiếc thay chỗ mẹ còn chưa có được chút hi vọng nào.

“Vạn cô nương, bể nước nhà người có nuôi cá không? Nghe nói có nhiều loại cá đẹp lắm, đủ mọi màu sắc.” Nàng tìm chuyện để nói.

Vạn Phưong Lâm nhìn nàng nở nụ cười thân thiết, cũng hơi thả lỏng trả lời: “Đó gọi là cá chép, nuôi hơn mười con đấy, thả thức ăn xuống dưới là chúng nó nổi hết lên.”

“A, thật sự á, vậy vớt cái này xuống có được không?” Đỗ Tiểu Ngư thấy trong đình xếp đặt một bàn dài điểm tâm.

“Cũng được.” Vạn Phưong Lâm cười rộ lên.

Đỗ Tiểu Ngư kéo Đỗ Hoàng Hoa nhìn, một bên lấy điểm tâm bóp nát ném vào trong ao, quả nhiên đủ loại cá chép bơi lên tranh nhau ăn, nhưng loại cá này nàng nhìn thấy nhiều rồi nên không thấy lạ, nhưng Đỗ Hoàng Hoa chưa từng thấy nhất thời mê mẩn.

Mượn chuyện đó kéo gần khoảng cách với Vạn Phưong Lâm, sau đó ba người còn đi thưởng thức mai vàng.

Lúc dùng com trưa, Vạn Bính Quang khen Đỗ Văn Uyên không dứt miệng, nói hần đề thơ tốt lắm, còn đọc khắp cả cho mọi người nghe, Đỗ Tiểu Ngư nghe xong cuối cùng cải biến ý nghĩ, xem ra nhị ca này đúng là có chút tài hoa, nếu cho nàng nghĩ có đánh chết nàng cũng không nghĩ ra được, cái gì mà “Thu viên đường đá phun mối tình sâu sắc; Cầm đèn sương lạnh dọa bầu trời xanh,” Đúng là ý cảnh không tẻ, hần mới chừng ấy tuổi đã làm được như vậy là không dễ rồi.

Mẹ Chương Trác Dư Vạn thị không đến ăn com mà ăn ở trong phòng.

Trên bàn com Đỗ Tiểu Ngư phát hiện Vạn Bính Quang nói rất nhiều, tựa như là ông ta đang đọc diễn văn, còn thỉnh thoảng mời rượu, lần này Đỗ Văn Uyên đã nhận dạy bảo chỉ uống mấy ngụm, còn Chương Trác Dư không biết có phải do Vạn Bính Quang rèn luyện hay không, dường như với hần uống rượu không hề khó, chẳng qua cũng không uống nhiều.

Thấy Vạn lão gia này hơi say, Đỗ Tiểu Ngư hỏi: “Vạn lão gia, ngài buồn bán cái ạ?”

“Tiểu nha đầu cảm thấy hứng thú cái này hả?” Vạn Bính Quang cười nói, hai người thiếu niên chưa bao giờ hỏi hần những thứ này, đang lo không ai kể đây, lập tức miệng lưỡi lưu loát vùng lên.

Đỗ Tiểu Ngư bây giờ không chê hần nói nhiều, nghe say sưa ngon lành, thỉnh thoảng có hỏi mấy vấn đề quan trọng.

Thì ra Vạn Bính Quang làm giàu nhờ buôn bán dược liệu, hiện tại mở hai hiệu thuốc lớn, một cửa hàng ở huyện Phi Tiên, một ở huyện Tề Đông, cửa hàng bên huyện Tề Đông kia lớn nhất, giao cho thủ hạ thân tín quản lý, hần mỗi tháng sẽ đi thị sát hai lần. Nghe đến thế, con mắt Đỗ Tiểu Ngư sáng rực, tuyệt đối muốn tạo mối quan hệ với Vạn lão gia, nghe nói huyện Tề Đông có vị trí địa lý rất tốt, thương nhân từ nam chí bắc đều đi ngang qua đó, như vậy cơ hội kiếm tiền cũng là vô hạn.

Đỗ Văn Uyên nhìn như nàng vậy thì biết nhất định lại đang nghĩ chuyện kiếm tiền, Chương Trác Dư lại nhìn thấy thú vị, cô nương khác sẽ không thích nghe mấy chuyện này, còn nàng rất hiếu kỳ, nhìn đại cửu dường như cũng yêu thích nàng, nói rất nhiều.

Một bữa com ăn ước chừng hơn nửa giờ, món ăn đều lạnh.

Vạn Bình Quang muốn giữ bọn họ lại chơi một chút rồi dùng xe ngựa của nhà đưa bọn họ về, bị Đỗ Văn Uyên từ chối khéo, bọn họ tự mình ngồi xe bò trở về.

Khi lên xe rồi Đỗ Tiểu Ngư mới nhớ tới một việc, Chương Trác Dư quên nói chuyện thuê người làm cho nàng biết, không biết có phải do uống rượu không, nàng tiếc hận vì mình cũng quên, chẳng qua lại nghĩ trong thôn cũng có địa chủ, sẽ có người làm ruộng thuê, nếu muốn chắc chắn có thể tìm được, ngày nào đó hỏi thử Tần đại thẩm vậy, bà ta khéo léo nhất định biết, không chừng còn có thể giới thiệu được người đáng tin tới.

Về đến nhà trời sắp tối, Triệu thị hỏi mới biết được đi tới nhà đại cữu Chương Trác Dư, thảo nào muộn vậy mới về nhưng không nói gì, chỉ nhìn Đỗ Tiểu Ngư thêm mấy lần, đại khái là nhớ tới chuyện gấm Tô Châu.

Còn Đỗ Hiền thì chú ý tới bốn con thỏ, hỏi cái này hỏi cái kia, nghe nói tới năm mươi văn một con thì mắt tròn ngược lên, nhìn Đỗ Tiểu Ngư biểu tình vô cùng đáng thương liền cười nói thích là được, ông hoàn toàn quên chỉ cho con có năm mươi văn tiền mừng tuổi, không hề nghĩ đến tiền lấy ở đâu ra.

Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, xem ra chuyện cất tiền riêng chắc chắn không thành vấn đề, cha mẹ này không hẳn cảm lắm về tiền nha! Thế là đương nhiên, tiền bán bơ lạc còn sót lại nàng khẳng định không nộp lên, Đỗ Văn Uyên và Đỗ Hoàng Hoa chắc chắn sẽ không đi mật báo

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bệnh Thiếu Niên

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Cách một ngày nàng đi tìm Tần thị, thuận tiện mang theo mấy chục đóa hoa vải, Tần thị nghe Đỗ Tiểu Ngư hỏi chuyện thuê nhân công thì nghiêm túc trả lời. Trong mắt bà, Đỗ Tiểu Ngư không phải là một tiểu nha đầu bình thường, hai bên hiểu lẫn nhau, Tần thị ngay từ nhỏ đã biết tính toán kiếm tiền thế nào, cho nên có cái nhìn khác với nha đầu này.

Kỳ thực nhân công thuê trong thôn cũng có, mà Tần thị quen biết không dưới mười người, Đỗ Tiểu Ngư nói thẳng với bà ta tình huống cần gấp của nhà mình.

Tuy nhiên người này quá mức khôn khéo, có chút nhỏ nhen là nhân chi thường tình, nếu không phải như vậy, Tần thị sẽ không mở được tiệm gì, ai bảo Bằng Dũng là người thẳng thắn lại thích giúp đỡ người khác, nếu không có Tần thị nắm giữ, cái nhà này phỏng chừng không kém nhà Đỗ Tiểu Ngư là bao nhiêu. Mà từ một góc độ khác mà nói, Đỗ Tiểu Ngư có chút tán thưởng Tần thị hưởng thụ cuộc sống thế này, không phải chính tay bà dạy người trong thôn đánh mã điều đấy thôi.

Quả nhiên Tần thị nghe xong rất tán đồng, nhân đó nói xấu Triệu thị luôn, “Mẹ cháu quá cổ hủ! Học gấm Tô Châu có chỗ nào không tốt, ba năm sợ cái gì chứ? Đến lúc đó tỷ cháu mới có mười tám tuổi thôi, trong tay có tài nghệ, sau đó lại có rất nhiều bạc, còn sợ không tìm được nam nhân à”.

Đỗ Tiểu Ngư cười không ngừng, “Nhưng mẹ cháu không nghĩ như thế, mà nếu tìm được một người làm thuê phù hợp, giá tiền không mắc lắm, có lẽ mẹ cháu sẽ đồng ý.”

“Cái này ta lo cho.” Tần thị vỗ ngực bảo đảm, lại cười nhìn Đỗ Tiểu Ngư, “Nếu tỷ cháu học được nhớ phải làm một ít hàng thêu để ở cửa hàng của ta bán đấy”

Người này, quả nhiên không buông tha một cơ hội nào.

Nhưng mà Đỗ Tiểu Ngư đương nhiên đồng ý, “Nếu Đại thẩm mở tiệm ở trấn thì tốt rồi, nếu có cửa hàng lớn như Bách Tú Phường sao tỷ cháu lại không chịu chứ, đại thẩm phải cố gắng lên nha”.

Tần thị hí hí mắt, “Ba năm thì chưa chắc không được, nha đầu cháu chờ đó cho ta.” Bà cũng có hùng tâm chí lớn.

Đỗ Tiểu Ngư cười cười cáo từ.

Vừa về đến nhà thấy Đỗ Hiền đang xúc phân trâu, bây giờ trong nhà có con trâu, mỗi ngày ăn không ít và ị cũng không ít, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ là ông xúc đi làm phân bón, kết quả vừa đi vào nhà bếp thì nhìn thấy Đỗ Hiền dùng tay bưng đồng phân trâu đi tới.

“Cha, cha...cha định làm gì thế?” Đỗ Tiểu Ngư lấp bắp, xúc đồng phân trâu vào bếp làm gì chứ.

Đỗ Hiền nhìn nàng, “Đứa bé này, phân trâu là đồ tốt đấy, phơi nắng cho khô là dùng được, còn dễ dùng hơn cả củi. Con nhìn thử này, không thú vị một chút nào”. Nói rồi đưa phân trâu dưới mũi nàng.

Đỗ Tiểu Ngư vội nghiêng đầu qua chỗ khác, “Sao lại không thôi chứ, cha...cha nhóm lửa đi, con đi đây.”

Nàng đi mấy bước quay đầu liếc nhìn Đỗ Hiền, quả thực ông dùng phân trâu nổi lửa, không ngừng xuyết xoa, người cha này thật sự là bước ra từ gia đình địa chủ sao? Hoàn toàn không nhìn ra được một chút bóng dáng nào, không giống mấy vị thúc thúc chơi bời lêu lổng, tối thiểu nhất cũng phải là không có dáng vẻ bần nông chứ, chẳng lẽ trước đây cha nàng làm con địa chủ nhưng tự mình đi trồng trọt? Nàng rất hoài nghi, Đỗ Hiền là từ nhỏ đã cha không thương mẹ không yêu, trước mặt đám đệ đệ chẳng có uy vọng gì đáng nói?

Nhưng đáp án này e là khó biết rồi, nàng lắc đầu đi ra cửa.

Qua mấy ngày đến tận mừng năm tháng giêng, thấy thời tiết nắng ráo sáng sủa, Đỗ Tiểu Ngư dắt nghe con đi tới khu chân núi. Đã là đầu mùa xuân nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, nghe con cọt cọt xuống đất tìm cỏ ăn, Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh ngăn người, mấy con thỏ hoang trong nhà lớn hơn một chút, có thể nhìn thấy hình dáng hơi kỳ quái, nàng nghĩ có nên đi hỏi thử người ta hay không. Dù sao thì nàng chưa từng nuôi thỏ hoang, không biết có kỹ thuật đặc thù gì không?

Phơi nắng một chút nàng lại dắt trâu đi về.

Vừa vào cửa tức thì nhìn thấy Bạch Liên Hoa.

“Mới tới à?” Đỗ Tiểu Ngư hỏi, dắt trâu vào chuồng cột, bỏ chút cỏ khô cho nó ăn, vừa rồi cây cỏ kia ăn đủ no mới là lạ.

Bạch Liên Hoa gật đầu, mắt nhìn chăm chăm con trâu nói: “Nhà ta có hai con trâu lớn đấy.”

Vâng, biết nhà người có tiền rồi được chưa, Đỗ Tiểu Ngư không nói gì, phòng chừng đứa nhỏ này không biết nói chuyện.

“Mẹ người nói nhị ca của người phải đọc sách, để ta ở chỗ này đợi người.” Bạch Liên Hoa nhàm chán giật cọng cỏ ra quăng phất.

Đỗ Tiểu Ngư giật giật khóe miệng, chắc là bị Thôi thị thúc giục đến quá rồi Đỗ Văn Uyên, chẳng qua mẹ nàng đẩy lên trên người nàng, nàng gãi gãi đầu, “Tìm ta chơi cái gì chứ? Ta đang bận đây này, hay là người trở về đi.”

“Không được, mẹ ta nói không nhìn thấy nhị ca người thì phải mời người và Hoàng Hoa tỷ về nhà chúng ta chơi, không phải đã nói sẽ dạy ta thêu sao.” Bạch Liên Hoa nói rồi đứng lên.

“Nếu như không đi thì sao?” Đỗ Tiểu Ngư buồn cười, đến cùng Thôi thị có biết tính khí nữ nhi của mình hay không vậy?

Bạch Liên Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút hạ giọng nói, “Nếu như không đi, mẹ ta nói sẽ tự mình đến mời, chung quy sẽ phải đi một lần.”

Xem ra là thủ đoạn gì cũng phải dùng, Đỗ Tiểu Ngư quyết định nghe ý kiến mẹ nàng, bèn đi về phòng nói với Triệu thị, “Mẹ ơi, Liên Hoa tỷ mời con và tỷ đi chơi này?.”

Triệu thị vừa rồi đã ngăn trở một lần, lúc này mà còn không nể mặt mũi thì không còn gì để nói, nói cho cùng hai nhà cũng đã ăn cơm cùng nhau rồi, nữ nhi hai bên có qua lại không sao cả, chỉ dặn dò mấy câu: “Đi đi, về sớm một chút.”

Ai ngờ lúc này Bạch Liên Hoa xen mồm vào nói: “Đến nhà chúng ta ăn cơm luôn, mẹ ta chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon đấy?.”

Được rồi coi như đi chơi, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, đi một lát lại có ăn ngon sao lại không đi chứ, nàng chỉ là một đứa trẻ con, Thôi thị có thể nói được cái gì chứ? Lại nói, cho dù Đỗ Hoàng Hoa là đại tỷ cũng không thể thay thế cha mẹ đồng ý bất cứ chuyện gì, nịnh nọt cũng sẽ vô dụng thôi, chỉ coi như đồng hương thân cận một chút mà thôi.

Đợi Đỗ Hoàng Hoa làm công việc trên tay xong, ba người đi Bạch gia.

Bạch gia ở phía đông thôn, khoảng cách hơi xa, đi khoảng một canh giờ mới đến.

Thôi thị nhìn thấy Bạch Liên Hoa dẫn theo tỷ muội Đỗ gia đến đây, trong lòng không vui lắm bởi vì chuyện này có nghĩa là Bạch Liên Hoa không gặp được Đỗ Văn Uyên. Bà đã dạy rất nhiều biện pháp, nhà đầu này ngốc quá. Bên cạnh đó bà ta còn giận Triệu thị, che chở con trai nhà mình kỹ thế, bây giờ còn chưa thi đậu tú tài đâu, đợi đến khi con bà ta không thi đậu thì còn dám lên mặt như vậy không? Nói thế nào thì Liên Hoa nhà bọn họ cũng có hình có dáng, muốn tìm một người tốt sẽ không khó, nhưng trên mặt đương nhiên không lộ ra, vẫn cười nói: “Ôi chao, Hoàng Hoa và Tiểu Ngư đến chơi đấy à,” Lại trừng mắt Bạch Liên Hoa, “Con bé này, sao không nói trước một tiếng là mời người tới chơi để mẹ còn chuẩn bị một chút.”

Đỗ Tiểu Ngư thật muốn cười, cố nhịn nói: “Liên hoa tỷ nhiệt tình quá ấy mà, chúng cháu đang chơi, nói chúng cháu chưa tới nhà bao giờ, lúc này rủ về nhìn một chút.”

“Đứa nhỏ này, nhà chúng ta có cái gì hay đâu mà nhìn? Thật ra nhờ Hoàng Hoa tỷ dạy dỗ thêu thùa là thật đấy.” Thôi thị cười híp mắt đẩy Bạch Liên Hoa một cái, “Còn không dẫn vào nhà, nghỉ ngơi gì thế?”

“A, Hoàng Hoa tỷ, Tiểu Ngư muội muội, vào trong ngồi đi.” Bạch Liên Hoa ở phía trước dẫn đường.

Bạch gia tuy không phải địa chủ nhưng nhìn mức độ kiên cố của ngôi nhà thì biết nhà có tiền, trong nhà thu dọn sạch sẽ, chính giữa nhà chính có treo bức họa Mãnh hổ xuống núi, phía dưới là một cái bàn dài, hai bên có ghế lớn, tiếp dưới là bàn bát tiên cộng thêm bốn chiếc ghế, hai bên đặt rương tủ gỗ.

“Đại thẩm, Bạch đại thúc đâu rồi ạ?” Đỗ Tiểu Ngư hỏi.

“Ra ngoài câu cá rồi.” Thôi thị trả lời.

Đầu thôn có con sông lớn, bên trong có cá, Đỗ Tiểu Ngư không khỏi nhớ tới hồ nước nhỏ trước cửa, bởi vì quá nhỏ nên mùa hè có đọng nước lại, mùa đông đóng băng, chẳng thấy có bóng dáng một con cá con tôm nào. Mà kĩ thuật câu cá kia nàng không làm được, chủ yếu là không kiên nhẫn, mỗi lần nàng nhìn thấy người khác ngồi xổm không nhúc nhích ở nơi đó đã cảm thấy khâm phục vô cùng, nhưng kết quả chính là không có cá ăn.

Nhưng may là nàng không thích ăn, do lười biếng phải nhả xương.

“Tỷ có thích ăn cá không?” Nàng đột nhiên hỏi.

Đỗ Hoàng Hoa lắc đầu, Đỗ Tiểu Ngư đã hiểu, thì ra là nhân tố di truyền, thảo nào mà ngay cả ý nghĩ ăn cá thôi nàng cũng không có.

“Nào, uống trà đi.” Thôi thị lúc này bưng trà lên cười nói: “Liên Hoa à, lát nữa nhờ Hoàng Hoa tỷ thuận tiện dạy cho con, đỡ phải cả ngày ngồi không yên, thù cho mẹ hai cái gối hoa là được.”

Bạch Liên Hoa thật lòng gật đầu, “Vâng ạ.”

Thôi thị nói Đỗ Hoàng Hoa: “Hoàng Hoa à, đừng chê nó ngốc nhé, dạy chậm không sao cả, chiều nay ở đây ăn cơm đi.”

Xem ra không sắp xếp chuyện cho nàng nha, Đỗ Tiểu Ngư nhìn Thôi thị, “Đại thẩm, vậy cháu làm gì ạ?”

Thôi thị sắc mặt cứng đờ, cười nói có chút xấu hổ, “Cháu hả, cháu có thể học tỷ cháu mà, đúng không, nếu không thì chơi chung quanh cũng được, nhà chúng ta nuôi trâu, còn nuôi cả chó đấy?..”

Ồ thế ra là để nàng chơi với trâu với chó à? Đỗ Tiểu Ngư không nói.

Uống trà xong, Bạch Liên Hoa dẫn Đỗ Hoàng Hoa đi vào phòng, Đỗ Tiểu Ngư nhàm chán chạy đông chạy tây, chợt nhớ tới nhà bọn họ còn có một người, ca ca của Bạch Liên Hoa, Bạch Dữ Thời.

Người này nàng chưa từng thấy, chỉ nghe nói từ nhỏ thân thể vốn không tốt, quanh năm nằm trên giường, nhưng trong truyền thuyết là một thiếu niên lang có tài, cho nên hồi đó nàng mới liệt Bạch Dữ Thời vào danh sách vị hôn phu dự bị của Đỗ Hoàng Hoa. Chẳng qua thân thể là tiền vốn, cái khác có tốt cũng không cách nào thay thế được, cuối cùng vẫn loại người này ra ngoài, cũng giống như thế, con trai của Bảng Dững là vì quá trắng kiện mà bị loại, mà vị Lục gia đầu thôn bị loại là do lùn.

Nhưng bây giờ đã đến đây rồi, nàng khó tránh khỏi hiếu kỳ, thế là đi tìm từng phòng.

Ý vào mình là trẻ con, nếu là thiếu nữ mười ba, mười bốn tuổi thì vạn vạn không được.

Lúc đi tới căn phòng thứ hai phía đông nàng dừng lại.

Trong phòng có người, nàng nhón chân lên ngó vào trong, thấy trên giường có một thiếu niên đang ngồi, tóc không buộc lên, toàn bộ vắt sau lưng như một cuộn lụa đen, sắc mặt tái nhợt, tại tóc đen càng làm nổi bật làn da như tuyết. Bộ dáng chưa nói tới là đẹp trai nhưng khiến người ta có một loại cảm giác khó tả, có lẽ bởi vì ánh mắt của hắn ám tro, có lẽ bởi vì bờ vai gầy yếu, có lẽ bởi vì ngón tay thon dài của hắn cầm sách.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn một hồi, cuối cùng chỉ ngưng kết thành một tiếng thờ dài.

Có khi hiện thực rất tàn khốc, nàng bỗng nhiên sinh ra một chút thương hại đối với Thôi thị, có con trai như vậy trong lòng khó tránh khỏi đau khổ hơn người bình thường, chính vì như thế, mới đặc biệt mong muốn nữ nhi của mình gả được nơi tốt?

Nàng lặng lẽ đi ra xa, đi tìm chó chơi.

Không ngờ Thôi thị nuôi chó không tồi, bộ dạng thật cao chân thật dài, cân xứng với cái lưng, tuyệt đối là chó giữ nhà tốt. Nàng có chút tâm động, tính toán trong nhà hiện tại có con trâu, kỳ thực nuôi con chó là nhất định phải làm, dạo này trộm nhiều, không chừng ngày nào đó gặp phải kẻ trộm gà trộm thỏ, lại thêm chó khác với mèo, cho dù cho nó ăn cám bã nó vẫn trung thành với chủ nhân, nuôi rất tốt.

Ừm, hồi thử đến lúc đó chó con bán thế nào, cho thì không được, đây là hối lộ nàng sẽ không nhận đâu... .

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nhìn Thấy

Edít: HPH

Thấy Thôi thị ở bên bếp lò nhóm lửa, Đỗ Tiểu Nưg đi tới hỏi, “Đại thẩm, cháu thấy con chó nhà thẩm nuôi là cái, khi nào nó đẻ chó con bán một con cho nhà chúng cháu nhé.”

“Mua bán gì chứ, có đáng giá gì đâu.” Quả nhiên Thôi thị trả lời như vậy, “Chờ sinh ra cứ tới lấy thôi”.

Đỗ Tiểu Nưg vội nói: “Lấy không không thể được đâu ạ, mẹ cháu nói không thể tự dưng nhận ân huệ của người khác.”

“Ồi chao, hai nhà chúng ta cần gì tới tới ân huệ chứ, lại nói, chó này vốn ta toàn cho người khác thôi mà, chưa bao giờ bán lấy tiền cả.” Thôi thị nói: “Nhà ai muốn ta đều cho, nó không phải là giống chó ngoan, là chồng ta nhặt được ở trên đường đấy, chân cũng bị gãy rồi, chồng ta tốt bụng còn băng bó lại cho nó, sau này nó ở lại nhà ta không đi.”

Thì ra còn có câu chuyện như vậy, nhưng Đỗ Tiểu Nưg vẫn kiên trì, “Nếu tặng cháu không cần đâu.”

Thôi thị có chút không vui, “Đứa nhỏ này sao quật cường như vậy chứ, hay là để ta đi nói với mẹ cháu.”

“Mẹ sẽ mắng cháu, chắc chắn nói cháu chạy tới nhà thẩm chơi còn đòi này đòi nọ.” Đỗ Tiểu Nưg nói: “Đại thẩm, đến lúc đó bán một con cho nhà cháu thôi.”

“Được rồi, được rồi, để cho cháu một con.” Thôi thị chẳng thêm phí nước bọt với nàng nữa.

Thấy mục đích đã đạt được, Đỗ Tiểu Nưg rời đi, lúc tìm đến gian phòng Bạch Liên Hoa không thấy Đỗ Hoàng Hoa ở đó liền hỏi: “Tỷ ta đâu rồi, không phải nói đang dạy người thêu hoa sao?”

Bạch Liên Hoa cười cười, “Sắp về rồi.”

Làm sao không trả lời ngay mà còn phải cong queo, đây không phù hợp với tính tình của nàng ta, Đỗ Tiểu Nưg hoài nghi, “Rốt cuộc là làm gì? Người nói mau.”

“Ra ngoài lấy đồ.” Bạch Liên Hoa cúi đầu cầm kim thêu chơi.

Vẫn không chịu nói rõ ràng, Đỗ Tiểu Nưg nhìn nàng ta cái dạng này càng cảm thấy quý dị, lại hỏi tiếp: “Đi lấy cái gì, đi đâu lấy hả?”

Bạch Liên Hoa không nói lời nào.

Đỗ Tiểu Nưg cuống lên bước lên một bước cầm cánh tay nàng ta nói: “Rốt cuộc tỷ ta đi đâu? Người có nói hay không hả?”

Lúc này giọng nói Đỗ Hoàng Hoa vang lên ở sau lưng, “Tiểu Nưg muội làm gì thế?”

“Tỷ ?” Đỗ Tiểu Nưg quay đầu lại nhìn, Đỗ Hoàng Hoa đứng ở trước cửa, nàng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ nàng lo lắng sai rồi? Bạch Liên Hoa vốn không có bất kỳ mục đích gì? Nàng vội hỏi, “Tỷ đi làm gì thế?”

“Liên Hoa vừa rời từ trên giường đất té xuống đất bị vụn tay, tỷ đi lấy thuốc.” Đỗ Hoàng Hoa vừa nói vừa lấy ra một lọ thuốc nước, cẩn thận đổ một chút ra vải mềm, sau đó mở tay áo Bạch Liên Hoa ra.

Đỗ Tiểu Nưg ở bên cạnh nhìn, thầm nghĩ thật là kì quái, Bạch Liên Hoa té bị thương làm sao không gọi mẹ nàng ta? Đâu cần Đỗ Hoàng Hoa phải đi tìm thuốc nước? Nhà đầu chết tiết kia khẳng định có ý đồ gì đó, nàng lại quay đầu nhìn chằm chằm Bạch Liên Hoa, nhưng nàng ta vẫn bộ dạng giả ngây thơ như cũ, lúc Đỗ Hoàng Hoa bôi thuốc cho nàng ta còn đau rơi nước mắt, nhìn qua không giống như giả vờ.

Nhưng thời cơ đã qua, lúc này không tiện hỏi kỹ, Đỗ Tiểu Nưg đành phải tạm thời đề xuống một bụng nghi vấn, sau đó không rời khỏi gian phòng này.

Mà Đỗ Hoàng Hoa từ đầu tới cuối thật sự dạy Bạch Liên Hoa thêu gì đó, chỉ có điều có thêm muội muội ở bên cạnh quan tâm, bất luận một điểm nào khác thường cũng không chạy khỏi ánh mắt của nàng, tỷ như Đỗ Hoàng Hoa vậy mà bị kim đâm vào tay mấy lần.

Lúc bình thường đó là chuyện không bao giờ xảy ra, xem ra com tới này nhất định không thể ăn, Đỗ Tiểu Nưg tìm một cái có kéo Đỗ Hoàng Hoa về nhà.

Ở trên đường nàng thực sự không nhịn được phải hỏi, “Tỷ, vừa rồi Liên Hoa té ngã muốn tỷ đi lấy thuốc là sao? Sao lại không gọi mẹ cô ta tới?”

Đỗ Hoàng Hoa nói: “Cô ta nói sợ mẹ lo lắng, lại sợ bị mắng, bảo tỷ đi tìm giúp.”

Lại không phải là ngã gãy chân, người bình thường sẽ tự mình dẫn người đi lấy, làm gì có chuyện để khách đi lung tung trong nhà chứ? Không phải có quỷ mới là lạ, Đỗ Tiểu Nưg hít một hơi chậm rãi nói: “Tỷ, không phải tỷ đi tìm ở căn phòng thứ hai phía đông đây chứ? Chính là gian phòng Bạch Dữ Thời ca ca của Bạch Liên Hoa đó?”

Đỗ Hoàng Hoa sững sốt, ánh mắt chột lóe nói: “Muội, sao muội lại biết?”

Quả thế, nha đầu chết tiệt kia, Đỗ Tiểu Ngư nghiêng rãnh, vậy mà Thôi thị còn nói Bạch Liên Hoa gốc nghịch, không ngờ còn gạt Đỗ Hoàng Hoa đi tới chỗ Bạch Dữ Thôi, nàng nhìn chằm chằm Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, nghe nói Bạch Dữ Thôi đó có bệnh, trong thôn đều đang đồn hân sống không lâu đấy, mời đại phu nào tới cũng không chữa được.”

Đỗ Hoàng Hoa sao lại không biết, thờ dài nói, “Hắn cũng là người đáng thương.”

Đúng là đáng thương nhưng không thể liên lụy người khác, Đỗ Tiểu Ngư cau mày, mặc dù bây giờ biết Đỗ Hoàng Hoa đã gặp Bạch Dữ Thôi, nhưng không tiện hỏi thêm nữa, lẽ nào hỏi tỷ ấy có coi trọng người ta không à? Chuyện này không có khả năng lắm, nhìn tỷ cũng là người lý trí, có thể là nàng quá lo xa, cho dù đã gặp thì có thể làm gì? Nếu như nam nữ vừa nhìn thấy nhau sẽ phát sinh gì đó, vậy thì cả đời không thể ra khỏi cửa.

Ừm, nhất định không có chuyện gì, Đỗ Tiểu Ngư không nhắc lại chuyện này nữa, sau này tránh Bạch gia đi là được, nhà đó có đánh chủ ý gì không biết, là nghĩ đến cái thân càng thêm thân phải không?

Được mấy ngày sau đó thì Tần thị có tin tức tốt truyền tới, nói có cô nông họ Chung, người này khỏe mạnh dễ tính, là người chịu được khổ, nếu nhà Đỗ Tiểu Ngư muốn mời người thì bà có thể đi hỏi, tiền công rất vừa phải, vừa vặn có chút giao tình với nhà mẹ đẻ bà ta.

Đỗ Tiểu Ngư có xoay sở lập tức thì đi tìm mẹ nàng đàm phán, nghe được tiểu nữ nhi nói muốn tìm cô nông, Triệu thị hiển nhiên rất giật mình, nha đầu này càng ngày càng có chủ kiến, bây giờ còn giúp tỷ nó quyết định chuyện lớn, phản ứng đầu tiên của bà chính là không đồng ý.

Điều này nằm trong dự liệu rồi, dù sao lấy cảnh khốn cùng của nhà trước đây, đừng nói thuê người trông đất, bản thân mình còn ăn chưa đủ no, đương nhiên không có suy nghĩ đó. Đỗ Tiểu Ngư nói cô nông rất rẻ, bình thường nàng cũng sẽ hỗ trợ, cuối cùng kéo Đỗ Hoàng Hoa vào nói tỷ ấy muốn học gấm Tô Châu như thế nào, lại liệt kê mấy năm qua gian nan giúp đỡ gánh nặng như thế nào, nói tới mức làm Triệu thị tâm can đều đau, làm như chính mình có bao nhiêu lỗi với con gái lớn.

“Mẹ à, ngày ấy con bán bọ lạc không phải đã kiếm được hai lượng bạc sao, cùng lắm thì đều dùng vào mời cô nông có được hay không ạ? Mẹ cho tỷ đi học đi, xin người đấy”. Cuối cùng nàng lại sử dụng đòn sát thủ lợi hại, làm nũng.

Triệu thị thực sự không ngăn được đành đáp ứng, Đỗ Tiểu Ngư lại nói tới việc kí khế ước.

“Cái gì, còn phải ký khế ước, bao nhiêu năm?” Khẩu khí Triệu thị lập tức lại không tốt.

“Ba...” Đỗ Tiểu Ngư trong lòng giao chiến một phen cuối cùng nói: “Ký một năm, mẹ, đại tỷ thông minh như vậy không chừng nửa năm đã học xong rồi đấy à? Người cứ yên tâm đi.” Vì Đỗ Hoàng Hoa đành phải lừa gạt thôi, đến lúc đó gạo nấu thành cơm không muốn cũng đã kí rồi, cùng lắm để Triệu thị mắng một trận, nàng chịu đựng được.

Triệu thị bị nàng mài đến không còn bao nhiêu kiên nhẫn trao đổi chuyện này, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Đỗ Tiểu Ngư lúc này mới vô cùng phấn khởi nói với Đỗ Hoàng Hoa chuyện gấm Tô Châu, kỳ thực nàng đâu biết Đỗ Hoàng Hoa đã sớm nghe được rồi, vào lúc này còn phải phối hợp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thực sự là quá làm khó Đỗ Hoàng Hoa đang hoảng hốt này rồi

“Tỷ, tỷ chuẩn bị một chút đi, qua tiết nguyên tiêu Chương Trắc Dư sẽ đến đón chúng ta.” Nàng hưng phấn nói, hoàn toàn chưa từng nghĩ có thể bị cự tuyệt, bởi vì nàng tin tưởng tay nghề của Đỗ Hoàng Hoa.

“Được”. Đỗ Hoàng Hoa xoa tóc của nàng, cô muội muội này cả ngày bận tâm chuyện trong nhà, thật vất vả cho nó, lúc này không biết đã dùng cách gì mà được mẹ đồng ý. Nàng cũng hạ quyết tâm, dù thế nào cũng không thể phụ lòng tâm lòng của muội muội.

Đỗ Tiểu Ngư giải quyết được một nỗi lòng, trong lòng khỏi nói thoải mái đến mức nào, chạy vào phòng Đỗ Văn Uyên chia sẻ với hắn, tính ra nàng thân nhất với vị nhị ca này, bất cứ chuyện gì cũng có thể thương lượng được với hắn, thường thì sẽ nhận được ủng hộ, không giống Đỗ Hoàng Hoa từ trước đến giờ lo trước lo sau, tính khí đó so với nàng thực sự cách nhau một trời một vực.

“Vậy cũng tốt, chỉ mong đại tỷ có thể bái sư thành công.” Đỗ Văn Uyên cũng rất cao hứng.

Đỗ Tiểu Ngư lúc này thờ dài một hơi, “Hôm đó thấy Vạn phu nhân rất bận rộn, sang năm mới còn phải chuẩn bị y phục cho tri huyện phu nhân.”

“Tri huyện đại nhân là quan lớn nhất trấn trên, ai mà không nịnh bợ, Vạn lão gia chẳng phải hàng năm cũng phải đi tặng quà.” Đỗ Văn Uyên chưa phát giác ra có cái gì.

“Cho nên mới nói, nhị ca phải cố gắng lên, nhà chúng ta phải dựa vào huynh một bước lên trời nha”. Đỗ Tiểu Ngư thật sự có ý nghĩ ôm đùi, nếu Đỗ Văn Uyên có thể được làm quan lớn, với tư cách là người nhà đương nhiên cũng được hưởng lợi, thế đạo này cứ như vậy, vô luận là bây giờ hay là tương lai, là chân lý chẳng bao giờ thay đổi. Chẳng qua đường quan biến hoá thất thường, có lúc vừa leo lên mây xanh, không biết chừng một khắc sau sẽ rớt xuống, nàng nghĩ lại có chút sầu lo.

Nhìn vẻ mặt của nàng đôi mắt đôi mắt, Đỗ Văn Uyên không biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Nhị ca, huynh có muốn có chức vị hay không?” Nếu hắn không muốn, bọn họ không nên gây áp lực cho hắn, Đỗ Tiểu Ngư rất khai sáng đấy.

Đỗ Văn Uyên cười cười nói: “Chuyện tương lai ai mà biết được, chờ thi đậu tú tài rồi hãy nói.”

“Không muốn làm quan thì không cần thi cử nha”. Đỗ Tiểu Ngư nói, Bát cổ văn này lại không thể học được bao nhiêu tri thức, muốn bổ sung tri thức có thể nhìn sách khác, cần gì phải hành hạ bản thân chứ?.

“Vậy muội đi nói với mẹ thử xem nào.” Đỗ Văn Uyên khẽ cười một tiếng.

Đỗ Tiểu Ngư vội le lưỡi, vậy khác nào đi tìm chết, nàng trở mình nằm úp sấp trên giường đất lật xem sách nông, sách này hay mang theo bên người, rảnh rỗi lại lấy ra lật xem, kỳ thực trong phòng hẳn xem là tốt nhất, không hiểu thì hỏi. Chẳng qua ngày thường Triệu thị không cho phép nàng đến quấy rầy, bây giờ đang là thời gian tết nên được nói lòng.

Đỗ Văn Uyên thấy nàng không nói chỉ chăm chú nhìn sách nên cũng cúi đầu nhìn sách của mình.

Hôm mừng mười đầu năm, cuối cùng Ngô đại nương cũng từ trần trở về, lúc nói về con dâu bà cao hứng vô cùng, xem ra đã sớm mong chờ ôm cháu đây. Mà Đỗ Tiểu Ngư từ sự kiện kia xong càng thêm thích bà, quần lấy nói tới nói lui. Về phần Triệu thị càng không cần phải nói, hai người tỷ muội tốt một ngày không gặp như cách ba thu, hai người tụ cùng một chỗ khỏi nói vui về tới cỡ nào.

Ngô đại nương rất quan tâm gia cảnh nhà bọn họ, nghe tới chuyện Lý lão đầu bội ước thì cổ sức chửi, mà biết cùng Trương gia tính toán đùa giỡn Khâu thị vừa cười vừa rơi nước mắt.

Triệu thị từ trước đến giờ rất thành thật với bà ấy, cuối cùng không tránh khỏi nhắc tới chuyện mua ruộng, Khâu thị dù có bạc nhiều cũng không thể luôn mắc bẫy, mà ra xuân phải gieo hạt, mua ruộng là bắt buộc phải làm, Ngô đại nương là người rộng rãi, nói chuyện này để bà thu xếp, chỉ cần trường thôn không tham bạc là được.

Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh thăm nghe chuyện này dường như không dễ dàng đâu...

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Diệt Chiêu

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Mất thấy Ngô đại nương định đi, Đỗ Tiểu Ngư kéo bà đến xem thỏ mình nuôi, Triệu thị không thể thiếu nói vài câu, nói nàng coi bốn con thỏ trắng kia như bảo vật, thấy một người là lấy ra hiển vật quý.

Đỗ Tiểu Ngư không nhận được âm thầm oán, nếu không phải Triệu thị nhớ kỹ chuyện ruộng tốt, lại sợ Ngô đại nương nếm mùi thất bại khắp nơi, mới chẳng thêm lấy thỏ ra làm viện cớ đâu, vậy mà còn giấu cọt nàng.

Ngược lại Ngô đại nương biết hàng khen vài câu, lại thấy Đỗ Tiểu Ngư còn nuôi thỏ hoang thì lắc đầu nói, “Con thỏ hoang này e là không nuôi được.”

Trong lời này có huyền cơ, Đỗ Tiểu Ngư vội hỏi, “Vì sao ạ? Cháu thấy bộ dạng nó lớn nhanh mà.”

“Không dễ nuôi, loại hoang dã này lớn thêm một chút bụng sẽ phình to ra, bốn cái chân cong cong không thẳng lên được, không biết là tật xấu gì.” Ngô đại nương nói giải thích: “Trước đây đại thúc cháu cũng bắt được con non, Thạch nhi cứ đòi nuôi chơi, kết quả nuôi không tới ba tháng thì chết, còn tìm đại phu đến xem, cũng nói hoang dã không dễ nuôi, nếu không đã sớm nuôi bán lấy tiền rồi, đâu cần phải mỗi lần vào núi đuổi bắt.”

Lại có chuyện này á, Đỗ Tiểu Ngư mơ hồ, chẳng lẽ nói Trung Quốc trước đây thỏ hoang là không thích hợp thuần dưỡng? Cho nên mới cần tiến cử từ quốc gia khác?

“Thừa dịp làm thịt ăn thôi, đỡ phải đến lúc đó chết mất.” Ngô đại nương chốt lại một câu.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn bốn con thỏ nhỏ lông xù đáng yêu, làm sao mà nót trôi được, mới còn nhỏ như vậy, nàng thờ dài, đưa tay sờ bụng và bốn chân của nó, xác thực như Ngô đại nương nói đã có chút không bình thường, nếu thật sự như vậy chỉ có thể hôm nào đó phóng sinh thôi.

“Đại nương, vừa rồi mẹ cháu nhờ tìm nhà ai định bán ruộng, có nhà nào thích hợp không ạ?” Nàng bắt đầu nói điểm chính, vốn muốn nói chuyện này.

Ngô đại nương nhìn nàng, lần trước Đỗ Tiểu Ngư để bà truyền ra lời đồn thì biết tiểu nha đầu này không bình thường, thật sự trả lời: “Tạm thời không có mấy, trước kia có mấy nhà muốn bán, ta ngày nào đó đi hỏi thử.”

Đỗ Tiểu Ngư nói: “Khâu thị kia chèn ép chúng ta không cho mua, kỳ thực chính mình đã thiết thời chịu giá cao, lần trước cháu ở tiệm tạp hóa nghe thấy mẹ chồng bà ta ở sau lưng mắng bà ta, nói là tự mình làm phá sản nhà mình, dường như rất căm ghét.”

“Đây là đương nhiên rồi.” Ngô đại nương cười nói: “Khâu thị ở nhà làm mưa làm gió, chưa bao giờ để Giang thị trong mắt, sau lưng không biết có bao nhiêu người nói xấu, đáng thương mẹ chồng bà ta đi tới đâu cũng bị người giấu cọt, nói người ta tìm vợ về là để hầu hạ người, nhà bọn họ tìm vợ về thờ,

sao lại không cảm ghét chứ.”

“Chẳng qua cháu thấy bà ta đau lòng bạc thì đúng hơn, nếu Khâu thị còn tiếp tục mua như vậy bà ta sẽ không sống nổi.” Đỗ Tiểu Ngư ngầm ám chỉ, “Nếu như nhà chúng ta có thể thuận lợi mua ruộng, phỏng chừng mẹ chồng bà ta mới thấy an tâm”

Ngô đại nương cũng là người thông minh, nghe vậy ngăn người, thầm nghĩ Giang thị này xưa nay bị Khâu thị ức hiếp, nếu để bà ta làm mất mặt Khâu thị, chắc bà ta cũng đồng ý, lại nói còn có thể cứu vãn được bạc trong nhà nữa, bà nghĩ thông suốt, đưa tay véo cái mũi của Đỗ Tiểu Ngư, “Nhóc con cháu thật là thông minh không biên giới, mẹ cháu thật là có phúc”.

Đỗ Tiểu Ngư chỉ gãi đầu cười.

Sau đó sự tiến triển của tình hình nằm trong dự liệu, dưới sự khoa trương của Ngô đại nương, Giang thị một mặt trả thù Khâu thị hạ sự oai phong của bà, suốt đêm về tìm đường đi nhà mẹ để thuyết phục hẳn nhượng lại bốn mẫu ruộng tốt nhà mình.

Mỗi mẫu năm lượng bạc, vị trí rất tốt, cách nhà Đỗ Tiểu Ngư rất gần, mà Giang thị sợ Khâu thị quấy rối, chọn thời gian bà ta không có ở nhà đình khế ước, tận sức thúc đẩy hành trình mua bán này.

Khâu thị sau khi biết nổi giận, tức giận đến suýt lẫn lộn trên đất, nhưng dù sao cũng là mẹ chồng, bà có thô bạo thể nào cũng không dám ra tay đánh người, nếu nào đến chỗ trưởng thôn, mình sẽ chẳng được chỗ tốt gì bởi vì tướng công Giang thị cũng là nổi tiếng thân hào nông thôn, tuy qua đời rồi, nhưng biểu cữu trưởng thôn nhà mình thích thể diện bề ngoài kia nhất định sẽ nể tình, lúc trước cũng bởi nguyên do này hai nhà mới kết thân, lúc này đây bà chỉ có thể chỉ cây dâu mà mắng cây hòe xa giận thôi.

Giang thị thấy bộ dạng tức điên của bà ta, trong lòng ngược lại thông khoái, càng cảm thấy việc này không làm sai, nàng dâu này sau này nhìn thấy người nhà Đỗ Hiền một lần sẽ tức một lần, thật là hiệu quả?.

Mà cả nhà Đỗ Tiểu Ngư tất nhiên là cực kỳ vui mừng rồi, đêm đó Triệu thị làm một bàn đồ ăn tạ Ngô đại nương và tướng công của bà.

Tướng công Ngô đại nương tên là Lô Pha, là người thành thật giống như Đỗ Hiền, rất ít nói, bình thường không hay giao du với người khác, tính cách khác hoàn toàn Ngô đại nương, nhưng hai người này tình cảm vẫn rất tốt, có lúc chỉ là một ánh mắt một động tác có thể nhìn ra hai người này hẳn là tâm ý tương thông, cho nên khó trách Ngô đại nương vốn cởi mở như vậy, chưa bao giờ thấy bà có lúc phiền lòng, có lẽ công lao hẳn là thuộc về tướng công của bà ấy.

Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, tình cảm như vậy thật sự khiến người ta hâm mộ, nếu cha mẹ nàng có thể hoàn toàn thoát khỏi bóng ma tổ mẫu, có thể cũng làm được như vậy.

Triệu thị ở trên chiếu cảm tạ Ngô đại nương nhiều lần, tâm nguyện của bà cuối cùng cũng đạt được, không biết có bao nhiêu hưng phấn.

Ngô đại nương nói kỳ thực cũng có công lao của Đỗ Tiểu Ngư, kết quả bị Triệu thị nghe coi như là truyện cười, nói nhá đầu này có thể nghĩ ra cái gì, hoàn toàn không để trong lòng, ngược lại Đỗ Hoàng Hoa và Đỗ Văn Uyên hiểu rõ, Ngô đại nương đã nói như vậy, vậy thì mưu kế này nhất định là Đỗ Tiểu Ngư nghĩ ra được.

“Mấy mẫu ruộng này rất tốt, trước đây luân phiên từng trồng không ít thứ.” Ngô đại nương cười nói: “Các người suy nghĩ xem trồng cái gì?”

Triệu thị nói: “Năm ngoái thu hoạch lúa không tệ, vẫn nên trồng lúa thôi.”

“Vậy cũng được, không ai chê gạo nhiều.”

Đỗ Hiền có ý kiến bất đồng, “Ta thấy trồng thứ khác cũng được, năm ngoái Lý lão đầu trồng trọt cao lương ngọt bán được khá tốt, người ta mua về làm kẹo đường, giá tiền cao hơn gạo.”

Vị cha này thông minh đấy, Đỗ Tiểu Ngư đương nhiên sẽ phụ họa, “Đúng vậy, lúa nhà nào cũng trồng, lại không bán được giá cao, mẹ, chúng ta trồng thứ thứ khác đi, như...” Nàng nhún mày, hình như ở đây không có cà chua, bầu có hay không nhỉ? Nàng nhất thời không quyết định chắc chắn được, muốn nói cái ngạc nhiên gì đó ra bọn họ cũng không hiểu, không thể nói lung tung.

Ngược lại Đỗ Văn Uyên nói: “Hay là trồng dưa hấu được không? Vật này giải khát mùa hè, nhà giàu có đều mua để ăn đấy?.”

Dưa hấu là vật gì, giải khát mùa hè sao? Đỗ Tiểu Ngư lúc này nghe không hiểu.

Nhìn mặt nàng mê man, Đỗ Văn Uyên cười nói: “Nhà chúng ta trước đây đã từng trồng, muội không nhớ rõ à? Lớn như vậy, bên trong hồng hồng, hạt màu đen, ăn rất ngọt.”

Thì ra là dưa hấu, Đỗ Tiểu Ngư đã hiểu, vật này ăn ngon, mùa hè nàng chỉ thích ăn dưa hấu ướp đá?

Nhưng nói tới cái này gọi lên Đỗ Hiền và Triệu thị thống khổ hồi tưởng, đây là chuyện ba năm trước, lúc trước nhất thời tham niệm nhìn người khác trồng dưa hấu kiếm nhiều tiền cũng muốn trồng thử, nhằm tháo gỡ tình hình khó khăn trong nhà, kết quả năm ấy mưa nhiều, lại nhiều ngày trời âm u, vùi hết cây dưa hấu vào trong đất, cuối cùng chỉ ra được mấy quả dưa hấu nhỏ, cho nên lúc này Triệu thị chối bỏ đề nghị này.

Một lần bị rấn cần mười năm sợ dây thừng.

Nhưng Đỗ Tiểu Ngư thích thú, trồng dưa hấu hay lắm, nơi này vốn là bốn mùa đặc biệt rõ ràng, mùa hè trời không có gió thì rất nóng, dưa hấu hoàn toàn xứng đáng là hoa quả tốt nhất, nếu vận đến trên trấn bán chắc chắn kiếm nhiều tiền, nếu dùng nước giếng ngâm thay hầm băng thì ăn càng ngon, những người kia chắc chắn sẽ thích, nàng càng nghĩ càng ngứa ngáy trong lòng, kéo Triệu thị nói: “Mẹ à, trồng dưa hấu đi, được không ạ?”

Triệu thị quặm mặt lại không để ý tới nàng.

Đỗ Hiến thấy thế vội nói: “Được rồi, Tiểu Ngư, đừng quán mẹ con, con muốn ăn đến lúc đó cha mua mấy quả cho con ăn nhé, a, ngoan nào.”

Xem ra thật không diễn được, Đỗ Tiểu Ngư không nói nữa.

Dùng cơm xong đưa vợ chồng Ngô đại nương đi rồi, nàng đi tìm Đỗ Hoàng Hoa, thấy đang ở cùng với Đỗ Văn Uyên, liền hỏi: “Tỷ, tại sao mẹ không vui trồng dưa hấu thế?” Nàng rất không hiểu, làm sao nhắc tới chuyện dưa hấu, cha mẹ đều một bộ biểu tình kỳ quái?

“Haiz, lần tới đừng nói nữa.” Đỗ Hoàng Hoa kéo nàng qua nói: “Lần đó trồng dưa hấu chết hết, mẹ đau lòng mấy ngày ăn không ngon, cha tức giận đến tự mình nện tay bị thương.” Hồi đó Đỗ Tiểu Ngư còn nhỏ, chẳng trách không nhớ ra được, Đỗ Văn Uyên hẳn là nhớ tới, năm ấy suýt nữa suýt com không có mà ăn, nàng nghĩ tới đó tròng đê đê, “Tại đê, đương yên đương lành nhắc tới làm gì chứ”.

“Đó chẳng qua là ngoài ý muốn thôi, ai ngờ được sẽ thế vậy, ở chỗ chúng ta này thường không có nhiều mưa như vậy.” Đỗ Văn Uyên không phản đối, “Lại nói, sau này ruộng nhiều chung quy phải trồng.”

Đỗ Tiểu Ngư rất đồng ý, gật đầu nói: “Tỷ, không thể khuyên nhủ mẹ được sao?”

Đỗ Hoàng Hoa lườm nàng, “Các người muốn trồng tự mình đi khuyên” Nói xong đi ngay ra sân.

Đỗ Tiểu Ngư le lưỡi, “Tỷ giận thật à,” Nàng kéo tay áo Đỗ Văn Uyên, “Đúng rồi, nhị ca, không phải huynh còn biết xem tình tượng à? Liệu năm nay trời có mưa nhiều hay không?”

“Coi ta là Thiên Sư à?” Đỗ Văn Uyên vỗ đầu nàng, “Cái này ai nhìn ra được.”

Cũng đúng, tương lai dự báo thời tiết còn không chính xác nữa là, thường hay nói hươu nói vượn, chỉ đo lường được trong một hai ngày thôi, Đỗ Tiểu Ngư thở dài, “Vậy phải làm thế nào đây? Xem ra là không trồng được rồi, tiếc thay mấy mẫu ruộng tốt kia, Ngô đại nương nói trước đây từng trồng lúa nước, tiểu mạch, bắp ngô, vãn vãn, trên sách nông cũng nhắc tới, ruộng từng trồng những loại này trồng dưa hấu rất tốt.”

Nhìn nàng ủ rũ cúi đầu, Đỗ Văn Uyên an ủi nói: “Không hẳn là không có cơ hội, chúng ta cùng nhau nghĩ lại được chứ?”

Hai người đi vào nhà.

Bên kia Đỗ Hiến và Triệu thị trong phòng nói chuyện.

Đỗ Hiến từ trước đến giờ thương yêu Tiểu Ngư, khuyên bảo nói: “Haiz, nhìn Tiểu Ngư rất thất vọng, hay là bỏ một mẫu ra trồng? Đứa bé này tham ăn, đoán chừng là niệm tưởng dưa hấu...”

Nói còn chưa dứt lời đã bị Triệu thị đánh gãy, “Ông đừng sùng ái nó lên trời như thế, đứa nhỏ này bây giờ là...” Bà vừa nói lắc đầu, cứ cảm thấy tiểu nữ nhi này càng ngày càng khó nắm bắt, lần trước tuy nói bị thuyết phục đáp ứng cho Đỗ Hoàng Hoa đi học gắm Tô Châu, nhưng bà từ trước tới giờ có chút hiếu thắng, sau này hồi hận, sao lại thuận theo nha đầu này chứ?

Nếu nó lớn hơn một chút nữa, chuyện trong nhà có đến mức toàn nghe nó hay không?

Đỗ Hiến thấy bà tức giận vội im re.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ra Đề Mục

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Qua Tiết nguyên tiêu, Chương Trác Dư đúng hẹn tới đón các nàng, còn dùng xe ngựa tới đón.

Bỏ ngoài thừng xe nhìn qua không hề xa hoa, ngược lại còn cực kỳ đơn giản, chẳng qua hai con ngựa kia thì lại khác, cao cao vạm vỡ, nhìn chạy rất nhanh.

“Vạn cô nương cũng đến đây à.” Đỗ Tiểu Ngư cười chào Vạn Phụng Lâm.

Vạn Phụng Lâm gật đầu không nói gì.

Chung Trắc Dư nói: “Thấy muội ấy cả ngày ở nhà buồn bức, mợ bảo ta mang đi cùng.”

“Trước kia đã từng tới thôn chưa?” Đỗ Tiểu Ngư đi lên xe ngựa hỏi Vạn Phụng Lâm, “Lần tới vào nhà ta chơi, ta mang người đi chơi.” Y hệt cô nương trong thành đến ở nông thôn, sẽ cảm thấy mới lạ, nhìn thấy con trâu thôi cũng thấy nó chơi hay.

Vạn Phụng Lâm thì chớp mắt nhìn Chung Trắc Dư.

“Muội muốn thì ta giúp muội nói với mợ một tiếng, quá nửa là cho phép.”

Được hẳn hứa hẹn, Vạn Phụng Lâm mới cười nói: “Được, cảm ơn người.”

“Có gì phải khách khí, lần trước ở nhà người không phải người dẫn chúng ta đi xem cá ngắm hoa đấy sao.” Đỗ Tiểu Ngư nói xong kéo tới chuyện bái sư, nhìn Chung Trắc Dư nói: “Trước khi các người tới đây có biết Vạn phu nhân chuẩn bị ra đề gì khó không?” Cái gọi là biết người biết ta, nếu bây giờ biết rõ đề mục, còn có thời gian suy nghĩ một chút.

Nhìn nàng đường hoàng đi cửa sau, Chung Trắc Dư không nhịn được cười, “Không biết, hơn nữa, nếu nói cho người mợ sẽ trách cứ.”

“Là bằng hữu giúp nhau không tiếc cả mạng sống mà, có hiểu hay không?” Đỗ Tiểu Ngư nói xong chính mình cũng bắt đầu cười, lắc lắc tay nói: “Được rồi, ta tin tưởng tỷ ta.”

Đỗ Hoàng Hoa nghe một câu thế lòng bàn tay toát mồ hôi, trong khoảng thời gian này mỗi khi nàng nhớ tới chuyện này thì cả người khản trương, chỉ lo đến lúc đó Vạn phu nhân chừng mất thủ nghệ của nàng, như vậy Đỗ Tiểu Ngư nhất định sẽ thất vọng, bây giờ ở trên xe ngựa càng toàn thân căng thẳng. Kỳ thực ngày ấy nhìn thấy Vạn phu nhân cũng đã không nói ra lời rồi, có lẽ là quá tôn kính người này, nàng lộ ra cảm xúc bồn chồn bất an, lúc đó Vạn phu nhân mới cảm thấy không phóng khoáng.

“Con ngựa này chạy thật nhanh nha”. Đỗ Tiểu Ngư nhàn rãi vén rèm lên nhìn ra ngoài, chỉ thấy cảnh tượng ven đường như bay thối lui về phía sau.

Chung Trắc Dư cười nói: “Con ngựa này không phải ngựa bình thường đâu, là cậu ta mua từ huyện Tề Đông, nghe nói là từ Tây Vực.”

Tây Vực? Nghe nói ngựa Tây Vực thường dùng để tiến cống, giá cả không thấp, ngựa này tuy nói thần tốc vẫn kém một chút so với ngựa nổi danh trong ấn tượng của nàng, e là mượn cái tên tuổi mà thôi, thế nhưng không nói ra chỉ cười nói: “Vậy làm sao cam lòng để nó kéo xe chứ?”

“Cậu nói cũng chỉ là ngựa thôi, dùng vào việc gì chẳng thế.”

Chẳng lẽ là không biết cưỡi ngựa? Đỗ Tiểu Ngư trầm nghĩ, phỏng chừng thả cũng cảm thấy hoang phí mới lấy tới đánh xe, chà, con ngựa tốt, đáng tiếc.

Nàng nói không sai, cũng bởi vì hai con ngựa tốt này, cho nên một hồi thì đến trấn Phi Tiên, tốc độ tuyệt không phải xe bò có thể đạt tới.

Mấy người xuống xe ngựa, Chung Trắc Dư tiếp nhận đi tới nhà chính.

Vạn Bình Quang hôm nay không ở nhà, mà Vạn thị muốn tu dưỡng cũng không tiện quấy rầy, trên đường gặp phải gã sai vặt, nói khách tới nhà, thái thái dẽ dẽ gọi thiếu gia tiểu thư đi gặp, tình huống như thế Chung Trắc Dư đành phải xin lỗi, bảo người dẫn Đỗ Tiểu Ngư và Đỗ Hoàng Hoa ở phòng khách chờ.

”Tỷ, tỷ đừng sợ”. Đỗ Tiểu Ngư lúc này mới chú ý tới Đỗ Hoàng Hoa khản trương, nhìn trên mặt nàng chảy mồ hôi, vội móc khăn ra nói: “Vạn phu nhân không ăn thịt người, tỷ chỉ cần phát huy trình độ như ngày thường là được”.

“Tỷ biết rồi.” Đỗ Hoàng Hoa tiếp nhận khăn lau mặt nhưng hiển nhiên giọng nói hơi run.

Cái bộ dạng này không thể được rồi, Đỗ Tiểu Ngư nắm chặt tay Đỗ Hoàng Hoa nói: “Tỷ, cho dù không bái sư được cũng không sao cả, điều đó nói rằng Vạn phu nhân không có mắt nhìn, ta cũng không thêm khát, đúng không?”

Đỗ Hoàng Hoa làm sao mà biết đây là lời an ủi, thấy muội muội thân thiết đây mặt thì hít sâu mấy hơi, cảm thấy tâm tình hơn một chút, trở tay vỗ lưng nàng, nghiêm túc nói: “Lúc này tốt rồi, tỷ không sợ.”

Hai người nhìn nhau cười, lúc này có người đi vào trong sảnh, liếc mắt nhìn Đỗ Hoàng Hoa.

“Cô chính là Đỗ Hoàng Hoa?”

Thấy người tới một gương mặt trái xoan, ngũ quan điểm lệ, Đỗ Tiểu Ngư hơi nhú mày, trầm nghĩ hôm nay là ngày nhận đệ tử, người gọi là Dung tỷ này ở đây cũng là chuyện bình thường, nếu bái sư thành công thì hai người chính là sư tỷ muội, nàng nghĩ thu liễm lại thần sắc chán ghét, tuy nói có liên quan nhưng rõ ràng cô ta không nhận ra hai người bọn họ, trong lúc mấu chốt này nàng nhất định không thể để xảy ra chuyện xấu, nếu trêu chọc Dung tỷ bất mãn, không chừng lại đi châm ngòi với Vạn phu nhân.

Mà bên kia Đỗ Hoàng Hoa gật đầu nói: “Ừ” Nàng cũng nhận ra Dung tử, đang hết sức che giấu cảm xúc.

Hai cô gái nông thôn chưa hiểu sự đời, Dung tử không đáng có bầu môi, “Ta là đại đệ tử của sư phụ, sư phụ hiện tại đang nói chuyện với người khác, các người đợi lát nữa.”

Đỗ Hoàng Hoa nói được.

Trong khách sảnh lập tức yên tĩnh lại, rất lâu không có người nói chuyện.

Dung tử đợi một chút đã giận tím mặt mày, hai cô gái nông thôn này không chỉ không từng trải việc đời mà còn chưa hiểu nhân tình, nàng là đại đệ tử của Vạn phu nhân, người nào tới nơi này bái sư mà không nịnh bợ, cho dù không bái sư, nha hoàn già sai vật quý phù cũng là trước sau lấy lòng, hai người này tính là thứ gì? Cả nửa ngày mà không nói câu nào cả?

“Cô mang theo hàng thù gì tới đây?” Khóe miệng cô ta hơi giương hỏi Đỗ Hoàng Hoa.

Đỗ Hoàng Hoa vội vàng gật đầu, “Mang theo bức gỏi hoa.” Nàng cũng có chuẩn bị.

“Cho ta xem một chút.” Dung tử đưa tay.

Đỗ Hoàng Hoa đưa lên.

Dung tử liếc nhìn xì một tiếng, “Cô không thấy xấu hổ hay sao mà cảm bức này cho sư phụ nhìn? Nhìn đường chỉ này không ngay thẳng, nhan sắc cũng loạn lung tung, nhìn trước mắt con người đều không thoải mái, ta thấy hay là trở về lại thù một bức tới đi, ánh mắt sư phụ rất cao.” Nói rồi ném gỏi hoa một cái, vừa vụn vút lên tách trà bên cạnh, lập tức ướt một bãi.

Rõ ràng là đập phá, Đỗ Tiểu Ngự không bình tĩnh, “Nếu thủ công của tỷ ta không tốt, Vạn phu nhân sẽ không gọi tới, cô bây giờ là hoài nghi ánh mắt của sư phụ cô sao?”

Dung tử bị nàng nói xong nghẹn, bình thường người bị trào phúng như vậy đã sớm không có đất dung thân, sẽ xấu hổ đỏ cả mặt, ngược lại tiểu nha đầu này miệng rất nhanh, cô ta cười gần vài tiếng, “Thật sự coi trọng tay nghề của tỷ cô ư, chẳng qua là bám vào quan hệ biểu thiếu gia sư phụ ta mới nhìn, thật đúng đề cao bản thân, đừng tưởng rằng ngồi cùng Biểu thiếu gia một chiếc xe ngựa là có thể thành công”.

“Cô nói cái gì?” Lại còn dám nhục người khác, Đỗ Tiểu Ngự tức giận đến muốn tát cô ta mấy cái.

Mà Đỗ Hoàng Hoa sớm ngồi không vững đứng lên muốn đi.

Trong này quả thật có nguyên nhân Chương Trác Dư, Vạn phu nhân mới nhìn khấn, Đỗ Hoàng Hoa da mặt mỏng, bị người ta tóm lấy một tia quan hệ này phóng đại vô hạn, thì chút không tự tin của nàng vùng lên.

Đỗ Tiểu Ngự giữ chặt nàng, “Tỷ đừng đi, thật sự tin cô ta nói bậy ư? Chẳng qua là ngại chúng ta không nịnh nọt cô ta, phi, ý vào cái danh phận đại đệ tử, thật xem như chính mình tài nghệ vô song à? Muội thấy cô ta còn không sánh bằng những tú công Bách Tú Phòng đâu” Lần trước ở Hồng Tụ Phưởng thấy cô ta khinh bỉ Bách Tú Phòng, nàng xưa nay đều giỏi về đả kích người khác.

Dung tử quả nhiên tức giận đến giơ chân, cô ta từ trước đến giờ chúng mắt Bách Tú Phòng, bây giờ còn bị người nói thành không sánh được tú công nơi đó, đây là vũ nhục cực lớn, Dung tử cầm cái bát trà lên ném vào người nàng mắng, “Người tiện nha đầu, người dám nói thêm câu nữa đi”.

“Cô còn muốn nghe à?” Đỗ Tiểu Ngự nhẹ nhàng tránh thoát, cười nhạt nói: “Cô muốn nghe vậy thì ta nói, thù nghệ của người không sánh được với tú công Bách Tú Phòng đây, không, không sánh nổi với các đại thâm đại nương trong thôn chúng ta”.

Dung tử nghe hết lên một tiếng muốn đuổi theo nàng, lúc này Chương Trác Dư ở ngoài cửa quát lên: “Cô làm gì thế?”

“Biểu, Biểu thiếu gia.” Dung tử lập tức đứng lại, giơ một tay vén tóc tán loạn trên trán.

Đỗ Tiểu Ngự vẫn cứ cười hi hi, “Dung tử thấy chúng ta đợi đến nhàm chán đang nghĩ cách đùa chúng ta chơi đấy”.

Chương Trác Dư vừa rồi kỳ thực đã nghe được một số, thầm nghĩ cũng Đỗ Tiểu Ngự rất đặc biệt, người nào tới xin nhờ mợ mà không nịnh bợ Dung tử, chỉ có nàng còn dám kích thích người thế này, nhưng hần luôn luôn nhìn không quen tác phong của Dung tử, ý vào đại đệ tử của mợ thường ức hiếp hạ nhân, lúc này cũng cảm thấy rất hả giận nói: “Thì ra như vậy, thật vất vả cho Dung tử rồi.”

Dung tử biết địa vị Chương Trác Dư trong phủ đương nhiên không dám nói gì, chỉ hung ác trợn mắt nhìn mắt Đỗ Tiểu Ngự.

“Tiểu Ngự, Hoàng Hoa tỷ, mợ đang ở nhà chính chờ đấy, đi theo ta.” Chương Trác Dư lại nói.

Đỗ Tiểu Ngự kéo Đỗ Hoàng Hoa đi theo hần.

Vạn phu nhân đang đứng ở cửa sổ ngắm hoa, đây là một chậu phong lan, nhìn cực kỳ thanh nhã động lòng người.

“Vạn phu nhân.” Hai người đứng hành lễ ở phía sau.

Vạn phu nhân xoay người lại cười nói về hướng Đỗ Hoàng Hoa: “Thì ra là cháu à ~ , lần trước Trác Dư không nói một tiếng, đứa nhỏ này giấu giếm kĩ quá”.

“Khi đó nói tỷ cháu chắc chắn rất hồi hộp, không chừng cầm kim không vững còn đâm vào tay đấy.” Đỗ Tiểu Ngư chào hỏi trước.

“Có cái gì phải sợ, thật sự có công phu lên núi đánh hổ”. Vạn phu nhân trêu ghẹo nói: “Ta đã xem khăn của cháu rồi, thêu rất tốt, tuy nói bản vẽ nhỏ nhưng ra được ý cảnh. Gấm Tô Châu chúng ta phải chú ý cái này, chỉ cần thêu tốt nhìn cái gì khác cũng không quan trọng, cũng như vẽ tranh, người vẽ ra rồi, những người khác vẽ tiếp nhưng không có loại tình thú này, tức là thành côn lớn rồi.”

Nói thật hay, Đỗ Tiểu Ngư âm thầm vỗ tay, nhìn ra được Vạn phu nhân là người không dựa vào một khuôn mẫu, không phải loại cứng nhắc, kỳ thực thế này càng có lợi cho người sáng tạo.

Đỗ Hoàng Hoa gật đầu biểu thị học được không ít.

“Như vậy đi, cháu thêu bồn hoa này cho ta đi.” Vạn phu nhân chỉ trước mặt.

Chính là bồn phong lan vừa rồi bà ngắm, Đỗ Tiểu Ngư không khỏi hít vào một hơi, đề thi này không hề đơn giản, hoàn toàn chính là vẽ tranh, may là nàng đã từng thấy tài nghệ Đỗ Hoàng Hoa, nếu không đã đỡ mồ hôi lạnh, nhưng dù như vậy vẫn rất lo lắng.

Ngón tay Đỗ Hoàng Hoa hơi run, cái này xác thực rất khó với nàng.

“Sao vậy? Không thêu được sao?” Vạn phu nhân nhìn nàng không phản ứng.

Đỗ Hoàng Hoa lúc này liếc nhìn Đỗ Tiểu Ngư, người sau làm cái thủ thế khích lệ, nàng mới hít sâu một hơi nói, “Cháu có thể thêu.”

Vạn phu nhân gọi nha hoàn cầm cái khung thêu hoa đến, châm tuyến đầy đủ mọi thứ.

“Các cháu ra bên ngoài đợi.” Cuối cùng bảo Đỗ Tiểu Ngư và Chương Trác Dư đi ra.

Thêu hoa cần phải kiên nhẫn và chuyên tâm, Đỗ Tiểu Ngư cũng biết, âm thầm cầu nguyện một phen, trên mặt tránh không được vẻ lo âu.

“Tỷ ngại chắc chắn sẽ được.” Chương Trác Dư nói: “Mợ ta rất ít khi ra đề khó như vậy cho người ta, nếu như không coi trọng tỷ ấy sẽ không làm như vậy.”

” Thì ra như vậy”. Đỗ Tiểu Ngư mới thở phào nhẹ nhõm

Hai người đã đi đến phía vườn.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tỷ Muội

Edit: Hắc Phượng

Trong khi chờ đợi nhân rồi tẻ nhạt, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ đến chuyện trồng dưa hấu liền hỏi Chương Trác Dư, “Vào mùa hè nhà các người có ăn dưa hấu không?”

“Dưa hấu á?” Chương Trác Dư ô một tiếng, “Nhà cậu cả thỉnh thoảng cũng mua.”

“Có đất không?”

Chương Trác Dư gật đầu, “Lớn một chút phải sáu mươi văn đấy.”

Quả nhiên rất đắt, tương đương với ba cân thịt heo, ánh mắt Đỗ Tiểu Ngư lập tức sáng lấp lánh, trong lòng tính toán nếu một mẫu đất có thể trồng ra được một trăm trái dưa hấu, không phải tương đương với có sáu lượng bạc sao? Đây chính là tương đương với một năm thu hoạch lúa...

Chẳng qua làm sao thuyết phục được mẹ đây? Ngày ấy trong phòng Đỗ Văn Uyên thảo luận nửa ngày cũng không được ý tưởng nào, nàng vốn có biện pháp hữu hiệu nhưng cổ đại này không có nylon để làm mái che, nếu không sợ chi trời mưa chứ? Nhưng mà nói đi nói lại, cho dù thật sự có nhựa nylon, e là giá tiền đó nhà bọn họ cũng không nhận nổi.

Nàng không nhận được than nhẹ thoáng cái

“Sao vậy?” Chương Trác Dư chú ý tới ân cần hỏi.

“Haiz, mẹ ta không cho trồng dưa hấu.” Nàng kể khổ, “Nói sợ trời mưa xuống làm mầm nát hết.”

Chương Trác Dư không hiểu về làm ruộng cười một cái nói: “Vậy thì không trồng nữa, chắc là không dễ trồng đâu, nếu không đã không mất như thế.”

Nói thì nói vậy nhưng mọi thứ đều sợ thì đâu làm được việc gì, nàng không nhắc tới chuyện này nữa.

Hai người nhàn rỗi đi dạo một vòng, thời gian chưa trôi qua bao lâu, Chương Trác Dư nghĩ có thể còn phải chờ một lát, bảo hạ nhân xếp đặt chút đồ ăn trong đình, hai người vừa nói chuyện vừa ăn.

Lại qua ước chừng nửa canh giờ, rốt cục có nha hoàn tới truyền lời, nói là đã thêu xong rồi.

Lúc Đỗ Tiểu Ngư đi đến gian nhà chính thấy Vạn phu nhân đang cầm nhìn bức thêu, tuy nói có sai biệt với ngoài thực, thế nhưng phong lan kia trắng thuần sạch sẽ, có phong cách cổ xưa, lại thấy trên mặt Dung tỷ đứng một bên không dễ coi, nàng nghĩ thầm việc này chắc thành công.

Quả nhiên Vạn phu nhân tán thưởng Đỗ Hoàng Hoa thêu nghệ tốt, nói quyết định thu nàng làm đồ đệ.

Hai tỷ muội cực kỳ vui mừng, Đỗ Tiểu Ngư đi tới ôm chặt Đỗ Hoàng Hoa nói: “Tỷ, tỷ đã đạt thành tâm nguyện rồi đó, chúc mừng đại tỷ”.

Đỗ Hoàng Hoa kích động đến không nói được gì, quỳ xuống dập đầu ba cái thật vang dội cho Vạn phu nhân.

“Thật là một nha đầu thành thật.” Vạn phu nhân cười nói: “Không có gỏi đemput, không sợ đau đầu gỏi à?” Bà nghiêng đầu bảo Dung tỷ, “Còn không mau đỡ, sau này là sư muội con đó.”

Dung tỷ vạn lần không muốn nhưng vẫn nỡ nộ cười đưa tay đỡ, “Tiểu sư muội vốn có tay nghề tốt, tuy nhiên phải nhớ kỹ sư phụ đại ân đấy nhé, sau này ở bên cạnh hầu hạ cho tốt.” Lại xin chỉ thị Vạn phu nhân, “Sư phụ, vậy chẳng phải hôm nay sẽ kí khế ước luôn? Con thấy ngài thực sự thích đồ nhi này đấy ạ.”

“Khế ước?” Đỗ Hoàng Hoa kinh ngạc, nàng chỉ biết Đỗ Tiểu Ngư chuẩn bị đưa khăn cho Vạn phu nhân xem, còn không biết chuyện khế ước này.

“Làm môn hạ của sư phụ phải toàn tâm toàn ý, gắm Tô Châu đầu có thể tùy tiện học được.” Dung tỷ lườm nàng một cái, “Nếu không đến lúc đó lãng phí khổ tâm của sư phụ, trách nhiệm này cô có thể gánh được sao?”

Vạn phu nhân nâng tay một cái, Dung tỷ đã cảm mềm, Vạn phu nhân nói: “Ồ chỗ ta đây phải học ba năm, nếu ba năm này con còn không học được thì đương nhiên sẽ trả con về nhà. Con phải suy nghĩ kỹ, nếu không đồng ý ta đương nhiên cũng không bắt buộc.”

Ba năm là một quãng thời gian rất dài, Đỗ Hoàng Hoa chắc chắn sẽ không dễ dàng đáp ứng, nàng càng lo lắng mẹ nàng, nếu Triệu thị biết chuyện khế ước ba năm này nhất định sẽ không cho.

“Vạn phu nhân, cháu muốn suy nghĩ một lát có được không ạ?” Đỗ Hoàng Hoa do dự một chút nói: “Bây giờ đúng là vào xuân, trong nhà bận rộn...”

Nói chưa xong đã bị Dung tỷ ngắt lời, “Cô đây là không chịu nhận? Lẽ nào có cái lí đó chứ, sư phụ nhận cô làm đồ đệ đó là phúc phần của cô”. Nói rồi nhìn nàng chăm chăm, “À, vừa rồi một bộ dáng vẻ thụ sủng nhược kinh, thì ra chỉ là diễn trò thôi, nghe tới phải ký khế ước thì vội từ chối, đây là thái độ không thành tâm thành ý muốn học đấy? E là đến đùa bốn người ta thì đúng?”

Đỗ Hoàng Hoa bị cô ta nói không mở miệng được, chỉ đơng đưa đầu phủ nhận.

Ở trước mặt người ngoài, người tỷ tỷ này luôn nhẫn nhịn, trừ phi là xúc phạm tới người nhà, Đỗ Tiểu Ngư âm thầm thở dài nói: “Vạn phu nhân, tỷ cháu sợ mẹ cháu không đồng ý, không biết một tấm lòng hiếu thảo của tỷ ấy có sao lại bị người ta nói thành như vậy? Lẽ nào hiếu tâm là sai sao? Đại tỷ của cháu từ trước đến giờ tôn kính Vạn phu nhân, ngay cả nằm mộng cũng muốn học gắm Tô Châu, những năm gần đây ngày ngày luyện tập mới có tay nghề như vậy, lẽ nào đây còn chưa phải là thành tâm thành ý ư? Cần phải ngẫm nghịch mẹ cháu, bắt hiếu mới tính là thật tâm ư?”

Lần này đến phiên Dung tỷ không phản bác được.

Vạn phu nhân nghe xong lời này cười, “Hoàng Hoa, cháu không học đã hiểu, ngộ tính này đúng là hiếm có, nếu không học thực sự rất đáng tiếc. Như vậy đi, trở lại suy nghĩ thật kỹ, cần nhớ rõ, gắm Tô Châu cũng là một môn tu hành, ba năm chỉ là thử thách, nếu như trong nhà có khó khăn ta có thể trợ giúp.”

Đỗ Hoàng Hoa gật đầu, “Cảm ơn Vạn phu nhân đã thông cảm”.

Chương Trác Dư muốn đưa hai người trở lại bị Đỗ Tiểu Ngư từ chối khéo, “Ta còn có chuyện muốn nói với tỷ tỷ ta.”

“Vậy được rồi, có chuyện gì cứ đến tìm ta.”

Đỗ Tiểu Ngư cảm ơn hẳn rồi cùng Đỗ Hoàng Hoa rời khỏi Vạn phủ.

Không chờ nàng mở miệng trước, Đỗ Hoàng Hoa nói: “Muội trước đó đã biết rõ phải ký ba năm khế ước hả?”

“Vâng.”

“Vậy mẹ có biết không?” Đỗ Hoàng Hoa hỏi.

Đỗ Tiểu Ngư mím môi mới trả lời, “Mẹ cho rằng ký một năm.”

“Muội?” Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng chăm chăm, chỉ cảm thấy trong lòng mát lạnh, xem ra nhất định mẹ không cho đi rồi, “Muội gạt mẹ như vậy có tác dụng gì đâu, đến lúc đó sẽ bị vạch trần thôi”.

“Tỷ, tỷ đã muốn học gấm Tô Châu còn lo những thứ này làm gì?” Lo trước lo sau sẽ không thực hiện được lý tưởng, Đỗ Tiểu Ngư tức giận nói: “Cho dù ba năm thì thế nào? Cho dù năm năm đã sao? Tỷ, năm đó tỷ không đọc sách chẳng phải đến bây giờ vẫn còn oán mẹ sao? Lẽ nào chuyện đến nước này còn phải bởi vì gấm Tô Châu lại oán mẹ thêm một lần à?” Nàng dùng sức nắm chặt cánh tay nàng, “Tỷ, tỷ hãy nghe muội nói, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, cứ nói một năm thì đã có sao? Đến lúc đó mẹ sẽ không làm gì được, lại nói, muội tin tỷ dùng một năm có thể học thành rồi.”

Những câu nói kia còn như thực thể tầng tầng đập vào trong đầu Đỗ Hoàng Hoa, nàng ngơ ngác nhìn Đỗ Tiểu Ngư, rất lâu sau mới buồn rầu nói: “Tiểu Ngư, nếu tỷ cũng có dũng khí như muội thì tốt rồi.”

“Không sao, tỷ à, muội cho tỷ mượn”. Đỗ Tiểu Ngư dựa vào người nàng, “Tỷ cầm đi, cho dù lấy mạng của muội đây, muội bị đánh chết cũng sẽ không để mẹ ngăn cản tỷ.”

Nha đầu này, Đỗ Hoàng Hoa chỉ cảm thấy cái mũi ề ảm, “Nhưng ruộng trong nhà phải làm thế nào đây?”

“Môi cổ nông, muội đi nói với Tần đại thẩm rồi.” Nàng ngừng một lát lại nói: “Nếu tỷ e ngại sau này lớn tuổi không ai thêm lấy, nếu bởi vậy đương nhiên muội sẽ không tiếp tục khuyên tỷ nữa.” Mặc dù không hi vọng đại tỷ mười lăm mười sáu tuổi đã lập gia đình, nhưng chuyện đại sự cả đời nàng không chịu nổi trách nhiệm.

Đỗ Hoàng Hoa mặt hơi đỏ lên, “Sao ta lại có ý nghĩ đó chứ,” Nàng chạm nhẹ đầu Đỗ Tiểu Ngư, “Muội nghĩ thật chu đáo, chẳng qua ta vẫn là muốn đợi xuân ngày trời qua...” Nàng dừng lại: “Tiểu Ngư, muội còn đang nghĩ trồng dưa hấu hả?”

Nói đến đây Đỗ Tiểu Ngư liền thờ dài, “Đúng vậy, suy nghĩ nát óc rồi, dù chỉ có một mẫu đất trồng thử thôi”.

“Đề ta đi nói với mẹ.” Đỗ Hoàng Hoa nói.

“A?” Đỗ Tiểu Ngư ngăn người ra, lần trước chẳng phải còn vì vậy mà tức giận đấy thôi?

“Muội đã tin tưởng ta có thể học được, ta cũng nên tin tưởng muội mới đúng.” Đỗ Hoàng Hoa cười nói: “Đến lúc trồng được ra dưa hấu, ta còn muốn nếm thử đây này.”

“Tỷ” Đỗ Tiểu Ngư nhào vào trong lòng nàng, lòng tràn đầy ngọt ngào, “Tỷ thật tốt”.

Nhìn nàng xoay vần giống như bánh quai chèo, Đỗ Hoàng Hoa giận dữ nói: “Ồ trên đường đấy, bộ dạng gì thế.”

Đỗ Tiểu Ngư cười hì hì, hai người thân mật thăm thiết đi về nhà.

Vừa về đến cửa nhà thấy Đỗ Văn Uyên đang chờ ở đó, biết lòng hân nóng vội, Đỗ Tiểu Ngư có ý nguy trang cúi đầu ừ ừ, lại bị hấn gõ một cái vào gáy, “Muốn giả bộ cũng phải làm cho giống một chút chứ, chắc chắn tỷ đã bái sư thành công hả?”

Đỗ Tiểu Ngư không nói gì nguyệt hấn một cái, “Vậy huynh còn hỏi.”

“A, xem ra là thật sự được rồi.” Đỗ Văn Uyên cười nói: “Chúc mừng tỷ, đệ đi nói với cha mẹ, bọn họ cả nửa ngày hôm nay mắt hờn mắt vía, đang khăn trương lắm”.

Còn có như vậy á? Không phải mẹ rất không tình nguyện sao? Đỗ Tiểu Ngư vội đi vào theo, chỉ thấy Đỗ Hiền nghe được tin tức tốt quả nhiên vui mừng, bần tiện lôi kéo Triệu thị nói: “Xem đi, ta nói Hoàng Hoa làm được mà! Trong thôn chúng ta ai mà không nói nó thêu đẹp, chà chà, lần này tốt lắm, bái sư được rồi, gấm Tô Châu này ở chỗ chúng ta hiếm thấy lắm đấy, chà, dưa nhỏ này có tiền đồ”.

Triệu thị tuy banh cái mặt nhưng vẫn nhìn ra được là vui mừng, Đỗ Hoàng Hoa được Vạn phu nhân coi trọng cũng là nhà mình kiêu ngạo, người khác mất bạc còn không được học đấy!

“Hoàng Hoa, khi nào đi học vậy?” Đỗ Hiền quan tâm nói: “Phải vào trấn học hả? Lát nữa để mẹ con thu dọn đồ cho.”

“Không gấp đâu ạ, con nói với Vạn phu nhân qua ngày xuân mới đi.” Đỗ Hoàng Hoa nói: “Không phải Nhị đệ sẽ đi phủ thành thi thi viện sao, qua ngày đó con mới đi.”

“Như thế cũng tốt.” Đỗ Hiền gật đầu nói: “Phủ thành cũng xa, ta phải đưa đi, trong nhà chỉ mẹ con và Tiểu Ngư e là sẽ thiếu người làm”

Đỗ Tiểu Ngư nghe vậy, quả nhiên là không có ý cho nàng đi phủ thành, xem ra đến thời điểm đó lại phải phí một phen miệng lưỡi rồi.

“Mẹ nó, còn không ăn cơm à,” Đỗ Hiền cười nói: “Hoàng Hoa, mẹ con nấu món con thích ăn nhất đấy, tới đây tới đây, Tiểu Ngư cũng ngồi xuống, đi nửa ngày rồi đói bụng lắm hả?”

Đúng là đói bụng, Đỗ Tiểu Ngư thò đầu nhìn thức ăn trên bàn không nhịn được nuốt nước miếng, trong lòng ầm ào dạt.

Cả nhà ăn cơm cười cười nói nói, sau khi ăn xong Đỗ Hoàng Hoa đi vào phòng Triệu thị.

Đỗ Tiểu Ngư rất khản trương, nàng đương nhiên biết Đỗ Hoàng Hoa đi làm cái gì, chỉ là không biết Triệu thị có đồng ý hay không.

Rất lâu sau Đỗ Hoàng Hoa mới ra ngoài.

“Tỷ à, mẹ có trách cứ tỷ hay không?” Đỗ Tiểu Ngư không ôm nhiều hi vọng.

Đỗ Hoàng Hoa cười rộ lên, “May mà có cha khuyên cùng, Nhị đệ trước đó cũng khuyên rồi, ” Nàng vỗ đầu nàng, “Ngày mai đi mua hạt giống cùng cha đi, mẹ nói không mua là chậm trễ mùa vụ.”

“A” Đỗ Tiểu Ngư vui mừng hô lên: “Cuối cùng cũng được trồng dưa hấu rồi” Nàng nở nụ cười một trận lại hỏi, “Mấy mẫu ạ?”

“Một mẫu, còn có thể là mấy mẫu hả?” Đỗ Hoàng Hoa lắc đầu nói: “Muội tham lam vừa chứ.”

Một mẫu thì một mẫu vậy, Đỗ Tiểu Ngư đã thỏa mãn, cả buổi chiều ôm lấy sách nông, nếu muốn trồng phải trồng cho thật tốt, không thể để người nhà thất vọng, nếu lần này không thành công, sau này nếu có chuyện quan trọng cần nói, chỉ sợ mẹ nàng tuyệt sẽ không dễ dàng đáp ứng như thế nữa, cho nên nàng nhất định phải thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ươm Giống

Edit: Hắc Phượng

Trong thôn không có mấy hộ đã từng trồng dưa hấu, nói tới có kinh nghiệm nhất thì phải là Khuru Trường Vinh, người này có tay nghề làm ruộng hiếm có, dựa vào bản lĩnh lần lượt đặt mua trăm mẫu ruộng tốt, sau lại cưới nương tử như hoa như ngọc, là một trong đối tượng nhiều nam tử trẻ tuổi hâm mộ. Ba năm trước Đỗ Hiền mua giống dưa hấu từ nhà hần, tiếc thay vận may không có gặp phải trời mưa nhiều, năm ấy ngay cả Khuru Trường Vinh cũng hao tổn không ít bạc.

Thấy người đến là Đỗ Hiền, Khuru Trường Vinh rất kinh ngạc, “Ngươi còn dám trồng dưa hấu nữa à?”

Đỗ Hiền cười cười, “Trồng một mẫu đất thử xem, có thiệt cũng không thiệt bao nhiêu.”

“Lão ca gan lớn đấy.” Khuru Trường Vinh nói rồi đi vào nhà lấy hạt giống dưa hấu.

“Cha, lát nữa hỏi ông ấy xem trồng thế nào, có phải chú ý cái gì hay không.” Đỗ Tiểu Ngư căn dặn hai câu, người này làm ruộng lợi hại như thế, tất nhiên phải học tập rồi.

“Những hạt này đủ trồng một mẫu, nể mặt lão ca ta lấy năm mươi văn thôi.” Sau đó Khuru Trường Vinh đưa ra một cái túi hạt dưa.

Đỗ Tiểu Ngư ngó ngó, tính toán cũng chừng mười năm hạt dưa, ở đời sau này nhiều nhất giá trị mấy đồng tiền, đang định trả giá, ai ngờ Đỗ Hiền không nhiều lời đã bỏ tiền ra mua.

Vị cha thành thật này, Đỗ Tiểu Ngư không nói gì, nhưng mua cũng mua rồi không thể nói gì được nữa, đây cha nàng ra hiệu hỏi tình huống.

“Khâu lão đệ à, trồng dưa hấu ngươi đã quen rồi, cũng nên dạy ta một chút chứ”. Đỗ Hiền tiến lên thỉnh giáo.

Kết quả Khuru Trường Vinh xoay người móc ra sợi dây không biết ở đâu, xia răng nanh, vừa nói, “Có cái gì đâu mà dạy, không phải giống như trồng lúa đây à, mầm thì ngươi biết ươm rồi, còn có cái gì không hiểu chứ? Trong ngày thường tưới nước bón phân, đi thăm nom nhiều một ít, nếu bị sâu bọ thì tới tìm ta.”

Tương đương với chưa nói, Đỗ Tiểu Ngư âm thầm cười gằn, lòng dạ hẹp hòi, chỉ lo tự mình làm giàu, còn mọi nơi để phòng người khác ăn trộm.

Đỗ Hiền xấu hổ, “Cái này, cái này có khác...”

“Cha à, đi thôi, trông ông ấy thế là không dạy rồi, chúng ta trở lại tự mình nghĩ vậy.” Đỗ Tiểu Ngu kéo ông đi.

Khuu Trường Vinh sau lưng cười mấy tiếng hi hi, đều nói có đồ đệ không có sư phụ, cái gì cũng dạy còn đi chỗ nào kiếm tiền? Chẳng phải ai cũng đến cướp chuyện làm ăn của hắn à?

Lại nói bên kia Đỗ Tiểu Ngu đi ra chưa được mấy bước liền nhớ lại một việc, vội lấy hạt dưa hầu ra cẩn thận nhìn kỹ, vừa rồi vẫn muốn để cha học hỏi lại quên mất việc này, may mà hạt dưa này không tẻ lắm, từng hạt căng đầy, dù thấy người nọ tuy không truyền thụ kinh nghiệm, nhưng không đến mức cầm đồ hư hỏng lừa gạt người, dầu vậy nàng vẫn không vui nói: “Vừa rồi sao cha mua vội vậy ạ? Con thấy năm mươi văn đắt quá.”

“Ai nói, ba năm trước hắn bán bảy mươi văn đấy”. Đỗ Hiền vội giải thích, “Hạt dưa của hắn trông tốt.”

Nhưng đây là ba năm trước rồi, hồi đó người trồng dưa hầu ít đương nhiên phải đắt, chẳng qua thôi đi, Đỗ Tiểu Ngu lắc đầu hỏi, “Vậy ươm giống thế nào ạ? Con thấy trong sách nông nói không phải trồng thẳng trong đất”.

“Dù sao thì chỉ có một mẫu đất thôi, làm ở tiền viện cũng được.” Đỗ Hiền biết việc này.

Về đến nhà, Đỗ Hiền ở trong sân phân ra một mảnh đất dài chừng hai trượng, rộng nửa trượng, sau đó lấp đất ở đó, xẻng xong sau lại tìm cây bắp hàng loạt cắm ở bốn phía, hình thành một kiểu lan can mini, lại gọi Đỗ Hoàng Hoa mang rom rạ ở hậu viện tới. Đỗ Tiểu Ngu nhìn thấy thú vị, ở bên cạnh hỏi hết đông tới tây, mới biết đây chính là dùng để ươm giống, có vài thứ cần phải thực tiễn mới hiểu được, trên sách dạy không thể bằng thực hành được.

Lại thấy Đỗ Hiền khêu khêu phân gà ngày thường tích lũy, Đỗ Tiểu Ngu vội bóp mũi lại trốn phía sau cửa nhìn.

“Muội như thế có thể làm ruộng à?” Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng lắc đầu.

“Sao không được?” Đỗ Tiểu Ngu nói phản bác: “Về sau muội mướn người trồng”

“Chà, sau này là cái phá sản đây.” Triệu thị nghe được không thể thiếu nói móc một câu, ngày hôm qua người người đều tới khuyên bà cho con gái út trồng dưa hầu, tuy nói đã đồng ý rồi, nhưng trong lòng chỉ là có chút không thoải mái, thầm nghĩ nghịch ngợm đi, tới lúc không trồng được sau này đừng có viện cớ nữa.

Đỗ Tiểu Ngu mới không để ý tới, kiếm tiền chưa hẳn phải tự mình động tay, nàng hi vọng mình là người lao động trí óc nhưng không hiểu cũng phải hỏi, nàng khiêm tốn thỉnh giáo Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, phân gà kia trải xuống đất làm gì? Bón phân à?”

“Đúng vậy, còn phải xúc ít đất tốt nữa, đất trong viện của chúng ta không được.”

Thì ra là thế, xem ra ươm giống cũng thật phiền toái, nàng phải cẩn thận học một ít.

Vì thế này cả ngày đều đi theo Đỗ Hiền đi tới đi lui, trong chốc lát đi ra giữa ruộng tốt đào đất, một hồi lại xới đất cho mảnh đất nhỏ kia, tiếp theo mới bón phân trên đất, sau đó lại rải một lớp phân tro lên trên. Những thứ này làm xong vẫn chưa đủ, còn phải tưới nước, để bùn đất ngậm đủ nước, mới cho hạt dưa hầu trồng ở bên trong.

Nói là trồng không bằng nói rải, kỳ thực chỉ cho một lớp đất mỏng thôi.

Đỗ Tiểu Ngu nhìn cuối cùng cũng làm xong, ngắt đầu lau mồ hôi, cứ như vậy đi theo nhìn xem cũng toát mồ hôi, còn Đỗ Hiền đã hơi mệt mỏi.

“Cha, uống ngụm nước đi.” Nàng vào nhà rót chén nước mang tới.

Đỗ Hiền cầm khăn mặt đeo trên cổ lau mồ hôi, cười nói: “Hôm nay ánh nắng không tệ, khí trời rất thích hợp.”

“Là phải có nắng mới được ạ?” Đỗ Tiểu Ngu hỏi.

“Đương nhiên rồi, nếu mưa hai ngày liền thì hỏng mất.” Đỗ Hiền nhíu mày.

Đỗ Tiểu Ngu nghe vậy, vẻ hưng phấn vừa rồi bay hết, đột nhiên nghĩ mà sợ, vào giờ khắc này nàng thật sự cảm nhận được sự thực nông dân dựa trời ăn cơm, nàng không phải Thiên sư, làm sao mà biết được trời mưa hay không, năm mươi văn này có thể bị ném vào mương nước à? Nghĩ tới đó nàng vội vội vàng vàng chạy đi tìm Đỗ Văn Uyên.

“Nhị ca, dưa hầu trồng xong rồi, huynh mau nhìn xem liệu hai ngày tới trời có mưa không?”

Nhìn nàng mồ hôi đầy đầu, Đỗ Văn Uyên buồn cười nói: “Bây giờ sao còn chưa mọc, ta có thể nhìn ra cái gì?”

“Này, chuyện này...” Đỗ Tiểu Ngu vội chết, “Cha nói nếu mưa hai ngày là không được phải không?”

“Vậy trông lại là được mà.” Đỗ Văn Uyên nói: “Đây là chuyện không tính trước được.”

“A?” Đỗ Tiểu Ngu ngã ngồi trên đầu giường, rất lâu không nói ra lời, ra quân chưa thắng trận đã chết, nàng không muốn đâu!

Thấy dáng vẻ nàng buồn rầu, Đỗ Văn Uyên kéo nàng đi tới trước cửa sổ, “Nhìn thấy không, có ráng chiều này, có câu nói ráng sớm chó ra đường, ráng chiều đi ngàn dặm, như vậy hai ngày tới trời sẽ nắng.”

“A, các người” Đỗ Tiểu Ngu bỗng nhiên tỉnh ngộ, đều đang trêu đùa nàng đây mà, thật là!

“Bây giờ hiểu làm ruộng không dễ dàng chưa?” Đỗ Văn Uyên nghiêm túc nói: “Muội phải cẩn thận trồng đấy.”

Cứ như hần rất hiểu làm ruộng ấy, Đỗ Tiểu Ngu bĩu môi, hỏi đó nói trồng dưa hấu không phải hần đề nghị à, bây giờ lại chạy đi dạy người, Đỗ Tiểu Ngu liếc hần một cái, “Nhị ca, thi tú tài cũng không dễ dàng, huynh phải chăm chỉ đọc sách đấy.” Nói xong hất tay đi ra cửa.

Nha đầu này, thật là không chịu để thiệt nửa chút nào, Đỗ Văn Uyên lắc đầu cười.

Mặt trời xuống núi, Đỗ Hiến đang ở đó lấy cây ngô buộc thành khung, lấy rom rạ cẩn thận che ở phía trên, buổi tối nhiệt độ vẫn còn tương đối thấp, đây là đang làm công tác giữ ấm.

Sau lần đó, mỗi ngày Đỗ Tiểu Ngu đều đi quan sát dưa hấu, tưới nước cho chúng, chú ý ánh mặt trời chiếu rọi, có thể nói toàn tâm tập trung vào, thế nhưng đợi chờ rất sốt ruột, bởi vì mấy ngày trôi qua mà không thấy chúng có phản ứng gì, nàng hoài nghi có phải Đỗ Hiến làm không đúng chỗ nào không, có lúc lúc ăn cơm cũng tự hỏi chuyện này, làm cho người trong nhà không biết cười vài lần.

May mà còn có việc khác phân tán sự chú ý của nàng, tỷ như Bạch Liên Hoa đến chơi.

Nàng vốn không thích người nhà đó, vốn đang cảm thấy Bạch Liên Hoa có chút thú vị, nhưng lần đó đi Bạch gia thì không bao giờ nữa nghĩ như vậy nữa.

“Tiểu Ngu muội muội, chỗ này trồng gì thế?” Bạch Liên Hoa nói chuyện trước.

Đỗ Tiểu Ngu xa cách, “Dưa hấu.”

“A? Nhà muội muốn trồng dưa hấu à?” Bạch Liên Hoa cảm thấy rất hứng thú, “Trái đó ăn ngon lắm, vào mùa hè cha ta sẽ mua mấy trái về, Tiểu Ngu đã được ăn chưa?”

Lại là vô ý phô bày giàu sang sao? Đỗ Tiểu Ngu thật sự không muốn nói chuyện, đứng lên đi tới chuồng dất nghe con ra, “Mẹ ơi, con đi chăn trâu.” Dù sao thì Đỗ Hoàng Hoa và Đỗ Hiến đã đi xới mầu đất mới kia rồi, nàng không phải lo lắng gì cả, Bạch Liên Hoa không thấy người bồi chơi tóm lại sẽ trở về thôi.

Triệu thị làm sao mà biết ý định của Bạch gia, đương nhiên cũng mặc kệ Đỗ Tiểu Ngu.

Nàng dắt trâu đi bên kia núi.

Nghe con hiện tại đã trưởng thành rất nhiều rồi, nhưng dùng để cày ruộng thì vẫn còn sớm, chẳng qua rất thông minh, dắt ra không cần phải nắm dây thừng, bản thân đi ở phía sau nó. Có thể là ngày thường nàng đối xử với nó không tệ, nàng mỗi ngày thăm hỏi ân cần, còn tắm rửa cho nó, phòng chừng nghe con cũng hiểu tình cảm, nàng cười cười vỗ đầu nghe con.

Bắt tri bắt giác đi tới khu rừng, bởi vì chưa từng nghe nói có dã thú qua lại nên lúc này nàng không sợ.

Trong núi bây giờ phong cảnh khá đẹp, cây cối hoặc là đang nảy mầm xanh, hoặc là ra hoa đầu cành, tràn đầy sức sống.

Nàng đi một hồi nhìn thấy phía trước là một mảnh hoa sắc sỡ, tới gần thì phát hiện đó là hoa Hạnh, giống như mây hồng kiêu diễm động lòng người, thì ra trong rừng này còn có cây Hạnh, trước đây không nhìn thấy, nàng nhìn chung quanh một chút, bên cạnh là những mảng cây cối rất cao, hoàn toàn che khuất tầm nhìn. Bởi vậy nàng lại đi thương thức một hồi, lúc đi về ghi nhớ một số dấu hiệu đặc thù, tỷ như trên đường có mấy khối tảng đá lớn hình dạng quái dị, còn có một gốc cây thông đồ uốn lượn... .

Nghe con đã ăn no, những mầm cỏ mới mọc này còn rất non, thấy nó lắc đầu quấy đuôi thì biết là trong lòng cao hứng.

Dọc theo con đường tâm tình khoái trá, nhưng khi về tới nhà thì không phải, vì Bạch Liên Hoa vẫn còn ở đó, đang ở trong phòng nói chuyện cùng Đỗ Hoàng Hoa.

“Thân thể Đại ca ta mới đầu rất tốt, hồi đó nửa đêm trời lạnh mang ta đi tìm đại phu mới bị như vậy,” Bạch Liên Hoa nước mắt lã chã, “Hôm đó cha mẹ ta bởi vì tuyết rơi lớn không về nhà được, giữa lúc đó ta bị ốm, đại ca công ta đi, thế nhưng tuyết quá lớn, căn bản không đi được, đại ca liền cởi quần áo mình ra cho ta mặc, sau này để lại mầm bệnh, đại phu nói thân thể bị đông cứng hư hỏng...”

Đỗ Tiểu Ngu ở bên ngoài nghe mà bốc hỏa, đây là đang kéo đồng tình sao? Hần vì muội muội cứ việc hi sinh thôi, làm sao còn kéo sang con gái nhà người khác? Nàng đẩy cửa mạnh ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cải Tạo

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Hai người trong phòng giặt mình, Đỗ Hoàng Hoa thấy là Đỗ Tiểu Ngư, vội lau mắt nói: “Trở lại rồi à? Sao đi lâu thế?”

“Thấy muội đi lâu như vậy mà không đi xem à?” Đỗ Tiểu Ngư nhìn nàng ngu ngơ liền tức điên lên, nghe Bạch Liên Hoa nói mà cảm động rơi lệ vì huynh muội họ tình thâm ư? Thật là tỷ tỷ ngốc ngếch, nàng ngồi xuống giữa hai người, “Tỷ không sợ muội ở trong núi bị dã thú ăn thịt luôn rồi à? Không chừng có sài lang hổ báo gì đó.” Nàng vừa nói vừa nhìn chăm chăm Bạch Liên Hoa.

Bạch Liên Hoa kinh ngạc thốt lên một tiếng, “Thật sự có những thứ đó sao?”

“Vì sao không có? Những dã thú này giết không bao giờ hết, chuyên môn hại người đấy”

Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng mặt đầy tức giận, không hiểu tại sao như thế, chỉ cười nói: “Muội nha đầu này chỉ miên man suy nghĩ, nếu có sao mẹ lại cho muội đi ra ngoài chứ?”

Nói cũng vô ích, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Liên Hoa tỷ, tỷ chưa về nhà sao? Trời sắp tối rồi này.”

“Đang định đi đây.” Bạch Liên Hoa đứng lên, “Hoàng Hoa tỷ, hôm nào lại tới nhà muội dạy muội thêu hoa nhé, mẹ muội nói muội có tiến bộ rất lớn đấy.”

Không chờ Đỗ Hoàng Hoa trả lời, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Tỷ muốn học thì tự mình đến đây, nào có ai để người tới nhà dạy? Không có thành ý gì cả”.

Bạch Liên Hoa bị nàng nói cho ghen, rốt cục có chút phản ứng bất đồng, cười cười nói: “Tiểu Ngư muội muội, ta đang nói với Hoàng Hoa tỷ mà, muội có phải là Hoàng Hoa tỷ đâu, sao lại phải ngắt lời thế? Đây là dáng vẻ của muội muội sao?”

“Sao thế? Tỷ ta còn không quan tâm, ai cần người lo chứ?” Đỗ Tiểu Ngư nheo mắt lại.

Đỗ Hoàng Hoa vội nói: “Tiểu Ngư, muội chớ nói thế,” Vừa cười giải thích, “Nó chính là vậy đó, Liên Hoa đừng để trong lòng, mấy ngày nữa ta lại đến.”

Bạch Liên Hoa lúc này mới rất cao hứng đi rồi.

Đỗ Tiểu Ngư tức giận nói: “Sao tỷ lại đồng ý?”

“Tại sao không thể đồng ý, không phải chỉ là dạy thêu hoa thôi sao, cô ta không có ác ý.” Đỗ Hoàng Hoa cau mày, cũng có chút tức giận, “Lại nói, cậu của cô ta là bảo lãnh cho Nhị đệ, tháng sau đi khảo viện thứ, trong lúc mấu chốt này muội làm loạn cái gì? Nếu thật sự chọc ra chuyện phiền toái, mẹ sẽ không tha cho muội đâu, tự mình cẩn thận suy nghĩ đi”.

Lòng tốt mà bị coi là dạ thú, Đỗ Tiểu Ngư tức xuống giường đi ra ngoài.

Nếu không phải nàng trông nom chuyện vô bổ của Đỗ Hoàng Hoa, người lớn như vậy chẳng lẽ còn không nhận rõ hiện thực ư? Có thể là mình nghĩ vớ vẩn.

Qua hai ngày, dưa hấu rốt cục có phản ứng, nảy hai mảnh lá nhỏ xanh xanh, Đỗ Tiểu Ngư kích động đến báo cáo với mọi người, cả nhà tới vây quanh nhìn.

“Chà, cuối cùng cũng mọc ra.” Đỗ Hiền thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Tiểu Ngư hỏi: “Vậy có phải là sắp được mang ra ruộng trồng à?”

“Còn phải để mấy ngày.” Đỗ Hiền giảng giải: “Hai mảnh lá này không phải là chân chính lá, là mầm hạt dưa đấy, muốn trồng phải đợi nó mọc ra lá mới được.”

Lại ngoài kiến thức rồi, Đỗ Tiểu Ngư trở về phòng xem sách nông, tính toán trước khi Đỗ Văn Uyên đi phủ thành phải trồng được dưa hấu, đến lúc đó nếu mình muốn đi theo, chẳng lẽ chỉ có hai người Đỗ Hoàng Hoa và Triệu thị trông thôi? Cứ cảm thấy không yên tâm, nàng nghĩ rất buồn phiền.

Mấy ngày sau Chương Trác Dư tới một chuyến, Đỗ Hoàng Hoa nói là mình đồng ý học, chẳng qua muốn qua tháng ba mới đi, mà Chương Trác Dư cũng mang theo lời, nói ý của Vạn phu nhân mặc kệ khi nào đi học cũng được, có một câu nói kia, người cả nhà cứ yên tâm, xem ra Vạn phu nhân chân thực thường thức Đỗ Hoàng Hoa, sau này nhất định là có thể được học chân thực tay nghề rồi.

Bốn con thỏ nhỏ lớn từng ngày, giỏ trúc đã không chứa được nữa, Đỗ Tiểu Ngư đành phải để Đỗ Hiền làm cái lồng gỗ chứa, lồng sắt chi phí nhiều, tạm thời không cần, hàm răng của bọn nó vẫn chưa sắc bén như vậy, mà những mảnh gỗ thì trong nhà có nhiều, nếu muốn thì đi lên núi chặt, bình thường Đỗ Hiền không có việc gì thì chặt một ít mang về, hậu viện chồng chất.

“Lớn chừng này được không?” Đỗ Hiền hỏi.

Đỗ Tiểu Ngư khoa tay múa chân, “Tầm đấy, cha cẩn thận một chút, đừng đóng vào tay.”

“Xem thường cha con thế?” Đỗ Hiền hừ một tiếng, “Những chiếc ghế trong nhà kia đều là ta làm đó.”

“A, thì ra cha còn có thể làm thợ mộc, con lại tưởng mấy chiếc ghế kia là đi mua về, thật lợi hại” Đỗ Tiểu Ngư vội khen hân một câu.

Đỗ Hiền nghe cười rộ lên, nha đầu này chính là dẻo mồm.

Chờ đến khi lồng gỗ làm xong, Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi nói, “Cha, chúng ta cũng thay đổi cái nhà xí kia được không ạ?”

“Nhà xí? Đổi thành dạng gì hả?” Đỗ Hiền không phản đối, “Vẫn rất tốt mà”.

“Tốt chỗ nào chứ? Mùa hè thú muốn chết, thế nhưng ngồi đó không thấy phiền à?” Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, nếu ai bị táo bón lâu có khi ngồi tê chân? Lại nói, ngồi xổm lâu không tốt với thân thể, nhất là lớn tuổi, ngược lại phải thay đổi, dầu thế nào cũng phải có cái bồn cầu, nàng nghĩ một lát rồi nói, “Hay là thế này, làm hai cái được không? Có cả ngồi xổm ngồi ghế, thích dùng cái nào thì dùng cái đó.”

“Nhóc con này không thấy vậy phiền toái sao?” Đỗ Hiền oái một tiếng, “Đã dùng lâu như vậy rồi, chỗ nào không được chứ?”.

“Không tốt mà.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Cha, cha cứ làm như cái ghế đó, vừa mới rồi không phải vẫn còn khoa trương tay nghề của mình sao? A ~ chẳng lẽ là gạt người phải không? Nếu không sao lại không chịu làm?”

“Cha nó, ông làm một cái đi.” Triệu thị hiếm khi đồng ý như thế, “Ta thấy cái kia của nhà Bàng lão ca không tệ, ngồi không mỏi.”

Thì ra là hưởng dụng quá tốt, chẳng trách, Đỗ Tiểu Ngư cười thầm.

Đỗ Hiền đã hết cách, nung tử mở miệng chung quy phải thi hành.

Đỗ Tiểu Ngư thấy mục đích đạt được, kích động nói ra kế hoạch đã vạch sẵn từ trước, đầu tiên là phải che kín thùng nước bẩn lại, mỗi lần vào nhìn là thấy khó chịu. Về phần muốn lấy phân, mặt trên làm cái tấm gỗ dày rút ra là được, thứ yếu đương nhiên là bồn cầu của nàng, bồn cầu nhất định phải thoải mái, cho nên phải làm cái đào động ghế Thái sư, bên cạnh còn bày cái giá, để giấy vệ sinh gì đó.

Đỗ Hiền nghe xong đầu đầy đồ mồ hôi, đúng là một công trình không nhỏ.

“Muội thật biết gây vò cha mà.” Đỗ Văn Uyên đi ra hít thở không khí cũng nghe được, không nhịn được cười nhạo vài câu.

Đỗ Tiểu Ngư cảm tay hân, “Đã đau lòng cho cha, vậy huynh tới phụ một tay đi, đọc sách nhiều ra thư giãn thân thể mới tốt”

Đỗ Hoàng Hoa ở bên cạnh không nhịn được phì cười.

Đỗ Hiền trước mặt, Đỗ Văn Uyên không tiện từ chối, đành phải cùng đi theo tới nhà xí ghép tấm gỗ dày.

Lần cải tạo này làm trong ba ngày mới hoàn thành, nhưng dùng xác thực thoải mái, cho nên hai cha con vẫn đang nói bức tức rớt cục ngậm miệng.

Rất nhanh đến tháng hai, thời tiết rất ấm, vì chuyện Đỗ Văn Uyên đi phủ thành, trong nhà cũng đang làm chuẩn bị.

Bởi vì lộ trình rỗng rã trong ba ngày, không thể thiếu phải chuẩn bị lương khô, quần áo, cho nên những ngày này Triệu thị đều rất bận, hôm qua còn giết con gà mái bồi bổ cho Đỗ Văn Uyên, chỉ sợ trong lúc mấu chốt sinh bệnh trì hoãn thi cử, Đỗ Tiểu Ngư cũng được dính thơm, được một cái đùi gà lớn, uống mấy bát canh gà tươi ngon.

“Lúc đó đi đâu thuê xe đây?” Triệu thị và Đỗ Hiền bàn bạc, “Hay là ta đi nhờ Trương Đại?”.

“Xe bò sao có thể đi lên thành được.” Đỗ Hiền lắc đầu, “Chắc phải mất mười ngày nửa tháng đấy.”

Nhưng xe ngựa lại đắt, không phải nhà bọn họ có thể thuê nổi.

“Đến lúc đó con đi cùng Trác Dư, nhà bọn họ có xe ngựa.” Đỗ Văn Uyên vừa vắn vào đây nói: “Con đang định nói, thật ra khiến cha mẹ phí tâm rồi.”

“Như thế cũng tốt.” Nhưng Triệu thị vẫn có chút do dự, “Chẳng qua có quá phiền người ta hay không?”.

“Sẽ không, Vạn lão gia đã sớm nói rồi”.

Đỗ Hiền nghe xong cười nói: “Ta vốn xem thiếu niên kia không tồi, xem ra cậu hân cũng tốt, Văn Uyên à, con kết giao được bạn tốt đấy, đúng rồi, gọi là Chương Trác Dư phải không? Hân năm nay bao nhiêu tuổi?”.

“Nhỏ hơn con hai tuổi ạ.” Đỗ Văn Uyên trả lời.

“A, mới mười một tuổi, còn nhỏ, còn nhỏ.”

Triệu thị nghe cười rộ lên, vỗ trượng phu một cái nói: “Dù cho lớn hơn vài tuổi thì thế nào, chẳng lẽ ông còn muốn làm mối cho hần phải không? Trong thôn chúng ta không có cô nương xứng với, nghe nói Vạn lão gia cậu của hần ở trên trấn giàu có lắm, thường ăn cơm với tri huyện nữa cơ?.” Những chuyện này đều là nghe được chỗ Tần thị, Tần thị biết Đỗ Hoàng Hoa đi làm đồ đệ Vạn phu nhân, nên đề ý chuyện của Vạn gia.

Đỗ Hiền nhắc cảm về phía ngoài, “Ta thấy mỗi lần hần đến đều chơi thân với Tiểu Ngư, hai người vừa nói vừa cười.”

Triệu thị càng cười to hơn, “Tiểu Ngư mới mấy tuổi hả, tám tuổi ông đã nghĩ tới chuyện này rồi á? Thật là, ông làm cha còn bận tâm hơn cả ta đây, có thời gian đây không mau tìm cho Hoàng Hoa ấy.”

“Cũng phải,” Đỗ Hiền cười ha ha, “Dù thế nào cũng phải gả Hoàng Hoa trước mới được, chẳng qua ta nhìn Tiểu Ngư nhà chúng ta thông minh như vậy nên tìm loại gia đình gì đây.”

“Ồi chao, xem ông khoa trương nó này.” Triệu thị nheo nheo ông, “Đừng sùng lên trời, đến lúc về nhà chồng cũng không dễ nói chuyện như nhà chúng ta thế này.” Tiểu nữ nhi này miệng quá sắc, bà có lúc còn lo lắng ngày sau khó tìm tướng công cho nó.

Đỗ Văn Uyên bên cạnh không nói một tiếng, quay đầu lại thấy Đỗ Tiểu Ngư đang ngồi xổm trước mảnh đất kia, còn đang nghiên cứu mầm hạt dưa.

Từ trong nhà đi ra, hần đi tới bên người Đỗ Tiểu Ngư nói: “Cả ngày nhìn nó không thấy chán à?”

“Đang nhàn rồi mà.” Nàng chỉ vào lá mầm, “Thấy không, có cái lá nhỏ mọc ra kia, mười thấy chắc hai ngày nữa có thể mọc ra ruộng trồng rồi đấy”.

Đỗ Văn Uyên trầm mặc một chút, “Vừa rồi cha nói Trác Dư...”

“Chương Trác Dư làm sao?” Đỗ Tiểu Ngư quay đầu lại, “Cha nói hần cái gì thế?”

Thấy nàng mặt hiếu kỳ, Đỗ Văn Uyên cúi đầu nói: “Không có gì.”

Nhìn có chút kỳ quái, Đỗ Tiểu Ngư xem hần, “Nhị ca lo lắng thì không vượt qua được Chương Trác Dư sao?”

“Cái gì?” Đỗ Văn Uyên nhương ni.

“A, không phải thì tốt, lần trước mười chỉ tùy tiện nói một chút thôi, kỳ thực cho dù hần thi đậu tú tài vẫn không ưu tú bằng nhị ca, huynh yên tâm đi.” Nàng cô vũ vũ vỗ bả vai hần, “Có thể làm thơ là được, mười thấy phương diện này hần không vượt qua huynh được.” Nàng nói thật lòng.

Nhưng Đỗ Văn Uyên nghe tới không phải chuyện vậy, có thể làm thơ là được? Có ý là những phương diện khác không sánh nổi Chương Trác Dư sao? Hần hơi híp con ngươi xoay người bước đi.

Đỗ Tiểu Ngư sững sờ nhìn bóng lưng hần, rất lâu sau mới khẽ cười lên, haizz, nhị ca hiếu thắng này phỏng chừng hiểu nhầm rồi, chẳng qua cũng tốt, không chừng có thể tạo được kích thích tác dụng, đến lúc thi ra thành tích tốt lại cần thận khích lệ cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Uy Hiếp

Trong bốn mẫu ruộng kia quyết định trồng một mẫu dưa bầu, ba mẫu còn lại Triệu thị và Ngô đại nương thảo luận quyết định trồng bông vải, chỉ là cây bông phải tháng Tư mới gieo hạt, cho nên sẽ trồng chút rau dưa hay ăn, nếu ăn không hết thì có thể mang bán đỡ để lãng phí đất đai. Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ trồng bông vải cũng tốt, cái này giống tiểu mạch và gạo, tóm lại chắc là sẽ không bị lỗ, thứ này tuy có lịch sử ngắn, nhưng được Hoàng đế khai quốc Minh triều khích lệ, toàn quốc đã bắt đầu gieo trồng phổ biến, giờ đây có nhiều người có kinh nghiệm trồng thứ này, nhà Ngô đại nương năm ngoái trồng không ít, đại khái thu hoạch không tệ nên sang khuyên Triệu thị thử xem.

Mà cùng lúc đó, dưa bầu đã mọc ra lá non hoàn chỉnh, nhanh hơn dự tính của nàng, xem ra có thể trồng trước khi Đỗ Văn Uyên lên đường đi phủ Tế Nam.

“Tiểu Ngư, dưa bầu nhà cháu sắp được trồng rồi nhỉ?” Tần thị cười cười từ ngoài viện đi tới, “Vây đám đất kia cũng phải cày xới mới được, muốn dùng trâu thì tùy thời sang nhà ta mà mượn.”

“Tốt quá, cảm ơn đại thẩm” Gần đây không biết có phải do Đỗ Hoàng Hoa sẽ đi học gắm Tô Châu hay không, Tần thị rất chăm chỉ đến.

Thấy trong nhà không có Triệu thị và Đỗ Hiền, Tần thị lôi kéo nàng nói nhỏ, “Tiểu Ngư à, chuyện của tỷ cháu thế nào rồi?”

Đỗ Tiểu Ngư liếc nhìn bà ta một cái, “Tối tháng ba sẽ đi học, sao ạ, thậm chí không chờ được à?”

“Xem cháu nói này.” Tần thị thật sự không coi nàng như tiểu nha đầu, thành thật với nhau nói: “Ta nói thật với cháu nhé, nếu tỷ cháu được Vạn phu nhân yêu thích, không phải quan hệ nhà cháu và Vạn gia sẽ được rút ngắn sao? Ta nghe mẹ cháu nói, đứa cháu ngoại nhà bọn họ thường tới, chẳng phải cũng chơi rất thân với Nhị ca cháu đấy sao?”

“Vậy thì thế nào ạ?” Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm bà ta nhìn rõ xa, không nhìn được trên ghẹo mấy câu, “Vạn lão gia mở cửa hàng được liệu, thậm chí muốn chen một chân hả?”

“Oái, nha đầu cháu cũng có lúc ngốc.” Tần thị gõ đầu nàng một cái, “Cháu nghĩ mà xem, Vạn lão gia có thể chen mồm được trước mặt tri huyện đại nhân, sau này muốn vài việc, không phải dễ dàng hơn à?”

Chỉ hướng thật là lớn, đã nhớ tới nịnh bợ tri huyện, Đỗ Tiểu Ngư hừ một tiếng, “Thậm chí nghĩ lợi dụng tỷ cháu.”

“Sao cháu lại nói thế, ta cũng thương Hoàng Hoa, không phải cháu không biết, chỉ là nhắc nhở chút thôi, đã có thể đi Vạn gia học gấm Tô Châu, thì phải hiếu kính Vạn phu nhân.” Tần thị nói vội vàng rồi rời đi.

Đỗ Tiểu Ngư không nghĩ nhiều, người ham công danh lợi lộc không nhất định là chuyện xấu, có câu thêm một người bạn là thêm đường đi, nhưng về phần đề nghị kia, hoàn toàn tương đương với nói nhảm, bà ta không tới nhắc nhở, lẽ nào Đỗ Hoàng Hoa không tôn kính Vạn phu nhân sao? Về phần Vạn lão gia, đầu sao cũng là người tốt, nàng vốn cũng muốn tạo mối quan hệ đây.

Ngày hôm sau, Đỗ Hiền xem mâm dưa hấu, nói hai ngày sau sẽ chuyển đi, tiếp theo là vào ruộng rắc phân, Đỗ Tiểu Ngư cũng chạy theo.

Bờ ruộng đã được dọn xong, bờ ruộng Bắc Đổng thôn thường làm phẳng, Đỗ Tiểu Ngư nhìn thấy vậy thì đưa ra ý kiến, “Cha, sao người không làm bờ ruộng cao một chút ạ? Nếu năm nay lại giống ba năm trước, có phải sẽ lại nát hết không?” Bờ ruộng phẳng ngang hàng, kênh rạch hoặc đường đi phân cách thành những khu gieo trồng nhỏ, hết sức quan trọng, cần phải nhập gia tùy tục.

Đỗ Hiền cười nói: “A, con cũng hiểu cái này à?”

“Đương nhiên rồi, con không đọc sách uống phí đâu.” Đỗ Tiểu Ngư nghiêm túc nói, “Cha, con không nói đùa đâu, ngộ nhờ dưa hấu này không trồng thành công, sau này con muốn trồng cái gì mẹ sẽ không đồng ý đâu, cho nên nhất định không thể xảy ra chuyện gì. Cha, bờ ruộng này làm cao hơn một chút được không? Ngộ nhờ mưa nhiều cũng có thể dễ thoát nước, đầu sao chỗ chúng ta cũng có guồng nước, hoặc là lấy nước từ trong giếng ra, nói chung là không thiếu nước.”

Nghe nàng phân tích mạch lạc rõ ràng, Đỗ Hiền vỗ đùi, “Cha không nghĩ tới cái này, bây giờ cha đắp thêm bờ vậy.”

Đỗ Tiểu Ngư cũng không nhàn rồi, cuộn tay áo lên cùng cha nàng làm việc.

Triệu thị ở nhà thấy tới trưa rồi mà không nhìn thấy người về bên bảo đại nữ nhi đi ra đồng xem, kết quả phát hiện hai người đang làm rất hăng say, trên ống quần toàn đất, Đỗ Hoàng Hoa vội tiến lên mấy bước nắm chặt Đỗ Tiểu Ngư, “Cẩn thận lạnh cóng đấy, mau mặc áo khoác vào, chỗ này dễ té làm cho.”

“Đúng thế đấy, bảo nó về nhưng nó không nghe, bây giờ tỷ con đến rồi thì nghĩ được chưa?” Đỗ Hiền cũng lái nhai một câu.

“Không sao đâu ạ, con làm được, xếp chồng gấp đôi mới tốt.” Đỗ Tiểu Ngư vỗ vỗ lưng bờ ruộng, cảm xèng nhỏ lên đào.

“Không phải luôn chê này ngại kia à, sao bây giờ lại không sợ bẩn?” Đỗ Hoàng Hoa cũng ngồi xổm xuống.

Đỗ Tiểu Ngư nhướn mày, “Khác nhau mà, dưa hấu là này mọi người muốn trồng.” Không tự mình làm sao được chứ?

“Lại còn coi mình là người làm chủ.” Nhìn nàng nghiêm trang, Đỗ Hoàng Hoa không nhịn được cười nói một câu.

Đỗ Tiểu Ngư không nói thêm, ai bảo mình chưa trưởng thành chứ, haiz, vẫn phải ăn nhiều vào, cao lớn như người lớn, khi nói chuyện không bị nghi ngờ.

“Cha, về nhà ăn cơm trước rồi hãy làm, mẹ đang chờ đấy ạ.” Đỗ Hoàng Hoa nói.

Ba người đắp xếp một trận bùn rồi đi về, Đỗ Tiểu Ngư rửa tay sạch sẽ thay quần áo khác sau đó chạy sang chuồng bò, xông tới cửa Đỗ Văn Uyên ngoắc ngoắc tay nói: “Nhị ca, huynh tới đây.”

“Sắp ăn cơm rồi còn sang bên đó làm gì?” Đỗ Văn Uyên hỏi.

“Cầm cả lưỡi liềm trên đất kia tới nữa.” Nàng lại thêm một câu.

Đỗ Văn Uyên càng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn làm theo nàng.

Đỗ Tiểu Ngư đứng nghiêm dán vào một cây cột gỗ ở chuồng bò, “Đến đây, khắc một dấu hiệu trên đỉnh đầu muội ấy.” Nàng đã từng thấy hình ảnh như vậy trong tivi, tóm lại rất muốn học, lần này rốt cục có thể toại nguyện, có thể nhìn thử hàng năm có thể lớn cao bao nhiêu, thú vị lắm.

“Trên đỉnh đầu?” Đỗ Văn Uyên nhăn mày, “Làm cái gì vậy?”

“Chơi hay lắm, huynh xem hôm nay là ngày 10 tháng 2, ngày 10 sang năm lại khắc dấu hiệu vào, sẽ biết một năm cao bao nhiêu.” Nàng nháy mắt mấy cái.

Đỗ Văn Uyên toét miệng cười, “Vậy muội đừng nhúc nhích.” Xem ra nàng rất muốn cao hơn chút, bây giờ đúng là còn thấp lắm.

Hắn nhảy tới trước một bước, chắn hết ánh sáng mặt trời, Đỗ Tiểu Ngư dùng tay đo mới biết mình chỉ tới ngực hắn, không khỏi cảm thán, hai người chênh lệch đúng là không ít, người này lại tiếp tục cao lớn, chắc sẽ phải một mét tám mấy đấy chứ nhỉ? Chà chà, phối hợp khuôn mặt này, lại làm một thi nhân có tên tuổi, không biết sẽ làm bao nhiêu cô nương mê chết đấy? Chẳng trách Chu Đại Nha muốn dùng hết sức mạnh toàn thân, chẳng qua là gần đây không thấy tới, chẳng lẽ lần trước đã tuyệt vọng rồi?

“Lại nghĩ gì chứ? Khắc xong rồi.” Đỗ Văn Uyên kéo tay nàng, “Đi ăn cơm thôi, nếu không mẹ lại đi tìm.”

Hai người vội vàng vào nhà, trên bàn sớm dọn đồ ăn xong, ai ngờ người một nhà vừa ăn được mấy miếng thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

“Đang dùng cơm à? A, ngược lại đến sớm quá.”

“Nhị, Nhị đệ?” Trông thấy người nọ, Đỗ Hiền lập tức sùng sốt, đánh chết cũng sẽ không ngờ Đỗ Đường lại đến nhà bọn họ, “Ngươi... ngươi tới làm gì?”

Đỗ Đường xách gói đồ trong tay, cười hi hi nói, “Còn tới làm gì? Đệ đệ nhìn xem đại ca sống tốt không?”

“Nhà chúng ta không hoan nghênh ngươi... ngươi đi đi”. Triệu thị đề đầu xuống, hạ lệnh trực khách.

Đỗ Đường có khi nào thì sợ người nhà này chứ, không hề phản ứng, trái lại tự tìm cái ghế ngồi xuống, “Lâu ngày không gặp, đại tẩu vẫn loại cái kinh không tốt này, nếu liên lụy đại ca ta phải làm sao? Ngươi cũng biết hắn không đánh lại, không chống lại được đấy? Dù cho không liên lụy đại ca, còn có thằng cháu lớn này của ta nữa chứ?” Nói xong nhìn về hướng Đỗ Văn Uyên, “Gần đây sao không gặp ngươi đến thăm lão thái thái?”

Đỗ Văn Uyên cũng trầm mặt xuống, “Nếu ngươi không đi, đừng trách chúng ta không khách khí.”

Nhà đông người, có thể đánh vắng người ra ngoài.

Đỗ Đường đứng lên, dùng dùng ném gói đồ vừa rồi trên ghế, “Nơi này có mấy mươi lượng bạc, thức thời thì nhận đi.”

Đỗ Hiền lại ngay đại, “Chúng ta lấy bạc của ngươi làm gì?”

“Làm gì? Bạc có thể làm nhiều chuyện lắm, tỷ như đi thôn khác, hoặc là đi thành trấn khác cũng được, khoản bạc trắng này đủ các ngươi tiêu hơn nửa đời người, đỡ phải ở đây làm ruộng chịu khổ.” Hắn cười hi hi hai tiếng, “Đại ca, thế nào, có người đệ đệ suy nghĩ cho nhà các ngươi như thế cũng là phúc phận của ngươi đấy”.

Đỗ Tiểu Ngư nghe muốn học máu, Đỗ Đường này không phải bị rơi não đấy chứ? Nếu không tại sao lại đi đưa bạc cho nhà bọn họ, lại còn đuổi bọn họ đi?

Triệu thị cầm cái bát đập lên người hắn, “Ngươi rút đi, ngươi rút cho ta”.

“Đại tẩu chớ giận.” Đỗ Đường tuy là cười cười, nhưng trên mặt rất dữ tợn, “Các ngươi không đi cũng được, chẳng qua sau này phát sinh chuyện gì ta không quan tâm đâu, nói tới đây thôi, có nghe hay không tùy các ngươi.” Nói xong nghênh ngang rời đi.

Thấy hắn đi rồi, trong phòng nhất thời rất tĩnh lặng, rất tĩnh lặng.

Vẫn là Đỗ Hoàng Hoa nói trước, “Có phải uống rượu say đến nổi điên không?”

“Ta thấy chắc vậy.” Đỗ Hiền vội nói: “Hắn cả ngày sống phóng túng với một đám người, có lẽ say đến u mê rồi mới nói điên khùng như thế.” Nói xong cầm lấy cái gói kia, “Ta đi trả lại.” Sau đó vội vã đi.

Triệu thị tâm thần không yên, trực giác có cảm giác bất an.

Đỗ Tiểu Ngư cũng có cảm giác giống thế, vừa rồi Đỗ Đường không hề có men say, rõ ràng là rất thanh tỉnh, nàng nghĩ lại những câu nói kia, bỗng hiểu được, hẳn đây là trần truồng uy hiếp, uy hiếp nhà bọn họ rời khỏi thôn Bắc Đồng? Chỉ là vì cái gì chứ? Nàng nhìn Đỗ Văn Uyên, chẳng lẽ vì sợ hắn thi đậu tú tài cướp giật gia sản sao?

Cũng quá không tự tin rồi nhỉ? Nàng hít một hơi thật sâu, hay là bởi vì bên kia xảy ra chuyện gì, hoặc là liên quan tới tổ mẫu?

Bữa cơm này không thể nào ăn ngon được.

Sau khi Đỗ Hiền trở lại, Triệu thị vội hỏi thế nào.

“Đã trả lại, không thấy nói gì.” Đỗ Hiền che giấu sự thật, kỳ thực ánh mắt Đỗ Đường kia thật là dọa người.

“Ta cứ cảm thấy có chút khác thường.” Triệu thị lo lắng nói: “Đang êm đẹp chạy tới nói vậy, người Đỗ gia các ông càng ngày càng không ra dáng”

“Tại sao gọi Đỗ gia của ta?” Đỗ Hiền vội phủi sạch quan hệ, “Những năm này ta không hề đi gặp mẹ, chỉ có đại thọ lần đó, bà hẳn phải biết nếu bà không có ý định này, ta chắc chắn sẽ không đi về đó, Văn Uyên cũng sẽ không.”

Nghe hẳn bày tỏ trung thành, Triệu thị thở dài, không biết những ngày tháng này khi nào mới hết, chẳng lẽ phải rời khỏi thôn Bắc Đồng mới có thể tránh được những người kia sao? Nhưng như vậy bà lại không cam lòng.

Đêm nay trần trọc trời mình, cả đêm ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Rơi Xuống Nước.

Dưa hấu bắt đầu này là mầm thứ hai, Đỗ Tiểu Ngư sợ nó quá non, trước khi dời chuyển ra trồng lại bảo cha nàng tưới nước bốn phân, đợi đến hôm thời tiết sáng sủa liền nhỏ từng cây dưa hấu nhỏ ra trồng ở một mẫu ruộng tốt kia. Ba người bận rộn hơn nửa ngày, trồng tổng cộng được 420 cây dưa hấu nhỏ, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, nếu như đều có thể lớn lên thuận lợi, đây tuyệt đối là một món thu nhập không ít.

Khi về đến nhà đã là chàng vạng, trong phòng bếp bay ra trận trận mùi thơm.

Nàng không thèm rửa tay thay quần áo đã chạy tới, “Mẹ, người nấu món gì đấy, sao thơm như vậy ạ?” Nhìn thấy thỏ rừng ướp, giật mình nói: “Oa, hôm nay là ngày gì nhỉ”. Thỏ rừng kia vẫn hong gió cất đi, nàng thèm rất lâu rồi.

“Cả ngày chỉ nghĩ tới dưa hấu, muối có nghe thấy mẹ nói không?” Đỗ Hoàng Hoa tay chân lạnh lẽo đã thu dọn sạch sẽ, nói ở sau lưng: “Mấy ngày trước đã nói rồi, muốn mời Bạch đại thúc tới dùng cơm, mấy ngày nữa sẽ đi Phủ thành, mấy ngày qua lại phải phiền người ta rồi.”

Thì ra là như vậy, Đỗ Tiểu Ngư mất hứng, sau đó lại nhức đầu, gần đây nàng quán lấy Đỗ Hiền từng thử vài lần, kết quả chính là không chịu nổi, cùng đi, mà Triệu thị thì càng không thể, không biết nói thế nào mới thuyết phục được bọn họ đây.

“Tiểu Ngư, gọi nhị ca con đi mời Bạch lão ca.” Triệu thị lên tiếng.

Làm thật khách khí, còn muốn Đỗ Văn Uyên tự mình đi thỉnh, chẳng qua Bạch Sĩ Hồng này nhìn cũng không phải là một người rất tốt, e sợ sinh biến, có lẽ nên lung lạc, nàng nghĩ vậy liền xoay người đi truyền lời.

Đỗ Văn Uyên nghe vậy lập tức đứng lên đi ra ngoài, khi đi tới cửa quay đầu lại nói: “Muội đi cùng huynh chứ?”

Đỗ Tiểu Ngư ngẫm lại, gật đầu, “Được.”

Hai người đi đến thôn đông, nhà Bạch Sĩ Hồng này cùng hướng với nhà đệ đệ ông ta, khoảng cách không xa lắm, đại khái phải mất thời gian một nén nhang.

Mặt trời dần dần lặn khuất, mây chung quanh đã nhuộm màu đỏ cam, từng mảng từng mảng lớn rất trắng lè.

Như vậy nhất định hai ngày nay thời tiết sẽ tốt, đúng là không hề chọn sai ngày tháng, dưa hấu rất nhỏ không chịu nổi mưa tàn phá đâu, Đỗ Tiểu Ngư thở phào nhẹ nhõm.

Đỗ Văn Uyên đi được một đoạn nói: “Gần đây thấy muội mặt mày ủ dột, là vì chuyện đi phủ thành sao?”

“Ừm,” Bị nhìn đi ra cũng bình thường thôi, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Cha nói muội còn nhỏ không thích hợp đi xa nhà.”

“Muội quả thật vẫn còn nhỏ, lại nói ta đi phủ thành qua lại vội vã, không có thời gian cho muội đi dạo.” Đỗ Văn Uyên nói: “Lúc này muội không nên đi, ta thì đậu sẽ vào Phủ thành học tập, sau này muội có nhiều cơ hội đến phủ thành”.

Nói đúng là có đạo lý, nhưng muốn vào phủ học vậy ít nhất phải thi thành tích đứng nhất nhì, Đỗ Tiểu Ngư vội kéo tay áo hắn nói: “Vậy nhị ca nhất định phải gắng sức nha”.

“Đương nhiên rồi, thi tốt còn được miễn đi học phí.”

Thấy hắn rất tự tin, uất ức trong lòng Đỗ Tiểu Ngư vui đi một nửa, nếu thật sự được vào phủ học, ngày sau nàng muốn đi thăm nhị ca, cha mẹ còn có

thể không cho phép sao? Chắc sẽ được đi mấy lần chứ, như vậy là đã được rồi, nàng lại vui vẻ lên. “Nhị ca, sau này muốn viết chữ thì gọi muội đây, muội mài mực cho huynh.”

Hiện tại vội vã nình hót, Đỗ Văn Uyên cười cười lắc đầu.

Đi được nửa đường, từ xa nhìn thấy có ba người đi tới, đường này vốn không rộng nhưng lại xếp ngang nhau.

Hai phe càng đi càng gần, quả nhiên đường bị ngăn chặn, Đỗ Tiểu Ngư nhìn rõ trang phục kiểu cách những người đối diện, trong lòng phát lạnh, đều mặt đầy hung tợn, nhìn như thế nào cũng không giống người tốt, một người trong đó còn cầm gậy gỗ.

“Tránh ra, đừng cản đường ta”. Tức khắc có người quát lên.

Đỗ Tiểu Ngư nhẹ giọng nói: “Nhị ca, chúng ta không thể gây chuyện.”

Đỗ Văn Uyên cũng có ý này, cái gọi là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, một người đọc sách, một tiểu nha đầu, tú tài gặp quân binh, thật sự xung đột bọn họ tuyệt đối sẽ chiếm hạ phong, vội kéo Đỗ Tiểu Ngư nhường sang một bên.

Người cầm đầu nhú mày, liếc mắt ra hiệu một người bên cạnh, mấy người đó đi về phía trước.

Đường này rõ ràng hai người song song vẫn có thể qua được, ai biết người nọ đằng trước mới vừa đi tới bên người bọn họ thì lão đảo, thiếu chút ngã sấp xuống, người phía sau nhanh tay tới đỡ, vừa trùng mắt mắng, “Hai con chó các ngươi, lại dám ám hại đại ca chúng ta hả?”

Tuồng gì đây? Đỗ Tiểu Ngư hết chỗ nói rồi, diễn kịch cũng phải diễn chuyên nghiệp một chút được không, rõ ràng thân mình còn chưa chạm bọn họ đã đổ lỗi sang bọn họ rồi, đồng thời nàng rất nghi hoặc, mấy người này tìm có như vậy đến cùng định làm gì? Kiểm ít tiền bịp bợm, bắt chước cái gọi là xã hội đen à?

Nhưng tình hình tiến triển vượt ra ngoài dự liệu của nàng, người cầm gậy phía sau còn không thèm nói câu nào vung gậy lên, nếu không phải Đỗ Văn Uyên tránh nhanh, chắc chắn bị văng vàng đánh vào người rồi.

“Chạy mau” Đỗ Văn Uyên kéo nàng, nhanh chóng chạy đi.

Người cầm đầu mắng người cầm gậy, “Không có mắt à, uống công chuẩn bị thời cơ cho ngươi, lại còn đánh lệch, không mau đuổi theo cho ta”.

Trời ạ, là đến đánh bọn họ, Đỗ Tiểu Ngư cả kinh sau lưng toát mồ hôi, nhưng cả hai người đều không luyện võ, sao có thể chạy trốn nhanh được, mắt thấy đã bị đuổi tới, lúc này lại là chạng vạng, người dân trong thôn đang chuẩn bị cơm tối, trên đường không có người, cuối cùng nàng cũng biết cái gì gọi là trời muốn tuyệt đường người.

“Nhị ca, hay là chúng ta tách ra chạy?” Nàng thở hổn hển.

“Cũng được, vậy muội mau chạy về hướng nhà mình, ta qua bên kia.” Đỗ Văn Uyên quyết đoán buông tay nàng ra.

Lúc này Đỗ Tiểu Ngư ngăn người ra, nếu thật sự là đuổi hai người bọn họ mà nói, Đỗ Văn Uyên sẽ lo lắng, tuyệt đối sẽ không đáp ứng nhanh như vậy, bởi vì nàng chân ngắn chắc chắn không chạy xa được, trong chớp mắt nàng rút cuộc hiểu rõ, thì ra những người này đến hoàn toàn là vì Đỗ Văn Uyên.

Như vậy, nếu quay đầu có thể có tác dụng kéo dài thời gian không? Nghĩ vậy, nàng quay đầu đi đến ba người kia, hơn nữa vừa chạy vừa tranh thủ kiếm một ít mảnh đá, bụn nhào nhét vào trong túi áo.

Ba người kia đuổi một trận, nhìn thấy Đỗ Văn Uyên ở phía trước, không biết tiểu nha đầu kia làm sao lại chạy tới bọn hắn, nhưng không để ý, trực tiếp vòng qua Đỗ Tiểu Ngư.

Đỗ Tiểu Ngư lợi dụng đúng cơ hội, dựa vào thế gió vút bụn nhào vào mặt bọn hắn, lập tức nghe được một loạt tiếng mắng chửi, ba người kia đang mở to hai mắt nhìn chuẩn mực tiêu, nào có nghĩ được không trung sẽ có gì đó, bụi vào mắt bụi đau đón không thôi, đành phải dừng lại xử lý.

“Tiểu nha đầu chết tiệt này, bắt nó cho ta” Cầm đầu gầm lên giận dữ.

Đỗ Tiểu Ngư thăm nghĩ hồng rồi, vội liều mạng chạy.

Mà bên kia Đỗ Văn Uyên thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, thấy phía sau không ai đuổi theo kịp, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái liền từ một đường nhỏ khác vòng lại, vừa vận thấy trận này, mắt thấy Đỗ Tiểu Ngư bị người đuổi chạy loạn khắp nơi, hắn chỉ có thể hiện thân.

“Nha đầu chết tiệt kia, lúc này xem ngươi chạy đâu”.

Người cầm gậy gỗ từng bước ép sát, rất nhanh chặn được đường, Đỗ Tiểu Ngư từng bước lui về sau, kết quả trượt chân, trực tiếp ngã vào trong ao cá bên cạnh.

Trong nháy mắt ngã xuống, trong lòng nàng hối hận vô cùng, biết sớm như vậy, lúc trước hẳn là nên học bơi lợi.

Đỗ Văn Uyên nhìn nàng rơi xuống nước, cuống không để ý được gì, căng chân bay tới, cầm gậy gỗ lúc này không bị thất bại nữa, chặt chẽ vững vàng

đánh vào lưng hán, Đỗ Văn Uyên dựa thế nhảy xuống ao cá.

Nước tháng hai rất lạnh, Đỗ Tiểu Ngư lóp ngóp trông thấy được Đỗ Văn Uyên lội tới, vừa định tiếng gọi nhị ca cứu muội, nhưng nước lập tức tràn vào yết hầu, làm nàng sặc nghẹn nước mất chân rờn, cũng làm tắc cả mũi, không thở được.

Tay chân chậm rãi không nghe sai khiến, nàng cảm giác mình trở nên rất nặng, nước ngập qua con mắt, chẳng nhìn thấy gì, trong sợ hãi vô tận, nàng bập bõm nghe có người nói, “Tiểu Ngư, chớ lộn xộn, đừng nhúc nhích . . . ” Sau đó chẳng biết gì cả.

Khi Đỗ Văn Uyên kéo nàng khỏi mặt nước, thấy nàng hôn mê bất tỉnh, sốt ruột vỗ gò má nàng gọi, “Tiểu Ngư, Tiểu Ngư...”

“Gọi cái gì, còn không công nàng trở về, hôm nay không chết đuối cũng bị đông chết.” Một giọng nói xa lạ vang lên.

Đỗ Văn Uyên mới nhớ tới ba người kia, vội quay đầu lại nhìn, thấy toàn bộ đều ngã, ôm đầy vết thương lằn lộn trên mặt đất, mà nói chuyện chính là đại hán, cao to vạm vỡ, mày rậm mắt to, khí thế cực kỳ oai hùng, trong lòng biết nhất định là hán mình, mà giờ khắc này cũng không kịp nhớ lễ nghi, ôm Đỗ Tiểu Ngư nói, “Đa tạ hiệp sĩ ân cứu mạng, nhưng xá muội...”

“Chớ nói nhảm, đi mau” Người nọ đoạt Đỗ Tiểu Ngư trong ngực hán.

Hành động này có chút đường đột, nhưng người này ôm rõ ràng chạy nhanh hơn hán lúc chạy trốn, Đỗ Văn Uyên cảm thấy bây giờ không phải là lúc tính toán, vội ở phía trước dẫn đường.

Chạy thẳng về tới cửa, hán liền gọi: “Đại tỷ, Tiểu Ngư rơi xuống nước, mau thay quần áo khác cho muội ấy”.

Đỗ Hoàng Hoa nghe thấy tiếng chạy tới, nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư ngất xỉu thì kinh ngạc, “Làm sao vậy? Tiểu Ngư sao vậy?”

“Nói dài lắm, tỷ nhanh đi.” Hán vừa nói vừa nhượng đại hán kia ôm Tiểu Ngư vào trong phòng.

Triệu thị và Đỗ Hiền đương nhiên cũng ở nhà, vốn là để Đỗ Văn Uyên đi mời Bạch Sĩ Hồng, đâu ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhìn Tiểu Ngư ngất xỉu bất tỉnh đau lòng không thôi, Đỗ Hiền vội chạy đi mời thầy thuốc, Triệu thị mời đại hán vào nhà chính ngồi, đi xuống bếp nấu bát canh gừng cho Đỗ Tiểu Ngư, nói là để ấm thân thể.

Mới bị người ôm chạy một hồi, dường như nước ngấm hết lên người, lúc Đỗ Hoàng Hoa thay quần áo cho nàng, Đỗ Tiểu Ngư mới tỉnh giấc, nhưng cảm thấy toàn thân lạnh toát, như lọt vào trong hầm băng.

“Tiểu Ngư, nào, mau uống canh gừng, mẹ mới nấu xong”. Đỗ Hoàng Hoa bung canh gừng tới, “Cha đi mời thầy thuốc rồi, muội cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn ăn gì, tỷ đi làm cho muội.”

“Lạnh.” Đỗ Tiểu Ngư run rẩy cầm cập, lại nghĩ tới một việc, vội nói: “Nhị ca đâu, nhị ca có chuyện gì không?”

“Ta không sao, vẫn khỏe.” Đỗ Văn Uyên vẫn đợi ở cửa, nghe được tiếng của Đỗ Tiểu Ngư bèn đi tới, lại đưa tay sờ sờ trên trán nàng, rất lạnh, quá không bình thường.

“Vậy thì tốt.” Đỗ Tiểu Ngư uống canh gừng xong lại nhắm mắt lại, nàng cảm thấy rất mệt.

“Để muội ấy nghỉ ngơi một chút đi.” Đỗ Hoàng Hoa đẩy Đỗ Văn Uyên, “Sao đệ còn không đi thay quần áo, để mẹ nhìn thấy lại nói, cẩn thận bị bệnh, mau đi đi”.

Vừa rồi vẫn sợ nàng không tỉnh lại, nào có tâm tư gì, lúc này Đỗ Văn Uyên mới về phòng mình thay quần áo khác.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thu Hoạch Bát Ngờ

Triệu thị bưng tách trà cho đại hán kia rồi đi tới phòng Đỗ Tiểu Ngư. “Mẹ, Tiểu Ngư vừa tỉnh rồi.” Đỗ Hoàng Hoa nhỏ giọng nói: “Bây giờ lại ngủ, nhìn đáng vẻ rất mệt mỏi, không biết Nhị đệ làm gì thế, đang yên lành lại để Tiểu Ngư rơi vào trong nước.”

Triệu thị đi đến bên giường, nhìn Đỗ Tiểu Ngư nằm cuộn người lại, mặt nhỏ nhảnh trắng bệch xanh xao rất đáng thương, giờ tay định vuốt ve vỗ về, nửa chừng lại ngừng lại, nhẹ giọng nói: “Con trông muội cho tốt, haiz, chắc là bị nhiễm lạnh, lát nữa đại phu tới kê thuốc uống là ổn thôi, mẹ phải đi hỏi xem là chuyện gì.”

Đi tới ngoài cửa, vừa lúc Đỗ Văn Uyên thay áo xong đi ra.

Triệu thị nhìn thấy hán thì nhủ mi, “Bảo con đi mời Bạch đại thúc, sao Tiểu Ngư lại rơi vào nước?”

Đỗ Văn Uyên nói: “Bờ ruộng đó có người vừa gội nước, con không cẩn thận trượt ngã xuống ao cá bên cạnh, Tiểu Ngư nóng lòng muốn kéo con lên, không ngờ cũng bị rơi vào trong nước, may là vị đại thúc kia đi ngang qua mới cứu chúng con lên.”

“Nha đầu ngọc này, chút sức tí tẹo của nó kia có thể kéo được con sao? Lại nói, khi con còn bé cũng thường chơi ở ven sông, vốn là biết bơi...”

“Mẹ, đừng trách muội, Tiểu Ngư sợ con có chuyện, chung quy mấy hôm nay quá quan trọng, chậm trễ thì cử mẹ cũng không vui, dưới tình thế cấp bách muội ấy sao nghĩ được nhiều như vậy.”

Triệu thị trừng mắt, “Đứa bé ngọc này, ngược lại hại chính mình bị nhiễm lạnh.”

“Mẹ, tình rồi sẽ hết chuyện, người đừng lo lắng.” Đỗ Văn Uyên vội trấn an bà, lại nói: “Đại thúc kia vẫn còn ở đây chứ?”

“Là đại ân nhân nhà chúng ta đấy, đi thôi, mau đi cảm ơn người ta.” Triệu thị nói xong bước nhanh đi tới nhà chính.

Đại hán kia yên lặng ngồi, giữa hai lông mày có một cổ uy nghiêm, Triệu thị kéo con trai tới, cung kính nói: “Mới từ trong miệng con ta biết được, thì ra vị đại ca này là ân nhân cứu mạng con trai và tiểu nữ của ta, xin nhận nô gia và tiểu nhi cúi đầu.”

Đại hán vội đỡ lấy bọn họ, “Nam nhi dưới gối có hoàng kim, sao có thể tùy tiện bái người, vói lại, tiện tay mà thôi.”

Lực của hán rất lớn, nhẹ nhàng nâng hai người, không bái được nữa, Đỗ Văn Uyên đứng thẳng, “Đại ân không thể nào nói hết, sau này ân công có việc cần tới ta, núi đao biển lửa không chối từ.” Dừng một chút lại nói: “Còn chưa thỉnh giáo ân công đại danh?”

“Ta tên Lâm Tung, đừng ân công ân công, việc nhỏ không đáng nhắc đến,” Hán nói: “Những người kia rốt cuộc là...”

Đỗ Văn Uyên vội vàng cắt đứt lời hán, “Là ta không cẩn thận ngã vào ao cá liên lụy tới muội muội, may mà ân công đi ngang qua cứu viện, nếu không tính mạng đáng lo rồi, sao lại là chuyện nhỏ chứ.”

Lâm Tung nghe vậy nhủ mày, hán đương nhiên nghe được ý của Đỗ Văn Uyên, không muốn người nhà biết chân tướng sự tình, vì vậy cảm miệng không nói nữa.

Triệu thị vội nói: “Mời ân công nhất định phải ở lại dùng cơm.”

Lâm Tung gật đầu, “Cũng được, ta đang lo đêm nay đi chỗ nào ăn cơm, giờ không cần lo lắng rồi.”

Một lát sau, Đỗ Hiền dẫn theo đại phu trở lại, mở được cho Đỗ Tiểu Ngư, Triệu thị cầm đi sắc, Đỗ Hoàng Hoa chuẩn bị cơm nước, vốn định dùng để khoản đãi Bạch Sĩ Hồng, hiện tại biến thành tiệc báo đáp ân nhân, Đỗ Hiền thì ở trong đó nói chuyện.

Trên bàn cơm, Đỗ Hiền cười nói: “Thì ra Lâm đại ca là cao thủ võ học, muốn tới thôn chúng ta mở võ quán, nương tử, bà hỏi thăm giúp một chút, có địa phương thích hợp không, Lâm đại ca nói muốn thuê căn phòng, bãi sân rộng một chút.”

Triệu thị thấy kỳ quái, thôn Bắc Đồng này nhỏ như vậy, mở võ quán thì có mấy người đi học chứ? Nhưng lần đầu gặp gỡ không thể nói vậy, đành gật đầu, “Ta ngày mai tìm Ngô đại tỷ hỏi thử.”

“Đúng rồi, Lâm đại ca, huynh bây giờ chưa tìm được chỗ ở, nếu không chê, tạm thời ở cùng con trai của ta đi”. Đỗ Hiền rất cảm kích hán, nghe được là học võ lại thêm mấy phần kính ngưỡng.

Triệu thị nghe không nhịn được cau mày, Đỗ Văn Uyên đang trong thời gian đọc sách đi thi, có thêm một người có thể bị ảnh hưởng tới bèn cười nói: “Sao có thể để Lâm đại ca chen chúc với Văn Uyên, hay là thế này, ta lập tức đi tìm Ngô đại tỷ, nhà họ còn có mấy gian nhà trống, Lâm đại ca ở chỗ ấy không thành vấn đề.”

“Được đấy, được đấy, Lâm đại ca thấy thế nào?” Đỗ Hiền nói.

Lâm Tung gật đầu, “Phiền hà Đỗ lão đệ và Triệu muội tử.”

Bên kia Đỗ Văn Uyên vẫn không nói gì, lúc này nói: “Lâm đại thúc, người dạy loại võ học nào ạ?”

“Các kiểu kỹ năng đều dạy.” Lâm Tung nhìn hán cười, “Muốn học cái gì thì học cái đó.”

Đỗ Văn Uyên con người lóe sáng, nhìn về phía Đỗ Hiền nói: “Cha, con có thể học Lâm đại thúc mấy chiêu không ạ? Đẳng nào thì thi viện xong cũng nhàn rồi”.

“Đương nhiên tốt, không hỏi thử Lâm đại thúc có đồng ý dạy hay không đã kia.” Đỗ Hiền cười ha ha, chuyển mắt sang hướng Lâm Tung, “Con trai ta đây đọc sách khá đấy, không biết có thích học võ không?”

Lâm Tung nói: “Tuổi hơi lớn, nhưng chỉ cần cố gắng vẫn có thể.” Nhìn ra được hán rất hài lòng thu tên đồ đệ này.

Triệu thị nghe thấy không vui lắm, đang yên đang lành muốn học võ gì chứ, thấy hai cha con hưng trí bùng bùng, cộng thêm Lâm Tung lại là ân nhân, lúc này không tiện nói làm người ta mất mặt, nghĩ sau này thi đậu tú tài phải vào học quán đọc sách, làm sao có rảnh rỗi mà học võ, bởi vậy không nói chen vào.

Ba người quyết định như thế, để Đỗ Văn Uyên bái sư phụ, tính toán đợi Đỗ Văn Uyên thi xong thì dạy.

Những chuyện này Đỗ Tiểu Ngư không biết chút gì, nàng vừa rồi đang hôn mê cũng không ăn com, mà Đỗ Hoàng Hoa ăn trong phòng, lúc này chạy đến nói: “Mẹ ơi, Tiểu Ngư tỉnh rồi, con chuẩn bị mang vào chút com cho muội ấy.”

Đỗ Văn Uyên nghe vậy vội để đĩa xuống, “Tỷ, để đi, tỷ ngồi đây ăn com đi.” Nói xong liền vào phòng bếp.

“Hoàng Hoa, tới đây, để nó đi đi.” Đỗ Hiền ngoắc ngoắc tay.

Đỗ Văn Uyên đem nửa chén com, mang cả phần com nước Triệu thị đã sớm giữ lại vào trong phòng.

“Nhị ca.” Đỗ Tiểu Ngư choáng váng ngồi dậy, nhìn sắc trời, “Đã trễ vậy sao.” Nàng nhớ tới lúc đó mới chạng vạng, bây giờ chắc phải giờ Tuất rồi.

“Đúng vậy, muội ngủ hơn một canh giờ.” Đỗ Văn Uyên rót chén nước cho nàng thông cổ trước, căn dặn nói: “Vừa rồi ta nói là tự mình ngã vào ao cá, muội muốn cứu ta mới bị rơi xuống nước, đừng nói lộ ra, việc này không thể để cho mẹ biết.”

Đỗ Tiểu Ngư tuy choáng váng đầu, nhưng vẫn có thể nghĩ thông suốt, “Muội biết rồi, nếu mẹ biết nhất định tức điên lên, ba người kia...”

“Nhất định là Nhị thúc tìm đến đây, muốn đánh ta không thể đi phủ thành được, hấn thật ác độc”.

Trong mắt Đỗ Văn Uyên lóe sáng hàn quang, nhìn khiến người sợ hãi, Đỗ Tiểu Ngư vội kéo hấn, “Nhị ca, huynh không thể đi tìm ông đấy, không chứng không cứ, không thể làm được gì ông ta. đâu”.

“Ta biết.” Đỗ Văn Uyên rũ mắt xuống, múc thìa com đưa trên môi nàng, “Ăn nhanh lên, trong chốc lát còn phải uống thuốc đấy”

Đỗ Tiểu Ngư cẩn thận nuốt vào nói: “Đúng rồi, sau đó nhị ca thoát khỏi bọn họ như thế nào?”. Nàng nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quái.

“Có người đã thương bọn hấn, ân nhân đang nhà chúng ta.” Đỗ Văn Uyên giải thích.

Thì ra là thế, Đỗ Tiểu Ngư thở dài một hơi, xem ra vận khí cũng không tệ lắm, có quý nhân cứu giúp, nếu không hậu quả khó mà lường được, nàng nghĩ lại lo lắng trùng trùng, “Ông ta lần này không thực hiện được, không biết sẽ lại dùng cách nào, nhị ca, mấy hôm nay huynh tuyệt đối đừng ra cửa, thế nào cũng phải nhìn đến thi xong.” Đối với loại kẻ ác này, nàng thật sự không có biện pháp sửa trị.

Đỗ Văn Uyên không nói gì, chỉ dứt com cho nàng.

“Nhị ca, huynh đừng đi tới chỗ lão thái thái.” Nàng bỗng nhẹ giọng nói.

“Tại sao lại nhắc tới lão thái thái?” Đỗ Văn Uyên chột nhứ mày.

“Bởi vì nhà chúng ta không có chỗ dựa, bây giờ có thể ngăn chặn Đỗ Đường, trừ lão thái thái còn có thể là ai?” Nàng nói toạc ra tâm cơ, “Nhị ca, dù huynh tính lợi dụng lão thái thái coi trọng đi chừng trị Đỗ Đường, nhưng mẹ sẽ không vui, muội cũng không.”

Đỗ Văn Uyên ngẩn ra, nàng quả thật thông minh, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Xem ra hấn thật sự có ý nghĩ này, có lẽ đây là thời cơ tốt nhất mở ra hết khúc mắc, Đỗ Tiểu Ngư chậm rãi nói: “Nhị ca, nếu như huynh lợi dụng tổ mẫu, cho dù cuối cùng chúng ta có thể chiếm đất nhà họ, thế nhưng lão thái thái vẫn là mẫu thân của cha, cha cũng sẽ không vui.” Giọng nàng êm dịu, “Nhị ca, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, người một nhà chúng ta sống những ngày hạnh phúc, chưa hấn không có một ngày kia, không phải sao?”

Trầm mặc hồi lâu, Đỗ Văn Uyên nheo mắt lại, “Nhưng ông ta đã bắt nạt đến trên đầu chúng ta”. Có lúc không phải nhìn là có thể được.

Đỗ Tiểu Ngư nắm chặt tay, “Nhị ca, huynh yên tâm, chúng ta sau này ắt hẳn nghĩ được biện pháp khác báo thù”. Nàng ngừng một chút, “Y hệt đối phó Khâu thị, một ngày nào đó muội làm bà ta thua trống trơn, quần lót cũng không còn một cái”.

Bầu không khí vốn rất nghiêm túc, nhưng Đỗ Văn Uyên bị nàng nói câu sau cùng chọc cười, “Muội thật là tàn nhẫn.”

Thấy hấn cười, Đỗ Tiểu Ngư ôm cánh tay hấn, tựa đầu qua nhẹ giọng nói: “Nhị ca, huynh đồng ý với muội có được không? Đừng đi gặp lão thái thái nữa.”

Có lẽ hấn đang do dự, nếu không phải như vậy, ngày ấy bị phạt quỳ sẽ không nói cho nàng những câu nói bại lộ tâm tư kia, những năm này, bỗng nhiên vào giờ khắc này hấn cảm thấy toàn thân đều dễ dàng, nàng nói đúng, chỉ cần người một nhà cùng một chỗ, mặc kệ khó khăn gì đều có thể đi qua, như vậy, hấn cần gì phải để người nhà đau lòng?

“Được, ta sẽ không đi gặp lão thái thái nữa.”

Nghe được lời hứa của hân, Đỗ Tiểu Ngư cuối cùng yên tâm, bởi vì nàng tin tưởng, nhị ca này nói được làm được.

“Mau ăn cơm, nguội hết rồi.” Đỗ Văn Uyên giục: “Không hiểu sao lại nói nhiều vậy”.

Đỗ Tiểu Ngư cười, có chút vui mừng, bây giờ cuối cùng người một nhà chung lòng, nàng tức khắc cảm thấy thân thể thoải mái rất nhiều, cầm chén trong tay Đỗ Văn Uyên, nhanh chóng xới cơm ăn.

“Cẩn thận sặc,” Đỗ Hoàng Hoa bung được tới, “Còn tương ăn xong rồi, thì ra bây giờ mới ăn hả? Đừng nóng vội, nếu thuốc lạnh có thể hâm nóng.” Lại liếc nhìn Đỗ Văn Uyên, “Đệ đi ra ngoài đi, mẹ và cha sang nhà Ngô đại nương, đệ bồi Lâm Đại Thúc một lát.”

“Lâm đại thúc như thế nào?” Đỗ Tiểu Ngư rất hiếu kỳ bộ dáng của ân nhân, có thể đã thương cả ba người, nhất định là từng luyện võ.

“Chờ muội khỏe lại tự mình đi xem” Đỗ Hoàng Hoa cười nói: “Lâm đại thúc muốn ở chỗ này mở võ quán.”

Đỗ Tiểu Ngư không hỏi, thăm nghĩ mở võ quán hay, nàng rảnh rỗi cũng đi học vài chiêu thuận tiện tạo mối quan hệ với Lâm Đại Thúc, đến lúc Đỗ Đường lại tìm người đến, xem có đánh bọn họ chạy trốn chết không.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Vườn Hoa (1)

Đại phu kê đơn thuốc hiệu quả không tệ, cách một ngày Đỗ Tiểu Ngư có thể xuống giường, dựa vào mệnh lệnh bá tạ ân nhân kích động chạy đi xem Lâm Tung, người này không làm cho nàng thất vọng, cực kỳ oai hùng, đứng gần rất có cảm giác an toàn, chỉ có một điểm nghĩ không ra, nhìn hân không giống người bình thường, làm sao lại đến trong thôn mở võ quán? Phải tạo mối quan hệ, mấy hôm nay nàng không có chuyện gì liền đi sang nhà Ngô đại nương chơi, rất nhanh liền thân quen Lâm Tung, lại nói ngày ấy không mời được Bạch Sĩ Hồng, Triệu thị ngày hôm đó lại bảo Đỗ Văn Uyên đi mời, Đỗ Tiểu Ngư nghe được thì đi tìm Lâm Tung, chân tướng chỉ có ba người bọn họ biết, Lâm Tung lập tức đồng ý bồi đi cùng.

Vì bữa cơm này, Triệu thị nhờ người mua thịt heo từ trên trấn, ai bảo thịt thỏ rừng ăn hết rồi đây, mà phải cố gắng chiêu đãi tốt.

Bạch Sĩ Hồng vẫn bộ dáng cũ, tự xưng lão sư, trên bàn cơm chỉ điểm Đỗ Văn Uyên ứng đối thi viện như thế nào, phương diện này dù sao hân cũng có kinh nghiệm, người sau cũng lắng nghe, tình cờ hỏi mấy vấn đề, một bữa cơm được tính là khá hòa hợp.

Mấy hôm sau chính là ngày đi phủ thành, hẹn trước thời gian địa điểm, Bạch Sĩ Hồng cáo từ phải đi, Triệu thị kéo Đỗ Văn Uyên tiễn hân đến bờ ruộng mới trở về.

Mấy hôm nay bầu không khí trong nhà rất khẩn trương, Đỗ Tiểu Ngư cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng đến. Nếu Đỗ Văn Uyên thi không tốt, vừa Triệu thị thương tâm thất vọng, trong nhà sẽ loạn kết cấu, thứ hai sẽ làm bọn người Đỗ Đường đạt được ước muốn, điều nàng cực kì không muốn, bèn nghĩ biện pháp để Đỗ Văn Uyên thả lỏng, đừng có gánh nặng trong lòng.

Bởi vì tỷ lệ hân thi đậu rất lớn, thế nhưng cũng như thi đại học, chủ yếu nhất là vào trận phát huy, nếu thất thường, dù cho người thường ngày có tốt thì có ích gì đâu, người khác sẽ không thừa nhận.

Đỗ Văn Uyên thấy nàng như thế cũng rất phối hợp, trước khi đi một ngày không xem sách, cùng người nhà cùng trò chuyện, giúp đỡ làm việc nhà.

Đến buổi tối, người bên kia lại đến, chỉ không ngờ, Lý thị tự thân tới cửa, mang theo ba người con trai hai người con dâu, ba đứa cháu trai cháu gái và mấy người hạ nhân, trận thế rất lớn.

Đỗ Hiền vội ra đón, “Sao mẹ lại tới đây?”

Lý thị cười nói: “Cháu trai lớn sẽ đi thi tú tài, đọc sách bận rộn, ta làm tổ mẫu có thể không tới sao? Không phải bị người ở sau lưng chỉ vào chửi, nói ta một chút cảm tình cũng không hiểu sao?”

“Sao sẽ chứ, vốn nghĩ trước khi đi đến nói với mẹ một tiếng.” Đỗ Hiền giải thích: “Buổi trưa ngày mai mới đi, đêm đó vừa vặn đi ngang qua thôn có nhà trọ, cho nên buổi sáng sẽ đến chỗ mẹ.”

Lý thị liếc mắt nhìn Đỗ Văn Uyên, “Đầu sao ta đã rất lâu không gặp Văn Uyên.”

Triệu thị đứng ở cửa, “Nếu mẹ đã đến, mời vào thôi.” Không gọi những người khác.

Bao thị hừ một tiếng, “Xem ra là không hoan nghênh chúng ta? Chà, mẹ xem đi, mang nhiều đồ tới cho cháu trai như vậy, người ta căn bản không cảm kích đấy”.

“Lại không phải người ngoài, còn phải để ý mời cô đi vào?” Lý thị nói rồi vào nhà, Bao thị hưng hăng giẫm chân cũng đi theo vào.

Đỗ Đường nghiêng con mắt nhìn chằm chằm Đỗ Văn Uyên, hận chẳng thể xoi tái hân, thầm nghĩ tiểu tử này thật gặp may, sao mà khéo gặp phải một kẻ biết võ công, nếu không đánh hân gãy tay gãy chân, xem hân đi thi tú tài thế nào, haiz, thực sự là tiếc bạc của hân, còn phải cho ba kẻ vô tích sự kia đi xem đại phu.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn trong mắt, ở bên cạnh nghiêng răng, sau đó phải chuẩn bị thu thập người ác này.

Mấy người hạ nhân ôm hai gói lớn cũng đi vào theo.

Lý thị nói: “Cho Văn Uyên trên đường dùng, quần áo đồ ăn đều có, mấy hôm nay không thể lung tung ứng phó, không thể để ăn không ngon mặc không đủ ấm được.”

“Làm sao?.” Đỗ Hiền liếc nhìn nương tử nhà mình, vội nói: “Tú Chi đã chuẩn bị xong rồi, mẹ yên tâm, không thiếu gì cả.”

“A, đây là ghét bỏ đồ vật của ta hả?” Giọng nói Lý thị lập tức trở nên lạnh lẽo.

Đỗ Hiền từ nhỏ đã sợ mẹ mình, nếu không phải gặp phải Triệu thị phỏng chừng đời này sẽ không thay đổi, nhưng thói quen mấy thập niên vẫn có ảnh hưởng, “Không, không phải, mẹ mang đến con sẽ mang đi phủ thành cùng Văn Uyên.”

Lý thị hài lòng, nhìn quanh dưới gian nhà, lắc đầu, “Haiz, hờ dột mưa, thật là tủi thân bọn nhỏ, Văn Uyên à, cháu tới đây.” Bà ngoắc ngoắc tay.

Đỗ Văn Uyên tiến lại.

Lý thị lấy từ trong lòng ra một ngọc bội trắng như tuyết đưa tới, “Đây là của tổ phụ cháu, cháu muốn đi phủ thành, ta không có cái gì tốt cho cháu, cái này mang trên người đi, bảo đảm bình an đấy, cần phải thi một tú tài trở về làm về vang nhà chúng ta”.

Bao thị nghe tức thờ hồng hộc cắn miệng, ngọc bội kia là đồ tốt, nghe nói trước đây cha chồng thường mang trên người, lão thái bà này lại tặng nó cho tiểu tử kia, nếu tiếp tục phát triển như thế, sau này có đưa bạc đưa ruộng không? Bà ta vươn ra hai ngón tay dùng sức véo cánh tay Đỗ Chương.

Đỗ Chương đau thiếu chút nữa hét lên, thấy mặt nương tử nhà mình phần hận, vội đưa tay ôm lấy bà vai bà ta, hạ giọng nói dụ dỗ: “Sau này ta mua cho nàng, đừng âm ỷ, chọc giận mẹ, ngọc bội kia chẳng phải vẫn không cho nàng.”

Bên cạnh lão tam Đỗ Dực và Ngô thị đều không có biểu cảm gì, ngược lại Đỗ Phụng liếc nhìn Triệu thị, thấy mặt bà chìm như khối băng.

Nhưng nhất định không thể nhận, Đỗ Tiểu Ngư nói trong lòng, nhìn Bao thị phản ứng vật này hẳn rất đáng giá, nếu Đỗ Văn Uyên nhận, Triệu thị chắc chắn vô cùng tức giận, thế nhưng theo ý Lý thị, chẳng phải tương đương với thi tú tài vì Đỗ gia bọn họ sao?

Đỗ Văn Uyên nhìn ngọc bội một chút, thì lễ với Lý thị nói: “Tổ mẫu, vật này cháu không thể nhận, là của tổ phụ, bà nên cất kỹ, có thi đậu hay không cháu cũng không biết, không thể để tổ phụ hổ thẹn, bà nhận về đi ạ.”

Lúc này, phía sau một chiếc ghế phát sinh tiếng vang nho nhỏ, Đỗ Tiểu Ngư quay đầu lại nhìn, thấy Đỗ Hoàng Hoa đứng phải, khoe miệng nàng khề nhếch, lộ ra nụ cười vui mừng, xem ra vừa rồi cực kỳ sợ hãi Đỗ Văn Uyên nhận khối ngọc bội kia.

Lý thị tay cứng lại ở đó, bà nhất thời không mò ra tâm tư đại cháu trai này, rõ ràng quãng thời gian trước vẫn tới thăm bà, cho là có hồi tâm chuyển ý ý định, nhưng giờ lại như mẹ nó. Bà nhìn Triệu thị, thấy ánh mắt Triệu thị lóe sáng, khoe miệng thoáng cười, rõ ràng là biểu tình đắc ý, ngay lập tức suýt nữa không cầm được ngọc.

Đúng vậy, rốt cuộc là con trai của nó, mang thai mười tháng sinh ra.

Thấy tình cảnh xấu hổ, Đỗ Hiền lại không biết ăn nói, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Tổ mẫu, nhị ca nói đúng, ngọc bội của tổ phụ quá trân quý, sao có thể mang ra cho người, huynh ấy không nhận nổi, tổ mẫu có thể đến là cỗ vũ lớn nhất của huynh ấy rồi, nhị ca nhất định sẽ thi tốt.”

“Đúng, đúng vậy.” Lý thị nhân đó cất ngọc đi, mới chú ý tới cháu gái này, cười nói: “Sang năm mới, Tiểu Ngư đã lớn rồi này.”

Từ khi tới nơi này, tổ mẫu này vẫn chưa nhìn nàng, bây giờ mới liếc mắt nhìn, Đỗ Tiểu Ngư cảm khái, thật là vô tình, cả nhà bọn họ, chỉ có Đỗ Văn Uyên coi như là cái có giá trị.

Lý thị ngồi một lát rồi đi, Triệu thị lúc này không có tâm tình không tốt, bởi vì hiệp này rõ ràng bà chiếm thượng phong.

Buổi chiều Chương Trác Dư tới đón bọn họ, mang theo hai chiếc xe ngựa đến, Vạn Bính Quang này thật hào phóng, Đỗ Tiểu Ngư không thể cảm tạ hân ỉ, nói một số lời chúc phúc, mấy người lên xe ngựa đi đến phủ thành, nghe nói đi đường và thi mất khoảng bảy, tám ngày.

Trong nhà chỉ còn Triệu thị, Đỗ Hoàng Hoa và nàng, Đỗ Tiểu Ngư nhất thời không quen.

Bởi vì Triệu thị và Đỗ Hoàng Hoa là người ít nói, tuy Đỗ Hiền thành thật nhưng thực thích nghe tiểu nữ nhi nói chuyện, lại còn chiều nàng, Đỗ Văn Uyên càng không cần phải nói, không có hai người họ ở nhà, bầu không khí nặng nề rất nhiều.

Ngày hôm đó, Đỗ Tiểu Ngư chần chừ trở lại vào nhà lấy lồng thỏ ra ngoài, cho chúng nó phơi nắng, bốn con thỏ trắng béo trắng hết sức khỏe mạnh, tiếc thay bốn con thỏ hoang hình thể càng ngày càng không giống thỏ, nàng nghĩ tới nghĩ lui, quyết định thả tất cả chúng nó về rừng.

Ngồi trên ghế nhỏ một lát, nàng nhìn khối đất trống kia ngẩn ngơ, trồng dưa hấu giống xong đám đất này không dùng nữa, nhưng đất xới trộn bùn để đó rất lãng phí, không bằng trồng chút gì đó.

Nghĩ vậy nàng chạy tới bên cạnh Triệu thị nói: “Mẹ, con trồng một ít hoa trong sân có được không? Là chỗ lần trước ươm giống dưa hấu đấy ạ?”

Triệu thị không hề phản đối, “Tùy con, để đấy cũng vô dụng.”

Đỗ Tiểu Ngư rất kinh ngạc, trước đây mọi việc đều phải nói mấy câu, lần này cứ nhiên thuận lợi như vậy, nàng thăm dò: “Vậy có thể mở rộng thêm một chút không? Sau này nở hoa chắc đẹp lắm đấy”. Kỳ thực nàng không nghĩ sẽ trồng hoa, nhưng lần trước đi lên núi nhìn thấy hoa dại khắp nơi rất đẹp, bèn nghĩ chuyển ít về nhà trồng thử xem.

Triệu thị nói: “Con xem rồi làm, nhưng đừng làm hỏng sân.”

Thật sự đồng ý, Đỗ Tiểu Ngư thực hưng phấn, lập tức lấy xẻng nhỏ đi xúc mảnh đất kia, đầu tiên là dỡ rào xuống, lại nhìn sân to nhỏ một lần nữa mở rộng phạm vi vườn hoa, vừa xem thấy vẫn còn lớn, đủ để nàng sử dụng thí nghiệm.

Đỗ Hoàng Hoa trở về thấy nàng một đầu mồ hôi, “Sao, lại định trồng cái gì?”

“Trước tiên trồng ít hoa.” Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn thấy mặt nàng hồng hồng, sừng sờ, xem ra lại phơi nắng nhiều, tiếp tục như thế sớm muộn gì mặt cũng đen không ra hình thù gì, ngày khác làm cái che mặt cho Đỗ Hoàng Hoa dùng, sau này sẽ vào trấn học thêu hoa, đẹp một chút mới có lợi.

“Trồng hoa?” Đỗ Hoàng Hoa không cảm thấy đó là ý kiến hay, lắc đầu nói, “Trồng hoa có tác dụng gì, không thể ăn không thể dùng, còn không bằng trồng chút rau dưa, có thêm món ăn ngon, không phải muội cũng thích ăn sao?”

“Ai nói không thể ăn không thể dùng?” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Chờ muội trồng ra được cho tỷ xem thử.”

Đỗ Hoàng Hoa cười cười gỡ đầu nàng, “Nếu thật sự có thể dùng, hoa trên núi kia không bị hái sạch à, khắp núi đều có, muội đi mà nhìn xem.”

Đỗ Tiểu Ngư không phản bác, ngược lại nàng chuẩn bị đi xem trên đó có hoa gì, nếu thích hợp thì mang hết về trồng, ai nói không thể dùng? Hoa phơi khô có thể làm trà nhai, có thể làm thành bánh ngọt mà?

Nơi này hiện tại hình như chỉ có trà xanh, trà nhai không có lưu hành. Về phần bánh ngọt, chỉ có hoa quế dùng tương đối nhiều, nhưng hoa quế nhiều ở phương nam, không thích hợp trồng ở thôn Bắc Đổng.

Nói chung, nàng phải hoạch định cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Vườn Hoa (2)

Buổi sáng theo lệ thường thì chần chừ, tiếp theo đi ra chỗ ruộng tốt kia, hiện tại dưa hấu cơ bản đã mọc ra ba mảnh lá non, cây cũng đang chậm chậm dài ra. Đỗ Tiểu Ngư ở dưới ruộng đi một vòng nhỏ những cây cỏ dại vừa mới mọc, lại xới nhẹ lớp đất bề mặt, nghe nói làm thế này có thể nâng cao nhiệt độ cho đất, xong xuôi thì về nhà ăn cơm trưa. Triệu thị thấy nàng trở về tay chân nhem nhuốc, thăm nghĩ đứa bé này chăm rất nghiêm túc, lúc ăn cơm gấp thêm mấy món ăn cho nó, miệng thì nói: “Con đừng làm dơ quần áo nữa, suốt ngày giặt cho con cũng không kịp đâu.”

Đỗ Tiểu Ngư vội nhìn trên người, quả thực bị dính bùn đất lên, cau mày nói: “Xem ra cần phải làm hai bộ quần áo mới được, mẹ à, quần áo cũ của tỷ có còn không? Sửa một chút cho con mặc đi ra đồng, đỡ phải mỗi lần đi về phải giặt.” Coi như là đồng phục làm việc.

Ý kiến này hay, Đỗ Hoàng Hoa cười rộ lên, “Tỷ đang có mấy bộ y phục không mặc nổi đây, trong chốc lát lấy cho muội.” Lại căn dặn một câu, “Tưới nước thì để cho tỷ làm, muội sức nhỏ lại không biết làm, đừng để ngã xuống sông.”

Đỗ Tiểu Ngư thật sự không biết dùng guồng nước kia, thoát nhìn là dùng nước máng chảy đi các phương hướng.

Ba người cơm nước xong, Đỗ Hoàng Hoa đi vào phòng rửa mặt, Đỗ Tiểu Ngư thấy Triệu thị lại nhặt hạt đậu, vẫn là đậu đỏ, thấy ngạc nhiên bèn hỏi, cứ tưởng lại ăn cơm đậu đỏ.

“Làm hộ cho Ngô đại nương, ngày mai bà ấy muốn lên trấn thăm con dâu, nghe nói thích ăn bánh bao đậu, bèn làm một ít mang đi cho nó.”

Tay nghề Triệu thị làm mì phở vô cùng tốt, Đỗ Tiểu Ngư rõ ràng, lại nghĩ tới chuyện ngày ấy muốn làm mặt nạ bảo dưỡng liền hỏi nhà mình có còn đậu

xanh hay không. Triệu thị đang bế bọn trẻ nàng tự mình đi lấy, cũng không hỏi làm gì.

Trong phòng bếp có cái tủ gỗ cũ kỹ, nàng mở ra xem, tầng dưới toàn là hạt đậu, đậu đỏ, đậu xanh, đậu tương, còn có hạt bắp vụn vụn, để trong bao vải sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề.

Nàng cầm một muôi múc một gáo nước ra, nghĩ chẳng lẽ cũng mất công làm bột đậu xanh nên múc nhiều một chút, còn có thể làm bánh đậu xanh ăn nữa, bèn lấy ra non nửa túi đậu xanh.

Đỗ Hoàng Hoa đang rửa chén liếc nhìn mắt, “Lấy hạt đậu làm gì đây?”

“Nghiền bột”. Nàng nói xong đi ra ngoài.

Trước tiên rửa sạch sẽ đậu xanh đặt trong sân phơi nắng, sau đó lấy hai củ tỏi lớn trong nhà bếp, lột vỏ đi rồi đập loảng xoảng loảng xoảng trên cái thớt gỗ, đến khi đập thành mảnh vụn, sau đó lại lấy mảnh vải lụa chắt chắt thành một chén nước nhỏ.

Đợi đến xế chiều giờ Mùi, đậu xanh tạm khô, đi lấy nghiền bột, thớt đá rất tiện dụng, chỉ là có chút mệt, rất nhanh nghiền được một chậu bột phần.

Lúc này Đỗ Hoàng Hoa đã thay sang một bộ quần áo khác, đang định đi xem Đỗ Tiểu Ngư, đã thấy nàng bung cái bát vào đây, bên trong có thứ gì đó nhóp nhóp, mùi tỏi nồng đậm bay trên không trung, còn ra vẻ thần bí nói: “Tỷ, mau đi rửa mặt đi.”

Đỗ Hoàng Hoa đầu óc mơ hồ, nhưng bị giục giã mãi đành phải đi.

“Tỷ mau nằm xuống.” Thấy nàng làm xong, Đỗ Tiểu Ngư vỗ vỗ đầu giường đặt gần lò sưởi.

“Làm gì thế, cái này là gì vậy?” Nàng hỏi liên tiếp.

“Để đắp mặt cho tỷ, trên sách viết tốt cho làn da lắm.” Đỗ Tiểu Ngư cầm một muôi gỗ múc ra bôi lên mặt nàng, “Tỷ, không phải tỷ sắp đi theo Vạn phu nhân học thêu sao, muội thấy những kia cô nương trên làn da đều trắng, dễ nhìn, tỷ dùng cái này cũng sẽ thế”. Phương pháp này trước đây nàng đã từng thử, quả thật có hiệu quả, có thể đi trừ bỏ chất sùng lại trắng đẹp, nếu như dùng sữa bò thay thế thì càng tốt hơn, mùi vị này thực sự gay mũi.

Đỗ Hoàng Hoa lí nhí, “Thật là lạnh,” Lại giận dữ nói: “Ta một cái nông gia cần trắng như thế làm gì, lại nói, trắng có gì đẹp mắt đâu, ta thấy người ta bôi những phấn kia, nhìn khiến người ta sợ hãi.”

Đỗ Tiểu Ngư xì cười nói: “Cái này không giống phấn, thứ kia không tự nhiên, tỷ trước đây làn da cũng tốt, là phơi nắng nhiều thôi, sau này ra ngoài phải mang cái mũ rơm.”

Triệu thị tới tìm Đỗ Hoàng Hoa giúp đỡ nhào bột, ở cửa nghe được cũng tán thành, “Đúng vậy, Tiểu Ngư nói không sai đâu, con tuổi tác không nhỏ, nên chú ý một chút, lần trước Tiểu Ngư mua phấn kia chẳng phải rất tốt sao, không có chuyện gì lấy ra quệt quệt. Ngộ đại tỷ nói chung thân đại sự của con để bà ấy lo, đến lúc người ta tới xem cũng thể diện.”

Đỗ Hoàng Hoa hồ thẹn mặt ửng hồng, nghiêng đầu không nói lời nào.

“Mẹ có muốn thử hay không?” Đỗ Tiểu Ngư quay đầu lại nói.

“Đừng, ta còn bận đây, con làm tốt cho tỷ con đi.” Triệu thị khoát khoát tay liền đi.

Qua thời gian uống cạn chén trà, Đỗ Hoàng Hoa đứng dậy rửa sạch bột, thấy vẫn còn không ít bột đậu xanh bèn hỏi, “Còn phải làm nữa à?”

“Trong ba ngày một lần là đủ rồi, những thứ này tỷ làm cho muội bánh đậu xanh đi.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Muội muốn mang đến xem nhị nha, nó đã lâu không tới, phòng chừng nhà bọn họ không cho nó ra ngoài.” Nàng ngày mai muốn đi lên núi, nghĩ nếu có thể mang theo nhị nha cùng đi, có người nói chuyện sẽ không buồn.

Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng, “Bánh ngọt đậu xanh là từ Tô Châu truyền tới, sao muội toàn thích ăn khẩu vị phương nam thế.”

“Sao tỷ biết là ở đó?”

Đỗ Hoàng Hoa bỏ bột đậu xanh vào một cái khay lớn đặt lên bếp lò, sau đó thì đi nhóm lửa, một bên nói: “Muội không nhớ Lưu đại nương cũng bình thường, hồi đó muội còn nhỏ, ngoại tổ mẫu qua đời lúc mới ba tuổi? Cũng khó trách.”

“Ngoại tổ mẫu?” Đỗ Tiểu Ngư hiểu kỳ nói.

“Đúng vậy, Lưu đại nương kia ở sát vách nhà ngoại tổ mẫu, thường xuyên đến nhà ngoại tổ mẫu chơi, nhà bọn họ đến từ Tô Châu, hay làm bánh đậu xanh ăn, mẹ lúc còn trẻ hay chơi cùng.”

Đỗ Tiểu Ngư bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Thảo nào.” Xem ra Triệu thị biết một chút đồ phương nam là chịu ảnh hưởng từ người bạn kia.

Đỗ Hoàng Hoa bận rộn hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng làm được bánh đậu xanh, tiếc thay không có khuôn mẫu không làm ra được hình hoa lá, chỉ

ngay ngắn chỉnh tề như hòn đá.

Nàng lấy dao cắt thành khối nhỏ, Đỗ Tiểu Nư cắt một khối ném thử, hương vị không tệ, đường và mỡ bỏ vừa đủ, chỉ là không có hoa quả, nếu không càng thơm.

“Ta đi làm bánh bao đậu giúp mẹ, muội dọn dẹp một chút đi.” Đỗ Hoàng Hoa bàn giao một câu đi ngay vào nhà chính.

Vừa mới sáng sớm ngày hôm sau ăn cơm xong, Đỗ Tiểu Nư chọn một ít bánh đậu xanh gói kỹ, lại ôm cái giỏ trúc, bỏ mấy thứ nông cụ bên trong ra rồi đi sang nhà Chu Nhị Nha.

Nhà Chu Nhị Nha cũng không quá xa, ngay phía sau nhà tổ mẫu nàng, đi gần như nửa nén hương thời gian là đến.

“Nhị Nha, Nhị Nha”, Xa xa đã nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhỏ, Đỗ Tiểu Nư cao hứng vung tay lên.

“Tiểu nư tỷ?” Chu Nhị Nha ngẩn người ra, quần áo trong tay suýt nữa rơi xuống.

Đỗ Tiểu Nư đi qua chớp mắt nhìn, “Ngươi đang giặt quần áo à, tỷ ngươi đang làm gì thế?”

Nhìn tay nó đỏ ngầu, Đỗ Tiểu Nư không khỏi cau mày, quần áo nhà nàng là Đỗ Hoàng Hoa giặt, Chu Nhị Nha sức lực nhỏ như thế làm sao mà đập được đám quần áo này?

Trong phòng có người nghe được thanh âm đi ra ngoài nói: “Ai tới thế?”

“A, chào đại thẩm.” Phụ nhân kia mặt chữ điền mắt to, nhìn rất hung hãn, hẳn là Hồng nương tử trong truyền thuyết kia, Đỗ Tiểu Nư cười nói: “Cháu tới tìm Nhị Nha chơi, bánh ngọt đậu xanh này là tỷ cháu làm, đại thẩm cầm ném thử đi.”

“Ngươi là nhà nào?” Hồng nương tử không quen biết nàng, không đưa tay nhận.

“Mẹ, nàng gọi Đỗ Tiểu Nư, đại ca nàng chính là học trò nhỏ nhỏ nhất trong thôn chúng ta.” Chu Đại Nha nghe tiếng đi ra ngoài, cầm trong tay kiện tranh thêu, tận lực nở nụ cười gọi: “Tiểu Nư à, mau vào trong phòng ngồi.”

Hồng nương tử nghe vậy lại liếc nhìn nàng một cái, “Ồ, là Đỗ gia à.” Trong thanh âm có khinh thường, phát tay một cái nói, “Con bồi nói chuyện một chút, ta còn bận rộn.”

Chu Đại Nha cầu còn không được, nàng lần trước bị ngạnh sinh sinh cự tuyệt mặt mặt to, về nhà nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy hẫng là nên ra tay từ người Đỗ Tiểu Nư, đang sầu không có cơ hội, bây giờ đưa tới cửa, đương nhiên phải tiếp đãi chu đáo.

Đỗ Tiểu Nư không vào nhà, “Ta là tới tìm Nhị Nha, nó không rảnh thì ta đi về.”

“Rảnh, rảnh, sao không rảnh, Nhị Nha, mau đừng giặt nữa, bồi Tiểu Nư chơi một chút.” Chu Đại Nha vội vàng nói.

Đỗ Tiểu Nư chớp mắt một cái, xem ra Chu Đại Nha này muốn nịnh nọt nàng, bèn cầm bánh đậu xanh thả vào trong túi, còn dư lại đưa cho nàng ta nói: “Ngươi cũng ném thử đi, ta tỷ làm ăn rất ngon.”

Ai ngờ lúc này phía sau bất chợt có một người lao ra, va vào rổ của nàng, bánh đậu xanh tức khắc rơi đầy đất.

Đỗ Tiểu Nư nhìn, là một tiểu nam hài còn thấp hơn nàng, bốn năm tuổi, đang xông nàng làm mặt quỷ, dường như bộ dáng rất đắc ý, không biết làm sai cái gì.

“Tiểu đệ làm gì thế hả?” Chu Đại Nha giận dữ, đưa tay muốn đánh hắn, nhưng tay đưa tới giữa không trung lại rút trở về, áy náy nói: “Tiểu đệ nhà ta rất nghịch ngợm, ngươi... ngươi đừng để trong lòng.”

Chu Đại Nha như thế rõ ràng là đang nén giận, xem ra tiểu tử này là bá vương trong nhà, Đỗ Tiểu Nư nói: “Chỉ tiếc đám bánh ngọt này.”

Nói xong tiểu nam hài kia bỗng nhiên lại oa oa kêu to, chạy vòng quanh Chu Đại Nha, thỉnh thoảng túm quần áo của nàng ta, lại gât mấy thứ trên bàn rơi vãi lung tung, chơi bồi say sưa.

Đỗ Tiểu Nư thực sự không tiếp tục chờ được nữa, cảm thấy nhức đầu, nàng còn có mục đích khác bèn nói: “Ta muốn rủ Nhị Nha theo ta ra ngoài chơi một chút, được không?” Chu Đại Nha này bây giờ bị quán lấy không thoát thân được, phòng chừng cũng sẽ không theo đi.

Chu Đại Nha nhìn đệ đệ nhà mình hận không thể quăng hắn một cái cho chết đi, nhưng mẹ nàng ta ở đây, nàng ta không dám, đành phải nói: “Được rồi, ta nói với mẹ một tiếng, Nhị Nha, muội đi chơi cùng Tiểu Nư đi, đừng về muộn quá là được.” Nàng muốn làm dáng về một tỷ tỷ tốt.

Chu Nhị Nha rất kinh ngạc, gật đầu, Đỗ Tiểu Nư kéo nó đi.

“Tiểu đệ ngươi thường hay như thế à?” Nàng hỏi.

Chu Nhị Nha ừ một tiếng, nhũn mày, nó sợ nhất người em trai này.

“Tỷ người nhìn cũng rất bận rộn nha, ta còn tưởng nàng nhàn rỗi cơ?.” Nàng cho là Chu Đại Nha bắt nạt Chu Nhị Nha, nhưng mới vừa rồi cũng thấy nàng ta đang thuê gì đó, cũng giống như Đỗ Hoàng Hoa làm ra đời tiền.

“Ừm, Đại tỷ ta trong ngày thường cũng không rảnh chơi, còn phải trông tiểu đệ nữa.” Chu Nhị Nha nhỏ giọng nói.

Đỗ Tiểu Ngư không tiếp tục nói đề tài này: “Chúng ta đi lên núi chơi được không? Ta muốn nhờ ít hoa dại về trồng, ta nói cho người biết, bên kia có mảnh hoa Hạnh đẹp lắm, lát mang người đi xem.”

Chu Nhị Nha cười rộ lên, “Được, ta cũng thích xem hoa.”

“Đường bên kia người có quen hay không?”

“Ừm, mùa hè mùa thu ta đều đi kiếm trái cây, kiếm ít mẹ sẽ chửi.”

Ôi đáng thương, Đỗ Tiểu Ngư đồng tình vỗ đầu nàng, nó đã cũng quen thì thật tốt, đỡ phải lo lạc đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Vườn Hoa (Tam)

Dãy núi phụ cận thôn Bắc Đổng không cao cũng không dốc đứng, các nàng đi rất nhanh tới sườn núi. Thấy bên phải có cây thông đỏ uốn lượn, Đỗ Tiểu Ngư kéo Chu Nhị Nha rẽ sang phải, không tới thời gian uống cạn một chén trà đã nhìn thấy phía trước một mảnh hoa hạnh trắng hồng.

Đỗ Tiểu Ngư nói: “Nhan sắc này quả nhiên nhạt đi rồi.” Trước khi trở về vẫn là phần hồng, sớm nghe nói hoa hạnh sẽ đổi màu, quả thực không giả, đại khái khi héo tàn sẽ thành màu trắng tuyết.

Chu Nhị Nha mở to hai mắt nhìn, “Thật xinh đẹp, thì ra cây hạnh ở chỗ này, Tiểu Ngư tỷ, cây này kết trái ăn ngon đấy.”

“A? Sao người biết được?” Đỗ Tiểu Ngư vội hỏi.

“Mỗi năm đều có người hái hạnh bán ở đầu thôn, muội biết là trong núi, nhưng tìm không được ở nơi nào.”

Xem ra có đối thủ cạnh tranh rồi, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, chờ khi vừa đến nàng nên giành trước mới được. “Nhị Nha, chuyện cây hạnh này đừng nói với mẹ người nhé, chờ hạnh được hái ta tới tìm người cùng đi hái, đến lúc đó mới nói cho mẹ người, được không?”

Chu Nhị Nha không rõ vì sao, nhưng vẫn gật đầu.

Đỗ Tiểu Ngư lấy bánh đậu xanh vừa rồi bỏ vào trong túi cho nó ăn, vừa vòng quanh cây hạnh nhìn thử lớn đến phạm vi bao nhiêu, tính toán có thể kết bao nhiêu quả hạnh.

Hai người thưởng thức một chút nàng liền bắt đầu đào móc các loại hoa hoa cỏ cỏ, vừa rồi đi tới đây thấy có nhiều loại hoa không tệ, có tường vi, khiến ngư luân, hoa phượng tiên, ba loại này Đỗ Tiểu Ngư nhận được, còn một số khác không biết tên là gì, cảm thấy đẹp nên mang cả đi.

Chu Nhị Nha ở bên cạnh nhàn rỗi vô sự, xung phong nhận việc, “Tiểu Ngư tỷ, muội qua bên kia xem thử, không chừng cũng có hoa thật đẹp.”

“Đừng đi xa.” Đỗ Tiểu Ngư dặn dò.

Chu Nhị Nha đáp một tiếng liền chui vào trong bụi rậm.

Tường vi mọc thành phiến, cành lá nối liền nhau, Đỗ Tiểu Ngư đào quá chừng, trên ngón tay của nàng bị gai nhỏ đâm xước mấy chỗ, thiếu chút nữa thì muốn vứt xeng đi, nhưng nghĩ tới sau này trước nhà có cái lan can mọc lan, lại gieo vào tường vi, lúc nở rộ đủ mọi màu sắc giống như biển hoa, nàng lại nhận được, tiếp tục vui đùa gian khổ đào ra.

“Tiểu Ngư tỷ, có, có, linh, linh chi,” Bỗng nhiên, Chu Nhị Nha hưng phấn chạy tới, nói chuyện đều lắp ba lắp bắp, “Nhiều lắm!”

Linh chi là thứ đáng giá, xem ra ai cũng hiểu được, Đỗ Tiểu Ngư nghe vậy cũng nhảy lên, “Chỗ nào, chỗ nào, mau mang ta đi!”

Hai người đi qua rừng cây, lại đi thêm một đoạn dọc theo một mảng nhỏ bụi cây thấp, Chu Nhị Nha chỉ vào một cây đại thụ nói: “Ở đây!”

Đỗ Tiểu Ngư nhìn chăm chú xong mới dờ khóc dờ cười, “Đây là cây nấm thôi.” Ngẫm lại cũng phải, linh chi không phải là hoa cỏ ven đường, sao có thể dễ dàng gặp được như thế, vận may của nàng còn không tốt tới mức đó đâu.

Chu Nhị Nha cũng rất thất vọng, nhỏ giọng nói: “Thì ra không phải à.”

Đỗ Tiểu Ngư liếc nhìn nó, lẽ nào nó cũng là tham tài hả? Bèn cười nói: “Nhị Nha này, nếu thật sự là linh chi người dự tính làm sao? Bán lấy tiền à?”

Nó lắc đầu, “Cho mẹ xem, mẹ sẽ vui mừng, sẽ không mắng muội nữa.”

Đúng là một đứa bé thiếu hụt yêu thương, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, Nhị Nha hi vọng người nhà thương yêu, tiếc thay lại quá mềm yếu, dù cho lúc này đó là linh chi, Hồng nương tử cũng chỉ sẽ nhất thời đối xử với nó tốt thôi, không duy trì được bao lâu, nhưng không muốn đả kích nó, đưa tay hái một mảnh nấm xuống, “Tuy không đáng giá như linh chi, nhưng nấu canh ăn ngon cực kì, ngon hơn nấm bình thường đấy.”

Mảnh này nhìn không ít, ngoại trừ chia cho Chu Nhị Nha, sau đó chừa chút để nhà mình nấu canh, lại đưa một ít cho Ngô đại nương và Tần Đại thẩm, còn dư một ít, không biết cầm tới từ lâu có thể bán được bao nhiêu tiền, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ hái hết nấm trên cây xuống. Vừa rồi thấy trên đất không ít thảo dược, vốn còn sợ phiền phức cầm đi vào trấn đổi tiền, nhưng có nấm này thêm vào thì đủ để đi lên trấn một chuyến rồi.

Sau đó nàng bắt đầu đào thảo dược, người trong thôn phân biệt thảo dược không nhiều, đương nhiên người hái cũng ít, tiếc thay chỉ là mấy thứ không đất, tỷ như Hồ trượng, Tử thảo, Sài hồ, vân vân, nhưng đào thêm cũng có kinh hỉ, có mấy loại như Thiên ma, có thể bán giá tiền cao hơn chút.

Đào này chính là hết nửa ngày, lại tiếp tục hai người sẽ bị đói bụng, Đỗ Tiểu Ngư đành phải thu dọn đồ dẫn Chu Nhị Nha xuống núi.

Thu hoạch rất nhiều, vừa đầy giỏ trúc, lúc tới giao lộ hai người tách ra, Đỗ Tiểu Ngư cầm một ít nấm cây đưa cho nó, đương nhiên sẽ không cho nhiều, Hồng nương tử đem bán lấy tiền cũng sẽ không cho Chu Nhị Nha một đồng.

Lúc về đến nhà, thấy Đỗ Hoàng Hoa trong sân hong chăn, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Tỷ, ngày mai đi vào trấn nhé?”

“Làm gì, lại muốn ăn thịt hả?” Đỗ Hoàng Hoa cười nàng.

“Thật sự coi muội là heo chác?.” Đỗ Tiểu Ngư nói, “Vừa rồi đào được chút thảo dược muội muốn mang bán cho hiệu thuốc, lại nói, tỷ cũng sắp đi làm đồ đệ Vạn phu nhân, làm mấy bộ quần áo mới mới phải chứ”

“Đây có cái gì, sạch sẽ là tốt rồi.” Nàng không cho là đúng.

Có câu người đẹp vì lụa, với tính tình của nàng đây, không biết bị các đệ tử khác coi thế nào, Đỗ Hoàng Hoa ăn mặc quá quê mùa cũng không tốt lắm, không chừng sẽ bị người bắt nạt hoặc là cười trào, Đỗ Tiểu Ngư lúc này mới bắt đầu e ngại, trước kia có nàng ở bên cạnh không sợ có chuyện như vậy phát sinh, nhưng Đỗ Hoàng Hoa tính tình này mà ở một mình thì không biết sẽ như thế nào?

“Nghe Tiểu Ngư đi, đi đi.” Triệu thị từ trong nhà đi ra ngoài, “Ta vốn cũng nghĩ vậy, tuổi của con nên có nhiều quần áo mới, sao có thể có mỗi bộ lễ mừng năm mới kia được?”

Là đang nghĩ tới Đỗ Hoàng Hoa lập gia đình đây, nhưng mặc kệ thế nào, thì lúc này mục đích là như nhau, chính là cho Đỗ Hoàng Hoa quần áo mới, Đỗ Tiểu Ngư thấy đại tỷ nàng không còn lời nào để nói, cười cười lấy nấm từ trong giỏ trúc đi ra, “Mẹ xem con hái được thứ này nè, chờ cha và Nhị ca trở về nấu canh uống nha, đây là cho Ngô đại nương và Tần Đại thẩm.”

“A, đây là đồ tốt đấy.” Triệu thị mặt mày hớn hờ, “Trong núi cũng có ít lắm, lát nữa ta đi đưa, chẳng qua phòng chừng Ngô đại tỷ đều không nở tự mình dùng, chắc lại nấu sẵn mang cho con dâu ăn.”

Làm con dâu Ngô đại nương thật đúng là phúc phận, rất hiếm thấy mẹ chồng để ý con dâu như vậy, Đỗ Tiểu Ngư liếc nhìn Triệu thị, như tổ mẫu nhà bọn họ chính là một cái giáo trình phản diện đấy.

Còn dư lại một ít cây nấm nàng không lấy ra, chờ bán lấy tiền riêng, tuy Triệu thị không nấn cảm với tiền tài, nhưng bạc vào trong tay bà mà muốn lấy cũng không dễ dàng, nếu muốn phải mất một phen miệng lưỡi, vẫn nên tự tích góp một ít hay hơn.

Dùng bữa trưa xong Đỗ Tiểu Ngư bắt đầu trồng mấy thứ trong vườn hoa.

Nàng đào về không ít loại, có hoa có mùi mấy loại, có cây chưa ra hoa nên chưa biết là hoa gì. Về phần thảo dược thì càng nhiều, có hai mươi mấy loại, nàng chia vườn hoa làm hai nửa, một nửa dùng để trồng hoa, một nửa dứt khoát dùng để trồng thảo dược.

Thảo dược có thể trực tiếp bán lấy tiền, không giống trồng hoa còn phải chờ biến, như vậy có sao không làm, trước tiên trồng thử xem, nếu có thể thành công, như vậy tương lai mua đất lại có công dụng lớn rồi.

Ngày hôm sau, Đỗ Tiểu Ngư cùng Đỗ Hoàng Hoa đi Phi Tiên trấn.

Hai người đi Vạn phủ bái kiến Vạn lão gia và Vạn phu nhân trước, vừa đến đưa chút thổ sản coi như cảm tạ việc mượn xe ngựa, thứ hai đương nhiên là cảm ơn Vạn phu nhân khoan dung, Đỗ Hoàng Hoa muốn sau tháng ba mới bái sư, lần này đến nói tình huống, may là Vạn phu nhân cũng không ngại, còn giữ hai người dùng bữa trưa.

Sau khi rời khỏi Vạn phủ thì đi Bách Tú phòng mua đồ.

Bạch quán sự cũng đã sớm biết chuyện Đỗ Hoàng Hoa, tránh không được lú rú nói mả vài câu, nhưng bà ta là người khôn khéo, không giống Dung tỷ một lòng xem thường Bách Tú phòng, bà ta không giống thế, sau đó còn khen ngợi Đỗ Hoàng Hoa, cuối cùng còn bán vài hơi rở cho hai người.

Người này về mặt buôn bán đúng là có tài, nếu là những người khác không chừng đuổi Đỗ Hoàng Hoa ra ngoài, bởi vì thiếu lao công giá rẻ, nhưng Bạch quán sự còn có thể cười đón tiếp, dù thấy là người có thể nhấc, chả lẽ lại muốn vớt gì đó từ trên người Đỗ Hoàng Hoa à?

“Tỷ, kiểu này không tệ, làm loại này đi.” Đỗ Tiểu Nư chỉ bộ quần áo treo trên tường, cái này nhìn qua xinh xắn đáng yêu, vài màu vàng nhạt không thể thích hợp hơn.

“Đưa nhò này ánh mắt thật tốt.” Bạch quán sự cười nói: “Nữ nhi Tri huyện đại nhân Phùng đại tiểu thư vừa đến thì nhìn trúng cái này”.

Nói khoác mà không biết ngượng, Đỗ Tiểu Nư nghĩ thầm, thái thái tiểu thư quan gia ai mà không đi Hồng Tụ Phường chứ, bà ta là muốn cho mặt mũi hòa nhau à? Thế nhưng không nói ra, chỉ nhìn hai kiểu dáng.

“Công phu chăm tuyền của Bách Tú phòng chúng ta tốt cực kì, các ngươì yên tâm đi...” Bạch quán sự chỉ nghĩ hai người họ mua kiểu dáng làm sẵn ở đây, thăm nghĩ, đúng là bỏ tiền hào phóng.

Đâu biết Đỗ Tiểu Nư kéo Đỗ Hoàng Hoa xoay người rời đi, một hồi lâu sau Bạch quán sự mới lấy lại tinh thần, oán hận nói: “Dám trộm kiểu dáng của ta thử xem”

“Ta thấy y phục kia thêm thừa không đẹp, tỷ tỷ tự mình làm còn đẹp hơn.” Đỗ Tiểu Nư nói.

“Cái này không thể làm theo, bị Bạch quán sự nhìn thấy không ổn đâu.” Đỗ Hoàng Hoa nhớ tới có chuyện, có vị cô nương làm hình thức quần áo Bạch quán sự nghĩ ra được, kết quả bị người bên đường cắt phá quần áo.

Đỗ Tiểu Nư cười một tiếng, “Sợ cái gì, đâu cần của bà ta, chúng ta trở lại tự mình nghĩ, của bà chưa chắc tốt nhất” Chính là nghĩ xem các cô nương trên trấn ăn mặc như thế nào, người đến Bách Tú phòng mặc dù không phú quý bằng Hồng Tụ Phường, nhưng cũng không phải người bình thường có thể mua được.

Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng, muội muội này cả đầu không biết đang suy nghĩ gì, nàng đúng là không hiểu nổi.

Hai người đi dọc phố tới hiệu thuốc, Phi Tiên trấn có hai hiệu thuốc lớn, một nhà của Vạn lão gia mở gọi Hôi Xuân Đường, còn có một chính là họ Chu mở, gọi Hồng Hưng đường.

Nhà này là Hồng Hưng đường, bán một ít thảo dược không đến mức phải liên lụy tới quan hệ, cho nên Đỗ Tiểu Nư căn bản chưa từng nghĩ cần phải đi hiệu thuốc Vạn gia.

“Hai vị cô nương tới mua dược hay là xem bệnh?” Thấy có người đến cửa, tiểu nhị ân cần đi tới.

Đỗ Tiểu Nư lời ít mà ý nhiều, “Tôi bán thảo dược.”

Tiểu nhị hết hào hứng, sau đó hô lên: “Tiểu La, đến thu thảo dược.”

Một thiếu niên rất gầy đi lên, mặt không chút thay đổi nói, “Thảo dược gì? Đi qua bên này trước đã.” Dẫn bọn họ đến phòng khách hẻo lánh, ở đây khá yên lặng.

Đỗ Hoàng Hoa để giỏ trúc dưới đất, Đỗ Tiểu Nư bắt đầu moi thảo dược ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Khéo Bán Cây Nấm

Ngày hôm qua nàng đã để lại mỗi loại thảo dược vài cây trồng trong vườn hoa, còn dư lại nhân dịp mặt trời tốt mang ra phơi nắng, đã hơi khô, giờ khắc này lấy ra phân loại, trên mặt đất bày thành hai mươi mấy ô. Tiểu La nhìn thăm nghĩ, nha đầu này tuổi còn nhỏ mà quen thuộc thảo dược như vậy, chẳng lẽ trong nhà chuyên lấy thảo dược?

Hắn nghĩ như vậy là chuyện bình thường thôi, bởi vì thời này chưa hề phổ biến gieo trồng thảo dược, mà có một số người sống dựa vào chuyên hái thảo dược các nơi, sau khi phơi nắng lại bán cho tiệm thuốc.

“Tiểu ca, huynh xem những thứ này có thể bán bao nhiêu tiền?” Đỗ Tiểu Nư phúi đám đất dính trên tay ngừng đầu hỏi.

Tiểu La lấy lại tinh thần, lấy cái cân nhỏ ra nói: “Thảo dược này của ngươì chưa được làm kĩ, chung quy phải giảm giá chút.” Lại nhìn Đỗ Hoàng Hoa,

“Đây là hai tỷ muối các người cùng đào?”

Đỗ Tiểu Ngu nghe vậy chớp mắt một cái, trả lời: “Không phải, là cha ta hôm qua đào về từ trên núi, ông không rảnh tới trấn, bảo ta cùng tỷ tỷ đến hiệu thuốc bán.”

“A.” Tiểu La gật đầu, lại hỏi, “Cha người họ gì, trước đây đã từng bán ở đây à?”

“Cha ta họ Đỗ.” Nàng lộ ra vài phần mê man, “Không biết cha trước kia đi chỗ nào bán, ta theo tỷ đi tới đi lui đứng dịp thấy hiệu thuốc nhà các người thì vào,” Nàng làm bộ suy nghĩ, “A, người đừng tính sai tiền, cha ta nói rõ cho tỷ rồi, nếu người thiếu cân thiếu lượng, chúng ta liền đi nhà khác bán.”

Xem ra còn dặn dò rồi, Tiểu La nói: “Hiệu thuốc của chúng ta trước giờ giá rất hợp lý, các người yên tâm.” Hắn tỉ mỉ ước lượng, tính tiền cho các nàng tổng cộng là 300 văn.

Trong đó cam thảo không đáng giá tiền nhất, vừa một cân mới mười văn, loại cây này rất nhẹ, lấy được một cân có thể làm người ta mệt không đứng lên nổi, xem ra lần tới dứt khoát không đào nó, lãng phí thời gian, Đỗ Tiểu Ngu cẩn thận nhớ kỹ mấy thứ đáng tiền, tỷ như Thiên ma, Nguyên hồ, Kim ngân, vân vân, nghĩ về nhà còn phải đào tạo nữa.

“Lần tới đào được lại tới.” Thấy các nàng đi, Tiểu La nói một câu.

Đỗ Tiểu Ngu nhìn có chút buồn cười, thiếu niên này chắc là nghĩ muốn làm buôn bán nhiều hơn với nhà bọn họ, sinh ra một khuôn mặt co quắp, cứng đơ, nhưng giá tiền vẫn tính hợp lý, nàng nói đồng ý sau này đào được thảo dược lại tới bán.

Hai người đi ra khỏi cửa, Đỗ Hoàng Hoa hỏi, “Đi Vọng Nguyệt lâu bán đám cây nấm của muội à?”

“Xem thử đã.” Đỗ Tiểu Ngu còn chưa quyết định, Vọng Nguyệt lâu này là từ lâu nàng muốn hợp tác lâu dài, nếu bán cây nấm giá cao e là không ổn.

Thấy nàng do dự không quyết định, Đỗ Hoàng Hoa cười nói: “Đầu này của muội không biết một sao, bán một túi nấm cũng phải nghĩ nhiều như vậy, hay là cứ tới chợ xem thử đã, vừa vận mua ít đồ, cha và Nhị đệ hai ngày nữa trở về, ta xách hai cân thịt trở lại nướng, đi lại mấy ngày chắc cũng mệt?”

“Cũng được.” Đỗ Tiểu Ngu đồng ý.

Hai người đi tới chợ, đi tới quầy thịt trước, bán thịt kia đã quen các nàng rồi, theo thường lệ đưa thêm miếng mỡ heo nhỏ, lúc Đỗ Hoàng Hoa đang trả tiền, có hai người ăn mặc tiểu nhị cũng tới mua thịt, một người nói: “Mua cái này đi, trở lại làm một đậu tương muộn chân heo(*), gom thêm mấy món nữa là được.”

Một tiểu nhị khác tròn mắt, “Tri huyện đại nhân cái gì mà chưa từng ăn, người coi người đi, người thấy mùi thịt liền chảy nước miếng? Đi đi đi, đi dạo chỗ khác đi, may mà đêm nay mới đến, còn có thời gian tìm chút mới mẻ.” Lại chửi, “Lão Hoàng chết tiệt, nói đưa đồ tốt tới, mà bóng người cũng không gặp được, thật là hại chết người!”

Hai người vội vã rời đi.

Đỗ Tiểu Ngu nghe thế vội hỏi bán thịt, “Đây là người của từ lâu nào thế ạ?” Đang lo không tìm được phương pháp đây?.

“Bách Phúc lâu.” Thường xuyên đến chọn mua thịt, bán thịt rất quen thuộc.

Đỗ Tiểu Ngu vui mừng, nói cảm tạ rồi kéo Đỗ Hoàng Hoa đi hướng Bách Phúc lâu.

“Tỷ, tỷ xem cây nấm này của chúng ta bán như thế nào đây?” Đến ngã tư đường, Đỗ Tiểu Ngu nâng nấm cây lên.

Dưới ánh mặt trời, nấm thụ hiện ra màu sắc vàng vàng, bên ngoài là một vòng tối nhạt, bên trong là màu vàng ám, cây lớn to bằng cờ bàn tay, cây nhỏ cũng phải tầm nửa bàn tay, viền to mọng, tới gần có mùi nồng nặc.

Đỗ Hoàng Hoa nhìn một lát rồi nói chắc chắn: “Hắn là ăn rất ngon.” Nàng cảm thấy hoàn mỹ, nhưng cũng không hiểu cái này lắm, vật này cũng là lần đầu thấy.

Kỳ thực nấm thụ này thông thường chỉ sinh trưởng ở khu vực ẩm áp, tỷ như phía nam, vì vậy cho dù ở trấn Phi Tiên cũng ít khi được nhìn thấy, mà phải từ nơi khác chuyển đến, hơn nữa lại không tươi, Đỗ Tiểu Ngu thầm nghĩ, đã tri huyện đại nhân muốn đi Bách Phúc lâu ăn cơm, chương quỹ kia nhất định muốn nịnh bợ, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp tìm đồ tốt.

Nàng cười hi hi hai tiếng, tiến đến nói một câu bên tai Đỗ Hoàng Hoa.

“Bán đắt như thế á?” Đỗ Hoàng Hoa tròn to mắt.

“Nếu như trả giá, thì nói ít nhất là hai lượng.” Đỗ Tiểu Ngu căn dặn: “Tỷ mang đi bán đi, muội là một tiểu cô nương chương quỹ sẽ không đặt ở trong mắt, tỷ chỉ nhớ tuyệt đối đừng ít hơn nữa, ông ta không cần thì đi về, cùng lắm thì không bán.”

Đỗ Hoàng Hoa sững sờ, “Muội làm gì mà không đi cùng?”

“Lẽ nào tỳ còn sợ hãi?” Đổ Tiểu Ngư nói: “Trước đây không phải tỳ đã từng tới trấn sao?”

Nàng hùng hổ dọa người, Đổ Hoàng Hoa từ trước đến giờ không quen cãi lại, đành phải một mình đi từ lâu.

Đổ Tiểu Ngư lắc đầu, nàng đây là muốn rèn luyện Đổ Hoàng Hoa, sau này sẽ phải ở trên trấn ở ba năm, chút chuyện này cũng sợ thì ở chung với người khác làm sao được?

Thời gian gần một nén nhang, rốt cục Đổ Hoàng Hoa cũng đi ra, mặt nghẹn đến đỏ bừng.

“Bán được rồi?” Thấy trên tay nàng trống không, Đổ Tiểu Ngư vui vẻ nói.

Đổ Hoàng Hoa nhét thỏi bạc vào tay nàng, “Sau này đừng bảo ta đi, làm ta sợ hãi chết, chừng quỹ kia hạn chết ta rồi, nếu không phải nể mặt cây nấm, phỏng chừng sớm đuổi người rồi.”

“Đây là đương nhiên, ba lượng bạc mua nấm thụ cũng tính là giá cao.” Đổ Tiểu Ngư cười thả thỏi bạc vào trong túi, hầu bao của nàng đã căng phồng kỳ cục, cất chứa sáu lượng bạc cùng mấy xâu tiền đồng, “Tỳ sau này nếu thiếu tiền có thể hỏi muội lấy, đỡ phải lấy chỗ mẹ bị hỏi ba hỏi bốn phiền phức.”

Thấy nàng bộ dạng tham tiền, Đổ Hoàng Hoa bĩu môi, “Ta đi đâu dùng tới bạc.”

“Cũng đừng nói trước.” Đổ Tiểu Ngư nhướn mày, bây giờ Đổ Hoàng Hoa không có bí mật nhỏ gì, nhưng sau này làm sao mà biết được.

Đổ Hoàng Hoa không để ý tới nàng, nhớ tới vừa rồi ở trong chợ chỉ mua thịt mà thiếu mắm muối, lại trở về đi mua vài món đồ, Đổ Tiểu Ngư dành thời gian đi tiểu thương bán thỏ.

Hắn vẫn còn ở chỗ cũ, xem ra lần trước được của Đổ Văn Uyên có tác dụng.

Tiểu thương nhìn thấy nàng rất cao hứng, “May nhờ ca ca ngươi, thỏ con bây giờ khỏe rồi, nhìn đi, lần trước ta lại đi mua một nhóm tới, lần này nhìn kỹ hàm răng, đều bộ dạng hảo, cũng không đau bụng.”

“Vậy thì tốt rồi.” Đổ Tiểu Ngư nói: “Một nhóm mới này ngươi vẫn mua của thương đội kia à?”

“Không phải, mua của thương đội khác.”

“A, vậy thì tốt, bán cho ta bốn con đi.” Đổ Tiểu Ngư cười lộ răng.

Tiểu thương không lấy tiền của nàng nhiều, bán giá gốc cộng thêm chục văn cho nàng bốn con, lại hỏi, “Tiểu cô nương ngươi mua nhiều thỏ con như vậy làm gì chứ? Chơi đùa thì một con là đủ rồi.” Nhưng từng chứng kiến nàng quá khôn khéo, nói nhẹ: “Chắc không phải là bán lại cho người khác giá cao đấy chứ?”

Đổ Tiểu Ngư phì cười, “Không phải đâu, đều nuôi ở nhà đấy.” Nói xong cũng xoay người đi.

Nàng sợ mua một nhóm lần trước huyết thống thân cận quá, cho nên mới mua thêm mấy con khác, đến khi sinh sôi nảy nở sẽ không xuất hiện vấn đề họ hàng gần, đời kế tiếp mới khỏe mạnh.

Ở trên xe bò, Đổ Hoàng Hoa nhìn nàng vài lần, “Muội nuôi nhiều thỏ như vậy đến thời điểm không ai mua thì phải làm sao?” Biết nàng muốn nuôi để sinh sôi nảy nở, thế nhưng người ăn thịt thỏ không nhiều lắm, loại thỏ này không biết có ăn ngon hơn thỏ rừng không.

“Cứ nuôi trước đã.” Đổ Tiểu Ngư không trả lời, không ai ăn đương nhiên phải nghĩ biện pháp khiến người ăn, nhưng còn chưa tới lúc. Mà nuôi thỏ cũng không mất bao nhiêu tiền, ở trên núi có lương thực miễn phí cho thỏ, chờ có quy mô đi ra cũng không muộn. Thế nhưng, nàng còn nhớ thỏ màu lam đầy nê, nghe nói lai tạp càng có giống tốt, tiếc thay không có cơ hội chứng kiến, cái này cần phải có thời gian.

Xe bò vừa đến cổng thôn, chợt nghe thấy tiếng người huyên náo, loáng thoáng có tiếng khóc bay tới, không biết xảy ra chuyện gì.

Trương Đại điều khiển xe bò chậm chậm cất bước, nhìn thấy nữ nhân vội hỏi, “Chuyện gì thế, sao có nhiều người tụ tập ở đây vậy?”

“Ôi, xảy ra chuyện lớn rồi, hôm nay cha Tiểu Xuyên đi lên núi đốn củi, kết quả bị con hổ cắn chết đáng thương, lúc người ta tìm thấy chỉ còn lại cánh tay thôi, mẹ Tiểu Xuyên khóc chết, muốn trưởng thôn báo thù cho tướng công.”

“Không phải chứ, đỉnh núi này từ trước đến giờ ngay cả con sói cũng không có, sao lại có hổ?” Trương Đại cũng kinh hãi đến biến sắc.

“Không biết từ ngọn núi nào chạy tới, bây giờ ở trong núi cắn người, không chừng sau này còn chạy cả xuống núi cắn người”. Phụ nhân nói xong cả người run lên, “Ta phải đi tìm con ta, nó ngày thường không có chuyện gì là chạy vào trong núi.” Hoang mang hoảng loạn đi mất.

Trương Đại nghe vậy không đánh xe nữa, quay đầu lại nói: “Các người mau xuống đây, ta phải về nhà một chuyến.” Đỉnh núi này cách nhà hắn gần nhất, phải về dự phòng mới được.

Cũng may cửa thôn cách nhà mình không quá xa, Đổ Tiểu Ngư cùng Đổ Hoàng Hoa đi không tới nửa canh giờ cũng về tới nhà.

“Đã về rồi à.” Triệu thị cũng rất hoang mang, kéo Đỗ Tiểu Ngư nói: “Con mạng lớn đấy, may mà hôm qua con không xảy ra việc gì, hù chết ta, không biết con hồ kia khi nào thì đến núi chúng ta, con nhớ kỹ, sau này ngàn vạn không được tới đó nữa, có nghe không?”

Đỗ Tiểu Ngư gật đầu, trong lòng rất buồn bực, đương yên lành lại có con hồ, chẳng phải chặn đường tài lộ của nàng à, còn muốn rút thời gian đào chút thảo dược đây, hôm nay mới kiếm được tiền.

“Không phải sẽ đi đánh con hồ sao, chờ đánh chết liền hết chuyện.” Nàng động viên.

“Nào có dễ dàng như vậy, con hồ dễ đánh vậy sao, con đó”. Triệu thị trách cứ nói: “Mẹ nói đừng đi thì con đừng đi, không có hồ cũng đừng đi, ai biết có lại tới một con không.”

A, không phải chứ, Đỗ Tiểu Ngư kêu rên một trận trong lòng, cây Hạnh của nàng, cô cho trâu, lương thực cho thô, bạc, a con hồ chết tiệt.

Không được, nhất định phải nghĩ cách diệt trừ nó.

Hết chương 060

Tác Giả có lời muốn nói: Ở đây nói về chuyện, ngày hôm qua phát hiện một vấn đề, tôi ở Chương 55 trước: Đã sửa lại, thi ra thi đậu tú tài sau đó học, kia ba loại học quán, phủ học, châu học, huyện học cũng chẳng phải ép thành tích trúng tuyển, mà là quê quán ở nơi nào liền ở nơi nào (Tôi này phía trước làm đủ mọi cách vẫn không tìm được tư liệu, còn là ngày hôm qua không cam lòng lại tìm tòi một chút mới tìm được), cho nên Đỗ Văn Uyên thi có tốt cũng chỉ có thể ở huyện học đọc sách, chột vì vô tri phạm sai lầm, có lỗi với mọi người.

Chẳng qua cũng không nhất thiết phải viết lại, chỉ là sửa lại câu nói, Đỗ Văn Uyên vốn là nói vào phủ học Đỗ Tiểu Ngư liền có cơ hội đi Tề Đông huyện, đổi thành hẳn nói đã thi xong có rất nhiều thời gian, đến thời điểm lại cho nàng nghĩ cách, chính là như vậy, chỗ khác không nhúc nhích, lần nữa nói tiếng xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chúc Mừng

Hai ngày sau, Đỗ Hiền, Đỗ Văn Uyên và Bạch Sĩ Hồng cùng nhau trở lại, đương nhiên vẫn là xe ngựa đưa, Triệu thị không thể thiếu muốn làm mấy món ăn cảm tạ Bạch Sĩ Hồng, còn có phu xe Vạn gia, liền dùng tới mấy miếng nấm thụ kia. Canh xác thực ngon vô cùng, nếu cho gà mái vào nấu cùng, phòng chừng càng không còn gì để chê, Đỗ Tiểu Ngư thăm than, một bên lắng tai nghe mọi người phát biểu.

Trên bàn cơm Đỗ Hiền vẫn cười híp mắt, mà Đỗ Văn Uyên sắc mặt bình tĩnh, đại khái cũng có thể đoán được lúc này thi cử hẳn là thuận buồm xuôi gió, cũng yên lòng.

Cơm nước no nê, hai người khách cáo biệt, Đỗ Hiền vỗ bả vai Đỗ Văn Uyên nói: “Mấy hôm nay cực khổ rồi, nhân dịp mấy hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ sau khi yết bảng không tới mấy ngày phải đi học quán rồi.”

“Cha chắc chắn con có thể thi đậu à?”

“Đúng vậy, còn không biết tốt xấu thế nào đâu, đừng nói mạnh miệng”. Triệu thị nóng nảy nói, phát tay một cái, “Có cái cuộc hồng đề ở hậu viện, ông nhìn thử xem có sửa được hay không.”

Đỗ Tiểu Ngư cười thầm trong lòng. Triệu thị mê tín, sợ tướng công quá hà hê làm nhi tử rủi ro, biểu hiện lo được lo mất, kỳ thực trong nhà ai mà không tràn đầy niềm tin với Đỗ Văn Uyên chứ?

Sau đó một thời gian ngắn, Đỗ Văn Uyên rảnh rỗi rất nhiều, gần như mỗi ngày đều đi sang nhà Ngô đại nương tìm Lâm Tung học nghệ, sự nghiêm túc không kém đọc sách là bao nhiêu, thậm chí còn theo Đỗ Tiểu Ngư, càng chăm chỉ, mồ hôi chảy ra chắc được mấy lọ.

Triệu thị không cao hứng, ngày hôm đó thấy Đỗ Văn Uyên lại ở trong viện đứng trung bình tấn, Ngô đại nương vừa vịn tới gõ cửa, liền tiến lên hỏi, “Đại tỷ, vẫn chưa tìm thấy chỗ thích hợp à?”

“Đúng vậy, Lâm lão đệ này hoặc là ngại xa, hoặc là chê địa phương nhỏ không đủ, ta cũng không biết đi chỗ nào tìm.” Ngô đại nương rất buồn phiền.

“Lại thành phiền phức cho đại tỷ rồi.” Triệu thị biểu đạt áy náy, “Người ta là ân nhân của nhà ta lại ở chỗ của đại tỷ, thực sự băn khoăn, hôm nào ta đi tìm chỗ ở cho Lâm Đại Ca thôi.”

“Cái này không vội.” Ngô đại nương lại cười rộ lên, “Lâm lão đệ là người tốt lắm, không biết có phải lúc trước đã đi nhiều nơi không, kiến thức nhiều lắm, tướng công nhà ta vốn trầm, nhưng thích nói chuyện với hắn, hắn còn chủ động làm giúp chúng ta thứ này thứ kia, ta còn trên hắn cần phải lấy vợ đây”.

Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh nghe, thầm nghĩ Lâm Tung này muốn người ta không thích cũng khó, trên mặt có chính khí, có uy phong, nhìn có vẻ không thân cận, nhưng sống chung hòa ái, thứ hai tính tình chính trực thoải mái, rất nam nhân, lại có một thân công phu khiến người ngưỡng mộ, ba là vào nam ra bắc kiến thức rộng rãi, nói chuyện không vô vị.

Cho nên, nếu mẹ nàng không sợ ảnh hưởng tới Đỗ Văn Uyên học tập, sẽ không chán ghét đâu, chẳng qua Lâm Tung không có nàng dâu à? Tuổi lớn như vậy, không biết trước kia làm gì, có cơ hội nhất định phải đi thăm dò, cứ cảm thấy này người không rõ lai lịch

Triệu thị mỉm môi không biết nói gì.

Ngô đại nương đương nhiên biết tâm tư của bà, vỗ mu bàn tay nói: “Văn Uyên học võ nghệ không sao đâu, trong thôn này có du côn, lưu manh, nếu đụng phải có thể tự vệ đúng không? Con trai nhà ta cách quá xa, nếu không ta còn muốn gọi hắn học hai ba chiêu đây.”

“Đúng vậy, nhị ca học xong có thể bảo vệ chúng ta”. Đỗ Tiểu Ngư nói chen miệng, nàng tuy nói cũng đi học, nhưng hoàn toàn là đi có lệ thôi, luyện tập không chịu được, thấy Đỗ Văn Uyên khắc khổ như vậy, nàng rất có cảm giác an toàn.

Triệu thị bị hai người khuyên không còn sức mà nói chuyện này nữa.

Mà Ngô đại nương lúc này ở bên cạnh áp a áp ứng, “Triệu muội tử à, ta hôm nay đến vốn là muốn, nghĩ...”

“Sao thế đại tỷ?” Triệu thị kỳ quái nói: “Chúng ta còn có lời không thể nói sao?”

“Haiz” Ngô đại nương vỗ đùi một cái, bất chấp, “Đều do lần trước các người cho nắm thụ, ta, con dâu ta ăn nghiệm, bây giờ nàng mang thai vốn ăn cái gì cũng không thoải mái, ta nấu canh nắm kia cho nó uống, nó ăn ngon miệng, thành ra chỉ muốn ăn nó, nhưng vật này không phải muốn mua là mua được, con ta đi lật khắp Phi Tiên trấn tìm mà không có”. Bà ta nói ngại ngùng, xoa xoa tay, “Muội tử, người nói, người nói Tiểu Ngư đào một đám lớn, còn dư không?” Lại thêm một câu, “Ta bỏ tiền mua.”

Triệu thị nghe phì cười, “Còn tưởng chuyện gì, không phải vài miếng nắm thôi sao,” Bà ngoác tay với Đỗ Tiểu Ngư, “Tiểu Ngư, không phải nắm kia con sợ hỏng mang đi phơi nắng sao? Mau đưa cho người Ngô đại nương, con dâu của thẩm muốn ăn.”

Đỗ Tiểu Ngư lúc này đang tưới nước cho hoa cỏ, nghe thấy được cười nói: “Con sẽ đi lấy.” Cho Ngô đại nương nàng cam lòng, còn bàn giao hai câu, “Tim gà mái ninh hầm cùng với nó, mỗi lần cho một ít, đủ ăn mấy tháng, chờ ăn xong đại nương được ôm tôn tử đấy.”

“Ôi chao, đứa bé này, như vậy được không, nghe nói đáng quý lắm, đã cho một lần rồi.” Ngô đại nương nói muốn bỏ tiền.

Triệu thị ấn chặt tay bà ta, “Đại tỷ coi chúng ta như người ngoài à?”

“Đâu có.” Ngô đại nương vội vàng lắc đầu.

“Đại nương đừng bỏ tiền, mẹ cháu sẽ tức giận,” Đỗ Tiểu Ngư đuổi tay, “Thậm nhất còn không phải là cha cháu sao ạ~.”

Nói vậy chọc Ngô đại nương cười rộ lên, tình nghĩa vô giá sao bà lại không biết, hai tỷ muội nhìn nhau, chẳng mấy chốc lại thân thiết nói đùa.

Lúc hoàng hôn, Đỗ Hoàng Hoa về đến nhà, cầm trong tay cái rổ sâm tuyến, nàng lại đi dạy Bạch Liên Hoa thêu hoa, Đỗ Tiểu Ngư trước giờ vẫn bắt mắt điều này, không thêm để ý nàng, chỉ lo cho trâu ăn cỏ.

“Tiểu Ngư, chó nhà Thôi đại thẩm sắp được tháng rồi, bảo muội đi chọn một con đấy.” Đỗ Hoàng Hoa biết muội mình không cao hứng, chủ động tới nói.

“Sinh lúc nào?” Đỗ Tiểu Ngư lập tức hưng phấn, “Sinh mấy con? Sao không thấy tỷ nói cho muội biết?”

“Có bốn con, khi đó còn nhỏ, cho mẹ che chở không cho tới gần, muội vội vàng hấp tấp đi không chừng bị cắn.” Đỗ Hoàng Hoa hiểu được muội mình vốn nóng nảy, cố ý tới bây giờ mới nói.

Đỗ Tiểu Ngư hừ một tiếng, “Xem muội là đầu đất à, người nào không biết cái này chứ.” Nói xong xoay người đi.

Đêm này hai người ngồi trên炕 ai làm việc nấy, đều không nói chuyện.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn sách một hồi cảm thấy mệt, ngẩng đầu nhìn Đỗ Hoàng Hoa, thấy nàng tuy đang thêu hoa, nhưng tâm tư sớm không biết bay đi đâu rồi, trong lòng bức hỏa, vút sách kêu bang bang.

Đỗ Hoàng Hoa giật mình, “Muội làm gì thế?”

“Đừng hỏi muội làm gì, đi một chuyến Bạch gia liền mất hồn là sao?” Đỗ Tiểu Ngư chỉ vào cái giá thêu, “Tỷ đây là đang thêu hoa hả? Thành thật nói đi, có phải lại gặp Bạch Dữ Thời kia không? Hừ, Bạch Liên Hoa, lần nữa tới đây muội sẽ đánh cho một trận, phòng chừng ca của cô ta cũng chẳng phải thứ tốt gì, liên hợp gạt tỷ”.

Nàng thực sự không nhịn được mặt kệ, nhưng Đỗ Hoàng Hoa không nghe, nhẩn nhẩn mấy lần, lúc này không nhịn nổi.

Đỗ Hoàng Hoa nhìn nàng thờ dài, “Bạch đại ca không phải loại người như vậy.”

Lại còn tới mức gọi đại ca cơ à? Đỗ Tiểu Ngư nhướn mày, lại nghe Đỗ Hoàng Hoa nói: “Hắn hôm nay nói với ta, bảo ta sau này không nên tới nhà họ nữa, hắn sẽ nói với Liên Hoa.”

Đỗ Tiểu Ngư ngẩn người ra, lâu sau lại lắc đầu, không chừng đây là kẻ sách lạt mềm buộc chặt.

“Vậy tỷ sau này có đi nữa không?” Nàng hỏi.

Đỗ Hoàng Hoa nhẹ cong khóe miệng lên, “Ta nào còn thời gian đi, sắp phải đi trấn trên rồi.” Trong lời nói mang theo chút vẻ u sầu nhàn nhạt, như sương mù, rất nhanh lại biến mất không còn tăm hơi. “Mau ngủ đi, không còn sớm.” Nàng mở cái chăn ra, “Sau này muội không phải tức giận, ta sẽ không đi Bạch gia nữa.”

Không hiểu sao, Đỗ Tiểu Ngư bỗng nhiên thấy khó chịu, cứ như mình cưỡng bức Đỗ Hoàng Hoa làm thứ gì vậy.

Đêm đó lăn qua lộn lại ngủ không được, trông thấy chiếc khăn tay đặt gần lò sưởi đầu giường Đỗ Hoàng Hoa mới thêu, cầm lên nương ánh trăng nhìn, thì ra là bức sơn thủy đồ.

Chỉ là sơn dã mộng lung, trời cũng mộng lung, cảnh nước là một đóa hoa sen trắng bị gãy trên bờ, tôn lên vùng nước đau thương.

Nàng quay đầu lại nhìn Đỗ Hoàng Hoa bên cạnh, nhẹ nhàng đặt cái khăn trở lại.

Qua mấy ngày thì có kết quả thi viện, yết bảng trên tường trước cửa trấn nha, cả nhà Đỗ Hiền sáng sớm ngồi xe bò chạy tới chờ xem.

Đỗ Văn Uyên không làm người ta thất vọng, tên xếp hạng thứ ba, là một Lãm sinh, mỗi năm triều đình sẽ đưa trợ cấp, giảm thiểu rất nhiều gánh nặng cho nhà, Đỗ Hiền và Triệu thị mừng đến suýt nữa chảy nước mắt, Đỗ Tiểu Ngư mạnh mẽ khen ngợi Đỗ Văn Uyên một hồi, sử dụng hết những từ ngữ hoa lệ ra khen, thu được một trận tiếng cười sang sảng.

Đỗ Hoàng Hoa móc từ trong túi ra một cái khăn đĩnh đầu thư sinh, nàng đã chuẩn bị tốt trước đó, lúc này mang tới đội cho Đỗ Văn Uyên.

“Đẹp đấy, đẹp đấy.” Đỗ Hiền gật đầu liên tục.

Chương Trác Dư từ bên cạnh tới, hành lễ với vợ chồng Đỗ Hiền, mẹ hắn cũng sớm chờ, còn cậu hắn nữa, chỉ có điều vừa rồi nhiều người đều chờ đợi không tiện nói.

“Chúc mừng Đỗ sư huynh.” Hắn cười nói.

Đỗ Văn Uyên cũng chúc mừng hắn, Chương Trác Dư cũng thông qua thi viện, chỉ có điều thành tích không tốt bằng thôi, xếp ở vị trí thứ tám, tuổi hắn vốn nhỏ nên như thế đã là khó lường rồi.

Vạn lão gia cũng tới gặp mặt vợ chồng Đỗ Hiền, Đỗ Hiền cảm tạ hắn lần nữa, Vạn lão gia nói Đỗ Văn Uyên là người có tài học, lại chơi thân với Chương Trác Dư, hi vọng sau này vào huyện học thì ở lại nhà hắn.

Đề nghị này đương nhiên tốt, huyện học trên trấn Phi Tiên gọi là thư viện Cao Cảnh, Đỗ Văn Uyên học ở đây mà đi lại bằng xe bò thì không tiện lắm, mà ở trọ thì Triệu thị chắc chắn lại phải lo lắng vấn đề ăn ở, sợ hắn bị nóng bị lạnh, cho nên dưới lời mời chân tình của Vạn lão gia, Đỗ gia vạn phần cảm tạ ghi nợ phần nhân tình này.

“Sau này có tiền đồ nhớ phải báo đáp Vạn lão gia đấy.” Đỗ Hiền không thể thiếu nói hai câu.

Đỗ Tiểu Ngư trầm nghĩ, Đỗ Văn Uyên có tài học, tiếp theo tỷ lệ thi đậu cử nhân, đậu Tiến sĩ rất lớn, Vạn lão gia lần này giúp hắn ngoại trừ kết giao bằng hữu ra, chỉ sợ cũng là một phần nguyên nhân bản chất thương nhân. Nhưng như thế cũng tốt, đôi bên cùng có lợi, Đỗ Văn Uyên và Đỗ Hoàng Hoa đều ở Vạn gia, tốt xấu cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau, nàng cũng yên tâm không ít.

Đỗ Văn Uyên nghe thế chỉ cười nhạt, hắn yên tâm thoải mái tiếp nhận, nói vậy cũng đã sớm tính tường quan hệ trong đó.

Sau khi về nhà lại nghênh tiếp mọi người tới chúc mừng, Ngô đại nương, Bàng đại thúc, Bạch gia. Triệu thị chuẩn bị đồ nhắm, nhận quà tặng của người khác đương nhiên phải mời lại, thời gian đó để Đỗ Hiền dẫn Đỗ Văn Uyên đi gặp tổ mẫu, đỡ phải đến thời điểm có có gây ngột ngạt.

Hai cha con đương nhiên không ở lại chỗ ấy ăn cơm, sau khi trở lại đốt pháo ăn mừng, náo nhiệt cả buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cổ Nông

Buổi sáng thức dậy Đỗ Tiểu Ngư thấy Ngô đại nương đã ở đây, đang nói với Triệu thị gì đó, Đỗ Hiền bên cạnh cười ha hả hết sức vui vẻ, như là có việc gì vui. Nàng vội vàng mặc áo choàng ngắn, vừa buộc dây lưng vào vừa đi, muốn nghe bọn họ đang nói cái gì. Ngô đại nương nhìn thấy nàng vẫn cười, “Tiểu Ngư thật cần cù nha, dậy sớm thế.” Lại nói với Triệu thị: “Ta phải đi rồi, còn phải đi ra đồng dọn dẹp đây.”

Triệu thị cũng đứng lên đưa bà đến cửa viện, lắng nghe trộm thì thấy có tiếng cảm ơn truyền tới.

Đỗ Tiểu Ngư càng thêm kỳ quái, “Cha, Ngô đại nương sang sớm vậy làm gì thế ạ?”

“Chuyện tốt” Đỗ Hiền nói: “Ngô đại nương của con nói con trai bà ấy mấy ngày trước kết giao mấy người bạn, làm buôn bán dưa muối, nghe nói có bí phương, đồ muối ra bán rất chạy, có mấy nhà từ lâu riêng tới đó đặt hàng, hiện tại cần gấp rau dưa. Không phải ba mẫu đất kia của chúng ta trồng rất nhiều sao, con trai bà ấy liên hệ, buổi chiều thuê xe tới mua.”

Đúng là chuyện tốt, nếu không nhà bọn họ tự mình kéo lên trấn mất rất nhiều công, lấy đồng loạt đi như vậy rất tiện, Đỗ Tiểu Ngư cười, “Vậy lát nữa chúng ta phải bận rộn ạ?” Phải đi nhổ rau dưa từ trong đất ra, phân loại xếp tốt, lại hỏi, “Tỷ và nhị ca có đi không?”

“Tỷ con ở nhà bếp đấy,” Đỗ Hiền chỉ hậu viện, “Còn một người nữa, trời còn chưa sáng đã ở đó đóng cọc gỗ”. Ông lắc đầu, “Không biết có phải cho nó bái sư phụ là sai hay không, khó trách mẹ con oán cha, cứ như trúng tà, tiểu tử này, hay là muốn đi thi Võ Trạng Nguyên?”

Nói đến đây, Đỗ Văn Uyên gần đây quả thật khắc khổ quá đáng, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ vậy chạy đến hậu viện, thấy hắn đang vung tay đánh quyền, mồ hôi chảy xuống, da thịt vốn trắng nõn đều trở nên đỏ ngầu.

“Nhị ca, huynh nghỉ ngơi thôi.” Nàng nói: “Đúng như cha nói, muốn thi Võ Trạng Nguyên à?”

Đỗ Văn Uyên thấy là nàng, giờ tay lấy khăn lau mồ hôi, khoác áo ngoài vào rồi mới xoay người cười nói: “Với chút công phu này sao? Đừng nói đùa, học chút phòng thân thôi.”

Nghe hơi hột, Đỗ Tiểu Ngư cầm muối mức chút cám cho gà ăn, sau khi gà trống lớn bị giết ăn, mấy con gà mái khá hài hòa không dành ăn, chẳng qua vẫn phải nuôi thêm con gà trống cho thỏa đáng, có thể ấp gà con! Nàng nuốt nước miếng, gà vườn chính tông ăn thật ngon, sau này có gà con lại nói, mỗi tháng làm một con giải thêm cũng không thành vấn đề.

Nàng đột nhiên lặng yên không nói, Đỗ Văn Uyên đẩy nàng một cái, “Không đi ăn điểm tâm à? Hôm nay sinh nhật muội đấy, tỷ làm món ngon.”

“A?” Đỗ Tiểu Ngư thất thần một lát sau mới tỉnh ngộ, thì ra chớp mắt một cái đã đến hai mươi tháng ba, là sinh nhật tám tuổi của nàng, nàng gãi gãi đầu, “Muội quên mất.”

Đỗ Hiền ở trong nhà cũng đang gọi, hai người một trước một sau đi tới nhà chính.

Trên bàn bày một chén lớn thêm bột, thêm bột là một loại cháo, làm nó rất phiền toái, trước tiên phải lấy gạo kê trộn thêm nước nghiền thành bột, đậu phộng và cây đậu đũa nấu riêng, miến cắt nhỏ, còn có các loại rau dưa rửa sạch dự sẵn. Sau đó xào lăn hành gừng, vớt lên để ráo, cho nước, thả đồ gia vị, các loại nguyên liệu nấu ăn, cho gạo kê vào nấu cùng, cuối cùng cho hành, gừng, mỡ, quấy đều là được.

Đỗ Tiểu Ngư nâng lên ngửi, khen ngợi: “Thơm quá, thủ nghệ của tỷ càng ngày càng tốt.” Không thể chờ đợi được nữa liền mức một miếng bỏ vào miệng, các loại hương vị lập tức tràn đầy trong miệng, cháo lại mềm mềm dẻo dẻo, nàng ăn đến mức không thể ngừng lại.

“Cẩn thận mắc nghẹn, còn muốn nữa không?” Đỗ Hoàng Hoa cười nói, trở lại nhà bếp lấy mấy chén lên.

Đỗ Hiền ăn một miếng, gật đầu, “Được hưởng ké của Tiểu Ngư nha, ngày thường làm gì có thời gian làm cái này ăn.”

Đỗ Tiểu Ngư lúc này nhớ tới chuyện này, “Không phải sinh nhật sao, tại sao không nấu bát mì cho con ăn?”

Triệu thị nghe oái một tiếng cười nói: “Tự coi mình là lão thái thái à, còn muốn ăn mì trường thọ? Nhìn thử nha đầu này, mới mấy tuổi, đã nhớ tới chuyện của mấy chục năm sau rồi.”

Thì ra ở đây người già mới ăn mì sinh nhật, Đỗ Tiểu Ngư biết nói sai vội cúi đầu liếc mạp ăn cháo.

Những người khác cười một trận.

Dùng cơm xong cả nhà đi ra ruộng thu hái rau dưa, ba mẫu đất rất lớn, Đỗ Tiểu Ngư làm một chút liền mệt mỏi, ngồi dưới đất nghỉ ngơi, Đỗ Văn Uyên rút cọng rau xanh đi tới, “Ta thấy dưa hấu của muội kia cũng mọc vuron ra đất rồi, lúc đi qua phủ thành có gặp một nhà trồng dưa hấu, ông ấy nói khi dưa hấu mọc ra như vậy phải bón thêm phân, ở kia mọc ra được mấy cành như vậy.”

“Còn có như vậy à?” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Vậy phải bón cái gì?”

“Nước phân.” Đỗ Văn Uyên biết nàng từ trước đến giờ sợ thối, không nhịn được vừa nói vừa cười.

Cười trên sự đau khổ của người khác, Đỗ Tiểu Ngu tức giận nói: “Huynh không lừa muội đây chứ? Cần phải tưới nước phân thật ư?”

“Lừa muội có lợi ích gì chứ?”

Cũng phải, Đỗ Tiểu Ngu nhìn hấn, “Nhị ca bây giờ mỗi ngày luyện võ, thân thể rất tốt đúng không?”

“Ừm?” Đỗ Văn Uyên lùi về sau một bước, xoay người rời đi, “Mẹ đang gọi.”

Đỗ Tiểu Ngu phi một tiếng tên bất hiếu này, nói đến gánh phân chạy nhanh hơn tất cả mọi người, xem đi xem đi, chiều hấn mọc ra cánh rồi, làm chút việc bần là không chịu, còn phải đi tìm Đỗ Hiền cha nàng.

Nàng lác đầu, đây cũng là một chuyện, Đỗ Hoàng Hoa sắp đi lên trấn rồi, mà nhìn Đỗ Hiền cùng Triệu thị mỗi ngày khổ cực cũng không bỏ được, mời một cô nông tới ít nhất có thể chia sẻ một chút việc nặng.

Buổi chiều đợi những người kia nhận rau dưa đưa tiền xong, nàng nói suy nghĩ ra, Đỗ Hoàng Hoa là người đầu tiên tỏ vẻ đồng ý, nói Vạn phu nhân không chỉ cung cấp ăn ở, còn hứa mỗi tháng cho ba xâu tiền, cũng có thể trợ giúp gia dụng. Đỗ Hiền cũng sợ Triệu thị chịu khổ cũng vội vàng khuyên, Triệu thị nghĩ trong tay tiết kiệm được ít bạc, lại thấy trong nhà không có gánh nặng gì thì đồng ý, đêm đó liền đi tìm Tần thị.

Tần thị làm việc không qua loa, không tới hai ngày đã dẫn người tới.

Tên là Chung Đại Toàn, tay dài chân dài, thân thể cường tráng, nhìn rất an phận, nói chuyện giá tiền xong là đồng ý, nhà Chung Đại Toàn cách không xa, nói mùa sau sẽ tới, ngày thường mà bận thì gọi một tiếng sẽ tới, rất thuận tiện.

Đỗ Tiểu Ngu muốn xem thử hiệu suất của hấn, lập tức nói cho cha chuyện tưới nước phân cho dưa bầu, kết quả làm nàng rất hài lòng, người này tay chân lanh lẹ, khỏe mạnh, không chê nàng là trẻ con mà không làm theo, tốt vô cùng.

Lại qua mấy ngày, cuối cùng Đỗ Văn Uyên cùng Đỗ Hoàng Hoa đi vào trấn, Đỗ Tiểu Ngu không đi tiễn, chỉ vợ chồng Đỗ Hiền đi, nàng ở nhà trông nhà, sau này có nhiều cơ hội đi mà.

Sau khi trở lại, Đỗ Hiền rất cao hứng, nói Vạn gia chuẩn bị hai căn phòng đều tốt lắm, như chuẩn bị cho thiếu gia tiểu thư ở, Triệu thị thì có chút lo âu, sợ hai người đến ăn nhờ ở đậu, rất không tiện.

Ngày hôm đó, Đỗ Tiểu Ngu nhớ tới con chó của Bạch gia, nói với Triệu thị muốn nuôi một con, còn lo sợ bà không chịu, kết quả rất thuận lợi, Triệu thị bảo nàng phụ trách trông giữ liền chuẩn.

Đỗ Tiểu Ngu rất kinh ngạc, cẩn thận nghĩ lại, dường như từ ngày rơi vào trong nước, thái độ của mẹ với nàng có thay đổi, đại khái là nhân chi thường tình thôi.

Nàng mang theo tiền đi Bạch gia.

Thấy Đỗ Tiểu Ngu đến, Thôi thị rất nhiệt tình, gọi Bạch Liên Hoa bưng trà rót nước, “Nghe nói ca với tỷ cháu đều đi vào trấn, ca của cháu khi nào thì trở về? Thư viện có cho nghỉ ngơi không nhỉ?”

“Nói là học chín ngày thì cho hai ngày nghỉ ngơi.”

“A, vậy thì tốt, như vậy sẽ không quá mệt mỏi.” Bà lại nhìn nữ nhi nhà mình một chút, “Liên Hoa, con xem Đỗ đại ca đã thi đậu tú tài rồi đấy, con cũng phải học lấy mấy chữ chữ, đợi lần tới trở về lại tới thỉnh giáo, không phải đã viết cho con bức chữ sao?”

Còn đang mưu đồ việc này hả, Đỗ Tiểu Ngu liếc nhìn Bạch Liên Hoa, nha đầu này tuy có ý đồ với đại tỷ, nhưng thật sự không có hứng thú gì với nhị ca nàng, tới nhà mấy lần nhưng không lần nào tìm Đỗ Văn Uyên, chuyên nhìn chăm chăm Đỗ Hoàng Hoa. Thôi thị thật là lãng phí sức lực, con gái bà ta quá biết giả ngu, không hề hay biết con gái mình chân tâm nghĩ cái gì.

“Đại thẩm, cháu tới chọn chó.” Đỗ Tiểu Ngu nói ra mục đích đến.

“A, chó ở bên này, Liên Hoa mau dẫn Tiểu Ngu muội muội của con đi đi.” Thôi thị nói.

Đỗ Tiểu Ngu đi theo Bạch Liên Hoa ra cửa, thấy chó mẹ đang dẫn theo chó con ra ngoài phơi nắng, bốn con chó nhỏ tròn vo thật đáng yêu, có trắng đen, có trắng vàng, màu sắc pha tạp, đang vờn nhau chơi đùa.

Nàng ngồi xổm xuống nhìn tỉ mỉ, thấy một con trong đó rất bình tĩnh, nhìn thấy người ngoài vẫn bất động, chỉ cảnh giác ngồi, ánh mắt tròn như hạnh nhân mang theo hiếu kỳ nhìn xem nàng. Mà màu lông của nó như con chó mẹ, phần lưng đen tuyền, bụng và bốn chân đều là màu nâu nhạt.

“Con này nè.” Đỗ Tiểu Ngu nói, quay đầu lại tìm Thôi thị, “Lần trước đại thẩm nói bán cho cháu, năm mươi văn có được không ạ?” Giá tiền rất cao, nàng không muốn thiếu Bạch gia nhân tình, cái gọi là cầm của người thì tay ngắn.

Thôi thị vội cản lại: “Vậy làm sao được.”

Đỗ Tiểu Ngu không quan tâm, đặt tiền lên bàn, “Đại thẩm không nhận cháu sẽ bị mẹ mắng ạ.”

Thôi thị nhìn nàng vẻ mặt thành thật, thăm nghĩ lần tới trả lại cho mẹ nàng là xong, giả bộ nhận để Bạch Liên Hoa bồi nàng nói chuyện.

Đỗ Tiểu Ngư không nói chuyện với nàng ta, ôm chó con liền đi.

Nhưng khi đi ngang qua gian phía đông kia nàng không nhận được dừng bước, quay đầu lại nhìn, mẹ con Thôi thị đã trở vào nhà, do dự một trận, cuối cùng vẫn rón rén đi tới cửa.

Cửa mở ra, Bạch Dữ Thời ngồi trước án đang đọc sách, nghe được thanh âm nghiêng đầu ra.

Nàng chẳng qua là hiếu kì Đỗ Hoàng Hoa từng nói, muốn biết Bạch Dữ Thời này rốt cuộc là chân tâm nói vậy hay là lạt mềm buộc chặt?

“Ngươi là?” Bạch Dữ Thời hỏi, thanh âm thật thấp.

Đỗ Tiểu Ngư đáp, “Đỗ Hoàng Hoa là Đại tỷ của ta.”

Bạch Dữ Thời hơi sững sờ, thấy tiểu cô nương trước mắt quả nhiên có mấy phần giống Đỗ Hoàng Hoa, nhưng nhìn kỹ lại cách biệt rất lớn, ánh mắt quá bức người, khiến người ta nhớ tới ánh lửa trong bếp lò.

Hắn nhất thời không biết nói gì mới tốt, chỉ nhìn nàng.

Im lặng này khiến người buồn bực, Đỗ Tiểu Ngư vốn định hỏi hắn, nhưng lại thấy có việc không thể làm được, sao có thể nói lời ác độc với một bệnh nhân chứ? Nàng giương mắt nhìn xung quanh phòng của hắn, muốn kiếm chế lại kích động.

Thế mà, khi nhìn thấy đầu tường treo một bức họa, ánh mắt của nàng đóng chặt tại đó, bức họa này giống y chang chiếc khăn tay tối hôm đó Đỗ Hoàng Hoa thêu, sơn thủy mông lung, tầng mây buông xuống, bên trong u ám, một cảnh sen trắng xinh đẹp bị gậy bên bờ sông, sóng gợn như vò nát đóa sen, bi thương không tả hết...

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thăm Dò

Vẫn nói dùng họa gửi gắm tình cảm, nói vậy bức họa này nhất định là xuất từ tay Bạch Dữ Thời rồi. Đỗ Tiểu Ngư xoay người ra cửa, không nói gì cả.

Lúc này phía sau truyền đến tiếng khiển trách, “Ngươi tìm ca ta làm gì?” Bạch Liên Hoa trong tay bê một bát thuốc, nàng đến đưa cho Bạch Dữ Thời uống.

Đỗ Tiểu Ngư hừ nhẹ một tiếng, “Không thể tìm sao? Ngươi không có chuyện cũng tìm Đại tỷ của ta đấy thôi”

Bạch Liên Hoa cuống lên, lại kéo cánh tay nàng đi ra ngoài vài bước, thấp giọng nói: “Thân thể ca ta không khỏe, đại phu nói phải tĩnh dưỡng, ngươi đừng quấy rầy ca ấy.” Ngừng một chút, “Ngươi... ngươi vừa rồi tìm huyênh ấy nói gì?”

Đỗ Tiểu Ngư chỉ nhìn nàng cười.

Bạch Liên Hoa trong lòng lạnh cả người, tiểu nha đầu trước mắt tuy nói nhỏ hơn nàng năm tuổi, nhưng ánh mắt còn lợi hại hơn mẹ nàng, tâm thần không yên, nàng hùng hổ lên mặt, bất chấp nói: “Ngươi rốt cuộc có nói hay không?”

Đỗ Tiểu Ngư vuốt lông chó con mềm nhũn trong ngực, “Ta không nói gì với hắn cả, ngược lại ca ca ngươi nói về đại tỷ ta đấy.”

Bạch Liên Hoa nhíu mày, “Nói cái gì?”

“Bảo tỷ ta đừng đến nhà các ngươi nữa”. Nàng cười khanh khách nhìn Bạch Liên Hoa, “Ngươi đã thương ca của ngươi như vậy, chắc cũng sẽ nghe lời hắn đúng không? Ca của ngươi không thích ta tỷ đến, vậy sau này ngươi cũng đừng quấy rầy tỷ ta nữa.”

Bạch Liên Hoa sắc mặt cứng đờ, không tự chủ được lui về phía sau.

Xem ra Bạch Dữ Thời còn chưa nói với muội muội của hắn, Đỗ Tiểu Ngư thăm nghĩ, chẳng qua nhìn sắc mặt nàng dường như là tin tưởng, đủ thấy hai huyênh muội không phải cùng một chiến tuyến, nói vậy thì, hắn đúng là chân tâm vì muốn tốt cho Đỗ Hoàng Hoa, không muốn liên lụy nàng.

Nghĩ như thế, trong lòng không khỏi có chút nặng nề, nhưng vẫn đi về phía trước.

Không ngờ Bạch Liên Hoa bỗng xông lên, đưa tay ngăn cản nàng.

“Đại ca ta rất tốt.” Giọng nói của nàng thấp mà yếu, rất không có sức lực, “Chỉ là, chỉ là...”

“Thân thể hần không khỏe.” Đỗ Tiểu Ngư nói thay nàng ta, “Nếu không đã sớm lấy vợ sinh con rồi không phải sao?” Bạch Dữ Thời năm nay đã tròn mười tám tuổi.

Bạch Liên Hoa trong mắt ngấn lệ, rất nhanh rơi xuống như hạt châu rơi, “Đại ca ta là bởi vì ta mới như vậy, Tiểu Ngư mười mười, ca thật sự là người rất tốt, nếu cưới Hoàng Hoa tỷ nhất định sẽ đối xử tốt với tỷ ấy”.

Nhưng không sống lâu thì có tác dụng gì? Đỗ Tiểu Ngư không muốn Đỗ Hoàng Hoa thủ tiết, nếu Bạch Dữ Thời không khỏe cũng không sao, còn thực sự là người thiện lương đấy, đến khi hai người thực sự có tình cảm thâm hậu, vậy sinh lý từ biệt lại càng làm cho người ta không thể chịu đựng nổi, nàng không dây dưa với Bạch Liên Hoa, bước chân đi nhanh.

Bạch Liên Hoa chậm rãi ngồi xổm trên đất, bịt mắt khóc.

Nếu không phải tại nàng, đại ca đời này sẽ không như vậy, có thể đã sớm đẻ tên bằng vàng, đã sớm cưới kiều nữ sinh ra hài tử, sẽ tiền đồ như cảm, thẳng tới mây xanh.

Thế mà, bây giờ lại chỉ có thể suốt ngày nằm ở trên giường, đi nhiều vài bước cũng không được.

Cái gì cũng bị nàng phá hủy, bị nàng làm hỏng...

Không, quyết không thể thế này, nàng không thể từ bỏ, Bạch Liên Hoa lau khô lệ trên mặt, bưng bát thuốc dưới đất lên đi về.

Đỗ Tiểu Ngư về đến nhà, đụng ngay một người nam nhân xa lạ từ cửa viện đi ra ngoài, còn là Triệu thị tự mình đưa.

“Đấy là người nào vậy mẹ?” Nàng tò mò hỏi.

“Là lão đại Thường gia cuối thôn, nghe Tần đại thẩm con nói hần ngày mai sẽ đi thôn Nam Động làm ít chuyện, liền thỉnh hần gửi một lời nhắn cho Đại cữu và tiểu di của con.”

Nhà mẹ đẻ Triệu thị ở thôn Nam Động, thôn Nam Động và thôn Bắc Động đều thuộc huyện Phi Tiên, nhưng cách nhau rất xa, nếu đi bộ phải mất hai ba ngày, mà hệ thống truyền tin cổ đại không phục vụ bách tính bình thường, liên lạc với nhau chỉ có thể mời người mang tin, cực kỳ không tiện, vì vậy sau khi mẫu thân của Triệu thị chết cũng thật lâu rồi không có người đưa tin tức.

“Mẹ, nhà ngoại tổ mẫu xa thế, vậy sao mẹ quen được phụ thân ạ?” Đỗ Tiểu Ngư không nhịn được hỏi.

Triệu thị mặt hơi đỏ lên, giận dữ nói: “Con nít con nôi hỏi những thứ này làm gì, còn không trông chó đi, chạy loạn khắp nơi kia”. Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Còn ngượng ngùng, khẳng định có ẩn tình rồi, nhưng thấy con chó nhỏ kia đi thẳng đến vườn hoa, Đỗ Tiểu Ngư vội đuổi tới ngăn nó, vừa trách cứ: “Không ngoan sẽ ăn đòn đấy”.

Chó con bị nàng hống một tiếng, thật sự đứng lại, ngoẹo cổ nhìn nàng.

Thật thông minh, Đỗ Tiểu Ngư vuốt vuốt đầu nó, “Đặt cho ngươi cái tên nào,” Nàng suy nghĩ một lát, “Gọi Tiểu Lang được không? Uy phong lắm đấy”.

Chó con một bộ ngây thơ đáng yêu, ánh mắt như viên bi màu nâu.

“Tiểu Lang, nào, cho ngươi ăn cơm.” Đỗ Tiểu Ngư nói rồi vào phòng bếp, Tiểu Lang đi theo phía sau.

Tối qua nấu canh thịt mặn, nhét ăn hết rau dưa rồi nhưng không nỡ đổ canh thừa đi, dùng để sáng sớm nấu mì ăn, nàng bưng ra múc muống canh vào trong chén nhỏ, lại cho cơm thừa vào.

Tiểu Lang dưới chân người thấy mùi vị, nhảy lên nhảy xuống rất hưng phấn, nông gia nuôi chó đa số là chó khố, tự mình cũng không có thịt ăn, chó càng đáng thương. Đỗ Tiểu Ngư nghĩ vậy lại vớt vớt phần đấy, vớt chút cần thịt mặn đấy nôi bỏ vào trong chén, sau đó đi tới góc phía đông, suy nghĩ để chó sau này ở chỗ này ăn cơm.

“Đứng vững nào, nếu không không có ăn đâu”. Đỗ Tiểu Ngư thấy nó vội vã không nhịn nổi, răn dạy hai câu.

Chó cần phải huấn luyện, trong thôn người nghèo nhiều, không chừng ngày nào đó có ý đồ bắt chó giết thịt, cho nên phải để chó không động vào những thứ bên ngoài, mà phải trông nhà, muốn nó tùy thời cảnh giác, tạm biệt một miếng thịt liền trong lòng rồi loạn.

Tiểu Lang vội xoay vòng vòng, Đỗ Tiểu Ngư vẫn không cho nó ăn, đến khi nghe lời ngồi xong mới đặt chén xuống.

Nó lập tức ăn như hùm như sói.

Chung quy còn nhỏ, Đỗ Tiểu Ngư sờ sờ đầu của nó rồi đi ra ngoài.

Những ngày qua mọi người trong nhà đều bận rộn trồng bông vải, may là đã mời Chung Đại Toàn, cày ruộng gieo hạt toàn là một mình ôm lấy mọi việc, mà Ngô đại nương trồng bông vải đã có kinh nghiệm, chọn giống nào đó cũng là bà ấy tiếp nhận đi kiểm, gieo trồng cũng bà ở bên cạnh chỉ huy, Đỗ Hiền và Triệu thị làm một ít việc vặt khác.

Dây dưa bầu vào lúc này cũng nở hoa rồi, sau khi tưới nước phân cây lá mọc rất nhanh, từng mảng từng mảng đều có những dây dài như cánh tay nàng, mà nhánh cũng mọc ra rất nhiều, mỗi gốc đều mọc ra ba bốn nhánh.

Đỗ Tiểu Ngư biết hiện tại hoa nở rồi là hoa đực, mà hoa cái còn phải mấy ngày sau mới ra, phải kiên nhẫn đợi.

Bởi vì trên sách viết dưa bầu là phải dựa vào ong mật, còn trùng truyền phấn hoa mới kết quả, lúc trước nàng thật sự không biết cái này, cho nên bắt đầu e ngại vấn đề ong mật, nếu như không có nhiều, nàng có nên đích thân đi thụ phấn hay không?.

Cùng lúc ấy lại có một chuyện buồn phiền vẫn đang quấy nhiễu nàng, đó là con hổ không hiểu ra sao lại xuất hiện.

Mấy ngày trước huyện nha phái nha dịch đi đối phó con hổ, ngờ đâu đều vô dụng, con hổ không đánh chết, ngược lại nha dịch bị thương mấy người.

Đỗ Tiểu Ngư tức chết, con hổ không diệt trừ, nàng đến chặn trâu không tiện, có xuá trâu đi một bãi cỏ rất xa, thế nhưng bên kia có rất nhiều trâu, bởi vì trên núi có con hổ cho nên trâu đều tụ ở đó, người cũng nhiều, đều là những đứa trẻ, vô cùng ồn ào. Còn mặt kia, nàng không thể đào thảo được, đây là một tổn thất rất lớn, chớ đừng nhắc tới cái kế hoạch cây Hạnh kia?.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, buổi chiều đi tìm Lâm Tung.

Vợ chồng Ngô đại nương không có ở nhà, vừa đi vào cửa chợt nghe được thanh âm kỳ quái “hót hót hót”, nàng thò đầu xem, thấy trong viện mấy cành lá cây cứ như trời mưa bay xuống, mà Lâm Tung đang múa kiếm, tốc độ kia quá nhanh, nàng hoàn toàn không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy quang kiếm như cầu vồng, phi như tia chớp.

“Đại thúc quá lợi hại”. Nàng vỗ tay, “Chẳng qua, nếu cây trụ lùi đại nương sẽ không mắng người đấy chứ?”

Lâm Tung thu hồi kiếm, cười nói: “Vừa vặn ngại cánh lá quá nhiều che hết ánh sáng đây.”

Thì ra như vậy, dùng biện pháp này thật hay, ánh mắt Đỗ Tiểu Ngư rơi vào bảo kiếm của hắn, “Đại thúc, kiếm này sao trước đây chưa từng thấy, mới mua sao?” Rất cổ xưa, mặt trên khắc một số bảo thạch, nàng nhìn bỗng sững sờ, liền nhớ tới hồng bảo thạch Chu Nhị Nha nhặt được.

Lâm Tung ngược lại không chú ý, thanh kiếm cầm về phòng treo lên, “Đã nhiều năm, rất ít khi dùng mà thôi.”

Đỗ Tiểu Ngư vội vàng đi theo vào phòng, cẩn thận nhìn thanh kiếm kia, chỗ chuôi kiếm đúng là có khối bảo thạch bị trống, nhìn to nhỏ tương đương với viên hồng bảo thạch kia.

“Sao vậy?” Thấy nàng nhìn chăm chăm bảo kiếm, Lâm Tung hỏi.

Đỗ Tiểu Ngư “À” lên một tiếng, “Kiếm pháp của Đại thúc thật tốt, tại sao không dạy nhị ca ta một chút?” Kỳ thực trong lòng nàng đột ngột sinh ra nghi ngờ, hồng bảo thạch kia Chu Nhị Nha nhặt được rất lâu trước đây, nếu thật là trên bảo kiếm, như vậy nói cách khác Lâm Tung đã từng tới thôn Bắc Đồng.

“Hắn còn chưa tới trình độ đó, dạy cũng sẽ không làm được.” Lâm Tung tùy ý trả lời, lại nhìn nàng, “Cháu đến học võ à? Trung bình tấn trầm ổn chưa?”

Đỗ Tiểu Ngư lắc đầu, “Cháu không khắc khổ được như Nhị ca,” Nàng cẩn thận thăm dò nói: “Đại thúc làm sao lại nghĩ đến đến thôn chúng ta mở võ quán? Lễ nào trước đây đã từng đến phải không?”

“Vừa vặn đi ngang qua cảm thấy hay thì quyết định thôi.” Lâm Tung trả lời mô phỏng tùy ý.

Đỗ Tiểu Ngư càng thấy có quỷ, nhưng dường như cũng không thích hợp dò xét nữa, bởi vì không tìm được chỗ mấu chốt, huống chi bây giờ nàng có chuyện quan trọng hơn cần phải giải quyết.

“Đại thúc à, người có biện pháp gì diệt trừ con hổ không?”

“Tại sao ta phải có biện pháp?”

“Đại thúc võ công tốt như vậy, lại các kiểu kỹ năng đầy đủ, cháu nghĩ có lẽ có biện pháp.” Nàng cười nói: “Chẳng qua vừa rồi sau khi xem qua kiếm pháp của đại thúc, cháu nghĩ rằng đại thúc hoàn toàn có thể đánh chết con hổ.”

Lâm Tung hơi sững sờ.

“Chẳng lẽ Đại thúc không muốn làm anh hùng đánh hổ?” Đỗ Tiểu Ngư dần dần gợi mở, “Đại thúc đã nghĩ mở võ quán ở thôn chúng ta, nếu là vì dân trừ hại đánh chết lão hổ, như vậy sau này mở võ quán mà nói, chuyện làm ăn nhất định là cực tốt.”

Lâm Tung kinh ngạc, không ngờ nàng sẽ nói như thế.

Thấy hần không nói, Đỗ Tiểu Ngư tròn to mắt, “Lẽ nào đại thúc không nghĩ mở võ quán nữa sao? Nhưng Ngô đại nương đang tìm địa phương khắp nơi cho đại thúc đây? Lần trước còn nói với mẹ cháu huyện này.”

Lâm Tung hạ mi, hơi cúi đầu nói, “Ai nói không mở?”

“Vậy đại thúc làm sao không đánh lão hồ?” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Lẽ nào cũng sợ bị lão hồ ăn thịt ă? A ~ thì ra đại thúc cũng nhát gan giống cháu đây, vậy mà nhị ca kính ngưỡng thúc, suốt ngày luyện võ, còn bị mẹ cháu mắng”, Nàng hừ nhẹ một tiếng, “Xem ra học cũng chẳng có tác dụng gì, lợi hại đến đâu cũng không đánh lại một con hồ, cháu đi nói với cha, để nhị ca chờ học.”

Lâm Tung bị nàng nói xong ho khan hai tiếng, “Ai nói ta sợ.”

“A” Đỗ Tiểu Ngư vui vẻ nói: “Vậy đại thúc đồng ý đi đánh hồ ă?”

“Con hồ tính là gì, nhớ năm đó...” Lâm Tung hào khí vạn trượng, vốn muốn nói chút lịch sử huy hoàng, nhưng đến bờ môi lại đình chỉ, khoát khoát tay, “Tiểu nha đầu cứ chờ đi, xem ta kéo con hồ tới nhà cháu”.

Đỗ Tiểu Ngư không thể thiếu khen vài câu, vô cùng phấn trở về.

Nàng không lo lắng Lâm Tung sẽ gặp nguy hiểm, bởi vì người này tuyệt đối không phải người thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nóng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Cuối cùng hoa cái trên dây dưa hầu cũng mọc ra, Đỗ Tiểu Ngư cả nửa ngày quan sát chiều hướng ong mật, may mà môi trường tự nhiên cổ đại chưa bị phá hỏng, ong mật có rất nhiều, ông ông một đoàn bay qua bay lại, theo nàng quan sát, thụ phấn hần là khá là toàn diện, lúc này mới yên tâm về nhà ăn cơm trưa. Ai ngờ trông thấy Tần thị đã ở nhà bọn họ, mặt bốc lửa đang mắng người.

“Tần đại thẩm, còn có ai dám bắt nạt đến trên đầu ngài thế?” Đỗ Tiểu Ngư trêu ghẹo, “Chán sống rồi nha.”

Triệu thị gõ đầu nàng, “Đừng tưới dầu lên lửa, Bàng đại ca con ăn thịt mua ở đầu thôn, vừa rồi đau bụng đến lăn lộn trên mặt đất, có thể không nổi cầu sao?”

Đỗ Tiểu Ngư le lưỡi, “Vậy người đó bán thịt heo hồng ă? Sao Đại thẩm không đi tới chỗ trường thôn phân xử?” Trong thôn chỉ có một nhà bán thịt, họ Chu, thuộc về ngành nghề độc quyền, mà nhà bọn họ bình thường không mua thịt, hoặc là vừa vận đi vào trấn bán đồ thì thuận tiện mua vài cân về, cho nên chưa từng qua lại.

Tần thị cười gằn nói: “Chính là cháu họ thôn trưởng có thể phân xử thế nào? Cùng lắm bồi hai đồng tiền thuốc, ta hiếm lạ những thứ này sao?” Bà phi một tiếng, “Bán đất không nói, bây giờ còn bán thịt hồng, thật sự là mất chui vào đồng tiền rồi, không sợ ta nguyên rửa bụng hần loét thối...”

Triệu thị vội vàng cắt lời, sợ Đỗ Tiểu Ngư nghe được dơ lố tai, “Người mắng xả giận là được rồi, ngược lại cũng không làm gì được, sau này đừng tới đó mua nữa là được, muốn ăn thịt thì lên trấn mua cho thỏa đáng.”

“Không thể dễ dàng như vậy” Tần thị không cam lòng.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn Tiểu Lang dưới chân, tên tiểu tử này vài ngày rồi không được ăn thịt, cũng không phải là vấn đề quan trọng, đã nuôi thì sẽ đối đãi tốt với nó, nàng nghĩ linh cơ nhất động, “Đại thẩm, hay là người cũng mở hàng thịt đi? Chẳng phải bên kia người có cái tiệm tạp hóa sao, mọi người đều quen biết nhau, nếu mở hàng thịt chắc chắn sẽ nể mặt mũi ngài đấy ă.”

Tần thị ngăn ra, bà chưa từng nghĩ những thứ này, có chút chần chờ.

“Họ Chu kia bán thịt hồng, thế nào cũng bị mọi người biết dèm pha, tương lai sẽ không có người dám đến chỗ hần mua.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Mẹ ă, nếu đại thẩm mở hàng thịt chúng ta mua thịt cũng dễ dàng, như vậy cũng yên tâm, đúng không?”

“Nói cũng phải.” Triệu thị suy nghĩ nói: “Hai cha con nhà người đều khỏe mạnh, trong nhà lại có trâu, làm ruộng trái lại không tốn bao nhiêu thời gian, lúc trước còn nói trong tay đang tích được ít tiền không biết nên làm gì đấy thôi, mở thêm tiệm tạp hóa lại không đủ, không bằng làm một hàng thịt cũng hay.” Gần đây Tần thị siêng năng đến, Triệu thị cũng thân quen với bà ta nhiều, cũng có ý như tỷ muội.

Tần thị vẫn đang do dự, “Cứ cảm thấy tình huống hơi không ổn”

“Đại thẩm là sợ không biết đi chỗ nào lấy thịt vào, hoặc là lấy thịt vào lại không bán được ra ă?” Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi, “Cái này đơn giản thôi, chúng

ta ngày mai đi tới chỗ họ Chu kia nhìn một chút thì biết, nhìn hán mỗi ngày bày ra bao nhiêu thịt cuối cùng lại bán đi bao nhiêu, lại là những người nào đến mua là được. Về phần thịt vào, thôn chúng ta nuôi heo còn thiếu sao? Chỉ cần Tàn Đại phẩm đưa ra giá tiền thích hợp, sẽ có người bán thôi.”

Nàng phân tích mạch lạc rõ ràng, hai người gật đầu liên tục, chẳng qua Triệu thị lại lo lắng nói: “Những năm này họ Chu vẫn luôn chiếm việc bán thịt, nếu người mở một cửa tiệm mới liệu họ có đến quấy rối không.”

Nói đến chỗ này, Tàn thị lại không sợ, chớp mắt một cái với Triệu thị, “Cái này dễ xử lý thôi, nói nhà các người cũng ra bạc, tương đương với hai nhà chúng ta cùng mở.”

Triệu thị không hiểu ra sao, “Có ý gì đây?”

“Ôi, đại tỷ, người là già bộ hồ đồ há”. Tàn thị nói: “Văn Uyên nhà các người sau khi thi đậu tú tài ở tại Vạn gia, bây giờ ai mà không biết chứ? Vạn gia khác với những nhà buôn bán khác, Vạn lão gia này được tri huyện đại nhân coi trọng, mà Vạn phu nhân lại là thân tín Huyện chủ phu nhân, những quần áo kia không phải do bà ấy thuê à? Nhà các người tốt xấu cũng được tính là có quan hệ với Vạn gia, người coi trưởng thôn là người ngu chắc? Chúng quy phải cho nhà các người chút mặt mũi, lại nói, Văn Uyên không chừng sau này còn có thể thi đậu cử nhân nữa, trưởng thôn sẽ không biết sợ à?”

Triệu thị bị bà ta nói lạc trong sương mù, bà không khôn khéo như Tàn thị, từ trong nội tâm chưa từng nghĩ dính thom kiểu này.

Đỗ Tiểu Ngư vội châm củi thêm lửa, nàng cũng ghét cay ghét đắng trưởng thôn, cho hán thêm ngọt ngọt là chuyện rất muốn làm, “Đã đại phẩm nghĩ thông suốt như vậy thì mở cửa hàng thịt thôi, để họ Chu kia sau này hát gió tây bắc đi”

Tàn thị cười to một trận, muốn báo thù đơn giản nhất là chặn đường tài lộ của người ta, họ Chu này là tự mình muốn chết mà.

Ngày hôm sau, hai người len lén đi quan sát họ Chu bán thịt thế nào, thấy kết thúc mỗi ngày, cơ bản có thể bán đi hơn trăm cân, trong đó hơn bảy mươi cân là vài hộ địa chủ và nông trang mua. Thổ địa là sản nghiệp tương đối vững chắc, cho nên người huyện Phi Tiên ra làm quan hoặc làm ăn kiếm được tiền đều sẽ đặt mua thổ địa để người trông giữ, trong thôn bọn họ có mấy nông trang như vậy, đều nắm giữ ngàn mẫu ruộng tốt, người nuôi cũng nhiều, mỗi ngày tốn phí không ít.

Mà còn lại hai mươi mấy cân là những nhà hơi có chút tiền, hoặc thôn dân trong nhà có chuyện vui mua, tỷ như nhà Tàn thị, hoặc là nhà có người làm đại thọ chẳng hạn.

Cho nên Tàn thị nếu muốn mở hàng thịt mà nói, đại khái trước tiên đặt mua khoảng chừng 50 cân, Đỗ Tiểu Ngư hiến kế, bảo bà ấy ngày đầu tiên bán ưu đãi, trước tiên hấp dẫn người khác tới mua thịt, biết thịt nhà bà ngon, đặt xuống cơ sở sau này, Tàn thị cũng cực kỳ tán thành.

Kế tiếp còn có hai việc cần hoàn thành, một là quyết định đi đâu lấy hàng thịt, hai là để người ta biết họ Chu bán thịt hồng.

Một việc trước, Tàn thị trải qua hai ngày điều tra, phát hiện chợ huyện Phi Tiên có hai nhà cung cấp bán thịt heo, trong đó Hoắc gia khá hơn, lại còn có vài phần giao tình với Ngô đại nương, liền quần lấy Ngô đại nương mang năng đi, kết quả đương nhiên rất thuận lợi. Chuyện thứ hai sao, Ngô đại nương mặt người rộng rãi, xe nhẹ đường quen, với lại Bảng Thành hiện tại còn đang đau bụng chưa khỏi, đương nhiên là huyện nào trong thôn mọi người đều biết.

Cách một ngày, Tàn thị đặt mua đủ loại dụng cụ bán thịt như thớt, dao phay, vừa sáng sớm thả pháo khai trương.

Chu Khánh hận nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng qua là một lần mua phải thịt không tốt, nhưng lại đến cướp mỗi làm ăn, nữ nhân này thật tàn nhẫn, hán nhiều lần muốn qua gây sự, nhìn thấy Bảng Dũng thân cao khỏe mạnh cường tráng đứng ở bên cạnh thì chân như nhũn ra, nhưng sau đó thì không nhịn được nữa.

Tàn thị này bán thịt không nói, ngày thứ nhất lại giảm giá cả xuống nhiều như vậy, dẫn tới mọi người đồn dập chạy tới chỗ của bà ta mua, đến giữa trưa nhà hán nửa cân thịt cũng không bán được. Đến buổi chiều, rốt cục không chịu nổi nữa, chạy đến chỗ biểu thúc hán khóc lóc kể lể, nói Tàn thị không cho thôn trưởng mặt mũi, ngay cả chuyện làm ăn của cháu họ hán cũng dám cướp.

Khâu thị cũng ở đó, bà biết quan hệ nhà Tàn thị và nhà Đỗ Hiền không tệ, biết được Tàn thị mở hàng thịt thì đang bận thêm mắm dặm muối đây.

Thôn trưởng hít thuốc một hơi dài, chậm rãi nói, “Tàn thị này mở cửa hàng đến chỗ ta đây chào hỏi rồi, nói là nhà họ cùng với nhà Đỗ Hiền chung nhau mở, các người bảo ta phải làm thế nào?”

Khâu thị phi một tiếng, “Lại là cái nhà kia trộn vào, biểu cừu, người không thể để bọn họ được như ý, Tàn thị này vốn ngang ngược can rờ, lúc này mở cửa hàng còn dám tới chỗ biểu cừu nói, đủ thấy được không để ngai vào mắt”

Trưởng thôn chớp mắt nhìn Khâu thị, “Cái đầu óc ấy của người thì biết cái gì? Hiện tại nhà Đỗ Hiền này còn so với trước kia sao? Người ta quan hệ tốt với Vạn gia, nhĩ từ ở nơi đó, nếu chạy đi tìm quan hệ, Vạn gia trước mặt huyện chủ nói mấy câu, ta là thôn trưởng tính là cái rắm gì?”

“Không phải Biểu cừu hàng năm cũng đi tặng lễ sao, làm sao lại ngay cả một rắm cũng không bằng?” Khâu thị cảm tức quyết miệng, bà không cam tâm bị một nhà Đỗ Hiền đè lên.

Sắc mặt thôn trưởng hơi trầm, ống khói đập vào đầu Khâu thị, “Người tốt nhất thành thật một chút cho ta, đừng nghịch xảy ra chuyện gì, bây giờ không giống trước đây, chớ đi chọc bọn hán.”

Khâu thị vẫn không nghĩ ra, “Sao lại không giống chứ? Tiểu tử kia biết đọc sách, biểu cửu ngay từ đầu cũng biết đấy thôi, hồi đó chẳng phải còn bức được bọn họ giao ruộng ra đấy sao? Hiện tại chẳng qua thi đậu cái tú tài mà thôi, có thể lên trời sao”.

Trưởng thôn cực kì bức hòa, “Bảo người đừng chọc thì đừng chọc, tuy nói Đỗ Hiền bị đuổi ra ngoài, nhưng mẹ hắn còn là địa chủ, hàng năm giao thuế cho thôn chúng ta không ít bạc, người nghĩ ta cũng giống người à, thật sự muốn giết chết nhà bọn họ hả?” Nếu không phải có người ngầm đồng ý, hắn sẽ không đuổi tận giết tuyệt, nhiều lần bức nhà Đỗ Hiền, đơn giản là thuận tay đẩy thuyền thôi, làm thỏa mãn ý nguyện người khác, thế nhưng cả nhà kia xương cốt rất rắn, quay đầu lại nhờ người giúp đỡ không chỉ một lần.

Khâu thị căn bản nghe không vào hắn nói, nói lớn: “Nhưng cũng không thể để cho bọn họ cười lên cổ biểu cửu chứ, lẽ nào ngài thật sự sợ bọn hắn? Coi như nhà bọn hắn có một thân thích địa chủ, nhưng được tính là gì chứ? Vẫn không thể không nghe biểu cửu”.

“Người cầm miệng cho ta, ra ngoài”. Trưởng thôn gào nói: “Người thử đi quấy rối một chút xem, đừng trách ta đuổi người đi sang thôn khác”.

Câu nói này rất nghiêm trọng, Khâu thị bị trấn trụ, biểu cửu của bà thường ngày mặt không hề cảm xúc, rất ít khi phát hỏa, dù thấy là không trêu chọc được nhà bọn hắn, đành phải ngoan ngoãn lui ra, nhất thời cũng không dám có tâm tư khác.

Mà Chu Khánh ở bên cạnh nghe trong lòng đã rất rõ ràng, trưởng thôn chắc sẽ không quan tâm chuyện này, ngay lập tức cũng đành rời đi.

Tần thị mở hàng thịt thuận buồm xuôi gió, bà ta vốn là người khéo léo, thêm vào Chu Khánh trước đây bán thịt ngang ngược, sớm đã bị người ta bắt nạt, cho nên căn bản là không tranh nổi Tần thị, thời gian vài ngày, cũng đã nghiêng về một phía. Tần thị hoàn toàn chiếm thượng phong, mỗi ngày thịt lấy vào cũng từng bước tăng dần đến trăm cân.

Đỗ Tiểu Ngư được ăn thịt không ít, Tần thị coi nàng là đại công thần, cho nên mỗi ngày đều giữ miếng thịt tốt cho nàng, còn có chút xương cốt vân vân. Thứ sau này là Đỗ Tiểu Ngư muốn đấy, xương cốt nấu canh lại cho chút thịt vụn, rau dưa, và các món khác cho Tiểu Lang ăn, cho nó mỡ vị ngon hoặc là dinh dưỡng toàn diện, sau này nó ắt hẳn trưởng thành khỏe mạnh thành quân gia cường đại.

Về phần nàng đương nhiên cũng muốn ăn thịt nhiều nhiều, đang cần phải cao lớn đây.

Ngược lại Đỗ Hiền và Triệu thị rất mắc cỡ, mỗi khi Tần thị đưa thịt tới, lúc này lại lòi lòi kéo kéo một hồi. Đỗ Tiểu Ngư nhìn mà phiền, một chút thịt ấy so với bạc Tần thị bán thịt kiếm được như muối bỏ biển thôi, người khôn khéo như bà ta sao lại không tính toán chứ, ăn cần như vậy thứ nhất là trả cho mình một chút công lao, thứ hai và là nguyên nhân quan trọng hơn, bà ta mở hàng thịt là dựa vào cái danh nghĩa hợp tác cùng Đỗ gia, đưa chút thịt có tính là gì chứ?

Vậy nên nàng yên tâm thoải mái ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Quà Tặng Muộn

Sau khi được thụ phẫn, dựa hấu mới bắt đầu sinh trưởng, trong khoảng thời gian rất ngắn, vốn chỉ bằng nắm tay, bây giờ đã to bằng nửa non cái chậu rửa mặt. Đỗ Tiểu Ngư bận tới mấy tới mắt, nhìn giới thiệu trên sách nông, tưới nước phải không nhiều không ít, phải tia cắt cảnh, lại phải trồng bằng dây, cộng thêm khi trời bắt đầu chuyển nóng, làm thường xuyên mồ hôi đầm đìa. Đỗ Hiền nhìn đau lòng, không cho ra ruộng, nhưng đó là một phen tâm huyết của nàng ở đó thì làm sao mà chịu, Triệu thị biết nàng cố tranh dành một hồi, sau này nhả ra nói cho dù nàng trồng không thành công, sau này mẫu đất này vẫn cho nàng quản lí, lúc này mới hơi hơi thư giãn một chút.

Ngày hôm đó, Đỗ Văn Uyên lần thứ hai trở lại, hai người ở dưới ruộng thu thập trận, ngồi bên dưới bóng cây nói chuyện.

“Sao lại đen đi rồi?” Đỗ Văn Uyên nói: “Trước đó vài ngày còn nói đại tỷ, còn lấy bột đậu đắp lên mặt tỷ, bản thân mình thì lại không để ý.”

Đỗ Tiểu Ngư vén vén tóc, dựa vào thân cây, “Quên đội nón có,” Nàng nói xong còn nhào vắn về mặt, “Không phải có câu nói nữ 18 đại biến sao, muội còn nhỏ, chờ sau này chắc chắn sẽ trắng”

Đỗ Văn Uyên phì cười, “Đến khi đó mà không trắng thì chui vào xó nào đó mà khóc đi.” Lại chỉ chỉ dựa hấu, “Xem dạng này năm nay thu hoạch sẽ rất khá.”

“Đừng vậy, may là không có mưa lớn.” Đỗ Tiểu Ngư nghĩ mà sợ, ôm ngực nói: “Muội suốt ngày cầu khẩn đây, còn kém không đi vào miếu bái Bò tát nữa thôi.”

“Cho nên nói làm ruộng có gì tốt đâu.” Đỗ Văn Uyên khế lắc đầu, “Dựa vào trời ăn cơm khó mà nói chắc được, không mưa sẽ dẫn tới khô hạn chẳng phải cũng con đường chết sao. Lân tới trong tay có bạc, ta thấy vẫn nên làm việc khác hay hơn, hoặc nuôi gà, hoặc chăn heo cũng được, dù sao cũng sẽ không bị ảnh hưởng nhiều, muội thấy thế nào?”

Đỗ Tiểu Ngư nói: “Huynh coi chần heo nuôi gà dễ lắm à, không chừng sinh cái quái bệnh gì chết hết.” Bệnh gà toi cũng rất đáng sợ, những điều này cần có kiến thức khoa học đến phụ trợ, nếu không thì chẳng khác gì trời giáng tai họa, cũng là toàn quân chết sạch.

“Không dễ mắc bệnh thế đâu, cái này không phải có ta sao.” Đỗ Văn Uyên bóp cái mũi của nàng, “Lần trước con thỏ kia không phải chữa khỏi đấy thôi? Cùng lắm thì ta đọc thêm sách,” Hắn ngừng một chút, “Chẳng qua là muội đừng nói với mẹ.”

“Trên thư viện đó Phu tử không coi nghiêm à? Còn có thể nhìn sách đấy?” Đỗ Tiểu Ngư cười.

“Không quá nghiêm, so với Lưu phu tử hồi đó có thể coi là rất thoáng, phần lớn là để tự chúng ta học tập, có nghi vấn lại giải đáp, bình thường buổi sáng phu tử đến dạy một chút.”

Như thế rất tự do, có chút giống một số trường đại học chuyên ngành, Đỗ Tiểu Ngư không khỏi muốn học, nhưng rất nhanh liền bỏ ý nghĩ đó đi, nhớ tới Bát Cổ văn kia liền đau đầu, nàng tuyệt đối không viết ra được.

“Tỷ ở bên đó tốt chứ?” Nàng lại hỏi, những này qua rất nhớ Đỗ Hoàng Hoa.

“Đã hỏi mấy lần rồi đấy, sao có thể không tốt chứ? Vạn phu nhân rất coi trọng tỷ ấy, còn mang đi gặp tri huyện phu nhân.” Đỗ Văn Uyên nói: “Nếu muội không yên lòng ngày nào đó đi Vạn phủ thăm tỷ ấy đi.”

Hai người nói vài lời rồi về nhà dùng bữa trưa.

Đang lúc ăn, chợt nghe bên ngoài một trận náo động, dường như có rất nhiều người tới.

“Chuyện gì thế?” Đỗ Hiến làm bầm một câu, để đĩa xuống đi cửa viện nhìn, ai ngờ vừa đi ra không được bao lâu thì hô lớn lên, “Nương tử, Văn Uyên, Tiểu Ngư, mau, mau ra đây, con, con hổ ở cửa nhà chúng ta. Lâm lão đệ đánh chết con hổ”

Hai người kia đều cực kỳ kinh ngạc, vội vã chạy ra ngoài, chỉ có Đỗ Tiểu Ngư rất bình tĩnh, thầm nghĩ Lâm Tung này nói được thì làm được, thật sự mang con hổ tới nhà họ.

Đi ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy hai thôn dân khiêng con hổ đang để xuống đất, con hổ kia hình thể khổng lồ, trên đầu vết máu loang lổ, miệng mũi chảy máu, không biết có phải bị chết do đánh mạnh vào đầu hay không. Một đám thôn dân chung quanh nghị luận sôi nổi, đa số đều đang khen ngợi Lâm Tung, nói hắn là anh hùng đã hổ vì dân trừ hại, còn có mẹ Tiểu Xuyên mà Đỗ Tiểu Ngư từng thấy ở đầu thôn, quý tạ Lâm Tung, nói đã báo thù cho tướng công bà ta, là đại ân nhân nhà bọn họ.

Nhất thời hò hét loạn lên, lúc này trưởng thôn nghe được tin tức cũng đến, thỉnh Lâm Tung đi uống rượu.

Lâm Tung ôm quyền với chung quanh, lúc gần đi nói với Đỗ Hiến, Đỗ Văn Uyên thi đậu tú tài mà hắn làm sư phụ chưa có gì biểu thị, con hổ này xem như quà tặng đưa cho nhà bọn hắn.

Mọi người thốt lên một tràng, con hổ thường ở rừng sâu núi thẳm vốn cực kỳ hiếm thấy, mà có thể đi săn được con Hổ đã ít lại càng ít, không biết giá trị bao nhiêu bạc, đều hâm mộ nhìn một nhà Đỗ Hiến.

Đỗ Hiến vội từ chối, nhưng Lâm Tung xoay người đi cùng trưởng thôn.

“Ôi chao, Đỗ lão đệ lúc này phát đạt rồi nha.”

“Đúng vậy, đôi tiền có thể mua được mấy mảnh ruộng đấy.”

Quen hay không quen biết đều tới chúc mừng, cũng có người ảm ảm nói châm chọc những lời chua loét, nói chung náo nhiệt một hồi lâu đám người mới tản ra.

Triệu thị nhìn con hổ sững sờ, rất lâu sau mới nói: “Làm như vậy không được, Lâm đại ca phải mất nhiều công mới bắt được nó, không chừng còn là lấy mệnh đổi lấy, chúng ta không thể nhận, như vậy sẽ bị người ta chĩa vào lưng mà nói à”.

“Đúng vậy, không thể nhận, không thể nhận.” Đỗ Hiến cũng xua tay, con hổ này cho dù chết nhìn cũng dọa người, trâu bò cũng phải lui trong chuồng không dám cựa.

Đỗ Văn Uyên cũng rất hiếu kỳ, ngồi xổm xuống nhìn con hổ, lại đưa tay sờ sờ bộ da lông kia.

“Có cái gì không tiện nhận à?” Đỗ Tiểu Ngư xen mồm nói: “Nhị ca thi đậu tú tài nhà khác đều đến chúc mừng, Lâm đại thúc lại chưa đưa thứ gì, còn uống rượu chùa một đêm. Lại nói, nếu ông ấy là sư phụ của Nhị ca, đưa cho thứ gì đó chúng ta lại không nhận, như thế chẳng phải là không nể mặt ông ấy à?”

Tham tiền này, Đỗ Văn Uyên nghe muốn cười, không phải muốn tham con hổ này sao.

Triệu thị nói: “Đưa thứ khác ta còn nhận, chứ đưa con hổ này không nhận đâu.”

Đỗ Hiến cũng không giúp tiểu nữ nhi, Lâm Tung hiện tại là anh hùng đã hổ trong thôn, làm sao có thể chiếm chiến lợi phẩm của anh hùng thành của nhà

mình, thế nào cũng không được.

“Hay là như vậy?” Đỗ Văn Uyên đề nghị, “Sư phụ hôm nay vì dân trừ hại, phòng chừng trong thôn cũng muốn thỉnh rượu, con hổ này ông ấy không rảnh xử lý, bây giờ thời tiết lại nóng, để đấy sẽ có mùi, như thế chẳng phải lãng phí một cách vô ích? Chúng ta giúp sư phụ xử lý lão hổ một chút, nên bán thì bán, sau đưa bạc cho ông ấy là được.” Hấn ngừng một chút, “Hoặc là thế này, sư phụ không phải muốn mở võ quán sao, bạc để đấy cho hấn xây nhà.”

Nói như vậy rất hợp lý, ba người đều gật đầu tán thành.

Đỗ Hiến trở về nhà mau chóng ăn cơm, sau đó đi mời đồ tể loại hại nhất trong thôn tới xử lý con hổ, đồ tể dùng một canh giờ mới làm thỏa đáng, phải biết rằng người bình thường không có cơ hội mổ con hổ, đương nhiên phải nghiên cứu kỹ mới hạ đao được.

Da lông tuyết mỹ thì treo ở trong sân, đường vân màu trắng vàng biểu thị đã từng uy vũ, Đỗ Tiểu Ngư vuốt nó nghĩ thầm, cái này quyết không thể bán, để đấy cũng sẽ không hỏng, nếu bán sau này muốn mua một tấm về sẽ rất khó khăn, giá cả không chừng còn tăng gấp đôi.

Chẳng qua thịt hổ thì phải xử lý nhanh, Đỗ Hiến đang định thu thập tìm xe bò đi lên huyện thì có người tới.

Không phải người khác, là chương quỹ Vọng Nguyệt lâu Mao Tổng, mang theo mấy tên hỏa kế ngồi xe ngựa tới.

Không ngờ tin tức truyền nhanh như vậy, huyện Phi Tiên đều biết, Đỗ Tiểu Ngư nhìn Mao Tổng, cũng khó trách hấn sẽ đích thân tới, nếu thịt hổ bị hấn tranh mua trước thì các tửu lâu khác không còn cơ hội nữa, như vậy mấy hôm đó tửu lâu của hấn sẽ bị những nhà giàu có quý quý dẫm nát? Nếu không, cho dù cảm hối lộ huyện chủ cũng tốt.

Chung quy thịt hổ không phải loại bình thường, còn có xương hổ có thể pha rượu, lại có . . . Đỗ Tiểu Ngư sờ mũi một cái, con hổ này là một con đực, có một ít thứ có người cần dùng.

“Cha, mẹ, đây là Mao chương quỹ Vọng Nguyệt lâu.” Đỗ Văn Uyên cũng nhận ra giới thiệu.

Mao Tổng chỉ biết con hổ ở nhà Đỗ Hiến, sao mà biết được lại gặp hai huynh muội này, hấn cười cười kéo giao tình, “Xem ra ta và các người thật có duyên nha”

Đỗ Tiểu Ngư nói: “Có duyên cũng không thể bán rẻ cho ông đâu nha, con hổ này không phải của nhà chúng cháu, là của sư phụ nhị ca cháu.”

Nha đầu này khôn khéo lắm, Mao Tổng nhủ thầm, nói kín kẽ không một lỗ hổng, lão ung dung thản nhiên, “Con hổ khó tìm, ta cũng biết quý giá, bằng không cũng sẽ không đến thăm. Các người thử nói xem, bán giá như thế nào?”

Đỗ Hiến xoa xoa tay, ông thực sự không biết giá tiền, “Cái này, cái này...”

Thịt heo chỉ cần 20 văn một cân, Đỗ Tiểu Ngư suy nghĩ bay xa, thịt hổ này ít hơn nửa cũng không thể ít hơn hai trăm văn, cộng thêm xương hổ mà nói, bình quân thế nào cũng phải 300 văn một cân chứ?

Lúc này ở cửa có người nói: “Ta thấy chắc phải tầm 320 văn, Mao chương quỹ cũng biết hàng, ta nói giá tiền như thế có thích hợp không?”

Là Tần thị và Ngô đại nương đến đây, hai người hôm nay đi lên huyện vừa trở về, nghe được chuyện Lâm Tung đã hổ vợi tới xem náo nhiệt, bỗng nghe được Mao Tổng muốn mua thịt hổ.

Quả thật là dân làm ăn, nghĩ tới giá tiền gần giống vàng, Đỗ Tiểu Ngư giờ ngón tay cái với Tần thị.

Triệu thị nghe mà sửng sốt, một con hổ này phải có hơn 200 cân, 320 văn mà nói sẽ phải có mấy chục lượng bạc, bằng mười mấy năm thu vào của nhà bọn họ.

Mao Tổng nhìn Tần thị, thấy phụ nhân này vóc dáng thấp bé, nhưng ánh mắt sáng trong, biết rõ đây không phải là người dễ lừa, vuốt chòm râu nói: “Văn hơi mắc một chút, bi nhân thành tâm thành ý muốn mua.”

Đỗ Hiến và Triệu thị đều nhìn Tần thị, không quyết định được.

“Phụ thân, con theo nhị ca đã gặp Mao chương quỹ vài lần, trước đây từng làm vài thứ bán cho ông ấy, lúc này đã tới nhà rồi, rẻ hơn một chút cũng được.” Đỗ Tiểu Ngư nhắc nhở Tần thị, nàng muốn hợp tác lâu dài.

Tần thị là người thông minh, lập tức hiểu ngay, cười nói: “Thì ra như vậy, sao không nói sớm,” Bà chuyển đề tài, dùng mũi chân đá đuôi con hổ dưới chân, “Thịt hổ này 300 văn có thể bán được, chẳng qua, vật này còn khó tìm hơn cả thịt hổ, ta nghe nói trong huyện có mấy hộ nhân gia dùng giá cao để thu mua nó đấy, ăn vào cả người thoải mái...”

Nói còn chưa dứt lời, Triệu thị đỏ mặt ho khan hai tiếng, Đỗ Văn Uyên nhanh chóng kéo Đỗ Tiểu Ngư về phòng.

Nàng là đứa trẻ, kỳ thực làm sao mà biết những việc này, Đỗ Tiểu Ngư âm thầm cười cười, bị kéo tới cửa vợ nói: “Đa hổ chó bán nha, chừa lại chút thịt hổ...”

Thứ tốt đó nàng muốn chiếm thành của mình, đến lúc bày ở trên ghế uy phong lẫm, mà thịt hổ đương nhiên là muốn ném thử, nàng cho tới bây giờ chưa

được ăn đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Trồng Dưa Được Dưa

Qua một hồi mặc cả, cuối cùng Mao Tổng dùng một trăm lượng bạc mua tất cả mọi thứ trừ da hổ, đương nhiên, thịt hổ vẫn để lại mấy cân, lúc đi rất vui mừng, nói Lâm Tung hiệp nghĩa, sau đó nói nếu hắn đi Vọng Nguyệt lâu, bất cứ lúc nào cũng không thu tiền com. Buổi chiều Triệu thị đem mấy cân thịt vào nồi nấu, mời Bàng gia tới, nhà Ngô đại nương, Bạch gia, và mấy nhà hay lui tới, bày mấy bàn, đương nhiên, chủ yếu là mời Lâm Tung, kết quả hôm nay nhân vật chính bị tri huyện phái nha dịch mời đi lên huyện, nghe nói khoác lụa hồng đai đỏ, dọc đường diễn tấu sáo và trống, cả huyện đều hiểu ngay là anh hùng võ công cao cường, can đảm hơn người.

Cho nên tiệc rượu này bọn họ tự mình hưởng dụng, ăn tới rất muộn mới tản ra.

Thịt hổ không mỹ vị như trong tưởng tượng, có vẻ dai hơn thịt bò, nhai dai rất tốt, nhưng hiệu quả tâm lý khá mạnh, ăn xong cảm thấy khí lực đều lớn không ít, chung quy Vương trong núi này chẳng phải hư danh, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, sinh thời không biết còn có thể được ăn Hồi 2: không nhỉ?.

Ngày hôm sau, Lâm Tung được tri huyện phái xe ngựa đưa về, dù thấy rất coi trọng chuyện này, có người nói tri huyện vốn còn muốn cho tiền thưởng, kết quả bị Lâm Tung cự tuyệt, nói không bằng dùng ở trên người trăm họ. Tri huyện thấy hắn không tham tiền tài, rất thương thức, lại có ý định giữ hắn lại làm việc cho nha môn, kết quả Lâm Tung lại cự tuyệt, nói muốn mở võ quán ở thôn Bắc Đồng, tri huyện ngay lập tức gọi người đi đặt làm bức hoành, nói ngày khai trương sẽ đưa tới.

Trăm họ vây quanh đều lộ ra nét mặt kính ngưỡng, nghe Lâm Tung muốn mở võ quán, người người đều biểu thị muốn đưa con đến tập võ, có người gấp gáp trực tiếp lôi đứa bé bên cạnh tới bái sư phụ.

Đương nhiên, chuyện mở võ quán kia khỏi nói thuận lợi thế nào, Lâm Tung rất nhanh chọn một chỗ, cách nhà Đỗ Hiền rất gần, cách khoảng chừng hai mẫu đất.

Đỗ Hiền đưa toàn bộ tiền bán thịt hổ trả cho Lâm Tung, Lâm Tung không lấy, nói đồ đưa đi không thể nhận về, thái độ hắn kiên quyết, Đỗ Tiểu Ngư sớm nhìn ra, Lâm Tung này tuyệt đối là người không thiếu tiền, đề nghị nói Lâm Tung không phải người bản xứ, chưa quen thuộc nơi này, cho nên chuyện xây võ quán để cha mẹ nàng toàn quyền xử lý, cũng thuận tiện trả nhân tình này.

Lâm Tung nhìn vợ chồng Đỗ Hiền nóng ruột cầm tiền trong tay, thầm nghĩ mở cái võ quán nhiều nhất chỉ mất bốn năm mươi lượng, dù sao tiền thừa cũng không trả lại hắn, cũng đủ cả nhà bọn họ thỏa mái để chịu sinh sống, nên đã đồng ý.

Đỗ Hiền còn chưa thôi, mang theo Lâm Tung chạy đến nhà chính, chỉ vào tấm da hổ nói: “Da hổ này Lâm Đại Ca mang đi đi, ngươi là anh hùng đã hổ, đương nhiên phải trải dưới chân ngươi mới đúng.”

Đỗ Tiểu Ngư cuống lên, nghiêng răng nhìn chằm chằm phụ thân nàng.

“Ta hiện tại ngay cả một cái nhà cũng không có, có thể trải ở nơi nào?” Lâm Tung cười nói: “Lại nói, con hổ này vốn là đưa cho Văn Uyên, các ngươi lại phụ trách mở võ quán cho ta, đâu thể nhận cái này, cứ để ở đây đi, nếu ta muốn, ngày nào đó lại đi mất một con là được mà.”

Đỗ Hiền há to miệng, rất lâu sau ôm quyền nói: “Lâm Đại Ca quả thực oai hùng khác thường, con ta có thể học nghệ chỗ ngươi, đúng là tám kiếp tích lũy phúc”.

Thì ra cha nàng nói lời khen ngợi lại có thể khiến người ta nổi da gà thế này, thân mình Đỗ Tiểu Ngư run một cái chạy ra ngoài.

Lúc quay đầu nhìn, thấy Đỗ Hiền còn đang không ngừng tán thưởng Lâm Tung, khuôn mặt ngưỡng mộ.

Qua mấy ngày, sau khi Đỗ Hiền và Triệu thị liên lạc thợ thủ công thợ mộc chung quanh, võ quán bắt đầu thi công, trong khoảng thời gian này Lâm Tung vẫn ở nhà Ngô đại nương, chỉ là so với trước đây náo nhiệt hơn rất nhiều, có người tới cửa vấn an, nương Tiểu Xuyên kia tới đưa mấy đồ cảm tạ ân nhân, anh hùng đã hổ trong thôn thật là nóng bỏng tay.

Sau đó không biết là ai tìm hiểu ra Lâm Tung chưa cưới vợ, lại lục tục có nhà nói thân, lần này làm phiền Lâm Tung rồi, mỗi khi đó đều trốn tại nhà Đỗ Hiền, để Ngô đại nương trả lời là người không có ở nhà, lúc này mới yên tĩnh một chút.

Đỗ Tiểu Ngư ngày hôm đó hết bận ở ruộng dưa hầu trở lại, thấy Lâm Tung đã ở nhà bọn họ, thấy rất buồn cười, chắc chắn lại có người tới nói thân, trêu ghẹo nói: “Lâm Đại Thúc à, là cô nương người ta giới thiệu không đẹp sao, thúc chướng mắt à?”

Đỗ Hiền ở bên cạnh trách cứ, “Không biết lớn nhỏ, có người nói chuyện với trưởng bối như con sao?”

Thật sự coi người lớn là bánh phở rồi, Đỗ Tiểu Ngư lắc đầu đi xới đất vườn hoa, gần đây những hoa này đều mọc rất tốt, trong đó rõ ràng còn có hai cây mẫu đơn, hoa nở to bằng cái bát, màu hồng tím, hết sức diễm lệ, mà hoa tường vi cũng đã ra nụ hoa, từng khóm từng khóm rất rực rỡ. Về phần thảo dược, dường như sinh mệnh cây kim ngân ngoan cường nhất, bất kể là trời mưa to hay là mặt trời chói chang, nó vẫn tươi tốt, không bị ảnh hưởng chút nào.

Xem ra sau này cầm cây kim ngân làm vật thí nghiệm chủ yếu là thích hợp nhất, giá bán cũng cao, Đỗ Tiểu Ngư trong lòng nắm chắc.

“Phụ thân, gần đây cũng có người đi lên núi, có nghe nói có nguy hiểm không ạ?” Nàng lại đang nhớ thương kiếm tiền.

“Con không nên đi.” Đỗ Hiến nói: “Con hồ này tuy đã đánh chết, nhưng không biết từ đâu đến, ngộ nhờ lại chạy ra một con thì phải làm sao?”

“Ở đâu ra nhiều hồ như thế ạ.” Đỗ Tiểu Ngư nói xong ánh mắt rơi vào người Lâm Tung, “Hay là để Lâm Đại Thúc đi chung với con có được không? Con mang cả Tiểu Lang đi cùng.”

Triệu thị trong phòng cười nói: “Con chó bé một mẫu vậy thì có tác dụng gì chứ? Đừng quý rầy Lâm Đại Thúc con, tự mình chơi đi.”

Đỗ Tiểu Ngư không phục, “Chó to chó nhỏ thì có liên quan gì, con mỗi ngày cho nó nhìn da hồ đấy, bây giờ không hề sợ hãi nữa, mang theo nó đi người được hương vị có thể nhắc nhở chúng con mà~”

Đỗ Hiến không nhịn được đập đầu nàng, “Úi chà, nha đầu này không sợ chết à, không phải đào chút thảo dược thôi sao? Nhà chúng ta hiện tại không thiếu chút tiền kia.”

Đứng lải đại khí thô nha ~ Đỗ Tiểu Ngư âm thầm buồn cười, bọn họ không thêm nhưng nàng thêm, tích tiểu thành đại, tích nước thành biển mà.

Lâm Tung bỗng đứng lên, “Đi đi, ta cũng đang muốn đi ra ngoài một chút.”

“A, Lâm Đại Ca đừng chiều chuộng nó.” Triệu thị vội nói: “Đứa nhỏ này không hiểu lễ phép đâu.”

“Không sao, lần trước chỉ nghĩ đến đá hổ, đỉnh núi này ta chưa nhìn xem thế nào.” Lâm Tung cười nói: “Hay là sợ ta không bảo vệ tốt được nha đầu nhà người?”

“Nói gì đó,” Triệu thị căn dặn nữ nhi: “Đừng làm phiền Lâm Đại Thúc con đấy, đừng hoàng đi theo, biết không?”

Đỗ Tiểu Ngư chỉ cần có thể được đi lên núi đương nhiên gật đầu, vào nhà cổng cái giỏ trúc cầm xẻng sắt cùng Lâm Tung đi ra cửa, Tiểu Lang theo sát sau lưng.

Khi đến trên núi thì nàng tìm đào chung quanh thảo dược đáng tiền, hoàn toàn không đi theo Lâm Tung, mà là Lâm Tung đi theo nàng, nhưng kẻ sau dường như cũng không để ý, đến khi Đỗ Tiểu Ngư đào được rất nhiều mới thấy Lâm Tung chẳng hề nói một câu, nhìn tâm sự nặng nề, thì ra là thật sự đi giải sầu?

Nàng lại đi dạo quanh cây Hạnh, lúc này hoa Hạnh sớm đã héo tàn, thay vào đó là cây hạnh màu xanh ngắt, lại qua chút thời gian đợi nó chuyển thành màu da cam có thể hái xuống bán lấy tiền.

Trên đường về, nàng hỏi: “Lâm Đại Thúc, người đang phiền não cái gì vậy?” Bây giờ mới quan tâm cái này, “Chẳng qua là vài bà mối thôi, Lâm Đại Thúc còn không đối phó được sao?”

“Tiểu nha đầu biết cái gì.” Lâm Tung cau mày, hẳn thật sự lo lắng không phải những thứ này.

Đỗ Tiểu Ngư chớp mắt một cái, “Lâm Đại Thúc nếu muốn ở lại thôn chúng ta, sao không mang cả người nhà chứ?”

Lâm Tung đột nhiên dừng chân lại, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Quả nhiên bí mật không nhỏ, Đỗ Tiểu Ngư ý vào mình là trẻ con không cần phải hiểu đúng mực, lại truy hỏi: “Lâm Đại Thúc rốt cuộc ở đâu ạ? Có lần nghe nói ở huyện Bình Nguyên, có lần nghe nói ở huyện Lăng, hai địa phương này là một chỗ ạ?”

“Tiểu nha đầu sao nói nhiều thế, ta chạy khắp nơi chỗ nào mà chưa từng ở?” Lâm Tung nghiêm mặt.

Đỗ Tiểu Ngư không nói nữa, kỳ thực huyện Bình Nguyên và huyện Lăng đều là ở Đức Châu, nghĩa là khả năng Lâm Tung ở Đức Châu khá lớn, vậy yên lành tới Bắc Đông thôn làm gì? Còn phải ở chỗ này mở võ quán, bồi cánh giầu cực kỳ chặt chẽ, không biết gia đình hẳn cụ thể có những người nào, chỉ biết có cha mẹ, vẫn chưa cưới vợ, nàng thật sự là nghi vấn đầy đầu.

Chẳng qua rất nhanh tâm tư liền thả hết vào ruộng dưa, cuối tháng tư gọi Chung Đại Toàn tới dốc sức bón phân một phen, cho những dưa hấu kia ngâm đủ nước. Sau mấy ngày thì đỉnh chỉ tưới nước, ngồi đợi dưa hấu chín. Những kiến thức này một phần là nàng tự mình học được trên sách, một phần thì là khắp nơi thu thập kinh nghiệm, nhà bọn họ hiện tại ở trong thôn có chút danh tiếng, vừa là Đỗ Văn Uyên là tú tài, thứ hai anh hùng đá hổ Lâm Tung rất gần gũi với nhà bọn họ, nàng đi hỏi người ta sẽ nề mặt một chút, cuối cùng tiến hành tổng hợp lại.

Tháng Năm là mùa nóng nhất, mỗi ngày phải lắc quạt hương bồ mà ngủ, Đỗ Tiểu Ngư bắt đầu ở trong ruộng kiểm nghiệm thành quả, tổng cộng trưởng thành 82 trái dưa hấu, có một số không tốt, so với trong tưởng tượng của nàng 100 trái thì ít hơn một chút, kết quả không quá cao. Mà trái nào chín trái

nào chưa chín, cô nàng này không hiểu lắm, trước đây mua dưa là để người bán chọn cho, cho nên không có kinh nghiệm chút nào.

“Cái này chắc chắn chín rồi.” Đỗ Hiền ngồi xổm xuống, ngón tay búng vào dưa, “Con nghe thử xem, có phải là thanh âm bành bành không?”, Ông lại nâng dưa lên, nói khen ngợi: “Rất nặng đấy, dưa tốt”.

“Phụ thân biết chọn dưa ạ?” Đỗ Tiểu Ngư kinh ngạc nói.

“Lần trước trông dưa tuy nói nát mất, nhưng cuối cùng vẫn được vài trái”. Đỗ Hiền nói: “Còn lựa chọn đi bán trên huyện, sao lại không nhìn ra được tốt xấu chứ? Coi thường phụ thân con quá đấy?”

“Đâu có ạ ~, phụ thân biết chọn dưa thì tốt quá, con đỡ phải đi hỏi người khác.” Đỗ Tiểu Ngư cười, “Vậy phụ thân nhìn thử, có phải chủ yếu chín rồi không, nếu gần chín rồi, hôm nào thuê xe đi vào huyện bán chứ ạ?”

Đỗ Hiền tỉ mỉ kiểm tra một lần, lắc đầu, “Chưa chín rất nhiều, còn phải đợi vài ngày mới được.”

Đỗ Tiểu Ngư cảm khái một tiếng, rất tiếc, “Xem ra trông muộn quá, sang năm nói thế nào cũng phải trông sớm hơn, thời tiết đã nóng, nếu lúc này mà bắt đầu bán thì tốt biết bao nhiêu”

“Nha đầu tham lam, không sâu bệnh, không gặp phải mưa to đã là tạ ơn trời đất rồi.”

Cũng phải, tình huống này cũng coi như là tốt, Đỗ Tiểu Ngư le lưỡi, chỉ tay vào một trái, “Phụ thân mau chọn vài trái dưa ăn ngon nhất ra, chúng ta về nhà ăn đi, cũng đưa vài trái cho nhà Ngô đại nương, nhà Tần Đại thẩm.”

“Được rồi.” Đỗ Hiền cười rộ lên.

Hai người chẳng mấy chốc sau mang theo dưa đi về, Triệu thị rửa sạch sẽ lấy dao cắt thành vài miếng nhỏ, chọn một miếng ở giữa cho Đỗ Tiểu Ngư, “Xem con cả ngày tâm tâm niệm niệm, cuối cùng cũng mọc ra, mau nếm thử được không.”

Đỗ Tiểu Ngư cắn một cái, ánh mắt nheo lại, “Rất ngọt, dưa ngon lắm”

Triệu thị cũng ăn rồi nói: “Thực sự không tồi, giải nhiệt, ta phải cảm ngay cho bọn Ngô đại tỷ.” Lại nhìn Đỗ Tiểu Ngư, “Con đấy, cuối cùng không lãng phí sức lực, nhà chúng ta có thêm hảo thủ làm ruộng.”

Đỗ Tiểu Ngư nghe suýt nữa rơi nước mắt, mấy tháng này nàng chảy ít nhiều mồ hôi chỉ có bản thân hiểu được, thì ra cái gọi là trông dưa được dưa là chuyện làm người ta vui vẻ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Bán Dưa

Không chờ dưa chín, Đỗ Tiểu Ngư bảo Đỗ Hiền mỗi ngày chọn một ít dưa chín ra, nàng lấy mang đi bán thử trong thôn trước. Trong thôn có ít người trông dưa hấu, lại có mấy nhà giàu có, chắc sẽ bán được, Đỗ Hiền đưa đi hộ nàng tới nơi đã bị thúc giục trở về trông ruộng bông, nơi này có Tần thị ở đây, mở tiệm tạp hóa và hàng thịt, Đỗ Tiểu Ngư chuyển cái ghế băng ngồi sát bên, hai người tán gẫu.

Tần thị ăn dưa, tiện tay đưa tới một xâu tiền đồng, “Nóng dễ sợ, mau giải khát thôi.”

Đỗ Tiểu Ngư cũng không khách khí, nhét tiền vào túi, lấy dao thông thạo bỏ dưa ra, chọn một miếng dưa cho Tần thị, “Nếu như được thả trong giếng nước lạnh ăn càng ngon.”

“Trở về lại làm, nơi này nào có nước giếng.” Tần thị không thể chờ đợi được nữa muốn ăn, luôn miệng khen ngọt.

Người qua lại trên đường không thiếu, nhìn thấy dưa đỏ tươi mát, vị ngọt kia như bay đến chóp mũi, liền đi tới dồn dập hỏi: “Dưa này bán thế nào?”

“Đều là một thôn, năm vắn tiền một cân thôi ạ.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Đi vào trấn sẽ bán sáu vắn tiền.”

“Dưa này ăn rất ngon, không ngọt ta trả tiền.” Tần thị cũng chào hàng giúp.

Không bao lâu sau bán được ba trái.

“Vậy họ Chu còn bán thịt nữa không?” Đỗ Tiểu Ngư nhìn hàng thịt bên cạnh, Bàn Dững đang cắt thịt lên cân cho người ta, phía sau còn xếp hai người, chuyện làm ăn thật không tệ.

“Không dám tới, đến đây chẳng phải lại lỗ vốn.” Tần thị dương dương tự đắc.

Đỗ Tiểu Ngư liếc nhìn bà ta một cái, “Nếu hần không bán, sau này không chừng lại có nhà khác đến giành giật chuyện làm ăn với thăm.” Họ Chu trước đây dựa vào là thân thích của thôn trưởng, người khác không dám nhúng chân, mà nhà giàu có lại khinh thường kiếm chút tiền ấy, cho nên vẫn luôn nằm trong tình trạng lũng đoạn, nhưng hiện tại rõ ràng tình huống ấy bị đánh vỡ.

Tần thị hơi sùng sốt, “Ta đúng là không nghĩ tới việc này.” Vừa nói vừa bỏ dưa vào miệng, “Nếu một người bán cũng được trăm trăm cân, nếu có ba hàng thịt, vậy thì mỗi làm ăn này không cần làm nữa, người khác cũng không phải là người ngu.”

“Đúng vậy, nhưng người khác nhìn một nhà thăm bán, sẽ không đồ mất à?”

Tần thị trầm ngâm một chút, “Vậy ta phải chuẩn bị tạo mối quan hệ với mấy hộ nhân gia mới được, đỡ phải đến lúc đó phiền phức.” Không thể thiếu đưa chút lễ, thường ngày bán thịt cho bọn họ thêm chút vụn vặt, bà cười cười đưa tay sờ mặt Đỗ Tiểu Ngư, “A, nhóc con này tính thế, nếu là con gái ta thì tốt quá”

“Vậy cha mẹ cháu đau lòng lắm” Đỗ Tiểu Ngư cười rộ lên.

Tần thị nhìn nàng càng ngày càng yêu thích, gọi Bàng Dũng chọn hai khúc xương to cầm ra đưa cho nàng, “Trở về nấu canh uống đi, biết thừa cháu yêu cái này.”

Đỗ Tiểu Ngư nói tiếng cảm ơn, chờ bán xong dưa hấu thì xách về nhà.

Triệu thị đã sớm quen tiểu nữ nhi chiếm hời của Tần thị, nhưng vẫn cứ cam tâm tình nguyện, gõ đầu nàng một cái rồi đi vào bếp rửa sạch.

Cách mấy ngày, cuối cùng tất cả dưa hấu cũng chín, nhưng trước đó đã bị Đỗ Tiểu Ngư bán đi chừng mười trái, lại đưa cho người khác một ít, cho nên còn lại không nhiều lắm, một chiếc xe bò có thể chứa được hết, cha và con gái ngồi xôm ở phía sau xe đi lên huyện.

Đang là hạ tuần tháng Năm, trong huyện không giống như trong thôn, có vẻ nóng hơn, mọi người đều mở hời đầy áo, người thô thiển thì vắt luôn cái khăn lên cổ. Lúc đi ngang qua đường phố phía tây, Đỗ Tiểu Ngư bảo xe bò dừng lại, tự mình xuống xe đi vào Vạn gia.

Một trái dưa hấu nặng chừng tám cân, hạ nhân trông cửa biết nàng, nghe nói đến dưa hấu cho Vạn lão gia, Vạn phu nhân, vội sai người tới đỡ giúp.

Đỗ Văn Uyên và Đỗ Hoàng Hoa đều ở trong nhà người ta, tuy nói không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng thể hiện tấm lòng.

Ai ngờ Vạn lão gia và thái thái vừa vặn không có ở nhà, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thăm bán dưa xong tính toán đến thăm Đỗ Hoàng Hoa, bèn đi ra chợ cùng Đỗ Hiền.

Kết quả vừa chuyển dưa hấu xuống dưới thì thấy hảo thủ dưa hấu Khuru Trường Vinh ở trong cũng ở đây bán dưa.

Song phượng nhìn nhau một cái, tiếng rao hàng của Khuru Trường Vinh đột nhiên vang hơn, “Dưa hấu ăn ngon đây, ngọt như mật đường đây, ăn mát lạnh đây”

“Sao ông ta cũng ở đây?” Đỗ Hiền cảm thấy không hay, “Người này trồng dưa bán chạy lắm, chúng ta bán được không đây?”

“Sợ cái gì, không phải phụ thân cũng ăn rồi, lẽ nào cảm thấy được dưa này không ngon ư?” Đỗ Tiểu Ngư nói, vừa cầm dưa hấu sắp xếp gọn gàng trước mặt, chọn một quả dưa lấy dao bổ ra, bày ở trên tấm thớt.

“Như vậy liệu có được không?” Đỗ Hiền vẫn không thấy tự tin.

“Vậy là được rồi, phụ thân mau hô bán thôi.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Bán đồ bằng bản lĩnh của mình, không ai quản ai cả đúng không ạ?”

Ánh mắt khi cười rộ lên như trăng lưỡi liềm truyền niềm tin cho ông, Đỗ Hiền thanh yết hầu hô: “Bán dưa đây, bán dưa đây, dưa ngọt ăn rất ngon đây...”

Đỗ Tiểu Ngư đưa tay lên môi thành dạng kèn đồng cũng hô lên, “Đi ngang qua không nên bỏ qua nha, dưa hấu hồng tâm không ngọt không lấy tiền, miễn phí ném thử, giá cả phải chăng đây”

Thanh âm của hai người một cao một thấp, một nhu một cương, rất nhanh dẫn tới người khác nhìn sang, lại nghe cái gì dưa hấu hồng tâm, lại là miễn phí ném thử, vội xúm lại, có người hỏi, “Vì sao gọi là dưa hấu hồng tâm thế?”

“Nhìn bên trong hồng hồng, không phải hồng tâm là cái gì, lẽ nào gọi hồng tâm ạ?” Đỗ Tiểu Ngư cười.

“Úi chà, còn tưởng rằng không giống dưa dẫu bình thường cơ.” Có người thất vọng.

“Ăn rất ngon đấy, các người có thể ném thử nha, đằng nào cũng đến rồi phải không?” Đỗ Tiểu Ngư cắt xẻ thành vài miếng dưa tới, “Ăn không ngon thì không mua.” Nàng từ trước đến giờ cam lòng chút tiền lẻ này, cái gọi là lãi ít tiêu thụ mạnh, chủ yếu là bên cạnh còn có đối thủ mạnh mẽ.

Có mấy người tham lợi ăn không ngừng, không hề có ý muốn mua.

Đỗ Hiền gần mất kiên nhẫn, Đỗ Tiểu Ngư giữ chặt ông, lại hô lớn lên, “Cháu thấy mấy vị đại thúc đại nương cũng nóng sắp ngất rồi, phụ thân bảo để cho mọi người ăn thêm mấy miếng, chúng ta bán dưa hấu là vì giải khát cho mọi người.”

“A, tiểu nha đầu này thật tốt bụng”. Mọi người dồn dập tán thưởng.

Luôn có người thiện tâm, một vị đại thẩm lập tức bỏ tiền mua một trái dưa hấu, cộng thêm xác thực ăn ngon, dẫn tới người khác cũng bắt đầu mua, rồi nhìn khinh bỉ mấy người tham ăn kia.

Khuru Trường Vinh nhìn tình thế không đúng lắm thì cuống lên, vội hô: “Dưa hấu bán rẻ đây, chỉ cần sáu văn tiền một cân, chỉ cần sáu văn tiền một cân đây”

Đỗ Tiểu Ngư phì cười, thì ra Khuru Trường Vinh không phải bán sáu văn tiền, thật là biết làm thịt người.

Kết quả tất nhiên không có người đi mua, bởi vì Đỗ Tiểu Ngư vốn bán sáu văn tiền một cân, bởi vậy bán rất khá, tất cả mọi người cảm thấy Khuru Trường Vinh thực sự quá tham lợi, không thuần phác như hai cha con này.

Bất tri bất giác bán được hai ba mươi trái dưa hấu, Đỗ Tiểu Ngư rất cao hứng, bỗng nhiên lại nhớ tới dường như Khuru Trường Vinh rất lâu rồi không lên tiếng, quay đầu lại nhìn, thấy hắn đang từ cửa chợ trở lại, vừa rồi không biết đi làm cái gì.

“Vẫn bán rất tốt, đếm xem được bao nhiêu tiền?” Đỗ Hiền hưng phấn nói: “Mẹ con mà biết chắc chắn cũng vui vẻ.”

“Hơn 1 – 2 lượng bạc.” Nàng lắc lắc đầu bao.

“Có nhiều như vậy á”. Đỗ Hiền tính, thêm vào lúc trước đó Đỗ Tiểu Ngư kiếm ở đầu thôn, còn có ba chục trái thừa lại, thế nào cũng phải có hơn ba lượng bạc, bằng thu hoạch nửa năm trước đây, ông ôm nữ nhi cười toe toét.

Đang lúc này, không biết chỗ nào nhô ra hai đại hán, vọt tới sạp hàng của bọn họ, đá một cái tung ra, “Các ngươi đâu đến đây? Ai chấp thuận bán dưa ở chỗ này”

Đỗ Tiểu Ngư choáng, nhất thời không nên lời, nghe Đỗ Hiền bên cạnh nói: “Hai vị tráng sĩ có phải có hiểu lầm gì không? Dưa này là chúng ta tự mình trồng, hôm nay cầm đến chợ bán chút tiền. . .”

Một tên mặt có vết sẹo trong số đó không thèm nghe, đánh gãy lời ông: “Bớt đông dài, ai nghe các người nói nhảm làm gì? Ta hỏi ngươi. . . ngươi có nộp tiền không? Không nộp tiền còn muốn bán đồ ở đây hả? Thiên hạ nào có đạo lý như vậy”

Thì ra là gặp phải xã hội đen, nhưng trước đây bán rau không thấy mà, bọn họ lại không phải buôn lậu, lẽ nào thỉnh thoảng bán kiếm vài đồng cũng phải nộp sao? Lại nói, thu tiền cũng phải là nha dịch mới đúng chứ, Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu hỏi, “Bán đồ ở chỗ này phải nộp tiền sao? Có phải lên nha môn nộp không?”

Một tên mặt đen khác lập tức trầm mặt xuống, “Nói với hai người đàn độn này làm gì, không giao tiền thì đừng ở chỗ này bán đồ, cút ngay cho lão tử”. Lại đá mấy cái về phía thót, một trái dưa hấu ở đó bị đá nát bét, dân chúng vốn muốn mua dưa vội tránh thật xa, chỉ sợ chọc tới hai người kia.

Đỗ Hiền hơi ăn nói khép nép nói: “Chỉ có hơn ba chục trái dưa thôi, hai vị tráng sĩ để cho chúng ta bán nốt đi.”

“Cút mẹ ngươi” Mặt sẹo móc đao ra lập tức bỏ vào cây cột gỗ, “Hoặc là cầm ba lượng bạc ra, hoặc là cút ngay, không cần nhiều lời như vậy”.

Ba lượng bạc? Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, bán hết dưa này may ra mới có, nhưng sao có thể đưa mồ hôi nước mắt cho bọn người này được, hai người này quá kiêu ngạo rồi, hay là có hậu trường gì? Ban ngày ban mặt dám ở chợ đe dọa người ta.

“Chúng ta không có nhiều tiền như vậy.” Đỗ Hiền vội nói.

“Mặc kệ ngươi có hay không, nếu như không có thì về nhà lấy, lão tử chờ các ngươi”. Mặt sẹo hung hăng trừng mắt bọn hắn, “Mau đi lấy đi, còn nhìn cái gì mà nhìn?”

Đỗ Hiền liếc mắt nhìn Đỗ Tiểu Ngư, lấy dũng khí nói, “Các ngươi, các ngươi còn có vương pháp hay không? Trước mặt nơi này chính là nha môn, cần thận ta đi cáo trạng các ngươi”.

Hai người như nghe được câu chuyện cười, nhún vai cười như điên, không coi ai ra gì cực kỳ kiêu ngạo.

Đỗ Tiểu Ngư lúc này trầm giọng nói: “Sự phụ nhị ca của ta tên là Lâm Tung, là anh hùng đã hổ, tri huyện đại nhân đã từng mời đi uống rượu đấy”. Dưới tình thế cấp bách, nàng đành phải đẩy tên tuổi Lâm Tung ra, hi vọng dựa vào uy danh này làm bọn chúng sợ.

Hai người thật sự sững sờ, sau đó ánh mắt mặt sẹo quét sang bên cạnh, lại khôi phục thái độ ban đầu, chửi tùy tiện: “Anh hùng đã hổ ta không biết, ta chỉ biết đánh chó rất nhiều, lão tử hôm nay cho các ngươi người hiểu được cái gì gọi là đánh chó”. Nói xong nắm lấy cây cột đập số dưa còn lại nát nhừ, còn nói: Đi đi, đi gọi sự phụ đánh hổ đồ bỏ của ngươi đi”.

Đỗ Hiền muốn đi ngăn cản, bị mặt đen đẩy, hung hăng đánh vào cột gỗ, lập tức đau đến chảy mồ hôi.

“Phụ thân đừng đi tới.” Đỗ Tiểu Ngư vội tiến lên giúp đỡ Đỗ Hiển, mắt thấy dưa hấu chảy đỏ trên đất, lòng nàng tràn đầy phẫn nộ, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp hữu hiệu, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ làm hỏng tất cả dưa, sau đó nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Suy Đoán

“Tiếc thay những quả dưa này,” Đỗ Hiển thở dài tuyệt vọng nói: “Là cha vô dụng, đi, đi thôi, chúng ta đi nha môn cáo bọn hần” Đỗ Tiểu Ngư nói trấn an: “Đừng tới những việc vô duyên vô cớ này cũng không có biện pháp,” Lại nhìn một nữ nhân trung niên trong đám người, vừa rồi cũng mua dưa của bọn họ, “Đại thẩm, thẩm có biết bọn người kia là người nào không ạ?”

Phụ nhân kia đến gần vài bước, nhỏ giọng nói, “Là các người xui xẻo, hai người bọn họ quen bắt nạt một số khuôn mặt xa lạ, cách năm ba ngày lại đi một vòng, kiếm ít tiền tiêu xài, người nơi này đều hiểu được, nhưng cũng không có cách nào cả.” Giọng nói của bà càng nhỏ hơn, “Cho dù có bị bắt vào nha môn, cũng sẽ mau chóng được thả ra thôi, các người đừng nhọc lòng đi cáo bọn họ làm gì, coi như va phải quỷ rơi tiền.”

Thì ra là thế, Đỗ Tiểu Ngư cười cười, “Cảm ơn đại thẩm.”

Đỗ Hiển cũng nghe thấy, tự trách: “Là phụ thân xin lỗi con, nếu cùng Lâm đại ca học mấy chiêu, vừa rồi chẳng phải có thể thanh toán được? Há lại để cho bọn họ chà đạp dưa mà con khổ cực trông ra như vậy”

“Cha, hai người kia nhìn cũng là người học võ, cho dù cha có học một ít công phu của Lâm Đại Thúc cũng không đánh lại được, quên đi, quên đi, coi như cho chó ăn thôi.” Đỗ Tiểu Ngư dọn dẹp những thứ mang tới vào trong giỏ trúc, lại liếc mắt sang bên chỗ Khuru Trường Vinh một cái.

Bên hần ngược lại người mua tăng lên, nhìn xem có vui vẻ lắm.

Hai người đi về phía Vạn gia, Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Cha, người lần đó sau khi mua hạt giống dưa hấu, có liên hệ gì với Khuru Trường Vinh không ạ?”

Đỗ Hiển không hiểu ra sao, “Sao bỗng nhiên lại hỏi cái này.”

“Người nghĩ một chút đi.” Đỗ Tiểu Ngư kéo tay áo hần.

Đỗ Hiển hơi suy nghĩ, “Đúng là có tới một lần, còn liên quan với Lâm đại thúc của con.” Ông tức giận, “Khuru Trường Vinh có vị đại tỷ, cũng đã ba mươi rồi, hần nhờ ta hỏi thử ý của Lâm đại ca, hỏi đó ta nghĩ thâm tỷ tỷ của hần xấu xí không nói, còn là quả phụ, làm sao xứng với Lâm đại thúc con, nên từ chối ngay tại chỗ. Việc này chỉ nói cho mẹ con biết thôi, cũng không nói cho Lâm đại ca biết, để hần khỏi phải bực bội.”

Đỗ Tiểu Ngư buồn cười, đúng là suy nghĩ thay Lâm Tung, có thể là từ đây đắc tội với Khuru Trường Vinh kia rồi, nàng suy nghĩ, thời gian hai người kia xuất hiện quá khéo, là bán cạnh tranh dưa với Khuru Trường Vinh thuận lợi hơn, mà khi đó hần lại rời khỏi một lúc, không nghĩ ngờ cũng khó khăn.

Nhưng thù này khó báo, nàng cau mày, chắc chắn không thể cáo trạng rồi, ngộ nhờ những du côn này có giao tình vụng trộm với nha dịch, vậy sẽ như đại thẩm kia nói, thuần túy là lãng phí thời gian.

“Đại thúc, Tiểu Ngư, các người bán dưa nhanh hết vậy sao?” Trước mặt có hai người đi tới, cắt ngang ý nghĩ của nàng, người hỏi là Chương Trác Dư, “Ta và sư huynh vừa về, nghe gã sai vặt nói các người đi chợ, còn định tới hỗ trợ đây.”

Đỗ Hiển vỗ đùi, đành thở dài một hơi.

“Sao thế, cha?” Đỗ Văn Uyên vội hỏi.

Đỗ Tiểu Ngư đẩy nhẹ Đỗ Hiển, cười nói: “Không có chuyện gì, phụ thân mệt mỏi thôi.”

Đỗ Hiển cũng tỉnh ngộ, khó mới có một chuyến lên huyện, không thể để mấy đứa nhỏ phiền lòng được, cũng nói: “Đúng vậy, dưa bán chạy lắm, hết sức bận rộn.”

“À? Vậy là dưa ngọt lắm hả?” Chương Trác Dư cười rộ lên, “Vậy ta phải trở về ném thử mới được, đại thúc, Tiểu Ngư, đi thôi, Hoàng Hoa tỷ cũng rất nhớ các người đây, đang chờ rồi.”

Thấy hai người đi lên trước, Đỗ Văn Uyên nhún vai bên phải Đỗ Tiểu Ngư một cái, người sau lập tức chậm vài bước, đi phía sau hần.

“Là chuyện gì xảy ra thế?” Hần thấp giọng nói: “Xem trên quần áo mọi người toàn là nước dưa, nào có không cẩn thận như vậy chứ?” Bán chạy cũng không đến mức thế này, dù sao không phải bán quả dưa nào cũng phải bỏ.

Đỗ Tiểu Ngư cũng không chú ý, giờ khắc này cúi đầu nhìn, quả nhiên trước ngực và gốc quần áo đầy dấu vết màu hồng, nhìn qua chắc là đứng gần bị bắn lên, không nhìn được căn môi oán thăm, ánh mắt có căn phải tình như thế không hả, vốn muốn gạt, lại đành phải thành thật khai báo.

Đỗ Văn Uyên nghe xong nhăn mày, “Bọn hần ngay cả sư phụ cũng không sợ?”

Đỗ Tiểu Ngư nhớ tới biểu tình của hai người kia, hừ một tiếng, “Muội thấy là có sợ, chẳng qua bị nhiều người vây quanh nhìn như vậy, bọn hần từ trước đến giờ hoành hành vô kỵ, đang giờ phút quan trọng đó sao lại chạy mất chứ? Chỉ đành làm đến cùng đập hết dưa của chúng ta.” Nàng giậm chân một cái, “Thật sự tức chết muội rồi, nếu hồi đó học tốt, không chừng có thể đánh bọn hần chạy đấy”.

“Vói cái chân tay nhỏ này của muội á?” Đỗ Văn Uyên nói: “Có học tốt cũng đừng động thủ, chớ tự làm mình bị thương. Chuyện này tạm thời bỏ đi, thực ra tồn thất cũng không nhiều lắm, bọn hần vẫn còn trong huyện, sau này có rất nhiều cơ hội.” Hần dừng một lát, “Phải rồi, muội vừa rồi nói là ai chỉ điểm?”

“Còn không xác định chắc chắn.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Chính là người bán hạt giống dưa hấu cho chúng ta đấy, tên là Khuru Trương Vinh, hảo thủ làm ruộng nổi danh trong thôn.”

Đỗ Văn Uyên nhớ rồi, gật đầu.

“Các ngươi đang nói cái gì thế?” Chương Trác Dư ở phía trước cười nói: “Đừng rẽ một cái không thấy bóng dáng đấy.”

Hai người bước nhanh tới.

Tiến vào Vạn phủ, Chương Trác Dư nói: “Đại cữu và cữu mẫu ta đi Mã gia, chắc trong chốc lát cũng trở về.” Nói rồi dẫn bọn họ đến thiên sảnh, vừa đi vừa bảo gã sai vặt đi gọi Đỗ Hoàng Hoa tới.

Hần nghiễm nhiên là tiểu chủ nhân trong phủ, lão gia phu nhân Vạn gia không có ở nhà, những hạ nhân kia đều rất phục vụ hần.

“Biểu thiếu gia, thái thái gọi người qua.” Một gã sai vặt tới nói.

Thái thái này hần là mẹ Chương Trác Dư, Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, không biết thân thể tốt hơn chút nào không?

Chương Trác Dư đành phải đứng lên, đi tới chỗ mẹ hần trước.

Không tới chốc lát, Đỗ Hoàng Hoa chạy như bay đến, nhìn thấy Đỗ Hiền và Đỗ Tiểu Ngư ánh mắt liền đỏ, những năm gần đây nàng chưa từng xa bọn họ lâu như vậy, sao lại không nhớ nhung chứ?

“Nhìn đúng là không có gầy.” Đỗ Hiền ngờ ngạc nhìn mặt đại nữ nhi, “Ngoan ngoan học thêu thùa chỗ Vạn phu nhân, đừng bận tâm chuyện trong nhà, chúng ta đều rất khỏe, mẹ con nếu không phải không đi được thì chắc đã đi thăm con rồi đấy.”

“Đúng vậy, tỷ à, mẹ nhớ tỷ lắm đấy, suốt ngày lái nhai có ăn được ngủ được hay không, cái này có thể yên tâm.” Nhìn tinh thần Đỗ Hoàng Hoa xác thực không tệ, làn da cũng trắng ra không ít, chỉ là dưới vành mắt hơi đen, không biết có phải là vì nguyên nhân phải luôn thêu hoa không, Đỗ Tiểu Ngư đau lòng, nói căn dặn: “Cũng đừng luyện nhiều quá, không tốt cho đôi mắt.”

“Muội đó, còn nói tỷ á, nhìn như con khi đất.” Đỗ Hoàng Hoa thoáng lau mắt, “Đi thôi, đi tới phòng ta, ta làm bộ quần áo cho muội.” Còn quay sang Đỗ Hiền nói: “Cha chờ một chút, con làm cả cho cha và mẹ mỗi người một bộ, lát nữa mang tới.”

“Còn rảnh làm quần áo cho chúng ta cơ à, đừng mệt nhọc như vậy.” Đỗ Tiểu Ngư tuy nói như vậy, nhưng trong lòng vui rạo rực, lại nhìn Đỗ Hoàng Hoa, nàng hôm nay mặc bộ quần áo màu vàng nhạt, có hoa sen tô điểm, mép váy thêu lá xanh tương xứng, cực kỳ thanh nhã, đây là hồi đó hai người bọn họ cùng làm, quả thật đẹp mắt, “Tỷ, bộ y phục này thật xứng với tỷ.”

“Đúng vậy, sư phụ cũng nói đẹp.” Đỗ Hoàng Hoa cười rộ lên.

Vào phòng, Đỗ Tiểu Ngư liếc nhìn bốn phía, thật sự như Triệu thị nói ở như tiểu thư, nàng kinh ngạc nói: “Đệ tử của Vạn phu nhân đều ở phòng tốt như vậy sao?” Gia cụ kia đều là thượng hạng, chăn màn nhìn cũng hoàn mỹ.

Đỗ Hoàng Hoa gật đầu.

“Tỷ tổng cộng có mấy vị sư tỷ?” Đỗ Tiểu Ngư lại hỏi.

“Năm người.”

Đãi ngộ thật tốt, chẳng qua tài lực Vạn gia chống đỡ được, chẳng trách đều muốn đến đây học, Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ.

“Cởi quần áo dơ đi, thay cái này” Đỗ Hoàng Hoa cầm ra một chiếc áo hồng thêu hoa Hạnh và một chiếc quần trắng bạc.

Đỗ Tiểu Ngư lại thán phục một tiếng, “Thật đẹp, bộ này chắc không rẽ đâu”.

“Sư phụ cho, mỗi người đều có vài thớt vải, để cho chúng ta tự mình thích làm cái gì thì làm cái đó.” Đỗ Hoàng Hoa nói: “Ta vốn không dám lấy, chẳng

qua Nhị sư tỷ nói hàng năm đều như vậy, bảo ta cầm, nếu không sư phụ sẽ mất hứng, ta liền làm cho mọi người mỗi người một bộ.”

Khi nàng nói đến nhị sư tỷ rất thả lỏng, xem ra quan hệ giữa hai người không tệ, Đỗ Tiểu Ngư nhận lấy đi thay sang bộ quần áo mới, tại chỗ xoay một vòng, cảm giác hết sức tốt.

“Cao hơn một ít nha~.” Đỗ Hoàng Hoa vỗ vỗ đầu nàng, “May mà ta làm lớn một số.” Lại nhìn mặt nàng tuy có đen một chút, nhưng ánh mắt vẫn sáng như sao, cái mũi rất thẳng, liền cười nói: “Tương lai nhất định là một mỹ nhân đây.”

Đỗ Tiểu Ngư chớp mắt một cái, “Đây còn phải nói sao, có một tỷ tỷ rất đẹp, sao muội lại không đẹp chứ?”

Đỗ Hoàng Hoa mặt bỗng đỏ, khẽ cúi đầu nói: “Muội nha đầu này”.

Đỗ Tiểu Ngư cười kéo cánh tay nàng, hai người ngồi trên giường, lại hỏi: “Vạn phu nhân dạy được không? Đã học được cái gì rồi? Nghe nói thêu thùa có thêu hai mặt gì đó, Vạn phu nhân có biết hay không?”

“Sư phụ đương nhiên biết.” Đỗ Hoàng Hoa kính ngưỡng ra mặt, “Nếu không phải Huyện Chủ phu nhân cũng sẽ không nhiều lần để sư phụ làm đầu, huyện Phi Tiên chúng ta đâu có người tài ba hơn, tiếc thay bản lĩnh hiện tại của ta còn không đủ để học.”

“Sớm muộn cũng được học thôi,” Đỗ Tiểu Ngư cổ vũ nàng vài câu, bát quái, “Lúc trước nghe Nhị ca nói tỷ cũng nhìn thấy Huyện Chủ phu nhân, bộ dạng thế nào, nói nghe một chút đi”.

Đỗ Hoàng Hoa thoáng chốc biến sắc, nói trách cứ: “Huyện Chủ phu nhân là chúng ta có thể bàn luận xằng bậy sao? Muội đi ra ngoài cũng đừng nói lung tung đấy,” Giọng nói của nàng thấp chút, không che giấu được sợ hãi, “Ta tận mắt nhìn thấy Huyện Chủ phu nhân sai người đánh bắt từ nhà hoàn, muội nhớ kỹ, tuyệt đối đừng nói xấu Huyện Chủ phu nhân”.

Đỗ Tiểu Ngư bị nàng nói mà sợ, không nhịn được run lên, lẽ nào tri huyện phu nhân này là kẻ thích đối đãi hạ nhân tàn bạo?

Hai người nói vài lời rồi đi ra, Đỗ Hiền nhìn thấy tiểu nữ nhi thay quần áo khác, cười híp mắt nói, “Tay nghề Hoàng Hoa thật không tệ, y phục này đẹp lắm, Tiểu Ngư mặc vào như vị tiểu thư.” Lại hỏi Đỗ Văn Uyên, “Có phải không?”

Đỗ Văn Uyên nhẹ gật đầu, kỳ thực, ngôn hành cử chỉ thậm chí kiến thức của cô muội muội này, đâu có kém tiểu thư nhà nào?

Đỗ Hoàng Hoa đưa hai bộ quần áo khác cho Đỗ Hiền, lưu luyến không rời.

“Lần tới còn đi bán thảo dược mà.” Đỗ Tiểu Ngư an ủi nàng, “Hay là muội tìm Chương Trác Dư cùng Vạn phu nhân nói một chút, cho tỷ thỉnh thoảng cũng có thể về nhà một chuyến.”

“Thế này không được đâu,” Đỗ Hiền vội nói: “Vạn phu nhân có thể thu Hoàng Hoa đã là phúc phận của chúng ta rồi, lại còn đối xử tốt với Hoàng Hoa, làm sao còn có thể muốn này muốn nọ chứ? Qua hết một năm này là xong thôi, chờ học thành công không phải có thể trở về sao.”

Đều không biết được kỳ thực là khế ước ba năm, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, vẫn phải tìm cơ hội nói việc này ra thôi, nàng thờ dài, đến lúc đó không thể tránh được bị Triệu thị trách phạt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Thư Phòng

Giữa lúc định đi cáo biệt Chương Trác Dư thì Vạn lão gia và Vạn phu nhân cũng quay về rồi, Đỗ Hiền vội kéo Đỗ Tiểu Ngư đi chào hỏi. Nghe bọn họ đưa đưa hấu tới, Vạn lão gia rất cao hứng, lúc này sai hạ nhân bỏ đưa mang lên, lại hỏi năm nay làm nông có thuận lợi hay không và mấy câu xã giao khác, Vạn phu nhân khen ngợi Đỗ Hoàng Hoa thông tuệ giỏi giang, dạy cái gì cũng học rất nhanh, làm Dung tỷ đứng một bên tức đến ngón tay run rẩy: “Người kia có bắt nạt đại tỷ không?” Đỗ Tiểu Ngư chỉ vào Dung tỷ, thấp giọng hỏi Đỗ Văn Uyên, nếu hỏi Đỗ Hoàng Hoa, khẳng định tỷ ấy sẽ không nói.

“Hắn là không.” Đỗ Văn Uyên nói: “Đại tỷ được Vạn phu nhân coi trọng, nàng ta sẽ không dám đâu, không sợ đại tỷ đi nói với Vạn phu nhân à?”

Đỗ Tiểu Ngư hết chỗ nói rồi, nam nhân và nữ nhân chính là không giống nhau, cũng khó trách trong tiểu thuyết trạch đấu cung đấu đều là chiến tranh giữa nữ nhân, nam nhân thực sự ở phương diện này không đủ chu đáo, hoặc là tâm tư của bọn họ không muốn đặt ở đó, vì vậy xem như thông minh như Đỗ Văn Uyên, hắn cũng không biết Dung tỷ này đến cùng sẽ làm ra chuyện gì.

Nàng có chút không yên lòng, nhẹ cau đầu mày, vốn là muốn Đỗ Văn Uyên ở Vạn gia có thể chiếu cố đại tỷ, xem ra cái ý nghĩ này không thể thực hiện được rồi.

Chương Trác Dư lúc này đi tới nói, “Tiểu Ngư, bản sách nông gia ngươi đã đọc hết chưa? Vừa rồi Đỗ đại thúc nói một mình ngươi phụ trách một mẫu ruộng dưa, thật lợi hại”.

Nàng nhoeo miệng cười, “Là cha ta khoa trương đấy, nhưng mà quyền sách kia tốt thật đấy, trợ giúp làm ruộng, ta gần như xem hết rồi.”

“Vậy có muốn mượn cuốn khác không?” Chương Trác Dư liếc mắt nhìn Đỗ Văn Uyên, “Nghe nhị ca ngươi nói nhà các ngươi còn chuẩn bị muốn nuôi heo dê....”

Đỗ Tiểu Ngư vội vàng gật đầu, “Đúng vậy, có thể mượn à?” Tuy trên Tề Dân Yếu Thuật có nhắc tới, nhưng tổng hợp lại từ nhiều bản mới toàn diện ổn thỏa.

“Đương nhiên.” Chương Trác Dư cười nói: “Nếu không ta hỏi ngươi làm gì.”

Hắn xin phép Vạn lão gia và Vạn phu nhân mang Đỗ Tiểu Ngư đi tới thư phòng. Đỗ Văn Uyên đi theo sau, lại nghe Vạn lão gia nói: “Tới đây tới đây, Văn Uyên, cha cháu không tin cháu tài thơ xuất chúng, nói ta khen cháu lung tung này. Cháu nói xem, lần trước chẳng phải cháu làm bài thơ, để họ Trì kia cũng phải phục đúng không?”

“Họ Trì là vị công tử nào?” Đỗ Hiền hỏi.

“A, chính là lần trước thi viện xếp thứ nhất.”

Đỗ Văn Uyên đành phải tiến lên trả lời.

Bên kia Đỗ Tiểu Ngư đã đi vào thư phòng, thư phòng này ngay cạnh thiên đình, có ba cái giá lớn dựng thẳng dựa vào tường, từ trên xuống dưới có mười mấy hàng, mỗi hàng đều xếp đầy sách, xếp chỉnh tề, nàng nhìn đại khái khoảng chừng không có hơn một nghìn bản, thì cũng có bảy, tám trăm, không nhận được lú lười, “Xem ra Vạn lão gia thực sự thích đọc sách nha~.”

Chương Trác Dư cười, “Đại cữu ta thích sưu tầm sách, chưa hẳn thích đọc, nhưng xác thực yêu tranh chữ tha thiết.”

“Mặc kệ thế nào thì vẫn là ta đi theo nhị ca hưởng lợi.” Đỗ Tiểu Ngư chỉ vào giá sách, “Bên kia bày sách nông hả?”

“Nơi này.” Chương Trác Dư dẫn nàng đi tới tường phía tây, cầm một chiếc ghế leo lên, “Ở trên cùng, ngày thường không có người nào xem cả.” Vừa cầm hai quyển sách đưa cho nàng.

“Bản tóm tắt nghề nông” và “Tứ dân nguyệt lệnh”, Đỗ Tiểu Ngư chưa từng nghe, nhận lấy tiện tay lật qua lật lại, thấy bên trong viết khá tường tận, liền cao hứng nói: “Nhìn rất thích hợp đấy, cảm ơn ngươi.”

“Tiện tay mà thôi, thế nhưng ta cũng được hưởng lợi, mùa hè có dưa ăn,” Hắn nói: “Còn có thỏ con chơi, biểu muội đang chờ ngươi nuôi dưa cho nàng đấy.”

Đỗ Tiểu Ngư sao không biết hắn nói lời khách khí, thật sự muốn có thỏ người bán hàng rong ngoài kia thiếu gì, Vạn gia đâu phải không mua nổi, mặt ngoài vẫn cười nói: “Sắp rồi, vài tháng sau sẽ có,” Lại hỏi, “Vạn cô nương không phải nói muốn đến thôn chúng ta chơi sao, khi nào ngươi dẫn nàng cùng tới?”

“Phải qua một thời gian ngắn nữa, thân mình biểu muội hơi không khỏe, mấy hôm nay đang ho.”

Thảo nào không thấy nàng ta đâu, Đỗ Tiểu Ngư gật đầu, “Vậy quả thật nên nghỉ ngơi nhiều.”

Nàng ở lại trong thư phòng thêm một lát, nhìn xem còn muốn mượn gì hay không, Chương Trác Dư ở bên cạnh nói tới chuyện Vạn lão gia tàng sách, có một số là mua được, có một số là dùng được liệu đổi, còn có một số là cùng rượu với người khác thắng được, tóm lại là đủ mọi kiểu, cực kỳ thú vị.

“Vậy ngươi thích đọc sách gì?” Đỗ Tiểu Ngư trên đường hỏi: “Ngoài những sách trong thư viện kia.”

Chương Trác Dư nói: “Những sách kia chiếm rất nhiều thời gian, lúc rảnh ta sẽ xem Sơn Hải Kinh, Thủy kinh, Địa chí, vân vân,” Hắn lộ ra vẻ hâm mộ, “Đại Minh triều chúng ta đất rộng của nhiều, nhưng rộng như thế nào, khó có thể tưởng tượng được. Có lần ta theo cữu cữu đi một chuyến huyện Tề Đông, chỉ ở bên thuyền nghe được một ít chuyện cũng không thể tưởng tượng nổi.”

Không ngờ ham muốn của hắn lại ở du ký địa lý, Đỗ Tiểu Ngư có lòng đồng cảm, “Có câu đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, ta cũng rất muốn có một ngày có thể đi bên ngoài nhìn một chút.”

Chương Trác Dư tìm thấy tri âm cực kỳ vui mừng, “Không ngờ ngươi cũng nghĩ vậy, không giống nhị ca của ngươi, luôn nói ta si tâm vọng tưởng, nói bên ngoài thế đạo hiểm ác, nếu ta đi ra ngoài thế nào cũng bị lừa trông trơn trở lại.”

Đỗ Tiểu Ngư không nhận được phì cười.

Chương Trác Dư nhìn nàng, lông mày hơi nhíu, “Ngươi... ngươi cũng nghĩ vậy?”

“Không phải, chẳng qua kẻ lừa đảo rất nhiều, nghe nói mảnh khoé bíp người thiên kỳ bách quái, nếu ngươi muốn đi khắp nơi mà nói, thế nào cũng phải

rèn luyện thân thể, hoặc là cẩn thận một chút mới có thể an toàn.” Đỗ Tiểu Nư tiếp theo nói đến một cái mảnh khoé bịp người, là chuyện người bán ngựa lừa gạt người dự định mua ngựa, dùng ngựa thấp kém làm đặt cọc tới tiệm vải lừa vài thớt vải vóc quý trọng.

Chương Trác Dư nghe xong thờ thán: “Quả thật giả dối, người mua ngựa kia sao không nghĩ tới đề phòng những thứ này?”

“Cho nên nhị ca không nói sai, chẳng qua chỉ cần người đủ cẩn thận thì không có vấn đề gì.” Đỗ Tiểu Nư cổ vũ hân.

Chương Trác Dư nở nụ cười, “Tiểu Nư người biết thật nhiều, ta phải cố gắng thỉnh giáo mới được.”

“Đâu có, cũng là xem trên sách mà thôi.” Nàng khiêm tốn vài câu.

Hai người ra thư phòng, Đỗ Hiền cáo từ Vạn lão gia, căn dặn Đỗ Hoàng Hoa vài câu rồi mang theo Đỗ Tiểu Nư đi về nhà.

Chuyện trong chợ bị đập dưa hầu đương nhiên không nói cho Triệu thị biết, để bà khỏi lo lắng, chỉ nói kiếm được hai lượng bạc, là bổ khuyết không đủ, Đỗ Tiểu Nư đành phải móc tiền túi, ai bảo Đỗ Hiền không cầm tiền tài, hầu bao còn xẹp hơn cả của nàng.

“Sau này sẽ tiếp tế cho con.” Đỗ Hiền nhỏ giọng nói: “Mẹ con mỗi tháng luôn cho ta mười mấy đồng tiền tiêu đấy.”

Đỗ Tiểu Nư buồn cười, “Chút tiền ấy của cha coi như thôi đi ạ, con còn bán thảo được mà.”

Đỗ Hiền rất không tiện, lại đau lòng cho nàng, sờ sờ đầu của nàng thờ dài, “Haiz, tiếc thay những trái dưa kia, cha đi tìm Lâm đại thúc con học nghệ ngay bây giờ, đồ phải sang năm bán dưa lại bị người đập.”

“Đừng, lưng của cha tổn thương mới khỏi được bao lâu, ngộ nhớ lại bị thương.” Đỗ Tiểu Nư vội ngăn cản: “Đang yên đang lành chạy đi học võ, mẹ vốn không vui khi nhị ca đi, thêm một người nữa, không biết sẽ phiền lòng thế nào đây? Nếu học còn không bằng để con học, lại nói, sang năm đi bán, thế nào cũng phải chuẩn bị tốt, tuyệt đối không thể lại gặp chuyện như vậy.”

Đỗ Hiền không kiên trì nữa, lúc này Lâm Tung đến, xách trong tay một con thỏ hoang, cười ha hả nói, “Tay nghề Đại muội từ tốt, nấu con thỏ này đi, ta đi mua một ít rượu.”

Đỗ Hiền nói: “Lâm đại ca đi vào núi?”

“Đúng vậy, rảnh rồi không có việc gì làm, vốn định bắt lợn rừng, chẳng qua trong núi này đúng là không có những con vật lớn, chỉ có thỏ con hươu nhỏ, vừa rồi suýt nữa đánh được con hồ ly, ai ngờ sức sinh kia giáo hoạt quá, lại còn giả chết đào tẩu.” Lâm Tung vỗ đùi một cái, “Đáng tiếc”.

Đỗ Tiểu Nư nghe được hân đi vào núi, bỗng nhớ tới một việc, “Lâm đại thúc, thúc có đi qua rừng cây hạnh không ạ?” Trong khoảng thời gian này nàng bận rộn chuyện dưa hầu, dĩ nhiên hoàn toàn ném cây hạnh ra sau đầu.

“Hạnh?” Lâm Tung thuận miệng nói: “Chín lâu rồi, rừng đầy đất.”

Không phải chứ, Đỗ Tiểu Nư vội nói: “Sao thúc không nói cho cháu một tiếng.”

Đỗ Hiền nghe vậy trừng mắt nhìn nàng, “Nha đầu này, Lâm đại thúc sao lại quan tâm tới những việc này, còn phải chạy tới nói cho con nữa á?”

Phụ thân có đầu tường, Đỗ Tiểu Nư tức giận nói: “Lần đó con và Lâm đại thúc vào núi đi tìm cây hạnh, còn nghĩ khi chín mang đi bán đấy, rõ ràng Lâm đại thúc cũng hiểu được mà.”

Lâm Tung không so đo với con nít, tuy nghe ra đang trách móc hân, nhưng không phản ứng chút nào, chỉ nói: “Hiện tại đi kiếm cũng được, không có ai giành với cháu đâu.”

Triệu thị từ trong nhà đi ra cảm thỏ hoang, nói tiếp lời: “Hạnh chín không thể để lâu, không nhìn xem giờ sắp tháng sáu rồi, chắc chán nát như không thể ăn.”

A, tiền của nàng, Đỗ Tiểu Nư hối hận không thôi, chỉ hận mình quên mất việc này, vốn còn lên kế hoạch lợi dụng Hồng nương tử cướp hạnh như thế nào, ai ngờ con hồ xuất hiện làm vỡ kế hoạch, nếu không nàng thường đi vào núi sao lại không nhớ chứ.

Thấy nàng như vậy, Triệu thị lắc đầu, “Đứa nhỏ này chỉ sợ bị điên rồi, suốt ngày nghĩ tới bạc thôi.”

Không nghĩ thì tiền ở đâu ra, Đỗ Tiểu Nư chu miệng lên, chạy đến trước mặt Lâm Tung nói: “Lâm đại thúc, việc này thúc cũng có trách nhiệm, ngày mai đi theo cháu một chuyến vào núi, cháu lấy hết đám hạnh kia về.”

“Hạnh nát rồi lấy về làm chi?” Đỗ Hiền kỳ quái hỏi.

Đỗ Tiểu Nư không đáp, chỉ nhìn chằm chằm Lâm Tung, nếu hân không đi, Triệu thị và Đỗ Hiền sẽ không đồng ý để nàng đi một mình, lại nói, nhiều hạnh như vậy cũng không thể mang được về.

Lâm Tung nhìn nàng, thầm nghĩ trong nhà này nha đầu này bụng dạ nhiều, chuyện cũng nhiều.

Thấy hắn không đáp, Đỗ Tiểu Nương nhún mày nói: “Rốt cuộc Lâm đại thúc là người ở đâu? Trong nhà còn có ai, sao không đón hết bọn họ tới...”

Lâm Tung lập tức nói: “Sáng sớm ngày mai đi.” Nói rồi đứng dậy đi.

Đỗ Tiểu Nương âm thầm buồn cười, Lâm Tung này ở nhà Ngô đại nương, mỗi ngày lại tới nhà bọn họ dùng cơm, mà võ quán lại mở gần như vậy, giữa bọn họ không thể thiếu thường xuyên gặp mặt, Lâm Tung cũng sợ nàng đông dài hả? Xem ra chiều này dùng được, chỉ cần hắn một ngày đến nhà bọn họ, thì nàng tiếp tục dùng một ngày.

“Xem con làm phiền Lâm đại thúc đi rồi kia.” Đỗ Hiền lắc đầu, “Ít đi vào núi thôi con, lấy những hạnh nát làm gì? Bán cũng không được vài đồng tiền.”

Đỗ Tiểu Nương tự có ý nghĩ của mình, le lưỡi với Đỗ Hiền rồi đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Nhìn Người

Sáng sớm Đỗ Tiểu Nương thông qua thủ đoạn nũng nịu thuyết phục Đỗ Hiền cùng đi vào núi, sau đó kéo hai cái giỏ trúc lớn đi sang nhà Ngô đại nương tìm Lâm Tung. Ba người rất mau đi vào trong núi, nhưng chưa đi đến rừng cây hạnh đã ngửi thấy một vị chua nồng đậm, xem ra đã bị hỏng nặng rồi, Đỗ Tiểu Nương vội vàng chạy tới, quả thực thấy hạnh đầy đất, lựa vài quả ra nhìn, toàn là nhũn nát hết rồi, hoàn toàn không thể ăn được nữa, còn có nước chảy ra, dẫn tới không ít côn trùng.

Xem ra bởi vì nguyên nhân con hổ, trong khoảng thời gian này không ai dám lên núi, thật đáng tiếc đám quả hạnh này.

“Thế này con còn muốn sao?” Đỗ Hiền chỉ vào nói: “Không bán được tiền đâu.”

“Con biết.” Đỗ Tiểu Nương ngẩng đầu cười nói: “Nhưng nhân hạnh có thể bán lấy tiền đây.”

Cây hạnh là cây hiếm toàn thân toàn là báu vật, thân cây có thể đem ra làm gia cụ, trái hạnh có thể ăn, mà hạt hạnh bên trong có nhiều tác dụng lắm, một có thể làm thuốc, hai có thể làm điểm tâm, nấu cháo, ba có thể dưỡng da, cho nên giá trị là đỉnh cao đấy.

Đỗ Hiền sững sốt một chút rồi cười nói: “Con cái gì cũng nghĩ ra được, khó trách mẹ con nói con điên cuồng, bóc hạnh nhân này phiền toái lắm đấy, mà không biết có thể bán được mấy đồng tiền.”

“Đang rảnh rồi không có việc làm mà.” Đỗ Tiểu Nương vứt từng trái từng trái hạnh vào trong sọt tre, “Mảnh đất kia của chúng ta trồng một ít rau dưa để mùa thu mùa đông ăn, không cần phải trông, mà những chuyện khác tự có Chung đại thúc đến làm.”

Đỗ Hiền từ trước đến giờ đều chiều nàng, cũng lại nhặt cùng, rất nhanh hai chiếc giỏ trúc lớn đã đầy.

Lâm Tung nhìn vào trong rừng, phát hiện còn một chút quả hạnh còn nguyên trên mặt đất, bèn nói: “Lát nữa còn tới à?”

“Đúng vậy, làm phiền Lâm đại thúc.” Đỗ Tiểu Nương lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Ai bảo trong thôn này chỉ có Lâm đại thúc dám lên núi chứ?”

Tay không đánh người đang cười, khóe miệng Lâm Tung hơi động nhưng không nói gì.

Đỗ Hiền tuy rằng cảm thấy nữ nhi nhà mình làm phiền Lâm Tung thì không hay lắm, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, cũng dỗ Lâm Tung vài câu, “Nhìn Lâm đại thúc của con không chỉ võ công giỏi, người cũng có kiên nhẫn, nếu là người khác sớm đã không để ý đến nha đầu con đâu.”

Lâm Tung càng không có lời gì để nói, vác giỏ trúc lên đi xuống núi.

Tổng cộng qua lại ba lần mới lấy hết quả hạnh về, phỏng chừng có hơn 200 cân, đều để ở một góc xó trong tiền viện.

Triệu thị nhìn một đồng hạnh lớn vụn như dờ khóc dờ cười, gõ đầu Đỗ Tiểu Nương, “Nhưng mà không có người giúp con nữa đâu, ngày mai chúng ta phải đi gặt lúa mạch rồi.”

“Con biết rồi ạ, mẹ không phải quan tâm cái này đâu.” Đỗ Tiểu Nương tìm một chiếc ghế băng ngồi xuống bắt đầu bận rộn.

Đến buổi tối mới bóc được mười mấy trái, phải dùng mất ba ngày mới xử lý xong đám quả hạnh nát như, tổng cộng có 352 hạt hạnh, sau khi rửa sạch nàng mang đi phơi nắng trong sân.

Mấy hôm nay mọi nhà đều đang bận rộn, chủ yếu là thu gặt lúa mạch, lúa mạch là loại cây được gieo trồng phổ biến ở phương bắc, phần lớn các gia đình lấy nó làm món ăn chính, như nhà Đỗ Tiểu Nương được xem là ít ăn.

Gặt xong đương nhiên là đi vào trấn bán, đổi được ba lượng bạc, tám mẫu đất mới thu nhập được chút này, so với dưa hấu thì ít hơn, nhưng hơn ở chỗ gieo trồng loại này có kinh nghiệm rồi, giá cả không biến động nhiều, hơn nữa nhà mình cũng phải để lại ăn, như vậy sang năm khẳng định vẫn muốn trồng. Không giống những cây công nghiệp hiếm có kia, khiến người ta lo lắng đề phòng. Đỗ Tiểu Ngự tự mình trải qua cũng coi như cảm nhận được.

Ngày hôm đó, Đỗ Tiểu Ngự đang suy nghĩ xử trí hột hạnh như thế nào, Đỗ Hiền đi bán tiểu mạch lại nghe ngóng cho nàng, thì ra hiệu thuốc mua hạnh nhân giá tiền không cao, bán đi chỉ được mấy trăm đồng tiền thôi, cho nên phải tìm con đường tốt hơn.

“Tiểu Ngự, mấy con thỏ của con sắp cắn nát hết lồng trúc rồi, không thay cái rǎn chắc là không được đâu.” Triệu thị ở bên ngoài dọn dẹp chuồng bò, bà mới hỏi thăm được con dê của Vương gia để được mấy con, đang suy tính bảo Đỗ Hiền xây dựng thêm chuồng bò, mua một hai con dê về nuôi.

Đỗ Tiểu Ngự vội chạy đến, quả nhiên thấy lồng trúc không nhốt được thỏ nữa rồi, hàm răng này thật là lợi hại, nàng nghĩ, nhóm thỏ nàng mua đầu tiên đến nay cũng đã được sáu tháng, thỏ con đã trưởng thành, ngồi xổm xuống bắt lần lượt bốn con thỏ ra nhìn vào bụng chúng.

Vận khí không tệ lắm, có đực có cái, không bị cùng một loại giới tính, chẳng qua một nhóm này huyết thống gần nhau, nàng không có ý để chúng sinh sôi nảy nở, muốn sinh sôi nảy nở thì phải chờ đám mua lần sau kia trưởng thành mới được.

“Mẹ, Dư thiết tượng đầu thôn kia tay nghề rèn sắt có được không ạ?” Nàng hỏi.

“Con muốn làm gì? Đánh lồng sắt à?” Triệu thị ngẩng đầu lên nói.

“Vâng ạ, cái khác không dùng được, chúng nó sẽ lại cắn hỏng thôi.” Đỗ Tiểu Ngự cười cười, “Con có tiền riêng, không cần mẹ bỏ tiền đâu ạ.” Nói xong lại cảm thấy không thích hợp, dường như hai mẹ con thành xa lạ.

Quả nhiên Triệu thị không vui, kêu một tiếng, “Úi chà, còn sợ ta không trả tiền cho đây này.”

“Không phải, mẹ.” Đỗ Tiểu Ngự vội vàng giải thích, “Lúc trước không phải bán thảo dược kiếm được ít tiền sao, đỡ phải để mẹ cho, của con cũng là của mẹ mà, ai sợ người không nở chứ.”

Triệu thị phiết miệng nói: “Chỉ con biết nói chuyện, không ai nói thắng được con cả. Đi nhanh về nhanh, lát nữa Tàn Đại thẩm sẽ tới đây, lại phải tìm con.”

“A? Tàn Đại thẩm còn nhấn trước như vậy ạ?” Đỗ Tiểu Ngự kỳ quái nói.

“Đúng vậy, nói muốn mang một vị cô nương đến, con mau đi đi.” Triệu thị giục một tiếng.

Đỗ Tiểu Ngự vội đi, tìm đến chỗ Dư thiết tượng đầu thôn đặt làm bốn cái lồng lớn, thỏ có lúc biết cắn nhau, phát* lên là lục thân không nhận, vẫn nên làm nhiều lồng sắt mới tốt.

Trả giá tiền cao, Đỗ Tiểu Ngự đau lòng, bốn cái lồng sắt mất 500 đồng tiền, xem ra thời này sắt rất quý trọng, chẳng qua tiền này đầu tư hợp lý, lồng sắt này sau này vẫn dùng, không phải lo lãng hỏng mất.

Về đến nhà, Tàn thị thật sự đã đến, mang theo một đại cô nương mười lăm mười sáu tuổi, ánh mắt mở to, vóc dáng thon dài, chỉ là làn da không tốt lắm, hơi đen một chút.

“Tiểu Ngự trở lại đây à, đến đây, gặp Châu Nhi tỷ tỷ của cháu một chút nào.” Bà ngoắc ngoắc tay.

Đỗ Tiểu Ngự tò mò nhìn hai người, hỏi: “Châu Nhi tỷ tỷ là thân thích của đại thẩm sao?”

“Ôi chào, nha đầu nhìn lầm rồi, ta có chỗ nào giống Châu nhi đâu chứ.” Tàn thị cười khanh khách, “Nhà nàng ở phía nam thôn, hôm nay đến tiệm tạp hóa của ta mua đồ, nghe nói Hoàng Hoa nhà cháu theo Vạn phu nhân học thêu thùa, rất muốn tới hỏi một số chuyện, lại lớn hơn cháu, vậy không phải gọi là tỷ tỷ à?”

“A, thì ra như vậy ạ.” Đỗ Tiểu Ngự cười nói.

Triệu thị bưng trà tới, mời Châu nhi uống, “Hoàng Hoa nhà chúng ta vận khí tốt mới được Vạn phu nhân coi trọng.”

Châu nhi cảm ơn, uống ngụm nhỏ trà, ngẩng đầu nói: “Tay nghề Vạn phu nhân đứng đầu trong huyện, một món gấm Tô Châu kia so ra ai cũng kém, Hoàng Hoa muội muội nhất định là thiên phú vô cùng mới được chọn.”

Giọng nói của nàng nhỏ mềm, cử chỉ đoan trang, khí chất tốt hơn cô nương nhà nông rất nhiều, Đỗ Tiểu Ngự nhìn lên sang Tàn thị, thấy ánh mắt của bà ẩy rơi vào người Châu Nhi cứ như không hề rời mắt, có câu nói mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vui mừng, đây là trái ngược, hay là Tàn thị muốn chọn Châu nhi làm con dâu?

“Ta đã từng thấy đồ thêu của cháu, không kém hơn Hoàng Hoa thêu, khi nào nó tranh thủ về nhà, cháu để nó nhìn xem, ta không nói khoác đâu.” Tàn thị vỗ tay của nàng, thờ dài nói, “Chẳng qua đáng tiếc Vạn phu nhân không có ý định thu thêm đồ đệ nữa, nếu không cháu cũng có cơ hội lớn.”

Lại còn khen nữa chứ, Đỗ Tiểu Ngự càng hiếu kỳ hơn đến cùng Châu Nhi này có lai lịch gì, Tàn thị được xem như khá giàu có trong thôn, nếu không phải bà kén cá chọn canh, sao tới bây giờ Bàng Thành lại chưa lấy được vợ chứ?

Sau đó vẫn là mấy câu xoay quanh vấn đề thuê thửa, Châu Nhi vốn đi tới tiệm tạp hóa mua đồ, trong nhà còn có người đợi, sau đó đứng dậy cáo từ.

Đưa người đi, Tần thị nhìn sau lưng có chút tiếc nuối nói, “Làn da hơi thô.”

Triệu thị cười nhạt: “Ngươi còn muốn chọn người thập toàn thập mỹ sao? Ta thấy cô nương này tính tình khá tốt, nói chuyện có đúng mực, có trật tự, như là hiểu biết chữ nghĩa.”

“Ánh mắt Đại tỷ thật tốt, Diệp gia bọn họ có đại bá mở tiệm vải vóc trên trấn, trưởng tử trong nhà trước đây không lâu phân ra tới huyện Tề Đông làm Huyện thừa, chỉ có một đứa con gái, thỉnh tiên sinh dạy cầm kỳ thư họa, Châu Nhi kia được đại bá rất yêu thích, thường xuyên ở lại một thời gian, đương nhiên cũng phải hun đúc.” Tần thị mặt mày hớn hờ.

Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm, chẳng trách Tần thị lại vừa ý Châu Nhi này, Huyện thừa muội muội bà không trèo cao nổi, nghĩ ngay tới trèo cao đường muội người ta.

Triệu thị trầm mặc một lát nói: “Diệp gia kia có lui tới với ngươi à? Sao trước đây không nghe thấy ngươi nhắc tới người nhà này.”

“Không qua lại bao nhiêu, ta chỉ nhìn trúng nha đầu này thôi, nó là trưởng nữ trong nhà, thường đến cửa hàng nhà ta mua đồ, người cũng rụt rè đoan chính, phẩm tính tốt.”

“Tuổi kia vừa tới, trong nhà không phải bị người khác giẫm nát thêm cửa à?” Triệu thị nhướn mày, “Anh họ bây giờ làm Huyện thừa, mấy bà mối trong thôn sợ là ngồi không yên rồi.”

“Không phải sao” Tần thị vỗ đùi một cái, “Nghe nói hai ngày trước đã có người đi, haiz, tiếc thay đứa con trai của ta kia ngu ngốc, Châu Nhi ba lần bốn lượt đến cửa hàng nhà ta, hần đơ đơ không dám tiến lên nói chuyện, uổng phí một thân cao to”. Lại ngừng một chút rồi nói: “Đại thẩm, ngươi nghĩ giúp ta đi, làm sao thành việc vui này.”

Đây thật sự là trèo cao, Bàng Thành ngoại trừ thân thể cường tráng sức khỏe lớn ra, Đỗ Tiểu Ngư không tìm được những ưu điểm khác, nếu nói thành thật cũng có thể được tính, Diệp gia kia nghe chừng cũng không thiếu tiền, sao đồng ý gả Châu Nhi tới Bàng gia chứ? Lại có vị đường ca làm Huyện thừa, không chừng vài năm có thể thăng làm tri huyện, tự có lựa chọn tốt để chọn.

Triệu thị cũng nghĩ như thế, nhưng không thể nói trực tiếp như thế với Tần thị, sao có thể làm thấp con trai của bà ấy chứ? đành phải nói: “Hay là chờ Ngô đại tỷ trở lại gọi mấy người nữa, không chừng bà ấy có lui tới với Diệp gia.”

Tần thị gật đầu, “Cũng được, Thành Nhi nhà chúng ta chẳng phải không xứng với nàng, nó thành thật trung thực một sẽ không bắt nạt người, hai là biết làm mọi thứ, gả đến nhà chúng ta là hưởng phúc đây.”

Người bên cạnh nghe đều không nói lời nào, Tần thị rất thương yêu Bàng Thành, cần phải tìm cô con dâu tốt mọi mặt, nói thêm vài câu không chừng lại thành coi thường con trai của bà, vẫn nên giữ yên lặng cho thỏa đáng.

Tần thị đi rồi, Triệu thị thở dài một hơi, may là Ngô đại tỷ đi thăm con dâu, nếu không Tần thị lôi kéo hỏi han, chi sợ bà ấy cũng khó đối phó được, khi nào về phải thương lượng phương pháp để Tần thị bỏ đi ý nghĩ, Diệp gia này nhất định sẽ không chịu, cần gì phải hao tổn khổ tâm cuối cùng vẫn là gió trúc mức nước chẳng được gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Cháp Niệm

Thời tiết rất tốt, Đỗ Tiểu Ngư đi ra ruộng nhỏ không ít rau xanh, sau khi rửa sạch sẽ lấy một cái nia tre lớn thả vào trong, thả con đã lớn, dạ dày không suy yếu như khi còn nhỏ, ăn rau dưa hoàn toàn không có vấn đề gì, lại có thể bổ sung phương diện dinh dưỡng. Tiểu Lang cùng ở bên người nàng lần lần đầy đất, chỉ cần có nắng phơi, nó cứ vui vẻ như vậy.

“Dừng lại.” Đỗ Tiểu Ngư quát lớn một tiếng.

Tiểu Lang lập tức đứng lên, lỗ tai dựng thẳng tắp, như một binh lính nghiêm chỉnh huấn luyện.

“Ngaoan.” Nàng cười cười đưa tay vỗ đầu của nó, lại lấy từ trên cửa sổ khúc xương sạch sẽ ném ra xa, ngón tay chỉ, “Đi đi, kiểm về.”

Tiểu Lang đuổi ra bốn chân, chạy nhanh như con gió về phía trước, kết quả sau khi cắn được xương không nghe lời nữa, gặm nỏ lỏp đóp, nhưng bởi vì còn nhỏ, hàm răng không đủ cứng rắn, nó thấy không gặm nổi, nó đi đào một cái hố, muốn giấu khúc xương xuống hố sau này chậm rãi giải quyết.

Đỗ Tiểu Ngư đi lên trên cho nó một cái cốc đầu, lại cảm thấy cực kì buồn cười, lắc đầu móc ra mấy khối thịt khô cho nó.

Tiểu Lang lắc đầu quấy đuôi, ý bảo không vui.

“Không thấy bắt được con chuột nào, ngược lại tham cực kì.” Triệu thị trong sân giặt quần áo, thấy thế nói: “Cần phải dạy cho kĩ, đừng như tính tình con chó mẹ kia, ra ngoài thấy người chính là thịt, cắn người bị thương.”

Nói như vậy là có nguyên nhân, hai ngày trước con chó của Bạch gia kia, tức là mẹ của Tiểu Lang, cắn một miếng thịt đùi của một người họ Lỗ, Bạch gia bồi không ít tiền thuốc, chó cũng bị Bạch Sĩ Anh hung hăng đánh cho một trận, nghe nói bị đánh què rồi, cho nên Triệu thị không tránh khỏi có chút bức tức, bà vốn không có hứng nuôi chó mèo gì, chỉ có điều tiểu nữ nhi vì cứu nhi tử rơi xuống nước, nên nghĩ chiều nó một chút.

Đỗ Tiểu Ngư cũng biết việc này, nghe vậy hừ một tiếng, “Con thấy con chó rất thông minh, ai biết là chuyện gì xảy ra, lẽ nào người nọ muốn đánh nó ăn, chó không thể phản kháng sao?”

Triệu thị dùng sức vò chỗ cắn, “Vậy có biện pháp gì, chó không thể giải bày được.”

Đỗ Tiểu Ngư cũng nghĩ vậy, thu hồi thịt khô vè, nghĩ vẫn nên huấn luyện Tiểu Lang kĩ lưỡng mới được, tính nó hung hãn, lần trước thấy nó cắn một chó con giành ăn máu me đầm đìa, sau này trưởng thành, thật sự gặp được người muốn đánh nó, không biết sẽ cắn người thành hình dáng gì?

Hai người đang nói chuyện, cửa viện tới một người, là Ngô thị, cánh tay phải treo giỏ trúc nhỏ.

Đỗ Tiểu Ngư ngoảnh mặt làm ngơ, trong khoảng thời gian này đã tới mấy lần, vẫn là khuyên Đỗ Văn Uyên khi về nhà thuận tiện đi thăm tổ mẫu, không đi một lần nào, đủ thấy lần này hẳn quyết định không muốn có bất kỳ vướng mắc nào với nhà tổ mẫu.

“Đại, đại tẩu.” Ngô thị nhẹ giọng nói.

Triệu thị càng ngày càng thiếu kiên nhẫn với bà ta, “Ngươi lại tới làm gì? Ở nhà rảnh rỗi lắm à, lần lượt đến, bà ta đùa ngươi như đùa khi hả?”

Ngô thị trợn mắt ngoác mồm, mặt mũi đỏ bừng thật lâu, “Là mẹ nhớ cháu trai thôi.”

“Phi, vào lúc này lại tới nhớ rồi, sao mấy năm trước không thấy có cái động tĩnh gì”. Triệu thị đứng lên đổ một chậu nước, lại đi đến bên cạnh giếng.

Ngô thị đi tới vài bước, “Đại tẩu, dầu gì cũng là một nhà, thật sự đến chết cũng không gặp sao?”

“Không nặng nề như vậy đâu, ngày lễ ngày tết sang thăm không được sao, ngày thường liên hệ làm gì?”. Triệu thị mức nước lên, “Không chừng khiến người khác cho rằng nhà chúng ta tham những mảnh ruộng kia”.

“Không, làm sao có thể chứ,” Ngô thị nói: “Mẹ biết các ngươi không phải người như thế, bằng không cũng sẽ không bảo ta tới.” Nàng thò tay bắt lấy tay áo Triệu thị, “Đại tẩu, ngươi cẩn thận suy nghĩ, sau này Văn Uyên vẫn còn đường thật dài phải đi mà.”

Nói vậy không biết ai dạy bà ta nói, cho dù con đường đi tới tiền đồ nhưng lựa thật dài, nhà bọn họ cũng không thêm khát đám tiền kia, Triệu thị đẩy tay bà ta ra, trầm mặt xuống nói, “Ngươi bây giờ toàn tâm toàn ý giúp bà ta, đừng tưởng rằng bà ta sẽ cảm kích ngươi, người nhớ kĩ, ta cho ngươi biết, nếu ngày nào đó không thuận ý bà ta, ngươi sẽ được chịu khổ như thế nào.”

Bà nhớ tới cây gậy kia đánh vào người đau, nhớ tới Lý thị nheo mắt lại, lạnh lùng thét ra lệnh, không nhìn được ngón tay run một cái, đúng vậy, cái nhà đó quyết không thể trở lại, Triệu thị bỗng nhiên hít thúng nước lên trên mặt đất, văng vào ướt một chân Ngô thị.

Ngô thị lui vài bước, hoang mang nói: “Đại tẩu, ngươi cũng biết không dễ trâu, ta còn hai nữ nhi, còn có cha mẹ phải nuôi . . . Đại tẩu, ngươi nghĩ cho ta đi”

Triệu thị không thêm để ý, hất tay đi vào nhà, loảng xoảng đóng cửa lại.

Ngô thị dùng khăn nhỏ lau ánh mắt, lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn Đỗ Tiểu Ngư bên cạnh cho trâu ăn.

Đỗ Tiểu Ngư cũng không để ý tới bà ta, không thể viện cớ mềm yếu, lẽ nào bà ta không dễ chịu thì Triệu thị phải nhìn phần mặt mũi này, để tổ mẫu đạt được ước muốn? Đây là không thể nào.

Ngô thị giờ chẳng có cách nào, đành phải xoay người chậm rãi đi về.

Nhìn bóng lưng gầy teo kia, Đỗ Tiểu Ngư không nhìn được thờ dài, Lý thị muốn Đỗ Văn Uyên về cái nhà kia dường như đã trở thành chấp niệm, việc này chẳng hay ho tý nào, mà bây giờ mấy lần đều không thực hiện được, không chừng sẽ nghĩ tới biện pháp khác.

Nhưng rốt cuộc là cái gì, làm người khó mà dự đoán được.

Đến thượng tuần tháng bảy, Ngô đại nương rốt cục trở lại, vui vẻ đầy mặt, nói không cao hứng mới là lạ, vừa hỏi nguyên do, việc là gọi đại phu xem cho con dâu, được chắc chắn là nam hài, được chờ ôm tôn tử, mọi người không thể thiếu chúc mừng một phen.

Vì thế, Ngô đại nương ngày gần đây lại bắt đầu bày ra thù thù, cắt may thù hoa, chuẩn bị tã lót và y phục nhỏ cho tôn tử tương lai.

Triệu thị thấy Tần thị chưa nói, ngày hôm đó vừa sáng sớm đi sang nhà Ngô đại nương nói chuyện, Đỗ Tiểu Ngư vội vàng bắt mấy cái đậu tằm xào theo

tối, giả bộ ở bên cạnh ăn, muốn nghe một chút bọn họ có cách gì ngăn cản Tần thị.

Ngô đại nương quả nhiên cũng không đồng ý, nói nương tử Diệp gia kia vốn ánh mắt mọc trên gáy, bây giờ xuất hiện cháu trai làm Huyện thừa, dưới mí mắt sao còn nhìn thấy được người? Bà ta vốn không hi vọng gả con gái cho người trong thôn, Bàng Thành này căn bản một điểm cơ hội cũng không có, đi cũng là tự rước lấy nhục.

“Haiz, ta cũng thấy thế”. Triệu thị thở dài, “Nhưng Tần muội tử vừa ý Châu nhi kia, lần trước còn lĩnh tới nhà ta, rõ ràng chẳng có qua lại gì với Diệp gia, bà ấy từ trước đến giờ tám mặt linh lung, lúc này sao lại không nghĩ ra nhỉ”

“Nào có cái gì không nghĩ ra, chỉ là đánh giá cao con trai của bà ấy thôi.” Ngô đại nương thêu trên chiếc áo bông nhỏ nền trắng hoa văn màu lam, cười cười nói: “Con nhà mình đều là bảo, tiểu tôn tử của ta xuất hiện, chẳng phải cũng muốn sau này tìm một thân gia tốt cho nó~”

“Đại tỷ nghĩ thật xa.” Triệu thị cũng bắt đầu cười, “Nhưng rốt cuộc không giống nhau, người có chừng mực nhiều, không giống bà ấy, cự tuyệt không ít nhà rồi, ta thấy có rất nhiều cô nương xứng với Bàng Thành, nhưng bà ấy không muốn. Lúc trước tướng công ta kia còn nói tìm người làm mai cho nhà bọn họ đấy, bị ta nói một tràng, Tần muội tử đó quá bất bẽ. Bây giờ vừa vặn, chọn một người không trèo cao nổi, người nói xem chuyện này thế nào”

Ngô đại nương nhất thời cũng không nói chuyện, rất lâu sau mới nói: “Bà ta tính cứng rắn lắm, không đụng tường chắn không quay đầu lại, trước đây mở tiệm tạp hóa, bao nhiêu người nói bà ta không được, chẳng phải vẫn mở đấy thôi? Cứ thế bức tiệm Đồng gia đang yên lành phải đóng cửa, lúc này chỉ sợ phải bỏ cuộc rồi.”

Đỗ Tiểu Nương nghe chuyện quên cả ăn đậu, thì ra Tần thị là người tính cách kiên nghị như vậy, nhưng chuyện lần này không phải tính cách mạnh mẽ là có thể giải quyết, trâu không uống nước ép đề đầu tuyệt đối không thể thực hiện được.

“Ý của người là, không bằng cứ thuận ý bà ấy” Triệu thị nói.

“Ừ, tốt nhất để bà ta đi chung với ta tới Diệp gia thử,” Ngô đại nương nói: “Bà ấy đi sẽ hiểu được Diệp gia dù thế nào cũng sẽ không gả con gái cho nhà bọn họ, như thế chẳng phải xong rồi?”

Triệu thị gật đầu, “Cũng được, để bà ta khỏi suy nghĩ lung tung, nhưng người thăm dò cũng chừa chút mặt mũi cho bà ấy.”

“Cái này ta đương nhiên hiểu được.”

Hai người thảo luận xong, Triệu thị đi về.

Buổi chiều quả nhiên Tần thị nôn nóng sốt ruột tới, nghe Ngô đại nương có qua lại với Diệp gia, đã mơ hồ lộ ra chút ý định, Ngô đại nương đã sớm bàn bạc tốt cùng Triệu thị, nói rõ muốn đi Diệp gia nói chuyện, nhi tử bán hàng rong của bà thường giúp người trong thôn mang đồ, thì ra là vì vậy mới có giao du, thuận thế mời Tần thị đi cùng.

Tần thị đương nhiên đáp ứng, về nhà trang điểm một phen, mang nữ trang ngày thường không dùng đều cấm ở trên đầu, quần áo càng không cần phải nói, quang vinh chói lọi.

Đỗ Tiểu Nương quần lấy muốn đi theo.

Ngô đại nương và Tần thị đều thích nàng, cho dù Triệu thị không cho cũng kéo đi.

“Đại thẩm hôm nay thật xinh đẹp nha”. Đỗ Tiểu Nương vượt quần áo của bà, chất liệu mềm nhẵn trơn mượt, là màu quả hạnh đỏ, làm nổi gò má Tần thị lên mấy phần.

Ngô đại nương âm thầm kêu khổ, Tần thị quả thực rất coi trọng chuyện này, đến lúc đó sợ là bà ta sẽ phải thất vọng.

Ba người đi gần một nén nhang, xa xa trông thấy bức tường bằng gạch của Diệp gia, cửa có chó sủa, thanh âm mấy đứa trẻ ồn ào mơ hồ truyền đến.

“A, đây không phải là Ngô đại tỷ sao.” nương tử Diệp gia, Thẩm thị chạy ra, nhiệt tình tới nói: “Còn mang theo người đến nữa, đây là nương tử Bàng gia hả? Tiểu cô nương này là?”

Thấy bà ta nhận biết mình, Tần thị tranh trả lời: “Đây là tiểu nữ nhi Đỗ gia bên thôn tây.”

“Đỗ gia?” Thẩm thị rõ ràng sững sờ, lập tức gật đầu, “A, tất cả vào đi, vừa vặn hôm qua có người cho đại hồng bào, pha cho các người nếm thử.”

Đại hồng bào? Chẳng lẽ là loại trà nào rất quý giá? Về phần tốt xấu thế nào, Đỗ Tiểu Nương không tinh thông cái này.

Tần thị sáng mắt lên, khoe miệng giật giật.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, thấy ở cửa có hai nam hài chạy tới chạy lui rất không yên phận, Thẩm thị gọi: “Châu Nhi, mau tới trông nom đệ đệ con đi, khách tới nhà, ta đang bận đây.”

Châu Nhi theo tiếng mà ra, trước tiên hành lễ với Tần thị và Ngô đại nương, lúc này mới chạy ra ngoài mang hai tên đệ đệ.

“Châu Nhi thật là hiểu chuyện, giỏi giang.” Tần thị cười nói: “Nhìn một chút đi, hai đứa bé liền an tĩnh.” Lại hỏi Thẩm thị, “Bình thường cũng giúp làm không ít chuyện hả?”

“Nào có, ta không nhớ để nó làm việc đâu.” Thẩm thị cười híp mắt nói, “Ngày thường chỉ chuyên tâm chăm kỳ thư họa, có lúc đi nó đi ở nhà đại bá một thời gian ngắn, nó là người thông tuệ, hai đệ đệ đương nhiên nghe lời.” Nói rồi thở dài, “Trong thôn này mặt trời gay gắt, nhìn trở lại mấy ngày làn da đã đen đi rồi, sau này nhất định không thể để nó ở nơi này.”

Tần thị nghe vậy đôi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nóng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Xin Lỗi

Edit: Hắc Phụng Hoàng

Thẩm thị bung nước trà tới, Đỗ Tiểu Ngư lập tức ngửi thấy một mùi thơm cực nhẹ nhàng khoan khoái, thò đầu xem, trà trước mặt Tần thị chanh hồng sáng sủa, lá trà hồng lục giao nhau, rất đẹp, trong lòng biết thứ này nhất định là trà ngon, tiếc thay nàng không được thưởng thức, Thẩm thị nhìn nàng là tiểu hài tử, chỉ đưa đến một chén nước đường hoa quế.

Ngô đại nương uống một hớp khen nói: “Đời này lần đầu được uống trà thơm như vậy đấy?”

Thẩm thị càng đắc ý, “Ta không hiểu thứ đồ bỏ đại hồng bào này, không ngờ người nào uống cũng khen, xem ra xác thực là đồ tốt rồi, lúc trước ta không pha để uống giải khát, thật là hoang phí”. Lại giơ tay sờ một cây trầm bên phía trái đầu, “Ngô đại tỷ, ánh mắt người tốt, nhìn cây trầm này của ta như thế nào? Lúc ở Trần Bảo Các trên huyện, bị tiểu nhị đổ một phen, đầu óc choáng váng liên mua, không biết có phải bị gạt không?”

Đầu trầm vàng khảm nam lam bảo thạch, hiện hình hồ điệp, thủ công cẩn thận, chắc không phải hàng giá rẻ, lại nói Trần Bảo Các vốn là tiệm trang sức lớn nhất huyện Phi Tiên, há lại sẽ trắng trợn bán hàng giả, đơn giản là khoe khoang thôi, Ngô đại nương thuận theo ý bà ta, khen ngợi một hồi, lại tiếp tục nói chuyện lúc trước: “Vừa nãy nghe người nói không cho Châu nhi ở trong thôn, chẳng lẽ đã tìm được nhân gia tốt rồi phải không?”

Thẩm thị cúi đầu cười yếu ớt, “Nào có nhanh như vậy, chuyện đại sự cả đời của Châu Nhi không thể qua loa.”

Tần thị ánh mắt vòng vo nói: “Trong thôn xác thực không có gì hay, thấy con trai của Ngô đại tỷ đã sớm chuyển lên huyện, ta cũng có ý tìm vị trí trong huyện, Ngô đại tỷ, người tìm cơ hội để con trai của người nhìn thử xem có chỗ thích hợp không.”

Ngô đại nương hơi nhíu lông mày, Tần thị này thật là cố chấp, trên mặt đương nhiên không lộ ra, vẫn cười nói: “Người bây giờ vừa mở tiệm tạp hóa vừa mở hàng thịt, quả thực không giống với lúc trước.”

Thẩm thị nghe, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường, có tiền nữa cũng vẫn là thương nhân, cho dù chuyển đi lên huyện thì có thể thế nào? Còn tới chỗ này khoe khoang cơ đấy.

Tần thị cho rằng Ngô đại nương đang giúp nàng, đắc ý nói: “Ta suy nghĩ về sau đi lên huyện mở tiệm tạp hóa, chuẩn bị cho Thành Nhi, nó gần đây cũng đang học được vững chắc rồi, người vừa chừng chặc, ta đang chờ hướng thanh nhân đây.”

Ngô đại nương gật đầu, “Thành nhi nhà người thành thật tin cậy, là đứa con tốt.” Vừa nhìn về phía Châu nhi ngoài cửa, hỏi thăm Thẩm thị, “Bố bích la của con gái người mặc kia thật xinh đẹp, tiệm may nào làm thế? Ta muốn làm cho con dâu một bộ, chẳng qua nhan sắc không cần sáng như vậy, chung quy lớn tuổi rồi.”

Nghe người ta khen ngợi nữ nhi, Thẩm thị nhếch môi cười, “Là người khác đưa, nghe nói là một mới nhất huyện Tề Đông, ta không có ý muốn nhận, nhưng cứ kín đáo đưa cho ta, ta thấy đó là nương tử Nhị chương quý tiệm vàng Đại Phúc, chung quy phải nể mặt nên mới nhận, công tử nhà họ bộ dạng trong sáng anh tuấn, còn mời chúng ta đi qua chơi đấy.”

Trong lời này ẩn hàm rất nhiều ý, Đỗ Tiểu Ngư thâm nghĩ, tiệm vàng Đại Phúc chẳng phải ở huyện Phi Tiên, vậy hẳn là ở huyện Tề Đông, mà cháu trai Thẩm thị lại làm Huyện thừa Tề Đông, cái này tương đối dễ hiểu vì sao nương tử Nhị chương quý kia sẽ tặng đồ. Về phần công tử tiệm vàng, không biết có phải khoác lác hay không, nhưng hai nhà kết thân là có khả năng đấy.

Tần thị cũng là người thông minh, lúc này không thể lại không thấy rõ nữa, tay trong áo nắm chặt quả đấm, nhưng chốc lát lại ngēnh hớp cười rộ lên, “Châu nhi thường đến cửa hàng nhà ta mua đồ, nhìn là người có phúc phận, quả thực không giả.”

Ngô đại nương khẽ cười liếc nhìn bà ta.

Sau đó Tần thị càng thân thiện hơn, nên khen ngợi thì khen ngợi, nên mềm thì mềm, không đề cập tới con nhà mình nữa, đồ Thẩm thị cười đến không ngậm miệng lại được, bảo bà thường lại đây chơi.

Ba người lại ngồi một hồi, Ngô đại nương cũng đã giải quyết chuyện cần nói, sau đó cáo từ rồi đi.

Ra tới cửa, Tần thị hưng hăng phẩy tay áo, nói khinh bỉ: “Đạo đức gì, thật sự coi mình là người của quan gia chắc, chẳng qua có đứa cháu trai Huyện thừa thôi, không chừng ngày nào đó vì phạm pháp lệnh bị cho nghỉ”.

Đỗ Tiểu Nương cười hi hi, “Vậy sao đại thẩm mới vừa rồi còn tặng bốc bà ta?”

“Đắc tội bà ta cũng không có chỗ tốt gì, huyện Tề Đông là nơi tốt, sau này không chừng còn tới đó làm việc.” Tần thị bình tĩnh lại, gỡ hai cây trâm trên đầu xuống thả trong tay áo, ai thán: “Mắt công ăn mặc, Thẩm thị này lòng dạ cao quá, xem ra đứa con trai của ta kia không có phúc rồi, Châu Nhi là cô nương tốt”.

Đỗ Tiểu Nương liếc nhìn bà ta một cái, nếu không phải có quan hệ với Huyện thừa kia, bà ta chưa hẳn đã để ý, Tần thị cũng là cô được dân được, nhân tài nói đối.

Ngô đại nương cũng nói trào phúng: “Ta thấy Thành nhi cũng bị hủy trong tay người, đã mười chín rồi, lại không khảo học, người khác đã sớm cưới vợ, người còn kén cá chọn canh làm gì?”

“Đừng đấy nói chuyện không đau lưng.” Tần thị giương hàm dưới lên, “Lẽ nào cô con dâu kia không phải người chọn lựa kĩ càng à? Nếu có một nàng dâu tốt như của người, ta sớm cưới cho Thành nhi rồi.”

Đây không phải là nói dối, nghe nói bộ dạng con dâu Ngô đại nương đứng đắn không nói, tính khí cũng tốt, vừa dịu dàng vừa coi mờ, nếu không Ngô đại nương cũng sẽ không thích như vậy, còn thương yêu nàng nữa.

Ngô đại nương cảm miệng không nói, lâu sau mới nói: “Vẫn là xem vận khí thôi, con dâu của ta kia khi gặp con ta thì coi trọng nó, nếu không chưa chắc đã thành dâu.”

Tần thị nghe vậy trừng mắt, nhấc tay lên không nói ra lời.

Nhi tử Ngô đại nương xác thực tốt hơn Bằng Thành, bất kể là dung mạo hay là năng lực, đều không cùng đẳng cấp, Đỗ Tiểu Nương chỉ sợ hai người cãi nhau, vội kéo Tần thị nói: “Đại thẩm à, người vừa rồi nói muốn đi vào huyện mở cửa hàng, có phải thật không ạ?”

“Đương nhiên là thật, chẳng qua phải đợi một thời gian nữa.” Trong lòng Tần thị vẫn không vui, cứng rắn nói: “Con ta mặc dù năng lực kém, nhưng nó còn người mẹ này”.

So nhi tử không sánh bằng, hiện tại lấy mẹ hợp lại.

May là Ngô đại nương không so đo với bà ta, biết bà ta một khi nổi cáu khó nói lắm, ngay lập tức lộ ra mặt cười, “Phải, phải, phải, chỉ người lợi hại nhất, ta và Triệu muội tử đương nhiên không sánh bằng người, Thành nhi có người mẹ như người quả thật có phúc.”

Lúc này mới xả hết giận, nói cười với Đỗ Tiểu Nương đi về phía trước.

Trải qua qua một đoạn thời gian bình tĩnh, trong ngọn núi rốt cục lại náo nhiệt lên, mới đầu có người lớn mật đi vào đốn củi kiếm trái cây, thấy bọn họ an toàn, người càng ngày càng nhiều vào núi, rất nhanh đã khôi phục cảnh tượng của ngày xưa.

Dù sao thì con hồ cũng là hiếm thấy, mà sau khi bị Lâm Tung đánh chết trong nha môn cũng phải người chung quanh lục soát, không thấy có tung tích của con hồ khác, đây là nguyên nhân thúc đẩy thôn dân yên tâm.

Đỗ Tiểu Nương đương nhiên thua trời một vận không bằng thua bạn một ly, chỉ có điều mỗi lần đều mang Tiểu Lang đi cùng, nó thính lực vô cùng tốt, vừa có gió thổi có lay đã cảnh giác, làm tác dụng nhắc nhở.

Ngày hôm đó nàng lại đào được đầy một sọt thảo dược về nhà, đang định lấy ra rửa phơi, thấy trong sân có một người đứng, đang nói chuyện với Triệu thị, nhìn thấy nàng, Triệu thị nói: “Tiểu Nương, mau tới đây, tìm con này.”

Đỗ Tiểu Nương nhìn kỹ, đây không phải là Khuru Trường Vinh sao?

“Người tìm ta?” Nàng kỳ quái nói: “Tìm ta làm gì?”

Khuru Trường Vinh sắc mặt xấu hổ, lại ần giấu vẻ phẫn hận, qua lại xoa xoa tay nói, “Tiểu Nương cô nương, lúc này ta tới là có chuyện muốn xin người hỗ trợ.”

Đỗ Tiểu Nương càng kỳ quái hơn, nàng chán ghét người này, bởi vì chuyện đưa hấu bị đập khả năng là hấn sai rất lớn, chỉ không ngờ có một ngày sẽ tìm đến nhà bọn họ, “Người có chuyện muốn ta hỗ trợ? Chuyện gì?”

Triệu thị đứng ở cửa nghe, bà cũng rất khó hiểu, Khuru Trường Vinh là hảo thủ làm ruộng trong thôn, có lý do gì phải tới tìm một tiểu nha đầu, còn là về mặt thể này, cứ như có bao nhiêu lời không nói ra được, rốt cuộc là sao?

Khuru Trường Vinh đi tới vài bước, rốt cục lắp bắp nói: “Lần trước, lần trước chuyện đưa hấu kia, là ta làm, Tiểu Nương cô nương, người đại nhân không

chấp tiểu nhân, xin hãy tha thứ ta đi, ta sau này không dám sai người đi đập dừa hấu nhà người nữa, ta nhờ người chuyển qua cho các người, như thế nào?”

Đỗ Tiểu Ngự suýt nữa cho rằng nghe lầm, người này chẳng lẽ là đến xin lỗi?

Bên kia Triệu thị kinh ngạc, đi tới hai bước nói: “Dừa đâu gì, người làm cái gì?”

“Đại tỷ, ta, ta . . .” Khuru Trường Vinh bây giờ hối hận, ước gì có cái hố cho mình chôn, đương yên đương lành chọc nhà bọn họ làm gì, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nghĩ đến đại tỷ nhà mình mất hồn khi nhìn Lâm Tung, Đỗ Hiền lại không nể mặt cự tuyệt ngay, sau này thấy bọn họ bán dừa hấu áp trên đầu mình, hẳn thở dài tuyệt vọng. “Là ta không nên sai người đập phá đám dừa kia, là ta làm sai, đại tỷ mau khuyên nhủ Tiểu Ngự cô nương, xin hãy tha thứ lần này, là ta bị ma mê quỷ ám”.

Triệu thị tròn to mắt, “Người đập phá dừa?” Bà hồ nghi nhìn Đỗ Tiểu Ngự, “Con và cha con lần trước . . .”

“Là sợ mẹ tức giận cho nên không nhắc tới.” Đỗ Tiểu Ngự nói: “Chỉ đập phá một nửa, những trái khác bán được.”

“Haiz, các người”, Triệu thị xoa đầu Đỗ Tiểu Ngự, chẳng trách ngày ấy trở về thấy nó mặt ủ mày chau, về sau lại vui vẻ, thì ra là giả bộ, đứa nhỏ này, lại quay đầu hung hăng nhìn Khuru Trường Vinh, “Tiểu Ngự nhà chúng ta không biết khổ cực bao nhiêu mới trồng ra được đám dừa ấy, tại sao người lại sai người đập thế? Bây giờ chỉ đến nói vài câu là coi như không có việc gì cả? Đừng nói Tiểu Ngự, ta cũng không muốn thấy người, mau rút khỏi nhà chúng ta đi”.

Khuru Trường Vinh cuống lên, lắc lắc tay nói: “Đại tỷ à, người đừng tưới dầu lên lửa, ta là thật tâm đến nói xin lỗi mà”.

“Cút, người cút cho ta”. Triệu thị quơ lấy một cây gậy ở cửa đến đánh hấn, “Người đầu óc đen tối, chỉ là bán dừa thôi, ai chọc người, người lại độc ác đi đập dừa của người ta”.

Khuru Trường Vinh chạy loạn khắp sân, vừa nói cầu xin: “Tiểu Ngự cô nương, ta bồi tiền dừa cho người”.

Đỗ Hiền lúc này trở lại, thấy quang cảnh nhà mình vội nói: “Chuyện gì thế này, mẹ nó?”

“Chính là người này đập phá dừa”. Triệu thị quát lên: “Còn dám tới cửa”

“Cái gì, thì ra là người”. Đỗ Hiền giận dữ, cầm lấy một xẻng sắt góc tường cũng đánh tới, “Cùng là một thôn, người lại làm ra loại chuyện không có lương tâm này.”

Đáng thương Khuru Trường Vinh bị hai người giáp công, không biết bị đánh tới bao nhiêu lần, lão đảo rớt cục lúi tới cửa, một bàn tay vịn cổng còn không chịu đi, kêu rên nói: “Ôi trời, đánh chết người rồi, ta thật là đến nói xin lỗi mà”.

Nhìn dáng vẻ hấn chặt vật, Đỗ Tiểu Ngự không nhịn được cười ha hả, nhưng đồng thời cũng vô cùng tò mò, người như thế sao lại chủ động tới nhận sai chứ? Thật là tò mò quá.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nguyên Do

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Thấy hấn mặt dày mày dạn không đi, hai người trong phòng cũng không dám đánh hấn què thật, Đỗ Hiền thu xẻng sắt đi đóng cửa viện, nhắm mắt làm ngơ.

Ai ngờ Khuru Trường Vinh không sợ tay bị kẹp, dứt khoát không buông, chỉ dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn hấn.

Đỗ Hiền thờ dài, “Sớm biết có hôm nay sao lúc trước còn như thế, đương yên lành lại đi đập dừa nhà chúng ta, sao thất đức như vậy?”

“Lão Đại ca, ta, ta sai lầm rồi, các người tha thứ ta lần này có được không?” Khuru Trường Vinh liên tục chấp tay, “Đập phá bao nhiêu dừa ta toàn bộ đền lại cho các người, a, không, bồi thường gấp đôi, được không?”

Nhìn thái độ của hấn quả thật cũng trung thực, Đỗ Hiền khoát khoát tay, “Thôi đi, người đã làm đến trình độ này,” Hấn quay đầu liếc nhìn Đỗ Tiểu Ngự, “Tiểu Ngự à, chúng ta không tính toán với hấn, nên đền thì đền, như thế nào?”

Đỗ Tiểu Ngự khẽ mỉm cười, “Cha, sao người không hỏi một chút hấn đang êm đẹp đến xin lỗi làm gì? Nếu hấn không nói chúng ta không cũng không biết, đúng không?”

Đỗ Hiền sừng sốt một chút nói: “Đứa nhỏ này, làm việc gì sai luôn có lúc lương tâm bị phát hiện.”

Trên mặt Khuru Trường Vinh hiện vẻ lúng túng, thuận thế vịn cột đứng lên, “Lão Đại ca nói đúng, từ khi làm việc sai trái này ta cơm ăn không ngon, đêm ngủ không yên, thế nào cũng cảm thấy nên đền nói xin lỗi, vẫn là lão Đại ca người đại nhân có đại lượng, ta thật biết sai, còn thỉnh Tiểu Ngư cô nương đừng để việc này trong lòng.” Nói rồi muốn đi vào trong, vừa lấy bạc từ trong ngực ra, “Lão Đại ca, người xem, số này có đủ hay không?”

Cầm bốn nén bạc ra, Đỗ Hiền từ trước đến giờ thành thật, không lợi dụng cơ hội, chỉ lấy trong đó một thỏi nặng hai lạng nói: “Tùng này là đủ rồi, chúng ta không cần người phải đền thêm, sau này đừng làm những chuyện xấu xa như vậy nữa”

Triệu thị lạnh lùng liếc nhìn Khuru Trường Vinh, xoay người đi vào nhà.

Đỗ Tiểu Ngư cũng không muốn quan tâm tới hắn, tự đi thu dọn thảo dược mới đào của mình, có một số là để trồng, còn một số là hong khô để đi bán cho tiệm thuốc.

“Người còn có chuyện gì sao?” Đỗ Hiền thấy Khuru Trường Vinh còn không đi.

“Đúng vậy, có chuyện nhỏ muốn nhờ Ngư cô nương hỗ trợ.” Khuru Trường Vinh đỏ cả mặt, đến nghỉ bình thường trong thôn toàn là người tới cầu cạnh hắn chỉ làm ruộng, không ngờ hôm nay phải cúi đầu trước mặt một tiểu nha đầu thấp kém, hắn ho khan vài tiếng, đi tới bên cạnh Đỗ Tiểu Ngư, nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngư cô nương, người nói dùm với Khương nhị công tử một tiếng, để hắn thả lão nhạc phụ của ta đi”

Khương nhị công tử, lão nhạc phụ? Đỗ Tiểu Ngư nghe mà đầu óc mơ hồ, Đỗ Hiền bên cạnh cũng thấy kì lạ: “Người nói vậy là ý gì? Tiểu ngư nhà chúng ta sao lại quen biết công tử Khương gia gì đó?”

Khuru Trường Vinh hung hăng đập đầu xuống, ai oán: “Nhi tử nhà các người quen biết Khương nhị công tử, hắn chụp mữ nhạc phụ của ta, nói đập phá đồ sứ quý trọng của nhà bọn họ, muốn lấy mấy trăm lượng đến đền, nếu không sẽ áp đi nha môn đánh bằng roi. Đáng thương lão nhạc phụ của ta già đầu làm sao chịu đựng được?” Hắn kéo cánh tay Đỗ Tiểu Ngư, “Tiểu Ngư cô nương à, người tha thứ ta đi, nếu không nhị ca của người không buông tha ta, Khương nhị công tử sẽ không tha người”.

Thì ra là Đỗ Văn Uyên, Đỗ Tiểu Ngư bỗng tỉnh ngộ, sớm nên ngờ tới chính là hắn, nếu không còn có ai sẽ đi trùng trệ Khuru Trường Vinh này, chuyện đập đầu này cũng chỉ có hắn biết thôi, chẳng qua chuyện Khương nhị công tử là sao? Không biết kết giao từ khi nào.

Nàng gạt tay Khuru Trường Vinh, “Tha thứ người không khó, chẳng qua người thật sự biết sai rồi ư?”

“Biết, biết, thật sự sai rồi.” Khuru Trường Vinh lo lắng vạn phần, chuyện cha vợ hắn sáng nay mới biết được, vợ đẹp ở nhà khóc lóc không ngừng, hắn luôn yêu thương cô vợ này, chỉ đồng không dám đi tây, sao dám không tới cửa cầu xin chứ?

“Được rồi, vậy ta hỏi người chuyện này,” Hiếm có cơ hội nàng sẽ không bỏ qua, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Người trông đưa hấu có kinh nghiệm, ta hỏi người, bình thường đưa hấu dễ mắc bệnh gì nhất, trị như thế nào?” Nhớ tới lần đó đi mua hạt giống, hắn nói tới chuyện sinh sâu bệnh, đủ thấy là giấu diếm không ít, hỏi coi như tạo phúc cho mọi nhà, lại nói: Vẫn viết ra mới ổn thỏa.”

Sắc mặt Khuru Trường Vinh thoáng trở nên rất khó coi, lẩm bẩm: “Cái này, cái này . . .”

“Người không muốn trả lời cũng được, lần sau còn tới, ta không chỉ hỏi một hai câu thôi đâu.”

Nàng tuy là tiểu nha đầu, nhưng giọng nói tuyệt đối không giống đứa gion, Khuru Trường Vinh nhất quyết nói: “Thôi, người cầm giấy bút đến đây, ta viết ra là được.”

Chờ hắn viết xong, Đỗ Tiểu Ngư cầm ra nhìn, gật đầu, “Được rồi, ngày mai ta đi tìm nhị ca.”

Khuru Trường Vinh đã sớm đen sì mặt, phát tay áo oán hận đi.

Đỗ Hiền lúc này mới nói: “Nữ nhi à, con có phải làm quá mức rồi không?” Những kinh nghiệm này là vốn kiếm com, cầm lấy tương đương với chặn đường tài lộ của người ta.

Đỗ Tiểu Ngư hừ một tiếng, “Có phải hắn chỉ biết trông đưa hấu thôi đâu,” Còn nói thêm: “Lại nói, cha nhìn bộ dạng hắn là thật sự biết sự sao? Có phải ngu đầu mà không hỏi, cũng góp được công vào trông đưa hấu, sau này Ngô đại nương, Bàng đại thúc cũng trông, như vậy không phải là chuyện tốt à? Ai bảo hắn giấu giấu diếm diếm, không chịu giúp ai.”

Đỗ Hiền nghe cũng có đạo lý, cầm đến xem thử, bỗng nói: “Liệu hắn có viết lừa dối không?”

“Thật sự không đâu, con thấy trên sách nông cũng nhắc tới những thứ này, không giống giả bộ.” Khuru Trường Vinh dánh vẻ nóng nảy không phải giả bộ, hắn xác thực một lòng muốn cứu nhạc phụ, mà vấn đề này nàng hỏi đột ngột, hắn nào có thời gian làm giả, cũng không thấy ngại bút dừng lại, hoàn toàn là vung lên viết cho xong.

“Như vậy cũng tốt.” Đỗ Hiền vỗ đầu nàng, cười ha hả nói, “Con đúng là nhiều mưu mẹo, lần tới trông đưa hấu có thể yên tâm nha, ngày mai ta với con đi lên huyện một chuyến.”

Triệu thị nghe bọn họ lại muốn đi lên huyện Phi Tiên, lập tức ra tay làm bánh bao, bận rộn đến nửa đêm.

Ngày hôm sau, hai người sáng sớm đi ngay, đầu tiên là mang mấy thứ đồ đi bán và mua mấy thứ đồ dùng hằng ngày, tiếp theo đi Vạn gia đợi Đỗ Văn Uyên từ thư viện trở lại.

Chẳng qua thư viện tới chạng vạng mới thả người, Đỗ Tiểu Ngư nhàn rỗi tẻ nhạt lại nghe nói Đỗ Hoàng Hoa ở Hồng Tụ Phường, muốn đi tới đó xem thử. Mà Đỗ Hiền đang chơi cờ cùng Vạn lão gia, Vạn phu nhân cười nói: “Phương Lâm, người mang Tiểu Ngư đi, đừng ở mãi trong phòng như thế.” Lại gọi nha hoàn đi cùng.

Trước khi ra khỏi cửa, nha hoàn cầm nón che mặt cho Vạn Phương Lâm đội.

Nhà người có tiền chính là chú ý nhiều, người khác trông thấy mặt tiểu thư thì đã làm sao, Đỗ Tiểu Ngư thầm nói, nông gia tuy nói nghèo một chút, nhưng hành động và việc làm được tự do hơn, không nhiều quy củ như vậy.

Bởi vì Hồng Tụ Phường cách rất gần, cho nên không cần ngồi kiệu, một đường đi bộ qua.

“Vạn cô nương, người đã từng tới thư viện của bọn họ chưa?” Đỗ Tiểu Ngư nói, nàng vốn muốn đi thư viện trực tiếp tìm Đỗ Văn Uyên, kết quả Đỗ Hiền nói đừng đi quấy rầy hân đọc sách, cứ thế không cho.

Vạn Phương Lâm lắc đầu, “Không, chẳng qua Bạch Lan đã từng đi.”

Bạch Lan chính là nha đầu.

“A, bên trong dạng gì?” Đỗ Tiểu Ngư hiếu kỳ hỏi.

Mặt Bạch Lan như trắng tròn, ánh mắt cũng tròn trịa, miệng rất nhỏ, nhìn rất tươi tắn, nàng cười nói: “Có lần trời mưa, thái thái sai ta đi đưa cây dù, bên trong rất đẹp, không hề kém hoa viên nhà chúng ta, còn trồng rất nhiều cây cối hoa cỏ, có cây rất lớn, mấy chục người mới ôm được, mùa hè ngồi ngay bên dưới không nóng một chút nào.”

Đỗ Tiểu Ngư nói: “Lần tới có cơ hội ta nhất định phải đi nhìn thử,” Lại đùa Vạn Phương Lâm, “Vạn cô nương, người muốn có muốn không? Nếu muốn nhìn thử người bảo biểu ca người đưa đi”

Vạn Phương Lâm mặt đỏ lên, lúng túng nói: “Không, không đi.”

“Đúng vậy, tiểu thư nhà chúng ta đi thế nào được, kia là địa phương của nhóm công tử đọc sách.” Bạch Lan cũng nói: “Thái thái nói trai gái khác nhau, không được chơi cùng với nhau.”

Đỗ Tiểu Ngư phì cười, “Ai bảo các người đi chơi cùng, nhìn thử mà thôi mà.”

Bạch lan xua tay, “Không được, không được, tiểu thư không thể đi, thái thái biết sẽ đánh ta mất”.

“Được rồi được rồi, không đi thì không đi.” Đỗ Tiểu Ngư cười nói, nói đùa thôi, đừng nghiêm túc như vậy chứ, Bạch Lan này cũng thú vị như Vạn Phương Lâm.

Vừa nói chuyện thì cũng đến Hồng Tụ Phường, thấy là tiểu thư đến đây, nữ tiểu nhị vội ra đón, mời đi vào trong phòng.

Đỗ Tiểu Ngư nhớ tới nữ tiểu nhị kia gọi là Ngọc Nương, lúc trước nàng và Đỗ Hoàng Hoa lần đầu tiên tới nơi này, thấy nàng bị Dung tỷ bị bắt nạt, ai ngờ Ngọc Nương lúc này nhìn nàng nói: “Người là muội muội Hoàng Hoa muội tử à?”

“Người nhớ được ta à?” Đỗ Tiểu Ngư tròn to mắt.

“Đương nhiên, ngày ấy nhìn tay nghề Hoàng Hoa muội tử tốt lắm, đương nhiên nhớ được. “Ngọc Nương cười nói: “Không ngờ về sau lại làm đồ đệ của thái thái.”

“Ồi chao, gọi Tiểu Ngư phải không? Mau đến cho ta xem một chút.” Bên trong lại có người nhiệt tình vẫy tay, đi ra là người có gương mặt dài, mắt hai mí lớn, nhìn cực kỳ hiền lành.

“Tiểu Ngư, đây là Nhị sư tỷ ta.” Đỗ Hoàng Hoa vội giới thiệu.

Thì ra chính là vị nhị sư tỷ có quan hệ với nàng không tệ kia, Đỗ Tiểu Ngư đi tới, chào kiểu phúc lễ với nàng ta, “Thời gian vừa rồi, đa tạ tỷ tỷ chiếu cố tỷ tỷ ta.”

“Đưa bé này thật hiểu chuyện.” Nhị sư tỷ kinh ngạc đỡ nàng dậy, “Khó trách tỷ người nhắc tới người hoài, nếu ta có cô muội muội như vậy, cũng không nỡ xa nhà đâu.”

Đỗ Tiểu Ngư cười khéo léo, vừa nhìn về phía hai nữ tử khác, một người dường như đã gả làm vợ, nhìn thành thật, còn một người tuổi tác xấp xỉ Đỗ Hoàng Hoa, hoa nhường nguyệt thẹn, không phân cao thấp với Dung tỷ.

“Đây là Tam sư tỷ, Tứ sư tỷ của tỷ tỷ người đây.” Nhị sư tỷ giới thiệu.

Hai cô gái cười với nàng, không nói quá nhiều.

Ngọc Nương lúc này bưng nước trà đi ra, trước tiên cho Vạn Phương Lâm một chén, lại cho Đỗ Tiểu Ngư.

Vạn Phương Lâm bưng chén trà không nói lời nào, chỉ lẳng lặng ngồi ở đấy, hai con mắt chớp chớp, giống như con thỏ trắng vậy, người khác cũng biết tính tình của nàng, cho nên không quấy nhiễu nàng.

“Sao bỗng nhiên lại tới chỗ này?” Đỗ Hoàng Hoa lời kéo hỏi: “Cha mẹ có tới đây không?”

“Mẹ không tới, chỉ có cha đi cùng thôi.” Đỗ Tiểu Ngư cười nói: “Mang theo mấy cái lồng bánh bao tới đây, mẹ làm đêm hôm qua, đưa chút cho Vạn phu nhân Vạn lão gia nếm thử, vẫn để lại một lồng, chờ tỷ trở lại cùng nhị ca ăn.”

Đỗ Hoàng Hoa đỏ mắt, “Cũng đã lâu không nhìn thấy mẹ rồi.”

“Chờ trong ruộng bớt việc muối bảo mẹ đi cùng.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Mẹ tính tình cẩn thận tỉ cũng biết, không yên lòng trong nhà không có ai.”

Hai người ghé đầu sát nhau nói nhỏ, nhìn rất thân mật, Vạn Phương Lâm thấy cái mũi có chút cay cay, nàng cũng tỷ tỷ, tiếc thay sau khi lập gia đình luôn hối hận ngược xuôi, đã lâu không gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nồng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Còn Trẻ Con

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đỗ Hoàng Hoa rất nhanh đẩy nàng ra, “Ta còn bận đây, muối mau cùng Vạn tiểu thư trở về đi.”

Đỗ Tiểu Ngư mới nhớ tới chung quy đây là Hồng Tụ Phụng, tới chỗ này nhất định là Vạn phu nhân phái đi làm nhiệm vụ.

“Là làm để chúc thọ ả?” Mấy vị sư tỷ kia đang cùng nhau thêu một bộ thêu rất dài, đã có vài con tiên hạc trông rất sống động, một đoàn điềm lành, Đỗ Tiểu Ngư nhìn rất tán thưởng.

Đỗ Hoàng Hoa gật đầu, đang đang nghĩ có nên giải thích cho nàng hay không.

Nhị sư tỷ lúc này cười nói: “Là có chút gấp, Tiểu Ngư hôm nay tới không khéo rồi, nếu không có thể cùng tiểu sư muội nói chuyện nhiều một chút, nhưng bức đồ chúc thọ này không trì hoãn được, là huyện chủ muốn lấy đi hiến cho thái thú đại nhân, kính đại thọ 70 của Hạ lão phu nhân.”

Đúng là chuyện lớn, chẳng trách bốn người đệ tử đều làm, chẳng qua Dung tỷ và Ngũ sư tỷ đang ở đâu?

“Muội chưa muốn đi sao?” Đỗ Hoàng Hoa cũng lấy kim chỉ, nàng mới đến, học nghệ không tinh, chỉ phụ trách đồ án tường vắn bốn phía bức chúc thọ.

“Được rồi, muội không quấy rầy các vị tỷ tỷ.” Đỗ Tiểu Ngư nói với Vạn Phương Lâm: “Vạn cô nương, chúng ta đi được không?”

Vạn Phương Lâm đương nhiên không thể không đồng ý, liền mang theo Bạch Lan về Vạn phủ.

Đến chạng vạng, cuối cùng Đỗ Văn Uyên cũng từ thư viện trở lại, nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư cũng không kinh ngạc, chỉ cười nói: “Khuê Trương Vinh kia hành động nhanh thật đấy, muội có trừng trị hắn không?”

“Bị cha mẹ hung hăng đánh mấy phát, cũng không thể lấy mạng.” Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi, “Chẳng qua muội hỏi hắn muốn vài cái phương thuốc, sau này không sợ đưa hủ bị sâu bệnh.”

“Như vậy cũng tốt.” Đỗ Văn Uyên chỉ nhà chính nói: “Ta tiến vào trước, một lát nữa sẽ nói chuyện với muội.”

Chương Trác Dư hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, chỉ cười với Đỗ Tiểu Ngư, cũng đi vào nhà chính vấn an Vạn lão gia Vạn phu nhân trước.

Đây là quy củ lễ nghi, mỗi ngày ra ngoài hoặc về nhà đều phải làm, Đỗ Văn Uyên tuy không phải thân thích nhà bọn họ, nhưng vẫn làm cẩn thận, bởi vậy vợ chồng Vạn gia rất thích hắn.

Đỗ Tiểu Ngư đứng ở cửa chờ đợi, không bao lâu sau Đỗ Hiến cùng đi ra.

“Con nói đi sao lại biết công tử Khương gia?” Đỗ Hiền nói: “Vừa rồi ta chơi cờ cùng Vạn lão gia, nói tới Khương gia, thì ra chính là Khương gia chuyên kinh doanh lá trà trong huyện, nghe nói có mấy cái Trà trang, chẳng qua nói đến công tử Khương gia, dường như Vạn lão gia không thương thức cho lắm.”

“Nhị công tử nhà bọn họ cũng đọc sách ở thư viện.” Đỗ Văn Uyên cười nói: “Sao lại không quen biết chứ.”

Đỗ Hiền nghi ngờ nhìn hẩn chằm chằm, “Trước đây chưa từng thấy con nhắc đến, sao bỗng nhiên lại đến giúp đỡ? Thoạt nhìn dọa lão nhạc phụ Khuru Trương Vinh không nhẹ, rốt cuộc chuyện như thế nào?”

“Lão nhạc phụ của hẩn làm thợ mộc, Khương gia lại giàu có, có mấy vật đáng tiền, không cần thận đập vỡ, vốn định áp đi nha môn đánh roi, kết quả ở thư viện nói tới, con nghe là nhạc phụ Khuru Trương Vinh nên bảo hẩn buông tha lần này, vốn cũng có chút giao tình, lại nói tuổi lớn như vậy sao chịu đựng được bị đánh, không chừng còn chết người.” Hẩn ngừng một chút, “Khuru Trương Vinh có tật giật mình, đập phá dựa nhà chúng ta, nói con bàn bạc với Khương nhị công tử, liền chạy tới cầu cha và Tiểu Ngư.”

Đỗ Hiền bị hẩn vòng vo đầu đầu, khoát khoát tay, “Thôi, thôi, việc cũng đã rồi, con tập trung học hành cho tốt đừng bận tâm chuyện ở nhà.” Lại thấy Đỗ Tiểu Ngư đứng sát bên cạnh Đỗ Văn Uyên, lắc đầu cười nói: “Hai huynh muội các con luôn nói nhiều, đừng nói quá lâu, còn phải mau về đấy?..”

Thấy ông đi vào nhà chính, Đỗ Tiểu Ngư vội kéo Đỗ Văn Uyên vào vườn, “Nhị ca, huynh hãy thành thật nói đi, Khương nhị công tử kia vì sao nguyện ý giúp huynh?” Nếu thật sự là mấy trăm lượng bạc đồ sứ, có tiền nữa cũng không đến mức bởi vì câu nói mà thả người, Đỗ Văn Uyên vừa rồi nói đầy sơ hở.

“Luôn không gạt được muội.” Ngón tay Đỗ Văn Uyên cọ cọ má nàng, “Khương nhị công tử muốn có bài thơ, ta chỉ thỏa mãn tâm nguyện của hẩn thôi.”

Xem ra là đặt bẫy cha vợ Khuru Trương Vinh, làm kinh sợ một người vô tội.

Đỗ Tiểu Ngư cúi đầu trầm mặc một chút mới nói: “Khương nhị công tử kia vì một bài thơ mà không sợ phiền phức à.”

“Muội không hiểu được, hẩn là . . .” Đỗ Văn Uyên nói rồi dừng lại, ho nhẹ một tiếng nói: “Hẩn cảm ra tự có tác dụng.” Thơ kia không dễ làm, Khương nhị công tử hao tổn tâm cơ muốn lấy lòng mỹ nhân, muốn hẩn ta đối phó người thợ mộc đáng gì đâu, nếu như có biện pháp tốt, chỉ cần không phải giết người, e là cái gì hẩn ta cũng làm.

Hai người đi dọc một vòng trong vườn, lúc này đã là đầu thu, trăm hoa héo tàn, ở đây hoa Mộc cận nở tùy ý, lại có cây Thạch trúc tranh đua sắc đẹp, tuyết trắng tím hồng giao nhau, thành ra không tịch tịch.

“Nhị ca lần sau trở về, võ quán của Lâm đại thúc chắc cũng được xây xong rồi.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Huynh bây giờ còn luyện võ không? Đừng quên hết sạch nha ~ .”

Đỗ Văn Uyên nhún mày, “Nếu không phải muội và cha đến đây, lúc này ta đang luyện đấy.”

Xem ra rất cố gắng, không phải chỉ là nhất thời hứng thú thôi, Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, “Thời gian trôi thực nhanh, trời sắp tối rồi, muội phải trở về.”

Đỗ Hiền lúc này cũng vừa tìm người, hai người cáo từ vợ chồng Vạn lão gia xong thì rời khỏi.

Chương Trác Dư nói: “Ngươi tới vội vã thế, chưa nói mấy câu đã muốn đi rồi?”

Đỗ Tiểu Ngư mới nhớ tới xác thực không nói chuyện với Chương Trác Dư, bèn cười cười, “Ai bảo các ngươi tan học muộn chứ, không đi nữa xe bò cũng không đuổi kịp.”

Vạn phu nhân chớp mắt nhìn Đỗ Tiểu Ngư, lại quay đầu nhìn Vạn Phụng Lâm, “Phụng Lâm, hay là giữ Tiểu Ngư ở lại một đêm như thế nào?” Lại nói với Đỗ Hiền: “Hoàng Hoa ở Hồng Tự Phường còn chưa trở lại, chắc là hai tỷ muội cũng có nhiều lời muốn nói, để cho Tiểu Ngư ở nơi này một hôm đi.”

“Cái này, quá làm phiền rồi.”

“Sao lại là quấy rầy, nhà chúng ta vốn là người ít, chỉ là ở một hôm mà thôi, hay là không yên lòng tiểu nữ nhi này?” Vạn phu nhân cười nói.

Đỗ Hiền vội vàng lắc đầu, “Nào có không yên lòng, Tiểu Ngư, con ở nơi này đi, ta nói với mẹ con một tiếng, ngày mai tự mình quay trở lại đón, đừng quá làm phiền Vạn lão gia Vạn phu nhân đấy.” Nói xong tự mình đi trước.

Đỗ Tiểu Ngư ngăn người tại đó, vị cha này cũng quá sáng khoái rồi, nói đi là đi.

Vạn phu nhân gọi người bưng đồ ăn, lại sai hạ nhân lấy một chút đưa cho mấy người đồ đệ ở Hồng Tự Phường ăn, xem ra phải thêu hoa đến rất muộn.

Trên bàn cơm rất vui vẻ hòa thuận, Vạn phu nhân tỉ mỉ, hâm nóng bánh bao mà Đỗ Tiểu Ngư mang tới cho Đỗ Văn Uyên ăn, nói không nên cô phụ tấm lòng của người mẹ, mà Vạn lão gia từ trước đến giờ nói nhiều, luôn không thiếu chủ đề, mấy người bên cạnh phụ họa một phen, bữa cơm này rất vui vẻ.

Dùng cơm xong, Chương Trác Dư đi tới nói, “Tiểu Ngư, ta tìm được bản sách chuyên nói về thuật lừa gạt, bên trong có nói tới chuyện lần trước ngươi

kể.”

Nhìn hần mặt mày hớn hờ, thảo nào vừa rồi muốn nói chuyện với nàng, thì ra là vì vậy, “Vậy ngươi xem xong rồi hả? Xem xong có cảm thấy tự mình có thể đi du lịch tứ phương không?” Nàng khẽ cười nói.

“Vậy cũng phải mấy năm sau, đi, ta dẫn ngươi đi xem.”

Lúc này đến phiên Đỗ Văn Uyên nghe không hiểu giữa bọn họ nói, tiến lên nói “Các ngươi đang nói cái gì?”

“Nói mảnh khoé bịp người, huynh không phải nói ta ra ngoài sẽ bị lừa sạch tỉnh sao?”

“Lẽ nào không phải à?” Đỗ Văn Uyên nói trào phúng: “Ra ngõ bị người ta lừa bạc không đi được xa, đi xa chút thì tiền trở về cũng không có đâu.”

Đỗ Tiểu Ngư hiểu kỳ xen mồm nói: “Hắn bị người ta lừa trà tiền rồi hả?”

“Đúng vậy, thấy người ta bán mình chôn cha đáng thương, ném đi ba lượng bạc, kết quả cha người ta đang sống lù lù, còn toàn thân khỏe mạnh, có lần một đứa bé...”

Chương Trác Dư quát: “Huynh biết rõ nhiều, sao hỏi đó không chịu ngăn cản ta”.

“Cản ngươi... ngươi nghe sao?”

Đỗ Tiểu Ngư nghe bọn hần cãi nhau, chỉ ở bên cạnh cười, ba người nhiệt nhiệt nháo nháo đi đông sương.

Vạn Phương Lâm đứng ở cửa, nhìn bóng lưng của bọn họ, trong mắt tràn đầy cô đơn.

“Đứa bé ngốc này, đã ước ao phần nào nhiệt này, sao không cùng nhau đi hả?” Vạn phu nhân nói sau lưng: “Trước đây trong nhà không có người bên cạnh, chỉ có một mình biểu ca con chơi cùng, nhưng hần trưởng thành sẽ quen thêm những người khác, lẽ nào con chỉ biết nhìn? Sau này không thân cận Trác Dư giống trước sao?”

Vạn Phương Lâm trưng há miệng rồi lại khép, hai tay vò khăn.

“Con xem Tiểu Ngư hăng hái kia, nếu như con bằng một nửa nó thì ta yên tâm rồi.” Vạn phu nhân thở dài, bà chỉ có hai nữ nhi, lớn đã lập gia đình từ sớm, tiểu nữ nhi này không biết giống ai lại quái gờ như vậy, sau khi tỷ tỷ nó lập gia đình càng trở nên nghiêm trọng, mặc dù bây giờ có biểu ca Chương Trác Dư này có thể ý lại, nhưng sau này thì sao?

Nghĩ đến đây Vạn phu nhân liền đau đầu, rồi sẽ phải lập gia đình, có tính khí như vậy có thể nắm giữ được người nam nhân nào?

“Bạch Lan, mang tiểu thư đi tìm Biểu thiếu gia đi.” Vạn phu nhân dặn dò, “Đừng để cho nó trốn tránh.”

Bạch Lan trả lời một tiếng, dẫn Vạn Phương Lâm tới chỗ nói cười vui vẻ kia.

“Xem này, cái này lợi hại”. Trong sảnh, Chương Trác Dư chỉ vào mấy dòng chữ trong sách, cười nói: “Tiểu Ngư, lần tới ngươi đi bán heo, không thể bị người ta lừa, để con heo chạy loạn khắp nơi, lỗ rất nhiều tiền đấy”

“Ta mới không ngốc như vậy đâu”. Đỗ Tiểu Ngư lườm hần một cái, lật qua một tờ, “Người này giống ngươi, người sống cũng có thể làm người chết, há lại sẽ đề phòng một người vợ đẹp?” Nàng cười hi hi, “Đừng để tới lúc mất cả người lẫn vật, không có cửa hối hận nha~”

Chương Trác Dư mặt xoạt đỏ bừng, “Ta, ta, ta đâu phải người háo sắc”

Đỗ Văn Uyên ở bên cạnh xi cười, “Không háo sắc, ngày ấy gặp người bán mình chôn cha liền ném đi ba lượng? Hiện tại nhớ tới, mặt cô nương kia cũng xem như thượng đẳng, chẳng trách sẽ có người mắc bẫy, Trác Dư, ngươi nói có phải hay không?”

“Thì ra là thế”, ánh mắt Đỗ Tiểu Ngư đảo một vòng trên mặt Chương Trác Dư, cười đến bả vai run rẩy, “Nhìn ngươi...”, Vốn định nói nhìn ngươi còn trẻ con, lại nghĩ đến mình còn nhỏ hơn cả hần, liền thay đổi từ ngữ, bỏ sách vào tay hần, “Ngươi đúng là phải đọc sách này nghiền ngẫm cho kĩ đấy, chà chà, chẳng trách lễ ký nói rằng, thực sắc tính dã, thật sự không giả.”

Chương Trác Dư bị hai huynh muội bọn họ một xướng một họa, sắc mặt còn đẹp hơn cả hoa nở, may là Vạn Phương Lâm và Bạch Lan đến mới hóa giải xấu hổ.

“Trước mặt biểu muội ta, các ngươi chớ nói lung tung.” Hần dặn dò.

Đỗ Tiểu Ngư gật đầu, “Đó là đương nhiên,” Lại lo lắng nói, chỉ có điều có biểu ca như ngươi vậy, không biết Vạn cô nương có bị làm hư không.”

Một câu nói làm thân mình Chương Trác Dư lập tức cứng lại, chỉ hận mang hai huynh muội này tới, lại hối hận không nên nói ra câu chuyện này. Chẳng qua có Vạn Phương Lâm ở đây, đương nhiên không thể kéo dài thêm chuyện cười này, Chương Trác Dư lựa chọn mảnh khoé bịp người thú vị nói cho mọi người nghe, nhất thời lại vui vẻ cười rộ lên.

Chương 75: Võ Quán

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đỗ Hoàng Hoa đến giờ Tuất mới trở về, trong phòng không đốt đèn, thấy trên giường có bóng người chậm rãi ngồi dậy, hai cánh tay đang đưa dao động, có thanh âm thờ hồng học.

Nàng không hề hoang mang trước tiên châm đèn sáng rồi mới nói: “Muốn hù dọa ai, không chê oi bức khó chịu à.”

Đỗ Tiểu Ngư vạch chăn trên đầu ra, thờ hồn hên, “Thật sự không thú vị, tỳ không chịu phối hợp gì cả,” Lại hỏi, “Vạn phu nhân nói cho tỳ biết à?”

“Sư phụ lúc này chắc chắn về phòng rồi, là Thanh Ngọc nói cho ta biết.” Đỗ Hoàng Hoa ngáp một cái, hoạt động xoay xoay cổ vài lần, “Là muội nói với sư phụ muốn ở lại à?”

“Đâu có, là Vạn phu nhân chủ động giữ muội, thấy tỳ thường ngày không được về nhà, để hai tỳ muội chúng ta trò chuyện thêm một chút.” Đỗ Tiểu Ngư chỉ trên bàn, “Bánh bao này đang còn nóng đây, tỳ cầm lên nếm thử đi, đừng ăn nhiều quá, quá no.”

“Còn cần dặn ta cơ đấy.” Đỗ Hoàng Hoa nhẹ giọng cười, nhưng thấy dưới ánh nến, nhìn nó mắt ngọc mảy mai rất đáng yêu, không khỏi thán than, mới trước đây nha đầu luôn trốn sau lưng, tối ngủ sợ tối, rồi cuộc hôn nhân một chút, bây giờ làm việc lưu loát quả quyết, mặc dù nàng không có trong nhà, nhưng chỉ cần nghĩ đến có cô muội muội này cạnh cha mẹ, trong lòng luôn an ổn.

Nàng cúi đầu cắn miếng bánh bao, miệng thơm ngọt ngào.

“Đúng rồi, hôm nay tại sao không nhìn thấy Dung tỳ với Ngũ sư tỳ của tỳ ạ?”

“Đi huyện Tề Đông mua vải rồi.”

Huyện Tề Đông, Đỗ Tiểu Ngư chào ôi một tiếng, nàng vẫn muốn đi nơi đó, nhưng không có cơ hội, Đỗ Văn Uyên hỏi đó còn nói giúp nàng nghĩ biện pháp, sau này nhắc cũng không nhắc tới đủ thấy cũng quên hết rồi. Dung tỳ thật tốt số, được đi khắp nơi, nàng dùng sức đánh xuống gối, “Vậy khi nào tỳ được đi, nhất định nhớ mang theo muội nha.”

Đỗ Hoàng Hoa nói: “Mẹ Đại sư tỳ và ngũ sư tỳ là thị tì trước đây của sư phụ, muội coi ai cũng có thể tín nhiệm à? Ta chỉ là đến học một ít thêu thùa, sư phụ sao lại để ta nhúng tay những việc này.”

Thì ra hai người kia có bối cảnh, Đỗ Tiểu Ngư ngứa ngáy trong lòng, tuy Vạn lão gia cũng thường đến huyện Tề Đông, nhưng không thể mạo muội nhắc tới chuyện này với ông ta, với lại cha mẹ cũng sẽ không đồng ý, nàng tính toán một phen nói: “Vạn phu nhân còn có thị tì theo tới, thì ra cũng là nữ nhi nhà có tiền nha ~.”

“Sư phụ ung dung hào phóng, tất nhiên là đi ra từ gia đình giàu có,” Đỗ Hoàng Hoa lại lộ ra biểu tình kính ngưỡng quen thuộc kia, “Nghe nói nhà mẹ đẻ ở Tô Châu cũng là phú thương có danh tiếng.”

Vậy làm sao sẽ gả cho Vạn Bính Quang? Tô Châu cách huyện Phi Tiên rất xa, nàng trong lòng biết loại chuyện tư mật này Đỗ Hoàng Hoa nhất định sẽ không có hỏi, chỉ chờ nàng ăn xong bánh bao liền kéo lên giường nói chuyện phiếm, hỏi thăm Dung tỳ có bắt nạt người hay không, lại hỏi học được những thứ gì.

Hai tỳ muội rất lâu không nói chuyện như vậy, đàm luận đến nửa đêm mới tắt đèn nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau dùng điểm tâm ở Vạn gia xong, từ biệt mọi người đi về nhà.

Lại cách năm ngày, võ quán rốt cục xây dựng xong xuôi, tri huyện quả nhiên sai người đưa tới một cái bảng hiệu màu đỏ nâu thiếp vàng, trên viết bốn chữ lớn “Anh hùng đã hồ”, mạnh mẽ hữu lực, quả thực khí khái vạn ngàn.

Ai ngờ Lâm Tung lại treo cái biển này ở nội đường, bên ngoài trên cửa chính dán vào một tờ giấy đỏ lớn, ba chữ bằng mực “Chính Khí đường” không biết là do ai viết, chẳng hề có chút khí thế nào cả, để Đỗ Tiểu Ngư mở rộng tầm mắt, thầm nghĩ người này cuồng ngạo ghê, huyện chủ cũng không để vào mắt, quả nhiên không phải người thường.

Thôn dân đồn dập đến chúc, xét thấy nghĩa cử đã hồ trước đó của hắn, không tới nửa ngày đã thu được hai mươi mấy đồ đệ. Trừ phương diện này, triều đại cũng có khoa cử võ, nếu vẫn không được, như vậy nghiên cứu võ thuật cũng là một con đường sĩ đồ khác.

Đám người hỏi hã, nói liền không dứt tới cửa, Đỗ Tiểu Ngư rốt cục thấy được cái gì gọi là nhân khí, Lâm Tung trong tiếng chúc mừng đáp lại mọi người,

cũng đã sớm chuẩn bị rượu nhạt, may mà sân trước sau đều rộng rãi, đầy đủ xếp đặt 50 bàn, gần như chứa đựng hơn nửa người trong thôn này.

Sau đó đương nhiên là ăn ngon uống ngọt rồi, cùng rượu chơi đùa, làm ẩm ỉ đến trời tối đen mới tản đi.

Đỗ Tiểu Ngư ngại quá mức ồn ào đã sớm về nhà, vợ chồng Đỗ Hiền hỗ trợ thu dọn, đến rất muộn mới trở về.

Triệu thị vẫn còn thao thao bất tuyệt oán giận Đỗ Hiền, “Bạc còn thừa này chúng ta không thể nhận, hấn không cầm, ngày mai ông lại đi trả, chúng ta cầm trong lòng sẽ không yên ổn.”

Nói là bán thịt hồ đi xây dựng võ quán vẫn còn bạc, Đỗ Tiểu Ngư vênh tai lên nghe.

“Lâm đại ca không cần thì có thể làm sao đây?” Đỗ Hiền vội biện giải, “Ta nhiều lần nhét cho hấn rồi, nhưng mỗi lần cũng không biết tại sao lại trở về trong tay mình, Lâm Đại Ca thoát nhìn rất tức giận, nói chúng ta lè mề.”

“Vậy cũng không thể nhận, ta mặc kệ, ông lại đi trả cho ta”. Triệu thị cả giận nói.

Đỗ Hiền biết Lâm Tung nhất định sẽ không nhận, tình thế khó xử.

Đỗ Tiểu Ngư lúc này xen mồm nói: “Hay là đừng trả lại, mẹ nghĩ một chút mà xem, cho dù Lâm Đại Thúc hiện tại có võ quán có thể ở, nhưng ăn cơm thì không tiện, cứ để thóc ấy mỗi ngày tới nhà chúng ta ăn. Thóc ấy đến cùng một thân một mình, nhị ca lại là đại đệ tử, mẹ phân chia rõ ràng như vậy, chẳng phải để Lâm Đại Thúc cảm thấy xa lạ sao? Thóc ấy từ trước đến giờ thấy tay nghề của mẹ tốt, sau này vẫn thường đến ăn.”

Tuy Lâm Tung người này ẩn giấu bí mật, nhưng Đỗ Tiểu Ngư cảm thấy có hấn ở rất có cảm giác an toàn, đương nhiên không muốn xa lạ, sau này không chừng còn có chuyện muốn hấn hỗ trợ đấy.

“Đừng vậy” Đỗ Hiền nói tiếp: “Lâm Đại Ca còn thiếu vị nương tử, đến lúc đó để Ngô đại tỷ xem giúp, chờ hấn thành gia mới tính là an ổn nha ~.”

Triệu thị bị hai cha và con này nói một hồi, vẩy tay áo, “Tùy các người, nhưng ta không cầm số bạc này đâu.”

Đỗ Hiền có chút do dự, nương tử tức giận hấn không dám cầm, Đỗ Tiểu Ngư đưa tay ra, “Vậy để ở chỗ con đây, ngày khác con nói với Lâm Đại Thúc một tiếng, nếu thóc ấy thiếu bạc thì đến tìm con, bạc này thì con tự do phân phối.” Bạc ở trước mặt nàng tuyệt đối không chê, cầm tiền đẻ ra tiền mới là vương đạo.

Thấy bộ dạng tham tiền của nàng, Đỗ Hiền cười đưa thoi bạc lên, “Nhưng đừng tiêu lung tung đấy, đừng chọc làm mẹ con không vui.”

Còn rất nặng, Đỗ Tiểu Ngư gật đầu nhận lấy, tính toán phải có 40 lượng, đối với nàng mà nói có chút cố hết sức, nhưng nghiêng răng cảm theo chậm rãi đi chuyển về phòng, chọc Đỗ Hiền cười không ngừng.

Ngày hôm sau bảo phụ thân đánh cái tủ gỗ, lại đi chỗ Tần thị mua ổ khóa, bạc nhiều như vậy không yên tâm tùy tiện để trong phòng, thế nào cũng phải bảo quản tốt mới được.

Sau đó lại đi sang chỗ Lâm Tung bàn giao chuyện bạc, tức là tùy tiện nói chuyện bàn giao thôi, Lâm Tung làm sao sẽ để trong lòng, chỉ sợ xoay người thì quên.

Đỗ Tiểu Ngư đi theo trong sân hộ tổng hai mươi ba hải đồng đứng trung bình tấn, gần đây cực kỳ nhàn rồi, cây bông có Ngô đại nương truyền thụ kinh nghiệm, mà sau khi thu gặt tiểu mạch lại trồng bắp ngô, đối với vợ chồng Đỗ Hiền mà nói là quen tay lắm nhanh, nàng chỉ ngẫu nhiên đi vào ruộng nhìn thôi, bình thường ở nhà nghiên cứu hai quyển sách mượn của Chương Trắc Dư. Nói tới buồn phiền cũng có, hạnh nhân kia không biết nên làm thế nào, lần trước đập mở một cái nệm thử, rất ngọt, nàng nghĩ làm chút bột hạnh nhân làm điểm tâm ăn.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe ngoài cửa viện có tiếng cười ròn rã, “Lâm Đại Ca.”

Thanh âm rất dễ nghe, nhưng rất xa lạ, Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu lên nhìn, trung bình tấn lập tức đứng không vững nữa, người đầu mọc ra gương mặt ngựa, lỗ mũi hướng lên trời, thực ra cũng không phải là xấu tới mức thâm, mà là so với thanh âm trước đó, khó tránh khiến người ta sinh ra kỳ vọng, loại chênh lệch này có thể tưởng tượng được.

Lâm Tung thấy người này đến, sắc mặt hơi trầm, dặn dò đệ tử: “Đi về dùng bữa trưa trước, chiều trở lại.”

Những đệ tử kia phần lớn là trẻ con chưa tròn tám tuổi, từ nhỏ học võ mới có hiệu quả, nhưng tính khí đều không ngoan, rất ham chơi, nghe vậy thì hành lễ với sư phụ, lập tức giải tán.

“Ôi chào, Lâm Đại Ca dạy xong rồi à? Vừa vặn, đến đây, nếm thử bánh bao thịt ta làm, chắc chắn hợp khẩu vị huynh.” Phụ nhân kia ân cần đi tới, eo thon xoay vặn, ngược lại rất có phong tình.

Lâm Tung nhìn về phía Đỗ Tiểu Ngư, “Không phải nói đi về nhà cháu dùng cơm sao, còn không đi hả?”

Đỗ Tiểu Ngư âm thầm buồn cười, nói phụ nhân kia: “Là cháu mời Lâm Đại Thúc trước, khiến đại thẩm một chuyến tay không rồi.”

“Đi mau, nói linh tinh gì thế” Lâm Tung hận không thể đẩy nàng một cái.

Xem ra rất chán ghét phụ nhân kia, Đỗ Tiểu Ngư nhanh chóng xoay người đi.

Về đến nhà, không thể thiếu ninh nọt vợ chồng Đỗ Hiền mới biết xấu phụ kia chính là tỷ tỷ Khuru Trương Vinh, không ngờ da mặt dày như vậy, dĩ nhiên tự thân tìm tới cửa, không biết Lâm Tung tương lai sẽ đối phó như thế nào, nàng nghĩ thầm, đừng trực tiếp đánh ra cửa chứ? Lâm Tung tính khí ngay thẳng kia không phải là không có khả năng.

Ngược lại Đỗ Hiền rất lo lắng, chỉ sợ thần tượng của ông bị người ta quần lấy, mấy ngày nay chuyên đi tới võ quán chờ, nghe nói còn thật sự đợi, tận tình khuyên bảo quả phụ kia không nên đến võ quán, kết quả bị người ta chửi một trận, sau khi trở lại mặt đen cả ngày, nói liên tục nữ nhân kia không yên phận, sau này nhất định gây phiền toái cho Lâm Tung.

Nhưng chuyện này không tiện nhúng tay, chẳng lẽ còn có thể trói chặt tay chân người ta à? đành phải để Lâm Tung tự mình giải quyết.

Đỗ Văn Uyên trở lại mấy chuyến, mấy ngày nghỉ ngơi đều đi học võ cùng sư phụ hắn, hận chẳng thể tới ngày đều ở kia, Triệu thị không khỏi lại bất mãn.

Chuồng bò cũng xây dựng thêm xong xuôi, lại ở bên trong nuôi một con dê đực một dê cái, mà con trâu kia cũng đã trưởng thành, là trâu đực, đã đi làm mấy lần ngoài ruộng, rất thông minh, roi mới nhắc tới: nhắc lên nó liền dùng sức đi về phía trước, không cần người khác quật, mỗi lần lao động trở lại Đỗ Tiểu Ngư sẽ khao nó một trận.

Còn có chuyện đại hi sự, con dâu Ngô đại nương tháng trước sinh ra một đứa con mũm mĩm, lúc tám ba ngày Triệu thị và Tần thị cùng đi lên huyện, nhưng Ngô đại nương không trở về nhà, con dâu phải ở cữ, phải cẩn thận chiếu cố, tướng công Lô Pha thì ở nhà, nhưng cách mấy ngày lại cầm con gà, và nhiều rau dưa hạt đậu đi lên huyện Phi Tiên.

Xem ra đều là cho con dâu bổ thân thể, mẹ chồng này làm thực xứng chức, chẳng kém mẹ ruột chút nào.

Vì thế Triệu thị lại hỏi tường tới ngày xưa không thoải mái, bà nhớ lúc sinh Đỗ Hoàng Hoa, có từng được mẹ chồng quan tâm như vậy sao? Tuy nói là dâu trưởng, nhưng chỉ một nửa thôi cũng là hy vọng xa vời, bây giờ ngẫm lại, có lẽ vừa mới gả cho Đỗ Hiền đã đưa tới rất nhiều bất mãn rồi, cuối cùng mới dẫn đến kết quả như thế?

Nếu trước đó đã biết, còn muốn gả tới thôn Bắc Đồng này sao?

Cũng chỉ có ông trời mới biết được...

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nồng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tiệc Đầy Tháng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Đội thu hoạch cây bông xong đã qua hàn lộ, thời tiết cũng dần dần trở lạnh, sáng sớm ra ngoài phải khoác thêm kiện áo bông mỏng mới được.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn cảnh tượng trong vườn hoa một mảnh khô héo, suy nghĩ hẳn nên kiếm một ít loại hoa cúc hay hoa mai chịu rét về trồng, như vậy một năm bốn mùa đều có hoa, nhìn tâm tình cũng tốt hơn.

Nghĩ là làm, nàng cũng cái sọt gọi Tiểu Lang đi vào núi.

Tiểu Lang bây giờ đã rất cao, không biết có phải do nguyên nhân có thịt ăn không, thoáng chốc thức dậy đã lớn đến bờ vai của nàng, hình thể cực kỳ không lồ, há miệng, hàm răng trắng toát, lại sắc bén, không thể không nói thật uy vũ, chỉ là khi gào lên rất đáng ghét, có lúc nửa đêm cũng kêu, vì thế không thể thiếu bị quở trách.

Nó chỉ ngoắt ngoắt cái đuôi ngây thơ nhìn người.

Tên tiểu tử này đến cùng vẫn không nhận rõ gió thổi cỏ lay hay là chân chính nguy cơ ư?.

Trong núi giờ khắc này cũng là cảnh sắc héo tàn, chẳng qua có chút trái cây, tỷ như cây quýt, Đỗ Tiểu Ngư mới nhìn thấy nó rất kinh hi, kết quả khi hái xuống thường thức thì cả khuôn mặt đã thành mướp đắng. Xem ra “Quất sinh Hoài Nam là quất, sinh ở Hoài Bắc là hột” đúng là không sai, cây quýt này vừa chua vừa chát, khó ăn phải chết, chẳng trách không có người hái.

Nàng vượt miệng xuống lại tiếp tục mở đường, đang đến gần đỉnh núi khoảng ở giữa sườn núi phát hiện vài cây hoa cúc đại màu sắc khác nhau, đi tới đào ngay, thuận tiện hái chút thảo dược.

Lúc trở về nghe thấy trong sân có tiếng nói tiếng cười, thò đầu xem, thì ra là con dâu Ngô đại nương mang theo nhi tử trở về.

“Ngô đại nương” Nàng cao hứng chạy vội tới.

“Nhìn cả người đầy đất này.” Ngô đại nương vuốt đầu nàng cười, “Tiểu Ngư, nào, nhìn xem cháu nội ta này.” Lại chỉ đứa bé trong ngực con dâu, “Đây là Tiểu Ngư đi di của con nha”

Đỗ Tiểu Ngư nghe vậy ngốc, cong miệng lên, “Sao cháu thành di rồi?” Nàng mới tám tuổi được không, bỗng bùng lại tăng lên một bồi phẫn.

Người khác một trận cười to, “Không làm di, lẽ nào muốn làm thâm? Phải đợi đến lúc lập gia đình đấy.”

Đỗ Tiểu Ngư mới ý thức tới tự mình ngốc, nàng vốn cùng thế hệ với vị con dâu kia, ngay lập tức đỏ mặt cầm tay sờ mò làn da đứa bé, dòi đi chủ đề, “Thật mềm nha ~ thật xinh đẹp, đại tỷ, dung mạo rất giống tỷ đấy”.

Con dâu Ngô đại nương tên là Lâm Mỹ Chân, người rất thanh tú, con mắt thật to, miệng nhỏ nhỏ, cười rộ lên ngọt ngào, Đỗ Tiểu Ngư là lần đầu gặp nàng, nghĩ thầm chẳng trách Ngô đại nương thích như vậy, nhìn rất đáng yêu.

“Đúng vậy, may mà nó giống hệt mẹ, nếu giống cái mũi to của con ta thì toi, “Ngô đại nương một chỉ mình, “Nhìn ta một chút, nếu không hồng cái mặt này rồi, oái, may mắn nha ~, tiểu tử này đẹp trai.” Bà cầm cọ cái mũi cháu trai, khỏi nói cao hứng bao nhiêu.

Mọi người lại cười, Triệu thị lúc này nói: “Là trở lại bày tiệc đầy tháng hả, chắc mời không ít người đây, ngày mai ta tới giúp người.”

“Không cần ta mở miệng cầu xin à.” Ngô đại nương cười nói: “Tính ra cũng phải ba mươi mấy bàn, sân nhà ta chắc không chứa được hết, đặt mấy bàn bên nhà các người.”

“Cứ việc bày, ta bảo cha bọn trẻ dọn dẹp một chút.” Triệu thị vỗ vỗ vai Lâm Mỹ Chân, “Các người vào phòng nói đi, trong sân lạnh, đừng để đứa bé bị lạnh, người vừa ở cử xong cũng cần thận chút.”

Mấy người sang nhà Ngô đại nương bàn bạc.

Nhiệm vụ làm ba mươi mấy bàn món ăn vẫn rất nặng, cho nên mấy hôm nay vợ chồng Đỗ Hiển chạy vào chạy ra, Bàng gia đương nhiên cũng hỗ trợ, Đỗ Tiểu Ngư chỉ phụ trách chuyện trong nhà, trong ruộng để Chung Đại Toàn chiêu đãi, thỉnh thoảng chạy sang nhà Ngô đại nương trêu đùa Thổ Vượng.

Thổ Vượng chính là nữ danh tiểu Tôn nhi, người ta thích lấy tên thô xấu để dễ nuôi sống.

Ngày hôm đó Triệu thị từ nhà Ngô đại nương trở lại, vào phòng cùng Đỗ Hiển, “Bàn ghế các nhà đều dọn xong rồi, đầu bếp cũng không tệ, không giống người tham những món lợi nhỏ.”

“Đúng vậy, xào món ăn cũng ăn thật ngon, đều trên nướng từ rồi” Đỗ Hiển cười cười đấm lưng cho bà, “Mấy hôm nay mệt không? Ngày mai chờ nhà bọn họ làm đầy tháng xong, bà nghỉ ngơi cho khỏe.”

Triệu thị chỉ dưới ngăn tủ ngăn kéo thứ hai, “Đưa chiếc vòng bạc nhỏ kia đây, ta coi được không?”

“Sao lại không được.” Đỗ Hiển nói: “Ta chọn rất lâu đấy, trong mấy cái đây là đẹp nhất, bà thấy cũng sẽ thích, tại sao lại sợ nó không được?”

Triệu thị cười, “Đứa bé kia thực sự rất đáng yêu, sợ rằng vòng bạc không xứng với nó đây này. Cả ngày cười cười, không âm ỹ chút nào, Ngô đại tỷ thật có phúc, cô con dâu kia nhìn cũng đáng yêu.” Lại xoay người dựa vào ngực Đỗ Hiển, thở dài, “Lúc nào Hoàng Hoa cũng sinh một đứa xinh đẹp như vậy thì tốt biết mấy”. Bà ngừng một chút, “Ngô đại tỷ nói, ngày mai tới có mấy nhà rất tốt, con cái đều có tiền đồ, bảo ta lưu ý một chút.”

Gần đây làm gì cũng xuôi buồm thuận gió, tâm tình bà vui mừng, đương nhiên là hiếm có dịu dàng.

Đỗ Hiển cảm thấy trong ngực mình mềm nhũn, hai tay liền ôm đến, “Vậy bà ngày mai nhìn kĩ vào, đứa nhỏ Hoàng Hoa này chịu không ít khổ sở, thế nào cũng phải chọn người tốt mới được.”

“Cái này còn cần ông nói sao?” Triệu thị giận dữ nói: “Ta đau lòng nhất nó.” Vừa nói ánh mắt cũng đỏ lên, “Mấy năm đi theo chúng ta chịu khổ~, hồi đó Văn Uyên lại chưa hiểu chuyện, ta với ông phải bận rộn việc đồng áng, nó còn nhỏ đã phải vừa làm cơm vừa trông trẻ...”

“Chuyện đã qua rồi còn nhắc lại,” Đỗ Hiển thấy khó được bầu không khí tốt cũng không muốn bị phá hư, “Bây giờ nó cũng được ước nguyện, đi theo Vạn phu nhân học thêu thùa, lần tới nó lại muốn cho Tiểu Ngư đọc sách bà cũng đồng ý thôi, đỡ nó phải thương tâm. Hoàng Hoa trước đây không biết hâm mộ Văn Uyên bao nhiêu, mỗi ngày trông mong đi tư thực nhìn nó, nhưng chúng ta hồi đó nào có tiền dư?..”

“Con gái đọc sách làm gì chứ, hai nhà đầu nhà chúng ta thật là không giống người khác.” Triệu thị lắc đầu, “Nếu nó muốn mua quần áo xinh đẹp, hương phấn nào đó ta còn tình nguyện, còn những cái kia thì thôi đi, qua hai năm nữa nó cũng phải lập gia đình, ta cũng không muốn vì Tiểu Ngư mà nó không vui vẻ, chẳng qua ta đoán Tiểu Ngư sẽ không chịu đâu, nếu không quý linh tinh này mà thích đọc sách, sớm cuốn lấy ông nhưc đầu rồi, sao còn an tĩnh như vậy.”

Đỗ Hiển nghe xong cười ha hả, “Đúng vậy, cũng chỉ có nhà đầu ngõ Hoàng Hoa này mong muốn đơn phương”

Đến ngày hôm sau, lục tục có người tới chúc mừng, Ngô đại nương giao hữu rộng lớn, trong thôn này hơn một nửa là quen biết bà, giao tình sâu đườn

nhiên có khá hơn một chút, thêm vào người nhà mẹ đẻ bà ấy, người nhà Lô Pha, còn có thân thích bằng hữu của nhi tử bán hàng rong và của con dâu, quả thật chật ních một gian nhà.

Tiểu hổ vượng kia không biết bị thăm viếng mấy lần, dù là bình thường trấn định như thường rất cục bị hoảng sợ khóc lên.

Đỗ Tiểu Ngư làm xong chuyện nên làm cũng tới tham gia trò vui, thấy trước sau sân đã dọn xong bàn tiệc, mặc dù không so sánh được với những món ăn xa hoa ở từ lâu, nhưng sắc hương đầy đủ, có thịt có cá. Dù thấy lúc này mời đầu bếp không tệ, Ngô đại nương quả nhiên là hào phóng, trước đây nàng đã từng tham gia tiệc cưới, có mấy nhà keo kiệt đứng là dám làm, dùng đồ ăn không tươi sốt làm người ta đau bụng, bởi vì tiết kiệm chút tiền này, kỳ thực là lấy hạt vừng bỏ đi dưa hấu, sau lưng không thiếu bị người ta cười nhạo.

Nàng quan sát đồ ăn xong lại chạy đến cửa nhìn những bằng hữu thân thích của Ngô đại nương, thấy Triệu thị cũng ở đó tiếp đón giúp.

Có nhà mấy người đều tới, có con cái vợ chồng tới, cũng có một người đại biểu cả nhà tới, Ngô đại nương giới thiệu một số cho Triệu thị quen biết, Đỗ Tiểu Ngư đứng lâu phát hiện một vấn đề, Ngô đại nương trọng điểm nhắc tới đều là gia đình có con trai trưởng thành, mà mẹ nàng Triệu thị khỏi nói chuyện chủ thể nào, thấy có nhà có cả con trai đi cùng, nhìn đặc biệt cẩn thận.

Nàng hiểu rồi, xem ra nhà bọn họ còn muốn mượn cơ hội tìm phu quân cho Đỗ Hoàng Hoa.

“Mẹ, Tiểu Ngư.”

Đỗ Văn Uyên không biết lúc nào chạy đến, dọa nàng nhảy dựng, thất thần nói: “Sao Nhị ca lại về vậy?”

“Ngày mai là ngày nghỉ ngơi, ta xin phép phu tử nghỉ sớm trở về.” Đỗ Văn Uyên nói xong chấp tay chúc mừng Ngô đại nương.

Ngô đại nương cười không ngừng, “Được được được, nên xin nghỉ trở về, ta cũng rất lâu không gặp tiểu tử đẹp trai cháu rồi”

Thấy Ngô đại nương lại đi chào hỏi khách khứa khác, Đỗ Tiểu Ngư chọc cánh tay hấn, “Sao huynh biết hôm nay là ngày tháng Thổ Vượng? Là cha đi vào huyện mua vòng bạc nói cho huynh biết à?”

“Mấy ngày trước đây ở trên đường gặp phải Lô đại ca, hấn nói với ta.”

Thì ra là như vậy, Đỗ Tiểu Ngư cười nói: “Huynh là tham ăn tiệc mừng này hả?”

Triệu thị liếc một cái, “Làm như ai cũng giống con hả,” Lại nhìn Đỗ Văn Uyên, “Trở về cũng tốt, ta thấy mấy hôm nay trời lạnh, vốn bảo cha con đưa vài chiếc áo choàng dày tới đó.”

“Nhà chúng ta tự mình trồng bông làm nha ~ ảm áp lắm đây”. Đỗ Tiểu Ngư xen mồm nói: “Cái chăn cũng là làm mới.”

Đỗ Văn Uyên cười cười, “Xem ra cây bông thu hoạch không tệ.”

Mấy người đang nói chuyện, Thôi thị đến, bà ta và nhà Ngô đại nương quan hệ bình thường, trông thấy Đỗ Văn Uyên ở đây, nhìn từ trên xuống dưới nói: “Mấy tháng không gặp, Văn Uyên nhà các người càng ngày càng tuấn tú, đủ thấy Vạn gia cũng hiểu khách.”

Triệu thị nghe vậy không vui, chỉ nói: “Sắp đến giờ khai tiệc rồi, Tiểu Ngư, con dẫn Thôi đại thẩm tới dãy bàn phía đông kia”.

Thôi thị sắc mặt khó coi, bà ta ba lần bốn lượt muốn rút ngắn quan hệ hai nhà, nhưng Triệu thị này luôn miễn không miễn nhạt không nhạt, ngoại trừ cần thiết lui tới, nhân rồi không muốn mời, tính tình có tốt cũng không chịu nổi, hiện tại thật sự tự mình leo lên Vạn gia. Chẳng qua là ăn nhờ ở đậu thôi, Đỗ Văn Uyên có thể thi đậu cử nhân hay không còn chưa biết được đâu?

Bây tác phong đáng tởm gì chứ để bà ngột ngạt trong lòng không vui, quay đầu lại cười nói: “Muội tử, không phải muốn mua vài mẫu đất sao?” Bà ta giả vờ tùy ý nói tới, “Người xem Liễu gia thế nào? Vừa vặn bên cạnh ruộng nhà các người mới mua, nếu muốn thuận lợi, để ta làm chủ trương cho, ngày mai mời Trương thị tới, chuyện trong nhà là do bà ta định đoạt, nhà bọn họ mấy con trai đều ở bên ngoài kiếm tiền, ruộng kia để đó rất hoang phế.”

Triệu thị nghe vậy vui mừng, bà sớm nhìn trúng ruộng của Liễu gia, giọng nói lập tức thân thiện hơn, “Thì ra Thôi đại tỷ quen biết bọn họ, vậy còn gì tốt hơn chứ.”

“Vậy cứ như thế nhé, ngày mai các người đều tới, Văn Uyên cũng tới, hôm qua cha Liên Hoa câu được không ít cá, đang thả trong bồn nuôi, không biết ăn tới khi nào mới hết.” Nói rồi đẩy Đỗ Tiểu Ngư, “Tiểu Ngư à, không phải muốn dẫn thẩm đi ăn cơm sao, ở đâu?”

Đỗ Tiểu Ngư nhú mày đi lên phía trước, nàng cũng biết trong tay Triệu thị có chút bạc, mua ruộng là tất nhiên, thế nhưng ghi nợ ân tình của Thôi thị, cứ cảm thấy không quá tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Trương Thị

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Sau khi tan tiệc, Đỗ Tiểu Ngu chạy đến bên Triệu thị định nhắc nhở, đã thấy bà đi theo Ngô đại nương nói chuyện. Biểu tình hai người rất kỳ quái, người trước là mang theo kỳ vọng, mà người sau thì khó chịu, nằng nhta chậm bước chân lại, đi qua đứng cạnh bà.

Nghe thấy Triệu thị nói: “Ah ~ thì ra là vợ của đại ca ngươì, nhìn người không tệ lắm.”

Đỗ Tiểu Ngu nghiêng mình sang phải, thò đầu ra, vừa vận trông thấy một thiếu niên đang kéo tay áo thu dọn thức ăn thừa trên bàn, cái đầu thật cao, lớn rất thanh tuấn, nhìn đại khái mười bảy mười tám tuổi, khí chất hơi trầm ổn.

Triệu thị lại hỏi, “Đã thành hôn chưa? Làm cái gì nhi?”

Ngô đại nương không trả lời ngay, do dự một chút mới nói: “Chưa thành hôn đâu, chẳng qua đứa nhỏ này kể cả nhân phẩm lẫn bề ngoài đều vô cùng tốt, tay nghề cũng linh xảo, rất thương mọi người, vài ngày trước trong nhà nhận một tiệm hàng mã trong huyện cho hắn trông coi.”

Triệu thị sùng sốt, “Tiệm hàng mã? Chẳng lẽ là hàng mã Vương gia đó?”

“Đúng vậy, Vương gia không có ý định làm, nhà bọn họ muốn hai huynh muội ở trong huyện có thể thân cận chút, liền mua lại. Dù thế nào đi nữa hắn từ nhỏ đã đi theo một vị sư phụ học, tay nghề kỹ càng, cũng đã sớm xuất sư, ở thôn bên kia rất được thôn dân yêu thích.”

Triệu thị nghe xong không thềm nhắc lại, chỉ khe khẽ thờ dài.

Ngô đại nương lộ ra vẻ tiếc hận, thế nhưng đã sớm trong dự liệu của bà, dù là ai coi thấy thiếu niên này đều sẽ thích, nhưng hỏi tới nghề nghiệp lại thay đổi thái độ. Đứa nhỏ này, là bị tay nghề làm chậm trễ rồi, phẩm hạnh cho dù tốt thì có tác dụng gì, làm mấy đồ này rốt cuộc là kiếm tiền của người chết, người khác đều ngại xui xẻo.

Triệu thị thật vất vả mới nhìn được một người lại bị đá kích, lúc này không có tâm tình, xoay người đi thu dọn giúp bà ta.

May mà không đổi đầu, Đỗ Tiểu Ngu thở một hơi, vạn nhất thiếu niên này mọi thứ đều hợp khẩu vị Triệu thị, vậy chẳng phải sẽ muốn Ngô đại nương giúp đỡ tác hợp việc này? Nhưng bên kia Đỗ Hoàng Hoa còn phải hơn hai năm mới có thể xuất sư, Triệu thị biết bị hủy một nhân duyên tốt, không biết sẽ giận như thế nào, mà kết cục của nàng cũng sẽ bị thảm.

“Đại nương, cháu có việc nói cho người.” Đỗ Tiểu Ngu gọi Ngô đại nương lại, việc khế ước ba năm Tần thị biết được, nhưng có lẽ Ngô đại nương không biết, tốt nhất vẫn nên trao đổi trước, để bà ấy nghĩ biện pháp kéo dài.

Ngô đại nương không biết nàng muốn làm gì, chỉ thấy mặt đầy lo lắng thì đi theo nàng ra sau đồng cỏ khô ở hậu viện.

Đỗ Tiểu Ngu mới nói tí mĩ.

Ngô đại nương nghe xong không nhện được trách cứ vài câu, trong thôn rất coi trọng tuổi của cô nương, bình thường đến mười lăm tuổi còn chưa có người làm mai sẽ bị cười nhạo, mà Đỗ Hoàng Hoa phải mười tám tuổi mới rời khỏi Vạn gia, đợi tìm được gia đình tốt cũng đã mười chín rồi? Thảo nào không dám nói cho Triệu thị biết.

Đỗ Tiểu Ngu chỉ luôn miệng nói tốt, nói đại tỷ nàng yêu thích theo thừa thế nào, còn kéo cả Tần thị vào, nói bà ấy cũng ủng hộ. Tần thị đã một lòng muốn sau này chiếm chút lợi lộc, giờ cũng phải lôi kéo làm chịu tội thay.

Quả nhiên, Ngô đại nương quăng hết nóng giận sang người Tần thị, hung hăng mắng vài câu, nói Đỗ Tiểu Ngu là trẻ nhỏ không hiểu chuyện mà Tần thị biết chuyện còn lẫn vào, may mà Tần thị không ở đây, nếu không Đỗ Tiểu Ngu sẽ bị ánh mắt của bà ta đâm thủng mấy lỗ.

“Thôi được, việc đã thế này rồi, ta nói với mẹ cháu, đi tìm thân gia muện một chút.”

“Cảm ơn đại nương.” Đỗ Tiểu Ngu cung kính hành lễ, “Chẳng qua đại tỷ cháu học cái này ngộ tính rất cao, nếu học xong trước thời gian, Vạn phu nhân sẽ không cưỡng cầu cô làm theo khế ước.”

“Cháu là quý nha đầu, bây giờ tính toán cả ta rồi.” Ngô đại nương ấn trán nàng, “Nếu như mẹ cháu biết, không biết sẽ buồn bực thành cái dạng gì, chẳng qua Tần muội tử da mặt dày, đến lúc đó đẩy bà ta ra, cùng lắm để mẹ cháu đánh một trận, bà ta cũng có thủ đoạn xin tha.” Nói rồi cười không ngừng.

Chọn Tần thị làm người chịu oan ức là tốt nhất, Đỗ Tiểu Ngu cũng che miệng cười rộ lên, Ngô đại nương đã nói như vậy, sau này Triệu thị phát hiện đành phải tóm bà ấy ra thôi, muốn kiếm tiền phải có trả giá chứ.

Hai người thương lượng xong việc này thì ai đi làm việc nấy.

Sáng sớm ngày hôm sau Dư Thiết tượng mang tới bốn chiếc lồng sắt lớn, Đỗ Tiểu Ngu đã đặt làm hai phe lồng sắt ở chỗ ông ta, lúc này rẻ hơn lần trước một chút, chỉ lấy 450 văn, chẳng qua tám cái lồng sắt gộp lại cũng sắp tới một lượng bạc.

Triệu thị cảm thấy tiêu tiền như nước rồi, nhưng bạc là tiền nữ nhi tự mình kiếm được, không tiện nói.

Đỗ Tiểu Ngư mang tiền trả cho Dư Thiết tượng xong quay đầu lại xếp lồng sắt thành chữ nhất, mỗi con thỏ chiếm một lồng. Hiện tại tám con đã lớn cả, trong đó tổng cộng có ba con đực, năm con cái, là lúc lại giống chúng nó.

Trước tiên nàng ôm thỏ đực ra bỏ vào lồng thỏ cái, kết quả không biết có phải thỏ đực nhin sắp chết không, đi vào là một trận cuồng phong mưa xối xả, đuổi theo áp, làm thỏ cái kêu chít chít vang lên.

Thỏ bình thường sẽ không phát ra thanh âm, trừ phi sợ hãi đến cực điểm, Đỗ Tiểu Ngư nhìn cũng là sợ mất mật, nhanh chóng đi bắt thỏ đực ra, suýt nữa còn bị nó cắn một cái.

Chẳng trách nói thỏ nóng nảy cũng cần người, nói vậy tuyệt đối là thật, thỏ đực trong lồng trừng Đỗ Tiểu Ngư phá hoại chuyện tốt của nó, nhảy nhót lung tung, lại gặm lồng sắt, khỏi nói nóng nảy thế nào.

Đỗ Tiểu Ngư vò đầu, cũng trừng thỏ đực, thầm nghĩ tuyệt không dịu dàng chút nào cả, có câu nói dục tốc bất đạt, xem vội vàng này, suýt nữa lấy mạng con thỏ, đáng đời không thành công.

Đỗ Văn Uyên từ chỗ Lâm Tung trở lại thấy một người một thỏ đang giằng co, cười hỏi: “Đang suy nghĩ gì đấy?”

“Không, không nghĩ gì.” Đỗ Tiểu Ngư hơi nói lấp, tuy bên trong nàng không phải con nít, nhưng bảo nàng đàm luận chuyện kia của thỏ trước mặt một thiếu niên, thì không thể nào làm được, xoay người đi kiểm những kia hoa hoa cỏ cỏ trong vườn hoa.

Đỗ Văn Uyên nhìn mấy con thỏ, “Đều lớn như vậy rồi, muội định làm gì? Nghe nói một con thỏ có thể đẻ được mười con, chỗ muội có mấy con thỏ cái? Đến lúc đó không chừng có mấy chục con thỏ con”.

“Ừm, cứ nuôi trước đã.” Đỗ Tiểu Ngư trả lời băng quơ, nàng có mấy phương hướng đang suy nghĩ, tương lai không xác định sẽ đi con đường nào, bây giờ nói vẫn còn sớm chút.

Thấy nàng dạng này, Đỗ Văn Uyên không hỏi lại nữa, còn nói: “Lần trước mượn sách nông xem có hiểu không?”

“Hiện tại biết chữ nhiều, nói chung đều nhìn hiểu,” Đỗ Tiểu Ngư sửa mấy cành khô cây kim ngân, bỗng nhớ tới chuyện này, ngắc đầu nói: “Bản Nông tang tập yếu kia muội đã xem hết rồi, thì ra không phải là bản đầy đủ, nhị ca lần này trở lại mang bản này đi trả rồi mượn bản tiếp theo về cho muội, được không?”

Đỗ Văn Uyên hơi thất vọng, “Ta có thể nói không sao?” Nói rồi đi vào nhà.

Buổi trưa cả nhà đi đến Bạch gia, Thôi thị quả thực mời Trương thị, còn có đại nhị tử Liễu Phúc tới cùng, thoạt nhìn xác thực quen biết, Trương thị và Thôi thị không biết đang nói chuyện gì, hai người thỉnh thoảng phát ra tiếng cười.

Bạch Liên Hoa hôm nay ăn mặc rất xinh đẹp, áo màu xanh nhạt vạt áo thêu hoa sen, phía dưới là bốn bức váy bông xanh nhạt, hông còn cài dây lụa năm màu, trên tóc cài hai đoá trâm hoa, lộ ra thanh lệ thoát tục.

Liễu Phúc kia đã hơn 20 tuổi, không nhận được chăm chú nhìn nàng ta.

Triệu thị cũng mất sáng ngời, Bạch Liên Hoa này bà đã gặp mấy lần, không ngờ hóa trang vào lại khác nhau đến thế, không nhận được khen ngợi vài câu.

Bạch Liên Hoa lần này cũng không như ngày thường không tìm không phôi nữa, mà là chủ động bưng trà rót nước cho mấy người Triệu thị, nhưng không ân cần quá phận, tất cả đều hoàn hảo đúng chỗ.

E là lại có ý đồ gì xấu rồi, Đỗ Tiểu Ngư hiểu rõ nàng ta, sau lưng không cho sắc mặt tốt.

Bàn tiệc đã sớm bày xong, hàn huyên xong Thôi thị mời mọi người vào bàn, nhắc tới việc đại nhị tử Trương thị nhờ đường đệ Bạch Sĩ Anh giới thiệu việc làm trong huyện, bữa cơm này tán gẫu tỏ lòng biết ơn, tiếp theo nói tới chuyện mua bán ruộng đất.

Trương thị là người sáng khoái, nói cũng hợp ý Triệu thị, lúc này đồng ý nhượng lại năm mẫu đất, giá tiền cũng hợp lý, năm lượng bạc một mẫu.

Triệu thị không ngờ thuận lợi như vậy, mừng đến không biết nói gì cho phải, mua ruộng xong, sau này mười mẫu ruộng tốt đều ở cùng một chỗ, bên kia mười mẫu khai hoang cũng cùng một khối, vô cùng tiện lợi, sau này ăn mặc của cả nhà dựa vào đám đất này là đủ rồi, cũng có thể tích góp được ra bạc.

Bầu không khí trên bàn vui vẻ, Đỗ Tiểu Ngư không vui, nhưng không biểu hiện ra, chỉ lo cúi đầu gấp đồ ăn, thịt cá có rất nhiều, kho hấp đều có, chẳng qua chỉ có phiền cá xào lá tỏi vàng là khá yêu thích, rất trơn mềm, xương cũng ít.

Không biết làm từ loại cá nào? Ở đây nước sông không bị ô nhiễm, chất thịt thơm ngon hơn đời sau nhiều, mà món cá này làm nàng không khỏi nhớ tới trước đây thường ăn món canh chua cá trong quán, là món duy nhất liên quan tới cá mà nàng thích ăn.

“Xem ra Tiểu Ngư thực thích cái này.” Đỗ Văn chú ý tới, thân mật vỗ đầu nàng cười nói: “Nếu muốn ăn, hôm nào cha cũng đi theo Bạch đại thúc ra sông câu vài con nhé?”

“Cha ơi, đây là cá gì ạ?” Đỗ Tiểu Ngư không trả lời mà hỏi lại, trong nhà có rất nhiều dưa chua, muốn nấu canh chua dễ dàng thôi, chẳng qua nếu thả hạt tiêu vào bọn họ có ăn được không? Hạt tiêu ở thời đại này ít trồng, người ăn nó rất ít, hoa tiêu thì là có, chỉ là không cay thì ăn ngon gì chứ, nàng tuy là người phương Nam, nhưng trừ ăn đồ ngọt còn thích ăn cay nữa.

“Đây gọi là cá trăm cỏ, lớn có hơn mười cân đấy.” Bạch Sĩ Anh trả lời, “Đồ lão đệ muốn đi hà, gần đây thời tiết cũng thích hợp, cá ăn no muốn trú đông, câu một buổi chiều phải có một thùng lớn.” Vừa nhìn về phía Đỗ Văn Uyên, “Cá cần tính nhẩn nại, người trẻ tuổi nên học một ít trầm ổn, cũng giống như các cháu đọc sách, phải tĩnh tâm mới được.”

Hắn nói thẳng thắn, đủ thấy chân thực thích câu cá, Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh hứng thú, “Bạch đại thúc, có biện pháp câu con cua không ạ?” Nàng không có hứng thú lớn với cá, mùa này vừa vặn là mùa giao thu đông, con cua nhiều gạch béo, nghĩ tới thôi nước miếng muốn chảy xuống rồi, nhưng tai họa con cua không phải năm nào cũng có, phải nói là cực thiếu bùng nổ, cho nên muốn ăn phải tự mình động thủ đi bắt.

Bạch Sĩ Anh sững sờ nói: “Thứ đó có gì ngon chứ, phiền toái lắm.”

Ăn cá càng phiền toái được không, Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, thật là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chè Hạnh Nhân

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Ăn được nửa bữa cơm, rốt cục cũng gọi lên câu chuyện mới.

Trương thị nhìn Bạch Liên Hoa cười không ngừng, “Cái mặt nhỏ nhắn này đúng là nổi bật, chẳng trách có người tới cửa cầu hôn.”

Bạch Liên Hoa lập tức đỏ mặt, cúi đầu không dám nói lời nào.

Thôi thị cười nói: “Liên Hoa nhà chúng ta còn nhỏ, chẳng qua mới mười hai tuổi, nào có nói thân gì đâu, đại tỷ đừng trêu chọc nó, nó xấu hổ.”

“Hết năm nay không phải là mười ba sao, nhớ năm đó ta chính là cái tuổi này lập gia đình, nhỏ gì nữa?” Trương thị không cho là đúng, “Cũng có thể xem xét định ra, ta thấy đám tên nhóc nhà họ Hoàng không tệ đâu, một tay nghề tốt, trong huyện cũng có người tới đặt làm xe ngựa đấy, nghe nói gần đây còn muốn mở cửa hàng, đến lúc đó chuyện làm ăn chắc tốt lắm.”

Thôi thị chỉ qua loa, “Còn sớm quá, không vội không vội.”

Trương thị chớp mắt một cái, kéo tay Triệu thị nói: “Hoàng gia kia người có nghe nói không? Qua thôn này không có tiệm nào đâu, người khuyên nhủ bà ấy đi, mắt đừng quá nhìn vào mấy mẫu đất trong nhà, nếu không có tay nghề, không kiếm tiền được bằng thợ mộc thủ công đâu, nếu nói về sau tốt, vậy cũng phải nhìn thấy, có phải không?”

Không chờ Triệu thị phản ứng kịp, Thôi thị vội vẫy chiếc đũa nói: “Thế nào lại nhắc những chuyện này, Trương đại tỷ người đừng nói nữa, Liên Hoa còn ở đây, đừng làm nó sợ chứ~ , tới tới tới, mau ăn đi, lạnh rồi. Cha nó, ông đi hâm nóng rượu đi.”

Bạch Liên Hoa mặt càng đỏ lên, lúc ngẩng đầu lên hai con mắt nước long lanh, đầu tiên là lườm Đỗ Văn Uyên một cái, sau đó đứng lên cáo lui, nói là đưa cơm nước cho đại ca nàng.

“Hai huynh muội cảm tình thật tốt,” Trương thị lựa từ nói, “Dạo này thân thể hẳn khỏe hơn không? Lần trước còn thấy đi ra ngoài phơi nắng.”

Trước đây chỉ cần nhắc tới đứa con trai này, Thôi thị khó tránh khỏi khó chịu, vào lúc này lại lộ ra vẻ vui mừng, “Đúng là có tốt hơn một chút, nhờ có biểu tỷ ta đưa cho một phương thuốc, hiện tại có thể đi chung quanh một chút rồi, gọi đại phu đến xem, nói là có tác dụng.”

Đây là việc vui, tất cả mọi người cao hứng thay cho nhà họ.

Đỗ Tiểu Ngư mặc dù không thích Đỗ Hoàng Hoa có dính dáng gì với Bạch Dữ Thôi kia, nhưng biết bệnh tình của hắn chuyển biến tốt cũng vui mừng, chung quy là người quen biết, chẳng lẽ còn ngóng trông người ta không khỏe.

Dùng cơm xong Trương thị cáo từ, bảo vợ chồng Đỗ Hiển qua hai ngày đi kí khế ước với bọn họ.

Thôi thị giữ Triệu thị ngồi một lát, Bạch Sĩ Anh thì cùng Đỗ Hiển bàn luận câu cá, Đỗ Tiểu Ngư nhớ tới chuyện chó cắn người kia, liền chạy tới thăm con chó, thấy chân con chó đúng bị dả thương thật, đi đường cả nhấc, trong lòng thấy khó chịu, vội trộm chạy vào nhà bếp lấy ra mấy miếng thịt thừa cho nó.

Nhìn một lát trở về nhà chính, thấy Bạch Liên Hoa cũng đi ra, đang cảm bức chữ thỉnh giáo Đỗ Văn Uyên.

“Đỗ ca ca, huynh nhìn xem giúp muội,” Ngón tay trắng mịn của nàng chỉ trên giấy Tuyên Thành, “Cứ cảm thấy không tốt, nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo, muội nhìn thấy chữ huynh viết trên tường nhà huynh, vừa kiên cường vừa chinh tề, đến cùng viết như thế nào?”

Đỗ Văn Uyên thật sự chỉ điểm, nói nào là dùng sức cân đối, bên nào thu bút quá mau, cần dặn nàng phải chấn chỉnh tư thế, chăm chỉ luyện tập.

Bạch Liên Hoa gật đầu liên tục, một bộ dáng khiêm tốn nhận dạy dỗ.

Ngày thường nàng tới nhà mình không hề quần lầy Đỗ Văn Uyên, hôm nay thái độ khác thường. Đỗ Tiểu Ngư đi qua xem, chữ bằng bút lông này tuy không dễ nhìn, nhưng cực kỳ đoan chính, thật đúng là cố gắng viết ra, tuyệt đối không có qua loa.

“Đỗ ca ca, chữ muội viết so với của Tiểu Ngư muội muội thì như thế nào?” Bạch Liên Hoa khẽ mỉm cười.

Đỗ Văn Uyên nhìn Đỗ Tiểu Ngư, nhất thời không trả lời được, bởi vì hần chột phát hiện, dường như cực kỳ lâu chưa thấy Đỗ Tiểu Ngư luyện chữ.

Đỗ Tiểu Ngư cũng rất quần, mới đầu nàng có viết ở phòng Đỗ Văn Uyên, sau này hần phải khảo viện thử, tiếp đó lại đi vào thư viện huyện nhập học, không thúc giục nàng, mà nàng ở phương diện này lại là một kẻ lười, cả ngày hoặc là nhìn sách nông hoặc là vào núi đào thảo dược, hoặc là đi ra ruộng làm việc, hiện tại chữ viết phỏng chừng như chó boi.

“Sao vậy?” Bạch Liên Hoa kỳ quái hỏi.

“Ta làm sao so được với Liên Hoa tỷ?” Đỗ Tiểu Ngư nháy mắt mấy cái, “Luyện chữ phải dùng tâm, ta kém xa Liên Hoa tỷ.”

Bạch Liên Hoa khiêm tốn nói: “Chỗ nào nha ~ , nói đến dụng tâm muội không kém một chút nào, Đỗ ca ca cũng nói, phải chuyên cần luyện mới tốt, sau này ta theo muội viết thôi.”

Mượn có đến nhà bọn họ? Thật là tính toán tốt, Đỗ Tiểu Ngư phui miệng không nói lời nào.

Triệu thị nghe vậy cười nói: “Liên Hoa cũng biết thêu thùa, đến lúc đó dạy dỗ Tiểu Ngư, Hoang Hoa không có ở nhà, hai tỷ muội các con nên qua lại nhiều hơn.”

Cur nhiên chuyển biến tâm ý, chiều này của Thôi thị làm thật sự tốt, chẳng qua mẹ nàng cũng quá dễ dàng bị thu mua rồi? Đỗ Tiểu Ngư vẫn duy trì không lên tiếng.

Bạch Liên Hoa chỉ cười ôn hòa, tình cờ hỏi Đỗ Văn Uyên chuyện trong thư viện, ngôn hành cử chỉ rất có chừng mực.

Lúc gần đi, Bạch Dữ Thôi đi ra ngoài, quả nhiên tinh thần hơn trước, trên gò má có huyết sắc, mà hần là người có lễ phép, đối được Đỗ Hiển luôn miệng thăm than, trên đường về còn nói tiếc thay thiếu niên này, chỉ mong có thể khôi phục.

Đỗ Tiểu Ngư một lòng một dạ đều ở trên người Bạch Liên Hoa, chen chúc ở giữa Đỗ Hiển và Triệu thị hỏi: “Mẹ lại thích Liên Hoa tỷ tỷ à? Trước đây không thấy gọi nàng tới chơi.”

Triệu thị hỏi hột, “Nữ nhi gia chung quy phải có một hai kim lan hảo hữu, Hoàng Hoa hiện tại không có ở nhà, bảo Liên Hoa tỷ tỷ con tới không được sao? Đừng cả ngày chỉ nhìn vào tiền, cả ngày người đầy bùn đất, nếu con đến tuổi này mà có thận trọng như vậy ta cũng thấy thỏa mãn rồi”.

Ngụy trang đến mức không thấy, Đỗ Tiểu Ngư không nhận được đập gáy của mình, “Ai nói con không có hảo hữu chứ, con ngày mai đi tìm Chu Nhị Nha”.

“Ít tới nhà Hồng nương tử thôi.” Triệu thị nhủ mảy nói: “Đừng trêu chọc chút chuyện phiền toái trở về.”

Thấy mặt bà căng thẳng, Đỗ Tiểu Ngư đành phải bước về phía sau.

Đỗ Hiển thấy thế nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngư nói cũng không sai, bà trước đây cũng không nhìn không trúng Liên Hoa nhà bọn họ đấy thôi, nói ngây ngốc,” Ông ngừng một chút, “Chẳng qua hôm nay xác thực nhìn rất tốt, nhà bọn họ cũng biết giáo dục nữ nhi đấy, mới chút thời gian đã như biến thành người khác.”

Triệu thị thở dài, “Quả thực Trương đại tỷ kia nói tới tâm khảm của ta.” Nhà bọn họ không phải chỉ có vài mẫu đất sao, vừa không có tay nghề có thể sống nhờ vào, mà thi cử tuyệt chẳng phải thi dễ như vậy, Lưu phu tử kia không phải thi mười mấy năm sao, chớ nói chi là còn có thi thành tức bạc, không thể cái gì cũng áp vào con đường này.

Đỗ Hiển không hiểu ý trong lời nói của bà, chỉ cố nhớ xem Trương thị đến cùng nói câu quan trọng nào, sao hần không nhớ?

Đỗ Tiểu Ngư đi chậm rì rì ở phía sau, không đi dò xét tâm tư Đỗ Văn Uyên, đến cùng tuổi còn nhỏ, ai biết có thay đổi gì, đến cứ đến, ngược lại nước tới đất ngăn, bình tới tướng đỡ là được.

Cách một ngày, Đỗ Văn Uyên rời nhà đi thư viện.

Đỗ Tiểu Ngư ban ngày nhân dịp trong nhà không có ai, lại bắt đầu giúp thỏ ghép thành đôi, mất cả một buổi trưa, cuối cùng không xuất hiện bị thương ngoài ý muốn. Có câu nói là một cây cải củ một cái hồ, có điên cuồng thỏ đực thì có điên cuồng thỏ cái, nàng xem như nhìn đủ trò hay, sau đó tất nhiên là kỳ vọng vào con thỏ con.

Gần đây thời tiết tốt, nàng rốt cục quyết định đối phó những hạnh nhân kia, chẳng qua lấy những hạt trong vỏ hạnh nhân kia mất rất nhiều công sức.

Trước đây đã từng được hưởng không ít đồ ăn có hạnh nhân, có đậu hũ hạnh nhân, tôm viên hạnh nhân, sữa chua hạnh nhân lòng đỏ trứng, còn có bánh quy sôcôla hạnh nhân, hạnh nhân xào đậu hà lan, nàng vận ngón tay đếm tới đếm lui, phát hiện thật đúng là đủ loại, đủ thấy hạnh nhân cũng là vạn năng, làm cái gì cũng được, chẳng qua nghe nói là không thể ăn nhiều, đại khái có thể làm thuốc mang theo vài phần được tính.

Nhưng rốt cuộc làm gì tốt đây?

Nàng chạy đến nhà bếp tìm đủ các thứ, tìm ra chút đậu phộng, gạo, hạt vừng vụn vụn nhà mình trồng được, các loại không tính phong phú, ngoài ruộng có rau dưa, nhưng xào rau quá bình thường, làm bánh bích quy bánh gatô thì không thể, nghĩ tới nghĩ lui quyết định làm chè hạnh nhân thử xem.

Nghe nói chè hạnh nhân là ăn vặt đặc sắc của Bắc Kinh, chẳng qua ở huyện Phi Tiên không có, Về phần Bắc Kinh hiện tại có hay không thì nàng không biết, nàng dựa theo phương pháp đã từng thấy làm thử, không chừng thành một vị riêng.

Nàng bỗng nhiên rất chờ đợi, động tác liền mau lẹ, cầm cái gáo múc một gáo gạo nếp cho vào nước rửa sạch sẽ, sau đó ngâm trong nước lạnh đi xử lý hạnh nhân.

Hạt hạnh nhân để lâu, nhân khô quắt, nhưng không lo ngại, dùng nước nóng ngâm cạo vỏ bề ngoài, sau khi rửa sạch sẽ lại mất gần một giờ nghiền gạo nếp thành bột nhỏ, lại lọc bớt bã cặn, kế tiếp chính là cho vào nồi đun sôi.

Nhóm lửa có chút phiền phức, chẳng qua Đỗ Hoàng Hoa không có ở nhà, khi Triệu thị xào rau nàng ít nhiều phải phụ một tay, tất nhiên là thành thạo điều luyện.

Nấu gần thời gian một nén nhang thì nở ra, nàng cầm một chén lớn thả hạt vừng đậu phộng tảo đồ đã sớm chuẩn bị sẵn vào bên trong, lại cho thêm đường, sau đó đổ đám hồ vào trong chén, chè hạnh nhân như vậy hoàn thành.

Không thể chờ đợi được nữa ăn một ngụm, dễ uống ẩm dạ dày, so với bột hạnh nhân mua có sẵn ăn ngon hơn nhiều.

Vui một mình không bằng vui chung, thành quả đương nhiên phải tìm người chia sẻ, nàng tìm một hộp com, đem chè hạnh nhân vào đó, mang theo đi sang nhà Ngô đại nương.

Gần đây một nhà ba người con trai Ngô đại nương đều ở đây, Ngô đại nương đa số thời gian là trông đứa bé, thấy Đỗ Tiểu Ngư đến đây, thả Tiểu Thỏ Vượng từ trong ngực xuống giường đất, lại dùng chân bông nhỏ đắp kín.

“Thỏ Vượng ngủ rồi ă?” Đỗ Tiểu Ngư nhẹ giọng nói: “Cháu làm chè hạnh nhân, muốn cho đại nương và Mỹ Chân tỷ nếm thử.”

Lâm Mỹ Chân đang theo dõi, nghe vậy cười nói: “Muội cứ việc nói, âm ỹ không tính đâu, tiểu tử này ngủ rồi y như cha nó, sét đánh cũng không động.”

Ngô đại nương tiến lên hai bước, “Nha đầu cháu còn có thể nấu đồ ăn á? Gọi là chè hạnh nhân? Lần đầu tiên nghe nói đấy. Ah ~ Phải rồi, mẹ cháu nói cháu có lần vào trong núi nhặt rất nhiều hạnh nạt về, thì ra là lấy hạt bên trong.” Vừa quay đầu nói với Lâm Mỹ Chân: “Tiểu Thỏ Vượng nhà chúng ta sau này nên học Tiểu Ngư đi, trong đầu óc lắm thứ lắm.”

“Ngô đại nương đừng cười cháu.” Đỗ Tiểu Ngư xếp vào hai chén chè hạnh nhân đưa tới.

Ngô đại nương cúi đầu thấy thứ trong bát trắng nõn long lanh, lại có những hạt vừng trông thật bắt mắt, chưa ăn đã ngửi thấy đậm đà vị hạnh nhân, lập tức không nhịn được tiến lên thổi bát uống.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Điểm Quan Trọng

Edit: Hắc Phượng Hoàng

“Thực không tòi” Ngô đại nương ngừng đầu, chép miệng một cái nói: “Bên trong trộn gạo hả? Không ngờ nấu chung với hạnh nhân ăn rất ngon, đường cũng vừa đủ, nhiều sẽ ngán.”

Lâm Mỹ Chân thả bát xuống, “Đúng vậy, tiệm cháo trong huyện Mã Ký cũng không có loại chè hạnh nhân này, hồi đó khẩu vị của ta không được, tương công có tới mua cho ta ăn, nếu là có chè này, không chừng ngày nào cũng ăn được.”

“May là không có.” Đỗ Tiểu Ngu vội nói: “Trong sách thuốc nói, người có tin mừng không thể ăn hạnh nhân, không tốt với cục cứng trong bụng.”

“A, còn có chuyện này ư?” Lâm Mỹ Chân tròn to mắt, vỗ ngực, “Cũng may không ăn, nếu không Tiểu Thổ Vương sẽ sinh bệnh mất.” Nói rồi chạy tới bên người Thổ Vương nhìn kỹ mấy lần, cực kỳ nghĩ mà sợ.

Ngô đại nương ăn hết chỗ còn lại, cười híp mắt nói, “Trong nhà có còn hay không? Lại đi làm chút tới, trong chốc lát Tần Đại thẩm cháu sẽ tới, ăn vào chắc vui mừng lắm.”

Đỗ Tiểu Ngu trả lời một tiếng đi trở về, lúc tới quả nhiên thấy Tần thị đang ở xa xa ở trên đường nhỏ đi tới.

“Tần Đại thẩm lúc này không phải hẳn là trong cửa hàng sao?”

“Bà ấy có người trông đầu cần phải ngày ngày đi tới đó, lúc trước còn nhắn người nói buổi trưa sẽ tới, để ta đứng ra ngoài, tóm lại lại là chuyện làm mai.” Ngô đại nương kéo nàng đến nhà chính, “Lần trước cháu cũng đi tới Diệp gia nên hiểu được, ánh mắt Tần Đại thẩm trở về ngậm trong mồm rồi, không tốt như Châu Nhi bà đều coi thường, mắt thấy Bàng Thành nhà bọn họ sắp mười chín, trong lòng vừa vội, ta bị bà ấy quán đau đầu, trong thôn chúng ta chỗ nào có nhiều gia thế phẩm hạnh tốt như vậy, cô nương phải tốt mọi thứ.”

Ngô đại nương bức tức, hung hăng uống tách trà.

Đang nói, Tần thị đã bước vào phòng, “Đại tỷ có tiền đồ nhĩ, lại nói xấu ta trước mặt Tiểu Ngu.”

“Tiểu Ngu không phải biết gốc tích người rồi sao, người hiểu được ta vì sao lại nói.” Ngô đại nương mặt không đỏ chút nào, còn mơ hồ lộ ra tức giận.

Trong khoảng thời gian này bà tìm cho Bàng Thành không ít cô nương thích hợp, nhưng Tần thị chương mất hết, công sức vứt bỏ hết, sao lại không bức tức chứ?

“Haiz, đại tỷ, ta hiểu được, cho nên lúc này đến đây thương lượng với người chuyện này.” Tần thị cười cười ngồi xuống.

Đỗ Tiểu Ngu lúc này bùng lên một chén chè hạnh nhân, “Đại thẩm người thử chén chè hạnh nhân nỳ, liệu có hài lòng không, cháu còn cải tiến.”

“Được, được, ta đang bụng trống rỗng đây này.” Tần thị uống mấy hớp, gật đầu nói: “Có vị hạnh nhân, nhưn hơn cháo, rất thơm.”

“Ta cũng thấy ăn ngon, nha đầu này xem như nhận ít tài nấu nướng từ Triệu muội tử.” Ngô đại nương chen một câu, lại hỏi Tần thị, “Người nói đi, thương lượng chuyện gì?”

“Lần trước ta tìm con người bảo hẳn tìm nhà giúp, nói là có một nhà tổ họ Lữ muốn bán, ngày hôm trước ta mang thuật sĩ tới xem, chỗ bọn họ có sân tại góc tây bắc, phong thủy tốt, rất vượng tài, nghe nói Lữ lão gia phát tài lên, hiện tại cả nhà muốn chuyển tới huyện Tề Đông...”

Không chờ nàng nói xong, Ngô đại nương đánh gãy: “Người thật sự muốn mua nhà trong huyện à? Nhưng giá tiền không phải dễ mua được.”

Tần thị có chút đắc ý, “Đã nói rồi, 150 lượng bạc, ta chỉ muốn hỏi thử đại tỷ cảm thấy thế nào thôi?”

“Ta cảm thấy thế nào ư?” Ngô đại nương trừng mắt, “Người đã đàm luận xong rồi còn đến hỏi ta, là chọc ghẹo ta thì có?” Bà lắc đầu, “Thật sự là không thể nói lý, người tính toán là vì đưa con trai này đào hết gia sản.”

Tần thị chuyển tới phía sau Ngô đại nương, giơ tay nắm vai bà, “Người cũng biết số ta khổ, tìm vợ cho con trai cũng không dễ dàng gì”. Bà ngừng một chút, “Hiện tại còn kém bạc thôi, Triệu đại tỷ mua năm mẫu đất chắc không còn thừa, đại tỷ, ta chỉ có thể sang chỗ người thôi.” Thuận thế làm nũng, “Sang năm sẽ trả, được không? A, được không?”

Thì ra là đến mượn tiền, Đỗ Tiểu Ngu đen mặt, lập tức nghĩ tới trên người mình có bạc, thầm nghĩ chắc Tần thị không biết, chỉ nghĩ đã đưa hết cho Lâm Tung, nếu không lúc này không chừng đang quán lấy nàng?

Chẳng qua cũng khó trách Tần thị không đủ tiền, 150 lượng bạc là số tiền lớn, trông trọt không ăn không uống phải tốn mười mấy hai mươi năm, dù cho ở trong huyện làm buôn bán nhỏ cũng phải tích góp mấy năm, nhi tử Ngô đại nương Lô Lệnh Tuấn phải làm thật nhiều năm người bán hàng rong mới mua thành, thế nhưng nhà cửa đó không phải là loại tốt.

Ngô đại nương từ trên ghế nhảy dựng lên, chỉ vào Tần thị định khuyên hai câu, nhưng thấy bà mặt cười lấy lòng, bèn phát tay bỏ đi ý nghĩ, người nếu chui vào ngõ cụt chẳng biết làm thế nào, chỉ nói: “Thiếu bao nhiêu?”

“Hai mươi lượng.” Tần thị biết bà đồng ý cho mượn, lại giải thích: “Ta không phải không có tiền, nhưng tiền trong cửa hàng nhất thời không lấy ra được quay vòng được.”

Ngô đại nương rên hừ hừ, xoay người đi vào phòng lấy tiền.

Tần thị nhàn rồi lại tới nói chuyện với Đỗ Tiểu Ngu, “Chờ Bàng đại ca cháu bố trí xong, cháu tới nhiều một chút, có nhiều gian phòng đấy, ở lâu cũng không thành vấn đề, dù sao thì đại tỷ nhĩ ca cháu cũng ở trong huyện.”

Bà ta làm như vậy Đỗ Tiểu Nương cũng không tưởng bỏ cái gì, làm vậy cũng như ở đời sau, thích chui vào thành phố lớn, cũng không thể nói đúng nói sai, chỉ là chí hướng không giống nhau thôi.

“Vậy cháu cảm ơn đại thẩm trước, chẳng qua Bàng đại ca vào trong huyện làm cái gì ạ?” Nàng nghi vấn cái này nhất, Bàng Thành này không có tay nghề gì, hơn nữa lại vẫn đang sinh hoạt dưới cánh chim cha mẹ, sẽ không ở đây nhàn rỗi đây chứ?

“Cái này,” Tần thị nhủ mi, bà để Bàng Thành vào trong huyện một là không muốn để nó tròng trọt, thứ hai là để hắn đi rèn luyện, đứa con trai này thực sự quá thành thật, “Vốn định để hắn đi chợ bán một chút món ăn trước, bày sạp hàng không tốn diện tích cũng được.”

“Vậy Bàng đại ca thăm lắm, phải đi tranh chuyện làm ăn với người khác ạ?.” Đỗ Tiểu Nương lo lắng nói: “Đại thẩm không sợ huynh ấy bị người ta bắt nạt à?”

“Nếu không thì làm gì?” Tần thị không có ý kiến tốt hơn.

Đỗ Tiểu Nương cúi đầu nhìn hộp com trong tay, kỳ thực khi mới vừa nghe được Lâm Mỹ Chân nhắc tới tiệm cháo Mã Ký nàng liền nghĩ đến cơ hội kiếm tiền, đã huyện Phi Tiên không có loại ăn vặt chè hạnh nhân này, có thể cầm đến kiếm tiền, nhìn rìa đường bán bánh rán chuyện làm ăn cũng rất tốt, không lý nào cái này không thể thực hiện được.

“Đại thẩm, người xem để Bàng đại ca thử bán một chút cái này được không?” Nàng đề nghị: “Làm ăn sớm rất thích hợp, thuận tiện làm thêm chút bánh bán cùng.”

Tần thị nghe vậy mắt sáng lên, vỗ tay nói: “Hay, ý kiến này hay, gọi là chè hạnh nhân phải không?”

“Ừm, bắt tay vào làm không khó, dù sao nhà thẩm cũng có nhà trong huyện, vừa làm vừa bán cũng mới mẻ.”

Ngô đại nương cầm bạc đi ra nghe được hai người nói chuyện, thầm nghĩ nha đầu này thật không giống là Triệu thị sinh ra, nói là Tần thị sinh người ta tin hơn.

Tần thị cảm ơn Ngô đại nương, tâm tư đã hoàn toàn chuyển đến chè hạnh nhân, lại nghe Đỗ Tiểu Nương nói: “Không bán được cũng đừng trách cháu nha ~ cháu chỉ thuận miệng nói thôi.”

Tiểu nhân này chọc náo Tần thị, “Bán được hay không sẽ không thiếu phần của cháu, nói cho ta nghe một chút làm thế nào.” Lúc này quăng Ngô đại nương đi, kéo người đi ra cửa.

Thấy lợi quên nghĩa, Ngô đại nương chia về phía bóng lưng bà ta chửi hai câu.

Chẳng qua làm cái này sớm hay muộn cũng phải đợi sang năm làm, nhưng hai người nói rõ, nếu thuận lợi, Đỗ Tiểu Nương muốn một phần ba thu nhập từ hạnh nhân hằng năm, về phần về sau kiếm lời thế nào đều là chuyện không liên quan đến nàng.

Tần thị hiểu được nàng tuổi nhỏ, nhưng làm việc không hăm hở, đã đồng ý, còn bảo nàng nhàn rỗi thì nghĩ đồ ăn khác, giá tiền bàn sau.

Lui tới với bà ta về chuyện này vô cùng tốt, cho dù hoàn toàn bại lộ mặt tham tiền cũng không sao cả, đại khái là cùng chung chí hướng? Nhưng nếu nàng sinh đứa con trai chắc sẽ không như Tần thị, Đỗ Tiểu Nương nghĩ tới mình không nhận được cười, kéo xa quá rồi, ai biết được chuyện của bao nhiêu năm về sau chứ?

Ngày hôm đó lại đang quan sát thô, rõ ràng cho thấy có bốn con mạng thai, bụng nhô lên, không có chuyện gì liền nhỏ lông vút khắp nơi trong lòng, dọa Đỗ Tiểu Nương vội vàng dùng cây bông nhét đầy lông sắt, một bên cảm khái tình mẹ của thô, vì bảo bảo ấm áp dĩ nhiên không tiếc biến thành thô trụ lông.

Còn dư lại một con thô cái không có động tĩnh gì, nàng nhân dịp không có ai ở nhà, chọn con thô đực từ bỏ vào trong lòng, con nào với con nào đều có ghi lại đây, làm như vậy là vì nhìn thử con nào sinh được thô con khỏe mạnh nhất, chuẩn bị vì tương lai làm giống thô.

Kết quả còn chưa làm xong, thấy Đỗ Hiển quỳnh mông chạy vào sân, nàng giật mình, vội vàng bắt thô đực ra, lại hỏi cha nàng sao trở về sớm như vậy.

Đỗ Hiển phi một tiếng nói: “Quả phụ xấu xí kia lại đi tới chỗ Lâm Đại Thúc con, hiện tại động tĩnh quá lớn, ta phải đi xem thử”. Nói xong vút nông cụ trong tay xuống đất chạy ra bên ngoài.

“Chờ con với, cha ơi, con cũng đi.” Đỗ Tiểu Nương đóng cửa lại.

“Trẻ con xem nào nhiệt gì chứ?” Đỗ Hiển nhíu mày lại, “Khâu quả phụ kia miệng bản lắm, đừng để bản lỗ tai, mau về đi.”

“Vậy không được, Lâm Đại Thúc thế nhưng là đại ân nhân cứu con một mạng, sao con có thể trở về?.” Đỗ Tiểu Nương đương nhiên không chịu, “Nếu nhị ca ở đây chắc chắn cũng đi. Cha, người còn không mau đi đi, không chừng Lâm Đại Thúc còn chờ chúng ta hỗ trợ đây.”

Đỗ Hiển không ngăn được nàng, lại lo lắng tình hình Lâm Tung bên kia, đành phải kéo Đỗ Tiểu Nương chạy đi thật nhanh.

Quả nhiên xa xa đã nhìn thấy cửa võ quán có một đám người vây quanh, mơ hồ còn nghe thấy tiếng khóc ngắn dài.

Hay là xảy ra mạng người rồi? Đỗ Tiểu Nương thầm nghĩ, nên sớm nghĩ tới Lâm Tung có thể dùng vũ lực hay không, chẳng lẽ ứng nghiệm ý nghĩ của nàng?

“Lâm Tung, người khác tôn ngươi một câu anh hùng đã hổ, ngươi giỏi rồi, đánh cả nữ nhân.”

Là thanh âm Khuru Trường Vinh, cha và con gái liếc nhau, Đỗ Hiền vội tách đám người ra dùng sức chen vào.

Bên cạnh nghị luận sôi nổi, có nói Khâu quả phụ không biết xấu hổ, có chửi Lâm Tung kỳ cục, ý vào võ lực bắt nạt cô gái yếu đuối, cũng có một số không thiên vị chuyên xem trò vui, ước gì song phương xông lên đánh nhau mới vui.

“Cha ơi, rốt cuộc sao lại thế, con nhìn không thấy gì hết~” Đỗ Tiểu Ngư vốc người thấp, bị mấy người phía trước chặn lại hoàn toàn thấy không rõ lắm, căn bản không hiểu tình huống thế nào, may là tay còn có thể kéo tới góc áo Đỗ Hiền, liều mạng lòi.

Đỗ Hiền thấy vậy, quay đầu lại đưa tay kéo, rút ngắn khoảng cách với Đỗ Tiểu Ngư, sau đó ôm đến.

Trước mắt lập tức sáng choang, làm Đỗ Tiểu Ngư nhớ tới Đỗ Hiền thường chơi người bay, nằng thử ra một hơi, rốt cục có thể nhìn được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chữa Thương

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Thì ra trường thôn cũng tới, Khâu thị cũng ở đây, Đỗ Tiểu Ngư quay đầu nhìn khắp nơi, rốt cục cũng thấy Khâu quả phụ, bà ta ở ngưỡng cửa viện, trước mặt mọi người, chỉ có điều cực kỳ chật vật nằm trên đất, tiếng khóc như ngâm xương kia là từ trong miệng bà ta truyền ra.

“Đại tỷ, ngươi kiên nhẫn một chút, một lát nữa đại phu sẽ tới.” Khuru Trường Vinh an ủi bà ta, lại trừng Lâm Tung, “Ngươi bây giờ làm ra chuyện như vậy, nói một chút coi phải làm sao, Đại tỷ của ta không chừng tàn phế, ngươi hại cả đời tỷ ấy.”

Lâm Tung mặc bộ quần áo ngắn buông qua thân màu lục, ánh mắt yên tĩnh, như còn có chút khinh thường, nghe vậy thản nhiên nói: “Tiền thuốc ta không thiếu người... người nếu không phục, cứ việc đi nha môn.”

Khuru Trường Vinh tức đến xanh mét cả mặt mày, chưa từng thấy liều thế này, đánh người không xấu hổ chút nào, hần nhìn về phía trường thôn, “Trường thôn à, ông phải làm chủ cho tỷ ta, không thể để cho hần đánh uống như thế được. Đại tỷ của ta không phải con hổ, tốt bụng đưa cơm cho hần ăn, lại bị hần đối đãi thế này, thật là không bằng súc sinh”

Nghe đến đó, Đỗ Tiểu Ngư đã hiểu, thì ra Khâu quả phụ lại tiếp tục ra chiêu thức đưa thức ăn quyến rũ người, chỉ có điều Lâm Tung không còn kiên nhẫn nữa.

Trường thôn rất khó xử, đi chung quanh vài bước, trầm ngâm nói: “Lâm tráng sĩ, ngươi thật sự ra tay với cô ta? Người là bị người ném ra hả?”

“Đúng vậy.” Lâm Tung thẳng thắn, “Không hỏi mà vào là trộm, sớm đã nói là không hoan nghênh nàng, ai ngờ hết lần này đến lần khác xông vào võ quán, nào có đạo lý người nghe không hiểu tiếng người?”

Lời vừa nói ra, mọi người náo động, lập tức có người nói: “Khâu quả phụ là tự làm tự chịu, nam nhân đã chết không nhận được đến quyến rũ lâm tráng sĩ, quả thực hạ tiện”

Nhưng rất nhanh lại có người phản bác, “Rõ ràng là Lâm Tung ý vào danh nghĩa anh hùng đã hổ, khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, trách được ai? Hôm nay là Khâu quả phụ, sau này không chừng chính là người đấy, thôn chúng ta không thể chứa chấp hần”

“Chỉ có người miệng đầy phân, không có lâm tráng sĩ, chúng ta không lên núi được, người thử đánh con hổ xem?”

“Đúng vậy, lâm tráng sĩ hiệp nghĩa chi phong ai có thể so sánh được? Rõ ràng là Khâu quả phụ lẳng lơ.”

“Phải dim lông heo vì tội làm hư hỏng thanh danh anh hùng đã hổ của chúng ta, phi, trong thôn này sao không đi treu chọc người nam nhân nào mà lại đi treu chọc Lâm anh hùng?”

Các nam nhân bị các nàng nói không chịu nổi, cảm thấy lửa giận trong lòng bốc lên, người người đứng ra phản bác.

“Cút về treu hoa của các người đi, từng cái nữ nhân đến xem náo nhiệt gì?”

“Thật là một ngày không đánh nhảy lên đầu lật ngói hả, hần tính là anh hùng đã hổ gì chứ, người ngu ngốc đánh nữ nhân thì đúng hơn.”

Quả thực khác phái hấp dẫn nhau, đồng tính tương xích, Đỗ Tiểu Ngư nghe được vui vẻ.

“Đều ngậm miệng lại cho ta”. Trương thôn không nghe nổi nữa, quát to một tiếng, “Nói hươu nói vượn nữa đều cút về cho ta”.

Bốn phía lúc này mới yên tĩnh lại.

Khâu quả phụ rên rỉ, thanh âm run lẩy bẩy nói: “Chân, chân đau quá, Trường Vinh à, phải làm sao đây? Mệnh của ta sao khổ như vậy, làm sao lại gặp chuyện như vậy”

Khuru Trường Vinh cũng gào khóc, “Trường thôn, ta biết ngài làm việc luôn công chính, lúc này thế nào cũng phải cho chúng ta một câu trả lời đi, không thể bởi vì hấn đánh con hổ mà bỏ qua hấn”

Đỗ Hiền lúc này cũng biết đầu đuôi sự tình, cao giọng hét: “Hai tỷ đệ Khuru Trường Vinh ngươi không biết xấu hổ, ngươi muốn buộc Lâm Đại Ca cười đại tỷ ngươi phải không?”

Khuru Trường Vinh thấy là Đỗ Hiền đến đây, không nhận được nghĩ tới chuyện lần trước nói xin lỗi, không khỏi kêu khổ, nhưng lại nói: “Không biết Đỗ lão ca nói vậy là ý gì? Bây giờ Lâm Tung đánh Đại tỷ của ta, chẳng lẽ lại không thể trách hấn sao, thiên hạ nào có đạo lý như vậy?”

“Đại tỷ ngươi không phải tâm tâm niệm niệm muốn gả cho Lâm Đại Ca sao? Nếu không lần trước ngươi cũng sẽ không tìm ta giúp đỡ tác hợp.” Đỗ Hiền ôm Đỗ Tiểu Ngư chen vào sân, nói với trưởng thôn: “Cho dù Lâm Đại Ca ném bà ta ra cũng có thể thông cảm được, lúc trước ta khuyên bảo bà ta không nên tới cửa tìm Lâm Đại Ca, không chịu nghe, hiện tại hay rồi, bị đuổi ra ngoài lại cần người khác một cái”

Ông hiền ngang lăm liệt, thay đổi đôn hậu ngày xưa, Đỗ Tiểu Ngư thâm nghĩ, lực lượng thần tượng quả nhiên là cường đại, cha nàng cư nhiên không sợ chút nào, có thể thốt ra lời to như trưởng thôn cơ đấy.

Trưởng thôn không tỏ rõ ý kiến, chỉ chậm rãi nói: “Nói như thế nào cũng là đánh người.”

“Đền tiền là được, luôn có cái tới trước tới sau, nếu không phải Khâu quả phụ quấy rối Lâm Đại Ca, ai sẽ đuổi bà ta đi, chẳng phải tự làm tự chịu sao?”

Khâu quả phụ nghiêng đầu qua chỗ khác hung ác trợn mắt nhìn Đỗ Hiền, lần trước chính là hấn không chịu hỗ trợ, lần này còn dám chạy tới ngăn cản? Ngay lập tức kêu khóc nói: “Trường thôn, đưa cơm chính là muốn gả cho hấn sao? Lâm Đại Ca là làm chuyện tốt cho thôn chúng ta, người nào không tôn kính hấn, mẹ Tiểu Xuyên còn không phải ba ngày hai bữa chạy tới nơi này sao, làm sao lại không nói năng lăng ló? Ta chỉ là thăm hỏi anh hùng thôn này thôi, ai ngờ gặp phải kết cục này, trưởng thôn, ngươi là quan phụ mẫu thôn chúng ta, không thể tin người khác.”

Mẹ Tiểu Xuyên chính là người bị hổ cắn chết tướng công, Lâm Tung chính là ân nhân, tâm tư xấu xa của bà ta sao có thể so sánh được? Thật biết kéo người xuống nước, Đỗ Tiểu Ngư xem thường liếc bà ta.

Đỗ Hiền không chấp nhận được bà ta ngụy biện, “Lâm Đại Ca là loại người không phân biệt thị phi này sao? Ngươi đừng có vu hại hấn, trưởng thôn, còn thỉnh ngài suy nghĩ cho kỹ, tri huyện đại nhân cũng khen ngợi Lâm Đại Ca là người đức hạnh vẹn toàn đấy?”

“Đức hạnh gồm nhiều mặt, ta thấy là người háo sắc thì đúng hơn.” Khâu thị vốn không nói lời nào, nhưng trông thấy cha con Đỗ Hiền thì không bình tĩnh nữa, lập tức đứng cùng một chiến tuyến với Khuru Trường Vinh, “Không phải con trai ngươi cũng là học trò của hấn sao, hiện tại trợn tròn mắt nói dối? Nếu là như vậy, sao không lần thứ nhất không đuổi người ra ngoài, cần gì phải chịu đến hôm nay? Ngươi dám nói hấn không phải muốn chiếm chút lợi lộc không?”

“Nói hươu nói vượn”. Đỗ Hiền cả giận nói.

Đỗ Tiểu Ngư nghĩ thầm Khâu quả phụ này đòi chiếm tiện nghi ư? Khâu thị vì bỏ đá xuống giếng thật là lời gì cũng nói được ra.

“Thôn trưởng đại nhân, ngài mau phân xử cho nô gia đi, bọn họ không thể che giấu lương tâm ức hiếp người thế này” Khâu quả phụ lại quát cao một tiếng, hai tay vỗ mặt gào khóc kêu oan.

Mọi người đều lần lượt nhìn trưởng thôn.

“Như vậy đi.” Trưởng thôn châm chước một phen, làm quyết định sau cùng, “Trước chờ đại phu xem qua lại nói, hàng xóm láng giềng thường có va chạm, không tránh được đẩy đẩy đánh đánh, nếu không có đáng lo thì thôi, hòa hòa thuận thuận mới tốt.”

Thấy thái độ này, Khâu quả phụ lộ ra vẻ thất vọng, sao chịu dừng tay như vậy, hung hăng lôi kéo tay Khuru Trường Vinh, trong miệng lại đang râm rì, lộ ra rất thống khổ.

“Chao ôi, tỷ ta không ổn rồi, trưởng thôn, ngươi phải cho câu nói, nếu là ta tỷ sau này lưu lại mầm bệnh, chẳng phải Lâm Tung nên phụ trách? Cái này không thể chối từ được?”

“Đừng vậy, đây chính là tri hoãn cả đời người ta đấy, biểu cữu mau nói một câu đi.” Khâu thị hung tợn trừng Đỗ Hiền, Lâm Tung này giao hảo với Đỗ gia, không cho chạm Đỗ gia, lẽ nào tên thô kệch này không thể chạm?

Trưởng thôn nhũn mảy lại, Lâm Tung được huyện chủ thưởng thức không đắc tội được, nhưng hai tỷ đệ Khuru Trường Vinh này cứ cắn hấn không thả, thêm một cái biểu chất nữ một lòng muốn báo thù Đỗ gia, quả nhiên là phiền não.

“Đại phu đến đây.” Lúc này có người hô.

“Đến đây, mau xem cho bà ta.” Trương thôn vội nói, nếu thương tổn không có gây trở ngại gì, vậy thì chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Đại phu thi lễ rồi xem cho Khâu quả phụ, kết quả đung vào chân, Khâu quả phụ liền oa oa kêu to, giống như lấy mạng bà ta.

“Làm sao vậy?” Trương thôn hỏi: “Có nặng hay không?”

“Đúng là bị thương, gân cốt bị vặn phải từ từ khôi phục, có nặng hay không khó mà nói.”

“A, Trương Vinh, ta thấy chân này sợ là không tốt lên được rồi, có phải què rồi không?” Khâu quả phụ lại kêu khóc, “Mệnh của ta sao khổ như vậy chứ.”

Trương thôn càng buồn bực, Khâu thị thấy thế thừa cơ nói: “Biểu cữu, hiện tại thế nhưng sự thật đủ cả, Lâm Tung này đánh người không bỏ nổi, nếu không trừng phạt, các thôn dân sẽ không phục tùng.”

Nghe lời này, một số nam nhân liền phụ họa, “Đúng vậy, Đúng vậy, nhất định phải trừng phạt hắn, nếu không người thôn chúng ta đều bị nguy hiểm”

“Nói như vậy...” Thôn thở dài, định nói.

Một thanh âm sáng sủa trong đám người truyền tới, “Ai nói không trị hết? Không bằng cho ta xem thử?” Nhưng Đỗ Văn Uyên trở lại.

Đỗ Tiểu Nư vui mừng gọi: “Nhị ca”. Vừa nhìn về phía phía sau hắn, “Chương Trắc Dư, Vạn cô nương, các người cũng đến đây à.” Chẳng qua lúc này không phải lúc tán gẫu, nàng nhẹ giọng nói: “Nhị ca muốn trị thương cho bà ấy?”

“Ừm.” Đỗ Văn Uyên chớp mắt với nàng một cái rồi đi về phía trước.

“Là người?” Trương thôn nhìn hắn, “Người khi nào biết xem bệnh?”

“Xem qua chút sách thuốc,” Đỗ Văn Uyên hành lễ với trưởng thôn, “Trưởng thôn để cho ta thử một lần được không? Vừa rồi Khuru Trương Vinh nói đại tỷ hắn nếu có chuyện không may muốn sư phụ ta phụ trách, ta là đệ tử của sư phụ, đương nhiên phải phân ưu giải nạn cho sư phụ, nếu như có bất kì hậu quả không tốt gì, một mình ta gánh chịu là được.”

Khuru Trương Vinh vẫn chưa trả lời, bên kia Đỗ Hiền kinh sợ sắc mặt trắng bệch, xông tới nói: “Nói những gì đó, nếu không trị hết, chẳng lẽ con phải cười kẻ không biết xấu hổ này?”

Khuru Trương Vinh cũng nói: “Tiểu tử người đừng tới quấy rối, đây là chuyện của sư phụ người.”

“Thế nào, lẽ nào trong lòng các người có quỷ sao?”. Đỗ Văn Uyên nhìn Khâu quả phụ, khóe miệng chứa nụ cười nhạt.

Khâu quả phụ mặt dần ửng hồng, thiếu niên này sắc mặt như mỹ ngọc, dáng người thon dài, đứng ở đó giống như một cây trúc xanh, bà nhìn trái tìm đầu hoảng lên.

“Cho hắn thử là được.” Bà phun ra một câu, dù sao khỏi hay không đều do bà định đoạt.

Khuru Trương Vinh khóe miệng co giật, đại tỷ đã lên tiếng rồi, đành phải đồng ý.

Đỗ Văn Uyên đi tới bên người Khâu quả phụ, hỏi: “Đau chân nào?”

“Đùi phải.”

Hắn gập đầu, nhìn về phía đại phu kia, “Ông có mang ngân châm tới không?”

“Có.” Đại phu cũng có ý định xem kịch vui, ngân châm có thể dùng được sao, tiểu tử này chưa dứt sữa, nói khoác có thể trị được Khâu quả phụ, hắn muốn xem thử chữa thế nào, liền lục ngân châm trong hòm thuốc ra đưa tới.

“Tiểu Nư, muội tới đây.” Đỗ Văn Uyên nhận lấy, mở hòm ra nhìn, mấy chục cây ngân châm tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Khâu quả phụ trong giờ khắc này bỗng nhiên hơi hơi hồi hận, gương mặt gần ngay trước mắt ôn hòa mỉm cười, ngón tay cầm cây kim bạc thật dài.

Đỗ Văn Uyên lại nói: “Tiểu Nư, kéo chân của bà ấy lộ ra.”

Đỗ Tiểu Nư bĩu môi, nàng không muốn chạm vào nữ nhân này đâu, chẳng qua nếu để Đỗ Văn Uyên chạm vào nàng càng không muốn, liền đưa tay vén váy Khâu quả phụ lên.

Đỗ Văn Uyên không nói chuyện nữa, chỉ lặng im một hồi, không hề báo trước một tiếng, trực tiếp ghim cây ngân châm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Cái Giá Gạt Người

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Trong khoảnh khắc đó tiếng kêu gào như giết heo vang vọng khắp không trung

Khâu quả phụ lập tức từ trên mặt đất nhảy lên, lao đảo chạy vội một đoạn đường mới dừng lại, nước mắt giàn giụa.

“A, thì ra có thể đi. ” Lập tức có người hô lên.

“Đúng vậy, căn bản là không có té gãy chân à, nữ nhân này quả thật là hạ tiện cư nhiên giả bộ bị thương lừa người.”

Trưởng thôn cũng trở mặt rồi, hất tay áo một cái, “Hai tỷ đệ các ngươi quá đáng rồi, sau này đừng làm chuyện vậy nữa, bằng không ta tuyệt đối không tha cho đám các ngươi.”

“Không có mà, trưởng thôn, Đại tỷ ta thật sự bị thương ở chân, trưởng thôn à, ông đừng đi.” Khuru Trưởng Vinh cuống gần chết, vừa muốn giữ trưởng thôn lại, vừa muốn đi xem đại tỷ hân, không biết phải làm sao.

“Phụ nhân này không biết xấu hổ.” Đỗ Hiền lắc đầu liên tục, lại đi xua đuổi đám người, “Còn nhìn cái gì nữa, không thấy là gạt người à, căn bản là không có gì.”

Các nữ nhân vây quanh chửi Khâu quả phụ, các nam nhân cũng hùng hùng hổ hổ đi.

“Nhị ca, huynh còn biết đâm ngan châm à, học lúc nào?” Đỗ Tiểu Ngư hỏi, “Muội thấy Khâu quả phụ đúng là bị thương tổn ở chân, nếu không sao dám cho huynh thử? Là huynh chữa khỏi cho bà ta?”

“Còn chưa học chữa làm sao?” Đỗ Văn Uyên nhàn nhạt nói.

“A?” Đỗ Tiểu Ngư càng ngày càng kỳ quái, “Vậy bà ấy . . .”

“Quá đau.”

“A?” Đỗ Tiểu Ngư run một cái, “Nhị ca thật ác độc.” Có thể khiến người ta quên mất đau đớn đứng lên vậy không biết sẽ đau thế nào, Khâu quả phụ lúc này thật sự xem như tự làm tự chịu.

Lúc này Chương Trác Dư kéo Vạn Phương Lâm tới nói: “Đỗ sư huynh vốn định mang chúng ta đến bái kiến Lâm sư phụ, không ngờ vừa tới đã nhìn thấy kịch hay, còn phấn khích hơn cả trên sách đấy, chẳng qua Đỗ sư huynh sao có thể làm bà ấy bò dậy? Huynh biết ngan châm điểm huyết à?”

Đỗ Văn Uyên cười cười không trả lời, điểm huyết gì chứ, hân hiện tại có chút nội lực, làm đau người ta còn không dễ dàng sao? Chẳng qua may mà ngan châm không bị gãy ở bên trong, nếu không thì phiền toái rồi, hân hơi giương tay áo, “Đi thôi, dẫn người đi gặp sư phụ ta.”

Chương Trác Dư đã sớm nghe đại danh anh hùng đã hỏ, đứng gần nhìn Lâm Tung, quả nhiên đáng người khôi ngô, uy vũ bất phàm, tất nhiên là rất kính ngưỡng.

Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh nói chuyện với Vạn Phương Lâm, “Sao hôm nay bắt chợt đến đây?”

“Mấy ngày trước biểu ca nghe được Đỗ công tử hỏi một tiểu thương ở chợ làm sao bắt con cua, mới biết người muốn tự mình ra sông câu.” Vạn Phương Lâm nhếch miệng cười, dưới mũi che mặt mơ hồ lộ ra dung nhan xinh đẹp, “Biểu ca cũng thích ăn con cua nhất, xin chỉ thị cha mẹ nói muốn mang ta tới thôn chơi, mẹ đồng ý, còn cho chúng ta ở nơi này hai ngày, lúc đó trở lại cùng Đỗ công tử.”

Nghe được có biện pháp câu con cua, Đỗ Tiểu Ngư không nhịn được, vội kéo Đỗ Văn Uyên đi hỏi. Lâm Tung vốn mỗi ngày ăn cơm ở nhà bọn họ, mọi người cùng đi tới nhà Đỗ Hiền.

“ . . . Thì ra con cua ngốc thật, chỉ cần dùng cần câu buộc chút thịt heo thả xuống vào đáy nước nó sẽ đi ăn, chờ phát hiện có động tĩnh thì nhẹ nhàng nhấc lên, chẳng qua không thể rời mặt nước, bằng không nó sẽ buông càng. Đến lúc đó dùng túi lưới vây lại, chỉ cần trong nước nó sẽ không trốn, chỉ kẹp chặt thịt. ” Đỗ Văn Uyên nói tỉ mỉ: “Còn có một biện pháp nữa, trời tối cầm đèn đi bắt cũng được, bởi vì con cua thích ánh sáng, sẽ tụ lại.”

Nghe rất giống câu tôm hùm, Đỗ Tiểu Ngư trước đây có bắt tôm hùm, chẳng qua con kia còn ngốc hơn cua nhiều, chỉ cần được ăn đánh đến chết cũng không buông, không cần phải dùng tới túi lưới, chỉ cần nhắc nó lên khỏi nước kéo ra khỏi cần là được.

“Chúng ta đêm nay đi đi”. Nàng hưng phấn làm nóng người, “Đèn lồng dễ tìm thôi, mượn thêm cái lưới đánh cá.”

“Không sợ lạnh à,” Đỗ Hiền nói: “Buổi tối gió lớn, vạn nhất Chương công tử và Vạn tiểu thư lạnh cóng phải làm sao?”

“Mặc nhiều hơn là được, Chương Trác Dư, Vạn cô nương, có phải không?”

Đỗ Hiền vỗ đầu nàng, “Không lễ phép, không gọi tiếng công tử, nào có ai gọi cả họ tên như thế?”

Đỗ Tiểu Ngư gãi gãi mặt, thấy cha trừng mình, đành phải đổi giọng nói: “Chương công tử.”

“Gọi ta Trác Dư là được rồi,” Chương Trác Dư cười nói: “Đồ đại thúc, chúng ta và Tiểu Ngư không phải lần đầu gặp, không cần mới lạ như thế đâu ạ.”

“Cha thấy đấy, không phải con muốn gọi như vậy nha.” Đỗ Tiểu Ngư thuận cột bò xuống dưới.

“Nhân gia đây là có phong độ, con cho rằng ai cũng như con à? Hoặc là gọi tiếng ca ca cũng được.” Đỗ Hiền tuy nói như vậy, nhưng không kiên trì, chỉ cảm thấy nhìn thiếu niên này càng ngày càng hợp mắt, là tú tài trẻ tuổi không nói, còn là người khiêm tốn hữu lễ.

“Trác Dư, nghe nói người cũng thích ăn con cua?”. Vẫn nên gọi tên thôi, mặc dù so ra lớn hơn nàng, nhưng thêm chữ ca thực sự không gọi được, đến cùng mới mười một tuổi thôi.

“Đương nhiên, không tới Lư Sơn cô phụ mất, không ăn con cua cô phụ bụng.” Chương Trác Dư nhìn nàng cười, từ lần trước nàng lấy mình ra đùa giỡn, quan hệ của hai người càng quen thân hơn, “Ta trước đây cũng thường mò cua ăn, tiếc thay Đỗ sư huynh không hỏi ta lại chạy tới hỏi bọn buôn bán.”

“A, thì ra người cũng biết bắt.” Chẳng qua ngẫm lại cũng phải, Chương Trác Dư trước đây là người trong thôn, biết bắt cũng không có gì kì lạ, Đỗ Tiểu Ngư tiến lên hai bước nhiệt liệt thảo luận cùng hân mỹ vị con cua.

Một lát đến cửa, Tiểu Lang ngoắt ngoắt cái đuôi ra nghênh tiếp, nó bây giờ hình thể khổng lồ, mới nhìn như một con sói. Vạn Phụng Lâm đột nhiên nhìn thấy, hơi thở sắp ngừng lại, còn Tiểu Lang thì ngửi thấy mùi hương phả trên người nàng, nhanh đi qua đưa mũi ngửi, Vạn Phụng Lâm rốt cục oa một tiếng khóc lớn lên.

Chương Trác Dư cũng giật mình, vội kéo nàng ra phía sau, nhỏ giọng dỗ: “Đừng sợ, biểu muội, không cần người.”

Đỗ Tiểu Ngư mới phản ứng lại, vội bảo Tiểu Lang lui ra phía sau, “Đừng vậy, là ta nuôi, nó rất biết điều, người không phải sợ.” Thấy Vạn Phụng Lâm từ phía sau Chương Trác Dư chậm rãi thò đầu ra, nàng vươn tay chỉ vào mặt đất, “Tiểu Lang, nằm sấp xuống, mau nhận lỗi với Vạn cô nương.”

Tiểu Lang quả nhiên nằm sấp xuống, hai lỗ tai cúi xuống, đáng thương hề hề, nhìn thật đáng yêu.

Vạn Phụng Lâm giọng run run nói: “Thật không, không cần người chứ?”

“Đương nhiên.” Đỗ Tiểu Ngư lại vung tay lên, Tiểu Lang đứng lên, “Người xem, nó còn có thể nhấc chân.” Nàng đưa tay ra lắc hai lần với nó, Tiểu Lang liền nâng chân trước lên cho nàng nắm lấy.

“Thật thú vị.” Chương Trác Dư mắt phát sáng, “Tiểu Ngư, bảo nó cho ta nắm nắm có được không?”

“Ừm, người đến đây, làm giống ta như vậy là được.” Đỗ Tiểu Ngư dạy hân.

Tiểu Lang cũng thuận theo nhấc chân.

Vạn Phụng Lâm rốt cục không sợ nữa, cảm thấy Tiểu Lang thoát nhìn rất ngây thơ, chẳng qua vẫn không dám tới gần, chỉ dựa bên người Chương Trác Dư vào phòng.

Đỗ Văn Uyên ngồi xổm xuống vỗ đầu Tiểu Lang, “Muội dạy đợ nó ngoan đấy.”

“Cũng chỉ biết hai chiêu này thôi,” Đỗ Tiểu Ngư tiến đến bên lỗ tai hân, thấp giọng nói: “Huynh không nhớ à, cái tên này nửa đêm thường gâu sủa lung tung, chỉ mong hai ngày nay không thế này nữa, nếu không Vạn cô nương lại sợ rồi. haiz, nhìn thử nó, làm hai động tác này lại muốn đòi đồ ăn, đồ tham ăn.” Nói xong móc ra hai miếng thịt cho nó.

“Không phải giống muội à?” Đỗ Văn Uyên khẽ cười, “Vật như chủ, ôi, thật không sai tí nào.”

Đỗ Tiểu Ngư khoe miệng co giật, đuôi tới đập hân mấy cái.

Trong nhà có hai người khách hiếm có tới, Triệu thị tất nhiên là triển khai tất cả vốn liếng, làm đầy một bàn ăn, thật ra khiến hai người ngỡ ngàng, nói liên tục phiền phức chủ nhà.

“Lát nữa tìm Ngô đại nương mượn hai cái áo choàng dày, không thể để bị lạnh được.” Sau khi ăn xong Triệu thị căn dặn Đỗ Hiền, “Ông cũng đi theo một lúc đi, hai vị thiếu gia tiểu thư không thể có ngoài ý muốn được.”

Đỗ Hiền trả lời một tiếng đi ra cửa Đỗ Văn Uyên lĩnh giáo vấn đề kiểm pháp cùng Lâm Tung, Chương Trác Dư ở bên cạnh nghe, Triệu thị bụng mảy chén trà tới cho mọi người uống, lại ngồi ở bên người Vạn Phụng Lâm hỏi, “Hoàng Hoa nhà chúng ta có gây phiền toái cho Vạn phu nhân không?”

“Không có, mẹ cháu yêu thích Hoàng Hoa tỷ lắm, nói nàng ngộ tính cao.”

Triệu thị gật đầu, “Vây được, ta còn sợ nó không học được, một năm này thì học được bao nhiêu, sợ nó không học được tài nghệ của Vạn phu nhân.”

Đỗ Tiểu Ngu nghe vậy cả kinh, vội đưa tay kéo Vạn Phương Lâm, ai ngờ vẫn bị chậm, Vạn Phương Lâm nói: “Một năm? Không phải ạ, mẹ cháu cùng Hoàng Hoa tỷ kí khế ước ba năm mà.”

Triệu thị lập tức sùng sốt, “Cái gì?”

Đỗ Tiểu Ngu kêu khổ, thấy Triệu thị trừng tới, đành phải nói, “Đúng, đúng là ba năm”

Triệu thị neho mắt lại, tay nắm chặt, nhưng bởi vì trong nhà có khách nên không tiện phát tác, chỉ là gương mặt như tro than, dọa người.

Vạn Phương Lâm cảm thấy không khí quái dị cũng không dám nói lời nào, cúi đầu, không biết vì sao Triệu thị bất chợt biến hình dạng.

“Con đi theo ta.” Triệu thị bỗng đứng lên.

Một tiếng này hơi to, Đỗ Văn Uyên bên kia cũng nghe được, Đỗ Tiểu Ngu nhìn cầu cứu Đỗ Văn Uyên đi theo Triệu thị vào phòng.

Sau khi hai người vào nhà, Triệu thị đóng cửa lại, xoay người chỉ vào Đỗ Tiểu Ngu trách cứ: “Con giỏi lắm, còn dám gạt cả ta nữa.”

Đỗ Tiểu Ngu vội kéo chịu tội thay ra ngoài, “Tần Đại thẩm nói không có chuyện gì, con thấy đại tỷ thích thêu thùa như vậy, thuyết phục tỷ không nói cho mẹ biết trước, hoàn toàn không liên quan tới đại tỷ.” Nàng cực kỳ cẩn thận đi lên hai bước, muốn kéo tay áo Triệu thị, “Mẹ à, cũng chỉ hơn hai năm thôi mà, đại tỷ đến lúc đó một tay thêu thùa tốt, còn sợ tìm không được tướng công sao?”

“Con câm miệng đi” Triệu thị vẫy tay áo, “Ta biết ngay là đầu óc của con, Hoàng Hoa vốn là đứa trung thực, bị con làm hư rồi, bây giờ hai đứa biết gạt cha mẹ, về sau thế nào?”

“Mẹ, con biết lỗi rồi, lần này còn xin mẹ tha thứ cho con.” Đỗ Tiểu Ngu cầu xin: “Bên ngoài còn có khách ạ.”

“Ta thấy con không có thái độ thật lòng nhận sai,” Triệu thị giận nói: “Con quỳ xuống cho ta.”

Thấy bà giận tới cực điểm, Đỗ Tiểu Ngu đành phải quỳ xuống.

“Đưa tay ra.” Triệu thị lấy cây thước ra.

Đỗ Tiểu Ngu sợ hãi nói: “Mẹ?”

“Vuron ra” Triệu thị quát lên một tiếng.

Đỗ Tiểu Ngu đành phải run run duỗi tay ra, nàng không ngờ sẽ bị đánh, chỉ cảm thấy lòng đầy ảm ức. Lại nghĩ tới thời gian hơn một năm này nhọc nhằn khổ sở kiếm tiền, nhưng địa vị trong lòng Triệu thị không được đề cao một chút nào, lần này chẳng qua là đau lòng đại tỷ mới lừa người thôi, lại nhận lấy phần nợ lớn như vậy, ngay lập tức không chờ thước đánh tới, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Con còn thấy oan à?” Triệu thị thấy nàng rơi lệ, trong lòng càng căm tức, “Đừng tưởng rằng khóc có thể tránh được, sớm biết hôm nay sao còn lừa người... lại còn không biết hối cải”. Nói xong hung hăng đánh nàng hai lần.

Bàn tay Đỗ Tiểu Ngu lập tức đỏ, nước mắt cũng rơi càng nhiều.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tiêu Tan

Edit: Hắc Phượng Hoàng

“Mẹ, là con.” Đỗ Văn Uyên ở ngoài cửa nói.

Triệu thị không mở cửa, “Con ở bên ngoài tiếp khách đi, ta với Tiểu Ngu đi ra liền.”

Đỗ Văn Uyên trầm mặc một chút, “Vạn cô nương muốn tìm Tiểu Ngư nói chuyện, chuyện nữ nhi gia của các nàng con và Trác Dư sư đệ không tiện.”

Triệu thị không còn cách nào đành phải mở cửa, Đỗ Văn Uyên vừa đi vào thấy Đỗ Tiểu Ngư quỳ trên mặt đất, hần vừa rồi đã từ trong miệng Vạn Phụng Lâm biết được sao lại thế này, đi lên trên thấp giọng hỏi, “Muội không nhận sai với mẹ à?”

Đỗ Tiểu Ngư không đáp, cầm tay áo lau mặt.

Xem ra không giải quyết dễ dàng như trong tưởng tượng vậy, hần quay người đóng cửa lại nói: “Mẹ, việc này con cũng biết, không hoàn toàn là Tiểu Ngư sai, lại nói, nó là vì đại tỷ, mà đại tỷ cũng cam tâm tình nguyện ký ba năm.”

Triệu thị chưa nguôi con tức, giận nói: “Các người chỉ biết che chở nó, hiện tại dường thành dạng tính khí gì, con nhìn nó đi, có thật lòng muốn hối cải không? Giống như ta đánh oan nó.”

“Mẹ, Tiểu Ngư tự chủ trương là không không đúng.” Đỗ Văn Uyên lấy tình để thông hiểu, “Nhưng nó hiểu thuận con biết, nếu nói lừa người, lần trước nó và cha không phải cũng gạt mẹ chuyện đưa hầu bị đập đầu thôi, nói cho cùng là sợ mẹ đau lòng, nó tuổi còn nhỏ có thể làm được thế này đã rất tốt rồi.” Hần ngừng một chút, “Ban đầu con cũng đã làm chuyện sai lầm, mẹ có thể tha thứ cho con, lẽ nào không tha thứ Tiểu Ngư?”

Nghe hần nhắc tới chuyện một mình đi gặp tổ mẫu, Triệu thị hơi sững sờ, lại nghĩ tới tiểu nữ nhi đã từng nói từ sớm chuyện cho Đỗ Hoàng Hoa đi học thêu thùa, lại nhìn Đỗ Văn Uyên, trong lòng không khỏi chua xót, con của mình sao lại không thích chứ?

“Tiểu Ngư, con có biết vì sao mẹ đánh con không?” Bà đi tới trước mặt Đỗ Tiểu Ngư.

Đỗ Tiểu Ngư hít hơi không nói lời nào.

“Vạn con hần là hiểu được lần trước tại sao ta phải đánh nhi ca của con”. Triệu thị nói: “Cả nhà chúng ta những năm này là thế nào tới hôm nay, không phải là vì tín nhiệm lẫn nhau sao? Ta tin cha con, cha con cũng tin ta, mà đại tỷ con luôn luôn thận trọng, trước kia chưa bao giờ gạt ta một câu, con nói là muốn tốt cho Hoàng Hoa, chính là đi khuyến khích nó lừa gạt cha mẹ? Con cho rằng người làm mẹ ta đây, không thật lòng yêu thương các con à?” Bà vừa nói cũng khóc lên, “Ta hận chẳng thể móc tim cho các con”

Thấy bà khóc, Đỗ Tiểu Ngư hoảng rồi, “Mẹ, con không nghĩ như vậy.”

Triệu thị rơi lệ nhìn nàng, “Nếu như có thể để cho Hoàng Hoa sống thật tốt, chẳng lẽ ta còn không chịu? Nhưng con lại cùng nó gạt ta, phòng bị người làm mẹ ta đây.”

Thấy bà thương tâm cực độ, Đỗ Tiểu Ngư khẩn thiết nói: “Mẹ, là con trước đây nghĩ sai, con hiện tại hiểu rồi, người thương tỷ tỷ, về sau con không bao giờ lừa mọi người nữa.”

Đỗ Văn Uyên cũng khuyên, “Tiểu Ngư bây giờ biết sai rồi, mẹ đừng thương tâm, tha thứ cho nó đi.”

Đỗ Tiểu Ngư đứng lên lấy khăn cho Triệu thị lau nước mắt, thật lòng sám hối, “Mẹ, con thật sự biết sai rồi, con không nên dụ dỗ tỷ lừa người, cũng không nên để Tần Đại thẩm đeo cái nôi đen này, việc này là một mình con nghĩ ra được...”

Đỗ Hiến lúc này nhắc theo hai cái đèn lồng, xách lưới đánh cá, tay phải xách áo choàng dày đi tới nhà chính, nhưng thấy chỉ có hai biểu huynh muội Chương Trác Dư và Lâm Tung ở đó, cảm thấy rất kỳ quái, chào hỏi khách khứa hai câu đi vào phòng ngủ tìm Triệu thị, ai biết nghe được bên trong rồi một nù.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Nương tử, Tiểu Ngư, mau mở cửa.”

Đỗ Văn Uyên mở cửa, ông lập tức xông tới.

“Chuyện gì thế? Ta đi ra ngoài một chuyến phát sinh cái gì? Nương tử, Tiểu Ngư, ai bắt nạt các người? Văn Uyên, con nói một chút coi” Đỗ Hiến sốt sắng.

Triệu thị quệt quệt mắt, “Không có chuyện gì, nói đến cuộc sống trước đây không tốt thôi.”

Đỗ Tiểu Ngư cũng ở bên cạnh vụng trộm thay đổi sắc mặt.

“Haiz, sao lại nhắc tới những việc này.” Đỗ Hiến rất khó hiểu, “Hôm nay khách đến không đi tiếp, làm tổ trong phòng làm gì? Mẹ nó, áo choàng ta cũng mượn tới, bà tìm hai cái thùng lớn thích hợp đi ra đựng cua.”

“Mẹ.” Đỗ Tiểu Ngư sợ hãi hô, chỉ lo bà còn chưa nguôi giận.

Triệu thị xoa xoa tóc của nàng, giận dữ nói: “Tại con muốn nghe nên ta mới nói đấy, lại bị cha con nói, còn không đi ra, vừa rồi không phải Văn Uyên nói Vạn cô nương tìm con sao.”

Nói như vậy chính là tha thứ nàng rồi, Đỗ Tiểu Ngư yên tâm, cười cười đi ra ngoài, đi tới ngưỡng cửa phòng mới dừng bước, cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, không khỏi tự giễu một trận, đã là người hai mươi mấy tuổi còn khóc thành thế này, thật sự xem như mình thành trẻ con rồi, không biết bọn Chương Trác Dư có biết không, còn bị đánh thốc, thật sự là mất mặt.

Đỗ Văn Uyên theo kịp , sau lưng hỏi, “Tay có đau không?”

“Sao không đau chứ?” Đỗ Tiểu Ngư bĩu môi, “Huynh bị đánh thử xem.”

Hắn đi vài bước nắm tay nàng lên nhìn, “Cũng được, không đánh mấy lần,” Một bên xoa nhẹ nói: “Muội nhận sai sớm chút không được à? Cần gì phải viện cớ nhiều như vậy, chẳng trách mẹ tức giận.”

“Đánh cũng bị đánh rồi, huynh mã hậu pháo có tác dụng gì nữa.”

“Nhìn đi, muội chính là như vậy đấy,” Đỗ Văn Uyên ấn đầu nàng, “Mẹ nói không sai, sau này tìm tướng công khó khăn lắm.”

“Cùng lắm thì không tìm,” Đỗ Tiểu Ngư rên một tiếng.

“Chỉ hướng không nhỏ nhì, muốn làm đạo cô phải không?”

Đạo cô? Có thể tu thành thần tiên thì nàng sẽ đồng ý ngay.

Hai người đang nói chuyện, Chương Trác Dư đi ra ngoài nói: “Triệu đại thẩm bớt giận chưa? Ta sợ sẩy chuyện này, quên căn dặn biểu muội, nếu không Tiểu Ngư sẽ không bị trách cứ.”

Chuyện này hắn cũng biết, cũng là đám người tham dự, vừa rồi thấy Đỗ Tiểu Ngư và Đỗ Văn Uyên trước sau ra bên ngoài thì phát hiện bất thường, vừa hỏi, hiểu ngay Vạn Phương Lâm lo lắng tiết lộ chuyện Đỗ Hoàng Hoa kí khế ước ba năm.

“Chuyện không liên quan tới người, sớm muộn gì mẹ cũng sẽ biết thôi.” Kéo dài mà nói, nếu tìm ra mối hôn sự tốt, không đánh sưng tay nàng mới là lạ, nhưng giờ nghĩ lại lúc trước hắn là nên thẳng thắn, nếu cầu xin tốt, cũng sẽ đáp ứng đúng không? Bây giờ lại làm bà đau lòng.

Chương Trác Dư thấy Đỗ Văn Uyên đang xoa tay cho nàng liền hỏi: “Tay người sao vậy?”

Đỗ Tiểu Ngư vội rút tay về đầu ở phía sau, “Không, không sao.”

Thấy nàng lúng túng, Chương Trác Dư cười rộ lên, “Ta trước đây cũng thường chọc mẹ ta tức giận, bởi vì không dụng công đọc sách, không biết bị đánh bao nhiêu lần rồi, đều là dùng cây thước thật to đánh.”

Đỗ Tiểu Ngư không che giấu nữa, đồng tình nói: “Mẹ người nghiêm khắc như vậy á? Vậy người chẳng phải rất thảm à?”

“Đúng vậy, khi đó nhỏ, sau này gắng sức đọc sách, chẳng qua cũng chính vì thế mới có thể thi đậu tú tài nha.”

Nghe có vẻ không hề tức giận chút nào, còn giống như rất cảm kích mẹ hắn, quả nhiên dễ tính, Đỗ Tiểu Ngư cười cười với hắn, “Vừa rồi cha ta mượn hai cái đèn lồng tới, chúng ta đi bắt cua đi.”

Triệu thị cũng lấy ra hai thùng gỗ, Đỗ Văn Uyên và Chương Trác Dư cùng gỡ lưới đánh cá, năm người mỗi người xách một công cụ đi ra bờ sông.

Con sông vờn quanh thôn Bắc Đồng giờ khắc này hai bờ sông đều có những điểm ánh sáng nhỏ, xem ra không chỉ có bọn hắn đến bắt cua, Đỗ Hiền tìm vị trí thật tốt, trải chút rom rạ trên mặt đất, để Chương Trác Dư và Vạn Phương Lâm ngồi.

Đỗ Văn Uyên giúp gỡ thu dọn lưới đánh cá rồi tung, cầm cẩn thận hai đầu dây, lúc này mới ném vào sông.

Đỗ Tiểu Ngư nhấc hai chiếc đèn lồng lớn thả trên gần mặt nước, ngẩng đầu nhìn lại, thấy bầu trời đêm, mặt trăng như cái chậu in bóng vào dòng sông, có một loại cảnh sắc ban đêm tuyệt mỹ.

Nhất thời tất cả mọi người tập trung tinh thần, Đỗ Văn Uyên bỗng nhẹ giọng nói: “Động, động.”

“Vây mau thu” Đỗ Tiểu Ngư hưng phấn nói.

“Gấp cái gì, bắt cua cũng phải có tính nhẫn nại, cẩn thận.” Đỗ Hiền đi theo Bạch Sĩ Anh câu cá vài lần, nói ra tâm đắc, “Bắt đúng thời cơ thu, chờ một chút.”

Qua một lúc, Đỗ Văn Uyên nhanh chóng thu hai dây, rồi sau đó buộc một dây lại gốc cây, một dây kéo.

Mấy người vây bước lên xem, Đỗ Tiểu Ngư thất vọng nói: “A, chỉ có hai con.”

“Vẫn phải nhanh hơn một chút nữa.” Đỗ Hiền bình một câu.

Chương Trác Dư đi đến gần nắm hai con cua cẩn thận nhìn, than thở nói: “Con cua này béo, chắc chắn ăn ngon.”

Đỗ Tiểu Ngư nghe liền thèm chảy nước dãi, thúc giục Đỗ Văn Uyên: “Nhị ca, mau, lại ném lưới xuống.”

Nhìn hai người nhìn chăm chăm con cua, Đỗ Văn Uyên chà chà hai tiếng, lắc đầu nói: “Hai kẻ tham ăn tập hợp một chỗ.”

Đỗ Hiền nghe được cười không ngừng.

Vạn Phương Lâm cũng che miệng khẽ cười, lại nhắc nhở nói: “Biểu ca, huynh lên đây một chút, giày dính vào nước sông rồi.”

Đêm nay bắt được 25 con cua, nuôi trong thùng gỗ, bò kêu vang lộc cộc.

Lúc Đỗ Tiểu Ngư đi vào nhà bếp rót nước nghe được Triệu thị nhỏ giọng nói: “Vạn tiểu thư này ngủ ở nhà chúng ta có thích hợp không? Tuy nói là cùng một phòng với Tiểu Ngư, nhưng Văn Uyên nhà chúng ta cũng lớn.”

“Bà nghĩ vậy ư?” Đỗ Hiền nói: “Vạn tiểu thư mới mười tuổi thôi, sao phải để ý những thứ này, nếu không Vạn phu nhân cũng không chịu thả bọn họ chạy tới chơi, lại nói, bà thấy nữ nhi nhà người ta quý giá? Tiểu Ngư nhà chúng ta cũng là cô nương gia, vậy Chương công tử không phải cũng ở nơi này sao, chuyện này tính thế nào?”

Triệu thị nghe cũng có lý, Vạn gia là nhà thương nhân làm việc không câu nệ tiểu tiết, sợ chính là mình lo ngại, nhưng đãi ngộ đương nhiên vô cùng tốt, lấy ra chân mới toanh cho bọn họ đắp, lại căn dặn nữ nhi nhà mình ngủ chú ý chút, đừng làm thức giấc người khác.

Vạn Phương Lâm không nhõng nhẽo gì, tuy trong nhà cơm ngon áo đẹp, thế nhưng đến trong thôn không hề có ý ghét bỏ chút nào, Đỗ Tiểu Ngư rất thích năng, lời kéo nói chuyện một hồi lâu mới tắt đèn nghỉ ngơi.

Đến ngày hôm sau, bốn người lại đi vô quán nhìn dạy tập võ thuật thế nào, Chương Trác Dư nhìn thấy Đỗ Văn Uyên dưới sự chỉ đạo của Lâm Tung học được mấy chiêu kiếm, rất ước ao, hận không thể cũng bái sư phụ, nhưng nghĩ tới mẹ ở nhà không cho đành phải coi như thôi.

Sau sự kiện ngày hôm qua, thôn dân đều thấy Khâu quả phụ đi cà nhắc, lại nói là bà ta không có lòng tốt giả vờ bị thương nữa, trường thôn càng không muốn quan tâm tới củ khoai lang bông tay này, cho nên bây giờ cho dù Khâu quả phụ thật sự bị thương cũng không có chỗ tổ khổ, đành phải trốn ở trong nhà nguyên rùa Lâm Tung và một nhà Đỗ Hiền mấy ngàn mấy vạn lần.

Đến buổi trưa mọi người lại trở lại dùng cơm, chưng con cua lên ăn, ướp nhiều gừng, dấm chua, mỹ vị trong đó đương nhiên không cần phải nói, một bàn tiếng nói tiếng cười.

Thời gian như vậy luôn trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã tới lúc phải chia tay.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn xe ngựa đón mấy người đi, trong lòng rất phiền muộn, kéo Triệu thị nhỏ giọng nói: “Mẹ, người mau sinh đệ đệ muội muội cho con đi, trong nhà thực sự quạnh quẽ quá.”

“Nói nhăng gì đó.” Triệu thị lập tức đỏ mặt vội vàng xoay người đi vào trong phòng.

Đỗ Tiểu Ngư trộm cười một tiếng, khép lại tay yên lặng cầu nguyện với ông trời, tiểu đệ, tiểu muội mau tới đi, tỷ sẽ nuôi béo các ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thăm Bệnh

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Vừa qua thượng tuần tháng mười, mấy con thỏ cái bắt đầu sinh thỏ con, Đỗ Tiểu Ngư sợ chúng bị lạnh, sớm đi chuyển lồng sắt vào trong nhà, chẳng qua mùi vị này thực sự hun người, nàng chờ Đỗ Hiền mấy ngày nay rảnh rồi làm một cái lều ở hậu viện.

Nếu nuôi tiếp chắc chắn số lượng sẽ nhiều lên, cần phải có địa phương chuyên môn, hơn nữa phải vừa thông gió vừa ấm áp.

Đỗ Tiểu Ngư thò đầu nhìn ngoài cửa sổ, kỹ thực phòng của bọn họ cũng có thể sửa một chút, mở rộng trước sau hạ viện, nếu không mấy người khách đến sẽ phải chen trong một căn phòng ngủ, thật là phiền phức.

Nàng út cho thỏ mẹ một ít lá rau, hiện tại bốn con đều sinh, tổng cộng có 27 con thỏ con, thêm vào một con nữa chắc phải có ba mươi mấy con, để chúng chắc chắn sẽ rất đồ sộ.

Thỏ con thịt đầy đặn hồng hồng nhét chung một chỗ cực kỳ đáng yêu, tiếc thay trưởng thành vận mệnh sẽ rất bi thảm.

Đỗ Tiểu Ngư lắc đầu đi ra khỏi phòng, nàng tận lực không sản sinh cảm tình với mấy con thỏ này, dù sao kiếp trước đã từng nuôi một con, rất cưng chiều, nào có đạo lý giết rồi ăn? Nhưng hiện tại góc độ không giống với lúc trước, cách làm đương nhiên cũng bất đồng.

“Tiểu Ngư, tới đây tới đây, vừa vụn.” Đỗ Hiền ngoắc tay với nàng, ông hiền nhiên là từ trong ruộng vừa trở về, cầm trong tay thứ đồ, dáng vẻ phát sầu.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn, “Là thư ạ?”

“Đúng vậy, chữ viết quá lộn xộn, ta nhìn đau đầu.” Đỗ Hiền đưa thư cho nàng, “Lão đại Thường gia cuối cùng cũng từ thôn Nam Động trở lại, đây là đại cữu con bảo hấn mang tới, con đi đọc cho mẹ con.”

Đối với huynh muội Triệu thị nàng hoàn toàn không có ấn tượng gì, nhưng đối với thư thì rất tò mò, nhanh chóng cầm qua liếc mắt nhìn, nhưng lập tức muốn vứt rất xa.

Đây là chữ gì?

Công nhận nó là con giun cũng không sai, còn câu nói không thông, Đỗ Tiểu Ngư chạy vào trong gọi: “Mẹ ơi, có thư của đại cữu cữu”

Triệu thị nghe tiếng chạy đến, mặt kinh hi, “Trên đó viết cái gì?”

“Không biết được, mẹ xem thử đi, chữ này là đại cữu viết sao?” Đỗ Tiểu Ngư nhìn muốn học mẩu, làm sao lại không mời một người đến viết giùm chứ?

Triệu thị nhận lấy vui rạo rức nói: “Đại cữu con làm tổ phụ nha ~ mời chúng ta đi qua chơi đấy.”

Đỗ Tiểu Ngư tròn to mắt, “Mẹ xem hiểu ạ?”

Triệu Thị cười nói: “Đại cữu con từ nhỏ viết chữ cứ như vậy, vì chuyện này không biết bị ngoại tổ mẩu của con chửi mấy lần, sau này hết hi vọng. Con nhìn thử đi, những năm này vẫn như vậy, may là ta để mắt đến.” Bà đọc qua một chút tin tức, “Còn làm nhà mới, nói hiện tại gian nhà lớn, nhiều gian phòng ở.”

Đỗ Hiền cũng nghe thấy, cười nói: “Cuộc sống càng ngày càng tốt.”

“Đúng vậy, chúng ta đều sống rất tốt, trước đây ta sợ liên lụy đại ca và tiểu muội, không lui tới nhiều với bọn họ,” Triệu thị cảm khái, “Hiện tại được rồi, đại ca cũng biết Văn Uyên thi đậu tú tài,” Bà ngừng một chút, “Làm ta thực sự muốn trở về nhìn thử.”

“Vậy tranh thủ về một chuyến đi, đây là quê hương của bà, cũng đã mấy năm chưa về.” Đỗ Hiền nói: “Đến lúc đó ta đưa bà, bà muốn ở thêm một đoạn thời gian cũng được, gặp lại tiểu muội chắc chắn bà cũng vui mừng.” Đi tới đó phải ba bốn ngày, cách nhiều thôn, Đỗ Hiền không yên tâm nương tử nhà mình đi một mình.

“Mấy đứa trẻ của tiểu muội chắc còn nhỏ.” Triệu Thị cười gật đầu, “Vậy được, chờ ăn tết xong lại nói.”

Cuối cùng bọn họ cũng có thân thích, tâm tình Đỗ Tiểu Ngư cũng tốt lắm, bởi vì chỗ tổ mẩu không thể có quá nhiều lui tới, nhất thời lại muốn cùng Triệu thị đi tới nhà đại cữu, còn có nhà tiểu di, nhân khẩu nhiều, chắc chắn náo nhiệt.

Sau khi ra ngoài nàng lại đi xem vườn hoa, nhân dịp mùa đông vụn hoa khô héo, hoa cúc đào từ trong núi cũng đã sớm héo tàn, nàng vốn định trồng một ít hoa mai vàng, chẳng qua là toàn cây cao lớn, nàng không đối phó nổi, chỉ có chờ xuân về hoa nở lại đi lên núi lấy một ít cành về trồng thử xem.

Trong phòng bếp lúc này vang lên thanh âm nướng bánh, còn có mùi thịt kèm theo.

“Cha nó, ông cầm hộp đựng thức ăn tới đây, lát nữa đưa cho Chung lão đệ.” Triệu thị đang nói chuyện.

Kỳ quái, đang êm đẹp sao phải đưa cơm cho Chung Đại Toàn, Đỗ Tiểu Ngư chạy vào phòng tò mò hỏi, “Cha muốn đi tới nhà Chung đại thúc ạ?”

“Đúng vậy, Tàn muội tử nói với ta Chung đại thúc bị đau lưng, gần đây không có cách nào tới giúp chúng ta, ta nghĩ hấn từng nói nương tử nhà hấn mang con về nhà mẹ đẻ, vậy chẳng phải ngay cả một người nấu cơm cũng không có, giữa mùa đông này hấn một bệnh nhân đáng thương biết bao.” Triệu thị lật bánh nhân thịt, phía dưới vàng dầu xì xì ứa ra.

Chung Đại Toàn là cố nông xứng chức, làm việc không lười biếng, Đỗ Tiểu Ngư cũng thật lòng thích hấn, vội nói: “Con đi cùng cha”

“Thật hiểu chuyện, con nên đi.” Triệu thị giận dữ nói: “Đưa hấu của con không biết để hấn phải tưới bao nhiêu nước phân, bảo cha xách hai chuối thịt khô, hấn nấu cháo loãng ăn cũng được.”

“Mẹ làm thịt khô bảo đảm so được với linh dược đấy, Toàn thúc ăn xong có thể xuống giường.” Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi.

Triệu thị lờm một cái, “Con nịnh nọt ta không phải là muốn thêm chút thịt sao, thật là đứa ăn không chán.”

“Đương nhiên rồi, mẹ làm sao con ăn chán được.”

“Nha đầu miệng quét mặt đường,” Đỗ Hiền ở ngoài cửa cười, vừa cầm hộp cơm bỏ bánh nhân thịt bánh bột ngô vào, đầy đủ một đĩa lớn.

“Con đi lấy thịt khô.” Đỗ Tiểu Ngư chạy ngoài cửa, lấy cái ghế ra kê đứng lên, mới tới xâu thịt khô treo dưới mái hiên, trong lòng không khỏi vui vẻ, cao lớn lên rất nhiều rồi.

Cha và con gái thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Chung Đại Toàn đang nằm ở trên giường, đại phu đang chăm cứu cho hắn, trông thấy cha và con Đỗ Hiển vào cửa định ngồi dậy.

“Đừng động, đại phu chăm lịch lại trách chúng ta.” Đỗ Hiển vội ngăn cản, lại đặt hộp đồ ăn trên bàn nói: “Là mẹ Tiểu Ngư làm bánh bột ngô, người bình thường cũng thích ăn, đây là thịt khô nhà mình làm.”

“Thật ngại quá.” Chung Đại Toàn từ chối nói.

“Sao lại không tiện, người lúc này vất vả, những việc nặng việc nhọc kia đều một tay người bao hết, chúng ta lại bận khoản. Người lại rất tận tâm tận lực với ruộng dưa của Tiểu Ngư, trong thôn này sợ không tìm được người tốt như người.”

Chung Đại Toàn bị khen ngợi đến mức mặt đỏ lên, “Đây là phải làm, các người cũng đưa tiền.”

Đỗ Tiểu Ngư cười nói: “Toàn thúc đừng khiêm nhường, cố nông nào mà không cần tiền, nhưng trong cố nông thúc là người làm việc thật tâm nhất.” Lại thấy đại phu đã chăm xong, liền cầm bánh nướng qua, lại đi vào nhà bếp tìm nước nóng, “Bánh bột ngô để lâu sẽ lạnh, Toàn thúc mau nhân dịp ăn nóng đi ạ.”

Bên kia Đỗ Hiển hỏi thăm đại phu bệnh tình, không phải nghiêm trọng, nghỉ ngơi bốn năm ngày thì có thể khôi phục.

Đỗ Hiển cảm ơn đại phu, thấy ông cũng nhìn chăm chăm bánh nướng, liền cười nói: “Đại phu chắc cũng đói bụng rồi, Tiểu Ngư, mau cầm cho đại phu cũng nếm thử.”

Đại phu ăn khen ngoan, mấy người tán dóc vài câu, rồi từng người cáo từ, Đỗ Hiển lúc gần đi tính toán rõ ràng tiền công cho Chung Đại Toàn, còn đưa thêm mấy chục văn.

Đỗ Tiểu Ngư sau khi rời khỏi đây nhẹ giọng hỏi, “Tiền trong người đủ dùng không ạ?” Mua mấy mẫu đất hẳn là không còn bao nhiêu tiết kiệm dành được, mẹ nàng lại không chịu lấy bạc của Lâm Tung.

“Đủ,” Đỗ Hiển cười híp mắt nói, “Chờ sang năm chỗ Văn Uyên lại có bốn lượng bạc, thư viện phát cho, lần trước trở lại nói với ta, chỗ Hoàng Hoa cũng có chút tiền.” Ông càng ngày càng cao hứng, “Hai đứa bé này kiếm được gộp lại nhiều ngang với chúng ta trồng trọt, còn không khổ cực, quả nhiên học hành mới tốt.”

Đỗ Tiểu Ngư cũng cười, đây là đương nhiên, làm ruộng luôn khổ nhất lại nghèo, trừ phi là đại địa chủ, cho nên mới có chuyện tri thức thay đổi vận mệnh.

Đi được một đoạn, đại phu chỉ về phía tây, “Ta còn phải đi một gia đình nữa, đi trước.”

“Ồ, kia chẳng phải là cùng phương hướng với nhà chúng ta?” Đỗ Tiểu Ngư bát quái nói: “Đại phu ngài muốn đi nhà nào ạ?.”

“Chu gia.” Đại phu nói.

Nơi đó của bọn họ dường như họ Chu chỉ có nhà Chu Nhị Nha, Đỗ Tiểu Ngư lập tức lại hỏi, “Có phải nhà Hồng nương tử không ạ? Nhà bọn họ ai ngã bệnh?”

Thấy nàng quen biết, đại phu thở dài, rất buồn phiền, “Là đại nữ nhi nhà bọn họ, không biết sao lại thế này, bị vạ mất cá chân, khỏi rồi lại bị, khỏi rồi bị, ta không muốn trị đâu, nhưng Hồng nương tử ngang ngược lắm, ba ngày hai bữa đến âm ỷ, nói là ta trị hồng, cháu nói xem chuyện này, năm nay thật là xui, hai nhà các người có quen biết vậy khuyên nhủ một chút đi.” Nói rồi khoát tay đi phía trước.

Thì ra Chu Đại Nha bị thương, Đỗ Tiểu Ngư bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách những ngày này không thấy tới quấy rối, chẳng qua không có Chu Đại Nha, thì có Bạch Liên Hoa, cách mấy ngày lại tới tìm nàng luyện chữ.

Luyện cái đầu ấy, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ đến liền tức lên, nhưng lại tìm không được sai sót của Bạch Liên Hoa, nàng lần nào cũng chuyên tâm luyện chữ, cho dù đứng tới Đỗ Văn Uyên cũng không có hành vi khác thường, Triệu thị càng ngày càng đón tiếp nàng ta.

“Cha, người cảm thấy Liên Hoa tỷ thế nào ạ?” Nàng bỗng nhiên nghĩ muốn thăm dò Đỗ Hiển.

Đỗ Hiển bị nàng làm không hiểu ra sao, “Bạch gia cô nương kia à?”

“Đúng vậy, cha cảm thấy có được không?”

“Được, không có gì không được, nhìn thông minh, lại có lễ phép với mọi người.”

Đỗ Tiểu Ngư không nói, xem ra Đỗ Hiển cũng hài lòng về nàng ta.

Hai người về đến nhà, nàng tìm chút đồ ăn thả vào trong túi chạy đi xin phép Triệu thị, “Mẹ à, con muốn đi thăm Nhị Nha, đã lâu không nhìn thấy nó, đại tỷ nó hiện tại bị đau chân, Nhị Nha chắc chắn rất thảm.” Trong lòng nàng có chút lo sợ, sợ không đáp ứng.

Ai ngờ Triệu thị liếc nhìn nàng đồng ý, chỉ bảo không nên ở quá lâu.

Đỗ Tiểu Ngư vang dội trả lời một tiếng chạy ra ngoài cửa.

Chính như dự liệu, quả nhiên Chu Nhị Nha bị nhấn chìm trong vô số thủ công nghiệp, trong sân bày một bồn lớn quần áo dơ, vài bó củi phải bỏ, còn có rau dưa đang đợi, nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư, nàng ngạc nhiên nói: “Tiểu, Tiểu Ngư tỷ.”

“Ai tới?” Hồng nương tử trong phòng nói.

Đỗ Tiểu Ngư vội vàng tiến lên cung kính gọi bà ta một tiếng đại thẩm, đặc tội Hồng nương tử sau này chắc không được gặp Chu Nhị Nha, cho nên thái độ của nàng luôn rất tốt.

“A, là Tiểu Ngư à.” Hồng nương tử không mặn không nhạt, “Đến thăm mấy Nha nhà ta hả?”

“Đúng vậy ạ.” Đỗ Tiểu Ngư không tiện để Chu Nhị Nha không làm việc, tự mình kéo cái ghế lại ngồi nhặt rau xanh, vừa nói: “Nhị nha, ta cùng làm giúp người.”

Hồng nương tử vốn còn tưởng rằng nàng muốn lôi kéo nữ nhi nhà mình ra ngoài chơi, nhưng thấy nàng biết điều như vậy cũng không ngăn cản các nàng nói chuyện, chính mình vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nóng Mòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Làm Giúp

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chu Nhị Nha cả lăm, “Tiểu ngư tỷ, tỷ... tỷ không cần giúp muối.”

“Không có chuyện gì, dễ nói chuyện mà.” Chuyện nhặt rau như vậy Đỗ Tiểu Ngư đã làm quen rồi, đùa nàng nói: “Lâu thế, sao người không tới tìm ta, nếu ta không đến, chẳng phải là hai ta cả đời không gặp mặt nhau được? Là người không muốn gặp ta hả?”

“Không, không có.” Chu Nhị Nha lắc đầu như cái lắc lư, nhỏ giọng nói: “Mẹ không cho muối đi ra, đại tỷ bị thương ở chân, muối còn phải ở nhà trông đệ đệ.”

Oa thật đáng thương, Đỗ Tiểu Ngư thở dài, “Người phải mau chóng trưởng thành mới được.”

“Tại sao?” Chu Nhị Nha không hiểu.

Trưởng thành tìm gia đình tốt sẽ không bị Hồng nương tử khống chế, chẳng qua xem dạng này cũng khó, Hồng nương tử sẽ tìm cho nó một nhà chồng tốt sao? Đỗ Tiểu Ngư càng nghĩ càng thấy có không có khả năng lắm, nhà bọn họ quá mức trọng nam khinh nữ, gả con gái phỏng chừng cũng là loại nâng đỡ con trai thôi, trong lòng nàng lại không dễ chịu.

Chu Nhị Nha xem như là người bạn nhỏ duy nhất trong thôn, thế nhưng lúc này có loại cảm giác vô lực.

“Tiểu ngư tỷ làm sao vậy?” Chu Nhị Nha hỏi.

“Không có chuyện gì.” Đỗ Tiểu Ngư cúi đầu ngắt cái rễ rau.

Hai người chuyện phiếm một trận, nàng lại hỏi, “Tỷ tỷ người làm sao thế? Nghe nói không trị hết à?”

“Muội cũng không biết.” Chu Nhị Nha lắc đầu, “Đại phu vẫn ghim kim cho tỷ ấy, mẹ tức giận lắm.”

“Nhị nha”. Trong phòng lúc này truyền đến một tiếng gọi, vênh mặt hát hàm sai khiến, “Mau tới đỡ ta”

Chu Nhị Nha vội bỏ công việc trong tay đi vào, chẳng mấy chốc đỡ Chu Đại Nha đi ra, người sau nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư thì sững sờ, nặn ra nụ cười nói: “Tiểu Ngư muội muội đến đây à~, Nhị Nha cũng thật là, không nói cho ta một tiếng.” Lại giải thích, “Ta bị đau chân, không thì Nhị Nha cũng không phải làm những chuyện này.”

Đỗ Tiểu Ngư cười cười không nói lời nào.

Hai người kia đi nhà vệ sinh, Chu Đại Nha sau khi trở lại nói: “Tiểu Ngư muội muội người đến phòng ta một chuyến được không?”

“Chuyện gì?” Đỗ Tiểu Ngư rất kỳ quái.

“Ngươi đến là được.” Chu Đại Nha nói rồi không cần Nhị Nha đỡ, chân sau nhảy cà tung đi vào.

Hồng nương từ thấy một trận chửi, “Lúc này lại không đau hả? Đại phu kia sờ một cái ngươi gào thảm như thấy quỷ, nói chỗ nào cũng không đi được, đụng liền đau, ta thấy ngươi rất tốt đấy, đồ nha đầu chết tiệt, có phải lừa ta không hả?”

“Mẹ, không phải con muốn Nhị Nha làm việc, rất đau đây này,” Chu Đại Nha kêu lên “Oái oái”, “Con đương yên đương lành gạt mẹ làm gì? Có ngốc đâu?”

Hồng nương từ hừ một tiếng, “Mấy ngày nữa mà không tốt thì mặc kệ ngươi, cả ngày nuôi như Bò tát, hai nha đầu các ngươi chính là đáng ghét, đều gả ra ngoài mới tốt”.

Đỗ Tiểu Ngư ở bên ngoài nghe được không nói gì.

Thấy Hồng nương từ mang theo tiểu nhi từ đi hậu viện chơi đùa, nàng hỏi Nhị Nha phòng ngủ ở đâu rồi đi vào, chủ yếu rất là hiếu kỳ ý đồ của Chu Đại Nha.

Gian phòng rất đơn giản, góc tường có hai thùng gỗ, đầu giường đặt gần lò sưởi có một cái giường tủ, Chu Đại Nha ngồi ở trên giường, sau lưng có cái gối màu hồng, là điểm sáng duy nhất trong phòng.

Thấy nàng thật sự đến, Chu Đại Nha lộ ra vẻ cao hứng, ngoắc ngoắc tay, từ ngăn tủ lấy ra một ít đậu phộng.

“Không ăn đâu.” Đỗ Tiểu Ngư lúc này cự tuyệt, chỉ hỏi: “Ngươi gọi ta tới làm gì?”

Chu Đại Nha xấu hổ thu tay về, ngo ra ngoài cửa nói: “Không phải nhị ca ngươi biết dùng châm sao, chân ta hiện tại trọ bị thương, ngươi bảo ca ngươi đến xem cho ta một chút được không?”

Đỗ Tiểu Ngư nghe được dở khóc dở cười, còn có đồn đại như vậy sao?

“Nhị ca ta không biết đâu.”

“Làm sao không biết, Khâu quả phụ kia chẳng phải được hấn ghim một cái có thể chạy đấy thôi?.” Chu Đại Nha trong chăn lục lọi một hồi, móc ra vài cái tiền đồng, lại xóc một tảng chẩn bông dưới thân, lấy ra phong thư, đều giao cho Đỗ Tiểu Ngư, “Ngươi đưa thư này cho ca ngươi, tiền này cầm tiêu, tùy tiện mua cái gì cũng được, nếu là ngươi nhị ca đến đây, ta còn thứ tốt cho ngươi nữa.”

Lại tới hồi lộ người, Đỗ Tiểu Ngư không tiếp, “Nhị ca của ta không có ở nhà.” Thật là rất tò mò nàng trong thư viết cái gì, còn có trên đùi này là cố ý lộ thương để nhị ca đến xem hay là thế nào, cũng lộ ra mớ hồ.

“Hắn không phải mấy ngày trở về nhà một lần sao.” Chu Đại Nha đưa tiền đồng trong tay hai lần, nhìn nàng nói: “Ngươi không đưa cũng được, trẻ con chung quanh đây còn rất nhiều, ta tùy tiện tìm ai đưa cũng thể thôi, nếu không thì sai Nhị Nha đi.”

“Vậy sao ngươi không sớm chút đưa tới? Nhị ca của ta mới đi được mấy ngày.” Đỗ Tiểu Ngư nói.

Chu Đại Nha không đáp, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, nhìn chằm chằm nàng rất lâu mới nói: “Rốt cuộc ngươi có đi hay không?”

“Ngươi bảo người khác đưa đi.” Nàng xoay người rồi đi.

Vừa tới cửa chợt nghe bên trong mấy tiếng vang rầm rầm, quay đầu lại, thấy Chu Đại Nha rắc đậu phộng một chỗ, trong mắt tràn đầy không cam lòng cùng phẫn uất.

Đây là chuyện gì vậy, Đỗ Tiểu Ngư sau khi đi ra hỏi Nhị Nha, “Tỷ ngươi bị trọ chân như thế nào?”

Chu Nhị Nha nghiêng đầu nghĩ, “Một hôm mẹ và tỷ đi vào huyện, trở lại tỷ bị vậy.”

Vẫn không biết được đầu đuôi câu chuyện, chẳng qua không có liên quan tới nàng, Đỗ Tiểu Ngư ở lại làm giúp Chu Nhị Nha, hơn một canh giờ mới về nhà.

Tết âm lịch càng ngày càng gần, Đỗ Hiền ngày hôm đó mang theo Đỗ Tiểu Ngư đi Vạn gia đưa chút đặc sản, Đỗ Văn Uyên qua một thời gian ngắn nữa sẽ được nghỉ ở thư viện, Đỗ Hoàng Hoa tết đến cũng được trở về, cuối cùng trong nhà lại bắt đầu náo nhiệt lên.

Đỗ Tiểu Ngư phát sầu không dùng hết bạc trong tay, lúc này lôi kéo Đỗ Văn Uyên nói chuyện, “Không phải nói nghỉ cách giúp muội đi huyện Tề Đông sao, làm sao lại không có động tĩnh gì thế?”

Nghe nàng oán giận, Đỗ Văn Uyên cười cười, “Cũng vô ích thôi, Vạn lão gia bên kia chắc chắn không sao, chẳng qua cha mẹ sẽ không đồng ý muội đi, một là xa, thứ hai sợ muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, phiền phức Vạn lão gia, vì vậy tính có cơ hội cũng vô dụng.”

“Bây giờ nói tuổi nhỏ, chờ lớn rồi lại nói cô nương gia không thể xuất đầu lộ diện”. Đỗ Tiểu Ngư tức giận, “Trong tay muội có chút bạc, vốn định chờ đi

huyện Tề Đông chọn mua gì đó, hiện tại tốt rồi, hồng trong tay thôi.”

“Gấp cái gì, dưa hấu và thỏ chưa đủ làm mọi người rộn sao? Sau này khẳng định có cơ hội.” Đỗ Văn Uyên an ủi nàng.

Đỗ Tiểu Ngu nghĩ một lát, tiếp nhận sự thật nói: “Vậy không thể làm gì khác hơn là để cho người đại lao.” Thấy Chương Trác Dư đang đi tới, vội nghênh đón, “Đang muốn tìm người đây, có thể theo ta ra chợ một chuyến không?”

“Muốn mua đồ à?” Chương Trác Dư hỏi.

“Coi như là vậy đi, mượn cái danh Biểu thiếu gia Vạn gia một chút.” Nàng lại đưa tay lôi Đỗ Văn Uyên, ba người đi ra cửa.

“Trong nhà thỏ con được tắm một tháng rồi, chẳng qua thời tiết lạnh không dễ nuôi sống, ta nghĩ qua tháng hai đưa tới, người nói một tiếng với Vạn cô nương.”

Nghe nàng giải thích chuyện con thỏ, Chương Trác Dư chỉ nói không sao.

Đến chợ, tìm tiểu thương bán thỏ vẫn ở chỗ cũ, hần và Đỗ Tiểu Ngu từng có hai lần buôn bán quan hệ tất nhiên là quen biết, hai người nói chuyện, hỏi chuyện làm ăn, làm sao tiểu thương mặt mày ủ rũ, nói bây giờ một con thỏ đã giảm 120 văn, có lúc vẫn không bán được.

Quả nhiên dựa vào bán cho người khác làm đồ chơi không thể thực hiện được, con thỏ này nếu nuôi dễ dàng sống đến mấy năm, sau đó một tổ sinh vài cái, chỗ này giao thông lại không phát đạt, bảo hòa là chuyện sớm hay muộn, nhìn tới vẫn là ăn vào bụng thì tốt hơn kiếm tiền, dù sao người mỗi ngày đều phải ăn cơm.

Đỗ Tiểu Ngu nghĩ rồi nói: “Những thương đội kia ngoại trừ thỏ trắng, thỏ lam tiến cống ra, còn có thỏ khác nữa không?”

“Có lúc có.” Tiểu thương cười nói: “Tiểu nha đầu tham mới lại muốn mua thỏ khác chơi hả? Chẳng qua những con kia đen sì sì không đẹp đâu, không bằng thỏ rừng.”

Thỏ trắng từ xưa được coi là điềm lành, cho nên buôn lậu mới chỉ bán thỏ trắng? Đỗ Tiểu Ngu nói: “Vậy người có thể mang cho ta vài con trở lại không?”

Tiểu thương nhíu mày, “Thỏ con không dễ nhìn đấy hơi đắt.”

“Đắt cỡ nào?”

Tiểu thương trước tiên không đáp, ánh mắt xoay tròn một vòng trên hai người thiếu niên, mới nói: “Đắt đến một lượng bạc trở lên.”

“Đắt như thế á?” Nghe lời này Chương Trác Dư cũng kinh ngạc, “Một lượng bạc có thể mua vài con thỏ hoang béo tốt hoặc loại thỏ trắng này, không chừng có thể được tám, chín con.”

Đỗ Tiểu Ngu hiển nhiên biết tiểu thương nghĩ như thế nào, lúc trước nàng cùng nhị ca cứu thỏ của hần, bởi vì ghi nợ ân tình cho nên bán tháo thỏ trắng cho nàng, nhưng trong lòng lại không cam lòng. Bây giờ muốn hần đi huyện Tề Đông mua dùm thỏ, làm sao sẽ không gở một khoản chứ? Nàng cười cười, vỗ Chương Trác Dư, “Người là biểu công tử Vạn gia, cũng cảm thấy đắt sao?”

“Vạn gia?” Tiểu thương nói: “Vạn gia mở tiệm thuốc kia?”

“Đúng vậy.” Đỗ Tiểu Ngu trả lời thay, chỉ Đỗ Văn Uyên, “Hần và nhị ca của ta là tú tài đọc sách ở thư viện Cao Cảnh,” Lại đắc ý nói: “Đúng rồi, anh hùng đã hồ người biết hay không, hần là sư phụ của nhị ca ta đấy.”

Tiểu thương không ngậm mồm vào được, “Vậy Lâm anh hùng là sư phụ của vị công tử này à?” Hần chớp chớp tay, “Hôm đó ta có dịp được nhìn thấy Lâm anh hùng, quả nhiên là uy phong lẫm lẫm, khí độ bất phàm,” Nhưng cũng hơi nghi hoặc một chút, “Chẳng qua công tử nhìn qua hào hoa phong nhã, cũng học võ sao? Vậy chẳng phải là văn võ song toàn ư?”

“Chẳng lẽ người không tin?” Đỗ Tiểu Ngu chỉ phương hướng Vọng Nguyệt lâu, “Lâm Đại Thúc đánh được con hổ đưa cho nhà chúng ta, Mao chương quỹ xé chiều hôm đó chạy tới thu mua, thịt hổ bán một trăm lượng, còn nói chỉ cần Lâm Đại Thúc đi tù lâu dùng cơm, một mực không lấy tiền, người cứ việc đi hỏi.”

Tiểu thương không còn nghi ngờ, lập tức thay đổi thái độ, cười nói: “Nếu như tiểu cô nương người muốn mua, ta đương nhiên đồng ý mang tới giúp người. Chẳng qua cho dù không cần một lượng bạc, thế nhưng vẫn đắt hơn thỏ trắng, dù sao tương đối ít nha.”

“Không cao hơn 500 văn một con mà nói, thì các loại phẩm chúng ta đều muốn mua một, hai con, đến lúc đó người chào hỏi giúp ta, tận lực áp giá. Về phần chọn lựa thỏ thế nào, phương pháp giống như thỏ trắng.” Đỗ Tiểu Ngu nói xong móc ra bốn lượng bạc, “Trong này hai lượng là tiền đặt cọc, ngài nhận lấy, còn có hai lượng xem như phí chân chạy, dù sao cũng là đường xa, nói chung làm phiền ngài,” Ngừng một chút lại nói: “Đến lúc mua được có thể đi Vạn gia tìm nhị ca của ta hoặc là Chương công tử.”

Nàng một trận bàn giao, tiểu thương gật đầu liên tục, thầm nghĩ tiểu cô nương này thật trọng, cái gì cũng đã nghĩ kỹ, thêm vào vốn phải đi huyện Tề Đông nhập hàng, tiện thể kiếm chút bạc, cứ sao không làm.

Cáo biệt tiểu thương, Chương Trắc Dư nhìn Đỗ Tiểu Ngư cười, “Nhìn hành động vừa rồi của ngươi, có mấy phần giống đại cữu ta đây.”

“Vậy quá tốt, Đại cữu ngươi là mục tiêu phấn đấu của ta nha ~” Đỗ Tiểu Ngư trêu ghẹo.

Đỗ Văn Uyên sớm biết tác phong của nàng, cho nên không có gì đáng kinh ngạc, ba người vừa đi vừa cười trở lại Vạn gia.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hồ Nước

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chẳng mấy chốc lại đến tết âm lịch, cả nhà hiếm có tụ tập cùng một chỗ, đương nhiên là quý trọng rồi, ngươi kính ta yêu, mọi nơi đều cảm thấy ấm áp.

Năm nay náo nhiệt hơn trước đây nhiều, một nhà nhĩ tử Ngô đại nương cũng ở đây, lúc gác đêm có thêm nhà Bàng gia chen chúc tới nhà họ, nhóm thì đánh cờ, nhóm thì chơi bài mã điệu, rộn ràng như sân chơi, đến giờ tỵ thì ai về nhà nấy thả pháo đón năm mới.

Ngày đầu năm nhà họ lại vắng tanh, nhà khác có thân thích đi lại, mà nhà bọn họ giống như ngày thường nên làm cái gì thì đi làm cái đó.

Chỉ có điều tổ mẫu bên kia lại không yên, sáng sớm Ngô thị mang theo hai đứa bé nói đến chúc tết đại ca đại tẩu, Đỗ Hiển rộng lượng, cho bọn họ hai cái lì xì tiền mừng. Ngô thị tận dụng mọi thời cơ nói Lý thị bị bệnh, nhớ cả nhà bọn họ, cơm ăn không ngon, tuổi lại lớn, bệnh thành như vậy nói rất khó trị, nói đến đáng thương chảy cả nước mắt.

Triệu thị nhìn Đỗ Hiển trên mặt có vẻ quan tâm, thăm nghĩ Lý thị này rốt cục lại sử dụng chiêu này, chung quy là mẹ con đồng lòng, Đỗ Hiển trước đây quen hiểu thuận, đến nước này mà không cho phép hấn đi thăm bệnh, thì không còn gì để nói, bèn đề ông mang theo Đỗ Văn Uyên đi xem sao.

Đi một chuyến này chính là hơn nửa ngày, lúc Đỗ Hiển trở về sắc mặt hấn khó coi, Đỗ Văn Uyên thì nhìn qua rất bình thường.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn thấy kỳ quái, vụng trộm lôi kéo Đỗ Văn Uyên hỏi.

“Không biết Đỗ Đường kia nói gì với phụ thân, ta lúc đó đang nói chuyện với thái bà, đi ra mới biết phụ thân ở bên ngoài gặp hấn, chỉ biết như thế.” Đỗ Văn Uyên đáp.

“Vậy thái bà ngã bệnh thật sao?” Đỗ Đường từ trước đến giờ độc ác, lời gì cũng nói được, Đỗ Hiển bị tức cũng là chuyện bình thường thôi, nàng càng quan tâm Lý thị lại đang đánh ý định quỷ quái gì.

“Chỉ là phong hàn, muốn ta ở lại mấy ngày.” Đỗ Văn Uyên cau mày, lúc hấn cự tuyệt yêu cầu, sắc mặt tổ mẫu cực kỳ không tốt, lại vẫn nói xấu mẹ hấn, hấn không muốn nghĩ tiếp nữa, vẫy tay áo nói: “Mặc kệ bà ta.”

Cũng đúng, đám người kia quá ảnh hưởng tâm tình, Đỗ Tiểu Ngư đi theo hấn vào nhà, lại nhắc tới Lâm Tung, “Lâm Đại Thúc trở về ăn tết, không biết năm sau có nhận người nhà đến không nhỉ.” Trước tết âm lịch nửa tháng hấn rời khỏi thôn.

“Chắc là không, sư phụ không từng tiết lộ ý này.”

Đỗ Tiểu Ngư dừng lại, vô cùng thần bí hỏi, “Nhị ca, huynh có cảm giác Lâm Đại Thúc rất kỳ quái hay không? Hấn có thân thủ như thế ở nơi nào mà không được, dĩ nhiên chạy tới trong thôn chúng ta. Nếu là đi đến những nơi khác, cũng mở võ quán, thu nạp đệ tử nhất định là nhiều gấp mấy lần.”

Đỗ Văn Uyên không đáp, nhìn chăm chăm hai mắt nàng, thăm nghĩ hấn còn cảm thấy cô muội muội này kỳ quái đây, lẽ nào cũng nên hỏi ngọn nguồn phải không?

Đỗ Tiểu Ngư bị hấn nhìn có chút chột dạ, cúi đầu kéo góc áo áo khoác màu hồng, đại tỷ trở lại lại mang về mấy bộ quần áo mới, nói là Vạn phu nhân cho vải.

Đỗ Văn Uyên lúc này nói: “Cho dù sư phụ có bí mật cũng phải không muốn để người ngoài biết, muội đừng đi dò xét, chộc giận hấn bỏ đi thì ta không được học đâu.”

Lại tính toán cái này, Đỗ Tiểu Ngư cười, trả lời một tiếng đi vào nhà bếp tìm Đỗ Hoàng Hoa.

Hai tỷ muội một người nhóm lửa một người xào rau, không biết nói bao nhiêu, vui vẻ hòa thuận.

Qua mấy ngày, sau lập xuân là tiết vũ thủy, vài mẫu đất mới mua đều trồng lúa mì, trong thời gian này phải chú ý tưới nước, có câu nói là “Mưa xuân quý như mỡ”, còn phải dựa tay làm.

Đỗ Tiểu Ngư cũng tưới nước cắt cành cho vườn hoa của nàng, lại quét sạch cái lồng thỏ, bận rộn mất nửa ngày.

Lúc đi ra thấy Tiểu lang trong sân giống như nổi điên chạy, không khỏi khẽ quát một tiếng, cái tên này có lúc sẽ như vậy, không biết có phải động vật đã tính không, nghe được thanh âm của chủ, nó vội dừng lại, le đầu lười chạy trước mặt nàng dưới ánh mặt trời vui vẻ lộn mấy vòng, sau đó vui vẻ chạy tới ao nước nhỏ uống nước.

Cũng không sợ nước lạnh như băng, tên này ngốc quá, Đỗ Tiểu Ngư vào nhà rót bát nước ấm chạy tới.

Mặt trên ao nhỏ đã kết băng rồi, hiện tại chính là sân chơi tư nhân của Tiểu lang, đến mùa hè nó thường xuyên nhảy vào tắm ướt đầm, Đỗ Tiểu Ngư ở nơi đó nhìn hồ nước, nàng đã từng nghiên cứu, ngày thường trong đó không có gì cả, ngay cả rêu rong rêu cũng không nhìn thấy, không biết là vì nguyên nhân gì.

Đỗ Hiền lúc này đang bề bộn xong trở lại, cười nói: “Ồ chỗ này làm gì đấy?”

“Đang nghĩ tới cái ao này ạ,” Nàng ngẩng đầu hỏi, “Con định hỏi rất lâu rồi, ao này rốt cuộc làm sao vậy, là trước đây cha đào sao?” Tiếp đó lại bù một câu, “Con bây giờ quên hết rồi, chỉ thấy bây giờ nó dường như mất hẳn, chiếm một mảnh đất lại chẳng có tác dụng gì.”

Đỗ Hiền ra vẻ tiếc hận, “Trước đó vốn có, chẳng qua hồi đó rất tốt, có chút tôm cá, mấy năm sau này nước càng ngày càng bẩn, cá tôm đều chết hết, ta bận rộn trông rọt nên không quan tâm tới nó.” Hắn gãi đầu một cái, “Bây giờ đúng là có chút thời gian, hay là đào rộng ra một chút?”

“Đào rộng ra một chút sẽ không bẩn nữa ư?” Đỗ Tiểu Ngư hỏi ngược lại.

“Cái này không rõ ràng lắm.” Đỗ Hiền cũng không biết hồ nước tại sao lại như vậy.

Lúc này phía sau truyền đến tiếng bước chân, Chung Đại Toàn cầm theo mấy xâu lạp xưởng tới, “Hồ nước này của nhà các người có độc rồi, đào rộng cũng vô dụng thôi, không nuôi được cái gì.” Lại đưa lạp xưởng cho Đỗ Hiền, “Nương tử của ta bảo mang tới cho các người nếm thử.”

Lần trước ăn thịt khô nhà bọn họ nay cầm lạp xưởng đến trả, Đỗ Hiền đưa tay nhận, “Vâng ta cảm ơn, tối nay chúng ta ăn luôn.”

“Toàn thúc, sao bề nước này lại có độc ạ?” Đỗ Tiểu Ngư thấy hắn nói gọi lên hứng thú, vội vàng đi tới kéo hắn, “Toàn thúc lát nữa ở nhà cháu ăn cơm đi, cháu bảo phụ thân làm thịt thỏ.”

“Làm thịt thỏ á?” Đỗ Hiền sững sờ.

“Đúng vậy, không biết thỏ nuôi ra có ăn ngon không, hương vị có ngon hơn thỏ rừng không nhỉ.” Nàng đã sớm chọn thỏ ra thịt rồi, chính là mấy con thỏ đực, không phải bởi vì giới tính, mà là bộ dạng thực sự không đủ cường tráng, là con hơi nhỏ, nếu nuôi làm thịt đương nhiên càng lớn càng tốt.

“À, được rồi, được rồi, Chung lão đệ, vậy người ở lại đây đi, ta còn phải đi một chuyến tới đầu thôn tìm Dur Thiết tượng sửa nông cụ, thuận tiện gọi nương tử và Tiểu Bàng nhà nưoi đến, người ở đây giết thỏ giúp Tiểu Ngư, như thế nào?”

Chung Đại Toàn lại từ chối, “Thật ngại quá, cả nhà chạy tới nhà các người dùng cơm.”

“Không có chuyện gì, chỉ cần Toàn thúc nói cho cháu biết chuyện cái ao này là được.”

“Đúng vậy đúng vậy, nha đầu nhà ta lại làm phiền người rồi, quyết định vậy nha.” Đỗ Hiền cầm nông cụ hồng đi ra cửa.

Đỗ Tiểu Ngư đi vào nói một tiếng với Triệu thị rồi dẫn Chung Đại Toàn đi tới lồng thỏ, bắt con thỏ đực kia ra, gia hỏa đáng thương kia dường như dự cảm thấy cái gì, liều mình giãy dụa một trận.

Nàng không muốn nhìn thấy cảnh tượng như thế này, chờ Chung Đại Toàn xử lý xong, rửa sạch sẽ đưa cho Triệu thị bỏ vào nồi rồi mới đi tới.

Hai người đi tới ven hồ nước, Đỗ Tiểu Ngư nói: “Phụ thân nói hồ nước này đào được mấy năm, lúc trước vẫn bình thường, bên trong có cá, sau này nước càng lúc càng bẩn, hiện tại hoàn toàn không có thứ gì cả, Toàn thúc xem thử xem, bờ đất bốn phía đều sụp xuống, cũng nhỏ đi rất nhiều.”

“Không ai trông nom sẽ thành như vậy, những cá kia nhiễm bệnh chết hoặc là rong biển thành vật bẩn thỉu đều chìm ngay bên dưới, không dọn dẹp ngay sẽ làm hỏng nước. Bên trong đáy ao sẽ tích độc, nếu muốn nuôi cá lần nữa phải đổi nước, tâng bùn trên cùng cũng không dùng.”

Nghe hắn thẳng thắn nói, Đỗ Tiểu Ngư hiểu kỳ hỏi: “Chẳng lẽ Toàn thúc từng nuôi cá ạ?”

“Không có,” Chung Đại Toàn cười rộ lên, “Ta trước đây là nhân công làm thuê cho một họ nuôi cá, ban đêm ta trông ao, ban ngày bận rộn bắt tôm cá, cho nên ít nhiều hiểu một chút.”

Thật tốt, Đỗ Tiểu Ngư rất mừng, “Vậy Toàn thúc lúc rảnh rồi đào cái hồ này rộng ra một chút giúp cháu, được không ạ?” Lại hỏi, “Ồ bên trong nuôi con cua có được không?” Giữa mùa đông này đi ra bờ sông bắt cua lạnh lắm, nếu nuôi ở trước cửa nhà mình, có phải lúc ăn sẽ tiện hơn rất nhiều? Vui vẻ cao hứng mà nói, cũng kiếm một ít sen vào trồng, sẽ rất đẹp nha ~

Chung Đại Toàn nói: “Nuôi cua thì nước nông thôi, vậy thì không nuôi cá được.”

Hai con có mâu thuẫn ư? Đỗ Tiểu Ngư phát sầu, gãi gãi mặt suy nghĩ một hồi nói, “Vây đào thành hồ nước . . .” Nàng muốn nói bậc thang, nhưng vừa nghĩ chắc chắn nghe không hiểu, liền khoa tay, “Xem dạng này có được hay không, cuối hai bên cao hơn chút, con cua thích ở chỗ nước cạn đương nhiên sẽ tự mình leo lên, ở trung tâm thì nước sâu.”

Thấy nàng phản ứng nhanh như vậy, Chung Đại Toàn không khỏi kinh ngạc, gật đầu nói: “Có thể thử tỳ, chẳng qua đào ao rất phí công phu.”

“Không sao, Toàn thúc có thể chậm rãi làm, cháu không vội.” Trong lòng Đỗ Tiểu Ngư cao hứng, cười như mặt trời tỏa nắng.

Đỗ Hiền lúc về còn nhận nương từ Đình thị và nhi tử Tiểu Bằng của Chung Đại Toàn cùng đi, Chung Tiểu Bằng kia năm nay năm tuổi, bộ dạng tay dài chân dài, cái đầu cũng như Chung Đại Toàn, không thấp hơn Đỗ Tiểu Ngư chín tuổi là bao nhiêu, tính cách không lành, vừa đến đã đuổi theo Tiểu lang chơi.

Tiểu lang đã được dạy dỗ không được cắn người, cho nên trốn khắp nơi, thỉnh thoảng thử nhe nanh muốn dọa người, bị Đỗ Tiểu Ngư hét một tiếng lập tức lại trốn rất xa.

Chung Tiểu Bằng thì càng hăng hái, lục tung từng pheo tìm, còn lặn dưới đáy bàn.

Mẫu thân Đình thị của nó mặt trái xoan, ánh mắt nhỏ nhỏ, người tính tình ôn hòa, thấy nhi tử nghịch ngợm cũng dạy mấy câu, kết quả không có tác dụng gì, đành phải đi xin lỗi vợ chồng Triệu thị, người sau tất nhiên là bảo bà ta không cần để ý.

Đỗ Tiểu Ngư sợ nhất trẻ con bướng bỉnh, nhìn thấy nó liền nhớ tới đệ đệ Chu Nhị Nha, hai đứa bé không kém nhau bao nhiêu, bèn tránh vào phòng Đỗ Văn Uyên nói chuyện phiếm, đến khi dùng cơm tối mới ra ngoài.

Trên bàn có nhiều món ăn, thịt thỏ làm hai món, một món là cây cải củ muộn thịt thỏ, còn một món thái non mảnh xào ăn, ngửi rất thơm.

Mọi người nhắc đĩa ăn, Đỗ Tiểu Ngư cũng ném mấy miếng, nhưng có chút thất vọng.

Đến cùng vẫn không thể so được với thỏ rừng, thỏ rừng thường vận động nhiều, không thể so với nhót trong lòng, nàng cẩn thận nhai, nhưng không nói là khó ăn, so với thịt heo có một phong vị khác.

Sau khi ăn xong, nàng lại trưng cầu những ý kiến khác, cơ bản cũng nghĩ giống như nàng, nói chi cần giá tiền không đắt, đều đồng ý ngày thường mua để ăn.

Thế là xong à, cũng là ước nguyện ban đầu của nàng, chẳng qua quá trình vẫn dài đằng đặc, phải mang thỏ ra chào hàng mới hoàn chỉnh kế hoạch.

Tỷ như, làm chiều bài gì cho món thịt thỏ, nàng phải ngẫm nghĩ kĩ lại

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tâm Sự Nặng Nề

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Chung Đại Toàn là người hiệu suất cao, ngày hôm sau đã tới bắt đầu đào ao, chẳng qua công trình xác thực hùng vĩ, nếu làm lại cho vững chắc cả bốn bờ và sườn dốc, nói chung phải mất chừng một tháng.

Đỗ Tiểu Ngư trong khoảng thời gian không có chuyện gì liên can nhắc sau này nuôi gì trong đó, lúc xế chiều đứng trước cửa sổ trông thấy bóng lưng Chung Đại Toàn khổ cực lao động, gật gật đầu nói, “Chờ đào ao xong, muội đưa thêm tiền công cho Toàn thúc.”

“Muội cũng chó quá rõ ràng, nên đưa bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu, Toàn thúc này thành thật, nếu đưa thêm thúc ấy còn tưởng là chúng ta coi thường thúc ấy đấy.” Đỗ Hoàng Hoa khuyên nhủ một câu, “Hay là mua vài món đồ nhỏ cho Tiểu Bằng.”

Đỗ Tiểu Ngư cười nhìn nàng, “Tỷ nghĩ thật chu đáo.” Nàng bò lên giường sát bên Đỗ Hoàng Hoa, “Tỷ, tỷ nói xem nuôi cá lư có được không, trên sách viết loại cá này không có xương, hấp lên ăn ngon lắm.”

“Cá lư?” Đỗ Hoàng Hoa gật đầu, “Đúng là ăn ngon, trong phủ thỉnh thoảng sẽ làm, sư phụ rất thích.”

Đỗ Tiểu Ngư vừa nghĩ đến hiện tại người tỷ tỷ này không giống ngày xưa, chung quy là ở nhà phú thương, ăn nhiều lần cá lư rồi, nàng tới chỗ này thế nhưng còn chưa nhìn thấy lần nào đâu.

Thấy nàng không nói lời nào, Đỗ Hoàng Hoa nghĩ là nó thèm ăn, cười nói: “Hay là lần tới để Văn Uyên mang một con về, trên chợ cũng có, ta mỗi tháng

lĩnh tiền có thể mua được mấy con.”

“Không cần, chờ muối tự mình nuôi muốn ăn mấy con thì mấy con.”

Nghe nàng khầu khí lớn, Đỗ Hoàng Hoa cười không ngừng, “Được, vậy muối cần thận dụng tâm, chịu khó tới thỉnh giáo Toàn thúc.” Lại từ trong lòng móc ra cái hà bao, mở ra thấy bên trong để một chiếc khăn xếp gọn, còn có chút tiền đồng.

Đỗ Tiểu Nương giật mình trong lòng, khăn này sẽ không phải là ngày ấy ở nhà thêu bức họa hoa sen kia đấy chứ? Đang nghĩ, Đỗ Hoàng Hoa đưa tới mấy xu tiền đồng, “Muối cầm lấy, tiền to tỷ đưa cho cha mẹ rồi.”

“Làm gì?” Đỗ Tiểu Nương thất thần nói.

“Muội cả ngày mua bán cái này mua bán cái kia không dùng đến tiền sao, sợ muối không đủ.” Đỗ Hoàng Hoa đặt tiền trong tay nàng, “Dù sao ta ở Vạn gia cũng không tiêu tới tiền, để trên người vương vãi vô cùng.”

“Không cần, không cần,” Đỗ Tiểu Nương vội xua tay, “Muội có mấy mươi lượng bạc đây, tỷ không biết hả? Tiền bán thịt hổ mẹ không cầm, đều để ở chỗ muối, tỷ cầm lại đi, muốn mua gì thì mua, ở Vạn gia, không nên quá keo kiệt, đỡ phải bị người bắt nạt.”

Đỗ Hoàng Hoa đành phải coi như thôi, nâng tay xoa tóc của nàng, đau lòng xem một lát nói: “Lần trước bị mẹ đánh đau không? Ngược lại để muối một mình chịu trách nhiệm, hôm qua mẹ nói với ta, phụ thân bây giờ cũng hiểu được, mẹ nói không trách tỷ, đã viết khế ước thì ở đó học tập cùng sư phụ cho tốt.”

Việc này nàng không biết, Đỗ Tiểu Nương thở ra một hơi, “Một mình muối bị đánh dù sao cũng hơn hai người cùng bị đánh, mẹ đã tha thứ cho tỷ, vậy thì tốt rồi.”

“Ta còn nói với mẹ một việc, mẹ cũng đáp ứng rồi.” Đỗ Hoàng Hoa cực kỳ mừng rỡ, “Muội đoán là cái gì?”

Đỗ Tiểu Nương làm sao mà đoán được, chỉ đóng đưa đầu.

“Sau này muối có thể đi học chỗ phu tử họ Phương dạy nữ hài trong thôn, nghe nói đã nhận mấy đệ tử rồi, còn dạy vẽ tranh, cũng coi như có tài học đấy.”

Một mình nàng nói hứng khởi, nhưng Đỗ Tiểu Nương không có hứng thú chút nào, nói đánh gãy: “Tỷ, muối không đi, bây giờ sách nào muối cũng có thể xem được, không cần học cái gì, tỷ không cần bận tâm cái này đâu. Nếu có chỗ không hiểu, muối sẽ đi hỏi nhị ca, nhị ca là tú tài, lẽ nào còn không sáng được với những Phu tử kia sao?”

Đỗ Hoàng Hoa có ý tốt bị phụ lòng, không khỏi thất lạc, nhìn chăm chăm nàng hỏi, “Muội thật sự không muốn học à?”

“Thật sự không muốn học đâu.” Đỗ Tiểu Nương tới đầu giường đặt gần lò sưởi lấy ra mấy quyển sách nông, “Tỷ xem này, nhị ca đều tỉ mỉ dạy muối, nếu muốn đọc sách, cũng có thể đi Vạn phủ mượn. Cô nương gia chúng ta đọc sách không thi công danh, ngoại trừ hiểu biết chữ nghĩa, chỉ cần hiểu một chữ lý thôi.” Nàng ngừng một chút, “Thế gian vạn vật, nếu hiểu được đạo lý trong đó đã đầy đủ rồi, có phải không?”

Đỗ Hoàng Hoa nhìn chăm chú chốc lát đành phải thở dài, cô muội muội này như làm nũng pha trò, có khi còn nói nặng thuyết phục nàng, nhưng cố tình về mặt thành thật cho thấy ý nghĩ, dù thấy nó sớm có quyết định này, chuyện này xác thực chính nàng làm tỷ tỷ đây tự chủ trương.

“Chẳng qua muối biết đại tỷ tốt với muội.” Đỗ Tiểu Nương xem thời cơ lại cũng trong lòng nàng làm nũng một phen.

Qua ba ngày nữa Đỗ Hoàng Hoa đi Vạn gia, cho nên hai tỷ muội mấy hôm nay cơ bản đều cùng một chỗ, ngày hôm đó ở trong phòng ăn điểm tâm nói giỡn, Đỗ Văn Uyên tới gõ cửa, nói là vợ chồng Bạch Sĩ Anh đến đây.

Hai nhà gần đây khá thân thiết, tất nhiên là phải đi ra ngoài, Đỗ Tiểu Nương xỏ giày, Đỗ Hoàng Hoa bước đi ra ngoài trước, ai ngờ mới đến nhà chính đã thấy một người nàng tuyệt đối không có ngờ tới.

Bạch Dữ Thời cũng đến đây.

Nàng dừng bước thiếu chút nữa va vào sau lưng Đỗ Hoàng Hoa.

“Sao không đi?” Đỗ Hoàng Hoa kỳ quái nói, nàng liếc nhìn phía trước, thoáng chốc cũng kinh ngạc không thôi.

Bạch Liên Hoa thấy các nàng lập tức chạy lên, nhiệt tình kéo tay Đỗ Hoàng Hoa, “Hoàng Hoa tỷ, người mau xem đại ca ta, thân thể huynh ấy bây giờ tốt hơn nhiều lắm.”

Liên quan tới trạng huống Bạch Dữ Thời, người trong nhà không có người nào nói cho Đỗ Hoàng Hoa biết, Triệu thị và Đỗ Tiểu Nương ý nghĩ tương tự, Đỗ Hiền thì cảm thấy hai người này không có lui tới gì nên không nhắc tới, mà Đỗ Văn Uyên thì từ trước đến giờ không quan tâm việc này.

Nghe thấy phía sau động tĩnh, Bạch Dữ Thời cũng quay đầu lại, vừa vận đối diện với ánh mắt Đỗ Hoàng Hoa.

Hắn khẽ mỉm cười nói, “Đã lâu không gặp.”

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân bệnh tình thuyên chuyển, ánh mắt của hắn rạng ngời rực rỡ, không như lần đầu tiên nhìn thấy xám xịt như tro, gò má lộ ra nhuận hồng, trông có tinh thần hơn cả người bình thường.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn hắn chằm chằm, không khỏi cảm khái thể sự khó lường, vốn dĩ vì người này không sống lâu, ai ngờ đột nhiên lại khỏi rồi, thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Bạch đại ca . . .” Đỗ Hoàng Hoa lẩm bẩm mở miệng, càng cảm thấy bản thân mình như trong mơ.

“Còn đứng làm gì.” Triệu thị giờ khắc này nói: “Đến đây, mau ngồi xuống, Hoàng Hoa, con đi pha trà tới đây.”

Đỗ Hoàng Hoa mới tỉnh lại, quay đầu đi nhà bếp.

Triệu thị cũng quan sát Bạch Dữ Thời, thăm nghĩ lúc này so với hồi trước nhìn lại khá hơn một chút, chẳng lẽ khỏi hẳn rồi?

“Dữ Thời nhà chúng ta sang năm cũng đi phủ thành khảo viện thử.” Thôi thị cười híp mắt nói, “Gần đây đang thật sự đọc sách đấy, ta bảo nó không nên nóng lòng, chung quy mới khỏi một chút thôi.”

Bạch Dữ Thời trước đây cũng là học trò nhỏ, nhưng bởi vì phủ thành quá xa, thân thể của hắn không chịu nổi mới không thể đi thi được, Triệu thị nghe cười xong nói: “Vậy nhất định có thể thi đậu, trước đây sớm nghe nói phu tử dạy hắn cực kỳ tiếc hận, như thể rất tốt, nhà các ngươi có thêm một tú tài, tương lai cùng Văn Uyên thi cử nhân, chuyện tốt quá.”

Hai người đều mặt mày hớn hở.

Đỗ Hoàng Hoa bung trà lên, Thôi thị cầm lấy một chén nâng trong tay, nhìn nàng nói: “Hoàng Hoa nhà các ngươi sắp học thành rồi chứ? Nhìn mô dạng thanh tú, thật là được người ta yêu thích, cánh cửa nhà các ngươi sẽ bị người ta đập phá.”

Trên mặt Triệu thị hiện lên chút bất đắc dĩ, “Còn phải học thêm hai năm nữa, gắm Tô Châu không phải dễ học người cũng biết đấy, đã sớm ký kết khế ước, Hoàng Hoa ra khỏi Vạn gia phải mười tám”

“Cái gì?” Thôi thị kinh ngạc thốt lên một tiếng, trà trong tay giội ra ngoài, làm quần bà ta đều ướt, sau đó cả người bà nhảy dựng lên.

Tất cả mọi người trong phòng sững sờ, Bạch Sĩ Anh nói: “Đương yên lành sao lại làm đổ trà rồi?”

Thôi thị đứng ở đó, biểu tình có chút bi ai, lại chợt tự giấu một tiếng, “Nhất thời không cảm cần thận, hôm qua chơi cả một ngày bài mã điều với biểu tỳ.”

Mấy người đều cười rộ lên.

Đỗ Tiểu Ngư trêu ghẹo, “Đại thẩm chắc thắng không ít bạc đâu rồi.”

Đỗ Hoàng Hoa lúc này cầm cái khăn tay lau nước cho bà ta, Thôi thị nắm chặt tay nàng, “Cháu hải tử gốc này, vì học gắm Tô Châu mà chịu trì hoãn nhiều năm như vậy, Vạn phu nhân không sợ làm lỡ hôn nhân đại sự của cháu sao?”

Trong giọng nói của bà loáng thoáng có chút ý trách cứ, Đỗ Tiểu Ngư nghe nhú mày lại.

Bạch Liên Hoa tâm tình tốt, ở bên nói: “Thêm hai năm cũng không tính là gì, nữ hải trong thôn chúng ta làm mai sớm, trong huyện phải qua mười lăm, có không ít người qua mười bảy mười tám mới thành thân đấy.” Lại nhìn Bạch Dữ Thời, “Đại ca qua hai năm nữa, thân thể cũng có thể toàn khỏe rồi.”

Nói vậy có chút rõ ràng, Bạch Sĩ Anh ho khan một cái, hắn tuy cũng có tâm kết thân cùng nhà Đỗ Hiển, chẳng qua không giống hai mẹ con họ dính chặt như vậy, dưới cái nhìn của hắn, chuyện như vậy phải hai bên tình nguyện mới tốt, tiếc thay Thôi thị không nghe, năm mới tiếp đón một đám thân hữu xong lại đây luôn.

“Đỗ lão đệ, xế chiều đi câu cá không?” Hắn dời chủ đề đi, “Ta kiếm được một bộ gậy tre, có thể câu cá lớn hơn ba mươi cân đấy.”

“A?” Đỗ Hiển gần đèn thì rạng, gần đây cũng chằm chằm thích cái hoạt động nhàn nhã này, “Được chứ, vừa vặn mở mang tầm mắt.”

Hai người nói chuyện hợp ý, liền đi ra bên ngoài kể chuyện câu cá.

Thôi thị nháy mắt với Bạch Liên Hoa, kéo Triệu thị nói có việc thương lượng với bà, liền vào trong phòng.

Đỗ Tiểu Ngư thấy tình cảnh này, nhất thời do dự không quyết định, ban đầu là vì thân thể Bạch Dữ Thời không khỏe mới ngăn cản Đỗ Hoàng Hoa, nhưng mắt nhìn thấy có chuyển cơ, nàng lại có lý do gì đi ngăn cản? Nếu Đỗ Hoàng Hoa thật sự thích hắn, cô muội muội nàng đây phải tác thành chứ? Cho nên Bạch Liên Hoa muốn cùng nàng tìm thỉnh giáo Đỗ Văn Uyên, nàng cũng đi theo.

Khi Bạch gia cáo từ, Đỗ Tiểu Ngư nhìn thấy ánh mắt Đỗ Hoàng Hoa có chút vụt sáng, nhưng nàng vẫn bình tĩnh.

Còn Bạch Dữ Thời, hắn là người nội liêm trầm tĩnh, đương nhiên không nhìn ra cái gì.

Ngược lại Thôi thị lúc ra cửa ánh mắt có chút ướt, nửa ngày hôm nay bà phản ứng kì quái nhất, Đỗ Tiểu Ngư không nghĩ ra, Bạch Liên Hoa bởi vì Bạch Dữ Thôi chuyển biến tốt mà biến, tuy vẫn có tâm cơ, nhưng lại là trong sáng, không biết Thôi thị với tư cách mẫu thân vì sao vẫn tâm sự nặng nề?

“Thật sự coi trọng Hoàng Hoa nhà chúng ta.” Triệu thị nhỏ giọng nói chuyện với Đỗ Hiền trong phòng.

Đỗ Hiền nói: “Đây là chuyện tốt mà, ta thấy Bạch Dữ Thôi kia không tệ, tương lai thi đậu tú tài cũng có tiền đồ.”

“Chẳng qua Thôi thị nghe được đợi thêm hai năm liền ngồi không vững.” Triệu thị bĩu môi, “Sợ là không chịu chờ Hoàng Hoa nhà chúng ta đâu.” Lại khoát khoát tay, “Thôi được, ta vốn không phải rất ưng ý.”

“Hoàng Hoa nhà chúng ta tốt như vậy, sẽ chọn được người tốt.” Đỗ Hiền cười nói: “Chẳng qua bây giờ phải bắt đầu tiết kiệm chút, tích cóp của hồi môn cho Hoàng Hoa thôi.”

Hai người cười cười lại mở cửa đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Nguyên Tiêu

Edit: Hắc Phượng Hoàng

Tiết nguyên tiêu ở triều đại này cực kỳ náo nhiệt, trong huyện mừng tám đã bắt đầu đốt đèn, mãi cho đến mười bảy mới tắt đèn, ban đêm sáng như ban ngày, ánh đèn chói mắt, bóng người trùng trùng điệp điệp, vô cùng náo nhiệt.

Tần thị mua cửa hàng trong huyện cho Bàn Thành sớm đã bố trí thỏa đáng, ngày hôm đó hẹn ba đứa trẻ Đỗ gia cùng đi lên huyện chơi.

Đỗ Tiểu Ngư hưng trí bùng bùng, lôi kéo Tần thị hỏi phải chăng dụng cụ buôn bán chè hạnh nhân cũng chuẩn bị xong rồi.

Hai người tâm hữu linh tề, Tần thị cười nói: “Sao lại không chuẩn bị chứ, nguyên tiêu là thời gian người đến người đi, đến khuya còn hò hét âm ỉ, không nên làm một bữa ăn khuya sao? Tối nay ta để Thành nhi ra ngoài bán.”

Đỗ Văn Uyên ở bên cạnh nói: “Trước tiên cầu chúc đại phẩm tiền vào như nước.”

Tần thị cao hứng cười không ngừng.

Xe bò chậm chậm tiến lên, lúc đến huyện Phi Tiên, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Quả nhiên người đi đường như dật cử, đèn màu treo cao, mấy người đi ở trên phố hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng dừng bước thưởng thức.

Lần trước Đỗ Tiểu Ngư không tới trong huyện xem đèn, lần này thật sự xem như mở mang tầm mắt, thâm nghĩ, nơi này chỉ là thị trấn đã đồ sộ như thế, đưa tầm mắt nhìn, tràn đầy hoa đăng. Hình dạng kiểu dáng đủ loại, vượt sức tưởng tượng, làm nàng không khỏi nhớ tới bài ca kia,

“Gió đông xuân đuổi tìm ngàn cây

Càng rơi xuống, tựa mây sao

Bảo mã điều xa hương ngập đường

Tiếng tiêu phượng lay động

Ám ngọc tòa sáng,

Một đêm cá rồng vui múa...”

[Thanh ngọc án – Bản dịch từ Thivien.net]

Bởi vậy có thể tưởng tượng, kinh thành những thứ này ban đêm nhất định càng làm cho người ta thêm say mê.

“Nơi này là nhà chúng ta.” Tần thị dẫn bọn họ đến một tiểu viện góc tây bắc, vừa gọi: “Thành nhi, mau ra đây.”

Đây là một tứ hợp viện cực kì bình thường, có hai gian sương phòng, bên trong là ba gian phòng lớn xoay ngang, diện tích vẫn đủ lớn, trong đình có cái giếng cổ, bên cạnh trồng hai gốc cây mai, đang mọc ra nụ hoa, đúng là có chút thanh nhã.

Bàng Thành một đầu mồ hôi từ bên trong chạy ra, cười ngốc ngốc với mấy người, “Đến đây nha ~ , đêm nay đến xem đèn, đẹp lắm, đoán chừng có mây ngày đấy.”

Đỗ Tiểu Ngư cười nói: “Bàng đại ca đang làm gì mà ra nhiều mồ hôi thế?”

Tần thị lắc đầu, “Còn phải nói, chắc chắn là đang đảo chè hạnh nhân, Bàng đại ca của cháu chân tay vụng về cháu cũng biết rồi đấy, ta đã dạy mấy lần rồi, bây giờ xem như làm được ra dáng rồi.”

Bàng Thành gãi đầu, có chút mắc cỡ, “Chỉ sợ làm ăn không ngon, may quá, các người tới nếm thử, ta lập tức đẩy ra ngoài bán.”

Mấy người theo hắn vào phòng bếp, thấy một nồi cháo trắng như tuyết, Bàng Thành bưng một chén cho Đỗ Tiểu Ngư, cười nói: “Nhìn xem có giống muối làm không?”

Đỗ Tiểu Ngư uống một hớp, gật đầu, “Rất ngon, chắc quen tay rồi ạ, lại nói, người nơi này chưa từng ăn, không bị so sánh đâu.”

“Đúng vậy, uống ngon lắm.” Đỗ Hoàng Hoa cũng chân thành có khách lệ một câu.

Ngược lại Đỗ Văn Uyên tinh tế thương thức sau đó nói: “Nên cho ít đường thôi, chẳng qua cô nương gia lại yêu thích uống ngọt.” Hắn lại cảm thấy nhạt một chút ngon hơn.

Bàng Thành có chút mê hoặc, “Vậy rốt cuộc là ngọt tốt hơn, hay là nhạt tốt hơn?”

Tần thị nhún mày, gõ một cái trên đầu hắn nói: “Con làm đến đâu bán đến đấy, mang đường trên người, thấy cô nương gia thì cho nhiều thêm, khi nấu thì cho bớt đường đi.”

Bàng Thành bỗng nhiên tỉnh ngộ vội nói: “Vẫn là mẹ thông minh”

Đỗ Tiểu Ngư âm thầm buồn cười, Bàng Thành này tuy hàm hậu thành thật, có vẻ hơi ngốc, kỳ thực rất đáng yêu, nếu tìm người thật lòng thích cũng tốt, tiếc thay ánh mắt Tần thị cao quá, không sợ nếu thật sự tìm về người con dâu lợi hại, đến lúc đó bắt nạt con trai bà thì sao nhỉ?

Sau đó Đỗ Tiểu Ngư lại giúp Bàng Thành xếp chè hạnh nhân, Đỗ Hoàng Hoa chuẩn bị bánh nướng, Tần thị thì đi thu dọn phòng nhỏ, buổi tối để cho bọn họ ngủ ở nơi này, mang chân đi ủ nóng, không phí bao nhiêu thời gian.

Đến khi trời tối hẳn, hoa đăng trong huyện đều sáng lên, ngoại trừ Tần thị, mấy người đều đi ra cửa trước.

Bàng Thành chất chè hạnh nhân lên xe nhỏ tới cửa chợ bán, Đỗ Tiểu Ngư không thể thiếu giúp hắn gọi vài câu, vật này mới mẻ, năm mới trong tay đứa bé đều có chút tiền, lúc này lập tức vây quanh.

“Trẻ con có cho thêm đường không?” Bàng Thành lại gấp khó khăn, mẫu thân hắn chỉ nói cô nương gia sẽ bỏ nhiều đường.

“Có cho thêm” Đỗ Tiểu Ngư cười nói: “Tiểu hài tử yêu thích ăn kẹo, đúng rồi, lão nhân gia cũng cho ít đi nha, ăn nhiều không tốt.”

Tần thị lúc này cũng vội vàng làm xong việc trong tay, gọi bọn họ tự đi xem đèn.

Ba tỷ đệ đi từ đầu đường tới cuối đường, nhìn hoa cả mắt.

Mà mỗi lần ngang qua đoán đồ đèn, Đỗ Tiểu Ngư sẽ không buông tha, lôi kéo Đỗ Văn Uyên để hắn đoán, đương nhiên, phần thưởng tất nhiên là nhiều rồi, nào là kẹo hồ lô, khăn, bánh xốp, vân vân, không thiếu gì cả, lúc trở lại tiểu viện ba người trong tay đều xách đầy.

Vào buổi trưa ngày thứ hai, nàng lại đi Vọng Nguyệt lâu, chủ yếu là lần nữa xác định tình huống khách ăn thịt thỏ với Mao chương quỹ, người ăn món này không nhiều, bình thường sẽ chọn loại thịt khác, trừ phi là tiểu nhị tự mình đề cử, như vậy còn có người ăn. Đa số không có thói quen này, trừ phi có một số ít đặc biệt yêu thích món này.

Tiếp theo nàng lại hỏi có người ăn cay hay không, đại chương quỹ Mao Tổng này căn bản là không thèm để ý một tiểu cô nương, nhưng bởi vì có mấy lần giao dịch, lại thấy bọn họ có chút quan hệ với Lâm Tung, thêm nữa hiểu được Đỗ Văn Uyên ở tại Vạn gia, lúc này kiên nhẫn vô cùng, cười nói: “Tiểu cô nương đúng là biết rất nhiều, hạt tiêu này ở quốc gia chúng ta gần đây mới lưu hành, trước đây không có ai ăn, sau này có vài người ăn, ngay hai năm trước từ lâu chúng ta cũng không dám làm món cay, chẳng qua hơn một năm gần đây bắt đầu.”

“Bây giờ nhiều người ăn rồi sao? Chẳng qua trong thôn chúng ta cũng không có lưu hành.” Đỗ Tiểu Ngư nói, nàng cũng thích ăn cay, lần này thế nào cũng phải mua chút về thử xem, nếu cha mẹ cũng thích ứng vậy thì không thể tốt hơn.

“Mới đầu hạt tiêu đắt đỏ, coi như là nhà giàu có cũng không ăn nổi, tất nhiên là quan lại nhân gia thường dùng, bây giờ nhiều người trồng, ăn người cũng nhiều hơn, cứ lấy từ lâu chúng ta mà nói, hiện tại một nửa khách đều có thể tiếp thu, người trong thôn các người chắc chắn sớm muộn gì cũng ăn thôi.”

“Thì ra như vậy, đa tạ Mao chương quỹ cho biết.” Đỗ Tiểu Ngư cười hi hi nói cảm ơn.

Cáo biệt Mao Tổng, Đỗ Tiểu Ngư đi hương liệu phố mua một bao lớn các loại hương liệu, lại dùng mất tám đồng tiền.

Buổi chiều ngồi xe bò về nhà, trong lòng cực kỳ vui vẻ .

Qua năm ngày là đến tiết nguyên tiêu, Triệu thị sáng sớm đã dậy làm bánh trôi.

Đỗ Tiểu Ngư kiếp trước ăn tiết nguyên tiêu chủ yếu là uống rượu ủ bánh trôi, nói là bánh trôi, kỳ thực là bánh gạo nếp nhỏ không có nhân, mà nơi này bánh trôi thật to, bên trong có các loại nhân bánh, có đậu sa, có mít táo, còn có mận, nhiều kiểu nhiều loại, nhưng không có rượu ủ, chỉ nấu chín trong nước sôi là có thể ăn.

Triệu thị làm mì gì ăn cũng ngon miệng, nàng tất nhiên là được ăn thỏa mãn rồi, đến tối lại thả pháo, ngày lễ này trải qua như lúc đón năm mới.

Thế mà sau tết đoàn viên lại phải đối mặt với chia tay, Đỗ Văn Uyên và Đỗ Hoàng Hoa phải đi Vạn gia.

Sau khi chia tay lưu luyến, Đỗ Tiểu Ngư càng cảm thấy trong nhà quanh quẽ, một người cô đơn nhiều thành quen, trước đây nàng là cô nhi, không cảm nhận được lúc này cũng không khát vọng, chỉ khi nào nắm giữ rồi, mới cảm thấy khó mà dứt bỏ.

May là nàng có rất nhiều chuyện phải bận rộn, tỷ như ủ mằm dưa, chuẩn bị lai giống thỏ lần nữa, vân vân.

Vì lần trước trồng dưa hầu hơi muộn, cho nên qua hết tiết nguyên tiêu nàng bắt đầu ươm hạt rồi, ăn dưa xong có giữ hạt lại bảo quản cẩn thận, không cần phải đi mua của Khuru Trường Vinh nữa, chỉ là vườn ươm giống nhất định phải đào một lần nữa, trước đó bị nàng làm thành vườn hoa rồi.

Việc này đương nhiên do Đỗ Hiền làm, đào một nơi đổi diện vườn hoa, vẫn đào một khoảng như năm trước.

Theo Đỗ Tiểu Ngư, mới chỉ trồng một lần dưa hầu, kinh nghiệm tích lũy thực sự không coi là nhiều, nàng không dám mạo hiểm, bởi vậy năm nay vẫn chỉ trồng một mẫu, trong suy nghĩ của nàng, chưa bao giờ gặp nguy cơ, chưa có phương pháp giải cứu là không an toàn.

Chẳng qua thời gian ươm giống sớm một chút mới có lợi cho dưa hầu giành thị trường, chiếm được tiên cơ hơn so với nông dân trồng dưa khác, nhưng thời tiết lạnh giá, công tác giữ ấm phải làm cực kì cẩn thận, nếu không mọc được ra không chỉ lãng phí thời gian, còn sẽ bị dẫn tới tình trạng muộn hơn cả năm trước.

“Cha, theo cha mằm mọc ra liệu có bị lạnh chết không?” Đỗ Tiểu Ngư lo lắng trùng trùng không nhịn được hỏi thăm.

“Cái này thì không thể nắm chắc được.” Đỗ Hiền đang dài phân bón lót cho mảnh đất kia, “Hay là con trồng muộn thôi? Muộn sẽ không sao, không phải năm ngoái vẫn bán được đấy sao?”

“Một mẫu đất thì sớm hay muộn một chút cũng không sao cả, chẳng qua nếu sau này trồng nhiều, đến lúc đó thì không được. Sợ không bán được, qua tháng sáu cơ bản sẽ bắt đầu lạnh, trừ phi bán hạ giá.”

Nói có lý đấy, Đỗ Hiền dừng động tác lại, “Hay là nghĩ nghĩ biện pháp giữ ấm khác? Làm cái bếp chẳng hạn?”

“Bên ngoài gió lớn, củi lửa sợ là không được.” Đỗ Tiểu Ngư nói, nếu đốt nhiều ngày như vậy, hun khói có thể hun chết người đấy ~ nàng ngừng một chút, “Chủ yếu là ban đêm lạnh, ban ngày thì có mặt trời rồi, chẳng lẽ còn phải có người không ngủ ở bên cạnh trông à?”

Hai người đều trở nên trầm mặc, nhíu mày suy nghĩ lung tung.

Triệu thị lúc này nâng một cái chum lớn đi ra chuẩn bị làm dưa muối, dưới chân dẫm lên một đồng phân trâu, lập tức nói: “Cha nó, phân trâu này lần tới ông đừng phơi ở cửa có được không? Không biết dẫm bao nhiêu lần rồi.”

Đỗ Hiền nghe nương tử nổi giận, vội vàng đứng lên đi thu dọn phân trâu.

Đi được một nửa, bỗng hô lớn lên, “Phải rồi, dùng phân trâu.”

Một tiếng gầm của ông dọa Triệu thị suýt nữa rơi mất cái trắng trong tay, nhìn sang nói: “Làm gì vậy? Hô hô hào hào cái gì?”

“Ồi chào, nương tử, lúc này bà giúp đại ân rồi.” Đỗ Hiền cười nói, vội bảo Đỗ Tiểu Ngư, “Tiểu Ngư à, có biện pháp rồi, dùng phân trâu chắc chắn sẽ tốt.”

“Phân trâu?” Đỗ Tiểu Ngư đầu óc mơ hồ, nàng sợ nhất là phân, “Phân trâu làm sao ạ?”

“Nha đầu này, không nhớ rõ à?.” Đỗ Hiền hưng phấn nói: “Ta trước đây đã nói với con, phân trâu có thể đốt được, nhóm lửa không dễ bị tắt, buổi tối trước khi ngủ đặt ở bốn phía ruộng ươm, như vậy chẳng phải là ấm rồi?.”

Đỗ Tiểu Ngư sững sốt rất lâu, “Cái này được chứ?”

“Đương nhiên được rồi, con nhìn là được, cha làm thỏa đáng cho con.” Đỗ Hiền vỗ ngực mình bảo đảm.

Triệu thị thấy bộ dạng của hai cha con, không nhịn được cười, nhìn hai người này nhiệt tình, sau này hai mươi mẫu đất trong nhà không cần lo lắng thu hoạch không tốt

Chương 88: Làm Thiếp

Đỗ Hiền là người rất cần cù, từ khi nuôi trâu, phân trâu kia chưa từng vứt đi, đều cẩn thận thu dọn sạch, một phần cầm ra làm phân bón cho ruộng đồng, một phần còn lại phơi khô dưới mặt trời, sau đó sẽ cất đi, cho tới bây giờ đã có năm đồng phân trâu khô lớn, hiện tại đặt tại dưới mái hiên nhà kho nhỏ ở tiểu viện phía sau.

Nhà kho nhỏ kia là dùng để nhốt thỏ, tuy đơn sơ một chút, chẳng qua giờ đã là mùa xuân, cầm tấm gỗ dày chặn các khe nhỏ lại, thật sự không lạnh, nhóm thỏ nhỏ đều mạnh khỏe trưởng thành, qua một thời gian nữa chúng nó sẽ phải rời khỏi ôm ấp của mẫu thân.

Đến khi trời tối, Đỗ Hiền đưa đến một đồng phân trâu, biến thành mười mấy đồng, bảo đảm chắc chắn có thể đốt rất lâu, sau đó sẽ đặt chung quanh ruộng ươm, mỗi đồng tách ra một khoảng cách.

Đỗ Tiểu Ngư ở bên cạnh nhìn, lúc này không nhận được nói, “Như vậy liệu có bị nóng đến mồm không ạ?”

“Không đâu, xa như vậy không nóng tới,” Đỗ Hiền nhìn nàng, hơi trách cứ, “Con đứa nhỏ này, bình thường ta cầm cái này sưởi ấm gọi con tới nhìn, con lại không đến, bây giờ không biết được nóng hay không?”

Đỗ Tiểu Ngư hi hi cười, nàng thực sự không chịu nổi ngồi ở bên cạnh phân trâu.

“Chẳng qua lúc này con không trốn được rồi.” Đỗ Hiền lại cười rộ lên, về nhà bếp lấy củi lửa trong bếp nhóm lửa phân trâu lên.

Phân trâu lập tức phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt, nó không có ngọn lửa to giống như củi lửa, mà là ần ần ở bên trong.

“Không thối chút nào đúng không? Nói với con rồi, phân trâu này là đồ tốt.” Đỗ Hiền đắc ý nói: “May mà không mang tất cả đi làm phân bón, nếu không thực sự không có biện pháp rồi.”

Đỗ Tiểu Ngư nhú nhú lỗ mũi, ngửi một cái, quả thật là không thối, liền nói: “Nhìn một đồng lớn, thật dọa người, không ngờ nó cũng giống phân thỏ không thối! Thật kỳ quái, thế nhưng, tại sao có thể cầm ra đốt ạ? Phân heo thì lại không được.”

“Trâu ăn cỏ, cỏ trong phân trâu tiêu hóa chưa hết hẳn, đương nhiên có thể nhóm lửa.” Đỗ Hiền cười nói: “Còn tưởng khuê nữ ta cái gì cũng hiểu, thì ra vẫn không bằng phụ thân ta đây nha~”

“Đương nhiên, phụ thân ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, nữ nhi làm sao so được với ngài?”

Đỗ Hiền cười không ngừng, đi tới ôm bả vai nàng đi vào trong nhà, “Bên ngoài lạnh vẫn phải ngủ thêm đi, đã làm cẩn thận rồi, đừng lo lắng.”

“Ừm.” Đỗ Tiểu Ngư gật đầu vào phòng mình.

Đến ngày hôm sau, thấy phân trâu đã cháy hết, bốn phía chỉ còn lại tro tàn.

Cứ như vậy qua tám ngày, Đỗ Tiểu Ngư còn đang ngủ nướng, chợt nghe Đỗ Hiền ở bên ngoài gọi, “Tiểu ngư, mồm mọc ra rồi, mọc ra rồi, mau dậy mà nhìn”

Triệu thị dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói, “Ông đã bao nhiêu tuổi rồi, mọc cái mồm thôi mà thích thú đến thế sao?”

“Đề Tiểu Ngư vui vẻ.” Đỗ Hiền nháy mắt mấy cái, “Đứa nhỏ này mỗi ngày vất vả, ta thấy còn hiểu chuyện hơn cả Hoàng Hoa, chúng ta những ngày tháng này càng ngày càng tốt, chẳng phải có mấy phần công lao của nó ư? Ta làm phụ thân có thể làm chuyện gì đây, không thể dạy nó viết chữ đọc sách, lại không giống bà có thể làm cho nó mấy đôi giày,” Ông nói đột nhiên cảm thấy bi thương, thở dài nói, “Nương tử, ta không chỉ thực xin lỗi bọn nhỏ, cũng có lỗi với bà nữa, bà đi theo ta, haiz, lần đó nếu ta không đi thôn Nam Động thu khoản bạc trắng kia có lẽ không phải...”

Triệu thị đánh gãy lời ông, nhìn lên gương mặt trước mắt già nua hơn tuổi thật, ánh mắt cũng dần dần đỏ lên, “Sáng sớm nói vậy gì đấy, không có lời của ông người, ta và bọn nhỏ đã sớm chết rồi, nếu cảm thấy xin lỗi ta hiện tại đi làm cái bánh cho ta ăn.”

Đỗ Hiền vội vội vã vã đi ngay.

Đến khi Đỗ Tiểu Ngư thu thập xong chuẩn bị ăn điểm tâm, thấy trên bàn một bàn lợn xộn, bánh trứng đáng vẻ khó coi, ngay lập tức xì cười nói: “Phụ thân hôm nay làm sao, tự nhiên đi làm bánh nướng?”

“Cha con là muốn ăn mừng đưa hầu mọc ra mồm.” Triệu thị che miệng cười.

Đỗ Tiểu Ngư cũng vui vẻ trong lòng, nài nỉ đưa hầu đã mọc, xem ra biện pháp này có thể dùng, sang năm trồng nhiều thêm vài mẫu mới được.

Trong nháy mắt liền đến tháng hai, Lâm Tung cuối cùng cũng phong trần mệt mỏi từ nhà cũ trở lại.

Vừa đến đã đi tới nhà Đỗ Hiền, đưa lên bao lớn bao nhỏ gì đó, nói là cảm tạ những ngày này dùng cơm nhà bọn họ, về mặt của hắn rất phức tạp, có mấy phần quái dị muốn nói lại thôi.

Nhưng Đỗ Tiểu Ngư đã đáp ứng Đỗ Văn Uyên không đi dò xét thử, lúc này đây chỉ có thể chôn trong lòng thôi.

Chẳng qua người khác thì nàng không ngăn, Đỗ Hiền lúc này đang quan tâm tới việc tư của thân tượng, “Lâm Đại Ca, huynh đi lâu như vậy, trong nhà có chuyện gì không? Các thôn dân đều sợ huynh không đến, mấy ngày trước đây còn có mấy hộ nhân gia tới hỏi đây? .” Cũng đã đóng học phí, sợ hắn không đến cũng là bình thường.

Lâm Tung hơi nhíu hai lông mi, lắc đầu nói: “Nhiều năm ở bên ngoài, muốn ở lâu thêm một ít với cha mẹ thôi.”

“Đã như vậy sao không đón người nhà đến?”

Lâm Tung không biết trả lời thế nào, hắn có chút tâm phiền ý loạn, rất lâu mới nói: “Thôn Bắc Đông tuy không tệ, chẳng qua ta nghĩ tìm nơi tốt hơn thôn thu xếp bọn họ, tốt nhất gần một chút,” Hắn nhìn về phía Triệu thị, “Đại muội từ là tới từ thôn Nam Động hả? Nghe nói chỗ ấy có mấy suối nước nóng, phong cảnh cũng tuyệt đẹp, không biết có nhà nào trống không.”

Không chờ Triệu thị trả lời, Đỗ Hiền giành trước: “Bên kia tốt hơn bên này của chúng ta nhiều, trong thôn phía đông có một suối nước nóng rất lớn, tiếc là sớm bị người chiếm rồi, một đại phú hào họ Lâm tạo biệt viện ở đó, người ngoài muốn đi mở mang kiến thức cũng khó khăn đấy, trừ phi là làm quan, có qua đường sẽ ở nhờ nhà bọn họ.”

Bên kia sắc mặt Triệu thị bỗng trắng bệch, ngón tay nắm thật chặt rũ xuống tay áo.

Lâm Tung mắt sáng lên, cười nói: “Họ Lâm? Cùng họ ta này.”

“Chẳng qua nhà kia cũng không hay ho,” Đỗ Hiền lắc đầu, “Không biết nấu cơm thế nào, nghe nói cháy ba ngày ba đêm, làm biệt viện cháy rụi rồi,” Hắn suy nghĩ thoáng cái, nhớ tới, “Phải rồi, năm ấy vừa vặn Văn Uyên sinh ra, haiz, khổ nương tử, dạo trước đó có nước lũ làm hỏng đường đi lại của mấy thôn, ta cũng không thể đi tới nhà nhạc mẫu chăm sóc nương tử.”

Đỗ Tiểu Ngư lần đầu nghe nói chuyện này, thì ra Đỗ Văn Uyên không phải ra đời ở Bắc Đông thôn, mà là ở Nam Động thôn.

”Thì ra Đỗ lão đệ không nhìn thấy Văn Uyên sinh ra à” Lâm Tung ý tứ sâu xa, đồng thời nhìn coi Triệu thị.

Triệu thị không ngồi yên được nữa, đứng lên cố gượng cười nói: “Ta đi vào nấu chút nước nóng.”

Cũng là lạ, Đỗ Tiểu Ngư không nghĩ ra, Lâm Tung kỳ quái có thể thông cảm được, nhưng làm sao mẹ nàng cũng khác thường thế nhỉ?

Lâm Tung nói thêm vài lời rồi tự đi mở cửa võ quán, còn có đệ tử chờ học tập võ công đây.

Triệu thị cả ngày đều tâm thần hoảng hốt, lúc nhóm lửa bị sặc khói, lúc rửa chén làm vỡ hai cái bát, làm Đỗ Hiền giật mình, vội bảo bà vào đi nghỉ ngơi một chút, chỉ nghĩ là bà mệt mỏi quá.

Tối hôm đó Ngô đại nương cùng Tần thị đến nhà, Triệu thị lúc này mới đi ra, tinh thần tốt hơn lúc ban ngày một chút.

“Hay là bị bệnh rồi?” Ngô đại nương quan tâm nói: “Nhìn mặt người trắng bệch này.”

“Không có chuyện gì, mấy ngày nữa sẽ khỏe thôi.” Triệu Thị cười cười, “Sao lúc này lại đến đây?”

Bà cho rằng bọn họ đến đây là tám chuyện nữ nhân nên không tiếp tục hỏi nữa, Ngô đại nương nói: “Hôm nay vừa đặt đại danh cho Thổ Vượng nhà chúng ta, là cha ta lấy, không biết hỏi tú tài nào, gọi Hiền Tề, người nghe thử xem được không?”

Đỗ Tiểu Ngư đang ăn bánh đậu xanh đây, suýt nữa nghẹn, thầm nghĩ may mà không phải họ Nhâm, nếu không thật khó chịu.

Triệu thị tuy cũng biết vài chữ, nhưng đặt tên thì không biết rõ, đành phải gật đầu phụ họa, Đỗ Tiểu Ngư ngắt lời nói: “Là xuất thân từ trong sách đấy, ganh đua yên, thấy không Hiền mà bên trong tự xét lại vậy.”

Ba nữ nhân sừng sốt, Tần thị phản ứng kịp trước tiên, vỗ tay nói, “Ồi chao, học được chút chữ của nhị ca cháu, đều có thể khoe chữ, được được, đúng là có tiền đồ.”

“Thì ra là từ trong sách tới, đúng là tốt.” Ngô đại nương cũng gật đầu, rất thoả mãn.

Hữu hảo bằng hữu trò chuyện, trong lòng Triệu thị cũng chậm rãi tốt lên.

Tần thị đầu tiên là nói chuyện chè hạnh nhân , nói mấy ngày nay chuyện làm ăn cũng không tệ, còn khen ngợi Bàn Thành càng ngày càng thuần thực , người mua đều nói ăn ngon , đây là việc vui , những người khác tất nhiên là chúc mừng một phen.

” Ta ở trong huyện còn nghe được một việc , Hồng nương tử kia thật là ác độc . ” Tiếp đó lại bát quái .

Nghe tới Hồng nương tử , Đỗ Tiểu Ngư vội vênh tai lên.

”Haiz, các người không biết được , Hồng nương tử muốn gả con gái nhà mình làm thiếp cho người khác đấy”.

” Cái gì? ” Triệu thị há to mồm , ” Đường yên lành sao lại gả đi làm thiếp cho người ta? ”

Ngô đại nương không phản đối , ” Sợ là người kia có tiền , bà ta yêu thương con trai ai mà không biết , hai nha đầu trong nhà đều không đáng nuôi, Điền thị cách vách nhà bà ta nói thường xuyên nghe thấy đánh chửi con gái đấy , quá thảm . Đứa nào dấn thân vào làm nữ nhi của bà ta thật là đời trước tạo nghiệt ”

Tần thị chà chà hai tiếng , lại lắc đầu , ” Nói có tiền cũng chẳng phải phú hào gì đâu, chỉ có điều mở một tiệm hương liệu , nhà kia ngay phía trước nhà chúng ta , nam chủ nhân đã hơn ba mươi, nghe nói nàng dâu cưới về đều không sống lâu , đã chết hai người, bây giờ cưới người thứ ba , bọn họ là muốn bảo vệ chủ mẫu , kiếm người tiêu thiếp chặn tai họa đấy”. Vừa nói vừa thêm một câu , ” Ta thấy , Chu Đại Nha kia cũng chẳng xinh đẹp , nếu thật sự là nhà giàu có cưới thiếp , còn không phải muốn người dung mạo xinh đẹp sao , bây giờ chỉ là chặn tai họa , ai còn quan tâm dung mạo ra sao ”

Bà nói chuyện cực kỳ cay nghiệt , hai người khác nhất thời không nói tiếp .

Đỗ Tiểu Ngư nghe được âm thầm thở dài , chẳng trách Chu Đại Nha bị thương mấy tháng , nàng ta cũng biết chuyện này cho nên kéo dài không muốn đi . Người này tuy không thích , nhưng thấy vận mệnh nàng ta bi thảm , nàng lại không chán ghét như trước nữa.

Ngô đại nương lúc này thở dài , ” Gây nghiệp chướng , gây nghiệp chướng , nữ nhi tốt lại đưa tới nhà người ta chịu tội , có thể đổi mấy đồng tiền chứ? Hồng nương tử này không sợ bị người ta chỉ vào chửi sao , có câu nói là hổ dữ không ăn thịt con , nhà bọn họ lại chẳng phải nghèo đến mức không có cơm ăn, cần gì phải thế chứ ”

”Đúng vậy, thật là hiếm có. ” Triệu thị cũng rất khó hiểu , ” Chỉ biết bà ta thô bạo , không ngờ còn không có lương tâm thế này, nữ nhi cũng là hài tử mình hoài thai mười tháng mới sinh ra mà.”

” Các người đấy, thật sự coi người khác cũng giống như chúng ta sao? Muốn kiếm tiền đâu đâu cũng có , Hồng nương tử này tuy không nghèo , tuy nhiên cũng không sung túc , muốn làm thành việc này , chắc phải .., ” Tần thị vươn ra năm ngón tay , ” Bọn họ phải kiếm bao nhiêu năm đây , tướng công bà ta làm thợ khéo trong huyện một năm cũng chỉ được tám 8, 9 lượng bạc.”

50 ngân lượng sao?

Triệu thị và Ngô đại nương mở to hai mắt nhìn , đồng thời trong lòng nghĩ , cho dù có là một trăm lượng, đánh chết các bà cũng không làm được chuyện như vậy .

Đỗ Tiểu Ngư nghe sững sờ , thế đạo này , 50 ngân lượng có thể đổi cái mạng.

Hồng nương tử à , còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nóng Mòn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Nhắc Lại Chuyện Xưa

Hồ nước đào một tháng rốt cục thành hình, chiều rộng hai trượng, dài bốn trượng, tương đương với non nửa mẫu đất, không hề lớn, bởi vì Đỗ Tiểu Ngư cũng không định dùng cái này để kiếm tiền, chỉ muốn làm phong phú thêm bàn ăn nhà mình mà thôi.

Chẳng qua bây giờ còn không thể tháo nước vào, Chung Đại Toàn nói phải tưới phân trước, hồ nước cũng giống như ruộng ngoài đồng, bùn dưới đáy cũng phải bón phân lót, bước thứ hai là trước khi nuôi gì đó phải tiêu độc toàn diện, cái gọi là tiêu độc chính là dùng vôi trắng tung trong hồ nước, may là vật này rất đã có sẵn, cho nên mua được rất dễ dàng.

Xử lý thỏa đáng mọi thứ, đợi thêm bảy tám ngày có thể nuôi cá ở bên trong, đến lúc đó ra sông thả lưới đánh cá xuống, ở đó có không ít cá.

Thời gian trôi qua, dưa hấu đã được nhổ tía cấy ghép ra ngoài ruộng, đã mọc ra một hai mảnh lá non, mỗi ngày đi nhổ cỏ dại, tưới chút nước cũng mất không ít thời gian.

Bất tri bất giác đến trung tuần tháng hai, Đỗ Văn Uyên lại đến lúc nghỉ ngơi, chạng vạng thì trở về nhà.

Thấy Đỗ Tiểu Ngư đang cho trâu ăn thêm cỏ, hần đi đến bên cạnh, chỉ vào cột gỗ ở chuồng bò, “Có xem không? Lớn hơn năm ngoái bao nhiêu?”

“Oái, quên rồi” Đỗ Tiểu Ngư kêu một tiếng, vội vàng đi đến cây cọc gỗ dừng lại, “Nhị ca, nhanh đo cho muội.” Nàng bận rộn đầu óc choáng váng, quên mất chuyện trắc lượng chiều cao người mình.

Đỗ Văn Uyên cầm lấy cọc gỗ kê trên đỉnh đầu nàng cẩn thận đo một cái, gật đầu nói: “Đúng là lớn lên không ít nha, nhìn này, đã có một hai tấc.”

Hai tấc tương đương với hơn sáu centimet, Đỗ Tiểu Ngư khoa tay nghĩ, ở tuổi của nàng lớn được như thế cũng được tính là không tệ, lúc này cao hứng lên, “Xem ra làm việc mới có lợi, lại thêm nửa năm sau ăn uống không tệ nên lớn nhanh nhỉ? ”

“Sau này càng lớn nhanh hơn, lúc ta mười tuổi mới bắt đầu cao nhanh hơn. ”

Hai người đang nói, trong sân lúc này có ba người đi tới, cùng là nam nhân, trong đó hai người Đỗ Tiểu Ngư biết mặt, một người là Đỗ Đường, một người là Đỗ Dục, người còn người khác kia là lão nhân, thoát nhìn chắc tầm 50 tuổi, tóc hoa râm, lưng hơi còng, mặt chữ quốc.

“Tiểu tử thú, nha đầu chết tiết kia, nhìn thấy thúc công các ngươi đến đây còn chưa tới bái kiến hả?” Đỗ Đường quát lên.

Đỗ Tiểu Ngư cả kinh ánh mắt đều trừng lớn, người này là thúc công của họ ư, thúc công chẳng phải là thúc thúc của cha nàng? Hần tới làm gì?

Đỗ Văn Uyên kéo nàng, tiến lên khom người thi lễ nói: “Bái kiến thúc công.”

Thúc công tên là Đỗ Sơn, dò xét hần từ trên xuống dưới, đưa tay sờ cái chòm râu không dài không ngắn, “Vài năm không gặp đúng là càng ngày càng xuất chúng, khó trách thái bà ngoại không nở.” Hần nhìn quanh ngôi nhà bằng đất, “Thật sự là thiệt thòi cho các ngươi, những năm nay phải ở nơi này.”

“Cũng không thể coi là thiệt thòi”. Triệu thị nghe được thanh âm bên đi ra ngoài, Đỗ Hiền đi theo phía sau.

“A, thúc thúc sao lại tới đây? Mời vào nhà ngồi.” Đỗ Hiền bận bịu đi đỡ nàng, “Không phải thúc thúc đi tới thôn Thuận ở cùng nữ nhi sao, sao hôm nay lại tới đây? ”

Không chờ Đỗ Sơn trả lời, Đỗ Đường cười hai tiếng hi hi, Thúc thúc đến không phải vì ngoại sao, ngoại hần là hiểu được, thông minh một chút thì nên biết phải làm sao.”

Đỗ Sơn quay đầu lại gõ Đỗ Đường một cái, “Ngoại tiểu tử này đến bây giờ còn thích bắt nạt đại ca ngoại, ở trước mặt ta phải thu liễm một chút, mẹ ngoại nói như thế nào? Muốn huynh đệ các ngoại hòa thuận, sau này cùng giúp đỡ lẫn nhau ăn ở, ngoại quên hết rồi hả? ”

Triệu thị vừa nghe lời này, mặt trầm xuống như sắt đen, lạnh lùng nói: “Thúc thúc, nói ở cùng nhau gì cơ, chúng ta bị đuổi ra Đỗ gia từ lâu, lẽ nào lão gia ngài quên rồi? ”

Đỗ Sơn không liếc nhìn bà, chỉ nói: “Ta hiển nhiên biết , cũng khuyên đại tẩu mấy lần , mấy năm trước cũng tới thăm , nhưng đại tẩu cố chấp như vậy , nguyên do trong đó mọi người đều biết rõ, cũng không trách đại tẩu. Chẳng qua những năm này, cái gì đúng cái gì sai đại tẩu cũng đã nhìn ra, ” Hần nhìn về phía Đỗ Hiền , “Trong lòng mẹ ngoại vẫn yêu ngoại, bằng không cũng sẽ không gọi ta tới khuyên ngoại trở lại , chung quy là hai mẹ con , mẹ ngoại thật sự tuyệt tình đã sớm trừ khử các ngoại ra khỏi gia phả đúng không? ”

Triệu thị tức sắc mặt trắng bệch , “Cái gì rõ ràng trong lòng ? Lẽ nào thúc thúc đến nay đều không biết được chân tướng sự việc sao? ”

Đỗ Hiền vội vàng nói: “Thúc thúc , ngoại nhắc tới những việc này làm gì, ta , ta không quay về , ngài phải đi nói ngay cho mẹ , cả nhà chúng ta sống rất tốt, không cần phải trở lại. ”

Đỗ Tiểu Ngư nghe cảm thấy rất kỳ quái , đây rõ ràng là đang kể chuyện nguyên do ngày xưa bị đuổi ra, thế nhưng cha nàng hình như không muốn nhắc tới.

Đỗ Sơn thở dài , “Hiển nhi à , ngoại từ nhỏ đã hiểu thuận , cũng là cặn cù nhất nhà, làm sao bây giờ biến thành vô tình thế này, mẹ ngoại đã bị bệnh thành như vậy rồi, làm nhi tử chẳng lẽ không nên theo ở bên người sao? Văn Uyên lại là đại tôn từ mẫu thân ngoại đau lòng , hiện tại cũng là tú tài , người đi học đều trọng hiếu đạo , hiện tại hần đi theo loại như ngoại không đi hiếu kính trưởng bối , như vậy cho dù sau này thi đậu cử nhân thậm chí tiến sĩ , với cái phẩm tính này , có thể làm quan tốt sao ? ”

Triệu thị gất gao cắn môi, nhưng chẳng hề nói một câu, Đỗ Sơn rõ ràng không coi bà ra gì, toàn là ý khinh thị, chỉ nói chuyện với một mình Đỗ Hiền.

Đỗ Tiểu Ngư phát ra một tiếng thán phục thúc công này thật là nhân vật lợi hại, cổ nhân nặng nhất: coi trọng nhất hiếu nghĩa, nếu có cái danh tiếng xấu bất trung bất hiếu, ảnh hưởng rất trọng đại tới cả đời người.

Đỗ Hiền đương nhiên cũng đã hiểu , lớn tiếng nói: ” Là ta bất hiếu , mắc mớ gì đến Văn Uyên? ”

“Sao không liên quan , hần cũng là người của Đỗ gia ”

“Haiz, thúc thúc, ta sớm nói rồi, cả nhà bọn họ cứ để nóng tính vậy đây, khuyên như thế nào cũng là vô dụng thôi” Đỗ Đường nói: “Hay là chúng ta đi thôi, uống phí hết nước miếng làm gì”

Đỗ Dục từ đầu tới đuôi đều âm thầm, không cho thấy thái độ về việc này.

Đỗ Sơn trừng mắt Đỗ Đường, “Ngươi câm miệng cho ta, mẹ ngươi gọi ngươi tới là giúp khuyên, ngươi ngược lại, chỉ biết những lời này thôi”

“Được được được, ta không nói là được chứ gì.” Đỗ Đường tuy miệng nói như vậy, ánh mắt lại nhìn chòng chọc Đỗ Hiền.

Đỗ Sơn chậm rãi nói: “Hiền nhi à, ngươi đã nghĩ kĩ chưa? Các ngươi cũng là người của Đỗ gia, không thể vĩnh viễn ở bên ngoài, làm người khác quơ tay múa chân, không bằng hôm nay nhân cơ hội này hòa giải với mẹ ngươi, như thế nào? Cũng không uống ta đi một chuyến, haiz, ta lớn tuổi rồi, không thể trước khi chết còn để nhà đại ca thành cái dạng này, cha ngươi trên trời có linh thiêng cũng không yên lòng được”

Hắn nói có tình có lý, Đỗ Hiền nhất thời không biết nên tiếp lời như thế nào.

Triệu thị giọng căm hận nói: “Ta sẽ không về, cho dù thúc thúc đến đây cũng vậy thôi”

Đỗ Sơn vẫn không để ý tới bà, nhìn Đỗ Văn Uyên, “Văn Uyên, ngươi hãy thành thật nói với thúc công, ngươi có nguyện ý ở cùng tổ mẫu không? Tổ mẫu ngươi đã chuẩn bị mọi thứ cho ngươi, mỗi ngày ngày nhớ đêm mong, ngươi lại thật sự nhẫn tâm làm khó một người già sao?”

“Tổ mẫu ta đương nhiên hiểu được ta tốt.” Đỗ Văn Uyên hơi cúi đầu, “Nhưng hiếu công nói rằng, hiếu giả về lễ ba chuyện không theo, gọi là ý khuất tòng, hãm thân bất nghĩa, một không hiếu vậy. Xin hỏi thúc công, trước kia tổ mẫu đuổi cả nhà chúng ta ra khỏi Đỗ gia rốt cuộc là do loại lý do nào? Nếu tổ mẫu đúng, ta không có lời nào để nói, nhưng nếu là tổ mẫu có lỗi trước, thứ cho ta không tài nào trở lại được”

Xem ra nhị ca cũng không rõ ràng đầu đuôi sự tình, chỉ biết mẫu thân bị đánh, Đỗ Tiểu Ngư cũng nhìn chăm chăm Đỗ Sơn, rất muốn biết trước kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Không đợi Đỗ Sơn nói, thái độ Đỗ Hiền đã khác thường, đẩy cả người Đỗ Sơn ra ngoài, nói thúc giục: “Thúc thúc, người đi đi”

Triệu thị sau lưng gằn nói: “Tướng công làm gì vậy, ta vốn ngay thẳng, ngược lại muốn ông ta nói rõ ràng đi, nếu không còn thật sự cho rằng trước kia là ta sai?”

“Nương tử, chuyện xưa cần gì nhắc lại nữa? Ta đồng ý với bà, ta không quay về là được mà.”

Đỗ Sơn hí hóp cười, “Hiền nhi à, có câu nói là giấy không thể gói được lửa, mẹ ngươi bảo vệ hứa hẹn thay ngươi giấu nhiều năm như vậy, cũng xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ, ngươi không quay về cũng được, mẹ ngươi nói gièm pha này sẽ huyền ảo người ngoài đường cũng biết” Hắn nhìn lên Triệu thị, khuôn mặt căm ghét, “Dầu gì cũng là con dâu nhà người có uy tín, làm sao lại gây ra chuyện như vậy, không ngoan ngoãn làm đúng bổn phận, cần gì phải bi ôi đi quyến rũ cổ nông”

“A” hai huynh muội Đỗ Văn Uyên đồng thời phát ra một tiếng hô khẽ.

Dám nói Triệu thị quyến rũ nam nhân khác? Đỗ Tiểu Ngư kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, quay đầu lại nhìn Triệu thị, thấy sắc mặt bà trắng bệch, thân mình run rẩy, nhưng vẫn đứng thẳng, như thông xanh đứng trong gió tuyết vậy.

“Đây là mẹ chòng vu hại ta” Triệu thị gằn từng chữ một, “Ta không thẹn với lương tâm”

“Rất nhiều con mắt đều nhìn thấy ngươi còn chống chế sao? Thật chưa từng thấy người như vậy”. Đỗ Sơn mặt đầy xem thường, “Hiền nhi, ngươi năm đó muốn chết muốn sống cưới nó về, đến bây giờ còn không nhận rõ bộ mặt thật của nó sao? Cả đời này của ngươi xem như bị nó làm hỏng rồi”

“Thúc thúc, nương tử không phải người như thế, ngày ấy rõ ràng là say, bên người lại không ai hầu hạ...” Đỗ Hiền vội biện giải, “Thúc thúc, ngươi đừng nói lung tung khắp nơi, mẹ cũng đã đồng ý với ta, tuyệt đối sẽ không nói ra.”

Triệu thị nói: “Ông sợ cái gì, cho dù người khác biết thì đã sao? Triệu Tú Chi ta đời này chưa từng làm chuyện trái lương tâm, ngày đó nếu không phải bà gọi ta bồi tiếp uống rượu với mẹ con bà ta, ta sẽ say sao? Người kia căn bản ta còn không biết là ai, lại còn nói ta theo người khác lâu ngày sinh tình, ha ha ha, “Bà bỗng cười ha ha, “Chẳng phải muốn tìm cái danh nghĩa đánh chết ta sao? Hay, hay cực kì, qua nhiều năm như vậy vẫn còn không hề thay đổi”.

Đỗ Tiểu Ngư nghe mà đau thắt tim, xem ra phụ thân đau thắt lưng là do che chở nương bị đánh, nằng tiến lên hai bước ôm Triệu thị nói: “Mẹ, thái bà là người xấu xa, chúng ta không quay về, đánh chết cũng không về”

“Đúng, Tiểu Ngư nói đúng lắm,” Đỗ Văn Uyên xiết chặt nắm đấm, “Thúc công, làm phiền ông nói với thái bà một tiếng, sau này chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt với bà”

“Các ngươi...” Đỗ Sơn ngăn người ra, không hiểu bọn họ làm sao lại tin tưởng Triệu thị như thế, rất lâu sau mới nói: “Hiền nhi, ngươi cần phải hiểu rõ, việc này nếu mọi người trong thôn đều biết, sẽ chẳng phải là việc tốt đâu”

Đỗ Hiền biết lời người đáng sợ, hắn sợ Triệu thị không chịu nổi loại hành hạ này, ngay lập tức nghiêng rằng nói: “Ta có thể đi trở về, nhưng...”

Lời còn chưa dứt, Đỗ Đường cười hi hi, “Đại ca cần phải nghỉ kĩ nha ”

Đỗ Hiền chỉ cảm thấy ngực một trận khó chịu, Đỗ Đường trước kia là người chấp hành gia pháp với nương tử mình, cũng biết việc này, hồi trước còn uy hiếp hắn, nói nếu về Đỗ gia thì sẽ lan truyền tin này đi, hôm nay về sẽ là như thế, không về cũng là như thế, tìm hắn khó chịu y hệt như bị hành hạ trong ngọn lửa cháy bùng bùng, bỗng trước mắt tối om, cả người ngã ra mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Lời Gièm Pha

Đỗ Sơn tay trắng trở về, làm Lý thị tức giận tới mức khó thở, nhờ có Ngô bà tử rút một chén dịch mật rắn Tứ Xuyên đã làm trước đó, lúc này mới tốt hơn nhiều. Bà ta xác thực bị bệnh, năm trước nhiễm phong hàn cho tới bây giờ còn chưa khỏi, ban đêm ho khù khụ ngủ không yên, ban ngày cả người chán chường, thân mình tựa như bùn loãng.

“Haiz, đại nhi tử kia thật là khắc tinh của ta mà” Lý thị vỗ mép giường, “Nhìn đi, lúc trước trở về thăm ta bệnh liền nghiêm trọng, đứa nhỏ này quả nhiên từ khi ra đời liền khắc ta mà, lúc sinh nó ra đã suýt nữa mất mạng”

Ngô bà tử vỗ nhẹ phía sau lưng bà ta, “Lão thái thái đừng nóng giận, đại phu nói, giận sẽ thương gan, sẽ làm hư hỏng thân thể của mình đấy”

Lý thị không để ý tới, tự lo tự nói, “Sau khi sinh nó hai năm ta vẫn bệnh nhỏ liên miên, tới khi mang thai Đường Nhi mới khá hơn, sau này gặp một thuật sĩ, ông ta bấm ngón tay tính toán, mọi thứ đều chuẩn, từ đó về sau ta không thân cận với Hiền nhi nữa,” Bà thở dài, “Thế nhưng hài tử càng lớn càng hiểu chuyện, hiểu được ta không thích nó, luôn tự mình ra đồng làm việc cùng cổ nông, ruộng của nhà nó cũng thu dọn gọn gàng, nếu thấy ta không thoải mái sẽ càng cẩn thận hầu hạ, côi đời này không còn hài tử hiếu thuận hơn nó.”

Bà nói không biết là buồn bực hay là căm hận, nhắm mắt lại dựa vào gối dựa ở trên giường, chậm rãi nói: “Ngày ấy ta không nên cho nó đi Nam Động thôn thu khoản bạc trắng kia”

Ngô bà tử lắng lắng nghe, lúc này nhẹ giọng nói: “Có một số việc đều không tránh được, lão thái thái đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Lý thị bỗng nhiên lại mở to mắt nhìn, “Nó lớn như vậy chưa từng ngộ nghịch ta bao giờ, từ lúc đi thôn Nam Động trở lại thì trở nên như vậy, nói dầu thế nào cũng phải cười nữ nhân kia, bà nói xem, có phải nó trùng tà tính rồi phải không?”

Ngô bà tử không biết nên mở miệng trả lời thế nào, đành hơi thờ dãi.

”Ta biết ngay nữ nhân kia chẳng phải thứ tốt lành gì mà, nhưng Hiền nhi lớn như vậy trước giờ chưa từng xin ta, cuối cùng ta vẫn mềm lòng đồng ý rồi”

Lý thị nheo mắt lại, “Nó quả thật tàn nhẫn, sinh mấy đứa trẻ đều như nó, không một đứa nào dễ nói chuyện”. Bà càng nghĩ càng căm tức, vốn tưởng rằng Đỗ Sơn nói chuyện Triệu thị vụng trộm với người ra trước mặt mọi người, bại hoại thanh danh nữ nhân kia, làm cho nó bị những hài tử kia căm ghét, kết quả trái lại bởi vậy mà nhà nó đoàn kết hơn.

Giống như lúc trước vậy, Đỗ Hiền tin tưởng nó, ngay cả mạng cũng không cần nhào lên can mấy cây gậy.

Bà thở hắt hắt, không biết nữ nhân kia cho con trai bà uống thuốc gì, mê muội tới mức nón xanh cũng chịu đội.

“Đồ không biết xấu hổ, lúc trước Hiền nhi dập đầu cầu xin ta vỡ cả đầu, ta mới căn dặn mấy đứa con trai chó nói ra vụ bê bối này, nó lại không cần, thật sự coi mình trong sạch chắc, người đi gọi Đường Nhi tới đây, ta sẽ để cho tất cả người trong thôn đều biết được bộ mặt thật của nó”

Ngô bà tử sùng sờ, hết lòng khuyên bảo, nhưng khi nhìn đến gương mặt đó của Lý thị, đành phải yên lặng trả lời một tiếng lui ra.

Lại nói tới Đỗ Hiền sau khi ngắt xiu, cả nhà đang trông coi, đại phu mới tới thăm, nói là ưu phiền công tâm, nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh dậy, lại mở một tờ phương thuốc.

Đỗ Tiểu Ngư an ủi Triệu thị, “Phụ thân chắc chắn không có chuyện gì đâu, hay là mẹ đi ngủ đi, con cùng nhị ca trông là được. “Bị chuyện hồi xé chiều ảnh hưởng tới, tinh thần Triệu thị chắc chắn bị thương rất lớn.

Đỗ Văn Uyên cũng khuyên như thế.

“Không sao, để mẹ trông, Văn Uyên còn phải đi thư viện, đi ngủ sớm một chút đi, Tiểu Ngư à, con phải chiếu cố ruộng dưa, đều đi đi.” Triệu thị ôn nhu nói: “Mẹ rất khỏe.”

Làm sao có thể khỏe được chứ? Cái mũi Đỗ Tiểu Ngư cay cay, “Vậy con ở đây cùng mẹ, à ~ Phải rồi, con đi nấu chút mì ăn chung, nhị ca, huynh đi nhóm lửa giúp muội.”

Triệu thị sừng sờ, giò mới nhớ tới, “Đúng vậy, cơm tối còn chưa ăn đây này.”

“Mẹ cứ chờ đi, con cùng Tiểu Ngư đi nấu. ” Đỗ Văn Uyên ấn lại bả vai bà .

“Cũng được, cẩn thận phỏng tay.” Triệu thị căn dặn một câu.

Hai người bước vào nhà bếp .

Vừa mới vào nhà , Đỗ Tiểu Ngư xoay người đóng cửa lại , trên mặt lộ ra vẻ phẫn hận, “Thật không ngờ thái bà hung tàn như vậy, lẽ nào có thâm cừ đại hận với mẹ sao, lại dùng cách này vu hại mẹ, nhị ca, huynh nhớ kỹ đây, sau này ngàn vạn lần đừng đi gặp bà ta , nếu như làm quan thì có thể đi , để bà ta đập đầu vãi cái chịu nhận lỗi với mẹ. ”

Đỗ Văn Uyên cũng cực kỳ khiếp sợ câu chuyện năm đó , ngay lập tức gạt đầu , “Việc đã đến nước này , ta đương nhiên sẽ không đi , chẳng qua sợ là cuộc sống sau này của mẹ sẽ không dễ chịu . ”

“Huynh nói là người trong thôn sẽ biết ư?” Đỗ Tiểu Ngư kinh hãi, cái gọi là miệng người xói chảy vàng , miệng lưỡi thể gian , lời đồn đãi có lúc đáng sợ hơn bất kỳ vật gì, nàng dừng lại chốc lát , “Mẹ rất kiên cường, hẳn là gánh chịu được , chẳng qua là nếu ai nói lung tung bị ta tóm được, ta sẽ đánh hấn rưng rưng. ”

“Muội đánh thắng được ai hả? ” Đỗ Văn Uyên nhếch miệng cười , ” Việc này phải thương lượng với Ngô đại nương cho thỏa đáng . ”

Đỗ Tiểu Ngư gạt đầu , “Chờ dùng cơm xong muội đi liền. ”

Nói xong, một người nhóm lửa một người nấu mì, thời gian đốt hết một nén hương thì bụng mì đến nhà chính.

Ba người từng người ăn, khẩu vị đều không tốt, may là Đỗ Hiền sau đó tỉnh lại, ngoại trừ đầu hơi choáng váng, còn lại không thấy bất thường chỗ nào, Triệu thị sắc thuốc bụng đứt cho ông uống .

Đỗ Tiểu Ngư tranh thủ chạy tới nhà Ngô đại nương .

Đã là giờ Tuất, trong ruộng hoang yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang, hai nhà gần cách vài mẫu đất, Ngô đại nương không biết hôm nay Đỗ Sơn đến nhà bọn họ . Nàng gõ nhẹ cửa viện, chẳng mấy chốc Lô Pha kéo giày chạy tới mở cửa, vừa thấy đó là Tiểu Ngư, kỳ quái nói: “Muộn như vậy có chuyện gì à?”

“Việc gấp ạ, đại nương có nhà không ạ?”

“Ồ trên giường đấy. ”

Đỗ Tiểu Ngư chạy chậm tới, đẩy cửa phòng ngủ ra, gọi: ”Đại nương ơi, không hay rồi”

Ngô đại nương bị nàng làm giật mình, từ trên giường đất đứng lên, “Làm sao?”

Đỗ Tiểu Ngư liền nói tường tận chuyện xảy ra lúc chạng vạng hôm nay, Ngô đại nương vừa nghe thỉnh thoảng chửi vài câu, cắn răng nghiêng lợi, cuối cùng trách cứ: “Tổ mẫu của cháu kia đúng là kỳ cục, ta không hiểu trước kia đang êm đẹp làm sao lại đuổi cả nhà các người đi, con dâu như mẹ cháu tốt biết bao, sau khi bị đuổi ra tức giận đến mấy ngày rồi không ăn cơm, gầy không ra hình người, thì ra là bị vu hãm như thế, haiz, ta chỉ cho là bị chút tui nhục nhỏ thôi, lại còn khuyên mẹ cháu giải hòa với bà ta, nếu biết thế vậy đánh chết cũng không khuyên gì ”

“Chỉ sợ trong thôn rất nhanh sẽ truyền khắp, đại nương, làm thế nào mới được đây?” Đỗ Tiểu Ngư nói.

“Việc này không dễ xử lý, trong thôn nhiều người như vậy, muốn gạt là không thể rồi. ” Ngô đại nương thở dài, “Chỉ có lấy độc bức độc, chúng ta sáng mai cũng truyền lời, nói tổ mẫu cháu vu hại người, hôm qua dùng cái này uy hiếp nhà các cháu trở lại Đỗ gia . ”

Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, hai người nói tí mỉ, Đỗ Tiểu Ngư đi về .

Đến ngày hôm sau, trong thôn quả nhiên nói bóng nói gió, Lý thị này đúng là không phải kẻ tầm thường, không biết tìm đến bao nhiêu người, Triệu thị đi ra ngoài một lát lại lập tức về nhà, trên người bị ném không ít đồ ăn nát vụn . Đỗ Hiền càng đáng thương, bị những hài tử đuổi theo hô đội mũ xanh (cầm sừng) .

Ngoài cửa còn có người đứng xem trò vui hoặc đến nói huyền thuyên, Đỗ Tiểu Ngư cầm chổi đuổi một trận, nhưng đầu đuổi được hết, người trong thôn thích tham gia trò vui, chớ nói chỉ là còn có người sau lưng đổ thêm dầu vào lửa, hận không thể ở cửa nhà bọn họ hát vờ kịch lớn.

Sau đó Lâm Tung đến, những người kia mới yên tĩnh chút .

“Nương tử à, bà trăm ngàn lần đừng để trong lòng. ” Đỗ Hiền chịu đựng được, chỉ sợ Triệu thị không nghĩ thông, phụ nhân bị người trong thôn đâm chửi sau đó thất cổ không phải không có, trong lòng ông sợ hãi .

Triệu thị đã thay quần áo khác, tuy sắc mặt hơi tái, nhưng vẫn rất bình tĩnh, nghe vậy sửa tóc nói: ”Ta sợ cái gì, ta không làm gì sai, trong chốc lát

chúng ta lại đi nữa , chẳng phải chửi vài câu thôi sao , coi ta không biết cãi lại chắc ? Ta không thể bởi vì bọn họ mà không quan tâm tới ruộng đồng”

Đỗ Hiền vội vàng nói: ” Đừng đi ra, những nữ nhân kia bị điên hết rồi, không phải bà vẫn muốn đi thăm đại ca và muội tử sao , không bằng ta đưa bà đi thôn Nam Động được không? ”

“Đúng vậy, biện pháp này hay đấy. ” Ngô đại nương đi vào nhà , ” Ta thấy người vẫn nên tránh một chút , tuy ta và Tần muội tử đã giúp người giải thích với người trong thôn , nhưng những kẻ hư hỏng lưu manh không thiếu, họ sẽ gây sóng gió. Còn có Khâu thị và Khuru Trưởng Vinh kia hận thấu các người , không biết sau lưng sẽ làm ra chuyện gì. ”

“Đúng vậy đây, nương tử , đợi tai tiếng đi qua lại trở về . ”

“Ta không đi ” Triệu thị giận nói: ” Đi bọn họ nghĩ là ta sợ , sẽ nghĩ việc này là chân thực , sao ta có thể đi chứ? Không , ta không đi , không thể làm thỏa mãn tâm ý của mẫu thân ông được. ”

Trong phòng nhất thời cực tĩnh tịch, Đỗ Hiền vừa hận vừa buồn bực , không ngờ mẫu thân không để ý tới đứa nhi tử này một chút nào, những năm này cho tới bây giờ đều không hề thay đổi, trong lòng bà ấy, ông còn không bằng một con cò, ông đứng lên đi hai bước nói: “Nói cho cùng đều tại ta làm liên lụy tới nương tử , ta phải đi cầu xin mẹ xoa tên khỏi gia phả ngay, chúng ta tự lập môn hộ ”

“Không thể ” Đỗ Văn Uyên vội nói: ” Đây là đại bất hiếu , nếu tổ mẫu truy cứu cáo phụ thân lên nha môn, sẽ bị hành hình đấy.”

” A ” Đỗ Hiền ngẩn người ra , ” Đây, chuyện này... ”

Lẽ nào cả đời đều không thoát được bọn họ sao ?

Đỗ Tiểu Ngư cũng ngẩn ra , không ngờ ấy thế mà không thể tự mình lập hộ được , vậy chẳng phải trừ phi Lý thị chủ động quét sạch bọn họ ra khỏi gia phả , bọn họ hoàn toàn không có cách nào khác?

” Thôi , cha nó , chúng ta những năm này không phải vẫn thế sao , chẳng lẽ lại không ngăn được những lời nói bóng gió này ? ” Triệu thị thờ dài , ” Những người này chẳng qua là muốn xem chê cười chúng ta thôi, chúng ta vượt qua sẽ không sao . ”

Ngô đại nương biết tính khí Triệu thị ngang ngược , bỏ qua ý nghĩ đề bà tránh đi , lúc này nói: ” Muội tử nói cũng phải , chờ qua một thời gian sẽ tốt thôi , bọn họ đâu thể nói mãi được? Chỉ cần tình cảm vợ chồng các người tốt , điều này mạnh hơn tất cả mọi thứ. ”

“Mẹ , con cùng người đồng thời ra ngoài.” Đỗ Tiểu Ngư kéo cánh tay Triệu thị , “Ai dám nói lung tung , con gọi Tiểu Lang cắn chết bọn họ” Không cần chết cũng dọa bọn họ tè ra quần , cái tướng hung dữ của Tiểu Lang dọa người được .

“Con xin nghỉ ở thư viện vài ngày , qua chút ít thời gian lại đi . ” Đỗ Văn Uyên cũng nói: “Cả nhà chúng ta cùng đi ra ngoài , xem ai còn dám đến nói bậy ”

Đỗ Hiền nghe rốt cục lộ ra cái tươi cười , đưa tay vỗ vỗ bà vai hân , ” Hay, hay , Đỗ Hiền ta tuy không có bản lĩnh gì , nhưng còn có nhi tử giỏi, con gái tốt , cả nhà chúng ta ở đây , sợ cái gì , đi , đi ngay thôi ”

Lâm Tung vẫn yên lặng ở bên cạnh nhìn , lúc này không khỏi khẽ thở dài .

Đỗ Tiểu Ngư nhanh chân đi vào trong viện , mở cửa viện, bốn người sóng vai đi ra ngoài .

Mặt trời chiếu nắng xuống che ngọn bầu trời, như mưa ẩm áp .

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dục Nông Môn* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thiên Hành Tự

Sự thật chứng minh , lời đồn đãi có lúc chỉ như con cò giấy mà thôi, chỉ cần đủ kiên cường , nó sẽ là một con gió lốc , thổi qua rồi sẽ tan hết.

Chẳng qua Đỗ Tiểu Ngư lúc này lại vui vẻ ” Thả chó ” , nhìn những kẻ tiểu nhân bỉ ổi kia bị Tiểu Lang đuổi phải chạy thục mạng, nàng đứng đằng sau cười khanh khách.

Cuối cùng những thanh âm chói tai kia dần phai nhạt, thỉnh thoảng có đứa trẻ con dám tới nói câu ‘đội mũ xanh’, đều bị nàng như hung thần ác sát dọa khóc kêu cha gọi mẹ, những người lớn thì có Đỗ Văn Uyên tới đối phó, nếu gặp phải nam nhân vô sỉ cường hãn, đã có quả đấm đánh cho hân không bò nổi.

Quan trọng hơn chính là, hai vợ chồng Đỗ Hiền vẫn như trước đây, không bị ảnh hưởng một chút nào, chính như Ngô đại nương nói, cảm tình tốt sẽ

mạnh hơn tất cả.

Khi có tấm che đầy đủ vững chắc, mũi giáo nhọn cũng có lúc phải đầu hàng.

Đến tháng ba, đã không còn nghe thấy những chuyện phiến nhiễu kia nữa, bên bờ ruộng, trong khe núi, trước đình viện, nở đầy hoa tươi, mùa xuân ấm áp tới cực hạn.

Đỗ Văn Uyên trở lại thư viện, trong nhà chỉ còn lại một đứa trẻ là Đỗ Tiểu Ngư thôi.

Ngày hôm đó Thôi thị dẫn Bạch Liên Hoa tới nhà chơi, Bạch gia cũng giúp đỡ hết sức trong chuyện lời đồn đãi, giúp đỡ đối phó những người gây sóng gió kia, lúc này đây Đỗ Tiểu Ngư rất khách khí.

“Đại thẩm, Liên Hoa tỷ tỷ vào trong ngồi ạ.” Nàng đón bọn họ đến nhà chính, ngoảnh nhìn giỏ trúc Thôi thị xách trong tay, thấy bên trong để con gà trống con nên rất ngạc nhiên.

Triệu thị lúc này từ phòng trong đi ra, trong tay cầm hai cái đế giày vừa đóng xong.

Thôi thị vừa thấy bà thì cười rộ lên, “Đại muội tử, con gà này là cho nhà ngươi, không phải nói trong chuồng gà thiếu một con gà trống sao, con gà mái nhà ta năm trước ấp được mấy con, ta chọn con này, sau này chắc chắn sẽ lớn to như con gà trống bồ nông.”

“Làm sao có thể nhận được.” Triệu thị vội từ chối.

“Ngươi đừng làm khách với ta.” Thôi thị nói rồi tự nhiên đi tới phía sau viện, mở cửa chuồng gà ra, ném gà trống con trong giỏ trúc vào đó, quay đầu lại cười nói: “Cứ như vậy đi, ngươi không nhận ta tức giận đây.”

Thấy bà ta đã làm như vậy rồi, Triệu thị chối làm sao được nữa, đành phải luôn miệng nói cảm ơn.

“Hôm nay tôi là muốn kéo ngươi đi Thiên Hành tự dâng hương, không đối gạt Đại muội tử,” Thôi thị thân thiết kéo tay bà, “Chuyện hồi đó thật sự sợ ngươi không chịu nổi, những người kia lời dơ bẩn gì cũng nói được, ta bèn đi lên miếu thấp nhang cầu cho ngươi được bình an. Bây giờ việc này qua đi, nhà các ngươi cũng êm đẹp, không phải nên đáp lễ nguyện vọng sao.”

Triệu thị cảm động, “Đại tỷ thật tốt bụng, lúc trước đã hứa nguyện rồi, bây giờ không thể không đi.”

“Đúng vậy, tuy nói là ta hứa, nhưng nếu ngươi thành tâm, cũng có lợi với người nhà các ngươi. Nhìn xem này, bên ngoài thời tiết cũng khá, ra ngoài đi dạo rất thoải mái,” Thôi thị đứng lên, “Ta đã thuê xe sẵn rồi, chúng ta lúc này đi thôi.”

Thiên Hành tự là ngôi chùa hương hỏa thịnh vượng nhất quanh đây, nằm ở giữa thôn Bắc Đồng và huyện Phi Tiên huyện, đi xe bò mất khoảng chừng gần một canh giờ là tới.

Đỗ Tiểu Ngư muốn đi, vội nói: “Mẹ ơi, con đi cùng với có được không ạ?”

“Liên hoa tỷ của cháu cũng đi, nhiều người càng vui.” Thôi thị nói trước.

Triệu thị đồng ý, mặc cho Đỗ Tiểu Ngư thêm chiếc áo khoác ngoài màu hồng hoa văn xanh, phối hợp với chiếc váy cùng màu, nhìn như hoa Hồ điệp.

Bạch Liên Hoa nhìn nàng, “Tiểu Ngư muội muội mặc như vậy thật xinh đẹp nha.”

Có người khách lệ, Đỗ Tiểu Ngư cũng khen nàng ta vài câu.

Triệu thị đi sang nhà Ngô đại nương nhờ bà ấy gửi lời nhắn cho Đỗ Hiền, sau đó bốn người đi tới cửa thôn.

Quả nhiên đã có một chiếc xe bò chờ ở nơi đó, bọn họ đi ra phía sau xe, phu xe vung roi một cái, xe bò cũng chậm chậm chạy đi.

Tháng ba là tháng đẹp thanh, Lam Sơn vừa lúc xuân hè, phong cảnh như vẽ, tất nhiên là hấp dẫn vô số du khách tới leo núi ngắm hoa, cũng có văn nhân mặc khách đầu thơ vẽ tranh, mà Thiên Hành tự được xây ở giữa sườn núi Lam Sơn.

Đỗ Tiểu Ngư từng bước đi lên, hai bên cây cối xanh tươi um tùm, hoa thơm chim hót, như trong tranh.

Đi được nửa canh giờ, rốt cục cũng đi tới cửa tự.

Dù nàng thường làm việc chân tay, cũng hơi hơi thở dốc, thầm nghĩ, Lam Sơn này còn rất cao, tiêu hao không ít thể lực.

“Tiểu Ngư muội muội trước đây chưa từng tới à?” Bạch Liên Hoa thấy nàng hết nhìn đông tới nhìn tây liền cười nói: “Bên trong còn đẹp hơn nữa, riêng Đại hùng bảo điện này đã đủ cho muội xem rồi, phía sau còn có một cái tháp Hoài Quang lát nữa ta dẫn muội đi xem.”

Đỗ Tiểu Ngư kỳ thực không biết trước đây đã từng đến hay không, chỉ trả lời bằng quơ cho xong.

Mấy người đi về phía trước, quả nhiên trông thấy một đại điện nguy nga, ngói đen tường vàng, ba cổng lớn song song, cực kì có khí thế, ngoài cửa có

mấy tiểu sa đi đang tiếp đón khách hành hương.

Thôi thị kéo Triệu thị đi đến cửa lớn, vừa dặn dò Bạch Liên Hoa, “Con cùng Tiểu Ngư không được đi vào, nhìn dạo xung quanh đây là được rồi.”

Đỗ Tiểu Ngư có chút bất mãn, Thôi thị này tuy nói có lòng tốt, chẳng qua hôm lại vượt mặt tự làm chủ thay mẹ nàng.

“Tiểu Ngư, ta dẫn muội đi xem cái tháp kia được không?” Bạch Liên Hoa chỉ phía đông, “Không biết mẹ và đại thẩm sẽ phải chờ bao lâu, chúng ta cứ đứng như vậy không phải là một cách hay.”

Đi thì đi vậy, Đỗ Tiểu Ngư theo nàng ta kéo về phía đông.

Con đường này thật dài, cây cỏ xanh um, dọc theo đường đi đều có du khách thưởng thức, khoảng thời gian một nén nhang, hai người quẹo vào một con đường nhỏ yên tĩnh, phía trước có tiểu sa đi đi ra ngăn lại, “Hai vị thí chủ mời về, hôm nay tháp Hoài Quang này không tiện đãi khách.”

“Không tiện?” Bạch Liên Hoa nhíu mày lại, “Không thể đi vào nhìn sao? Tiểu muội của ta đây lần đầu tiên tới, chưa từng được nhìn thấy, thỉnh tiểu sư phụ cho chúng ta vào đi.”

Đỗ Tiểu Ngư nhìn thần sắc vị tiểu sa đi này, suy đoán chắc trong tháp có khách quý ở đó, liền kéo góc áo Bạch Liên Hoa ra hiệu chờ đi vào.

Tiểu sa đi lúc này dựng thẳng bàn tay khom người lại, “Còn thỉnh tiểu thí chủ đừng làm khó dễ tiểu tăng, thỉnh trở về đi, lần tới lại đến xem.”

Bạch Liên Hoa cảm thấy hơi mất mặt, vừa đến đã nói sẽ mang Đỗ Tiểu Ngư đi xem, kết quả chính là không được vào, nàng hừ lạnh một tiếng, “Phật gia không phải nói chúng sinh bình đẳng sao, vì sao chúng ta không thể đi vào? Là người ở bên trong bao tháp phải không? Người rõ ràng chính là mắt chó coi thường người khác.”

Đỗ Tiểu Ngư âm thầm kêu khổ, còn chúng sinh bình đẳng chứ, người có chút quyền thế muốn lấy cái mạng nhỏ của người dễ như trở bàn tay thôi à.

Giữa lúc định kéo nàng ta đi, lại nghe thấy trước mặt truyền đến tiếng vỗ tay, “Hay, hay, nói thật hay, cô nương lá gan thật lớn, cho nàng vào đây là được.”

Nói chuyện là một thiếu niên thân mặc áo cà sa đầy xanh viền đen, nhìn đại khái 16, 17 tuổi, ngũ quan ngoại trừ ánh mắt long lanh giống như hoa đào ra, thì không còn chỗ nào xuất sắc cả, dáng người rất cao lớn.

Bạch Liên Hoa thấy bất chợt đi ra một vị công tử, lại không muốn đi vào nữa, chung quy nàng là một cô nương gia.

Thấy nàng bất động, ánh mắt thiếu niên kia lượn ở trên người nàng một vòng, cười nói: “Xem ra cô nương cũng chỉ ngoài miệng nói thôi, không đến cũng không sao.”

Bạch Liên Hoa bị hấn kích tướng, chân phải liền nhấc lên.

Đỗ Tiểu Ngư vội vàng kéo nàng ta, “Liên Hoa tỷ, bên trong không biết có những người nào, người không sợ có nguy hiểm à?”

Bạch Liên Hoa ngẫm lại cũng phải, “Vậy chúng ta vẫn nên đề lần tới xem thôi.”

Lần này đến phiên thiếu niên kia không bình tĩnh, đi tới vài bước nói: “Tại sao lại đi? Quả thật là lá gan chuột nhắt? Nhìn ta có chỗ nào giống người xấu không? Bên trong có cả công tử huyện chủ đây, mọi người cùng nhau ngắm hoa không được à?”

“Không được.” Bạch Liên Hoa dịch ra một bước lại tiến về phía trước.

“Này, nhưng không phải muốn tới thì tới muốn đi thì đi đâu nha.” Thiếu niên kia cười hi hi, “Cô nương để lại phương danh như thế nào? Sống ở đâu?”

Gặp phải quý hảo sắc rồi, Đỗ Tiểu Ngư không nói gì, Bạch Liên Hoa đúng là một tiểu giai nhân thanh tú, chẳng qua bị chúng đùa giỡn cũng không hay ho gì, tiểu sa đi vừa rồi còn ngồi ở kia, hiện tại bóng người cũng không nhìn thấy đâu cả, muốn tìm một người cầu viện cũng không có.

“Người tránh ra.” Bạch Liên Hoa bị hấn căn phiên lòng.

Kết quả nàng ta đi tới chỗ nào người nọ đều ngăn, Đỗ Tiểu Ngư lúc này nói: “Tỷ tỷ ta tên là Hoàng Tiểu Mai, ở thôn Nam Động, có thể thả chúng ta đi chưa?”

“Hoàng Tiểu Mai, thôn Nam Động?” Thiếu niên kia nheo mắt lại, “Thôn Nam Động chạy tới chỗ này làm gì?”

“Ngoại tổ mẫu của chúng ta ở thôn Bắc Động, mẹ đang dâng hương trong miếu, lát nữa sẽ tới tìm.” Đỗ Tiểu Ngư thuận miệng bịa chuyện.

Bạch Liên Hoa sững sờ, nhưng thấy Đỗ Tiểu Ngư chớp mắt với mình, đã hiểu ra vội gật đầu nói, “Đúng vậy, chúng ta phải đi về, lát nữa mẹ không nhìn thấy sẽ sốt ruột.”

Thiếu niên kia không tin, sải bước lên phía trước một bước dài, đưa tay lấy một cây trâm trên tóc Bạch Liên Hoa, “Ta đây cầm, nếu người muốn lấy về, tới Khương gia trả phở trong huyện lấy, ta tên là Khương Hồng.” Nói xong vẫy tay áo liền đi.

Bạch Liên Hoa tức giận đến phát điên, cây trầm kia nàng thích vô cùng, hiếm mới được ra ngoài nên cài nó, lại bị hán cướp đi, lúc này muốn đi lấy về.

“Liên Hoa tỷ, người này là kẻ lãng tử trắng hoa, người đuổi theo hán làm chi? Cây trầm lần tới để đại thẩm thay người đi cầm là được.” Đỗ Tiểu Ngư không muốn xảy ra bất trắc gì, thiếu niên này cứ chỉ tùy tiện, ai biết sẽ làm ra chuyện gì nữa không.

Bạch Liên Hoa giậm chân, chỉ vào bóng lưng người nọ chửi vài tiếng, một lát rồi quay đầu lại bước đi.

Phía bên kia Triệu thị và Thôi thị cũng vừa đi ra, trông thấy Bạch Liên Hoa biểu tình, Thôi thị hỏi: “Có chuyện gì sao? Ai bắt nạt các con phải không?”

“Có người cướp cây trầm của Liên Hoa tỷ.” Đỗ Tiểu Ngư nói: “Bảo là muốn tỷ đi trà phở Khương gia...” Nàng nói cảm thấy hơi quen tai, chợt nhớ tới, cha vợ Khưu Trường Vinh kia chẳng phải bị nhị công tử Khương gia dọa sao, chẳng lẽ là Khương gia đó ư? Cùng mở cửa hàng lá trà, chắc là đúng rồi.

“Trà phở Khương gia?” Thôi thị nhíu mày, “Sao lại có người như thế, giữa ban ngày ban mặt lại cướp cây trầm của con? Đi, chúng ta đi tìm chủ trì, không thể bắt nạt người ta như vậy được, người nọ còn ở trong chùa chứ?”

Bạch Liên Hoa gật đầu, “Ồ bên tháp.”

“Nghe nói là ở cùng công tử huyện chủ.” Đỗ Tiểu Ngư bổ sung một câu, người nam nhân kia sắc đậm che trời, dù thấy cũng có chỗ dựa phía sau, nếu không sao dám xằng bậy như thế?

Nghe được có liên quan tới con trai huyện chủ, Thôi thị do dự, một tiểu bách tính to gan tới đâu cũng không dám đắc tội gì với người có liên quan với huyện chủ, bà lập tức giả vờ đáng vẻ không sao cả, “Không phải chỉ là một cây trầm mốc thôi sao, coi như cho ăn mày, lần tới cẩn thận một chút, gặp phải người như vậy thì tránh xa ra,” Lại gọi Triệu thị một tiếng, “Đại muội tử, chúng ta đi thôi, còn phải đi tới tiệm vàng mã trong huyện một chuyến, ngày mai là thanh minh rồi.”

Bạch Liên Hoa vẫn tức không nhịn nổi, “Nhưng cây trầm đó con rất thích.”

“Ngao nào, lần tới mua cho con một chiếc xinh đẹp hơn.” Thôi thị vội dụ dỗ nàng.

Đỗ Tiểu Ngư liếc mắt nhìn Triệu thị, thấy thần sắc bà thần nhiên, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, không có cách nào đoán được tâm tình trước lúc dâng hương.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hàng Mã Lâm Gia

Đến huyện thì bụng đã đói cồn cào, Đỗ Tiểu Ngư lôi kéo Triệu thị đi tìm Bàng Thành, thấy hán quả nhiên đang bán chè hạnh nhân ở công chợ, lúc này đang còn mấy bát.

Hiện tại đã qua buổi trưa, lúc này không còn nhiều người nữa, mấy cái ghế băng trước xe đều trống không, bốn người ngồi xuống chậm rãi uống, Bàng Thành lại bung tới cho bọn họ một bàn đủ loại bánh nướng.

“Làm còn ăn ngon hơn cả Tiểu Ngư này.” Triệu thị khen ngợi vài câu.

Bàng Thành chỉ cười cộc lốc.

Quen tay hay việc, đúng là càng làm càng ăn ngon, Đỗ Tiểu Ngư uống hai bát lớn, bụng no nê.

Lúc gần đi Triệu thị muốn trả tiền, Bàng Thành nhất định không chịu thu, đành phải coi như thôi, bốn người lại đi đến tiệm hàng mã.

Nói đến tiệm hàng mã, vốn ở huyện Phi Tiên có hai ba nhà bán, nhưng từ khi hàng mã Vương gia khai trương, các tiệm khác trở nên vắng khách, qua vài năm chỉ còn sót lại mỗi nhà bọn họ thôi, nhưng làm ăn này chung quy là nghề không may mắn, Vương gia kiếm lời được bốn phong bát mã liền chuyển nhượng tiệm này cho Lâm gia, tức là thân thích của nhà Ngô đại nương, hôm nay là vị đại nhi tử Lâm Khánh Chân kia đang xử lý.

“Nghe nói Vương gia không làm nữa à?” Triệu thị hỏi.

Thôi thị cười nói: “Đúng vậy, đã dọn đi phủ thành ở rồi, chẳng qua tiệm hàng mã Lâm gia này vẫn là tiệm duy nhất trong huyện, còn lợi hại hơn cả Vương gia trước đây đây.”

“Lâm gia?” Triệu thị suy nghĩ, nghĩ ngay đến đại ca Lâm Mỹ Chân, cảm thấy tiếc hận lắc đầu.

Vừa nói chuyện vừa đi tới cửa tiệm, vị trí tiệm này tương đối vắng vẻ, đi ra chợ quẹo bên phải đi đến góc trong cùng, nhưng lúc này cửa sân như chợ, người đến người đi, nhìn ra được chuyện làm ăn cực kỳ thịnh vượng.

Ở cửa bày vài ba món đồ làm người khác chú ý, là dùng giấy trát làm thành, một là lều các cao hơn hai trượng, hai là con ngựa lớn vàng choé, ba là một đôi kim đồng ngự nữ.

Đỗ Tiểu Ngư nhìn sững sờ, trước đây tham gia tang sự nhà người ta đã gặp mấy đồ này, không tính xảo như mấy thứ đồ này, bề ngoài lều các không chỉ hoa lệ, bên trong còn có phòng nhỏ, đầy đủ các loại như bàn ghế đồ dùng, tuần mã lại như bay lên không, trông rất sống động, khuôn mặt kim đồng ngự nữ dễ thương, động tác tự nhiên, không có một chỗ tỷ vết.

Người này khéo tay thật đấy, chẳng trách có nhiều người đến mua như vậy.

“A... , là Tiểu Ngư đấy à” Có người đi ra tiễn khách vừa vặn gặp nàng.

Đỗ Tiểu Ngư ngẩng đầu lên nhìn, không phải là đại nhi tử Lô Đức Xương của Ngô đại nương sao, nàng vội chào: “Lô đại ca” Lại hỏi, “Lô đại ca đến giúp đại cữu tử (*anh vợ) của huynh hả?”

“Đúng vậy, đang tiết thanh minh, một mình huynh ấy làm sao mà xử lý hết được? Vào tiệm ngồi đi” Lô Đức Xương cười nói: “Mẹ muội muốn mua đồ ta sẽ lấy rẻ hơn một chút.” Hắn nói rồi đi vào tìm.

Đỗ Tiểu Ngư cũng đi tới cửa hàng, thấy bên trong có rất nhiều khách, người này mua nguyên bảo, người kia muốn mua tiền giấy, cả sân nhộn nhịp.

“Tiểu Ngư, đến đây.” Triệu thị đi ra tìm nàng, “Vừa rồi vừa quay đầu đã không thấy người đâu, làm mẹ sợ phát khiếp, đừng chạy lung tung đấy, thanh minh rất nhiều người.”

“Con ở bên ngoài nhìn tế phẩm, thật đẹp mắt”

“Đúng nha, người này thủ nghệ thật tốt.” Bạch Liên Hoa trông đủ loại tế phẩm bên trong tiệm, bỗng lấy tay chỉ một cái, “Là hắn làm sao?”

Ở cửa hông có một thiếu niên đang ngồi, giò khắc này tay cầm nhánh trúc đang vót, ngón tay của hắn dài nhỏ, nhánh trúc trong tay đâm xuyên mấy lần, không hề thấy phức tạp mà một lúc đã làm ra một chiếc ghế mây cổ xưa.

Vô cùng huyền ảo, vừa vặn thích hợp cái lều các nhỏ kia.

Bạch Liên Hoa há to miệng, lại thấy nửa mặt thiếu niên kia có cái mũi thẳng, cánh môi tươi cười, nhất thời ngây dại.

Đỗ Tiểu Ngư tiến lên hai bước, ngồi xổm xuống chuyên chú nhìn hắn đan đồ vật, nàng sớm đã nhận ra thiếu niên kia là ai, chính là đại ca của Lâm Mỹ Chân tên là Lâm Khánh Chân, lúc trước mẹ nàng từng coi trọng hắn đấy.

Lâm Khánh Chân không để ý, tiếp tục đan đồ của mình, chỉ trong chớp lát lại làm ra một chiếc giường nhỏ, một cái bình phong.

Bên kia Thôi thị đã chọn xong đồ rồi, Triệu thị cũng mua một ít tiền giấy, nguyên bảo cho Đỗ Hiền ngày mai đi bái tế tổ tiên.

Lô Đức Xương lúc này đi tới nói, “Đại cữu tử, hai vị đại thẩm này là cùng một thôn với ta, ta bán rẻ cho họ một chút, huynh không có gì ý kiến gì chứ?”

Lâm Khánh Chân cười nói: “Đệ làm chủ là được rồi.”

Lô Đức Xương cười ha ha, đưa tay vỗ đầu Đỗ Tiểu Ngư, “Đẹp vậy sao? Đại cữu tử đan đồ chơi nhỏ cho Tiểu Ngư chơi nhé.” Nói xong cũng tiếp nhận tiền Thôi thị và mẹ nàng đưa.

Lâm Khánh Chân nghe vậy liền đưa ghế mây đã đan trước đó đưa cho nàng, lại hỏi, “Có thích cái khác không?”

Tiếng nói của hắn cực ôn nhu, đặc biệt trầm thấp, Đỗ Tiểu Ngư mặt đỏ lên, lắc đầu nói: “Cái này được rồi, cái này đẹp lắm.”

Hắn liền cười cười, cúi đầu tiếp tục đan nhánh trúc.

Rất chăm chú, như trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, dù cho trong cửa hàng người đến người đi hắn cũng không bị chịu bất luận ảnh hưởng gì.

Như nhà nghệ thuật gia, Đỗ Tiểu Ngư đánh giá về hắn như vậy.

Lúc rời khỏi cửa hàng, nàng mới biết Thôi thị dĩ nhiên chịu xài tiền mua rất nhiều tế phẩm, có giường hoàng kim, có bạch mã lớn, có tỷ nữ, còn có rất nhiều rất nhiều nguyên bảo.

Đi trên đường rất gây chú ý.

Triệu thị cũng cảm thấy khoa trương, nhưng không biểu hiện ra mặt, đưa tay xách giúp bà ta.

Đỗ Tiểu Ngu ở bên cạnh cầm ghế nhỏ chơi, càng xem càng thấy tinh xảo, để trong lòng bàn tay còn có thể đứng đưa trái phải.

“Cho ta nhìn thử đi.” Bạch Liên Hoa đưa tay nhận, sau đó đi tới nhìn trái phải, trên mặt loáng thoáng có đồ ửng hiện lên, bỗng nhiên nói: “Cái này cho ta có được không?”

“A?” Đỗ Tiểu Ngu hết chỗ nói rồi, đồ chơi nhỏ của trẻ con cũng cướp à.

Thấy nàng có ý không cho, Bạch Liên Hoa vụng trộm lấy từ trên đầu xuống một đóa hoa trăm màu đỏ nhạt, “Ta lấy cái này đổi với muội được không?”

Mới bị người ta cướp một cây trăm màu nửa ngày, vậy mà đồng ý cầm trăm hoa đi đổi lấy cái ghế dây mây này, Đỗ Tiểu Ngu không nhịn được nhìn nàng chằm chằm, đối với nữ hài tử mà nói, cái ghế mây này làm sao có sức dụ hoặc bằng trang sức chứ.

“Được rồi, tỷ muốn thì cho tỷ.” Đỗ Tiểu Ngu khoát tay, khoe miệng hơi cong.

”Thật sự” Bạch Liên Hoa cực kỳ cao hứng, hận không thể đi lên ôm nàng, cẩn thận nhét ghế nhỏ vào hà bao.

Lúc đến thôn đã là chạng vạng.

Đỗ Hiền trong sân nhặt rau, trong giỏ trúc chứa nửa rổ măng rừng, trên mặt đất có vài củ khoai tây còn chưa gọt vỏ, tiếng trâu kêu trong chuồng, Tiểu Lang lười biếng nằm úp sấp ở bên cạnh.

Trên không trung có khói bếp lượn lờ đang bay lên, Đỗ Tiểu Ngu đi nhanh vài bước, cười nói: “Cha ơi, chúng ta trở lại rồi. “Lại nhìn giỏ trúc,” Cha hôm nay đi vào núi à?”

Đỗ Hiền ngẩng đầu, “A, không, măng rừng kia là Nhị Nha đưa tới, con không có ở nhà, nó nói là kiếm được nhiều đưa một ít cho chúng ta nếm thử, thật là một nha đầu nhiệt tình”

Nhất định là Hồng nương từ sai nó đi đào, nha đầu này tranh thủ vụng trộm đến một chuyến vậy mà lại không gặp được nàng, haiz, Đỗ Tiểu Ngu thờ dài.

Triệu thị lúc này cũng tiến vào, Đỗ Hiền hỏi: “Mẹ nó, trong chuồng gà sao lại có thêm một con gà trống? Nhà ai ôm tới vậy?”

“Thôi đại tỷ đưa.” Triệu thị đặt tiền giấy vào nhà chính, đi tới cạnh giếng múc một thùng nước đầy, thờ dài nói, “Ta nói không cần, bà ấy cứ nhét vào trong chuồng, lần tới đợi thu hoạch cây bông xong, làm một cái mềm dầy đưa sang, nhà bọn họ không trồng bông vải.”

”Cũng được, không thể nhận không đồ của nhà người ta được.” Đỗ Hiền dừng một lát lại thắc mắc: “Chẳng phải ngại Hoàng Hoa nhà chúng ta còn phải học hai năm sao, làm sao tự dưng lại muốn cho gà trống, lại còn kéo bà đi Thiên Hành tự? À ~ Liên Hoa nhà họ cũng lớn rồi, hay là muốn vun tới Văn Uyên nhà chúng ta... Nhưng mà thế cũng không được, Văn Uyên nhà chúng ta còn phải đi thi hương mà”

Triệu thị nhìn Đỗ Tiểu Ngu ở bên cạnh nghe lén, vốn định tránh nó, sau đó nghĩ lại, đứa bé này tâm tư trưởng thành, nhất định sẽ từ những nơi khác biết được thôi, liền nói: “Không phải chuyện về Văn Uyên, hôm nay ở trong chùa còn xin xăm, là thượng ký, người đoán xăm kia đã từng đoán cho Thôi đại tỷ nhìn, chuẩn vô cùng.”

“Nói gì?”

“Ông ta nói nhà bọn họ khổ lúc đầu, nói khổ tận cam lai. Còn nói chuyện vui sắp đến, ngày sau phu thê hoà thuận, mọi chuyện như ý, đại tỷ lại bảo vị đoán xăm kia chỉ điểm lúc nào thành thân thì tốt nhất, kết quả nói là trong vòng một năm này là tốt nhất.”

Đỗ Hiền a một tiếng, “Trong vòng một năm? Cũng quá gấp rồi?”

Triệu thị cũng có ý này, “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy gấp, đứa con trai kia của bà ta mới hơi khỏe thôi, ai biết...” Bà ngừng một chút, cảm thấy nói lời này không thích hợp, bèn nói: “Ta cũng cầu xin ký cho Hoàng Hoa, haiz, thật sự là làm ta khó xử, ông ta nói trước mắt có một mối lương duyên, vậy chẳng phải là uống phí một mối sao?”

“Có việc này, ký văn kia nói như thế nào?” Đỗ Hiền vội nói: “Đọc cho Tiểu Ngu nhà chúng ta nghe thử nào, nó bây giờ có học văn đấy, xem cái gì cũng hiểu, Văn Uyên lần trước cũng nói với ta, có chữ cần xem thì gọi nó tới.”

”Ta đâu có nhớ tới, chẳng qua có gọi người chép lại, vị đoán xăm tuy nói trước mặt giải rất chuẩn, nhưng ta nhìn về mặt ông ta gian xảo, cứ cảm thấy không thoải mái, lại sợ Thôi đại tỷ không vui, ngay mặt không dám nói, chờ lúc bà ta không có mặt mới thỉnh một vị công tử đang vẽ tranh sao chép cho ta.” Triệu thị móc từ trong lòng ra chiếc khăn đưa cho Đỗ Tiểu Ngu.

Ký văn như dưới, sóng vượt vũ môn, cá biến hóa thành rồng, lấy ý vì quân vương, mới là cát nghi thông suốt.

Nhìn qua biết ngay là thượng xâm, mặc kệ là chỗ ở, chuyện làm ăn, cầu tài, hôn nhân cũng đều tốt cả, Đỗ Tiểu Ngư thầm nghĩ, nếu nhìn vào xâm thì không phải là gặt người, đúng là vận may đến đây, thế nhưng phương thức rút quẻ nàng lại không tin.

“Nói thế nào vậy, Tiểu Ngư?” Đỗ Hiền hỏi.

“Đúng là kỳ tốt ạ.” Đỗ Tiểu Ngư bắt đầu dĩ trả lời, nghi vấn thần phạt nàng không dám nói, nếu nói việc rút thăm này hoàn toàn vô vị, nhất định sẽ bị quở trách.

“Vậy đúng là chuyện tốt rồi.” Đỗ Hiền rất cao hứng, nhưng lại nghĩ, “Nhưng cũng không thể xác định là Bạch gia nhỉ? Không chừng Hoàng Hoa có nhân duyên tốt khác?”

Triệu thị có chút buồn phiền, “Đúng vậy, nhưng ta thấy Thôi đại tỷ là muốn hoàn thành việc này, kỳ thực nếu như nhi tử nhà họ khỏe hẳn rồi, đây là một việc không tệ.” Ý là vẫn lo lắng hẳn không khỏe lên được.

Điểm này Đỗ Tiểu Ngư cũng lo lắng như thế, nàng suy nghĩ một lát nói, “Dù mẹ có đồng ý cũng không được đâu, chẳng phải tỷ còn phải học hai năm sao, Bạch gia không phải không biết, nếu không lúc này muốn kết thân gấp làm gì?”

“Đúng vậy, nhà bọn họ đã sớm biết Hoàng Hoa gia hạn khế ước rồi.” Đỗ Hiền tuy cũng rất yêu thích Bạch Dữ Thôi, nhưng nữ nhi nhà mình cũng là bảo bối, nào dám mạo hiểm, “Nếu như bà ta lần tới vẫn gấp gáp, bà cứ trả lời như vậy, chẳng lẽ sẽ đi cãi nhau với Vạn gia ả?”

“Cũng chỉ có như vậy thôi, ta cũng không muốn vì chuyện này mà âm ỉ không vui.” Triệu thị rửa sạch rửa rỗng mớ măng rừng bụng vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Mới Nắm Thử Vị Cay

Đỗ Tiểu Ngư đi vào nhà kho nhỏ cho thỏ con ăn.

Đám thỏ con mới sinh trước đó, hiện tại đã được hơn bốn tháng, tách ra nuôi trong bốn cái lồng gỗ, nuôi thêm hai, ba tháng nữa là có thể xuất chuồng.

Chẳng qua nàng không hài lòng lắm về đám thỏ này, chúng sinh trưởng hơi chậm, nàng nhớ tới từng nhìn tư liệu về nuôi thỏ, thỏ nuôi thật kỳ thực chỉ cần ba đến bốn tháng là được sáu bảy cân rồi, nhưng phê thỏ này đã bốn tháng rồi, cầm ra ước chừng nặng nhất cũng chỉ được năm cân mà thôi.

Đại khái là do chất lượng giống loài, bởi vì vấn đề cho ăn được chú trọng, phòng xá cũng được giữ ẩm thông gió, đến nay cũng không hề có một con thỏ nào từng mắc bệnh cả.

Đàn thỏ con nhìn thấy người đến, vốn đang gặm đầu gỗ, từng con đảo mắt nhào lên.

Nàng lấy nửa bó cỏ khô thả vào trong lồng sắt, lại đi đút cho đám thỏ lớn ăn, thấy hai con thỏ đực to toàn làm chuyện xấu, xi tè phun khắp nơi.

Đây là bệnh trạng phát dục, hai tháng trước vốn định lai giống cho chúng nó, kết quả chúng nó không chịu phối hợp, chắc là thời tiết còn chưa đủ ẩm, đến tháng ba quả nhiên lại bất thường, Đỗ Tiểu Ngư lập tức cao hứng lên.

Sắp có nhóm thỏ con thứ hai ra đời ngay thôi.

Bận rộn một hồi, cho mấy con thỏ to ăn rau xanh, bấp ngô nhỏ xong, nàng mở cửa gỗ nhà kho nhỏ ra đi ra ngoài, thấy Đỗ Hiền ngồi ngắn người trước một cây cọc gỗ ở hậu viện, dáng vẻ đầy tâm sự.

“Cha đang suy nghĩ gì vậy ả?” Nàng cười hỏi.

Đỗ Hiền ngẩng đầu nhìn nàng, nhíu lông mày, do dự một chút mới nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngư ả, con thân thiết với tỷ con nhất, con có cảm thấy Hoàng Hoa đề ý Bạch Dữ Thôi kia không?”

Đỗ Tiểu Ngư giật mình, lẽ nào ông đã nhìn ra? Vội vàng cúi đầu che giấu biểu tình, “Cha nói gì vậy ả? Con làm sao mà biết được ả, có phải chuyện gì tỷ cũng nói hết với con đâu.”

“Haiz!” Đỗ Hiền thở dài, “Lần trước Bạch Dữ Thôi chẳng phải tới nhà chúng ta sao, lúc ta với Bạch đại thúc đi gian nhà chính, thấy Hoàng Hoa cười đến vui vẻ. Haiz, tỷ con số khổ, trước đây ngày ngày đi theo chúng ta ra đồng, lớn một chút, thất lưng của cha lại bị bệnh nặng thêm, nó không có ngày được vui vẻ.” Ông ngừng một chút, “Ngộ nhớ Bạch gia kia không đợi được tìm con dâu khác, tỷ con lại nhìn trúng hẳn, vậy sẽ hạn chúng ta mất”

Đỗ Tiểu Ngư trầm mặc một lát, “Cha và mẹ là lo lắng cho tỷ mà.”

Đỗ Hiền lắc đầu , “Ta thấy chúng ta hẳn là nên hỏi ý Hoàng Hoa, nếu nó có ý này, kẻ làm cha ta đây phải nghĩ cách tác thành cho nó mới đúng”.

“Thế nhưng ngộ nhờ Bạch đại ca không khỏe lên thì sao ạ? Lẽ nào cha cam lòng gả tỷ tỷ cho huynh ấy sao?” Có câu nói người trong yêu đương chỉ số thông minh về 0, ai mà biết được Đỗ Hoàng Hoa có thể làm ra chuyện ngốc nghếch gì không.

Đỗ Hiền không nói nữa , sờ đầu Đỗ Tiểu Nư rất lâu , “Ta chỉ đau lòng cho tỷ con, đứa bé ngốc nghếch này cái gì cũng giấu trong bụng , làm sao mới tốt cho nó đây. ”

Đỗ Tiểu Nư bỗng cay xè mắt, không còn gì để nói nữa.

Nàng xưa nay đều sợ Đỗ Hoàng Hoa chịu thiệt, nhưng lại không nghĩ tới thân sắc cha nàng vì đại tỷ , so với Triệu thị, Đỗ Hiền càng nhân hậu và thấu hiểu người hơn.

“Cha à , chúng ta dành thời gian đi ra sông bắt cá đi, hồ nước có thể nuôi cá rồi? “. Gần đây bởi vì chuyện lời đồn đại mà không có thu xếp hồ nước, hiện tại tất nhiên là rảnh rồi, nàng bèn dời chủ đề sang nó.

“Được, được, chúng ta ngày mai liền đi, nuôi thêm chút cá ăn, con thích ăn con cá kia lắm hả ” Đỗ Hiền đứng lên , “Đi thôi, đi nhóm lửa cho mẹ con thôi.”

Tà dương rơi xuống bả vai ông như một chiếc áo khoác vô cùng xán lạn, từng nếp nhăn tụ tập nơi khóe mắt, cười rộ lên như vậy trông hiền lành, ôn hòa .

Đỗ Tiểu Nư xoa xoa khóe mắt, đặt tay vào trong bàn tay to của ông, hai người cười cười đi vào.

Triệu thị đang thái măng rừng , đang nấu nấu món canh măng, khoai tây đã thái sợi để bên cạnh, còn có mấy cây hành tây, sợi khoai tây sau khi ngâm nước , xào ra giòn thơm, lại rắc lên hành , vừa đẹp mắt lại ăn ngon , là món yêu thích của nàng.

Chẳng qua là nếu trước đó cho thêm hạt tiêu vào xào thì càng thơm Nàng nghĩ vậy bèn tiến lên nói: “Mẹ , lần trước đi lên huyện chẳng phải mua rất nhiều hương liệu sao, mẹ thử thả một chút hạt tiêu vào xem có được không ạ?”

“Hạt tiêu? Nghe nói vật kia ăn vào trong lòng bốc lửa , còn có người ăn nhiều chảy máu mũi đấy? ”

“Không có chuyện gì đâu ạ , những tửu lâu trong huyện xào nấu đều thả đấy, mẹ làm thử xem sao . ” Đỗ Tiểu Nư ngồi xổm xuống mở cửa tủ ra , lấy ra một gói nhỏ hạt tiêu , chọn mấy trái ra, “tấy hai trái thôi, nếu ăn ngon thì lần tới chúng ta cho nhiều hơn. ” Đây không phải là ót chỉ thiên, hẳn là không sao cả.

Triệu thị đồng ý, “Vậy định xào với cái gì đây? ”

“Khoai tây ạ . ”

“Vậy được , con cho thêm ít cọng lúa mạch vào bếp cho mẹ. ”

Triệu thị nấu canh măng rừng xong thì bắt đầu xào khoai tây, kết quả cho mỡ vào bên trong đảo hạt tiêu quay một vòng , vị cay nồng nặc xông thẳng vào chóp mũi , vợ chồng Đỗ Hiền đều bị sặc nghẹn ho khan .

“Ôi , cô họng đã thấy đau rồi , thế này ăn làm sao đây? ” Đỗ Hiền cả kinh nói.

“Ném thử chẳng phải sẽ biết sao ạ , mẹ , hạt tiêu này không thể xào cháy , mau thả thả khoai tây ạ . ” Đỗ Tiểu Nư không phản ứng chút nào , chút cay ấy đối với nàng chẳng coi là gì cả.

Triệu thị đành phải ho khan tiếp tục xào rau.

Đến lúc ăn cơm , hai người không gấp sợi khoai tây , Đỗ Tiểu Nư nhìn đáng vẻ sợ hãi của bọn họ , bèn làm gương cho binh sĩ, gấp một miếng bỏ vào miệng .

Trước tiên không nói món này có ăn ngon hay không , chỉ nhìn một cách đơn thuần màu xanh của hành , hạt tiêu hồng hồng , khoai tây vàng vàng, nhìn màu sắc đã thấy ngon rồi, Đỗ Tiểu Nư chậm rãi ăn hai miếng, quả nhiên là rất thơm , hạt tiêu là đồ tốt nha.

“Có thể ăn được không?” Đỗ Hiền khẩn trương nhìn nàng chăm chăm , “Con ăn ít thôi, đừng để lát nữa rát lưỡi ”

“Không cay chút nào , cha mau ăn ạ . ” Đỗ Tiểu Nư gấp một miếng bỏ vào bát của ông.

Nữ nhi hiếu kính mình , Đỗ Hiền đành phải về mặt đau khổ ném một miếng , kết quả còn chưa nuốt xuống lồng mào đã nhú lại, nói: “Rõ ràng lúc xào mùi vị rất quái lạ, thế nào ăn vào không có cảm giác gì vậy, lại còn thơm nữa chứ, “Ông lại cẩn thận thưởng thức , “Ừm, có chút gì đó , không nói ra được . . ”

“Đây là vị cay , cũng không tệ lắm phải không ạ? ” Đỗ Tiểu Ngư cười nói.

“A, à ~ cay ngon , cay ngon , mẹ nó , bà cũng mau nêm thử đi, thơm lắm ” Đỗ Hiền hưng phấn gấp một miếng lớn cho vợ .

Triệu thị cũng ăn một miếng , phản ứng cũng như Đỗ Hiền, đều cảm ăn ngon hơn trước đây rất nhiều.

Xem ra bọn họ đều có thể ăn cay , kỳ thực ăn cay vốn thuộc về thiên phú, Đỗ Tiểu Ngư rất cao hứng , nghĩ ngày mai sẽ gia tăng số lượng , xem năng lực chịu đựng của bọn họ cao tới đâu, đúng rồi, còn có hoa tiêu nữa.

Vừa té vừa cay ăn mới ngon chứ , đến lúc làm món cá nấu cải chua mới gọi là ngon tuyệt.

Trải qua mấy ngày lục tục thả lưới bắt cá trong sông lên, có cá trích, có cá tin ca, còn có cá chép, đều thả vào hồ nước nuôi, Đỗ Tiểu Ngư đêm đó còn đi bắt mấy con cua vứt vào trong hồ nước .

Ban ngày thì tung chút cám, com thừa vào hồ nước, nếu không nuôi nhiều thì không phải lo vấn đề thức ăn cho chúng.

Thời gian đó Đỗ Văn Uyên trở lại một lần, nàng lấy hai con thỏ nhỏ nhất cho hần mang tới Vạn gia, làm sủng vật càng nhỏ càng đáng yêu mà, tin rằng Vạn Phương Lâm sẽ thích, lại dặn dò nuôi thế nào.

Bất tri bất giác đã đến tháng tư, dưa hấu nở hoa sớm hơn so với lần trước nửa tháng , đã nở ra hoa đực hoa cái , nàng ban ngày đều bận rộn ngoài ruộng , lo lắng tới vấn đề mưa, nếu trời mưa sẽ ảnh hưởng tới thụ phấn , những ngày này nàng ngày ngày lao碌 , đêm về nằm xuống ngủ luôn , không hề mộng mị.

Ngày hôm đó Đỗ Tiểu Ngư mơ mơ màng màng đi tới nhà chính dùng cơm , đã thấy Tần thị ở đây rồi, không biết mới sáng sớm đã tới làm gì .

“Cuối cùng cũng dậy rồi, đang chờ cháu đấy ”

“Chờ cháu? ” Đỗ Tiểu Ngư ngáp một cái , “Chờ cháu làm gì ạ? ”

Tần thị chỉ trên đất, “Nhìn đi, mang thỏ con tới cho cháu, nghe nói là một tiểu thương nào đó gửi cho cháu, nhị ca của cháu biết ta hay đi lên trấn, liền nhờ ta mang thỏ con về. ”

Nghe được từ thỏ con , nàng lập tức tỉnh táo lại , nhìn xuống đất , sau lưng Tần thị có một cái lồng to dùng .

Nàng cảm ơn một tiếng rồi ngồi xổm xuống nhìn thỏ , tổng cộng có năm con , hai con màu vàng đất, một con vàng trắng, hai con đen , nhìn qua khoảng chừng hai tháng , hình thái trên mặt đều có sự khác biệt nhỏ .

Tần thị thấy nàng rất chăm chú , khẽ cười nói: ” Cái đầu lại đang nghĩ kiếm tiền hả? Thỏ này là cháu nhờ người mua từ huyện Tề Đông hả? Ở đó xa lắm đây . ”

“Dạ vâng ạ, cháu vốn muốn tự đi cơ, nhưng mà không có cơ hội. ”

“Ca của cháu nói tổng cộng mất ba lượng bạc , Chương công tử trả trước giúp cháu. ” Tần thị nói rồi cười hi hi , “Không phải là huyện Tề Đông sao , chờ ta về sau kiếm được bạc thuê xe ngựa mang cháu đi cùng, nghe nói bên kia sâm uất lắm, không chừng có thể mua bán được khối thứ, đồ lỵ kỳ cũng có nhiều đấy. ”

“Tốt quá ” Đỗ Tiểu Ngư sáng mắt lên , “Vậy trước tiên cháu cầu chúc đại thẩm phát tài ạ. ”

“Ôi chao, đại thẩm cháu bây giờ không có nhiều tâm tư đâu.” Tần thị tổ khổ , “Cháu cũng biết Bàng đại ca cháu lớn tuổi rồi, cần phải tìm nàng dâu tốt cho nó trước mới được . ”

Đỗ Tiểu Ngư bĩu môi , “Đại thẩm không kén cá chọn canh thì Bàng đại ca sớm thành gia rồi. ”

”Nói bừa , ta chọn gì chứ ? ” Tần thị bất mãn , ” Cháu nhóc con thì biết cái gì , chuyện đại sự cả đời này có thể tùy tiện tìm một người sao? Nếu kéo đại một người ven đường cho đại tỷ cháu lập gia đình , cháu có chịu hay không ? ”

Còn nói nàng nói bậy cơ đấy, Đỗ Tiểu Ngư mặc kệ bà ta , đứng lên nói , “Cháu đi cho thỏ ăn đây . ”

” Đùng nóng vội mà, trò chuyện cùng đại thẩm cái đã. ” Tần thị nói: “Mấy khi mới tới một lần , cháu không nhớ ta à ? ”

Đỗ Tiểu Ngư nổi da gà, buồn nôn quá, chẳng qua Tần thị này lời gì cũng nói được, nàng mặc kệ.

Triệu thị cho ăn gà xong vừa tiến vào, Tần thị thấy bà hết bận , cũng không tránh Đỗ Tiểu Ngư liền nói luôn: ” Đại tỷ, nghe nói người cùng Thôi thị đi Thiên Hành tự? ”

Cũng chẳng phải bí mật gì, không cần gạt , chỉ có hơi thối mác, Triệu thị ừ một tiếng.

“Không phải bọn họ muốn hứa nữ nhi cho Văn Uyên nhà các người đấy chứ ? ” Tần thị lại nói.

Bạch gia xác thực mơ hồ có ý này , nhưng không chắc chắn, Triệu thị nhất thời không biết nên trả lời thế nào .

“Ồi chào, đại tỷ, không thể cười Bạch Liên Hoa này đâu. ” Tần thị vỗ nhẹ bàn một cái , “Ta chính là đặc biệt đến nói cho người một tiếng, cô nương này kỳ cục lắm. ”

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thư Tín

Đỗ Tiểu Ngư vốn định đi, lại lập tức dừng lại, xem ra lại có bát quái dễ nghe rồi. Triệu thị thắc mắc hỏi: “Liên Hoa sao vậy?”

“Hôm qua ở trên đường cái ta gặp nó, cô nói xem, rõ ràng bị một vị công tử say khướt ôm vào trong lòng ” Tần thị lắc đầu , “May là ta đi lên hỏi một tiếng , nếu không cô nương này ngày mai tỉnh lại cũng không biết được đang ở đâu đâu ”

Việc này không phải là chuyện nhỏ , Triệu thị kinh ngạc , nghĩ một hồi nói: “Đứa nhỏ Liên Hoa này không giống người không biết nặng nhẹ mà, làm sao sẽ làm ra chuyện như vậy ? Không nhìn lầm đây chứ? ”

“Sao có thể nhìn lầm được , cô nương này lạnh lợi đáng yêu, trên mặt còn có một cái lúm đồng tiền , ta đã gặp vài lần đương nhiên còn nhớ. Lại nói, cho dù nhớ lắm , dù sao cũng không nhận sai mẹ nó được, mẹ Liên Hoa tới ngay sau đó, vị công tử kia không dám phóng đảng ở trước mặt mẹ người ta nữa, đẩy Liên Hoa vào lòng bà ta rồi đi. ”

Triệu thị nghe vậy lưu luyến , “Vậy Thôi đại tỷ có biết vị công tử kia không? ”

“Bà ta nói là không nhận ra, còn nói Liên Hoa nhà bà ta trong sạch , bị người ven đường đánh thuốc mê mang đi bán, ở trên đường cái khóc một trận. ” Tần thị khinh bỉ một tiếng , ” Làm gì có chuyện bị đánh thuốc mê , chẳng nhẽ ta lại không phân biệt được mùi rượu à? Rõ ràng là uống rượu say , vị công tử kia cũng chẳng phải kẻ tử tế gì, ta tìm người nghe ngóng rồi , là nhị công tử nhà buôn trà Khương gia, phong lưu thành tính , cả ngày đi tán tỉnh mấy cô nương, Liên Hoa nhà họ cũng chẳng ngoan ngoãn gì, cô nương nghiêm túc làm sao sẽ đi uống rượu với loại người như thế chứ? ”

Tần thị thở ra một hơi, nói nhiều lời như vậy , nâng chung trà lên uống mấy ngụm mới nói: “Còn bảo ta đừng nói cho người khác biết , khỏi bị bản thân danh nữ nhi nhà bọn họ, thật là buồn cười, giữa đường cái trong huyện lại làm như thế , không biết xấu hổ à? Đại tỷ, người khác thì ta không nói đâu, nhưng ta sao có thể không nói cho người một tiếng chứ, đúng không? ”

Chẳng qua Triệu thị không hề cảm kích, chỉ cười cười , “Ta cảm thấy chắc có chút hiểu lầm ở bên trong đấy, đứa bé Liên Hoa kia không đến mức . . . ” Vừa nói vừa sợ Tần thị không vui , bèn thêm một câu: “Mặc kệ thế nào cũng không liên quan đến nhà chúng ta , Văn Uyên nhà chúng ta không vội tìm vợ đâu, năm sau sẽ đi thi hương , thế nào cũng phải qua đó mới tính. ”

“Phải rồi, nếu như thi đậu Cử nhân thì Bạch gia tính gì chứ ? ” Tần thị khuyên giải: ” Chính là cái lý này, cô đừng định thân gia với nhà họ , Văn Uyên sau này có tiền đồ lớn, thi đậu cử nhân, tương lai sẽ có chức vị, nó lại còn trẻ , theo ta thấy , cưới người như cô nương Vạn gia cũng được á. ”

Đỗ Tiểu Ngư vừa nghe vừa nhìn bà ta, làm sao không biết những tâm tư nhỏ nhặt kia của bà ta, nếu nhà bọn họ kết thân với Vạn gia, Tần thị sẽ được hưởng không ít lợi.

Cho nên hôm nay đặc biệt chạy tới báo chuyện này, ngoại trừ muốn nhắc nhở nhân phẩm Bạch Liên Hoa ra, cũng pha trộn không ít tâm tư của riêng bà ta.

Đội Tần thị cáo từ ra về , Triệu thị thở dài , Bạch gia này, hai đứa bé này khiến cha mẹ đau tim, hai vợ chồng Bạch Sĩ Hồng thật vất vả .

Đỗ Tiểu Ngư tất nhiên là đi nghiên cứu mấy con thỏ.

Năm con thỏ mới mua là ba loại giống khác nhau , loại màu vàng đất màu không đồng đều , phía trên vàng nhạt, nhạt dần về phía bụng , đầu khá nhỏ , lỗ tai tương đối dài , mà loại vàng trắng kia thì lỗ tai tương đối ngắn , chung quanh cái mũi, từ cổ đến chân trước là màu trắng, còn dư lại đều là màu vàng , đáng vẻ rất cơ trí. Cuối cùng là đám màu đen, da lông bóng loáng , mặt bình bình, rất có cá tính.

Trước tiên nàng cân trọng lượng từng con, ghi trên cuốn vở , sau đó để vào trong lồng.

Ở đây mỗi con thỏ đều có nhật ký trưởng thành riêng , tình hình bao lâu lớn bao nhiêu , thân thể kiện khang như thế nào đều viết rõ ràng , bởi vì nàng muốn lấy con tốt nhất ở trong đó ra sau này làm thỏ giống.

Thông thường thỏ chỉ dùng hai ba năm thôi, cho nên công tác chọn lựa sẽ liên tục không ngừng .

Trải qua mấy ngày , Đỗ Văn Uyên từ trên huyện trở lại , trong tay xách hai con cá, cá này đương nhiên chết rồi, cứng đờ nằm đấy, miệng há hốc.

Đỗ Hiền không nhịn được cau mày , “Xa xôi thế mang cá về làm gì? Hồ nhà chúng ta nuôi nhiều lắm, con muốn ăn thì cha đi vớt ngay , nó tươi sống hơn con này nhiều . ”

Đỗ Tiểu Ngư mắt sáng lên , kinh hi nói: “Cha à , đây không phải là cá bình thường đâu, là lư đầy ạ (*cá pecca, cá sạo,...), lần trước tỷ khoe với con, nói ăn ngon cực kì . ”

“Chính là tỷ bảo con mang về ạ , nói là cho mọi người nếm thử . ” Đỗ Văn Uyên cười nói: ” Trước khi đi đã giặt rửa sạch sẽ rồi, cha mau cầm đi cho nương nẫu . ”

Đỗ Hiền gãi đầu , tiếp nhận cá nhìn chung quanh , thấy quả nhiên bộ dạng quái dị , thờ dài nói: “Hoàng Hoa ngọc nghêch có khác, còn gửi cá về nữa. ” Lại hỏi Đỗ Văn Uyên , ” Có phải rất đắt không ? Vậy chẳng phải lãng phí tiền bạc à.”

Triệu thị cũng nghe tiếng đi ra , “Cha con nói đúng đấy, trở về thì trở về, còn mua đồ làm chi, lãng phí tiền ”

” Sao lại là lãng phí ạ , con và tỷ kiếm tiền là muốn để cha mẹ ăn ngon mặc tốt mà , cái này tính là gì đâu? ” Đỗ Văn Uyên lấy từ trong ống tay áo ra hai nén bạc, “Mẹ cầm lấy ạ. ”

Có tới bốn lượng , là một món tiền không nhỏ , Triệu thị nghi hoặc hỏi: ” Ở đâu ra vậy ? ”

“Con kiếm ở thư viện ạ, có người nhờ con viết chữ, có người nhờ soạn thơ , tích góp được không ít “. Đỗ Văn Uyên cười cười, “Mẹ không phải lo lãng đâu ạ, không ảnh hưởng tới đọc sách. ”

Triệu thị vẫn không vui, mím môi trong chốc lát mới nói: “Con nên chuyên tâm chút , nhà chúng ta không thiếu chút tiền này , con không cần phải đi làm những chuyện này . . . ” Bà nhìn đứa nhí từ ngũ quan xinh xắn , áo màu lam đậm làm nổi bật lên phong thái xuất chúng của nó, không khỏi thán thờ dài một hơi , “Con là người đọc sách , không cần phải dính dáng tới tiền nong , sau này không nên làm như vậy nữa. ”

Từ nhỏ đến lớn , người mẹ này đều không khiến hần phải lo lắng việc nhà, hần là một nam hài tử , hần lại không có chỗ cống hiến , Đỗ Văn Uyên trầm mặc một lát rồi gật đầu , “Vâng, con không làm là được. ”

Đỗ Hiền thấy bầu không khí đột nhiên nghiêm nghị, vội nói: “Ôi, cá này nấu thế nào đây? Tiểu Ngư, có nên dùng quả ớt hấp cùng không? Chắc chắn ăn ngon đấy. ”

Đỗ Tiểu Ngư nở nụ cười hi hi , cha nàng đúng là ăn nghiện, cái gì cũng phải thử quả ớt, quả tiêu , chẳng qua cá lư này thì không thể được .

“Hấp ăn , ” Đỗ Văn Uyên nói: ” Nghe nói còn có thể làm cá lư thái mỏng . ” Hần ngừng một chút , “Chẳng qua nhà chúng ta không làm được kiểu này. ”

“A , vậy thì hấp ăn . ” Đỗ Hiền cười ha hả nói , ” Đã có cá, ta đi gọi Lâm Đại Ca đến đây , mấy ngày nay hần không đến rồi , cả ngày có người lôi kéo hần đi uống rượu ăn cơm đấy. ”

“Mẹ à, cho chút mỡ heo lên hấp nhé. ” Đỗ Tiểu Ngư thêm một câu .

Triệu thị trả lời một tiếng cảm cá đi cho vào nồi, Đỗ Tiểu Ngư móc ra một lượng bạc cho Đỗ Văn Uyên , “Huynh đưa cho Chương Trác Dư giúp muội, cảm ơn hần giúp muội nữa. ” Lần trước đã đưa cho tiểu thương hai lượng tiền đặt cọc , bởi vậy Chương Trác Dư hần là chỉ phải đưa thêm một lượng thôi.

Đỗ Văn Uyên cười nói: “Sớm trả giúp muội rồi, ta có bốn lượng bạc , lẽ nào lại không lấy ra được một hai lượng? ”

Đỗ Tiểu Ngư nhướn mày , “Lẽ nào huynh không chỉ có chừng này thôi , còn cất làm của riêng hả ? ”

“Mới bốn lượng mẹ đã mất hứng rồi , nếu ta lấy hết ra không biết sẽ như thế nào đây? . ” Đỗ Văn Uyên kéo nàng đi vào trong thư phòng , vừa quay đầu đóng cửa lại , lục lọi trong tay áo một hồi , lúc này móc ra hai thỏi bạc lớn , còn có một phong thư cũng rơi ra theo, trực tiếp rơi xuống mặt đất .

Đỗ Tiểu Ngư hiếu kỳ nói: “Ồ, ai viết thư cho huynh à? ”

“Mặc kệ nó , còn chưa xem đâu , bạc này muội cầm lấy , mua heo mua trâu mà nuôi, ta thấy làm ruộng mệt đến sợ , lại phải lo lắng sợ hãi, đừng làm những thứ này. ”

“Không có chi , làm ruộng cũng thú vị mà, đến lúc thu hoạch mới vất vả thôi.” Lúc thu hoạch rất có cảm giác thành tựu, là công sức chính mình bỏ ra , chẳng qua e là Đỗ Văn Uyên chưa từng được cảm nhận.

Đỗ Văn Uyên nhìn nàng chằm chằm, lúc lâu sau mới nói: “Tùy muội vậy , nhưng bạc vẫn để ở chỗ muội , muội cũng đừng tiêu sạch hết. ”

Đỗ Tiểu Ngư ước lượng thỏi bạc , tính toán phải có mười lượng, không nhịn được hiếu kỳ hỏi: “Thật sự kiếm được nhiều đến thế sao? Quả thật là đại thi nhân nha ~ có người dùng tiền xin thơ cơ đấy . ”

“Xem thường ca của muội hả ? Một bài thơ một lượng bạc đấy” Đỗ Văn Uyên khinh bỉ nói: “Trong thư viện có rất nhiều công tử nhà có tiền , rất sĩ diện , mời người tới nhà mừng sinh nhật hoặc tụ hội sẽ nghĩ một tiếng hót lên làm kinh người , tốn chút tiền này tính là gì chứ? Chẳng qua ta cũng không nghĩ kiếm loại tiền này, trong đầu hết mắt, muội nghĩ làm ruộng một hơn ta à? .” Nói xong nằm lên giường , tay đặt ở sau gáy , đôi mắt khẽ nhắm lại .

Đỗ Tiểu Ngư thấy hắn muốn nghỉ ngơi, liền tự mình cất bạc đi, lúc này lại nhìn đến phong thư kia , không kìm nén được bèn nhặt lên , thấy trên bì mặt trống không , không hề ghi người gửi người nhận.

“Kì quái thật. ” Nàng không nhận được nói , “Nhị ca , huynh không mở ra xem thử à? ”

“Muội bóc ra xem đi, một thằng bé trong thôn đưa cho ta . ”

Trong lòng Đỗ Tiểu Ngư có ý nghĩ thoáng qua, lúc này liền mở thư ra , chính như nàng dự liệu , đúng là Chu Đại Nha sai người đưa tới, chẳng qua nhất định là nhờ người viết gùm, nàng ta không biết được nhiều chữ như vậy .

“Viết cái gì?” Đỗ Văn Uyên thần nhiên hỏi .

“Là Chu Đại Nha viết cho huynh , nhân huynh đêm nay cuối giờ Dậu tới cây hòe lớn phía tây thôn chờ nàng ta. ”

Chu Đại Nha? Khuôn mặt Đỗ Văn Uyên lộ ra vẻ chán ghét , “Nàng ta đâu có vấn đề à ? Nàng ta bảo ta đi , ta phải đi sao? Không có lý do gì chứ? ”

“Nàng ta nói , ” Đỗ Tiểu Ngư ngừng cười, “Nàng ta nói, nàng ta ái mộ nhị ca đã lâu , có gì đó muốn tặng cho huynh , còn nói không ra sẽ phải hối hận , còn nói nàng ta quen biết một vị cử nhân , có thể giúp nhị ca . . . ”

Đỗ Văn Uyên đánh gãy nàng , thực sự không nghe nổi nữa , “Vứt thư đi cho ta. ”

“Một mảnh thâm tình của người ta đấy , nhị ca thật sự không suy tính một chút sao? ”

Đỗ Văn Uyên quét mắt tới , một mảnh lạnh giá .

“Được rồi , ” Đỗ Tiểu Ngư nghiêm nghị nói: “Kỳ thực Chu Đại Nha cũng là người đáng thương , mẹ nàng ta muốn bán nàng ta đi làm thiếp cho người ta, chắc là cùng đường rồi. ”

“Vậy thì thế nào ?” Đỗ Văn Uyên cau mày nói: “Bằng những tư cách này của nàng ta , cũng là tự làm tự chịu thôi ”

Đang nói , Đỗ Hiền ở bên ngoài gọi bọn họ ăn cơm .

Hai người vừa đi đến cửa , liền ngửi thấy mùi cá xông vào mũi .

Lâm Tung lúc này cũng vào phòng , tay trái cầm một vỏ rượu , tay phải xách một con gà nướng, bữa cơm này đầy ắp rồi, Đỗ Tiểu Ngư vui vẻ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Là Đúng Hay Sai

Trời dần trở tối, gió đêm thổi qua từ trước cửa sổ, mang đến mùi thơm hoa tường vi nồng nặc mà mê người, nàng trồng một ít chung quanh sân, bây giờ thời tiết này tất nhiên là nở khắp nơi rồi.

Đỗ Tiểu Ngư đứng bên cửa sổ nhìn vườn hoa dưới ánh trăng, bên trong cũng là hoa cỏ đầy ắp, không nhìn được khoe môi vênh lên, quay người lại bấm ngón tay tính, qua một tháng nữa, cây kim ngân nàng trồng cũng nên nở hoa rồi, nếu thành công, sang năm sẽ trồng thử trên một mẫu đất thử xem. Hiện tại hiệu thuốc cho giá cả vẫn rất cao, đủ thấy ứng dụng của nó rất phổ biến, mà trong ngọn núi hoang dã không có nhiều, thật sự là một dược thảo đáng giá để trồng trọt.

Nàng đang định về giường đọc sách , lại nghe thấy tiếng lạch cạch, hình như là cửa viện bị người từ bên ngoài khe khẽ đẩy ra , tiếp theo chính là tiếng sủa oang oang của Tiểu Lang .

Giờ này bình thường sẽ không có ai tới , vì tò mò nên nhìn kỹ hướng đó , ai ngờ người tiến vào khiến nàng kinh ngạc không thôi, Chu Đại Nha này thật là gan to bằng trời, dám tìm tới cửa.

Chẳng qua ngấm lại bây giờ đã là qua giờ Dậu, chắc là rốt cục cũng tự biết mình , hiểu được Đỗ Văn Uyên sẽ không đi, lúc này mới tới tìm hả?

Như vậy cũng tốt, vừa vặn nói cho nàng ta tình huống , để nàng ta kịp thời chặt đứt những ý niệm kia , đừng có đến dây dưa.

Nghĩ vậy, Đỗ Tiểu Nư lập tức phủ thêm chiếc áo khoác mỏng , nhỏ giọng quát Tiểu Lang lui về, thừa dịp những người khác còn chưa biết, cấp tốc chạy đến cửa viện.

Giờ khắc này , Chu Đại Nha có tật giật mình , đang bị Tiểu Lang dọa bước về phía sau , không dám thờ mặt một cái.

Đỗ Tiểu Nư sau khi ra ngoài cài cửa viện, thoáng nhìn dưới bóng tối , thấy Chu Đại Nha mặc một bộ quần áo cũ kỹ, liền thấy nghi hoặc, đã đến quyền rũ người nhưng không ăn mặc trang điểm lộng lẫy, chuyện gì thế này ? Mở miệng nói: “Đi đi, có chuyện qua bên kia nói.”

Nói vậy không thể nghi ngờ , Chu Đại Nha không tự chủ được cùng nàng đi tới một chỗ cạnh tường đất an tĩnh .

“Người tới nhà của ta muốn làm gì ? ” Đỗ Tiểu Nư nheo mắt lại .

“Nhị ca của ngươi đâu?” Chu Đại Nha không trả lời mà hỏi lại .

Nàng tuy mặc quần áo không dễ nhìn , nhưng gương mặt trang điểm cực kỳ tinh xảo , dưới ánh trăng nhìn có chút yêu kiều, đủ thấy là hạ phen công phu.

“Nhị ca ta sẽ không tới đâu, ngươi đừng tìm huynh ấy, sau này cũng đừng làm phiền huynh ấy nữa . ” Đỗ Tiểu Nư nói giọng nhạt nhạt .

Chu Đại Nha sững sờ nói: “Nhị ca ngươi hôm nay có nhận được một phong thư không? ”

“Đương nhiên , nếu không ta làm gì phải nói với ngươi những lời này ? ” Đỗ Tiểu Nư xi cười một tiếng , ” Muốn dùng những viện có ngu ngốc này dụ dỗ nhị ca của ta đi cửa thôn phía tây ư, ngươi cho rằng huynh ấy là cái gì chứ ? ”

” Ngươi ” Mặt Chu Đại Nha thoáng chốc biến thành đỏ như máu, hung ác nói , “Nhị ca của ngươi cho ngươi nhìn lá thư đó?”

Thấy nàng ta phẫn nộ , Đỗ Tiểu Nư cười lạnh một tiếng , “Tự mình lén lút lút trên mặt cái gì cũng không viết, còn trách người khác nhìn thư sao? Nếu không phải ta hiếu kỳ bóc ra xem, không chừng nhị ca ta đã sớm vút đi rồi”.

Chu Đại Nha vừa bức vừa hận , gương mặt tái nhợt , thật vất vả nhìn xuống , nặn ra nụ cười nói: “Đã ngươi cũng thấy rồi, vậy phải biết tâm ý của ta với Nhị ca ngươi, làm sao không giúp một chút tỷ tỷ ta đây chứ? Ngươi chơi thân với Nhị Nha, nhưng bởi vì mẹ ta , hai người các ngươi cũng không thể gặp mặt nhiều, đúng không? Nếu ta với nhị ca ngươi thành đôi, hai nhà chúng ta không phải sẽ thành thông gia sao, ngươi ngày nào tới chơi chung với Nhị Nha đều được”

Đỗ Tiểu Nư nghe mà giựt khóe miệng , “Ngươi muốn thành đôi với Nhị ca ta , vậy mẹ ngươi đồng ý không? Sao không thấy mẹ ngươi tới nhà ta , chỉ mình ngươi nói thì có tác dụng gì? ”

Nghe nàng nhắc tới Hồng nương tử , Chu Đại Nha hận chẳng thể đâm đất , nghiêng răng nghiêng lợi nói , “Có liên quan gì tới mẹ ta chứ, Tiểu Nư, chỉ cần ngươi giúp ta với nhị ca , ngươi muốn cái gì ta cho ngươi cái đó , được không ? Tiểu Nư , nhị ca ngươi đến cùng thích cô như thế nào? Ngươi nói tốt trước mặt cha mẹ ngươi giúp ta một chút, có được không ? Hay là, ngươi bây giờ đi gọi nhị ca ngươi đi ra đây , được không?”

Đúng là điên.

Đỗ Tiểu Nư cuối cùng không có kiên nhẫn nói chuyện với nàng ta nữa .

“Ngươi đừng tới tìm nhị ca ta, nếu không bị đuổi ra sẽ mất mặt đấy ” Vừa rồi nếu không phải phát hiện Chu Đại Nha muốn chui vào , cho dù nàng ta có vụng trộm chạy đến phòng Đỗ Văn Uyên, cũng sẽ bị ném ra thôi.

Chu Đại Nha thấy nàng định đi , vội vàng kéo tay áo nàng lại , ” Tiểu Nư muội muội , ta biết ngươi tốt bụng, ngươi tốt với Nhị Nha như thế , lẽ nào thấy chết mà không cứu? ”

“Ta là một đứa bé có thể cứu mạng ai? ” Đỗ Tiểu Nư không nói gì nữa.

” Được , vậy ta đi tìm cha mẹ ngươi, ta đi cầu nhị ca của ngươi , cho dù nhận ta làm thiếp cũng được”. Giọng nói của nàng ta cao vút dần, Chu Đại Nha bạo phát , nàng giả bộ bệnh cũng vô ích , qua một thời gian sẽ phải làm thiếp cho người ta, bởi vậy khóc đến tan nát cõi lòng , ” Ngươi không biết đâu , mẹ ta muốn bán ta đi làm thiếp , ta không tìm thấy người giúp ta , trưởng bối bốn gia cũng nghe mẹ ta , trên người ta không có tiền , ta không trốn thoát được , ta , ta , ta phải làm gì đây”. Nàng ta giậm chân kêu trời , “Ta đâu nhằm thai mà, ông trời không có mắt mà.”

Nhìn nàng ta một vệt nước mắt nước mũi, nói tới đáng thương, Đỗ Tiểu Nư không nhịn được nói , ” Loại người như ngươi chuyện đáng xấu hổ gì cũng làm ra được , không một khúc hai nháo ba thất cô à ? ”

” Thất cô ? ” Chu Đại Nha tròn to mắt , chột lác lác đầu , ” Mẹ ta mới không tin đâu , mỗi lần nhắc tới thất cô mẹ ta đều bảo ta nhanh chết đi , bà ấy biết ta không dám. . . ”

Hồng nương tử quả thật là một tài ba tuyệt thế nha.

” Tiểu Nư ta biết ngươi và nhị ca của ngươi đều thông minh , các ngươi nghĩ một biện pháp cho ta được không ? Tiểu Nư , lúc này nếu mẹ ta được như ý , sau này khó tránh cũng bán Nhị Nha đi làm thiếp cho người khác.” Chu Đại Nha giống như là muốn nắm chặt cọng rom cứu mệnh , ” Ta bây giờ không có cách nào, nếu là có cha mẹ tốt như các ngươi vậy, ta cũng sẽ không đáng thương như thế “.

”Ngươi bây giờ cảm thấy mình thảm à, vậy trong ngày thường có từng thương tiếc Nhị Nha không?” Đỗ Tiểu Ngư cười lạnh liên tục.

Nghe ra ý trong lời của nàng, Chu Đại Nha vội nói: “Ta sẽ đối xử tốt với Nhị Nha, về sau ta nhất định tốt với Nhị Nha”

Đỗ Tiểu Ngư châm chước một chút, Chu Đại Nha nói không sai, bây giờ nàng ta được gả ra ngoài, mọi chuyện nhà chắc chắn đều rơi vào người Nhị Nha, mà Hồng nương tử từng bán nữ nhi một lần, nhất định còn có thể bán lần thứ hai, người như thế quả thật đáng ghét, nói bà ta không bằng súc sinh cũng không quá đáng.

”Ngươi không sợ mẹ ngươi đánh thì ta có biện pháp.”

”Thật sự?” Chu Đại Nha vui mừng.

Đỗ Tiểu Ngư ghé vào lỗ tai nàng ta nhỏ giọng nói mấy câu.

”Thế nhưng trên người ta ngay cả một miếng đồng cũng không có.” Chu Đại Nha vẻ mặt đưa đám, mẹ nàng ta phòng ngừa nàng ta chạy trốn, cả phòng ngủ cũng hạn chãi thể đào sâu ba thước, thứ hơi đáng giá chút tiền là cầm hết đi, may là những son phấn đã dùng qua thì không có lấy đi, lúc lại đây mới được trang điểm một phen.

Đỗ Tiểu Ngư cuối cùng hiểu tại sao nàng ta không mặc quần áo xinh đẹp, không nhận được lắc đầu, đưa cho nàng mười mấy tiền đồng.

Trải qua hai ngày, huyện Phi Tiên, thôn Bắc Đồng đều đang đồn đại một việc, đó là gièm pha Chu gia.

Cuộc sống của Hồng nương tử bắt đầu không dễ chịu, ra ngoài liền bị một số phụ nhân lấy lá rau, đậu phụ ném vào, cửa nhà bị giới đầy nước bẩn, nói bà ta không đáng làm mẹ, con gái ruột cũng muốn mang đi nộp mạng cho người ta, chỉ vì đổi lấy chút bạc.

Sau đó ngay cả trưởng thôn cũng ra mặt, nói thôn Bắc Đồng bọn họ mất hết thể diện đến huyện Phi Tiên, bảo Hồng nương tử suy ngẫm lại, nếu khư khư cố chấp thì phải cắt khỏi thôn Bắc Đồng.

Chuyện này nguyên nhân là Chu Đại Nha chuồn êm đi lên huyện xin com, quỹ trên đất, trước người bày ra tờ giấy cực lớn, có thể nói từng chữ rõ ràng, nói mẹ mình muốn bán mình đi làm thiếp cho người ta, chỉ vì thay chủ nhân chặn tai họa, tuyên dương việc này một phen.

Vốn đúng mà, chuyện bán con cái này kỳ thực chẳng lạ lùng gì, nhưng nó lại không giống với trước đó, nhà hương liệu phố kia mua con gái người ta làm loại chuyện xấu xa này, vốn là cực kỳ mật mờ, có mấy người biết được thôi, nhưng trong huyện truyền ra thế này, ai còn dám mua nữa, lúc này liền tìm Hồng nương tử đòi bạc về.

Hồng nương tử đương nhiên không cần phải nói, tức giận đến suýt nữa hộc máu, lại không dám trắng trợn đánh Chu Đại Nha, chỉ véo nàng ta đầy người xanh tím, sự việc này coi như chấm dứt.

Chẳng qua Chu Đại Nha cho dù thoát khỏi lần này, lần sau sẽ thế nào chứ?

Đỗ Tiểu Ngư nằm ở đầu giường đặt gần lò sưởi suy nghĩ sâu xa, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, nhưng nàng lần này cứu Chu Đại Nha không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Tháng năm tới rốt cục dần trở nên nóng bức.

Dưa hấu mỗi trái đều tròn xoe, không đến vài ngày có thể kéo vào huyện bán.

Năm nay chỉ có nhà bọn họ trồng sớm, dưa hấu nhà khác đều không chín sớm như nhà họ, cho nên nhất định là có thể kiếm được nhiều, trong lòng Đỗ Tiểu Ngư rất vui sướng, ngay cả tiếng ve sầu ồn ào bên tai cũng thấy dễ nghe.

Ngon gió thỉnh thoảng bay qua thổi vào người cực kỳ mát mẻ, nàng nằm ở trên giường tre, nhìn bầu trời xây dựng bản kế hoạch tương lai.

Thế mà, một người khách không mời mà đến phá vỡ một buổi chiều thích ý hiếm có như thế.

Thanh âm khàn khàn như chiêm vờ, ”Người lớn nhà ngươi đâu?”

Đỗ Tiểu Ngư ngồi dậy, nhìn phía trước, là người ăn mặc kiểu nha dịch, nàng nghi ngờ trong lòng, hỏi thăm: ”Ngươi tìm cha mẹ ta chuyện gì đó, bọn họ ở ngoài đồng rồi.”

“A, ” Người nọ nhìn xem sắc trời, ”Châm trà cho ta đi.”

Là muốn ở đây đợi à, Đỗ Tiểu Ngư nhú mi, vẫn đi vào nhà bếp lấy cho người tách trà.

Người nọ uống trà xong cũng không nói chuyện, đứng lên đi bộ một vòng khắp nơi.

Đỗ Tiểu Ngư không nghĩ ra tại sao lại có người trong nha môn đến nhà bọn họ , chẳng lẽ là có liên quan tới Lâm Tung? Nhà bọn họ cũng chỉ có Lâm Tung có liên quan sơ qua tới nha môn thôi.

“Xin hỏi , có phải người muốn tìm Lâm Đại Thúc, vị anh hùng đã hổ không?”

Người nghe thấy hai chữ Lâm Tung thì chân mày cau lại , cái mặt đen nhất thời không cao hứng , “Tìm hấn làm chi, hấn đâu phải là người nhà các người”

Góm ghieéc, Đỗ Tiểu Ngư không bắt lời với hấn nữa, chỉ ở trong sân quan sát mấy cây kim ngân .

Gần đây nàng phát hiện một vấn đề , cây kim ngân này rất kỳ quái , ngoại trừ cây đào từ dưới chân núi xuống hàng năm nở mấy lần hoa ra, cây nàng trông thì không hề nở hoa , không biết là có vấn đề gì.

Như vậy thì có thể trồng được ra không, chẳng lẽ là phải dùng gieo hạt giống ? Nhưng cây kim ngân kết trái là quả mọng , không biết làm sao nữa .

Nàng nghĩ tới nghĩ lui rút ra một kết luận .

Cây kim ngân này trồng xuống đại khái phải mấy năm sau mới nở hoa, tiếc thay sách thuốc chỉ giới thiệu sơ lược công dụng, tính trạng của nó thôi, không nói tới mấy thứ này , xem ra phải hỏi người có kinh nghiệm một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Mưu Đa (1)

Lúc Đỗ Hiền cùng Triệu thị đi về nhìn thấy một nha dịch ở nhà thì giật mình, vội vàng đi tới chào hỏi.

“Đã khiến bộ đầu phải đợi lâu rồi, ” Đỗ Hiền mời hấn ngồi ghế trên, ” Không biết bộ đầu đại nhân tới có chuyện gì vậy? ” Trong lòng ông lo sợ bất an , cũng như Đỗ Tiểu Ngư , không nghĩ ra vì sao lại có nha dịch tới cửa.

Người nọ họ Cam tên Nguyên , là nha dịch trong nha môn chuyên quản lí môi giới, thấy bộ dạng Đỗ Hiền nom nớp lo sợ, rất thoả mãn, cười khẩy nói: “Ta vào tới đây là có việc . “

Triệu thị là phụ nhân , nên đã đi vào trong phòng trước.

Đỗ Tiểu Ngư đi đến gần cửa nghe bọn họ nói chuyện.

“Nghe nói Lâm Tung kia giết con hổ tặng cho nhà các người ? ” Hấn hỏi.

Đỗ Hiền gật đầu , đã là chuyện của năm ngoái rồi, ” Vâng , đã bán lấy bạc từ lâu rồi, tất cả để dùng xây dựng võ quán cho Lâm anh hùng rồi, không biết vì sao bộ đầu đại nhân lại hỏi chuyện này ? “

Cha nàng trung thực quá rồi, phải nói là bạc dùng hết trơn rồi chứ, mặc kệ là nha dịch hay là quan to nhỏ, không có mấy người tốt đâu , Đỗ Tiểu Ngư thầm mắng một tiếng , chuyện môn bóc lột tiền máu và nước mắt của dân chúng, lúc này đến chắc chắn chẳng có chuyện tốt lành gì đâu.

Cam Nguyên cười hi hi , ” Ta đây cũng nghe nói , là bán cho chương quỹ Vọng Nguyệt lâu, chẳng qua con hổ này toàn thân cao thấp ăn được đều ăn rồi , nhưng không ăn được thì vẫn còn đúng không? “

Đỗ Hiền sững sờ , ” Không biết bộ đầu đại nhân có ý gì ? “

“Da hổ” Cam Nguyên đánh ngón tay , ” Theo ta thấy , con hổ này tốt nhất chính là da hổ , để trong nhà rất khí phái phải không? Nhưng nhà các người , ” Hấn ngắm nhìn bốn phía , chà chà hai tiếng , “Không thích hợp , không thích hợp đâu.”

Không thích hợp cái rắm ấy, Đỗ Tiểu Ngư rất muốn chửi tục , đặc biệt tới nhà thì ra là nhìn trúng tấm da hổ kia của nhà mình, quả thật là mang ngọc mắc tội , da hổ này nàng tự mình dẫu ở nhà thương thức một chút liền khiến người ta đỏ mắt mà.

Đỗ Hiền liếc nhìn Đỗ Tiểu Ngư , cau mày nói: “Da hổ này chúng ta vốn định đưa về cho Lâm anh hùng . “

“Nhưng ta nghe nói da hổ này bày tùy tiện ở nhà các người, ” Cam Nguyên ho khan vài tiếng, nói , ” Mấy ngày nữa là đại thọ sáu mươi của phụ thân huyện chủ đại nhân huyện chúng ta, huyện chủ đại nhân làm hết trách nhiệm công tác , nhần nhện chịu khó , tạo phúc cho bách tính, chính là vị quan tốt nhất đây, chúng ta sao có thể không đi chúc mừng một phen chứ . “

Ý là muốn cầm da hổ đi làm quà tặng .

Da hổ ới da hổ , xem ra hôm nay khó giữ được mi rồi , Đỗ Tiểu Ngư quyết định thật nhanh , lặng lẽ đi đến phòng ngủ của mình, cuộn hết da hổ trải ở ghế lại , ôm vào trong ngực rồi đi ra cửa .

Đương nhiên là đi tới võ quán của Lâm Tung, trong thôn này không có người dám đối nghịch với nha dịch , chẳng qua Lâm Tung đến cùng có thể gánh vác được hay không , Đỗ Tiểu Ngư không chắc chắn , nước đã đến chân , chung quy phải đánh cuộc một keo, nếu cứ để ở nhà thì nhất định sẽ bị nha dịch kia cướp đi.

Nàng chạy một mạch, lúc đến võ quán người đầy mồ hôi .

“Lâm Đại Thúc , vật này gửi ở chỗ thúc trước đã , có nha dịch đến nhà chúng cháu, nhìn trúng tấm da hổ này , là cháu lên chạy ra ngoài . ” Nói xong cũng không chờ Lâm Tung phản ứng , quay đầu đi ngay .

May là hai nhà cách cũng gần nhau , đến lúc nàng từ cửa sau trở về , cha nàng cùng nha dịch còn chưa nói xong, đang nói đến chuyện giá tiền .

” Ta cho nhà các người mười lượng, da hổ này hôm nay ta muốn cầm đi . ” Cam Nguyên nói rồi đứng lên, cái điệu bộ này, tuyệt đối không thể nghi ngờ , nếu Đỗ Hiền nói một chữ không , hẳn sẽ kéo người vào phòng giam .

Đỗ Hiền xoa xoa tay, ông biết da hổ là vật Đỗ Tiểu Ngư thích , bèn nhắm mắt nói: ” Đại nhân nhất định phải lấy da hổ sao ? Ngài xem thử , trong nhà chúng ta có trâu có dê, ngài tùy tiện kéo một con đi , được không? “

Cam Nguyên trừng mắt , trách cứ: ” Người coi phụ thân huyện chủ đại nhân là người nào hả , chưa từng thấy dê bò có phải không ? Những thứ hạ tiện kia cũng mang ra đi. Mau cầm da hổ cùng ra đây cho ta “

Đỗ Hiền không dám phản kháng , nếu chọc giận nha dịch, sau này họ sẽ tùy tiện tìm cớ chơi đùa cả nhà người ta chết đi sống lại , huống chi lần này là dựa vào danh nghĩa phụ thân huyện chủ đại nhân, cho nên , việc này nếu huyện chủ ra mặt nói, có phải là trực tiếp đắc tội huyện chủ không ? Đây chính là người không thể đắc tội nổi.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui vừa chậm chậm đi ra cửa , nhìn thấy Đỗ Tiểu Ngư cả người mồ hôi ngồi trong vườn hoa nhỏ cỏ , trong lòng tràn đầy áy náy , nhỏ giọng nói: ” Tiểu Ngư à , phụ thân vô dụng , có thể bán da hổ cho nha dịch kia không. “

” Da hổ? ” Đỗ Tiểu Ngư mở to mắt , lớn tiếng nói: ” Da hổ đưa cho Lâm Đại Thúc rồi, không có ở nhà chúng ta nữa”

” Cái gì? ” Cam nguyên ở bên trong nghe thấy được , vội đi ra , “Rõ ràng . . . ” Hắn ngừng một chút , ” Thật sự đưa cho Lâm Tung rồi? Ta không tin “

Đỗ Hiền cũng há to mồm , hôm qua còn thấy trong phòng ngủ của nàng bày da hổ mà, thế nào đã đưa cho Lâm Tung rồi?

” Đưa từ hai ngày trước rồi, bởi vì con luôn làm phiền Lâm Đại Thúc , cảm thấy bần khoản , liền đưa da hổ cho thúc ấy . ” Đỗ Tiểu Ngư ngây thơ chỉ vào phòng nàng , ” Không tin thì đi tìm đi , cha ta cũng biết ta đặt ở ghế “

Cam Nguyên tức chết , đá văng cửa phòng của Đỗ Tiểu Ngư , thấy bên trong rất đơn sơ , ngoại trừ đầu giường đặt gần lò sưởi, với hai chiếc tủ đầu giường , một chiếc thùng gỗ , một chiếc tủ gỗ nhỏ ra , vừa nhìn hiểu ngay , nào có da hổ gì.

Hắn nhìn khắp nơi , đưa tay mở tủ đầu giường và rương gỗ ra , chỉ thấy chút vật lẩn lộn với quần áo , bèn quay người.

” Ta nói đưa cho Lâm Đại Thúc mà ” Đỗ Tiểu Ngư nhìn mà phát cáu , quả thực chẳng khác nào thổ phỉ.

Cam Nguyên lúc này duỗi tay chỉ vào cái tủ gỗ , mặt trên có khóa , khóa miệng hắn lộ ra một tia cười âm hiểm , “Mở cái này ra cho ta , có phải giấu da hổ bên trong không? “

Mắt chó đui mù, da hổ cuộn lên sẽ là một khối to đùng, nhét được vào đó mới là lạ , Đỗ Tiểu Ngư chịu đựng tức giận nói: ” Trong này sao có thể có da hổ chứ? “

“Tai diếc hả? Bảo người mở ra thì mở ra đi, đừng lẩn tránh” Cam Nguyên quát lên .

Đỗ Hiền đưa tay đẩy Đỗ Tiểu Ngư , ” Cứ mở ra đi. “

Nàng nhìn vào chiếc đao treo trên người nha dịch, âm thầm thở dài , nếu không mở ra đoán chừng sẽ dùng đao chém, vậy chẳng phải là sẽ hỏng mất một chiếc tủ gỗ ? Vì vậy móc chìa khóa ra .

Bên trong cất giữ 50 ngân lượng , lúc này ngăn tủ vừa vừa được mở ra tức thì nhìn thấy cái túi vải to, rất bắt mắt .

Rõ ràng chính là không có da hổ, nhưng động tác kế tiếp của Cam Nguyên càng khiến người ta cảm thấy đáng thẹn , hắn cư nhiên nhấc cái túi vải ra, nhìn xuống, cười gằn nói: ” Thật là nhiều bạc nha”.

” Đây là của ta , người trả lại đây ” Đỗ Tiểu Ngư hô lên .

” Chi bằng nhà các ngươi ở đâu ra có nhiều bạc như vậy chứ? ” Cam Nguyên lạnh lùng nghiêm nghị nói , ” Trộm được giành được chứ gì? “

Đỗ Hiền cuống lên , “ Là xây võ quán còn dư lại , thỉnh đại nhân mình xem xét “

” Vừa mới rồi không phải nói xây võ quán hết sao? Ngươi trêu đùa người khác có phải không? ” Cam Nguyên dùng sức vỗ một cái vào tú đầu giường , ” Gan lớn quá đấy , ngay cả bọn đại gia cũng dám lừa gạt , bạc này ta thu đi , hôm nay tâm tình tốt , coi như ngươi mạng lớn , nếu không kéo đến huyện nha sẽ có 50 đại bản hầu hạ đấy , ngươi không giao thứ kia hả? “

“ Vừa nãy là ta nhớ lộn , không có dùng hết , bạc này đúng là xây võ quán còn dư lại , không tin ngài có thể đi hỏi Lâm anh hùng , hẳn có thể làm chứng ”
Đỗ Hiền cấn ở cửa .

” Không rảnh nghe ngươi luyên thuyên ” Cam Nguyên đẩy ông ra , nghênh ngang đi ra ngoài , đi tới sân quay đầu lại lại cười hi hi , ” Nếu cầm da hổ đổi cũng được , cũng coi như cho thêm lễ nghi với phụ thân của đại nhân , các ngươi toàn dân đen dùng mấy thứ đó làm chi , không có cái mệnh đó thì đừng cường cầu “

Đỗ Tiểu Ngư hận không thể ném phân gà thối lên người hắn , người cận bã cũng là thiên ngoại hữu thiên mà.

Triệu thị giờ khắc này cũng đi ra , sau lưng nói : “ Đại nhân nếu cầm bạc đi , cũng đừng trách chúng ta đi nha môn tố cáo ngươi “

” Tố cáo ta ? ” Cam Nguyên cười ha ha , ” Người nào nhìn thấy ta cầm , ngươi cứ việc đi tố cáo đi , những bạc này của các ngươi không trong sạch , đến lúc đó đừng tự mình đưa mình đi gặp diêm vương ” Lúc nói đến câu sau cùng kia khuôn mặt thật độc ác , khiến mọi người phát lạnh .

Đỗ Tiểu Ngư biết nhất định không can được hắn , có chút hối hận chính mình thất sách , khi đó nên giấu cả bạc , không ngờ một nha dịch tép riu mà cũng bá đạo như vậy , giữa ban ngày ban mặt cướp bạc của người ta , như vậy e là huyện chủ cũng chẳng phải người tốt lành gì , dung túng thủ hạ không có pháp luật kỷ cương thế này.

Mắt thấy nha dịch kia sắp biến mất ở ngoài cửa , nàng lại âm thầm thầm mắng Lâm Tung , vừa rồi cũng đã nói rõ ràng vì sao phải gửi da hổ ở nhà hắn , sao không tới cứu bọn họ chứ? Lẽ nào hắn cũng là người nhất gan sợ chuyện ?

Giữa lúc nàng thất vọng , nghe thấy một tiếng , Cam Nguyên bị đánh trở lại , thẳng tắp nằm trên đất , trên ngực có thêm một cái vết chân bằng đất .

” Ngươi... ngươi dám đánh ta ? ” Cam Nguyên không thể tin nổi trừng người đến .

Lâm Tung cười lạnh một tiếng , ” Đánh ngươi thì thế nào ? Đạo tặc tới cướp tiền của người ta , ai thấy cũng đánh “

Đỗ Tiểu Ngư hoan hô một tiếng vọt tới bên người Lâm Tung , nhỏ giọng nói : ” Lâm Đại Thúc sao bây giờ thúc mới đến ạ ? Thiếu chút nữa thì bị hắn cướp mất bạc rồi “

Cam Nguyên chật vật đứng lên , phản phật một tiếng rút đao ra , ” Ngươi dám đánh người trong nha môn hả , thật to gan , không phải chỉ đánh chết con hổ thôi sao , thật xem như mình giỏi lắm ấy , đồ không hiểu sự đời , ngươi còn dám động lão tử à , lão tử cho ngươi biết mặt “

Lâm Tung khinh miệt nhìn hắn , “ Giao bạc ra đây , ta tha cho cái mạng chó của ngươi . “

” Ngươi... ngươi , được , xem ta giáo huấn đồ chó nhà ngươi như thế nào ” Cam Nguyên ý vào thân phận nha dịch không biết đã từng bắt nạt bao nhiêu dân chúng rồi , Lâm Tung không nói chuyện trong thôn mở võ quán , hẳn làm sao chịu được bị người đe ép như vậy , hét lớn một tiếng , giơ đao lên chém tới Lâm Tung.

Chỉ nghe tiếng vang loảng xoảng , không thấy Lâm Tung động thủ như thế nào , đao kia đã rơi xuống mặt đất , Cam Nguyên ôm lấy cánh tay phải của mình , đau quá thét lên .

Xem ra là bị đánh gãy rồi , Đỗ Tiểu Ngư giựt giựt khoe miệng , Lâm Tung ra tay thật tàn nhẫn.

” Còn không lấy ra ? ” Lâm Tung mặt không chút thay đổi nói .

Vừa mới chẳng qua là một chiêu thôi , mình đã bị phế cánh tay rồi , Cam Nguyên sao còn có thể không biết được chính mình căn bản không phải là đối thủ của Lâm Tung , đánh tiếp nữa cũng chỉ có bị đánh chết thôi , ngay lập tức dùng tay trái nhấc túi vải dưới chân lên ném qua , lại quay về phía Lâm Tung hung ác nói , ” Ngươi nhớ kỹ cho ta , có giỏi đừng chạy “

” Ngươi cứ việc tới tìm , ta chờ . ” Lâm Tung không sợ chút nào .

Ánh mắt Cam Nguyên quét qua mặt mấy người khác , đỡ cánh tay gãy xoay người rồi đi .

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Mưu Đa (2)

Khuru Trường Vinh trông thấy Cam Nguyên , không khỏi kinh hãi nói: “Bộ đầu đại nhân đây là làm sao vậy , da hổ lấy tới tay rồi chứ “

Cam Nguyên phát tay muốn cho hắn ta một đám , nhưng ảnh hưởng đến vết thương lại kêu lên oái oái , mắng, “Ngươi bày ý đồ xấu cho ta, nói da hổ ở nhà bọn hắn họ , lông cũng không tìm thấy một cọng, đưa cho đồ chó Lâm Tung kia rồi “

” Rõ ràng mấy ngày trước ta còn nhìn thấy nha đầu kia ở trong sân thanh lý da hổ, làm sao lại không có được chứ? ” Khuru Trường Vinh cau mày , “Vậy thương thế của đại nhân là sao, chẳng lẽ vợ chồng Đỗ Hiền dám đánh ngài? “

Cam Nguyên oán hận nói: “Bọn hắn dám, còn không phải tại đồ chó kia à, vốn được một khoản bạc trắng nhét kẽ răng , hắn ta lại đến đúng lúc ” Hắn chau mày nói , ” Hay là tiểu nha đầu kia đi thông báo tin nhĩ? “

“Không chắc , người gia đình kia thật là khó chơi , ” Khuru Trường Vinh tràn đầy đồng cảm , “Vợ chồng Đỗ Hiền cũng chẳng có gì, chủ yếu là mấy đứa trẻ ” Hai tỷ đệ bọn họ bị thua thiệt nhiều, hắn chớp mắt một cái nói: ” Lâm Tung lại dám đánh bộ đầu á , không thể buông tha hắn như vậy được, ngài là người của nha môn , bị một tiểu dân như hắn bắt nạt, nói ra sẽ mất mặt lắm? Sau này lập uy ở trước mặt người khác thế nào được ? “

Cam Nguyên nghe không lên tiếng , trong lòng hắn giận thì giận , nhưng cũng có chút sợ hãi , người này lá gan quá lớn , võ công lại cao , sợ là có gọi mười mấy nha dịch lên cũng không phải là đối thủ của hắn .

“Vậy da hổ kia vốn là đại nhân muốn cầm đi hiếu kính phụ thân huyện chủ, lão nhân gia người hiếu được tấm lòng thành của ngài nào có chuyện sẽ mất hứng chứ? Bây giờ Lâm Tung không thức thời, nửa đường ngăn cản đại nhân mua da hổ , không phải là xem thường lão nhân gia người sao ? Huyện chủ đại nhân lại từ trước đến giờ hiếu thuận , nào có đạo lý không nghe chứ. “

Khuru Trường Vinh nhỏ giọng hiển kế , ” Lâm Tung dạy một đám đệ tử kia , thường tập tụ gây sự đây, lần trước còn nghe nói bọn họ muốn nhò và đám trộm ngựa Hồng Sơn kia . . . “

Cam Nguyên càng nghe càng cao hứng , dốc sức vỗ bả vai Khuru Trường Vinh một cái , ” Hay, hay , ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi. . . tiểu tử ngươi đúng là nhiều mưu mô”

Khuru Trường Vinh cười hi hi , ” Tương lai của ta phải dựa vào đại nhân đây, đương nhiên là phải suy tính cho đại nhân chứ , Lâm Tung này một ngày còn ở trong thôn , thì một ngày không được an bình “

Hai người kẻ vai sát cánh mà đi.

Lại nói tới Lâm Tung bên này, Đỗ Hiền cực kỳ lo lắng , đang trách cứ Đỗ Tiểu Ngr , “Con đứa nhỏ này , đi tìm Lâm Đại Thúc làm gì , bạc bị lấy đi thì thôi, lúc này khiến Lâm Đại Thúc của con đắc tội nha dịch rồi, không biết sau này sẽ phiền toái thế nào đây? “

Nhưng nơi này chỉ có hắn dám đắc tội thôi , Đỗ Tiểu Ngr không phản đối, lũ nha dịch này vô pháp vô thiên , thế nào cũng phải để cho bọn họ ăn chút dạy dỗ .

Triệu thị không nói lời nào , rất lâu sau mới nói: “Hay là Lâm Đại Ca ra ngoài tránh một chút ? Đầu dịch này trở lại e là sẽ kích động huyện chủ, đến lúc đó . . . “

Lâm Tung nghe được hai chữ huyện chủ , khoe miệng lộ ra cái cười khinh bỉ , không coi là chuyện to tát gì .

Lẽ nào thật sự là một nhân vật lớn? Đỗ Tiểu Ngr nhìn trong mắt , âm thầm suy đoán , huyện chủ đầu gì cũng là quan chính thất phẩm, nếu nói nha dịch không tính là gì , nhưng huyện chủ nếu thật sự muốn bắt giữ xử lý dân chúng bình thường mà nói , sẽ dễ như ăn bánh trôi .

” Đỗ lão đệ không cần lo lắng , ta tự có biện pháp ứng phó . ” Vẫn là Lâm Tung trấn an bọn họ , lại nhìn Đỗ Tiểu Ngr , “Da hổ này còn cần tiếp tục gửi ở chỗ ta không? “

” Có chứ ạ . ” Đỗ Tiểu Ngr vội vàng nói: ” Chờ bọn họ không dám tới ngõ nghiêng , cháu mới cầm về . “

Đỗ Hiền lắc đầu , nha đầu tham lam này , lại hỏi Lâm Tung chuyện muốn mua tiểu viện ở thôn Nam Động , lần đó hắn nói muốn đón cha mẹ tới , Đỗ Hiền vẫn để trong lòng .

Lâm Tung như là quên hết , cười nói , “Không vội, ta còn một số việc chưa xử lý xong . “

” Chuyện gì , ta có thể giúp gì không? “

Lâm Tung không trả lời ngay , chỉ hơi nghiêng đầu nhìn ánh nắng ngoài phòng , nhất thời cực kỳ tĩnh lặng , rất lâu sau đó , hắn rút cục chậm rãi nói: “Không dối gạt Đỗ lão đệ , ta nhiều năm không có nhà , du lịch khắp nơi kỳ thực là vì tìm kiếm cháu ngoại của ta . “

” A ” Đỗ Hiền kinh ngạc nói: ” Vậy cháu ngoại trai của ngươi sao vậy? “

Bên kia Đỗ Tiểu Ngr cũng cực kỳ kinh ngạc , không hiểu sao , nàng liền nhớ lại viên hồng bảo thạch mà Chu Nhị Nha đưa kia , đây là viên rơi xuống từ

thanh kiếm của Lâm Tung

Thì ra hần đang tìm người, lẽ nào cháu ngoại của hần từng xuất hiện ở thôn Bắc Đồng sao?

Lâm Tung chỉ lắc đầu nói, “Bây giờ chắc nó cũng lớn bằng Văn Uyên rồi, không biết khi nào mới biết người cứu ta đây “

Hần nói xong cũng đi ra ngoài.

Đỗ Hiền thở dài, ” Lâm Đại Ca có chuyện thương tâm vậy sao, không biết cháu ngoại trai kia của hần rốt cuộc ra sao , bằng không chúng ta cũng có thể giúp đỡ tìm xem, mẹ nó . . . ” Hần nói ôi chao một tiếng, ” Mẹ nó , sao mặt bà trắng như vậy , có phải không khỏe không ? Mẹ nó , bà làm sao vậy “

Đỗ Tiểu Ngư vội nhìn sang , thấy Triệu thị đang run nhẹ, trên trán phủ kín mồ hôi , một đôi mắt trợn thật lớn , như là bị kinh sợ vậy.

Hai người hô một trận , Triệu thị mới chậm rãi lấy lại tinh thần , giờ tay lau trán.

“Mẹ ơi , người không khỏe ở chỗ nào vậy , con đi mời đại phu “

” Không sao , ta, ta nhớ tới giấc mơ tối qua . . . ” Triệu thị đứng lên , “Vào nghỉ một lát sẽ khỏe thôi . ” Dứt lời nghiêng ngả lão đảo đi ra nhà chính , Đỗ Hiền vội đi theo .

Một hồi lâu sau ông mới ra ngoài.

” Mẹ bị làm sao vậy? “

“Tạm ngủ rồi , haiz, chết cũng không muốn mời đại phu đến. ” Đỗ Hiền có chút bức bối , “Trong lòng mẹ con chất chứa chuyện gì đấy, không nói cho ta biết, thế này làm sao mà ta có thể an tâm được.”

” Có thể thật sự là do tối hôm qua ngủ không ngon . ” Đỗ Tiểu Ngư vội khuyên giải an ủi: ” Mẹ giống đại tỷ , tâm tư nặng , không chừng là mọi thứ đều cả nghĩ quá, Thôi đại thẩm kia không có chuyện gì cũng đến gõ cửa, nếu là con cũng không chịu nổi đâu , mẹ lại không trực tiếp nói rõ , gặp ác mộng cũng là chuyện bình thường. “

Thôi thị kia cứ như chó cùng rứt giậu vậy , muốn thuyết phục hai nhà kết thân , nhưng bà ta càng như vậy , người khác càng hoài nghi , nào dám mạo muội đồng ý chứ?

Đỗ Hiền ngẫm lại cũng có lý , không nghĩ chuyện này nữa.

Trải qua mấy ngày , dưa hấu chín hết, Đỗ Tiểu Ngư chọn vài trái dưa tốt nhất lấy hạt giống rửa sạch sẽ hong khô , đặt trong cái bình nhỏ kín gió cất giữ , cùng cha mướn chiếc xe bò đi vào trong huyện bán dưa.

Chính là lúc nóng nhất , hai người ở trên đường liền khô miệng khô lưỡi , bỏ một trái dưa hấu ăn dọc đường đi , ven đường cũng có thương lữ lui tới , thấy có xe kéo dưa hấu , bèn dón dập đi xuống xe mua , thế này đã bán đi một phần tư.

Đến trong huyện , quả nhiên không thấy một nhà nào bán dưa hấu cả, vật hiếm mới quý , Đỗ Tiểu Ngư đương nhiên muốn lên giá , chẳng qua nàng cũng không có ra giá trên trời , chung quy vẫn phải để lần sau còn bán nữa chứ, chỉ ra giá từ sáu văn tiền một cân lên tới chín văn tiền .

Chỉ tăng lên ba văn thôi, thực tế nhà người có tiền sẽ không để ý chút tiền này, mà thứ này vốn thừa thớt từ trước đến giờ đều có ít người nắm giữ , cho nói chỉ là còn có người mua để hiếu kính người, vậy thì càng không coi vào đâu , chỉ một lúc , dưa hấu bán hết trống trơn , kiếm được mười hai lượng bạc , tương đương với gấp đôi năm ngoái.

Đỗ Tiểu Ngư đưa toàn bộ bạc cho Đỗ Hiền , cười hi hi nói , ” Xem kìa, quả nhiên trồng sớm mới có lợi , phụ thân , con thấy phân trâu nhà chúng ta không đủ dùng rồi đây, sang năm con muốn trồng một mẫu đất thử xem. “

Đỗ Hiền lấy ra năm lượng bạc cho nàng , ” Dưa hấu đều do con chăm sóc , lúc đi mẹ con từng căn dặn ta , nói con tâm lớn , cho con ít bạc để tự con mua bán . ” Lại nói thêm: ” Phân trâu thì dễ lắm thôi, nhà Bằng đại thúc con có hai con trâu mà, ta hỏi hần lấy, hần có thể không cho sao? Nhà bọn họ hiện tại vừa bán tạp hoá lại vừa bán thịt heo, ruộng đồng lại bỏ không thôi. “

Xem ra mẹ nàng còn rất hiểu nàng đấy , Đỗ Tiểu Ngư vui rạo rức tiếp nhận bạc, “Vậy con muốn mua hai mẫu đất nữa có được không ạ? “

” Được chứ, phụ thân thu xếp cho con. ” Đỗ Hiền cười nói: ” Đều trồng dưa hấu hả? “

” Còn muốn trồng ít được thảo nữa, hôm nay con muốn đi thỉnh giáo Vạn lão gia . “

” Trồng được thảo ? Lần đầu tiên nghe nói đấy” Đỗ Hiền nói: ” Trong thôn chúng ta không có ai trồng, thứ này phỏng chừng khó làm lắm, ngộ nhờ sinh bệnh gì cũng không biết được ,con phải nghĩ kỹ đấy. “

Đỗ Tiểu Ngư gật đầu , hai người nói dọc đường đi tới Vạn gia.

Đang là buổi trưa , lúc bọn họ đi tới , Vạn gia đang dùng cơm , hạ nhân đi thông báo , sau đó thỉnh đi vào.

Người thấy mùi cơm chín , bụng Đỗ Tiểu Ngư kêu lên ừng ực , bọn họ bán dưa hấu rất hăng say , hoàn toàn bỏ quên sự đói bụng , lúc này bị kích thích , tức khắc cảm thấy không chịu nổi .

” Oái, xem ta hồ đồ này , quên mất phải cơm nước xong mới đến đây ” Đỗ Hiền vỗ đầu một cái .

Đỗ Tiểu Ngư cười nói: ” Phụ thân cũng đói bụng à? Vậy chúng ta đi ăn cơm trước rồi trở lại . “

Hai người đang định đi thì Chương Trác Dư từ nhà chính đi ra , ” Tại sao lại đi? Chẳng phải muốn gặp đại cữu của ta sao? “

” Đói bụng . ” Đỗ Tiểu Ngư gãi đầu , ” Lát nữa quay lại . “

Thấy nàng rất thẳng thắn , Chương Trác Dư cười rộ lên , ” Cái này dễ thôi mà , cơm nước trong phòng bếp nhà ta còn nhiều mà , ta đây gọi người mang tới , các người ăn xong rồi hãy đi gặp đại cữu ta cũng không muộn . “

” Vậy thì quá rầy quá . ” Đỗ Hiền vội nói , lại hỏi , ” Văn Uyên đâu rồi? “

” A , hôm nay có người mời huynh ấy ăn cơm , không về đây . “

” A? ” Đỗ Tiểu Ngư nghi hoặc hỏi: ” Ai mời nhị ca ta ăn cơm vậy ? “

” Ta cũng không rõ lắm . ” Chương Trác Dư lắc đầu , vị sư huynh này tài học xuất chúng , tài thơ văn tốt , có không ít bữa tiệc , có một số là con em gia đình giàu có , có một số là người giỏi muốn đầu tư , hẳn lại giỏi về giao tiếp , người làm quen nhiều , ít khi có lúc rảnh rỗi .

Đỗ Tiểu Ngư và Đỗ Hiền ở thiên sảnh dùng cơm , Vạn Phương Lâm cũng đến đây , trong tay ôm một con thỏ trắng nàng đưa , nhìn ra được rất thích nó .

Chương Trác Dư cười nói: ” Biểu muội ban đêm cũng ôm nó ngủ đấy , con thỏ này vừa ngoan ngoãn vừa sạch sẽ , còn nhận được biểu muội nữa , cả ngày đều xoay chung quanh muội ấy.”

” Vậy tốt , ta còn sợ chúng nó không ngoan , đến lúc đó khiến Vạn cô nương không cao hứng . ” Đỗ Tiểu Ngư cười nói: ” Thực ra có thể huấn luyện đấy , tự mình có thể đi ra chỗ riêng để đại tiêu tiện . ” Thì nàng dạy thỏ con đi nhà cầu , Vạn Phương Lâm về mặt thành thật nghe , sau đó sai người đi đặt làm .

” Lần trước không phải tiêu thương mua cho ta mấy loại giống mới sao , chờ sau này có con đẹp hơn , ta lại đưa cho người vài con . “

Vạn Phương Lâm hơi thẹn thùng , lại hơi cao hứng , đưa ánh mắt nhìn Chương Trác Dư .

” Tiểu Ngư đưa cho muội thì muội cứ nhận lấy , chúng ta đều là bằng hữu mà . ” Chương Trác Dư vỗ tay nàng một cái , ” Cùng lắm sau này muội mời nàng ăn bữa cơm . “

Vạn Phương Lâm gật đầu , ” Ừm , Tiểu Ngư , lần sau ta mời người ăn cơm . “

” Được ” Đỗ Tiểu Ngư cười .

Dùng cơm xong , Chương Trác Dư mang nàng đi gặp Vạn lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Được Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Loài Hoa

Vạn Bình Quang đang ngắm tranh , hẳn có một thói quen , mỗi lần dùng cơm xong đều phải đến thư phòng một chuyến , nếu không nhìn đến những bức họa trên tường kia , dường như bụng hẳn sẽ không tiêu hóa được , mà sau khi nhìn thấy tất nhiên là tâm tình khoái trá , dạ dày thông suốt .

” Cữu cữu, Tiểu Ngư đến đây . ” Chương Trác Dư ở bên ngoài gõ cửa.

Vạn Bình Quang cho hai người bọn họ đi vào.

Đỗ Tiểu Ngư chào kiểu phúc lễ với hắn , nói vào chủ đề ngay.

Nghe nàng nói tới việc gieo trồng thảo dược , Vạn Bình Quang rất kinh ngạc , hỏi: ” Cháu muốn trồng cây kim ngân ư? ”

“Vâng ạ, cháu đã quan sát hơn một năm, đầu tiên là đào từ trên núi xuống cây ghép, sau này phát hiện có thể sống, liền trồng một số, chẳng qua cây kim ngân trồng năm nay không nở hoa, Vạn lão gia, ngài biết tại sao không ạ?”

“Nha đầu cháu đúng là cẩn thận.” Vạn Bính Quang cười nói: “Cây kim ngân này người ta không hay trồng, tuy nói gần trăm năm nay vẫn luôn có người thử nghiệm trồng thảo dược, thế nhưng cây kim ngân khác với những cây khác, trồng đủ ba năm mới nở hoa. Những cây mà cháu đào từ núi về đủ tuổi rồi, đương nhiên là nở hoa được, những cây khác còn phải đợi hai năm nữa, cho nên bình thường người ta đều không muốn trồng.”

Quả thực cũng giống như nàng đoán, Đỗ Tiểu Ngư nhủ mảy, “Nhưng mà giá cả của cây kim ngân rất cao, ba năm kỳ thực không tính là dài, một năm nở hoa mấy lần, điểm này tốt hơn các thảo dược khác rất nhiều.”

“Cũng phải có kiên nhẫn chứ. ” Vạn Bính Quang cười cười, “Người ta đều ham muốn lợi ích trước mắt, ba năm nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, nếu gặp phải mưa to gió lớn, thời gian hai năm không phải uổng phí à? ”

Nói cũng có lý, Đỗ Tiểu Ngư nghĩ một lúc rồi nói: “Nhưng mà cháu vẫn muốn xem thử một chút,” Nàng ngừng một chút, “Vạn lão gia, vậy ngài có biết nơi nào bán hạt giống cây kim ngân không ạ?”

Vạn Bính Quang nhìn nàng, nói: “Tiểu nha đầu, thật sự muốn trồng à?”

Thấy ông nghi vấn, Đỗ Tiểu Ngư cười nói: “Vạn lão gia, ngài đừng coi khinh cháu, dựa hấu kia đa số thời gian đều chỉ do một mình cháu trông chừng đấy ạ, và lại, tuy rằng cháu còn nhỏ, thế nhưng cháu đọc được rất nhiều bản nông thư đấy ạ. ”

Chương Trác Dư ở một bên cũng nói: “Đúng vậy ạ, cừu cừu, nàng còn nuôi thỏ nữa, Tiểu Ngư rất tài giỏi. ”

Nghe hán phụ họa, Đỗ Tiểu Ngư cho hán một nụ cười cảm kích.

Vạn Bính Quang châm chước một chút, thăm nghĩ ba đứa trẻ của nhà họ Đỗ thực giỏi, nghe phu nhân nói con gái lớn ngộ tính rất tốt, học thuộc gấm Tô Châu giỏi hơn bất kỳ một đệ tử nào trước đó, Đỗ Văn Uyên kia đương nhiên không cần phải nói, không ngờ cô con gái nhỏ này còn biết trồng trọt, nghe mấy câu nói vừa rồi, có nhìn ra được rất có hùng tâm tráng chí.

Còn muốn mở tiền lệ trồng cây kim ngân, thật là nghệ con không sợ cọp.

“Cháu thật sự không sợ hai năm trước đều làm không công sao?” Hấn hỏi lại một câu.

“Cùng lắm thì thành đồ bạc xuống sông xuống biển thôi, có câu nói là thất bại là mẹ của thành công, nếu như không trải qua những thứ này, sao có thể tích lũy được kinh nghiệm chứ? Vì vậy cháu không sợ không trồng được.”

“Hay, thất bại là mẹ của thành công, câu này rất hay”. Ánh mắt Vạn Bính Quang lấp lóe, nhớ năm đó hấn làm buôn bán dược liệu chẳng phải cũng trải qua bao nhiêu đường vòng mới thành công sao?

Cõi đời này vốn không có chuyện trời sập.

“Tiểu nha đầu, hạt giống cây kim ngân ta lấy cho cháu,” Vạn Bính Quang cổ vũ nàng, “Cháu phải cố gắng trồng, tương lai mà thành, tiệm thuốc chúng ta toàn quyền thu mua, cam đoan cho cháu kiếm được đầy bát đầy túi”.

Đỗ Tiểu Ngư quá vui, hai tay duỗi thẳng tới trước ngực, tay phải dè lên tay trái, quỳ gối hành đại lễ, “Cảm ơn Vạn lão gia.”

Vạn Bính Quang vuốt vuốt chòm râu cười, “Hạt giống thì qua một thời gian sẽ đưa tới, chắc cũng phải chờ đầu xuân sang năm mới gieo hạt.”

Từ thư phòng đi ra, Đỗ Tiểu Ngư thở ra một ngụm khí lớn, trên mặt chậm rãi lỏng thêm một tầng vẻ ưu lo, vừa rồi mạnh mẽ một phen thật là quá mức tự tin, đến cùng có thể trồng được hay không vẫn còn là ẩn số.

“Trác Dư, người thấy ta có thể trồng được không?”. Nàng nhẹ giọng nói, có chút giống làm bầm lâu bầu.

Ánh mặt trời xán lạn chiếu trên lông mi nàng, một thời gian không gặp, nàng lớn cao không ít, tóc đã dài, nhưng không búi tóc giống những cô gái trong huyện thích búi, cũng không giống cô nương trong thôn lấy một dây cột tóc buộc tết kung tung, mà là trên một nửa mái tóc trên buộc thành đuôi ngựa, lại thẳng tắp rủ xuống phía dưới, giống như những hiệp sĩ, vừa anh khí vừa trong sáng.

Nàng vốn tinh thần phấn chấn như vậy, nếu nói biều muội như mặt trăng, thì nàng y hệt mặt trời to lớn.

Chương Trác Dư chậm rãi cười rộ lên, “Đương nhiên người sẽ trồng được, xem đại cừu ta cũng nguyện ý hạt giống cho người mà.”

“Vậy cảm ơn lời chúc của người.”

“Đến lúc đó ta tìm cho người xem có sách thích hợp hay không.”

Đỗ Tiểu Ngư vỗ tay một cái, “Tốt quá, ta cũng đang có ý này.”

Hai người chạy tới nhà chính, nửa đường nàng nói: “Đại tỷ của ta đang ở Hồng Tự Phường hay là ở đâu vậy? Đã lâu không gặp rồi, ta phải đi thăm tỷ ấy.

”

Nói đến Đỗ Hoàng Hoa, sắc mặt Chương Trác Dư hơi thay đổi, nhẹ nghiêng mặt sang bên nói: “Ồ, ở đây. . .”

Hắn do do dự dự, Đỗ Tiểu Ngư cảm thấy kỳ quái, “Rốt cục ở đâu?”

“Ngươi...ngươi đừng đi gặp Hoàng Hoa tỷ.” Chương Trác Dư cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Hoàng Hoa tỷ nói, tỷ, tỷ ấy rất bận rộn, chờ thời gian tới rảnh hơn sẽ tự về nhà một chuyến.”

Rõ ràng tránh né ánh mắt của nàng, vậy chẳng phải là trong lòng có quỷ à? Đỗ Tiểu Ngư làm sao mà tin được, Chương Trác Dư làm người thế nào nàng cũng biết, là người thành thực chính trực, không quen nói dối, bây giờ rõ ràng là bối rối.

“Ngươi gạt chuyện gì vậy?” Đỗ Tiểu Ngư nhìn hắn, “Rốt cuộc tỷ ta ở đâu? Phòng ngủ à?” Nói rồi liền đi tới phương hướng kia, đã tới một lần rồi, nàng vẫn còn nhớ.

“Tiểu Ngư” Chương Trác Dư ở sau lưng nàng gọi: “Hoàng Hoa tỷ bị thương. . .”

“Cái gì?” Đỗ Tiểu Ngư vội vàng nói: “Bị thương ở đâu?”

“Tay, bị phỏng.” Chương Trác Dư thờ dãi, “Tỷ ấy sợ người nhà lo lắng muốn ta cùng sư huynh gạt các ngươi, haizz, chuyện này ta để lộ, Hoàng Hoa tỷ nhất định sẽ trách ta đấy.”

“Vậy ngươi làm vậy không sợ ta trách ngươi à?” Đỗ Tiểu Ngư nhếch nhếch miệng, “Không sao, một mình ta đi tìm tỷ ấy, không nói cho nàng biết, ngươi đi nói với cha ta một tiếng, Phải rồi, bên chỗ cha ta ngươi đừng tiết lộ việc này nha. . .” Nói rồi bước đi.

Phòng phía bên này cửa đang đóng, Đỗ Tiểu Ngư đi tới cửa, bình ổn cảm xúc mới đưa tay gõ cửa.

“Ai đấy?” Đỗ Hoàng Hoa ở bên trong hỏi.

“Là muội, tỷ, mau mở cửa. . .”

Bên trong lập tức yên tĩnh, tiếp theo truyền đến tiếng vang rầm rầm, không biết đã làm đổ thứ gì đó, sau đó là thanh âm huyền ảo, sau đó cửa mới mở ra, một gương mặt hơi khàn trương thò ra.

“A, Tiểu Ngư à, sao muội lại tới đây?” Đỗ Hoàng Hoa cười nói, nhưng chặn cửa.

“Bán dưa hấu.” Đỗ Tiểu Ngư thấy kì quái, nói: “Tỷ đứng ở cửa làm gì, không cho muội đi vào à, lâu lâu mới tới một chuyến, định đuổi muội đi phải không?”

Trực tiếp chặn đứt lời nàng muốn nói, Đỗ Hoàng Hoa bất đắc dĩ đành phải tránh ra.

Đỗ Tiểu Ngư thoáng quan sát nàng một chút, thấy nàng mặc chiếc áo trắng mỏng rộng tay, đai lưng cũng không buộc chặt, chắc là vừa rồi vội vàng mới thay, che chắn tay bị thương.

Không biết tại sao phải che che giấu giấu như thế, nàng càng kỳ quái hơn, ngồi xuống tự mình rót bát trà lạnh.

“Cả nhà có khỏe không?” Đỗ Hoàng Hoa hỏi, “Có bận rộn lắm không? Đừng để cha mẹ mệt nhọc.”

“Ừm, muội hiểu được, lúc bận rộn đều mời Toàn thúc tới đây, cha mẹ vẫn khỏe.” Đỗ Tiểu Ngư uống hai hớp trà, hỏi: “Tỷ tỷ học thêu thùa thế nào rồi, lần trước mẹ còn hỏi muội đấy, tuy là mẹ đã chấp nhận chuyện khế ước ba năm, nhưng vẫn hi vọng đại tỷ có thể học thành công sớm một chút.”

Đỗ Hoàng Hoa không trả lời ngay, rất lâu sau mới nói: “Sư phụ muốn dạy ta thêu hai mặt.”

“A?” Đỗ Tiểu Ngư nheo mắt lại, chẳng lẽ vì nguyên nhân Vạn phu nhân muốn dạy tỷ ấy thêu hai mặt, cho nên lúc này mới bị thương tới tay? Người học thêu thùa ai mà không trân quý hai tay của mình, hơn nữa Đỗ Hoàng Hoa làm việc luôn cẩn thận, người cẩn thận như thế, sao lại tự làm bị thương tay của mình?

Phải rồi, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt gì đó, tỷ ấy mới gạt người.

“Tỷ, tỷ thật lợi hại nha, không hổ là tỷ tỷ tốt của muội, nghe nói không phải đệ tử nào của Vạn phu nhân cũng được học thêu hai mặt đâu,” Đỗ Tiểu Ngư đi tới bên người Đỗ Hoàng Hoa, kéo chặt tay nàng nói: “Ồi chao, muội cũng phải xem thử đôi tay khéo léo này mới được ~”

Động tác này quá đột nhiên, Đỗ Hoàng Hoa giật mình, vội vàng giấu tay đi, nhưng Đỗ Tiểu Ngư đã vén tay áo của nàng lên, trên tay phải bao bọc một vòng lụa trắng.

“Sao lại thế này?”. Phạm vi thật lớn, nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của nàng nhiều, Đỗ Tiểu Ngư sợ hãi nói: “Tỷ, sao tỷ lại bị thương? Có đau hay không?”. Nàng cực kỳ đau lòng, làn da dưới lớp lụa trắng cũng hồng hồng, không biết bên trong sẽ là thế nào.

“Không sao, đại phu bôi thuốc tốt hơn nhiều rồi. ” Đỗ Hoàng Hoa rút tay về .

“Rót cuộc làm sao mà bị thương?” Đỗ Tiểu Ngư nhìn nàng.

Đỗ Hoàng Hoa hơi mím môi , cười khổ nói: “Lúc rót nước bị phỏng, haizz , ta chân tay vụng về, không cẩn thận tự tạt vào tay mình.”

“Tỷ lừa ta.” Đỗ Tiểu Ngư cau mày, ” Có phải người khác làm không? Có phải là Dung tỷ kia làm không? “. Dù cho rót nước bị phỏng, phạm vi cũng sẽ không lớn như vậy được, cứ như là cả một bình nước trà đều đổ lên, điều này làm sao có thể chứ.

Nếu tự mình rót, chỉ cần bắn vào một chút sẽ dừng tay, đâu phải người ngu chứ.

“Không phải, đúng là tự ta làm. ” Đỗ Hoàng Hoa ngẩng đầu cười nói: “Không tới vài ngày sẽ tốt thôi, nhìn nghiêm trọng, kỳ thực rất nhanh sẽ khỏe, đại phu đã nói như vậy. ”

Đỗ Tiểu Ngư cảm thấy có một cục tức chặn ở ngực đến khó chịu , không còn gì để nói , chỉ trừng Đỗ Hoàng Hoa .

Bị người ta bắt nạt thành như vậy còn gặt , rót cuộc là cái tình tình gì vậy.

“Muội mau trở về đi, sắc trời cũng không còn sớm nữa, cha vẫn đang chờ đấy.” Đỗ Hoàng Hoa giục, lại dặn dò, “Đừng để cha mẹ biết việc này, đừng để bọn họ lo lắng. ”

Nhìn ánh mắt nàng dịu dàng như tà dương, trong lòng Đỗ Tiểu Ngư lại mềm xuống, thầm thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Thật sự đỡ rồi sao? Sau này vẫn có thể thêm gì đó chứ? Tỷ cũng đừng lừa muội nữa . ”

“Sư phụ mời đại phu tốt nhất trong huyện xem rồi, ” Đỗ Hoàng Hoa trấn an nàng , “Chẳng lẽ sư phụ còn gặt ta à? ”

“Vậy được rồi, muội sẽ không nói cho cha mẹ biết. ” Đỗ Tiểu Ngư khẽ vuốt nhẹ cánh tay của nàng , “Tỷ dưỡng thương cho thật tốt đi, mấy ngày nữa muội sẽ trở lại thăm tỷ.”

Nói xong xoay người trăm mắt đi ra ngoài, nàng biết dù có hỏi lại, Đỗ Hoàng Hoa cũng sẽ không nói ra chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Dược Nông Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.